

DÜNYANIN GÖZÜ

ZAMAN ÇARKI #1

ROBERT JORDAN

ZAMAN ÇARKI SERİSİ 1. CİLT

DÜNYANIN GÖZÜ

ROBERT JORDAN

Çeviri: Niran Elçi

ROBERT JORDAN

Robert Jordan, 1948 yılında, hâlen eşi Harriet ile yaşadıkları, 1797'de inşa edilmiş olan evde, Charleston'da doğdu. Dört yaşında okuma yazma öğrendi. Beş yaşına geldiğinde Mark Twain ve Jules Verne'in tutkunu olmuştu. Fizik eğitimi alarak, Güney Carolina askeri okulu The Citadel'den mezun oldu.

Dans ve tiyatro eleştirileri yazdı. Avcılık, balıkçılık ve yelkencilik gibi doğa sporlarının yanı sıra poker, satranç, bilardo gibi salon oyunlarına meraklı olup, büyük bir pipo koleksiyonuna sahiptir.

Yazarlık kariyerine 1977 yılında başlayan ve "tabutunun çivileri çakılana dek yazmaya devam etmek niyetinde" olan Jordan, geride fantastik edebiyatın başyapıtlarından Zaman Çarkı serisini bırakarak, 16 Eylül 2007 tarihinde yaşama veda etti.

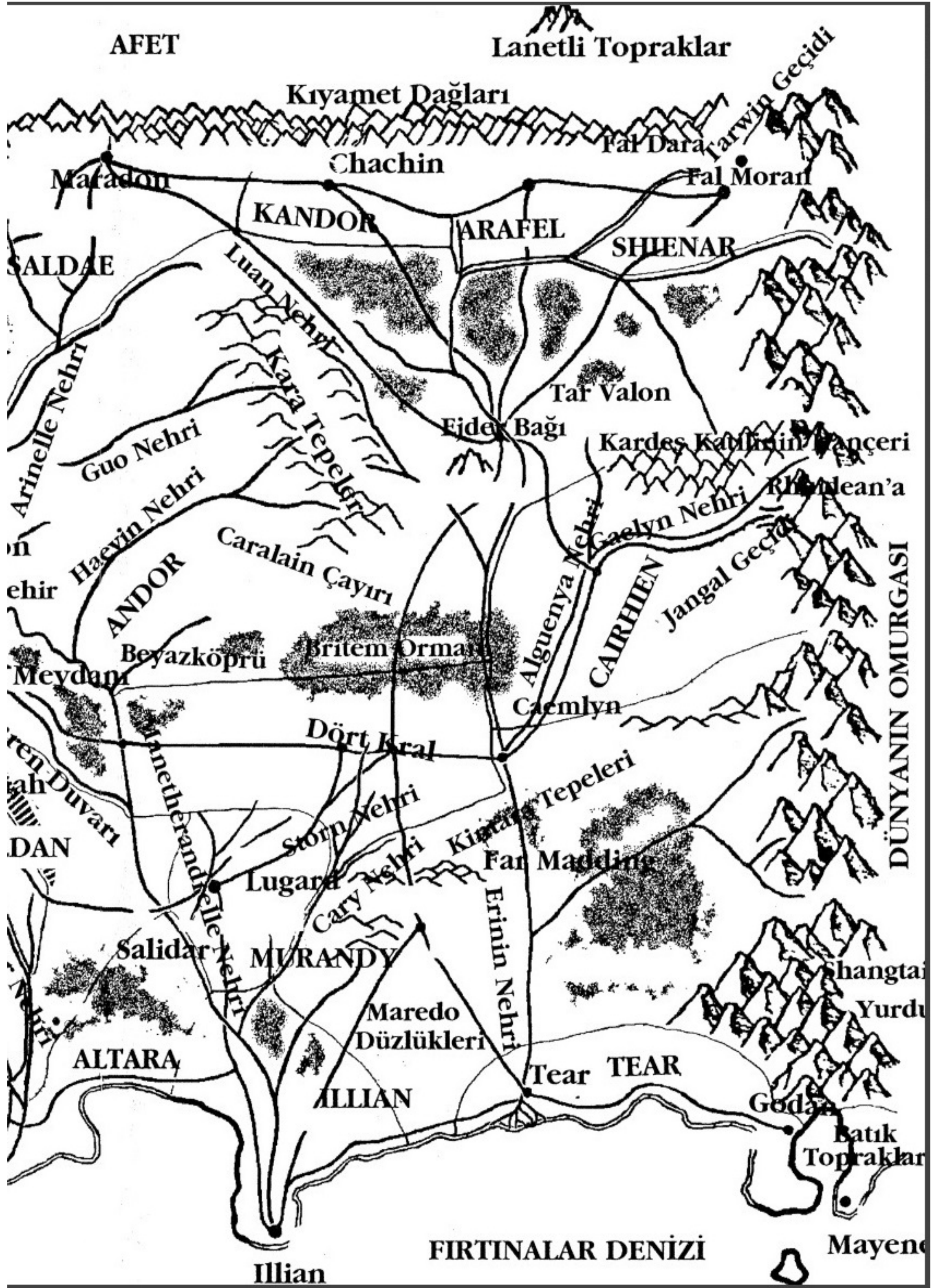
Harriet'a,

Kalbimin kalbine,

Hayatımın ışığına,

Sonsuza dek...

AFET
Ölü Deniz
Dünyanın Sonu
Maradon
SALDAE
ARYTH OKYANUSU
Kuzey
Obagon Nehri
ARAD
DOMAN
Arinelle Nehri
Guo Nehri
Bandar Eban
Akuum Nehri
Baerlon
Haevin Nehri
Almoth Düzlüğü
Katar
İki Nehir
ANDOR
Tümentepe
Emond Meydanı
FALME
Andahar Nehri
Garen Duvarı
Jehannah
GHEALDAN
Tanchico
TARABON
Elmora
Amador
Eldor Nehri
Salidar
AMADICIA
ALTARA
Gölge Sahili
Tremalking

AFET
Lanetli Topraklar
Kıyamet Dağları
arwin Geçidi
Fal Dara
Fal Moran
Chachin
KANDOR
ARAFEL
SHIENAR
ALDAE
Luan Nehri
Kara Tepeler
Tar Valon
Arinelle Nehri
Guo Nehri
Haevin Nehri
Caralain Çayırı
Gaelyn Nehri
Alguenya Nehri
ANDOR
CAIRHIEN
Jangal Geçidi
DÜNYANIN OMURGASI
Beyazköprü
Britem Ormanı
Caemlyn
Dört Kral
Storn Nehri
Kintara Tepeleri
Far Madding
Lugard
Cary Nehri
Erinin Nehri
Salidar
MURANDY
Maredo
Düzlükleri
ALTARA
Tear
TEAR
ILLIAN
Godan
Batık
Topraklar
Illian
FIRTINALAR DENİZİ
Mayen

GİRİŞ

Saray hâlâ, hafızada gümbürdeyen toprak gibi ara sıra sarsılıyor, ne olduğunu anlamamış gibi inliyordu. Güneş ışınları duvardaki yarıktan süzülerek hâlâ havada asılı duran parıldayan toz parçacıklarının üzerine düşüyordu. Yanık izleri duvara, zemine, tavana zarar vermişti. Geniş karartı kabaran boyalar ve bir zamanlar parlak olan fresklerin yaldızına bulaşmış, insan ve hayvan frizlerinin üstü isle kaplanmış, delilik sessizce büyümeden önce yürümeye çalışıyor görünüyordu. Ölüm her yere yayılmış, kadın, erkek ve çocuklar, acizlik içinde her koridorda çakan şimşeklerden kaçmaya çalışıyor, ya da onlara sinsice yaklaşan ateşlere kapılıyor, ya da sarayın taşları altında kalıyor, taşlar akıyor ve sükûnet tekrar gelmeden önce, adeta canlıymışcasına, çıkmaya çalışıyordu. Tuhaf kontrpuan içinde, renkli goblenler ve tablolar, hepsi de usta işi, kabarmış duvarların onları iterek yamultması haricinde bozulmamış olarak sallanıyorlardı. Altın ve fildişi işlemeli, ince oymalı mobilyalar, dalgalanan zeminin onları devirmesi haricinde bozulmamıştı. Akıl merkeze eğiliyor, çevresel şeyleri umursamıyordu.

Lews Therin Telamon sarayda geziniyor, yer sarsılırken ustaca dengesini sağlıyordu. "Ilyena! Aşkım, nerdesin?" Soluk gri pelerinin ucu kan boyunca süzülerek bir kadının vücudunu arşınlamış, kadının altın saçlı güzelliği son anlarındaki dehşetle bozulmuş, hala açık olan gözleri inançsızlık içinde donup kalmıştı. "Nerdesin, karıcım? Herkes nereye kayboldu?"

Gözleri kabaran mermer duvarda çarpık bir şekilde asılı duran bir aynadaki yansımasına takıldı. Giysileri bir zamanlar gösterişliydi, gri, kırmızı ve altın; şimdi, tüccarların Dünya Denizi'nin karşı tarafından getirdiği ince dokunmuş kumaş yırtık ve kirliydi, saçlarını ve derisini kaplayan aynı tozla örtülmüştü. Bir an pelerinin üzerindeki simgeyi elledi: renkleri yılansı bir çizgi ile ayrılmış yarısı beyaz, yarısı siyah bir çember. Bu simgenin bir anlamı vardı. Fakat dikkatini nakışlı çembere fazla

veremedi. Şaşkınlık içinde kendi yansımasına baktı. Orta yaşlarını süren, uzun boylu bir adam, eskiden yakışıklıymış, ama artık kahverengi saçları beyazlamış, yüzü gerginlik ve endişe ile kırışmış, koyu renk gözleri görmüş geçirmiş. Lews Therin gülmeye başladı, sonra başını arkaya attı; kahkahası cansız koridorlarda yankılandı.

"Ilyena, aşkım! Bana gel, karım. Bunu görmelisin."

Arkasında hava dalgalandı, parıldadı, ağzı tiksinti ile çarpılmış bir halde çevresine bakınan bir adama dönüştü. Lews Therin kadar uzun boylu değildi, boynundaki kar beyazı danteller ile kalça boyu çizmelerinin aşağı kıvrılmış kenarlarındaki gümüş işlemeler dışında tamamen siyahlara bürünmüştü. Ölülere sürünmemesi için pelerinini titizlikle kaldırarak, dikkatle adım attı. Zemin, artçı sarsıntılarla titredi, ama adamın dikkati, kahkahalar atarak aynaya bakan adamın üzerindeydi.

"Sabahın Efendisi," dedi. "Sizin için geldim."

Kahkaha, sanki hiç atılmamış gibi kesildi ve Lews Therin, şaşırmamış görünerek döndü. "Ah, bir konuk. Ses'iniz var mı, yabancı? Kısa süre sonra Şarkı Söyleme zamanı gelecek ve burada herkes katılmakta özgürdür. Ilyena, aşkım, konuğumuz var. Ilyena, neredesin?"

Siyahlara bürünmüş adamın gözleri irileşti, önce altın saçlı kadına, sonra Lews Therin'e baktı. "Shai'tan seni götürsün, leke seni eline bu kadar geçirdi mi?"

"O isim. Shai," Lews Therin ürperdi ve bir şeyi kovmak ister gibi elini kaldırdı. "O ismi söylememelisin. Tehlikeli."

"Demek en azından bu kadarını hatırlıyorsun. Senin için tehlikeli, aptal, benim için değil. Başka ne hatırlıyorsun? Hatırla, seni Işıkkörü aptal! Sen böyle gafletine bürünmüşken bunun bitmesine izin vermeyeceğim! Hatırla!"

Lews Therin elini kaldırıp, üzerindeki kir desenleri karşısında büyülenmiş gibi, bir an eline baktı. Sonra elini daha da kirli olan ceketine sildi ve dikkatini diğer adama çevirdi. "Sen kimsin? Ne istiyorsun?"

Siyahlara bürünmüş adam kibirle dikildi. "Bana bir zamanlar Elan Morin Tedronai derlerdi, ama artık..."

"Umuda İhanet Eden." Bu, Lews Therin'in fısıltısıydı. Anıları kıpırdandı, ama o bundan çekinerek başını çevirdi.

"Demek bazı şeyleri hatırlıyorsun. Evet, Umuda İhanet Eden. İnsanlar beni böyle adlandırdı, tıpkı sana Ejder adını verdikleri gibi, ama senin aksine, ben ismimi benimsedim. Bu ismi bana sövmek için verdiler, ama onlara diz çöktüreceğim ve sonunda ismime tapınacaklar. Sen isminle ne yapacaksın? Bugünden sonra insanlar sana Kardeşkatili diyecekler. Bununla ne yapacaksın?"

Lews Therin yıkık koridora bakıp kaşlarını çattı. "Ilyena konuğunu karşılamak için burada olmalıydı," diye mırıldandı dalgın dalgın, sonra sesini yükseltti. "Ilyena, neredesin?" Zemin sarsıldı; altın saçlı kadının bedeni, seslenişine yanıt verir gibi kaydı. Adamın gözleri onu görmedi.

Elan Morin yüzünü buruşturdu. "Kendine bir bak," dedi horgörüyle. "Bir zamanlar Hizmetkarlar arasında birinciydin. Bir zamanlar Tamyrlin Yüzüğünü takar, Yüksek Makamında otururdun. Bir zamanlar Hükümran'ın Dokuz Değneğini çağırırdın. Bir de kendine şimdi bak! Acınası, perişan bir zavallı. Ama bu kadar değil. Hizmetkarlar Salonu'nda beni küçük düşürdün. Paaran Disen Kapıları'nda beni altettin. Ama artık ben daha üstünüm. Bunu bilmeden ölmene izin vermeyeceğim. Ölürken, son düşüncen, yenilginin ne kadar kesin ve mutlak olduğu olacak. O da ölmene izin verirsem."

"Ilyena neden gelmiyor, anlamıyorum. Ondan konuk sakladığımı düşünürse diline düşerim. Umarım sohbetten hoşlanıyorsunuzdur, çünkü o, kesinlikle hoşlanır. Sizi uyarmış olayım. Ilyena size o kadar çok soru soracak ki, sonunda bildiğiniz her şeyi anlattığınızı fark edeceksiniz."

Siyah pelerinini arkaya atan Elan Morin ellerini esnetti. "Kız kardeşlerinden birinin burada olmaması senin için ne kötü," dedi. "Şifa konusunda asla pek yetenekli olmadım ve artık farklı bir gücü izliyorum. Ama onlardan biri bile eğer sen önce onları yok etmezsen sana ancak birkaç bilinçli dakika verebilir. Benim yapabileceklerim, benim amaçlarım için yeterli." Ani gülümsemesi zalimdi. "Ama korkarım Shai'tan'ın şifası senin

bildiğin türden farklı. Şifa bul, Lews Therin!" Ellerini uzattı ve ışık, güneşin önüne bir perde çekilmiş gibi soldu.

Lews Therin acıyla kavruldu ve çığlık attı, derinlerden gelen, durduramadığı bir çığlık. Ateş iliklerini dağladı; damarlarına asit hücum etti. Geriye devrildi, mermer zemine yıkıldı; başı taşa çarptı ve sıçradı. Yüreği çarpıyor, göğsünden fırlamaya çalışıyordu ve her atışı, içinden yeni bir alev geçmesine sebep oluyordu. Çaresizce kıvrandı, büküldü. Kafatası saf acıdan, patlamak üzere bir küre gibiydi. Boğuk çığlıkları sarayda yankılandı.

Acı yavaşça, çok yavaşça dindi. Bir sene sürmüş gibiydi, ve sonunda onu zayıfça seyirir, tahriş olmuş boğazından hırıltılı nefesler alır halde bıraktı. Pelteye dönmüş kasları ile kendini kaldırması ve titreyerek elleri ile dizleri üzerinde doğrulması için sanki bin sene daha geçti. Gözleri altın saçlı kadına takıldı ve kopardığı çığlık, daha önce çıkardığı her tür sesi gölgede bıraktı. Sendeleyerek, neredeyse düşerek, yerde ona doğru emekledi. Kadını kollarına almak için tüm gücünü kullanması gerekti. Kadının saçlarını açık gözlerinden arkaya süpürürken elleri titriyordu.

"Ilyena! Işık bana yardım et, llyena!" Bedeni korumak istercesine kadının üzerine eğildi, yaşamak için nedeni kalmamış bir adamın hıçkırıkları ile dolu dolu ağladı. "llyena, hayır! Hayır!"

"Onu geri getirebilirsin, Kardeşkatili. Karanlığın Yüce Efendisi onu yine yaşatabilir. Eğer ona hizmet edersen. Eğer bana hizmet edersen."

Lews Therin başını kaldırdı ve siyahlara bürünmüş adam o bakışların önünde istemsizce bir adım geriledi. "On yıl, Hain," dedi Lews Therin, kınından çekilen çelik gibi yumuşak bir sesle. "İğrenç efendin on yıl dünyayı yakıp yıktı. Ve şimdi bu. Ben..."

"On yıl mı! Seni acınası aptal! Bu savaş on yıldır değil, zamanın başından beri sürüyor. Sen ve ben Çark'ın dönüşü ile bin kez savaştık, bin kez savaştık ve zaman ölene, Gölge muzaffer olana kadar savaşacağız!" Bağırarak, yumruğunu kaldırarak bitirdi ve bu sefer gerileme, Hain'in gözlerindeki parıltı ile nefesini tutma sırası Lews Therin'deydi.

Lews Therin dikkatle Ilyena'yı yere indirdi, parmakları saçlarını hafifçe okşadı. Ayağa kalkarken gözyaşları görüşünü bulandırdı, ama sesi buz tutmuş demir gibiydi. "Yaptığın diğer şeylerin affedilmesi mümkün değil, Hain, ama Ilyena'nın ölümü için seni öyle mahvedeceğim ki, efendin bile onaramayacak. Hazırlan..."

"Hatırla, seni aptal! Karanlığın Yüce Efendisine düzenlediğin nafile saldırıyı hatırla! Onun karşı saldırısını hatırla! Hatırla! Şu anda bile Yüz Yoldaş dünyayı paramparça ediyor ve her gün yüz kişi daha onlara katılıyor. Güneşsaçlı Ilyena'yı kim öldürdü, Kardeşkatili? Benimkiler değil. Benimkiler değil. Senin kanından bir damla taşıyan her hayatı kim yok etti, seni seven herkesi, sevdiğin herkesi? Benimkiler değil, Kardeş Katili. Benimkiler değil. Hatırla ve Shai'tan'a karşı çıkmanın bedelini anla."

Lews Therin'in yüzünde, toz ve kir tabakasının üzerinde aniden ter damlaları yollar çizdi. Hatırladı, bir rüya içindeki rüya gibi bulutlu bir anı, fakat bunun gerçek olduğunu biliyordu.

Uluması, ruhunun kendi elleriyle lanetlendiğini anlayan bir adamın uluması, duvarları dövdü ve yaptıklarını görmemek için gözlerini çıkarmak istercesine yüzünü pençeledi. Gözlerini çevirdiği her yerde ölüler buldu. Parçalanmış, kırılmış, yanmış, taşlara yarı gömülmüş. Her yerde, bildiği, sevdiği cansız yüzler vardı. Eski hizmetkârlar, çocukluk arkadaşları, uzun savaş yıllarındaki sadık yoldaşları. Ve çocukları. Kendi oğulları ve kızları, kırık oyuncak bebekler gibi uzanmış, oyunları sonsuza dek durmuştu. Hepsi kendi elleriyle öldürülmüş. Çocuklarının onu suçlayan yüzleri, neden, diye soran boş gözleri. Ve yanıtlar gözyaşlarında değildi. Hain'in kahkahası onu kırbaçladı, ulumalarını boğdu. Yüzlere, acıya dayanamıyordu. Daha fazla yaşamaya dayanamıyordu. Ümitsizlik içinde Gerçek Kaynak'a, lekeli saidin'e uzandı ve Yolculuk etti.

Çevresindeki toprak düz ve boştu. Yakında, düz ve geniş bir ırmak akıyordu, ama çevresinde, yüz fersah uzağa kadar insan olmadığını hissedebiliyordu. Yalnızdı, hâlâ hayatta olan bir adam ne kadar yalnız olabilirse o kadar yalnız, ama yine de anılarından kaçamadı. Gözler zihninin sonsuz mağaralarında onu takip ediyordu. Onlardan saklanamıyordu. Çocuklarının gözleri, llyena'nın gözleri. Gökyüzüne bakmak için yüzünü çevirirken, yanaklarında gözyaşları parlıyordu.

"Işık, beni affet!" Bağışlanacağını sanmıyordu. Yaptığı şey için olanaksızdı. Ama yine de gökyüzüne bağırdı, elde edemeyeceğine inandığı şey için yalvardı. "Işık, beni affet!"

Hâlâ evreni yöneten, Zaman Çarkı'nı döndüren gücün eril yarısına dokunuyordu ve yüzeyini kirleten yağsı lekeyi, Gölge'nin karşı saldırısının lekesini, dünyayı kıyamete mahkum eden lekeyi hissedebiliyordu. Kendisi yüzünden. Kibiri yüzünden, insanların Yaratıcı'ya denk olabileceklerine, Yaratıcı'nın yaptığı ve onların bozduğu şeyi onarabileceklerine inanmıştı. Kendi kibirine inanmıştı.

Susuzluktan ölmek üzere olan bir adam gibi Gerçek Kaynak'in derinliklerinden, daha da derinlerden güç çekti. Hızla, Tek Güç'ten yardımsız yönlendiremeyeceği kadar çok çekmişti. Gerilerek, kendini daha fazla çekmeye zorladı, hepsini çekmeye çalıştı.

"Işık, beni affet! Ilyena!"

Hava, ateşe dönüştü, ateş ise sıvılaşmış ışığa. Gökyüzünde çakan şimşek, kendisine bir anlığına bile bakan her gözü dağlar, kör ederdi. Gökyüzünden indi, Lews Therin Telamon'dan aktı, yeryüzünün derinliklerine saplandı. Dokunuşu ile taş buhar oldu. Toprak canlı bir varlık gibi kıvranıp, sarsıldı. Parlak çubuk yalnızca bir yürek atımı kadar sürdü, yeryüzü ile gökyüzünü birleştirdi, ama o yok olduktan sonra bile toprak fırtınaya yakalanmış deniz gibi kabarmaya devam etti. Erimiş kayalar yüz elli metre yükseğe fışkırdı. Kükreyen yeryüzü yükseldi, alev alev serpintiyi daha, daha yukarı ittirdi. Kuzeyden ve güneyden, doğudan ve batıdan rüzgâr uluyarak esti, ağaçları dal parçaları gibi kırdı, dağın gökyüzüne tırmanmasına yardım edercesine çığlıklar attı. Gökyüzüne doğru durmamazcasına.

Sonunda rüzgâr dindi, yeryüzü titrek mırıltılarla kıpırtısızlaştı. Lews Therin Telamon'dan iz yoktu. Onun durduğu yerde şimdi, gökyüzüne doğru kilometrelerce uzanan bir dağ duruyordu. Kırık zirvesinden hâlâ lavlar dökülüyordu. Geniş, düz ırmak kıvrılarak dağdan uzaklaşmıştı ve orada bölünmüş, ortasında uzun bir ada oluşturmuştu. Dağın gölgesi neredeyse adaya kadar uzanıyordu; toprağın üzerinde, kehanetin uğursuz eli gibi karanlık bir halde yatıyordu. Bir süre için, toprağın tekdüze, itiraz eden kükremeleri, duyulan tek ses oldu.

Adanın üzerinde hava parıldadı ve katılaştı. Siyahlara bürünmüş adam ovada yükselen ateş dağına bakarak durdu. Yüzü öfke ve küçümseme ile buruştu. "Bu kadar kolay kaçamazsın, Ejder. Henüz seninle işim bitmedi. Zamanın sonuna dek de bitmeyecek."

Sonra yok oldu ve dağ ile ada yalnız kaldı. Beklemeye koyuldu.

Ve Gölge Toprak'ın üzerine düştü ve Dünya taştan taşa yaralandı. Okyanuslar kaçtı, dağlar yutuldu, uluslar dünyanın sekiz köşesine dağıldı. Ay kan, güneş kül gibiydi. Denizler kaynadı ve canlılar ölülere imrenir oldu. Her şey parçalandı, anılar dışında her şey unutuldu ve diğerlerinden öte bir anı kaldı, Gölge'yi ve Dünyanın Kırılışı'nı getiren adamın anısı. Ve ona Ejder dediler.

(Aleth nin Taerin alta Camora, Dünyanın Kırılışı'ndan. Yazarı bilinmiyor, Dördüncü Çağ)

Ve o günlerde, daha önce olduğu ve daha sonra olacağı gibi oldu, Karanlık yeryüzüne çöktü, insanların yüreklerini ağırlaştırdı, yeşillikler soldu, umut öldü. Ve insanlar Yaratıcı'ya seslenerek, "Ey Gökyüzünün Işığı, Dünyanın Işığı, bırak kehanetlerde Vaat Edilen, geçmiş çağlarda olduğu ve gelecek çağlarda olacağı gibi dağdan doğsun. Bırak Sabahın Prensi yeryüzüne şarkı söylesin ve yeşil şeyler büyüsün, vadiler kuzu versin. Bırak Şafağın Efendisi bizi Karanlık'tan korusun ve adaletin yüce kılıcı bizi savunsun. Bırak Ejder bir kez daha zamanın rüzgârlarında koşsun."

(Charal Drianaan te Calamon, Ejder'in Devrinden. Yazarı bilinmiyor, Dördüncü Çağ)

1. BÖLÜM

Boş Bir Yol

Zaman çarkı döner, Çağlar gelir ve geçer, efsaneleşen anılar bırakır. Efsaneler solarak mit olur ve onları doğuran çağ yeniden geldiğinde mitler bile unutulur. Bir Çağ'da, kimilerine göre Üçüncü Çağ'da, henüz gelmemiş, çoktan geçip gitmiş bir Çağ'da, Puslu Dağlar'da bir rüzgâr yükseldi. Rüzgâr başlangıç değildi. Zaman Çarkı dönerken ne başlangıçlar, ne de bitişler vardır. Ama bir başlangıçtı.

Dağlara ismini veren, daima bulutlarla kaplı zirvelerin altında doğan rüzgâr, doğuya, Kum Tepeleri boyunca, Dünyanın Kırılışı'ndan önce büyük bir okyanusun kıyıları olan yer boyunca esti. Aşağıya, İki Nehir'e doğru, Batıormanı denilen dolaşık ormana doğru çırpındı ve Taşocağı Yolu denilen taşlık yolda bir at ve araba ile yürüyen iki adamı dövdü. Baharın gelmesinin üzerinden bir ay geçmiş olmasına rağmen, rüzgâr sanki kar getirmeyi tercih edermişçesine buz gibi bir soğuk taşıyordu.

Esintiler Rand al'Thor'un pelerinini sırtına yapıştırdı, toprak rengi yün kumaşı bacaklarına çarptı, sonra arkasında havalandırdı. Rand, ceketinin daha kalın olmasını ya da fazladan bir gömlek giymiş olmayı isterdi. Pelerini, yerine çekiştirmeyi denediği zamanların yarısında kalçasında sallanan sadağa takılıyordu. Pelerini tek elle tutmaya çalışmanın bir faydası yoktu; diğer elinde oku takılmış, çekilmeye hazır bir yay vardı.

Özellikle güçlü bir esinti pelerini elinden kopardığında, uzun tüylü, kahverengi kısrağın üzerinden babasına baktı. Tam'in hâlâ orada

olduğundan emin olmak istediği için kendini biraz aptal gibi hissediyordu, ama bu o tür bir gündü. Rüzgâr yükselirken uluyordu, ama bunun dışında toprağın üzerinde ağır bir sessizlik asılıydı. Aksın yumuşak gıcırtısı yüksek geliyordu. Ormanda öten kuşlar, dallarda çıtırdayan sincaplar yoktu. Gerçi bunları beklemiyordu, gerçekten, bu bahar bunları zaten beklemiyordu.

Yalnızca kış boyunca yapraklarını ve iğnelerini dökmeyen ağaçlarda biraz yeşillik vardı. Geçen senenin böğürtlenlerinin dolaşık dalları ağaçların altına saçılmış taşların üzerine kahverengi ağlar yayıyordu. Görülen pek az otun çoğunluğu ısırgandı; kalanı ya sivri dikenli bitkiler, ya da onları ezen dikkatsiz çizmelerin üzerinde pis bir koku bırakan kokuşmuşotları idi. Sıkı ağaç topluluklarının derin bir gölge düşürdüğü yerlerde, beyaz kar birikintileri hâlâ toprağı örtüyordu. Işığının ulaşmadığı yerlerde güneş ne aydınlık, ne ısı veriyordu. Solgun solgun doğudaki ağaçların üzerine oturmuştu, ama ışığı karanlıktı, sanki gölgeyle karışmış gibi. Hoş olmayan düşünceler yaratan sıkıntılı bir sabahtı.

Rand düşünmeden okuna dokundu; Tain'in ona öğretmiş olduğu gibi, tek harekette yanağına kadar çekmeye hazırdı. Kış çiftliklerde yeterince zorlu geçmişti, en yaşlı kişilerin hatırladığından daha zorlu, ama İki Nehir'e inen kurtların sayısına bakılırsa, dağlarda daha sert geçmiş olmalıydı. Kurtlar koyun ağıllarına saldırmış, sığır ve atlara ulaşmak için ahır duvarlarını dişleriyle parçalamıştı. Ayılar da koyunların peşindeydi, halbuki yıllardır oralara ayı inmemişti. Artık hava karardıktan sonra dışarıda olmak güvenli değildi. İnsanlar da, koyunlar kadar av konumundaydı ve her zaman güneşin batmış olması gerekmiyordu.

Tam, Bela'nın öbür yanında, mızrağını yürüyüş asası olarak kullanarak, kahverengi pelerinini bayrak gibi dalgalandıran rüzgâra aldırış etmeden, telaşsızca yürüyordu. Zaman zaman kısrağın böğrüne hafifçe dokunarak, yürümeye devam etmesini hatırlatıyordu. Geniş göğsü ve yüzüyle, o sabah bir gerçeklik anıtı gibiydi. Bir düşün ortasındaki kaya gibi. Güneşle kabalaşmış yanakları çizgili, saçının grisinde yalnızca bir tutam siyah kalmış olabilirdi, ama içinde, sanki sele kapılsa bile ayakları yerden kesilmeyecekmiş gibi bir sağlamlık vardı. Şimdi yol boyunca sakin sakin yürüyordu. Kurtlar ve ayılar, koyunları olan her adamın dikkat etmesi

gereken şeyler hiç sorun değil, diyordu tavırları, ama Tam al'Thor'un Emond Meydanı'na ulaşmasını engellemeye çalışmasalar iyi olurdu.

Tam'in sakinliği Rand'a görevini hatırlattı ve suçlu suçlu yolun kendine düşen tarafını gözlemeye başladı. Babasından ve o bölgedeki herkesten bir baş uzundu ve görünüşünde Tam'dan çok az şey vardı, belki omuzlarının genişliği dışında hiçbir şey. Tam, gri gözleri ile saçlarının kızıllığının annesinden geldiğini söylüyordu. Annesi bir yabancı idi ve Rand onun gülümseyen yüzü dışında pek bir şey hatırlamıyordu, yine de her bahar Bel Tine'da ve her yaz, pazarları mezarına çiçek koymaya devam ediyordu.

Tam'in elma brendisinden iki küçük fıçı ile, kışın bekletilmekten biraz sertleşmiş sekiz büyük fıçı elma şarabı yalpalayan arabada duruyordu. Tam her yıl, Bel Tine'da kullanılmak üzere Badeçay Hanı'na bunların aynısını teslim ederdi ve bu bahar teslimatını yapmasını engellemek için kurtlar ve soğuk bir rüzgârdan daha fazlasının gerekeceğini ilan etmişti. Hatta, haftalardır köye bile gitmiyorlardı. Tam bile bugünlerde fazla yolculuk yapmıyordu. Ama brendi ve şarap konusunda söz vermişti, yine de teslimat için festivalden bir gün öncesine kadar beklemişti. Tam için sözünü tutmak önemliydi. Rand ise çiftlikten uzaklaştığı için memnundu, neredeyse Bel Tine'ın gelmesinden olduğu kadar memnun.

Rand yolun kendi tarafını gözetlerken, içinde izleniyormuş gibi bir his doğdu. Bir süre bunu üstünden atmaya çalıştı. Ağaçların arasında rüzgârdan başka hiçbir şey kıpırdamıyor, ses çıkarmıyordu. Ama duygu devam etti, güçlendi. Kollarındaki tüyler diken diken oldu; derisi, içinden gıdıklanıyormuş gibi iğnelendi.

Kollarını ovalamak için yayını kaydırdı ve kendi kendine hayallere kapılmamasını söyledi. Ağaçların arasında, yolun kendi tarafında hiç kimse yoktu ve diğer yanda birisi olsaydı Tam söylerdi. Omzunun üzerinden baktı... ve gözlerini kırpıştırdı. Yolun aşağısında, yirmi adım uzakta pelerinli bir adam at sırtında onları takip ediyordu; hem at, hem de atlı siyah, mat ve parıltısızdı.

Bakarken yürümeye devam etmesini sağlayan yalnızca alışkanlık olmuştu.

Atlının pelerini botlarına kadar iniyordu, pelerinin başlığı iyice çekilmişti, öyle ki, adamın hiçbir yeri görünmüyordu. Rand dalgın dalgın, atlıda bir

gariplik olduğunu düşündü, ama onu asıl etkileyen, başlığın gölgeli aralığı olmuştu. Yalnızca, bir yüze ait belli belirsiz çizgiler görüyordu, ama içinde, atlının doğrudan gözlerinin içine baktığı hissi vardı. Ve gözlerini alamıyordu. Midesinde bir bulantı hissetti. Başlıkta yalnızca gölge görülebiliyordu, ama öfkeli bir yüze bakarcasına, her şeye karşı hissettiği nefreti hissedebiliyordu, yaşayan her şeye karşı. Her şeyden fazla, kendisine karşı.

Aniden ayağına bir taş takıldı ve gözlerini karanlık atlıdan çevirerek sendeledi. Yayı yola düştü ve onu sırt üstü serilmekten kurtaran, Bela'nın yularına son anda tutunması oldu. Kısrak korkmuş bir kişnemeyle durdu ve başını çevirerek onu yakalayanın kim olduğuna baktı.

Tam, Bela'nın sırtının üzerinden ona baktı. "İyi misin, evlat?"

"Bir atlı," dedi Rand nefes nefese, doğrulmaya çalışırken. "Yabancı biri bizi takip ediyordu."

"Nerede?" Yaşlı adam geniş uçlu mızrağını kaldırdı ve dikkatle geriye baktı.

"Orada, yolun..." O tarafa dönerken Rand'ın sözcükleri soldu gitti. Arkada, yol boştu. İnanmayarak, yolun her iki yanındaki ağaçlıklara baktı. Çıplak dallı ağaçlar saklanacak bir yer vermiyordu, ama at ve atlıya ilişkin hiçbir iz yoktu. Babasının sorgulayan bakışları ile karşılaştı. "Oradaydı. Siyah pelerinli, siyah ata binen bir adam."

"Sözüne inanmazlık etmem, evlat, ama nereye gitti?"

"Bilmiyorum. Ama oradaydı." Düşmüş olan ok ve yayı kaptı, yayı tekrar hazırlarken okun tüyünü aceleyle kontrol etti ve yarıya kadar gerdi. Hedef oluşturacak hiçbir şey yoktu. "Oradaydı."

Tam kırlaşmış başını salladı. "Öyle diyorsan öyledir, evlat. Gel, o zaman. Bu toprakta bile at nalı iz bırakır." Pelerini rüzgârda dalgalanırken arabanın arkasına doğru yürümeye başladı. "İzleri bulursak, gerçekten orada olduğunu anlarız. Bulamazsak... eh, bugünler, insana hayal gördüğünü zannettirecek günler."

O anda Rand, atlının orada olmasından daha garip olanın ne olduğunu fark etti. Tam ile kendisini döven rüzgâr, o siyah pelerinin tek bir kıvrımını bile kıpırdatmıyordu. Aniden ağzı kurudu. Hayal etmiş olmalıydı. Babası haklıydı; bu sabah, insanın hayal gücünü kamçılayan bir sabahtı. Ama buna inanmıyordu. Fakat babasına, görünüşte havaya karışmış olan adamın rüzgârın dokunmadığı bir pelerin giydiğini nasıl söyleyebilirdi?

Endişeli bir ifadeyle çevrelerindeki ağaçlığa göz gezdirdi; daha önce göründüğünden daha farklı geliyordu gözüne. Yürümeye başladığından beri ormanda serbestçe dolaşmıştı. Yüzmeyi Emond Çayırı'nın ötesinde, doğuda, Irmak Korusu'ndaki göller ve derelerde öğrenmişti. Kum Tepeleri'ni keşfetmişti. İki Nehir'dekilerin çoğu bunun kötü şans anlamına geldiğini söylerlerdi hatta bir keresinde en iyi arkadaşları Mat Cauthon ve Perrin Aybara ile Puslu Dağlar'ın eteklerine kadar gitmişti. Bu, Emond Çayırı'nda yaşayan insanların gittiği en uzak yerden daha uzaktı; onlara göre en yakındaki köye, Seyran Tepe'ye veya Deven Yolu'na gitmek bile büyük bir olaydı. Gittiği yerlerin hiçbirinde onu korkutacak bir şey bulamamıştı. Ama bugün, Batı Ormanı bile hatırladığı yerlerden değildi. Böylesine çabuk kaybolabilen bir adam, aynı hızla tekrar ortaya çıkabilirdi de. Belki de hemen yanlarında.

"Hayır baba, bakmaya gerek yok." Tam şaşırarak durdu, Rand yüzünün kızarmasını, pelerininin başlığını çekiştirerek sakladı. "Büyük olasılıkla sen haklısın. Orada olmayan bir şeye bakmanın alemi yok, özellikle de zamanımızı köye ulaşıp, bu rüzgârdan kurtulmak için kullanabileceğimiz durumda."

"Bir pipo iyi giderdi," dedi Tam yavaşça, "ve sıcak bir yerde bir kupa bira." Birden yüzünde geniş bir sırıtma belirdi. "Herhalde sen de Egwene'i görmek için sabırsızlanıyorsundur."

Rand zayıfça gülümsemeyi başardı. O anda düşünmeyi isteyebileceği şeyler arasında Belediye Başkanı'nın kızı pek az önem taşıyordu. Aklının daha fazla karışmasına ihtiyacı yoktu. Geçen yıl boyunca, bir araya geldikleri her seferinde kız onu daha da tedirgin etmişti. Daha da kötüsü, kız bunun farkında değilmiş gibi görünüyordu. Hayır, kesinlikle Egwene'i düşünmek istemiyordu.

Babasının korktuğunu anlamamış olmasını umuyordu ki, Tam seslendi, "Alev ile boşluğu hatırla, evlat."

Bu, Tam'in ona öğrettiği garip bir şeydi. Tek bir aleve odaklan ve onu tüm tutkularınla -korku, nefret, öfkenle besle, ta ki zihnin bomboş kalana kadar. Boşluk ile bir ol, derdi Tam, o zaman istediğin her şeyi yapabilirsin. Emond Çayırı'nda başka hiç kimse bu şekilde konuşmazdı. Ama Tam, Bel Tine'daki okçuluk yarışmasını her sene, alev ve boşluğu ile kazanırdı. Rand, boşluğa tutunabilirse bu seneki yarışmada kendisinin de şansı olabileceğini düşündü. Tam'in şu anda bundan bahsetmesi, korktuğunu fark ettiğini gösteriyordu, ama bu konuda daha fazla konuşmadı.

Tam Bela'yı harekete geçirdi ve tekrar yola koyuldular. Yaşlı adam, sanki uğursuz hiçbir şey olmamış ve olamazmış gibi aldırmadan yürüyordu. Rand onu taklit edebilmeyi diledi. Aklında boşluğu yaratmaya çalıştı, ama siyah pelerinli atlı devamlı dikkatini dağıtıyordu.

Tam'in haklı olduğuna, atlının yalnızca hayal ettiği bir şey olduğuna inanmaya çalıştı, ama nefret duygusunu çok iyi hatırlıyordu. birisini görmüştü. Ve o birisi ona zarar vermeye kararlıydı. Emond Çayırı'nın yüksek tepeli, saz damları etraflarını sarana kadar arkasına bakmaya devam etti.

Köy, Batı Ormanı'na yakındı. Orman yavaş yavaş seyreliyor, son ağaçlar, geniş yapılı evlerin arasında duruyordu. Toprak hafif bir eğimle doğuya uzanıyordu. Ağaç toplulukları hiç bitmese de, köyden Irmak Korusu'na ve onun dereleri ile göllerden oluşan labirentine kadar bütün yol boyunca arazi, çiftlikler, çitlerle çevrilmiş tarlalar ve otlaklarla örülmüştü. Batıya doğru uzanan topraklar da aynı derecede verimliydi ve o taraftaki otlaklar çoğu sene gür olurdu, ama Batı Ormanı'nda çok az çiftlik bulunurdu. Kum Tepeleri ve Batı Ormanı ağaçlarının tepelerinde yükselen, Emond Çayırı'na uzak, ama oradan açıkça görülebilen Puslu Dağlar'ın yakınlarında onlar da yoktu. Bazıları toprağın çok taşlı olduğunu söylerdi, kimileri de kötü talihin mekanı olduğunu. Birkaçı, dağlara gerektiğinden daha fazla yaklaşmanın bir alemi olmadığını mırıldanırdı. Nedenleri ne olursa olsun, yalnızca en gözüpek insanlar Batı Ormanı'nda çiftçilik yapardı.

Araba ilk evlerin önünden geçerken, küçük çocuklar ve köpekler bağırıp çağıran sürüler halinde çevresinde koşuşturmaya başladılar.

Bela, burnunun altında koşmaca oynayan ve çember çeviren çocukları dikkate almayarak yürümeye devam etti. Son aylarda çocuklar pek az oynamış, gülmüştü; hava, çocukların dışarı çıkabileceği kadar ısındığında bile, kurt korkusu onları içeride tutmuştu. Yaklaşan Bel Tine onlara oynamayı tekrar öğretmişti sanki.

Festival yetişkinleri de etkilemişti. Geniş kepenkler açılmış, hemen her evde evin hanımı, önünde önlük, uzun, örgülü saçları bir örtüyle toplanmış olarak bir pencereye çıkmış, çarşaf silkeliyor veya şilteleri havalandırıyordu. Ağaçlarda yapraklar çıksa da çıkmasa da, hiçbir kadın bahar temizliğini yapmadan Bel Tine'ın gelmesine izin vermezdi. Her bahçede çamaşır tellerinden halılar sarkıyordu ve sokağa yeterince çabuk kaçamayan çocuklar, öfkelerini hasır dövenlerle halılardan çıkarıyorlardı. Her çatıda evin beyi oturuyor, sazları kontrol ederek kışın verdiği zararın, çatı onarıcısı yaşlı Cenn Buie'yi çağırmayı gerekli kılıp kılmayacağına karar vermeye çalışıyordu.

Tam defalarca durarak rastladığı insanlarla kısa konuşmalar yaptı. O ve Rand haftalardır çiftlikten çıkmadığından, herkes o taraflardaki son durumu öğrenmeye çalışıyordu. Batı Ormanı'ndan pek az insan gelmişti. Tam, her biri bir öncekinden daha kötü olan kış fırtınalarının verdiği zarardan, ölü doğan kuzulardan ve üzerinde artık ekin bitiyor olması gereken kahverengi tarlalardan, yeşillenen otlaklardan, önceki yıllar boyunca ötücü kuşların geldiği yerlere sürülerle gelen kuzgunlardan bahsediyordu. Çevrelerinde Bel Tine hazırlıkları sürerken bunlar iç karartıcı konuşmalardı. Köylüler başlarını sallayarak karşılık veriyordu. Durum her yerde aynıydı.

Adamların çoğu omuz silktiler ve "Eh, Işık izin verirse dayanacağız," dediler. Bazıları sırıttı ve ekledi, "Işık izin vermezse, gene dayanacağız."

İki Nehir'in insanları işte böyleydi. Dolunun tarlalarını mahvetmesini ve kurtların kuzularını kapmasını seyretmek zorunda kalan, seneler boyunca bunları görmüş olsa da, yine baştan başlayan insanlar o kadar kolay vazgeçmiyorlardı. Vazgeçenlerin çoğu çoktan ölmüştü.

Adam birden sokağa fırlamasaydı ve durmak ile Bela'nın adamı ezmesi arasında bir seçim yapmak zorunda kalmasaydı, Tam, Wit Congar için hayatta durmazdı. Congarlar ve Coplinler; bu iki aile arasında o kadar çok evlilik olmuştu ki, hangi ailenin nerede bittiğini ve hangisinin nerede başladığını kimse bilmezdi Seyrantepe'den Deven Yolu'na, hatta Taren Salı'na kadar herkesçe devamlı şikayet eden, huzursuzluk çıkaran insanlar olarak bilinirlerdi.

"Bunu Bran al'Vere'e götürmem gerek, Wit," dedi Tam, arabadaki fıçılara başıyla işaret ederek, ama sıska adam, yüzünde ekşi bir ifadeyle yerini korudu. Saz damı fena halde Buie Usta'nın ilgisine muhtaç görünse de, Wit damında değil, evinin merdivenlerinde oturuyordu. Hiçbir zaman herhangi bir şeye başlamaya veya önceden başladığını bitirmeye hazır görünmezdi. Coplin ve Congarların çoğu, daha da kötü olmayanlar böyleydi işte.

"Nynaeve hakkında ne yapacağız, al'Thor?" diye sordu Congar. "Emond Meydanı'nda böyle bir Hikmet'imiz olamaz."

Tam derin bir iç çekti. "Bu bizim alanımız değil, Wit. Hikmet kadınların işidir."

"Eh, bir şeyler yapmak zorundayız, al'Thor. Nynaeve ılımlı bir kış geçireceğimizi söyledi. Ve iyi bir hasat yapacağımızı. Rüzgârda ne işitiyormuş, şimdi sor bakalım. Hemen suratını asıyor, sonra da yürüyüp gidiyor."

"Her zamanki tavrınla sorduysan, Wit," dedi sabırla Tam, "taşıdığı sopayla seni pataklamadığı için şanslısın. Şimdi, izin verirsen, bu brendiyi..."

"Nynaeve al'Meara Hikmet olmak için çok genç, al'Thor. Kadın Kurulu bir şey yapmayacaksa, o zaman Köy Kurulu yapmalı."

"Hikmet'ten sana ne, Wit Congar?" diye gürledi bir kadın sesi. Karısı evden dışarı fırlarken Wit irkildi. Daise Congar Wit'den iki kat geniş, üzerinde bir gram yağ olmayan, sert yüzlü bir kadındı. Elleri kalçalarında kocasına dik dik baktı. "Kadın Kurulu'nun işlerine karış da, kendi pişirdiğin yemekten hoşlanacak mısın, gör. Tabii benim mutfağımı kullanmadan. Ve kendi çamaşırlarını yıkayıp, kendi yatağını yapmaktan. Tabii benim çatımın altında kalmadan."

"Ama, Daise," diye sızlandı Wit, "ben yalnızca..."

"Bana izin verirsen Daise," dedi Tam. "Wit. Işık ikinizin de üzerinde parlasın." Bela'yı, sıska adamın etrafından dolaştırarak tekrar harekete geçirdi. Daise şimdi kocasından başkasını görmüyordu, ama her an Wit'in kiminle konuştuğunu fark edebilirdi.

Bir lokma yemek ve sıcak bir şey içme tekliflerini hiç kabul etmemelerinin sebebi buydu. Tam'i gördüklerinde, Emond Meydanı'nın bütün kadınları, tavşan görmüş tazılar gibi kulaklarını dikerdi. Aralarında, Batı Ormanı'nda bile olsa, iyi bir çiftliği olan dul bir adam için en iyi eşin kim olması gerektiğini bilmeyen yoktu.

Rand da en az Tam kadar hızlı yürüyordu, hatta belki daha da hızlı. Tam'in ortalarda olmadığı zamanlarda Rand da bazen köşeye sıkıştırılırdı ve kabalık yapmadan kaçabileceği hiçbir yer bulamazdı. Mutfakta, ocağın yanına oturtulur, pastalar, kekler, böreklerle beslenirdi. Ve evin hanımının gözleri, onu, en az bir tüccarın terazisi kadar dikkatle ölçer ve o anda yemekte olanların, dul kız kardeşinin veya en büyük kuzeninin bir küçüğünün pişirebildiklerinin yanında hiçbir şey olduğunu söylerdi. Tam de gittikçe gençleşmiyor zaten, derdi kadın. Karısını bu kadar sevmiş olması iyi bir şeydi hayatındaki bir sonraki kadın için iyi bir işaretti ama yas tuttuğu yeterdi. Basit bir gerçek bu, derdi, veya ona yakın bir şey, bir erkek, ona bakacak ve onu beladan uzak tutacak bir kadın olmadan yaşayamaz. En kötüleri, o noktada düşünceli düşünceli susan ve özenli bir doğallıkla, Rand'ın tam olarak kaç yaşında olduğunu soranlardı.

İki Nehir halkının çoğu gibi, Rand'ın da güçlü, inatçı bir kişiliği vardı. Yabancıların bazen dediği gibi, İki Nehir halkının en önemli özelliği, kayalara ders verebilmeleri ve katırları eğitebilmeleridir. Kadınları çoğunlukla iyi, nazik insanlardı, ama Rand bir şeye zorlanmaktan nefret ederdi ve kadınlar onda, sanki sopayla dürtülüyormuş hissini uyandırıyordu. Bu yüzden hızla yürüdü ve Tam'in Bela'yı çabuk sürmesini diledi.

Az sonra yol köyün ortasında geniş bir alan olan Çayır'a açıldı. Genellikle gür bir çimen tabakasıyla kaplı olan Çayır, bu sene yalnızca ölü otların sarımsı kahverengiliği arasında ve çıplak toprağın üzerinde birkaç parça taze çimen taşıyordu. Ortalıkta birkaç kaz dolaşıyor, boncuk gözleriyle

yerde gagalayacak bir şeyler arıyor, ama bulamıyordu. birisi ineğini, çıkan otları yesin diye oraya bağlamıştı.

Çayır'ın batı ucuna doğru, alçak bir kayalığın altından, Badeçay'ın kendisi fışkırıyordu. Çay, bir adamı yere yıkacak kadar güçlü, ismini kat kat hak edecek kadar tatlıydı. Badeçay Suyu kaynağından hızla doğuya doğru akıyordu. Otlar Thane Efendi'nin değirmenine ve daha ötelere kadar kıyılarını süslüyordu, ta ki, Su Korusu'nun bataklıklı derinliklerinde düzinelerce dereye bölünene kadar. İki küçük, alçak, trabzanlı köprü ve diğerlerinden daha geniş ve arabalara dayanacak kadar sağlam bir başkası, Otlak'ta berrak çayı aşıyordu. Araba Köprüsü, Taren Salı ve Seyran Tepe'den gelen Kuzey Yolu'nun, Deven Yolu'na giden Eski Yol haline geldiği yeri işaretliyordu. Yabancılar bazen bir yolun kuzeyde bir isimle, güneyde bir başka isimle anılmasını gülünç buluyordu, ama Emond Meydanı'nda yaşayanların bildiği kadarıyla bu hep böyle olmuştu. İki Nehir halkı için bu yeterli bir sebepti.

Köprülerin uzak ucunda, Bel Tine ateşleri için çoktan odun yığılmaya başlanmıştı ve ev kadar büyük üç kütük yığını oluşmuştu. Elbette çıplak toprak üzerindeydiler, otları ne kadar seyrek olursa olsun Çayır'da değil. Ateşlerin çevresinde yapılmayacak olan Festival şenlikleri Otlak'ta yer alacaktı.

Badeçay'ın yanında bir grup yaşlı kadın yumuşak seslerle şarkı söyleyerek Bahar Direği'ni dikiyorlardı. dalları kesilmiş, düz, ince bir köknar kütüğü olan direk, onun için kazılmış çukura gömüldüğünde bile üç metre yüksekliğindeydi. Saçlarını örecek kadar büyümemiş bir grup kız, bacaklarını çaprazlayarak oturmuş, imrenerek izliyor, zaman zaman kadınların şarkısından bazı parçalar söylüyorlardı.

Tam, hızlanması için Belaya dilini şaklattı, ama kısrak onu duymazdan geldi. Rand gözlerini özenle kadınların yaptığı işten uzak tuttu. Sabahleyin erkekler Direk'i bulunca şaşırmış görünecekti. Sonra öğle vakti, bekar kadınlar Direk'in etrafında dans edecek, bekar erkekler şarkı söylerken uzun, renkli kurdeleleri ona saracaklardı. Bu geleneğin ne zaman ve neden başladığını kimse bilmiyordu. Hep öyle olan bir başka şey de buydu ama şarkı söylemek ve dans etmek için bir bahaneydi ve İki Nehir'de kimse bunun için daha büyük bir bahane beklemezdi.

Tüm Bel Tine günü şarkı, dans ve ziyafetle geçecekti; koşu ve başka alanlarda yarışlar düzenlenecekti. Okçuluk, sapan ve mızrak dallarında en iyilere ödüller verilecekti. Bilmece ve bulmaca çözme yarışları, halat yarışı, ağırlık kaldırma ve fırlatma, şarkı söyleme, dans etme, keman çalma, koyun kırkma, bowling, hatta dart yarışları yapılacaktı.

Bel Tine'ın bahar tam olarak geldiğinde yapılması gerekiyordu, ilk kuzular doğduktan, ilk ekinler filizlendikten sonra. Ama soğuğun oyalanmasına rağmen, kimse Bel Tine'i ertelemeyi düşünmemişti. Biraz şarkı söyleme ve dans etme herkesin işine yarayacaktı. Ve her şeyin üstüne, eğer söylentilere inanmak gerekirse, Otlak'ta büyük bir havai fişek gösterisi planlanmıştı eğer yılın ilk çerçisi zamanında gelirse, elbette. Bu, dikkate değer konuşmalara sebep olmuştu; böyle bir gösteri en son on yıl önce yapılmıştı ve hâlâ konuşuluyordu.

Badeçay Hanı, Otlak'ın doğu uçundaydı, Araba Köprüsü'nün yakınında. Hanın ilk katı, ırmak taşındandı, ama temeli, bazılarının dağlardan geldiğini söylediği, daha eski taşlardandı. Badanalı ikinci kat han sahibi ve son yirmi yıldır Emond Meydanı'nın Belediye Başkanı olan Brandelwyn al'Vere karısı ve kızları ile burada yaşıyordu çepeçevre, birinci katın üzerinde çıkıntı yapıyordu. Kırmızı kiremitli çatı, köydeki bu tür tek çatı, zayıf gün ışığı altında parlıyordu. Hanın bir düzine yüksek bacasının üç tanesinden duman süzülüyordu.

Hanın güney ucunda, çaydan uzakta, daha büyük bir taş temelin kalıntıları uzanıyordu. Bir zamanlar hanın parçasıydı ya da öyle olduğu söyleniyordu. Artık ortasında dev bir meşe ağacı büyüyordu, çevresi otuz adımdı ve adam kalınlığında dalları vardı. Yazın, Bran al'Vere o dalların altına, o sırada yaprakların gölgelendirdiği yere masalar atardı. İnsanlar sohbet ederken ya da belki taş oyunu için tahtalarını kurarken, bir kupanın ve serin esintinin tadını çıkarırlardı.

"İşte geldik, evlat." Tam, Bela'nın yularına uzandı, ama eli deriye dokunmadan at hanın önünde durmuştu bile. "Yolu benden iyi biliyor," diye güldü Tam.

Aksın son gıcırtısı da susarken, han kapısında Bran al'Vere belirdi. Köydeki diğer herkesin neredeyse iki katıydı, ama o cüssede bir adam için

çok kolay hareket ediyor gibi görünüyordu. Tepesi seyrek, gri saçlarla süslenmiş yuvarlak yüzü, bir gülümseme ile bölünmüştü. Hancı soğuğa rağmen gömleğiyle çıkmıştı, beline lekesiz, beyaz bir önlük takmıştı. Terazi ağırlığı biçiminde yapılmış gümüş madalyonlardan bir takım göğsünde asılıydı.

Yün ve tütün için Baerlon'dan gelen tüccarların paralarını tartmak amacıyla kullanılan terazi kefeleri ile madalyon Belediye Başkanı'nın simgeleriydi. Bran onu yalnızca tüccarlarla iş yaparken, Festivallerde, ziyafetlerde ve düğünlerde takardı. Bu sefer bir gün önce takmıştı, ama o gece Kışgecesi'ydi, Bel Tine'dan önceki gece, herkesin bütün gece birbirini ziyaret ettiği, küçük hediyeler değiştokuş ettiği, her evde bir lokma yemek ve bir yudum içki içtiği geceydi. *Bu kıştan sonra,* diye düşündü Rand, *muhtemelen Kışgecesi'ni yarına kadar beklememek için yeterli bahane görüyor.*

"Tam," diye bağırdı Belediye Başkanı, onlara doğru seyirtirken. "Işık üzerime parlasın, sonunda seni görmek ne güzel. Seni de, Rand. Nasılsın, oğlum?"

"İyi, Başkan al'Vere," dedi Rand. "Siz nasılsınız, efendim?" Ama Brand'ın dikkati çoktan Tam'e dönmüştü.

"Neredeyse bu sefer brendini getirmeyeceğini düşünmeye başlayacaktım. Daha önce hiç bu kadar gecikmemiştin."

"Bugünlerde çiftliği bırakmaktan hoşlanmıyorum, Bran," diye yanıt verdi Tam. "Kurtlar böyle davranırken değil. Ve hava."

Bran homurdandı. "Keşke birileri hava durumu dışında bir şeylerden bahsetse. Herkes havadan şikayet ediyor ve aklı daha iyisine ermesi gereken kişiler hava durumunu benim düzeltmemi bekliyor. Biraz önce Bayan al'Donel'a leylekler hakkında hiçbir şey yapamayacağımı açıklamak için yirmi dakika harcadım. Benim ne yapmamı beklediğini..." Başını iki yana salladı.

"Uğursuz bir alamet," diye bildirdi cızırtılı bir ses. "Bel Tine'da çatılarda yuva kuran leylekler olmaması." Eski bir kök gibi boğum boğum olmuş ve kararmış Cenn Buie, Tam ile Bran'ın yanına yürüdü ve neredeyse kendi

kadar uzun ve boğum boğum olan asasına dayandı. Boncuk gözleri ile, iki adamı aynı anda yerlerine mıhlamaya çalıştı. "Daha kötüsü de gelecek, sözlerime mim koyun."

"Demek falcı oldun ve alametleri yorumluyorsun, öyle mi?" diye sordu Tam kuru kuru. "Ya da belki Hikmet gibi rüzgârı dinliyorsundur. Kesinlikle yeteri kadar alamet var. Ve bazıları pek de uzaklardan gelmiyor."

"İstediğin kadar alay et," diye mırıldandı Cenn, "ama hava, ekinlerin filizlenmesine yetecek kadar ısınmazsa, birden fazla kiler hasattan önce boşalmış olacak. Gelecek kışa kadar İki Nehir'de kurtlar ve kuzgunlardan başka canlı kalmayacak. Hatta belki bu kış."

"Şimdi bu ne demek oluyor?" dedi Bran keskin bir sesle.

Cenn ikisine ekşi ekşi baktı. "Nynaeve al'Meara hakkında söyleyecek fazla iyi şeyim yok. Bunu biliyorsunuz. Bir kere, çok genç bir... Fark etmez. Kadın Kurulu, Köy Kurulu'nun onların işlerini konuşmasına bile itiraz ediyor, ama onlar istedikleri zaman bizim işlerimize karışıyorlar, ki bu da hemen hemen her zaman oluyor, ya da öyle görünüyor..."

"Cenn," diye araya girdi Tam, "anlatmak istediğin bir şey var mı?"

"Anlatmak istediğim şu, al'Thor. Hikmet'e kışın ne zaman biteceğini sor, yürüyüp gidiyor. Belki rüzgârda ne duyduğunu bize söylemek istemiyordur. Belki kışın bitmeyeceğini duyuyordun Belki Çark dönene ve Çağ sona erene kadar kış olmaya devam edecektir. İşte anlatmak istediğim bu."

"Belki koyunlar da uçar," diye tersledi Tam, ve Bran ellerini öfkeyle kaldırdı.

"Işık beni aptallardan korusun. Köy Kurulu'ndasın Cenn ve şimdi bu Coplin'lerin laflarını yayıyorsun. Eh, şimdi beni dinle. Sen olmadan da yeterince sorunumuz var..."

Rand'ın kol yeninin hızla çekilmesi ve alçak, yalnızca onun duyması amaçlanmış bir ses, dikkatini yetişkinlerin konuşmalarından uzaklaştırdı. "Haydi gel, Rand, onlar tartışmalarını bitirmeden. Seni işe koşturmadan."

Rand bakışlarını indirdi ve sırıttı. Mat Cauthon, Tam, Bran ve Cenn onu göremesin diye arabanın yanında çömelmişti. İki büklüm durmaya

çalışırken ince bedeni leylek gibi çarpılmıştı.

Mat'in kahverengi gözleri, her zamanki gibi haylazlıkla parlıyordu. "Dav ve ben kocaman, ihtiyar bir porsuk yakaladık, ininden çıkmaya zorlandığı için çok sinirli. Çayır'da bırakıp kızların kaçışmasını seyredeceğiz."

Rand'ın gülümsemesi genişledi, bir iki yıl önce görüneceği kadar büyük bir eğlence gibi gelmiyordu ona bu, ama Mat asla büyümüyor gibiydi. Babasına hızlı bir bakış fırlattı başlarını birbirlerine uzatmışlar, hepsi birden konuşuyordu sonra sesini alçalttı. "Elma şarabını indireceğime söz verdim. Ama daha sonra seni bulurum."

Mat gözlerini gökyüzüne yuvarladı. "Fıçı taşımak mı! Yaksınlar beni, bebek kız kardeşimle taş oynarım, daha iyi. Eh, porsuktan daha iyi şeyler biliyorum. İki Nehir'de yabancılar var. Dün gece..."

Bir an Rand'ın nefesi kesildi. "Atlı bir adam mı?" diye sordu. "Siyah pelerinli, siyah atlı bir adam. Ve pelerini rüzgârda hareket etmiyor."

Mat sırıtmasını yuttu, sesi boğuk bir fısıltıya dönüştü. "Onu sen de mi gördün? Yalnız ben gördüm sanıyordum. Gülme Rand, ama beni korkuttu."

"Gülmüyorum. Beni de korkuttu. Benden nefret ettiğine, beni öldürmek istediğine yemin edebilirdim." Rand ürperdi. O güne kadar birinin onu öldürmek isteyebileceğini, gerçekten öldürmek isteyebileceğini hiç düşünmemişti. Bu tür şeyler İki Nehir'de olmazdı. Belki bir yumruk dövüşü ya da bir güreş maçı, ama cinayet değil.

"Nefreti bilmem, Rand, ama yine de yeterince korkunçtu. Tek yaptığı, köyün hemen dışında, atının üzerinde oturup bana bakmaktı, ama hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım. Eh, bir anlığına bakışlarımı kaçırdım kolay değildi ama sonra yine baktığımda yok olmuştu. Kan ve küller! Üç gün oldu ve hâlâ onu düşünmekten kendimi alamıyorum. Devamlı omzumun üzerinden arkama bakıyorum." Mat kahkaha atmaya çalıştı, ama ancak bir gıklama çıkarabildi. "Korkunun seni nasıl etkilediği gülünç. Tuhaf şeyler düşünmeye başlıyorsun. Hatta bir anlığına olsa da onun Karanlık Varlık olabileceğini düşündüm." Yine kahkaha atmaya çalıştı, ama bu sefer hiç ses çıkmadı.

Rand derin bir nefes aldı. Başka herhangi bir sebepten çok kendine hatırlatmak için, düşünmeden konuştu, "Karanlık Varlık ve Terkedilmişlerin tümü Shayol Ghul'de, Büyük Afet'in ötesinde tutsak, Yaratım sırasında Yaratıcı tarafından tutsak edildiler ve zamanın sonuna dek tutsak kalacaklar. Yaratıcı'nın eli dünyayı koruyor ve Işık hepimizin üzerine parlıyor." Bir nefes daha aldı ve devam etti. "Dahası, eğer özgür olsaydı, Gecenin Çobanı neden İki Nehir'de çiftçi çocuklarını izleyecekti ki?"

"Bilmiyorum. Ama o binicinin... kötü olduğunu biliyorum. Gülme. Yemin edebilirim. Belki de Ejder'di."

"Neşeli düşüncelerle dolusun, değil mi?" diye mırıldandı Rand. "Cenn'den daha kötü konuşuyorsun."

"Annem hep, davranışlarımı düzeltmezsem Terkedilmişlerin gelip beni alacağını söyler. Eğer Ishamael ya da Aginor gibi duran birini gördüysem, bu oydu."

"Bütün anneler çocuklarını Terkedilmişlerle korkutur," dedi Rand kuru kuru, "ama çoğu büyüyünce geçer. Başlamışken neden Gölgeadamı denemiyorsun?"

Mat dik dik baktı ona. "Şeyden beri hiç bu kadar korkmamıştım... Hayır, hiç bu kadar korkmamıştım ve bunu itiraf etmekten utanmıyorum."

"Ben de. Babam ağaçların gölgesinden ürktüğümü düşünüyor."

Mat asık suratla başını salladı ve arabanın tekerine yaslandı. "Benim babam da. Dav ve Elam Dowtry'a söyledim. O zamandan beri şahin gibi gözlüyorlar, ama hiçbir şey görmediler. Elam artık onu kandırmaya çalıştığımı sanıyor. Dav, adamın Taren Salı'ndan geldiğini düşünüyor koyun ya da tavuk hırsızı olduğunu. Tavuk hırsızı!" Alıngan bir sessizliğe gömüldü.

"Muhtemelen bunların hepsi bir saçmalık," dedi Rand sonunda. "Belki yalnızca bir koyun hırsızıdır." Hayal etmeye çalıştı, ama bu, bir kurdun fare deliğinin önünde kedinin yerini almasını hayal etmek gibiydi.

"Eh, bana bakma tarzından hoşlanmadım. Bu fikre nasıl atladığına bakılırsa, sen de hoşlanmamışsın. birilerine söylemeliyiz."

"Çoktan söyledik, Mat, ikimiz de söyledik ve bize inanmadılar."

Rand ne söylemesi gerektiğini düşünerek kafasının üstünü ovaladı. Mat köyün diline düşmüştü. Eşek şakalarından payını almayan pek az kişi vardı. Artık ne zaman bir çamaşır ipi çamaşırları çamura düşürse ya da gevşek bir eyer kolanı bir çiftçiyi yola bıraksa, onun adı telaffuz ediliyordu. Mat'in oralarda olması bile gerekmiyordu. Onun desteği hiç yoktan daha kötü olabilirdi.

Rand bir süre sonra konuştu, "Baban beni senin azmettirdiğini düşünebilir. Benimki de öyle..." Arabanın üzerinden Tam, Bran ve Cenn'in konuştuğu yere baktı ve kendini babasının gözlerine bakarken buldu. Belediye Başkanı hâlâ Cenn'e söylev çekiyordu ve Cenn söylevi, asık suratlı bir sessizlik içinde dinliyordu.

"Günaydın, Matrim," dedi Tam neşeyle, brendi fıçılarından birini arabanın kenarına kaldırarak. "Bakıyorum, Rand'ın elma şarabını indirmesine yardım etmeye gelmişsin. İyi çocuk."

Mat ilk sözcükte ayağa fırlamış, gerilemeye başlamıştı. "Size de günaydın, al'Thor Efendi. Size de al'Vere Efendi. Efendi Buie. Işık üzerinizde parlasın. Babam beni şeye göndermişti..."

"Kuşkusuz öyledir," dedi Tam. "Ve kuşkusuz sen görevlerini hemen yapan bir çocuk olduğundan, babanın verdiği işi çoktan bitirmişsindir. Eh, siz çocuklar elma şarabını al'Vere Efendi'nin mahzenine ne kadar çabuk indirirseniz, âşığı da o kadar çabuk görürsünüz."

"Âşık!" diye bağırdı Mat, yerinde kalakalarak. Aynı anda Rand sordu, "Ne zaman gelecek?"

Rand hayatı boyunca İki Nehir'e yalnızca iki âşığın geldiğini hatırlıyordu ve bunlardan birinde izlemek için Tam'in omuzlarına oturacak kadar küçüktü. Bel Tine boyunca böyle birinin olması, arpı, flütü, hikâyeleri falan... Havai fişekler olmasa bile Emond Meydanı on yıl sonra hâlâ bu festivali konuşuyor olacaktı.

"Saçmalık," diye homurdandı Cenn, ama Bran Belediye Başkanlığı görevinin olanca ağırlığı ile bakınca sustu.

Tam, arabaya yaslanıp brendi fıçısına kolunu dayadı. "Evet, bir âşık, ve çoktan geldi. Al'Vere Efendi'ye göre şu anda handa, bir odada."

"Gecenin köründe geldi." Hancı onaylamayarak başını salladı. "Herkesi uyandırana kadar ön kapıyı yumrukladı. Festival olmasa, âşık ya da değil, atını ahıra kendisinin götürmesini ve onunla beraber bölmesinde uyumasını söylerdim. Karanlıkta öyle gelmesini bir düşünsenize. "

Rand hayretle baktı. Kimse geceleyin köyden öteye gitmezdi, özellikle de bugünlerde, hele yalnız. Çatı onarıcısı yine kendi kendine homurdandı, ama bu sefer Rand bir iki sözcükten fazlasını anlamadı. "Deli" ya da "anormal" demişti.

"Siyah pelerin giymiyor, değil mi?" diye sordu Mat aniden.

Bran'ın göbeği bir kahkaha ile sarsıldı. "Siyah mı! Pelerini, gördüğüm tüm diğer âşıkların pelerini gibi. Pelerinden çok yama var. Ve hayal edebileceğinizden daha çok renk."

Rand yüksek sesle kahkaha atarak kendi kendini ürküttü, bir rahatlama kahkahasıydı bu. Tehditkar, siyah pelerinli binicinin bir âşık olması saçma bir fikirdi, ama... Utanç içinde elini ağzına kapattı.

"Görüyorsun, Tam," dedi Bran. "Kış geleli beri bu köyde pek az kahkaha duyuluyor. Artık âşığın birinin pelerini bile kahkaha getiriyor. Bu bile onu Baerlon'dan buraya getirme masrafına değer."

"Demek havai fişekler var," dedi Mat, ama Cenn durmadan devam etti.

"Yılın ilk çerçisi ile, bir ay önce burada olmalıydılar, ama hiç çerçi gelmedi, değil mi? Yarına kadar gelmezse, havai fişekleri ne yapacağız? Sırf onları ateşlemek için bir Festival daha mı düzenleyeceğiz? O da, çerçi onları getirirse, elbette."

"Cenn," Tam içini çekti "ancak bir Taren Salı sakini kadar güven sahibisin."

"Nerede o zaman? Bana bunu söyle, al'Thor."

"Neden bize söylemediniz?" diye sordu Mat acılı bir sesle. "Tüm köy beklerken âşık gelmiş kadar eğlenirdi. Neredeyse. Sırf havai fişek söylentisi

ile herkesin nasıl etkilendiğini görebiliyorsunuz."

"Görebiliyorum," diye yanıt verdi Bran, çatı tamircisine yan yan bakarak. "Ve söylentinin nasıl başladığını kesin olarak bilebilseydim... örneğin, sır olması gerekirken birinin insanların duyabileceği bir yerde bu tür şeylerin ne kadar masraflı olduğundan şikayet ettiğini düşünseydim..."

Cenn boğazını temizledi. "Kemiklerim bu rüzgâr için fazla yaşlı. İzin verirseniz, titrememi alsın diye al'Vere Hanım benim için sıcak şarap hazırlar mı, bakayım. Başkan. Al'Thor." Lafını bitirmeden hana yönelmişti bile, kapı arkasından kapanırken Bran içini çekti.

"Bazen Nynaeve'in haklı olduğunu düşünüyorum... Eh, artık önemli değil. Siz delikanlılar bir an düşünün. Herkes havai fişekler konusunda heyecanlı, doğru, hem de yalnızca bir söylenti üzerine. Onca beklentiden sonra Çerçi'nin gelmediğini görünce nasıl olacaklarını düşünün. Ve hava böyleyken, ne zaman geleceğini kim bilebilir? Âşık konusunda elli kat daha heyecanlı olurlardı."

"Ve gelmeseydi elli kat daha kötü hissederlerdi," dedi Rand yavaşça. "Ondan sonra Bel Tine bile insanların morallerini fazla düzeltemezdi."

"Kullanmayı tercih ettiğin zaman omuzlarının üzerine bir baş taşıyorsun," dedi Bran. "Bir gün seni takip ederek Köy Kurulu'na girecek, Tam. Sözümü unutma. Şu anda bile ismini verebileceğim birinden daha kötü olamaz."

"Bunların hiçbiri arabanın boşaltılmasına yaramıyor," dedi Tam kısaca, ilk brendi fıçısını Belediye Başkanı'na uzatarak. "Sıcak bir ateş, pipo ve güzel birandan bir kupa istiyorum." İkinci brendi fıçısını kendi omuzladı. "Yardımın için Rand'ın sana teşekkür edeceğinden eminim, Matrim. Unutma, şarap mahzene ne kadar çabuk inerse..."

Tam ve Bran han kapısında kaybolurken Rand arkadaşına baktı. "Yardım etmek zorunda değilsin. Dav o porsuğu fazla tutmaz."

"Ah, neden olmasın?" dedi Mat teslim olmuşcasına. "Babanın dediği gibi, mahzene ne kadar çabuk inerse..." İki eliyle şarap fıçılarından birini kaldırdı ve yan koşturarak hana seyirtti. "Belki Egwene buralardadır. Ona balta yemiş öküz gibi bakakalmanı izlemek porsuk kadar iyi olacak."

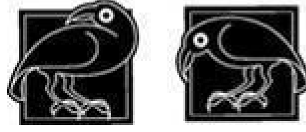
Rand yayını ve sadağını arabanın arkasına koyarken durdu. Gerçekten de Egwene'i aklından çıkarmayı başarmıştı. Bu sıra dışı bir şeydi. Ama muhtemelen handa bir yerde olacaktı. Ondan kaçınma şansı yoktu pek. Elbette, onu göreli haftalar geçmişti.

"Ee?" diye seslendi Mat hanın önünden. "Hepsini benim taşıyacağımı söylemedim. Henüz Köy Kurulu'nda değilsin."

Rand irkildi, bir fıçı aldı ve takip etti. Belki de kız buralarda değildi. Tuhaf bir şekilde, bu olasılık kendini daha iyi hissetmesini sağlamadı.

2. BÖLÜM

Yabancılar

Rand ile Mat ilk fıçıları salondan geçirirken, al'Vere Efendi bir duvara dayanmış, fıçıların birinden, kendi yapımı en iyi kahverengi biradan iki kupa dolduruyordu. Hanın sarı kedisi Tırmık gözlerini kapatmış, kuyruğunu ayaklarına dolamış, fıçının tepesine çökmüştü. Tam, ırmak taşından yapılmış büyük şöminenin önünde durmuş, hancının sade, taştan şömine rafının üzerinde bulundurduğu parlak, teneke kutudan tütün doldurduğu uzun piposunu yokluyordu. Şömine büyük, kare odanın genişliğinin yarısı boyunca uzanıyordu, boyu omuz yüksekliğindeydi ve şöminedeki çıtırtılı ateş, dışarının soğuğunun hakkından geliyordu.

Festival'den önceki meşgul günün o saatinde, Rand, salonun, Bran, babası ve kedi dışında boş olmasını beklemişti, ama Köy Kurulu'nun Cenn dahil dört üyesi ateşin önünde, kupaları ellerinde, pipolarından yükselen mavi-gri duman başlarını sarmalayarak yüksek sırtlı sandalyelerde oturuyorlardı. Oyun tahtalarının hiçbiri kullanılmıyordu ve Bran'ın kitaplarının tamamı şöminenin karşısındaki rafın üzerinde boş oturuyorlardı. Adamlar konuşmuyordu bile, Tam ve Bran'ın aralarına katılmasını beklerken sessizce biralarına bakıyor ya da pipolarının saplarını sabırsızlıkla dişlerine vuruyorlardı.

Bugünlerde endişe, Köy Kurulu'nda, Emond Meydanı'nda, muhtemelen Seyrantepe'de ya da Deven Yolu'nda sıra dışı bir şey sayılmazdı. Hatta belki Taren Salı'nda, ama Taren Salı halkının gerçekte neler düşündüğünü kim bilebilirdi?

Ateşin önündeki adamlar arasında yalnızca iki kişi, içeri giren oğlanlara baktı: demirci Haral Luhhan ve değirmenci Jon Thane. Ama Luhhan Usta, bakmaktan fazlasını yaptı. Demircinin kolları çoğu adamın bacaklarından daha kalındı, iri kaslarla kaplıydı ve toplantıya doğrudan demirhaneden gelmiş gibi deri önlüğü hâlâ üzerindeydi. İkisine bakarken kaşlarını çattı, sonra sandalyesinde yavaşça doğruldu, dikkatini kalın parmağı ile özenle piposuna vurmaya çevirdi.

Rand meraklanarak yavaşladı; Mat ayak bileğini tekmeleyince bağırmamak için kendini zor tuttu. Arkadaşı başını ısrarla salonun arkasındaki kapıya doğru salladı ve beklemeden o tarafa seyirtti. Rand hafifçe topallayarak, daha yavaş takip etti.

"Bunu neden yaptın?" diye sordu, mutfağa giden koridora girer girmez. "Neredeyse bileğimi..."

"İhtiyar Luhhan yüzünden," dedi Mat, Rand'ın omzunun üzerinden salonu gözetleyerek. "Sanırım şeyi yapanın ben olduğumdan kuşkulanıyor..." Al'Vere Hanım, taze pişmiş ekmek kokuları içinde, telaşla mutfaktan çıkınca aniden sustu.

Kadın, elindeki tepside Emond Meydanı'nda onu meşhur eden çıtır ekmeklerinden taşıyordu. Turşu ve peynir tabakları da onlara eşlik ediyordu. Yiyecek, Rand'a aniden o sabah çiftlikten ayrılmadan önce yalnızca bir ekmeğin ucunu yiyebildiğini hatırlattı. Midesi utanç verici bir şekilde guruldadı.

Grileşen saçlarını kalın bir örgü halinde toplamış ve bir omzunun üzerine atmış ince bir kadın olan al'Vere Hanım, ikisine birden anaç bir tavırla gülümsedi. "Siz ikiniz açsanız, mutfakta bunlardan daha var ve sizin yaşınızdaki delikanlıların aç olmadığını hiç görmedim. Ya da başka yaşta. İsterseniz, bu sabah ballı kek pişiriyorum."

O yörede, Tam'e çöpçatanlık yapmaya çalışmayan nadir evli kadınlardandı. Rand'a karşı anaçlığı ancak sıcak gülümsemelere ve hana geldiği zaman yiyecek bir şeyler ikram etmeye kadar varıyordu, ama bunu o yöredeki her genç adama yapıyordu zaten. Zaman zaman daha fazlasını yapmak ister gibi baksa da, bakışlardan öteye gitmiyordu ve Rand bu nedenle içten bir minnettarlık duyuyordu.

Kadın yanıt beklemeden salona daldı. Erkekler hemen sandalye sürüme sesleri ve ekmeklerin kokusu üzerine nidalarla ayağa kalktı Al'Vere Hanım Emond Meydanı'ndaki en iyi aşçıydı ve oralarda ayaklarını onun masasının altına sokma şansının üzerine atlamayacak erkek yoktu.

"Ballı kekler," dedi Mat, ağzını şapırdatarak.

"Daha sonra," dedi Rand kararlılıkla, "yoksa işimiz hiç bitmez."

Mahzen merdivenlerinin üzerinde, mutfak kapısının hemen yanında bir lamba asılıydı ve bir başkası, hanın altındaki taş duvarlı odada parlak bir havuz oluşturuyor, loşluğu en uzak köşelere mahkum ediyordu. Duvarlar boyunca uzanan ahşap raflarda ve yerde, brendi ve elma şarabı fıçıları, daha iri bira ve şarap fıçıları vardı ve bazılarına musluk takılmıştı. Şarap fıçılarının çoğu, Bran al'Vere'in, hangi sene getirildiğini, hangi Çerçi'nin malı olduğunu, hangi şehirde imal edildiğini belirten el yazısı ile işaretlenmişti. Biranın ve brendinin çoğu, İki Nehir halkının ve Bran'ın imalatı idi. Zaman zaman çerçiler, hatta tüccarlar dışarıdan brendi ve bira getirirdi, ama asla o kadar iyi olmaz ve çok pahalıya malolurdu, üstelik bir kez içen bir daha içmezdi.

"Şimdi," dedi Rand, fıçıları raflara yerleştirirlerken, "Luhhan Usta'dan kaçınmanı gerektirecek ne yaptın?"

Mat omuz silkti. "Aslında hiçbir şey. Adan al'Carr ile bazı sümüklü arkadaşlarına Ewin Finngar ve Dag Coplin'e bazı çiftçilerin ormanda koşturan, ateş püsküren hayalet köpekler gördüğünü söyledim. Ekşi krema gibi yuttular."

"Luhhan Usta sana bu yüzden mi kızgın?" dedi Rand kuşkuyla.

"Tam olarak değil." Mat durakladı, sonra başını salladı. "Onun köpeklerinden iki tanesini una buladım, böylece bembeyaz oldular. Sonra Dag'in evinin yakınında serbest bıraktım. Doğrudan eve koşacaklarını nereden bilebilirdim ki? Benim suçum değil aslında. Luhhan Hanım kapıyı açık bırakmasaydı asla içeri giremezlerdi. Evin her yanını una bulamaya niyetlendiğimden değil." Havlarcasına bir kahkaha attı. "Luhhan Hanım'ın, ihtiyar Luhhan ile köpekleri, üçünü birden, süpürgeyle dışarı kovaladığını duydum."

Rand aynı anda hem irkildi, hem güldü "Senin yerinde olsaydım demirciden çok Alsbet Luhhan hakkında endişelenirdim. Neredeyse onun kadar güçlü ve çok daha sinirli. Ama fark etmez. Hızlı yürürsen, belki seni fark etmez." Mat'in ifadesi Rand'ın komik olmadığını söylüyordu.

Ama ortak odadan yine geçtiklerinde, Mat'in acele etmesine gerek yoktu. Altı adam sandalyelerini şöminenin çevresinde sıkı bir düğüm oluşturacak şekilde çekmişlerdi. Tam, sırtını ateşe vermiş, alçak sesle konuşuyordu. Diğerleri dinlemek için eğilmişti. Söylediklerine o kadar dalmışlardı ki, odadan bir koyun sürüsü geçirilse yine de fark etmeyebilirlerdi. Rand konuşulanları işitebilmek için daha yakına gitmek istedi, ama Mat kolunu çekiştirdi ve ona ızdırap dolu bir bakış fırlattı. Rand içini çekerek Mat'i arabaya kadar takip etti.

Tekrar koridora döndüklerinde, merdivenlerin tepesinde bir tepsi buldular. Sıcak ballı keklerin tatlı kokusu koridoru doldurmuştu. İki kupa ve bir sürahi dolusu sıcak, baharatlı elma şarabı da vardı. İşini bitirene kadar bekleme kararına rağmen, Rand araba ile mahzen arasında yaptığı son iki yolculukta kendini bir yandan fıçı taşıyıp, diğer yandan ballı kek yutmaya çalışırken buldu.

Son fıçıyı da rafa yerleştirdikten sonra, Mat'in yükünü bırakmasını beklerken ağzındaki kırıntıları sildi ve, "Gelelim âşığa..." dedi.

Merdivenlerde ayak sesleri duyuldu ve Ewin Finngar, yüzü, taşıdığı haberi verme hevesi ile kıpkırmızı, telaş içinde mahzene neredeyse düşerek indi. "Köyde yabancılar var." Nefes aldı ve Mat'e kurnaz bir bakış fırlattı. "Hiç hayalet köpek görmedim, ama birinin Luhhan Usta'nın köpeklerini una buladığını duydum. Luhhan Hanım'ın kimi araması gerektiği konusunda bazı fikirleri olduğunu da duydum."

Rand ve Mat'i, yalnızca on dört yaşında olan Ewin'den ayıran yıllar, normalde söylediklerine aldırış etmemelerine yetecek kadar çoktu. Bu sefer irkilerek bakıştılar, sonra aynı anda konuşmaya başladılar.

"Köyde mi?" diye sordu Rand. "Ormanda değil mi?"

Mat hemen ekledi, "Pelerini siyah mıydı? Yüzünü görebildin mi?"

Ewin, kararsızca bir birine, bir ötekine baktı, sonra Mat tehditkar bir adım atınca telaşla konuştu. "Elbette yüzünü gördüm. Ve pelerini yeşil. Belki de gri. Değişiyor. Neyin önünde duruyorsa, ona göre değişiyor gibi. Bazen doğrudan ona baksan da; hareket etmezse onu göremiyorsun. Kadının pelerini gökyüzü gibi mavi ve gördüğüm en güzel festival elbisesinden on kat daha güzel. Kendisi de gördüğüm en güzel kadından on kat güzel. Hikâyelerdeki gibi asil bir hanım. Öyle olmalı."

"Kadın mı?" dedi Rand. "Sen kimden bahsediyorsun?" İki elini kafasının üzerine koymuş, gözlerini kapatmış olan Mat'e baktı.

"Sana anlatmak istediğim kişiler," diye mırıldandı Mat, "ama sen alıp..." Sustu, gözlerini açıp Ewin'e keskin bir bakış fırlattı. "Dün gece geldiler," diye devam etti Mat bir an sonra. "Ve handa oda tuttular. Atla geldiklerini gördüm. Atları, Rand. Hiç o kadar uzun boylu, o kadar zarif atlar görmemiştim. Sonsuza dek koşabilirmiş gibi görünüyorlar. Sanırım, adam kadın için çalışıyor."

"Hizmetinde," diye araya girdi Ewin. "Hikâyelerde, hizmetinde olduğunu söylerler."

Mat, sanki Ewin hiç konuşmamış gibi devam etti. "Her neyse, adam kadına boyun eğiyor ve söylediği şeyleri yapıyor. Ama maaşlı biri değil gibi. Belki bir askerdir. Kılıcını takma tarzı... Onu bir parçasıymış gibi taşıyor, eli ya da ayağıymış gibi. Onun yanında tüccarların koruyucuları sokak köpeği gibi görünür. Ve kadın, Rand. Ona benzer birini hayal bile etmemiştim. Bir âşığın hikâyesinden çıkıp gelmiş gibi görünüyor. Sanki... Sanki..." Ewin'e ekşi ekşi bakarak durakladı. "... Asil bir hanım gibi," diye bitirdi içini çekerek.

"Ama kim onlar?" diye sordu Rand. Senede bir kez tütün ve yün almak için gelen tüccarlar ve çerçiler dışında, İki Nehir'e yabancılar neredeyse hiç gelmezdi. Belki Taren Salı'na, ama bu kadar güneye değil. Tüccarların ve çerçilerin çoğu senelerdir gelirdi, bu yüzden yabancı sayılmazlardı. Yalnızca yabancılar. Emond Meydanı'nda gerçek bir yabancı görülmeydi en az beş yıl olmuştu ve o yabancı da, köyden hiç kimsenin anlamadığı Baerlon'daki bir sorundan kaçmaya çalışıyordu. Fazla kalmamıştı. "Ne istiyorlarmış?"

"Ne mi istiyorlarmış?" diye bağırdı Mat. "Ne istedikleri umurumda bile değil. Yabancılar Rand, ve hayal bile etmediğin türden yabancılar. Bir düşün!"

Rand ağzını açtı, sonra konuşmadan kapattı. Siyah pelerinli atlı onu köpeğin kovaladığı bir kedi kadar sinirli yapmıştı. Üç yabancının aynı anda köy çevresinde görünmesi tesadüf olamayacak kadar fazla geliyordu. Bahsettikleri bu adamın pelerini renk değiştirirken hiç siyah olmuyorsa, üç yabancı.

"Kadının adı Moiraine," dedi Ewin, oluşan anlık sessizliği bozarak. "Adamın söylediğini duydum. Kadına Moiraine, diyordu. Leydi Moiraine. Adamın adı Lan. Hikmet kadından hoşlanmamış olabilir, ama ben hoşlandım."

"Nynaeve'in ondan hoşlanmadığını düşünmenin nedeni ne?" dedi Rand.

"Kadın bu sabah Hikmet'e yön sordu," dedi Ewin, "ve ona 'çocuğum,' dedi." Rand ve Mat dişlerinin arasından yumuşak sesle ıslık çaldı. Ewin açıklamaya çalışırken dili sürçtü. "Leydi Moiraine onun Hikmet olduğunu bilmiyordu. Öğrendikten sonra özür diledi. Gerçekten. Ve bitkiler hakkında, Emond Meydanı'nda kimin kim olduğu konusunda sorular sordu. Köydeki herhangi bir kadın kadar saygılıydı, hatta bazılarından daha fazla. İnsanların kaç yaşında olduğu, oturdukları yerde ne kadardır oturdukları hakkında sorular soruyor hep... ah, nedir, bilmiyorum. Her neyse, Nynaeve sorularını, ham böğürtlen yemiş gibi yanıtladı. Sonra, Leydi Moiraine uzaklaştıktan sonra, şey gibi arkasından baktı, şey gibi... eh, pek dost canlısı değildi, bu kadarını söyleyebilirim."

"Bu kadar mı?" dedi Rand. "Nynaeve'in mizacını bilirsin. Geçen sene Cenn Buie ona çocuk dediğinde, sopasını kafasına indirmişti. Üstelik adam Köy Kurulu'nda ve dedesi olacak yaşta. Her şeye alevleniyor, ama sırtını dönene kadar öfkesi geçiyor."

"Yine de benim için fazla uzun," diye mırıldandı Ewin.

"Nynaeve'in kimin kafasına sopa indirdiği beni ilgilendirmiyor," Mat kıkırdadı "ben olmadığım sürece. Bu tüm zamanların en iyi Bel Tine'ı

olacak. Bir âşık, bir hanımefendi kim daha fazlasını isteyebilir ki? Havai fişeklere kimin ihtiyacı var?"

"Âşık mı?" dedi Ewin, sesi keskin bir şekilde yükselerek.

"Haydi gel, Rand," diye devam etti Mat, oğlanı duymazdan gelerek. "Burada işimiz bitti. Bu adamı görmelisin."

Merdivenlerden yukarı sıçradı. Ewin, arkasından tırmanarak seslendi, "Gerçekten bir âşık var mı, Mat? Bu hayalet köpekler gibi değil, değil mi? Ya da kurbağalar."

Rand durup lambayı kıstı, sonra arkalarından seyirtti.

Salonda Rowan Hum ve Samel Crawe ateşin önünde diğerlerine katılmıştı. Böylece tüm Köy Kurulu toplanmış oluyordu. Şimdi Bran al'Vere konuşuyordu. Normalde tok çıkan sesini o kadar alçaltmıştı ki, toplanmış sandalyelerin ötesine yalnızca alçak bir mırıltı ulaşıyordu. Belediye Başkanı kalın işaret parmağını diğer elinin avucuna vurarak sözlerini vurguluyor, sırayla her adama bakıyordu. Hepsi söylediğini onaylayarak başlarını salladılar, ama Cenn diğerlerinden daha gönülsüzdü.

Adamların birbirlerine böylesine sokulmuş olması, bir tabeladan daha çok şey söylüyordu. Konuştukları her ne ise, bu yalnızca Köy Kurulu'nu ilgilendirirdi, en azından şimdilik. Rand'ın kulak misafiri olmaya çalışmasından hoşlanmayacaklardı. Rand gönülsüzce uzaklaştı. Âşık vardı zaten. Bir de o yabancılar.

Dışarıda Bela ve araba gitmişti, hanın ahır uşakları Hu ve Tad tarafından götürülmüşlerdi. Mat ve Ewin hanın ön kapısının birkaç adım ötesinde durmuş, pelerinleri rüzgârda dalgalanarak dik dik birbirlerine bakıyorlardı.

"Son kez söylüyorum," diye havladı Mat, "sana oyun oynamıyorum. Bir âşık var. Git artık. Rand, bu yünkafaya doğruyu söylediğimi ve beni yalnız bırakmasını söyler misin?"

Rand pelerinini toparlayarak Mat'i desteklemek için öne çıktı, ama ensesindeki tüyler diken diken olurken sözcükleri solup gitti. Yine izleniyordu. Pelerinli yabancının verdiği histen çok farklıydı, ama bu da hoş değildi, özellikle de o karşılaşmanın üzerinden fazla zaman geçmeden.

Yalnızca daha önce gördüğü şeyleri gördü. Oyun oynayan çocuklar, festivale hazırlanan insanlar. Kimse ona bakmıyordu. Bahar Direği şimdi yalnız duruyor, bekliyordu. Yan sokakları, koşuşturma ve çocuksu haykırışlar doldurmuştu. Her şey olması gerektiği gibiydi. İzleniyor olması dışında.

Sonra bir şey, dönmesine ve gözlerini kaldırmasına sebep oldu. Hanın kiremit çatısının üzerine iri bir kuzgun tünemişti. Dağlardan gelen rüzgârla hafifçe sallanıyordu. Başını bir yana eğmiş, siyah, boncuk gözlerinden birini... ona dikmişti, Rand öyle olduğunu düşündü. Yutkundu ve aniden kızgın, keskin bir öfkeye kapıldı.

"Pis leş yiyici," diye mırıldandı.

"İzlenmekten bıktım," diye hırladı Mat, ve Rand, arkadaşının yaklaştığını, kaşlarını çatarak kuzguna baktığını fark etti.

Bakıştılar, sonra aynı anda elleri taşlara uzandı.

İki taş tam hedefe uçtu... ve kuzgun yana adım attı; taşlar ıslık çalarak kuzgunun biraz önce durduğu boşluktan geçti. Kuzgun tüylerini kabartarak başını yine eğdi, korkmadan, biraz önce bir şey olduğuna ilişkin hiçbir işaret vermeden ölü, siyah gözünü onlara dikti.

Rand kuşa şaşkınlık içinde baktı. "Hiçbir kuzgunun böyle davrandığını görmüş müydün?" diye sordu sessizce.

Mat bakışlarını kuzgundan ayırmadan başını salladı. "Hiç. Ya da herhangi bir kuşun."

"Aşağılık bir kuş," dedi bir kadının sesi arkalarından. Horgörüyle çıkmış olmasına rağmen ahenkliydi. "En iyi zamanlarda bile güvenilmemeli."

Kuzgun tiz bir çığlık alarak öyle hızla havaya fırladı ki, iki siyah tüy çatının kenarından aşağı süzülmeye başladı.

Rand ve Mat irkilerek kuşun hızlı uçuşunu izlemek için döndüler. Kuzgun Otlak'ın üzerinden geçti, Batı Ormanı'nın ötesindeki yüksek, zirvesi bulut kaplı Puslu Dağlar'a doğru uçtu, batıda bir benek olana kadar küçüldü, sonra gözden kayboldu.

Rand'ın bakışları konuşan kadına kaydı. O da kuzgunun uçuşunu izlemişti, ama şimdi dönmüş, gözleri Rand'ın gözlerine dikilmişti. Rand bakmaktan başka bir şey yapamıyordu. Bu, Leydi Moiraine olmalıydı. Mat ve Ewin'in söylediği her şey idi, her şey ve daha fazlası.

Kadının Nynaeve'e çocuk dediğini duyduğunda, onun yaşlı olduğunu düşünmüştü, ama değildi. En azından ışını tahmin edemiyordu. Başta, Nynaeve kadar genç olduğunu düşünmüştü, ama baktıkça daha yaşlı geliyordu. İri, koyu renk gözlerinde bir olgunluk, insanın gençken sahip olamayacağı bir bilgelik vardı. Bir an için, o gözlerin onu yutacak derin havuzlar olduğunu düşündü. Mat ve Ewin'in neden onu bir âşığın hikâyesinden çıkmış gibi duran bir hanımefendi olarak nitelediği açıktı. Kadın kendini, Rand'ın kendini beceriksiz ve sakar hissetmesine sebep olan bir zerafet ve hava ile taşıyordu. Rand'ın göğsüne ancak geliyordu, ama öyle bir varlığa sahipti ki, boyu en uygun boy gibi geliyordu ve Rand uzun boyluluğunun, kaba ve biçimsiz olduğunu hissediyordu.

Daha önce gördüğü hiç kimseye benzemiyordu kadın. Pelerininin geniş başlığı yüzünü ve yumuşak bukleler halinde sarkan koyu renk saçlarını çerçeveliyordu. Rand, yetişkin bir kadının saçlarını örmeden saldığını hiç görmemişti; İki Nehir'deki her kız, köyünün Kadın Kurulu'nun saçlarını örecek kadar büyüdüğünü söylemesini dört gözle beklerdi. Kadının giysileri de aynı derecede tuhaftı. Pelerini gök mavisi kadifedendi, kenarları kalın, gümüş işlemelerle çevrilmişti, yapraklar, sarmaşıklar, çiçekler... Elbisesi hareket ederken hafifçe parlıyor gibiydi. Pelerininden bir ton koyuydu ve krem rengi çizgileri vardı. Boynunda, ağır, altın halkalardan bir kolye asılıydı. Saçlarına taktığı bir başka narin, altın zincir, alnına doğru sarkan küçük, parlak, mavi bir taşı taşıyordu. Beline altın örgüden geniş bir kemer dolanmıştı ve sol elinin yüzük parmağında, kendi kuyruğunu ısıran yılan şeklinde altın bir yüzük vardı. Rand kesinlikle böyle bir yüzük görmemişti, ama sonsuzluğu ifade eden, Zaman Çarkı'ndan daha eski bir simge olan Büyük Yılan'ı tanımıştı.

Ewin, festival giysilerinden daha güzel demişti ve haklıydı. İki Nehir'de kimse böyle giyinmezdi. Asla.

"Günaydın, Bayan... ah... Leydi Moiraine," dedi Rand. Dili dolaşırken yüzü kıpkırmızı kesildi.

"Günaydın, Leydi Moiraine," diye yankıladı Mat, biraz daha kolaylıkla, ama yalnızca birazcık.

Kadın gülümsedi ve Rand, kendisini onun için bir şeyler yapıp yapamayacağını düşünürken buldu, yanında kalması için bahane olacak bir şeyler. Kadının hepsine birden gülümsediğini biliyordu, ama yalnızca kendisi içinmiş gibi geliyordu ona. Gerçekten de âşıkların hikâyelerinden biri canlanıyormuş gibiydi sanki. Mat'in yüzünde aptalca bir sırıtma vardı.

"İsmimi biliyorsunuz," dedi kadın, çok sevinmiş gibi. Sanki ziyareti, ne kadar kısa olursa olsun, bir yıl boyunca köyde konuşulmayacakmış gibi! "Ama bana Moiraine diye hitap etmelisiniz. Leydi diye değil. Sizin isimleriniz ne?"

Ewin, diğerleri konuşamadan öne sıçradı. "Benim adım Ewin Finngar, hanımefendi. İsminizi onlara ben söyledim; bu yüzden biliyorlar. Lan'in söylediğini duymuştum, ama kulak misafiri olmuyordum. Daha önce Emond Meydanı'na size benzer kimse gelmedi. Bel Tine için gelen bir âşık da var. Ve bu gece Kış Gecesi. Evime gelmez miydiniz? Annem elmalı kek yaptı."

"Bir bakalım," diye yanıt verdi kadın, bir elini Ewin'in omzuna koyarak. Gözleri neşeyle parıldadı, ama başka işaret vermedi. "Bir âşıkla nasıl rekabet edebilirim, bilmiyorum Ewin. Ama hepiniz bana Moiraine demelisiniz." Umutla Rand ile Mat'e baktı.

"Ben Matrim Cauthon, Le... ah... Moiraine," dedi Mat. Kaskatı, telaşlı bir eğilme ile selam verdi. Doğrulurken yüzü kıpkırmızı kesildi,

Rand hikâyelerdeki adamlar gibi, buna benzer bir şey yapmasının gerekip gerekmediğini düşünüyordu, ama Mat'in performansını görünce yalnızca ismini söyledi. En azından bu sefer dili sürçmedi.

Moiraine bakışlarını ondan Mat'e, sonra yine ona çevirdi. Rand gülümsediğini düşündü, ağzının köşelerinde minik bir kıvrım, Egwene'in bir sır saklarken yaptığı gibi. "Emond Meydanı'nda kalırken zaman zaman yapılması gereken ufak işlerim olabilir," dedi. "Belki siz bana yardımcı olmak istersiniz." Delikanlıların onayları birbirini takip ederken gülümsedi.

"İşte," dedi ve Rand, Moiraine'in eline bir madeni para bastırıp, iki eli ile elini sıkı sıkı kapattığını görünce şaşırdı.

"Gerek yok," dedi, ama Moiraine, itirazlarını eliyle savuşturdu. Ewin'e de para verdi, sonra Mat'in elini Rand'ın elini kapattığı gibi kapatıp sıktı.

"Elbette var," dedi. "Karşılıksız çalışmanız beklenemez. Bunu yadigar sayın ve hep yanınızda taşıyın, böylece ben istediğim zaman gelmeyi kabul ettiğinizi hatırlarsınız. Artık aramızda bir bağ var."

"Asla unutmayacağım," dedi Ewin aniden.

"Daha sonra konuşmalıyız," dedi Moiraine, "ve bana kendiniz hakkında her şeyi anlatmalısınız."

"Leydi... yani, Moiraine?" diye sordu Rand tereddütle, kadın sırtını dönerken. Moiraine durdu ve omzunun üzerinden arkaya baktı. Rand devam etmeden önce yutkundu. "Neden Emond Meydanı'na geldiniz?" Kadının ifadesi değişmedi, ama Rand o an bunu, sormamış olmayı diledi. Neden, bilmiyordu. Yine de sözlerini açıklamaya girişti. "Kaba davranmak istemedim. Özür dilerim. Yalnız, İki Nehir'e tüccarlar ve kar, Baerlon'dan gelmelerini engelleyecek kadar derin olmadığında çerçilerden başka hiç kimse gelmez. Neredeyse hiç kimse. Ve sizin gibi insanlar kesinlikle gelmez. Tüccarların koruyucuları bazen buranın sonsuzluğun arka ucu olduğunu söyler ve sanırım dışardan gelen herkese böyle gelir. Yalnızca merak ettim."

Bunun üzerine Moiraine'in gülümsemesi, aklına bir şey gelmiş gibi, yavaşça söndü. Bir an Rand'a baktı. "Ben bir tarih öğrencisiyim," dedi sonunda, "eski hikâyeleri toplarım. Sizin İki Nehir dediğiniz bu yer, beni hep ilgilendirmiştir. Bazen burada, burada ve başka yerlerde uzun zaman önce olan olayların hikâyelerini incelerim."

"Hikâyeler mi?" dedi Rand. "İki Nehir'de sizin gibi birini ilgilendirecek ne olmuş ki yani, ne olmuş olabilir?"

"Buraya İki Nehir dışında ne ad veriyorsunuz?" diye ekledi Mat. "Burası hep böyle adlandırılmıştır."

"Zaman Çarkı dönerken," dedi Moiraine, yarı kendi kendine ve gözlerinde uzak bir bakış ile. "Mekanlar pek çok isim taşır. İnsanlar da pek çok isim, pek çok yüz taşır. Farklı yüzler, ama hep aynı adam. Ama kimse Çark'ın dokuduğu Büyük Desen'i, hatta belirli bir Çağın Deseni'ni bilemez. Ancak izleriz, inceleriz ve umut ederiz."

Rand tek söz söyleyemeden, ne demek istediğini bile soramadan bakakaldı. Kadının onların duyması için konuştuğundan emin değildi. Diğer ikisinin de dillerinin aynı şekilde bağlandığını fark etti. Ewin'in ağzı açık duruyordu.

Moiraine bakışlarını yine onlara çevirdi ve üçü, uyanırcasına silkelendiler. "Daha sonra konuşacağız," dedi kadın. Hiçbiri tek söz söylemedi. "Daha sonra." Moiraine, yürümek yerine kayarcasına, pelerini iki yanında kanat gibi açılarak Araba Köprüsü'ne ilerledi.

O giderken Rand'ın daha önce fark etmediği uzun boylu adam hanın önünden yürüdü ve bir eli kılıcının uzun kabzasında, Moiraine'in arkasından gitti. Adamın giysileri, koyu, grimsi yeşildi, yaprakların ya da gölgelerin içinde kaybolabilirdi. Pelerini rüzgârda dalgalanırken gri, yeşil ve kahverengi tonlarına bürünüyordu. Zaman zaman neredeyse kayboluyor, arkasındaki rengin içinde soluyordu. Adamın saçları uzun, şakaklarda griydi ve dar bir deri bantla yüzünden arkaya çekilmişti. O yüz, taş gibi düzlüklerden ve açılardan yapılmış, güneş ve yağmur görmüş gibiydi, ama saçlarındaki griye rağmen çizgisizdi. Adam yürürken, Rand'ın aklına kurttan başka bir şey gelmedi.

Üç delikanlının yanından geçerken adamın bakışları üstlerinde gezindi. Gözleri kış ortası şafağı kadar soğuk ve maviydi. Sanki aklından onları teraziye vuruyordu, ama yüzü terazinin ne dediği konusunda en ufak bir işaret vermiyordu. Adımlarını hızlandırarak Moiraine'e yetişti, sonra yavaşlayıp omzunun yanında yürümeye başladı, kadınla konuşmak için eğildi. Rand, tuttuğunu fark etmediği bir nefes verdi.

"Bu Lan'di," dedi Ewin boğuk sesle. Sanki o da nefesini tutmuştu. Adam öyle bir bakış fırlatmıştı. "İddiaya girerim bir Muhafız'dır."

"Aptal olma." Mat güldü, ama titrek bir kahkahaydı. "Muhafızlar ancak hikâyelerde vardır. Her neyse, Muhafızların altın ve mücevher kaplı kılıçları

ve zırhları bulunur ve tüm zamanlarını kuzeyde, Büyük Afet'te, kötülüklerle ve Trolloclarla savaşarak geçirirler."

"Ama Muhafız olabilir," diye ısrar etti Ewin.

"Üzerinde hiç altın ve mücevher gördün mü?" diye alay etti Mat. "İki Nehir'de Trolloc var mı? Bizim koyunlarımız var. Burada Moiraine gibi birini ilgilendirecek ne oldu, merak ediyorum."

"Bir şey olabilir," dedi Rand yavaşça. "Hanın bin yıllık, hatta belki daha eski olduğunu söylerler."

"Koyunlarla geçen bin yıl," dedi Mat.

"Bir gümüş peni!" diye bağırdı Ewin heyecanla. "Bana koca bir gümüş peni verdi! Çerçi geldiğinde onunla neler alabilirim, bir düşünsenize."

Rand, Moiraine'in verdiği paraya bakmak için elini açtı. Şaşkınlık içinde, neredeyse parayı düşürecekti. Yukarı çevirdiği avcunun içinde tek bir alev tutan kadın resimli şişman, gümüş parayı tanımadı, ama Bran, al'Vere bir düzine ülkeden gelen tüccarların paralarını tartarken onu izlemişti ve değeri hakkında bir fikri vardı. O kadar gümüş İki Nehir'in her yanında iyi bir at alır, biraz da para üstü kalırdı.

Mat'e baktı ve kendi yüzünde olduğunu bildiği aynı sersemlemiş ifadeyi gördü. Ewin görmeden Mat'in görebilmesi için elini eğerek, bir kaşını sorarcasına kaldırdı. Mat başını salladı ve bir an şaşkınlık içinde birbirlerine baktılar.

"Ne tür işleri var acaba?" diye sordu Rand sonunda.

"Bilmiyorum," dedi Mat kararlılıkla, "ve aldırmıyorum da. Parayı harcamayacağım. Çerçi geldiğinde bile." Sonra parayı ceketinin cebine soktu.

Rand başını sallayarak, yavaş yavaş aynı şeyi yaptı. Neden bilmiyordu, ama bir şekilde Mat'in söylediği doğru gelmişti. Bu para harcanmamalıydı. Kadından geldiği sürece öyle olmalıydı. Gümüşün başka ne işe yarayacağını bilemiyordu, ama...

"Sizce ben de mi saklamalıyım?" Ewin'in yüzü acılı bir kararsızlık doluydu.

"İstemiyorsan saklama," dedi Rand.

"Sanırım sana harcaman için verdi," dedi Rand.

Ewin, parasına baktı, sonra başını salladı ve gümüş peniyi cebine soktu. "Saklayacağım," dedi üzülerek.

"Âşık da var," dedi Rand, ve genç oğlan neşelendi.

"Eğer uyanırsa," diye ekledi Mat.

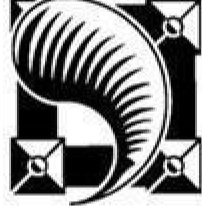
"Rand," diye sordu Ewin, "bir âşık var mı gerçekten?"

"Göreceksin," diye yanıt verdi Rand gülerek. Ewin'in gözleri ile görmeden inanmayacağı açıktı. "Eninde sonunda aşağı inmek zorunda."

Araba Köprüsü'nden bağırışlar geldi ve Rand sebebini görmek için başını kaldırdığında, kahkahası candandı. Gri saçlı ihtiyarlardan yeni yürümeye başlamış ufaklıklara kadar, dolanıp duran köylülerden bir kalabalık, köprüye ilerleyen, sekiz atın çektiği dev gibi, yüksek bir arabaya eşlik ediyordu. Arabanın yuvarlak, kanvas örtüsünün dışına üzüm salkımı gibi bohçalar asılmıştı. Sonunda Çerçi gelmişti. Yabancılar, bir âşık, havai fişekler ve bir Çerçi. Bu, tüm zamanların en iyi Bel Tine'ı olacaktı.

3. BÖLÜM

Çerçi

Çerçi'nin arabası Araba Köprüsü'nün ağır kütükleri üzerinde yuvarlanırken tencere salkımları tangırdayıp gümledi. Hâlâ köylülerden ve Festival için gelen çiftçilerden bir bulut ile sarılı olan Çerçi, atlarını dizginledi ve hanın önünde durdu. Her yönden insanlar akarak büyük arabanın çevresindeki kalabalığı artırdı. Arabanın tekerlekleri, yukarıda, sürücü koltuğunda oturan Çerçi'ye gözlerini diken tüm insanlardan daha yüksekti.

Arabadaki Padan Fain'di, ince kolları ve iri, gaga gibi bir burnu olan solgun, sıska bir adam. Her zaman başka kimsenin bilmediği bir şaka biliyormuşcasına gülümseyen ya da kahkaha atan biri olan Fain, Rand'ın hatırlayabildiği her bahar, arabasını ve atlarını Emond Meydanı'na sürmüştü.

Atlar koşumlarını şıngırdatarak durduğunda hanın kapısı hızla açıldı ve al'Vere Usta ve Tam önderliğinde, Köy Kurulu belirdi. Diğerlerinin heyecanlı, iğne, dantel, kitap ya da bir düzine başka şey isteyen bağırışları arasında yavaşça dışarı yürüdüler; Cenn Buie bile. Kalabalık, onların geçmesine izin vermek için isteksizce açıldı, sonra herkes çabucak arkalarından kapandı, ama Çerçi'ye seslenmelerini bir an bile kesmediler. Köylüler her şeyden fazla, haber soruyorlardı.

Köylülerin gözünde, iğneler, çay ve benzerleri bir Çerçi'nin yükünün ancak yarısı ederdi. Dışarıdan, İki Nehir'in ötesindeki dünyadan haberler de

en az onlar kadar önemliydi. Bazı çerçiler bildiklerini kısaca anlatır, zahmete değmez bir saçmalık yığınıymış gibi boşaltırlardı. Başkalarının ağzından laf çengelle çıkardı, istemeye istemeye, zerafetten yoksun konuşurlardı. Fain, alaylı, fakat rahat konuşurdu ve anlatım işini uzatır, bir âşığınkine rakip olacak bir gösteriye dönüştürürdü. Dikkat merkezi olmaya bayılır, her göz üzerinde, cüsse yoksunu bir horoz gibi kasılarak dolaşırdı. Rand'ın aklına Fain'in Emond Meydanı'nda gerçek bir âşık bulmaktan fazla hoşlanmayacağı geldi.

Çerçi, dizginleri bağlarken Kurul'a ve köylülere aynı ölçüde ilgi gösterdi, yani onlara hemen hemen hiç aldırmadı. Kayıtsızca, özellikle hiç kimseyi hedef almadan başını sallıyordu. Konuşmadan gülümsüyor, özellikle dost olduğu kişilere dalgın dalgın el sallıyordu, ama onun dostluğu uzak türden bir dostluktu, yaklaşmadan sırtlarına şaplak attığı türden bir dostluk.

Konuşmasını talep eden sesler yükseldi, ama Fain sürücü koltuğunda küçük işlerle uğraşarak kalabalığın ve beklentinin, dilediği kadar büyümesini bekledi. Yalnızca Kurul, sessizliğini korudu. Konumlarına uygun bir ciddiyet takınmışlardı, ama tepelerinde yükselen pipo dumanının gittikçe artması, bunun nasıl bir çaba gerektirdiğini gösteriyordu.

Rand ve Mat kalabalıkta ilerleyerek arabaya ellerinden geldiğince yaklaştılar. Rand yarı yolda durabilirdi, ama Mat aralardan süzüldü, Rand'ı da arkasından çekti, ta ki Kurul'un tam arkasına gelene kadar.

"Tüm Festival boyunca çiftlikte kalacağını sanıyordum," diye bağırdı Perrin Aybara Rand'a şamatanın üzerinden. Rand'dan yarım baş kısa olan, kıvırcık saçlı demirci çırağı, bir buçuk adam genişliğinde görünecek kadar iriydi. kolları ve omuzları Luhhan Usta'ya rakip olacak kadar genişti. Kolayca kalabalığı ittirip kendine yol açabilirdi, ama bu onun tarzı değildi. Dikkatle, Çerçi'den başka herhangi bir şeyi fark etmeleri güç olan insanlardan özürler dileyerek kendine yol açtı. Özürlerini yine de diliyor, kalabalığın içinden Rand ve Mat'e doğru geçerken kimseyi itmemeye çalışıyordu. "Bir düşünün," dedi sonunda yanlarına vardığında. "Bel Tine ve bir çerçi. İkisi bir arada. İddiaya girerim gerçekten de havai fişekler vardır."

"Daha çeyreğini bilmiyorsun." Mat bir kahkaha attı.

Perrin ona şüpheyle baktı, sonra sorarcasına Rand'a baktı.

"Doğru," diye bağırdı Rand, sonra bağrışan, gittikçe büyüyen kalabalığa işaret etti. "Daha sonra. Daha sonra açıklarım. Daha sonra dedim!"

O anda Padan Fain sürücü koltuğunda ayağa kalktı ve kalabalık bir anda sessizleşti. Rand'ın son sözleri mutlak sessizlik içinde patladı, Çerçi'yi bir kolu dramatik bir biçimde kalkmış, ağzı açık yakaladı. İlk sözleri ile herkesin dikkatini toplamayı hedefleyen kemikli, ufak tefek adam, Rand'a keskin, sorgulayıcı bir bakış fırlattı.

Rand'ın yüzü kızardı, bu kadar kolay fark edilmemek için Ewin'in boyunda olmayı diledi. Arkadaşları da huzursuzca kıpırdandı. Fain onları ilk kez fark edeli, birer erkek kabul edeli yalnızca bir yıl olmuştu. Fain'in normalde, arabasından epey mal satın alamayacak kadar genç olanlar için zamanı olmazdı. Rand, Çerçi'nin gözünde yine çocuk konumuna dönmemiş olmayı diledi.

Fain yüksek bir homurtu ile ağır pelerinini çekiştirdi. "Hayır, daha sonra değil," dedi ve bir kez daha elini ihtişamla kaldırdı. "Size şimdi anlatacağım." Konuşurken geniş hareketler yapıyor, sözcüklerini kalabalığın üzerine saçıyordu. "İki Nehir'de sorunlar yaşadığınızı düşünüyorsunuz, değil mi? Eh, tüm dünya sorunlar yaşıyor, Büyük Afet'ten güneye, Fırtına Denizi'ne, batıdaki Aryth Okyanusu'ndan doğudaki Aiel Kıraçları'na, hatta daha ötesine kadar. Kış daha önce gördüğünüz tüm kışlardan daha sertti, kanınızı pelteye çevirecek, kemiklerinizi kıracak kadar soğuktu, değil mi? Ahhh! Kış her yerde soğuk ve sertti. Sınırboyları'nda sizin kışınıza bahar derler. Ama bahar gelmiyor mu diyorsunuz? Kurtlar koyunlarınızı mı öldürüyor? Hatta belki kurtlar insanlara saldırıyor, değil mi? Öyle mi? Eh, şimdi. Bahar her yerde geç kaldı. Her yerde kurtlar var; hepsi, koyun, inek ya da insan olsun dişlerini geçirebilecekleri her tür ete aç. Ama kurtlar ve kıştan daha kötü şeyler var. Sizin ufak sorunlarınıza sahip olmaktan memnun olacaklar var." Beklenti içinde sustu.

"Kurtların koyunları ve insanları öldürmesinden daha kötü ne olabilir?" diye sordu Cenn Buie. Diğerleri desteklercesine mırıldandılar.

"İnsanların insanları öldürmesi." Çerçi'nin uğursuz bir tonda verdiği yanıt, o konuştukça artan, dehşet dolu mırıltılara neden oldu. "Savaştan bahsediyorum. Ghealdan'da savaş var, savaş ve delilik. Dhailin Ormanı'nın

karları, insan kanı ile kızardı. Kuzgunlar ve haykırışları havayı doldurdu. Ghealdan'a ordular yürüyor. Uluslar, büyük aileler ve büyük adamlar savaşmaları için askerlerini gönderiyor."

"Savaş mı?" Al'Vere Efendi'nin ağzı, aşina olmadığı sözcüğü beceriksizce telaffuz etti. İki Nehir'de kimsenin savaşla ilgisi yoktu. "Neden savaşıyorlar?"

Fain sırıttı ve Rand, köylülerin dünyadan yalıtılmışlığı, cahilliği ile alay ettiğini hissetti. Çerçi, Belediye Başkanı'na bir sır verecekmiş gibi eğildi, ama fısıltısının herkese yayılmasını istemişti ve öyle de oldu. "Ejder'in sancağı yükseldi ve insanlar ona karşı çıkmak için sürü sürü akıyorlar. Ve desteklemek için."

Her gırtlaktan aynı anda uzun bir inleme çıktı. Rand elinde olmaksızın ürperdi.

"Ejder!" diye feryat etti biri. "Karanlık Varlık Ghealdan'da serbest!" "Karanlık Varlık değil," diye gürledi Haral Luhhan. "Ejder, Karanlık Varlık değil. Ve bu sahte bir Ejder zaten."

"Fain Efendi'nin anlatacaklarını dinleyelim," dedi Belediye Başkanı, ama kimse kolay kolay susmayacaktı. Her yönden insanlar bağrıştılar, erkekler ve kadınlar birbirlerinin üstünden haykırdılar. "Karanlık Varlık kadar kötü!" "Dünyayı Ejder kırdı, değil mi?" "O başlattı! Delilik Zamanı'na sebep oldu!"

"Kehanetleri biliyorsunuz! Ejder yeniden doğduğu zaman, en kötü kâbuslarınız, en sevdiğiniz rüyalarınız gibi görünecek!" "Bu da sahte bir Ejder olmalı. Öyle olmalı!" "Ne fark eder ki? Son sahte Ejder'i hatırlıyorsunuz. O da savaş başlattı. Binlerce insan öldü, öyle değil mi, Fain? Illian'a kuşatma düzenledi."

"Kötü zamanlar bunlar! Son yirmi yıldır kimse Yeniden Doğan Ejder olduğunu iddia etmedi ve son beş yılda üç tane çıktı. Kötü zamanlar! Hava durumuna bakın!"

Rand, Mat ve Perrin ile bakıştı. Mat'in gözleri heyecanla parlıyordu, ama Perrin'in kaşları endişeyle çatılmıştı. Rand kendilerine Yeniden Doğan Ejder adını veren adamlar hakkındaki her hikâyeyi hatırlıyordu. Hepsi

ölerek ya da kehanetlerden hiçbirini gerçekleştirmeden ortadan kaybolarak sahteliklerini kanıtlamış olsalar da, yapmayı başardıkları yeterince kötüydü. Savaşın parçaladığı uluslar, ateşe verilen şehirler ve kasabalar. Ölüler güz yaprakları gibi düşmüş, mülteciler ağıldaki koyunlar gibi yolları doldurmuşlardı. Çerçiler ve tüccarlar böyle anlatmıştı ve İki Nehir'de sağduyu sahibi hiç kimse anlattıklarından kuşku duymamıştı. Ejder yeniden doğduğunda dünya sona erecekti, bazıları böyle söylüyordu.

"Kesin şunu!" diye bağırdı Belediye Başkanı. "Susun! Hayal gücünüzle kendi kendinizi korkutmayı bırakın. Bırakın Fain Efendi bu sahte Ejder'i anlatsın." İnsanlar sessizleşmeye başladı, ama Cenn Buie susmayı reddetti.

"Bu sahte bir Ejder mi?" diye sordu çatı tamircisi ekşi ekşi.

Al'Vere Efendi şaşırmış gibi gözlerini kırpıştırdı, sonra terslendi. "İhtiyar bir aptal gibi konuşma, Cenn!" Ama Cenn kalabalığı yine ateşe vermişti.

"Yeniden Doğmuş Ejder olamaz! Işık bize yardım et, olamaz!"

"Seni ihtiyar aptal, Buie! Kötü şansı istiyorsun, değil mi?"

"Şimdi de Karanlık Varlık'ın ismini söylersin! Ejder seni ele geçirmiş, Cenn Buie! Hepimizin başını belaya sokmaya çalışıyorsun!"

Cenn meydan okurcasına çevresine bakındı, dik dik bakanları sindirmeye çalıştı ve sesini yükseltti. "Fain'in bunun sahte Ejder olduğunu söylediğini duymadım. Siz duydunuz mu? Gözlerinizi kullanın! En az diz boyu olması gereken ekinler nerede? Bahar geleli bir ay olması gerekirken neden hâlâ kış?" Dilini tutması için Cenn'e öfkeyle bağıranlar oldu. "Susmayacağım! Ben de bu konuşmalardan hoşlanmıyorum, ama başımı bir sepetin altına sokup, bir Taren Salı sakininin gelip boğazımı kesmesini beklemeyeceğim. Ve bu sefer Fain'in keyfinin gelmesini de beklemeyeceğim. Açık konuş, Çerçi. Ne işittin? Hı? Bu adam sahte Ejder mi?"

Fain getirdiği haberden ya da yarattığı huzursuzluktan rahatsız olmuşsa bile belli etmedi. Yalnızca omuzlarını silkti ve sıska parmağını burnunun yanına koydu. "Buna gelince, her şey olup bitene kadar kim bilebilir?" Sır dolu sırıtmalarından biri ile durdu, nasıl tepki göstereceklerini hayal edermiş ve bunu komik bulurmuş gibi bakışlarını kalabalığın üzerinde gezdirdi. "Ama bildiğim bir şey var," dedi abartılı bir kayıtsızlıkla. "Tek

Güç'ü kullanabiliyor. Diğerleri kullanamıyordu. Ama o yönlendirebiliyor. Düşmanlarının ayaklarının altında yer yarılıyor, sağlam duvarlar, haykırışı ile ufalanıyor. O seslendiği zaman şimşekler geliyor ve işaret ettiği yere çarpıyor. Benim duyduğum bu, hem de inandığım adamlardan."

Dehşet dolu bir sessizlik çöktü. Rand arkadaşlarına baktı. Perrin hoşlanmadığı şeyler görüyor gibiydi, ama Mat hâlâ heyecanlıydı.

Yüzü her zamankinden yalnızca biraz daha az sakin olan Tam, Belediye Başkanı'nı yakına çekti, ama o konuşamadan Ewin Finngar patladı.

"Delirecek ve ölecek! Hikâyelerde Güç'ü yönlendirebilen adamlar hep delirir ve sonra tükenip ölürler. Yalnızca kadınlar ona dokunabilir. O adam bunu bilmiyor mu?" Buie Efendi'nin tokadından kaçınmak için eğildi.

"Bu kadar yeter, evlat." Cenn boğum boğum yumruğunu Ewin'in yüzüne salladı. "Saygı göster ve bu konuyu büyüklerine bırak. Defol git!"

"Sakin ol, Cenn," diye hırladı Tam. "Oğlan merak etti yalnızca. Bu aptallıklara gerek yok."

"Yaşına göre davran," diye ekledi Bran. "Ve bir kerelik Kurul üyesi olduğunu hatırla."

Tam ve Belediye Başkanı'nın söylediği her sözcük ile Cenn'in kırışık yüzü daha da karardı, neredeyse mor olana kadar da kızarmaya devam etti. "Ne tür kadınlardan bahsettiğini biliyorsunuz. Bana dik dik bakmayı bırak, Luhhan, sen de Crawe. Bu, saygın insanların yaşadığı saygın bir köy ve Fain'in gelip Güç'ü kullanan sahte Ejderlerden bahsetmesi, bu Ejder çarpmış oğlan işe Aes Sedailerini karıştırmadan da yeterince kötü. Bazı şeylerin söylenmemesi gerekir ve bu aptal âşığın dilediği hikâyeyi anlatmasına izin vermenizden hoşlanmıyorum. Bu ne doğru, ne de saygın."

"Ben, bahsedilmemesi gereken bir şeyi ne gördüm, ne işittim, ne de kokusunu aldım," dedi Tam, ama Fain'in söyleyecekleri bitmemişti.

"Aes Sedailer çoktan işe karıştı," diye sesini yükseltti Çerçi. "Bir gaip, atlarını Tar Valon'dan güneye sürdü. Adam, Güç'ü kullanabildiği için Aes Sedailer dışında hiç kimse onu altedemez, çünkü tüm savaşları onlar verir ve altedildikten sonra onunla onlar ilgilenirler. O da altedilirse."

Kalabalıktan biri yüksek sesle inledi. Tam ve Bran bile huzursuzluk içinde bakıştılar. Köylüler birbirlerine sokuldular, bazıları, rüzgârın hızı azalmış olmasına rağmen pelerinlerine daha sıkı sarındı.

"Elbette altedilecek," diye bağırdı biri.

"Sahte Ejderler sonunda hep yenilir."

"Altedilecek, değil mi?"

"Ya yenilmezse?"

Tam, sonunda Belediye Başkanı'nın kulağına alçak sesle bir şeyler söylemeyi başardı ve Bran çevresindeki patırtıyı duymazdan gelerek, zaman zaman başını sallayarak sözünü bitirmesini bekledi, sonra sesini yükseltti.

"Hepiniz dinleyin. Susun ve dinleyin!" Bağırışlar kesilerek yine mırıltıya dönüştü. "Bu, dışarıdan gelen haberlerden öte bir şey. Köy Kurulu'nda tartışılmalı. Fain Efendi, handa bize katılırsan, sormak istediğimiz sorular var."

"Şu anda bir kupa sıcak, baharatlı şarap hiç de fena olmaz," diye yanıt verdi Çerçi gülerek. Arabadan aşağı atladı, ellerini ceketine sildi ve neşeyle pelerinini düzeltti. "Atlarımla ilgilenirsiniz, değil mi?"

"Söyleyeceklerini ben de dinlemek istiyorum!" Birden fazla ses itirazla yükseldi.

"Onu alıp götüremezsiniz! Karım beni iğne almaya gönderdi!" Bu Wit Congar'di; bazılarının bakışları altında sırtını kamburlaştırdı, ama yerini korudu.

"Bizim de soru sormaya hakkımız var," diye bağırdı kalabalığın arkasından birisi. "Ben..."

"Sessiz olun!" diye kükredi Belediye Başkanı, ürkmüş bir sessizlik yaratarak. "Kurul soru sormayı bitirdiği zaman Fain Efendi haberlerini anlatmak için geri dönecek. Ve tencereleri ile iğnelerini satabilecek. Hu! Tad! Fain Efendi'nin atlarını ahıra yerleştirin."

Tam ve Brand, Çerçi'nin iki yanına geçti. Kurul'un geri kalanı arkalarından kapandı ve hepsi birden Badeçay Hanı'na girip kapıyı arkalarından girmeye

çalışanların yüzüne karşı sıkı sıkı kapattılar. Kapının yumruklanması karşısında, Belediye Başkanı yalnızca tek bir şey söyledi.

"Evinize gidin!"

İnsanlar Çerçi'nin söyledikleri, bunların ne anlama geldiği, Kurul'un neler sorduğu, neden dinleyip kendi sorularını sormalarına izin verilmediği hakkında mırıldanarak hanın önünde dolandılar. Bazıları hanın ön pencerelerinden içeriyi gözetledi, hatta birkaçı Hu ile Tad'i sorguladı, ama onların ne biliyor olması gerektiği pek de açık değildi. İki vurdumduymaz ahır uşağı, yanıt olarak yalnızca homurdandı ve atların koşumlarını çıkarmaya devam ettiler. Fain'in atlarını teker teker götürdüler ve son koşum da çıktığında, geri dönmediler.

Rand kalabalığı görmezden geldi. Eski, taş temelin kenarına oturdu, pelerinine sarındı ve gözlerini han kapısına dikti. Ghealdan. Tar Valon. İsimlerin kendisi bile tuhaf ve heyecan vericiydi. Ancak çerçilerin haberlerinden ve tüccarların koruyucularının anlattığı hikâyelerden bildiği yerlerdi bunlar. Aes Sedailer, savaşlar, sahte Ejderler: gece geç saatlerde, bir mum duvarda tuhaf gölgeler yaratırken ve rüzgâr kepenklerin arkasında ulurken, şöminelerin önünde anlatılan hikâyelerin konularıydı. Bütününe bakınca, tipileri ve kurtları tercih ederdi. Yine de, orada, uzakta, İki Nehir'in ötesinde farklı olmalıydı, bir âşığın hikâyesinin ortasında yaşamak gibi olmalıydı. Macera. Uzun bir macera. Bir yaşam boyu.

Köylüler yavaş yavaş, mırıldanarak ve başlarını sallayarak dağıldı. Wit Congar, durarak, terk edilmiş arabaya, içinde saklanmış bir çerçi daha bulabilirmiş gibi baktı. Sonunda birkaç gençten başka kimse kalmadı. Mat ve Perrin Rand'ın oturduğu yere yürüdüler.

"Bir âşığın bunu nasıl geçebileceğini bilmiyorum," dedi Mat heyecanla. "Bu sahte Ejder'i hiç görebilecek miyiz acaba?"

Perrin kıvırcık saçlarını salladı. "Ben onu görmek istemiyorum. Başka bir yerde belki, ama İki Nehir'de değil. Bu savaş anlamına geliyorsa değil."

"Burada Aes Sedailerin görülmesi anlamına geliyorsa da değil," diye ekledi Rand. "Yoksa Kırılış'a kimin sebep olduğunu unuttun mu? Ejder başlatmış olabilir, ama dünyayı kıran aslında Aes Sedailerdi."

"Bir zamanlar bir hikâye dinlemiştim," dedi Mat yavaşça, "bir yün alıcısının koruyucusundan. Ejder'in, insanoğlunun en büyük ihtiyaç anında doğacağını ve hepimizi kurtaracağını söylemişti."

"Eh, buna inanıyorsa aptalın tekiymiş," dedi Perrin kararlılıkla. "Ve sen de dinlediğin için aptalın tekiymişsin." Sesi öfkeli gelmiyordu; Perrin kolay kolay öfkelenmezdi. Ama bazen Mat'in civa gibi hayalleri karşısında çileden çıkardı ve sesinde bundan bir parça işitiliyordu. "Herhalde sonra da yeni bir Efsaneler Çağı'nda yaşayacağımızı söylemiştir."

"İnandığımı söylemedim," diye itiraz etti Mat. "Yalnızca dinledim. Nynaeve de duydu ve hem koruyucunun hem de benim derilerimizi canlı canlı yüzeceğini sandım. Adam koruyucu bir sürü insanın inandığını, ama bunu açıklamaya korktuklarını söyledi. Aes Sedailerden ya da Işığın Çocukları'ndan korkuyorlarmış. Nynaeve, alev aldıktan sonra adam başka bir şey söylemedi. Nynaeve adamın anlattıklarını tüccara söyledi ve tüccar koruyucunun onunla yaptığı son yolculuk olduğunu söyledi."

"İyi olmuş," dedi Perrin. "Ejder bizi kurtaracakmış! Bana Coplin konuşması gibi geldi."

"Ejder'in bizi kurtarmasını istememize sebep olacak kadar büyük nasıl bir ihtiyaç içinde olabiliriz ki?" diye mırıldandı Rand. "Karanlık Varlık'tan yardım istemekten bir farkı yok."

"Adam söylemedi," diye yanıt verdi Mat huzursuzca. "Ve yeni bir Efsaneler Çağı'ndan da bahsetmedi. Ejder'in gelişi ile dünyanın paramparça olacağını söyledi."

"Bu bizi kesinlikle kurtarır," dedi Perrin kuru kuru. "Yeni bir Kırılış."

"Yak beni!" diye hırladı Mat. "Ben yalnızca koruyucunun söylediklerini anlatıyorum."

Perrin başını iki yana salladı. "Umarım Aes Sedailer ve bu Ejder, sahte ya da değil, neredeyseler orada kalırlar. Belki böylece, İki Nehir sorundan uzak kalır."

"Onların gerçekten Karanlıkdostları olduklarını mı düşünüyorsun?" Mat düşünceli düşünceli kaşlarını çatmıştı.

"Kim?" diye sordu Rand.

"Aes Sedailer."

Rand Perrin'e baktı. Perrin omuzlarını silkti. "Hikâyeler," diye başladı yavaşça, ama Mat sözünü kesti.

"Hikâyelerin hepsi Karanlık Varlık'a hizmet ettiklerini söylemiyor, Rand."

"Işık, Mat," dedi Rand, "Kırılış'a onlar sebep oldu. Başka ne istiyorsun?"

"Sanırım." Mat içini çekti, fakat sonra yine sırıtmaya başladı. "İhtiyar Bili Congar var olmadıklarını söylüyor Aes Sedai, Karadostlar. Onların yalnızca hikâye olduklarını söylüyor. Karanlık Varlık'a da inanmadığını söylüyor."

Perrin hıhladı. "Bir Congar'dan Coplin konuşması. Başka ne bekliyorsun?"

"İhtiyar Bili Karanlık Varlık'ın ismini telaffuz etti. İddiaya girerim bunu bilmiyorsundur."

"Işık!" diye soludu Rand.

Mat'in sırıtması genişledi. "Geçen bahardı, tarlalarına fide kesen tırtılı girmesinden hemen önceydi. Başka kimsenin tarlasına girmeyen tırtıldan bahsediyorum. Evindeki herkes sarılık geçirmeden önce. Onun söylediğini duydum. İnanmadığını söylüyor, ama artık ne zaman Karanlık Varlık'ın ismini telaffuz etmesini istesem, bana bir şey fırlatıyor."

"Bunu yapacak kadar aptalsın, değil mi, Matrim Cauthon?" Nynaeve al'Meara aralarına girdi. Omzunun üzerine çektiği siyah örgüsü öfkeden neredeyse diken diken olmuştu. Rand ayağa kalktı. İnce ve Mat'in omzundan daha uzun boylu olmayan Hikmet, o anda hepsinden uzun görünüyordu ve genç ve güzel olmasının da bir önemi yoktu. "Bili Congar hakkında böyle bir şeyden kuşkulanıyordum, ama en azından senin onu böyle bir şey yapmaya zorlamayacak kadar sağduyu sahibi olduğunu düşünüyordum. Evlenecek kadar büyüdün, Matrim Cauthon, ama gerçekte hâlâ annenin önlüğüne asılıyor olmalıydın. Karanlık Varlık'ın ismini şimdi de sen telaffuz edersin herhalde."

"Hayır, Hikmet," diye itiraz etti Mat, orada olmaktansa başka herhangi bir yerde olmayı tercih edermiş gibi görünerek. "İhtiyar Bili idi, yani Congar

Efendi demek istiyorum, ben değildim! Kan ve küller, ben..."

"Diline dikkat et, Matrim!"

Nynaeve'in öfkeli bakışları ona dikilmemiş olsa da Rand doğruldu. Perrin de aynı ölçüce utanmış görünüyordu. Daha sonra içlerinden biri kendilerinden o kadar da büyük olmayan bir kadından fırça yemekten şikayet edecekti Nynaeve'in paylamalarından sonra birisi hep şikayet ederdi, ama asla onun işitebileceği bir yerde değil ama yaşları arasında fark yüz yüzeyken hep yeterinden de fazla gelirdi. Özellikle de öfkeliyken. Elindeki sopanın bir ucu kalın, diğer ucu dal kadar inceydi, ve aptalca davrandığını düşündüğü herkese, yaşına ya da konumuna bakmadan sopasını savurması mümkündü başına, ellerine ya da bacaklarına.

Hikmet, dikkatini öyle çekmişti ki, Rand başta yalnız olmadığını fark edemedi. Hatasını fark ettiğinde, Nynaeve daha sonra ne derse desin, ya da ne yaparsa yapsın, gitmeyi düşünmeye başladı.

Hikmet'in birkaç adım arkasında Egwene durmuş, dikkatle izliyordu. Nynaeve ile aynı boydaydı ve aynı koyu renklere sahipti. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, ağzı onaylamazlıkla gerilmiş, Nynaeve'in ruh halinin bir yansıması gibiydi. Yumuşak, gri pelerininin başlığı yüzünü gölgeliyordu ve iri, kahverengi gözlerinde bu sefer kahkahalar yoktu.

Adalet olsa, diye düşündü Rand, kızdan iki yaş büyük olmak ona avantaj sağlamalıydı, ama öyle değildi. Rand'ın dili, köylü kızlarla konuşurken bile asla yeterince çevik olmazdı, ama ne zaman Egwene gözlerini iri iri açarak, dikkatinin her gramı üzerindeymiş gibi ona baksa, Rand bir türlü sözcüklerin istediği gibi çıkmasını sağlayamıyordu. Belki Nynaeve sözünü bitirir bitirmez uzaklaşmayı başarabilirdi. Ama nedenini bilemese de, gitmeyeceğini biliyordu.

"Ay çarpmasına uğramış kuzu gibi bakmayı bitirdiysen, Rand al'Thor," dedi Nynaeve, "sizin gibi üç buzağı irisinin bile ağzına almaması gerektiğini bildiği bir şeyden neden bahsettiğinizi bana söyleyebilirsin belki."

Rand irkildi ve gözlerini Egwene'den ayırdı; Hikmet konuşmaya başladığında kızın yüzüne huzursuz edici bir gülümseme yerleşmişti.

Nynaeve'in sesi iğneliydi, ama yüzünde çok bilmiş bir gülümsemenin başlangıcı vardı ta ki Mat yüksek sesle gülene kadar. Hikmet'in gülümsemesi hemen yok oldu ve Mat'e fırlattığı bakış, kahkahasını boğuk bir yutkunmaya çevirdi.

"Ee, Rand?" dedi Nynaeve.

Rand göz ucuyla Egwene'in hâlâ gülümsediğini gördü. Bu kadar komik olan ne? "Bundan bahsetmemiz doğaldı, Hikmet," dedi telaşla. "Çerçi Padan Fain... ah... Fain Efendi Ghealdan'daki sahte Ejder, savaş ve Aes Sedailer hakkında haberler getirdi. Kurul, haberlerin, onunla konuşmalarını gerektirecek kadar önemli olduğunu düşündü. Başka neden bahsedebilirdik ki?"

Nynaeve başını iki yana salladı. "Demek bu yüzden Çerçi'nin arabası terk edilmiş duruyor. İnsanların karşılamaya koştuğunu duydum, ama ateşi düşmeden Ayellin Hanım'ın yanından ayrılamadım. Kurul, Çerçi'yi Ghealdan'da olanlar hakkında sorguluyor, öyle mi? Onları tanıyorsam, tamamen yanlış soruları soruyorlardır ve doğru sorular akıllarına bile gelmiyordur. Faydalı bir şeyler öğrenmek Kadın Kurulu'na kalacak." Pelerinini sıkıca omuzlarına geçirerek hanın kapısında kayboldu.

Egwene, Hikmet'i takip etmedi. Han kapısı Nynaeve'in arkasından kapandığında genç kız gelip Rand'ın önünde durdu. Yüzündeki kızgınlık yok olmuştu, ama bakışları Rand'ı huzursuz ediyordu. Gözlerini arkadaşlarına çevirdi, ama onlar geniş geniş sırıtarak gittiler ve onu yalnız bıraktılar.

"Mat'in aptallıklarına seni de karıştırmasına izin vermemelisin, Rand," dedi Egwene, Hikmet'in kendisi kadar büyük bir ağırbaşlılıkla. Sonra aniden kıkırdadı. "Cenn Buie on yaşındayken seni ve Mat'i elma ağaçlarının tepesinde yakaladığından beri seni böyle görmemiştim."

Rand ayak değiştirdi ve arkadaşlarına bir bakış fırlattı. Fazla uzakta değildiler, Mat konuşurken heyecanlı hareketler yapıyordu.

"Yarın benimle dans edecek misin?" Söylemek istediği bu değildi. Onunla dans etmek istiyordu, ama aynı zamanda onun yanındayken hissettiği huzursuzluğu hiç istemiyordu. O anda hissettiği huzursuzluğu.

Kızın dudaklarının kenarları küçük bir gülümseme ile kıvrıldı. "Akşam," dedi. "Sabah meşgul olacağım."

Diğer ikisinden Perrin bağırdı. "Bir âşık mı!"

Egwene onlara döndü, ama Rand elini kızın koluna koydu. "Meşgul mü? Nasıl?"

Kız soğuğa rağmen pelerininin başlığını arkaya itti ve kayıtsızlıkla saçlarını omzunun üzerinden öne çekti. Rand onu son gördüğünde, saçları siyah dalgalar halinde omuzlarına düşüyor, yalnızca kırmızı bir kurdele onları yüzünden arkaya çekiyordu. Şimdi uzun bir örgü yapılmıştı.

Rand örgüye bir yılanmış gibi baktı, sonra, şimdi Otlak'ta yalnız duran, yarını bekleyen Bahar Direği'ne baktı. Sabah, evlenme çağı gelmiş bekar kadınlar Direk'in çevresinde dans edecekti. Rand yutkundu. Bir şekilde, kızın kendisi ile aynı zamanda evlenme çağına gireceği hiç aklına gelmemişti.

"İnsanın evlenecek yaşa gelmesi," diye mırıldandı, "evlenmesi gerektiği anlamına gelmiyor. Hemen değil."

"Elbette hemen değil. Ya da aynı sebepten, asla."

Rand gözlerini kırpıştırdı. "Asla mı?"

"Bir Hikmet asla evlenmez. Nynaeve bana ders veriyordu, biliyorsun. Yeteneğim olduğunu, rüzgârı dinlemeyi öğrenebileceğimi söylüyor. Nynaeve, yapabildiklerini söylemelerine rağmen her Hikmet'in rüzgârı dinlemeyi beceremediğini söylüyor."

"Hikmet mi!" diye öttü Rand. Kızın gözlerindeki tehlikeli parıltıyı fark etmedi. "Nynaeve, en az elli yıl daha buranın Hikmet'i olacak. Belki daha fazla. Hayatının kalanını onun çırağı olarak mı geçireceksin?"

"Başka köyler var," diye yanıt verdi Egwene hararetle. "Nynaeve Taren'in kuzeyindeki köylerin, Hikmetlerini hep uzaktan seçtiklerini söylüyor. Böylece köylüler arasında adam kayırması önleniyormuş."

Rand'ın keyfi, geldiği hızla soldu. "İki Nehir'in dışı mı! Seni bir daha asla göremeyebilirim."

"Bu hoşuna gitmez miydi? Öyle ya da böyle, bir tercihin olduğu konusunda hiçbir işaret vermedin son zamanlarda."

"Kimse İki Nehir'den ayrılmaz," diye devam etti Rand. "Belki Taren Salı'ndan birileri, ama onlar zaten tuhaf. İki Nehir sakinleri hiç gitmez."

Egwene çileden çıkmışcasına içini çekti. "Eh, belki ben de tuhafımdır. Belki hikâyelerde dinlediğim yerlerden bazılarını görmek istiyorumdur. Bunu hiç düşündün mü?"

"Elbette düşündüm. Ben de bazen hayal kurarım, ama hayallerle gerçeklerin arasındaki farkı bilirim."

"Ben bilmiyor muyum?" dedi kız öfkeyle ve sırtını döndü.

"Kastettiğim bu değildi. Kendimden bahsediyordum. Egwene?"

Kız, delikanlıyı dışarıda bırakan bir duvarmış gibi, pelerinine sarındı ve gergin gergin birkaç adım uzaklaştı. Rand hayal kırıklığı içinde başını ovaladı. Nasıl açıklayabilirdi? Kız, sözlerinden, Rand'ın asla içerdiğini düşünmediği anlamları, ilk kez çıkarmıyordu. Mevcut ruh hali içinde, yanlış bir adım her şeyi daha da kötü yapardı ve Rand söyleyeceği her şeyin yanlış bir adım olacağından emindi.

Mat ve Perrin o sırada geri döndü. Egwene onları görmezden geldi. Delikanlılar tereddütle ona baktılar, sonra Rand'a yaklaştılar.

"Moiraine Perrin'e de para vermiş," dedi Mat. "Tıpkı bizimki gibi." Durdu ve sonra ekledi, "Ve atlıyı da görmüş."

"Nerede?" diye sordu Rand. "Ne zaman? Başka herhangi biri görmüş mü? Başkasına söyledin mi?"

Perrin yavaş bir hareketle iri ellerini kaldırdı. "Teker teker sor. Onu köyün kenarında, demirhaneyi izlerken gördüm. Dün, alacakaranlıkta. Beni baştan aşağı ürpertti. Luhhan Usta'ya söyledim, ama o baktığı zaman kimse yoktu. Gölge gördüğümü söyledi. Ama ateşi söndürürken ve aletleri kaldırırken en büyük çekicini hep yanında taşıdı. Bunu daha önce hiç yapmamıştı."

"Demek sana inandı," dedi Rand, ama Perrin omuz silkti.

"Bilmiyorum. Ona gölgeden başka bir şey görmediysem neden çekici yanında taşıdığını sordum. Kurtların köye inecek kadar cesurlaşması hakkında bir şeyler söyledi. Belki gördüğümün bu olduğunu düşünmüştür, ama alacakaranlıkta bile bir kurt ile bir atlıyı ayırt edebileceğimi biliyor olmalı. Ben ne gördüğümü biliyorum ve kimse farklı bir şeye inanmamı sağlayamaz."

"Ben sana inanıyorum," dedi Rand. "Unutma, onu ben de gördüm." Perrin, daha önce bundan emin değilmiş gibi, tatmin olmuş bir homurtu çıkardı.

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu Egwene aniden.

Rand birden daha alçak sesle konuşmuş olmayı diledi. Kızın dinlediğini fark etseydi bunu yapardı. Mat ve Perrin aptallar gibi sırıtarak ve birbirlerinin sözünü keserek siyah pelerinli atlıyı anlattılar, ama Rand sessiz kaldı. Sözleri bittiği zaman Egwene'in ne söyleyeceğini biliyordu.

"Nynaeve haklıymış," dedi Egwene gökyüzüne doğru, iki delikanlı sustuğu zaman. "Hiçbiriniz anneninizin eteklerinden ayrılmaya hazır değilsiniz. İnsanlar ata biner, biliyorsunuz. Bu onları bir âşığın hikâyesinden çıkmış bir canavar yapmaz." Rand başını salladı; tıpkı düşündüğü gibiydi. Kız ona döndü. "Ve sen bu masalları yayıyorsun. Bazen aklın hiç çalışmıyor, Rand al'Thor. Sen çocukları korkutarak dolaşmadan da kış yeterince korkutucuydu."

Rand ekşi ekşi yüzünü buruşturdu. "Ben hiçbir şey yaymıyorum, Egwene. Ama ne gördüysem gördüm ve bu, kaçan ineğini arayan bir çiftçi değildi."

Egwene derin bir nefes aldı ve ağzını açtı, ama ne söylemeye niyetlendiyse, bu, hanın kapısının açılması ve dağınık, beyaz saçlı bir adamın kovalanıyormuş gibi telaşla dışarı çıkması ile unutuldu.

4. BÖLÜM

Âşık

Hanın kapısı, beyaz saçlı adamın arkasından vurularak kapandı. Adam dönüp dik dik kapıya baktı. Zayıftı, omuzları çökmüş olmasa uzun boylu olacaktı, ama yaşını inkar edecek bir çeviklikle hareket ediyordu. Pelerini tuhaf şekillere ve büyüklüklere sahip, en ufak esinti ile dalgalanan, rengarenk yamalardan bir yığındı. Rand, al'Vere Efendi ne derse desin, pelerinin oldukça kalın olduğunu, yamaların sırf süs olsun diye üzerine dikildiğini gördü.

"Âşık!" diye fısıldadı Egwene heyecanla.

Beyaz saçlı adam, pelerini dalgalanarak hızla döndü. Uzun ceketi, tuhaf, bol kol yenlerine ve büyük ceplere sahipti. Başındaki saçlar kadar beyaz, gür bıyıkları, ağzının çevresinde kıpırdanıyordu ve yüzü zor zamanlar görmüş bir ağaç gibi boğum boğumdu. Uzun saplı, ince oymalı, dumanlar çıkaran bir pipo kullanarak azametle Rand'a ve diğerlerine işaret etti. Çalı gibi kaşların altındaki mavi gözleri, üzerine düştüğü her şeyi delercesine bakıyordu.

Rand, adamın gözlerini de geri kalanını incelediği kadar inceledi. İki Nehir'de herkesin gözleri koyu renkti. Tüccarların, koruyucuların, gördüğü herkesin çoğunun da öyle. Congarlar ve Coplinler, Rand'ın gri gözleri ile alay edip durmuşlardı. Sonunda Rand Ewal Coplin'in burnunu

yumruklayana kadar; Hikmet bu yüzden onu iyice paylamıştı. Rand, kimsenin koyu renk gözlerinin olmadığı bir yer var mı, merak ediyordu. Belki Lan da oradan geliyordur.

"Burası nasıl bir yer?" diye sordu Âşık, her nasılsa sıradan bir adamınkinden daha yüksek gelen, gür bir sesle. Açık havada bile büyük bir odayı doldurur, duvarlardan yankılanır gibi geliyordu. "Tepedeki köyün hödükleri bana buraya karanlıktan önce ulaşabileceğimi söylediler, ama ancak öğleden önce yola çıkarsam bunu başarabileceğimi söylemeyi unuttular. Sonunda, iliklerime kadar üşümüş, sıcak bir yatağa muhtaç bir halde, gelmeyi başardığımda, hancınız sanki ben gezgin bir domuz çobanıymışım, sanki Köy Kurulunuz Festivalinizde sanatımı sergilemem için ayaklarıma kapanmamış gibi, saat hakkında homurdandı durdu. Ve bana, Belediye Başkanı olduğunu söyleme zahmetine bile katlanmadı." Nefes almak için yavaşladı, dik bakışları ile hepsini taradı, ama sonra hemen yine başladı. "Ateşin önünde pipomu tüttürmek ve bir kupa bira içmek için aşağı indiğimde, salondaki her adam, sanki borç istemeye gelmiş, en sevmedikleri kayınbiraderleriymişim gibi bana baktı. İhtiyar bir dede ne tür hikâyeler anlatmam ya da anlamamam gerektiği konusunda söylev çekmeye başladı, sonra bir kız çocuğu dışarı çıkmamı haykırdı ve hoşuna gidecek kadar hızlı hareket etmeyince koca bir sopa ile beni tehdit etti. Bir âşığa böyle davranıldığı nerede görülmüş?"

Egwene'in yüzü karmakarışıktı, Âşık karşısında hissettiği hayret, Nynaeve'i savunma arzusu ile lekelenmişti.

"Afedersiniz, Âşık Efendi," dedi Rand. Aptal aptal sırıttığını biliyordu. "Kız çocuğu bizim Hikmet'imizdir ve..."

"O ay parçası mı?" diye bağırdı Âşık. "Köy Hikmeti ha? O yaşta, hava durumunu tahmin etmek ya da hastaları tedavi etmek yerine delikanlılarla flört ediyor olmalıydı."

Rand huzursuzca kıpırdandı. Nynaeve'in, adamın fikirlerini asla duymayacağını umut ediyordu. En azından, gösterisini yapana kadar. Perrin Âşığın sözleri ile irkildi ve Mat ses çıkarmadan ıslık çaldı. İkisi de Rand ile aynı fikirde gibiydi.

"Adamlar Köy Kurulu'ndan," diye devam etti Rand. "Eminim saygısızlık etmek istememişlerdir. Ghealdan'da bir savaş çıktığını ve Yeniden Doğan Ejder olduğunu iddia eden bir adam bulunduğunu yeni öğrendik. Sahte bir Ejder. Aes Sedailer, Tar Valon'dan oraya gidiyorlarmış. Kurul burada tehlikede olup olmadığımızı anlamaya çalışıyor."

"Bunlar eski haberler, Baerlon'da bile," dedi Âşık umursamazca, "ve orası dünyada herhangi bir şeyi öğrenen en son yerdir." Durdu, köye bakındı, sonra kuru kuru ekledi. "Neredeyse son yer." Sonra gözleri, şimdi hanın önünde yalnız duran, milleri yere konulmuş arabaya takıldı. "Demek öyle. Orada Padan Fain'i tanıdığımı düşünmüştüm zaten." Sesi hâlâ gürdü, ama ahenk gitmiş, yerini küçümsemeye bırakmıştı. "Fain hep kötü haberi hızla taşıyan biri olmuştur. Hatta haber ne kadar kötüyse, o kadar hızlı yayar. Onda adamdan çok kuzgunluk var."

"Fain Efendi sık sık Emond Meydanı'na gelir, Âşık Efendi," dedi Egwene, aynı anda bir onaylamazlık izi, sevincini bozdu. "Hep kahkaha doludur ve kötü haberden çok iyi haber getirir."

Âşık onu bir an süzdü, sonra geniş geniş gülümsedi. "Sen de güzel bir kızsın. Saçlarında gül goncaları olmalı. Ne yazık ki, bu sene havadan güller çekemeyeceğim, ama yarın gösterimin bir kısmı için yanımda durmaya ne dersin? İstediğim zaman flütü ve başka aletleri uzatırsın. Asistanım olarak daima en güzel kızı seçerim."

Perrin kıkırdadı. Kıkırdamakta olan Mat yüksek sesle kahkaha attı. Rand şaşkınlık içinde gözlerini kırpıştırdı; Egwene ona dik dik bakıyordu ve o gülümsememişti bile. Kız doğruldu ve aşırı sakin bir sesle konuştu.

"Teşekkür ederim, Âşık Efendi. Size yardım etmekten memnun olurum."

"Thom Merrilin," dedi Âşık. Bakakaldılar. "Adım Thom Merrilin, Âşık Efendi değil." Rengarenk pelerinini omuzladı ve aniden sesi bir kez daha büyük bir salonda yankılanır gibi çıkmaya başladı. "Bir zamanlar bir Saray Âşığı idim, şimdi yüce Âşık Efendi mevkisine ulaştım, ama adım yalnızca Thom Merrilin'dir ve âşık bana şeref veren unvanımdır yalnızca." Ve pelerinini sallayarak öyle karmaşık bir selam verdi ki, Mat alkışlamaya, Egwene takdirle mırıldanmaya başladı.

"Âşık... ah... Merrilin Efendi," dedi Mat, Thom Merrilin'in dediklerinden nasıl bir hitap tarzı çıkarması gerektiğinden emin olamayarak. "Ghealdan'da neler oluyor? Bu sahte Ejder hakkında herhangi bir şey biliyor musunuz? Ya da Aes Sedailer hakkında?"

"Çerçiye benzer bir tarafım var mı, evlat?" diye homurdandı Âşık, piposunu avucuna vurarak. Piposunu pelerinin ya da ceketinin içinde kaybetti; Rand piponun nereye, nasıl gittiğinden emin değildi. "Ben bir âşığım, haber satıcısı değil. Ve Aes Sedailer hakkında hiçbir şey bilmemek gibi bir prensibim vardır. Böylesi çok daha güvenli."

"Ama savaş," diye başladı Mat hevesle, fakat Merrilin Efendi sözünü kesti.

"Savaşlarda, evlatlarım, aptallar aptalca sebepler yüzünden başka aptalları öldürür. Bunu bilmek yeterlidir. Ben sanatım için buradayım." Aniden Rand'a parmağını uzattı. "Sen, evlat. Sen uzun boylu birisin. Henüz tam boyuna ulaşmadın, ama bu yörede senin kadar uzun herhangi biri olduğundan kuşkuluyum. Köyde o renk gözlere sahip çok kişi yoktur, iddiaya girerim. Anlatmak istediğim, omuzların üzerinde bir balta sapısın ve bir Aiel Erkeği kadar uzunsun. Adın ne, delikanlı?"

Rand, adamın kendisi ile alay edip etmediğinden emin olamayarak, tereddütle ismini söyledi, ama Âşık çoktan dikkatini Perrin'e çevirmişti. "Ve senin de bir Ogier kadar cüssen var. Yeterince yakın. Sana ne diyorlar?"

"Kendi omuzlarıma basıp durmadığım sürece değil." Perrin kahkaha attı. "Korkarım Rand ve ben sıradan insanlarız. Ben Perrin Aybara."

Thom Merrilin bıyıklarından birini çekiştirdi. "Eh, şimdi. Hikâyelerimden uydurulmuş yaratıklar. Öyle mi? Görünüşe göre siz delikanlılar çok yolculuk etmişsiniz."

Rand ağzını kapalı tuttu, kuşkusuz şimdi bir şakaya kurban gidiyorlardı, ama Perrin konuştu.

"Hepimiz Seyrantepe'ye ve Deven Yolu'na kadar gittik. Buralarda o kadar uzağa giden çok kişi yoktur." Gösteriş yapmıyordu. Perrin nadiren gösteriş yapardı. Yalnızca gerçeği söylüyordu.

"Hepimiz Bataklık'ı da gördük," diye ekledi Mat ve onun sesi övüngen çıkıyordu. "Su Korusu'nun uzak ucundaki çamurluk. Bizden başka kimse oraya gitmez bataklık kumu ve çamur doludur. Kimse Puslu Dağlar'a da gitmez, ama biz gittik. En azından eteklerine kadar."

"O kadar uzağa mı?" diye mırıldandı Âşık, bıyıklarını sıvazlayarak. Rand gülümsemesini saklamaya çalıştığını düşündü ve Perrin'in kaşlarını çattığını gördü.

"Dağlar'a çıkmak kötü şans getirir," dedi Mat, sanki daha ileri gitmediği için kendini savunurcasına. "Bunu herkes bilir."

"Bu aptallıktan başka bir şey değil, Matrim Cauthon," diye öfkeyle araya girdi Egwene. "Nynaeve diyor ki..." Sustu, yanakları pembeleşti ve Thom Merrilin'e fırlattığı bakış, eski sevecenliğini yitirdi. "Bizimle alay etmeniz doğal değil... Hiç değil..." Yüzü daha da fena kızardı ve sustu. Mat, olan biteni yeni anlamış gibi gözlerini kırpıştırdı.

"Haklısın, çocuğum," dedi Âşık pişmanlıkla. "İçtenlikle özür dilerim. Ben buraya sizi eğlendirmeye geldim. Ahh, dilim başımı hep belaya sokmuştur."

"Belki sizin kadar uzaklara gitmedik," dedi Perrin tatsız tatsız, "ama Rand'ın ne kadar uzun boylu olduğunun bununla ne ilgisi var?"

"Yalnızca şu, evlat. Biraz sonra beni kaldırmana izin vereceğim, ama ayaklarımı yerden koparmayı başaramayacaksın. Ne sen, ne de şu uzun boylu arkadaşın Rand'dı, değil mi? ne de herhangi biri. Şimdi, buna ne dersin?"

Perrin hıhlayarak güldü. "Bence seni şu anda bile kaldırabilirim." Ama ona doğru adım attığında, Thom Merrilin uzaklaşmasını işaret etti.

"Daha sonra, evlat, daha sonra. İzleyecek daha çok insan varken. Bir sanatçının seyirciye ihtiyacı vardır."

Âşık handan çıktığından beri Otlakta bir gaip köylü toplanmıştı: genç erkekler ve kadınlar, daha büyük izleyicilerin arkasından gözetleyen, iri gözlü ve sessiz çocuklar. Hepsi Âşıktan mucizevi bir şeyler bekliyormuş gibi bakıyordu. Beyaz saçlı adam topluluğu taradı onları sayıyormuş gibi görünüyordu sonra kafasını hafifçe salladı ve içini çekti.

"Sanırım size küçük bir örnek sunsam iyi olacak. Böylece koşup diğerlerine anlatabilirsiniz, ha? Yarın, Festivalinizde izleyeceklerinizden küçük bir tadımlık."

Bir adım geriledi, aniden havaya sıçradı, dönüp perende attı ve yüzü topluluğa dönük bir biçimde eski taş temelin üzerine kondu. Daha da fazlası, üç top -kırmızı, beyaz ve siyah- ayaklarının üzerine inerken ellerinde dans etmeye başladı.

İzleyicilerden yarı şaşkın, yarı tatmin dolu yumuşak bir ses çıktı. Rand bile sinirini unuttu. Egwene'e sırıttı ve karşılığında sevinç dolu bir gülümseme aldı. Sonra ikisi birden utanmadan âşığa bakmak için döndüler.

"Hikâye mi istiyorsunuz?" diye sordu Thom Merrilin. "Hikâyelerim var ve size anlatacağım. Gözlerinizin önünde canlandıracağım onları." Mavi bir top bir yerlerden gelip diğerlerine katıldı, sonra yeşil bir tane, sonra sarı bir tane. "Erkekler ve delikanlılar için büyük savaşların ve büyük kahramanların hikâyeleri. Kadınlar ve kızlar için Aptarigine Deirri'nin tamamı. Artur Paendrag Tanreall'in, Şahinkanadı Artur'un, bir zamanlar Aiel Kıraçları'ndan Aryth Okyanusu'na kadar tüm ülkelere, hatta daha ötesine hükmeden Büyük Kral Artur'un hikâyeleri. Garip toprakların ve garip halkların, Yeşil Adam'ın, Muhafızların ve Trollocların, Ogierlerin ve Aiellerin harika hikâyeleri. Bilge Danışman Anla'nın Bin Masalı. 'DevKatili Jaem.' Susa'nın Uzakgezgini Jain'i Nasıl Ehlileştirdiği. 'Mara ve Üç Aptal Kral.'"

"Bize Lenn'i anlat," diye seslendi Egwene. "Ateşten yapılmış bir kartalın karnında nasıl aya uçtuğunu. Bize yıldızların arasında yürüyen, kızı Salya'yı anlat."

Rand göz ucuyla ona baktı, ama Egwene'in dikkati âşığın üzerinde görünüyordu. Egwene macera ve uzun yolculuk hikâyelerini pek sevmezdi. En sevdikleri hep komik hikâyeler olmuştu, ya da kadınların herkesten daha akıllı sanılan insanları nasıl altettiklerine dair hikâyeler. Lenn ve Salya'nın hikâyelerini sırf Rand'ı iğnelemek için istediğinden emindi. Kızın, dışarıdaki dünyanın İki Nehir halkına uygun olmadığını gördüğü açıktı. Macera hikâyelerini dinlemek, hatta onlar hakkında hayal kurmak bir şeydi; onların çevrenizde olup bitmesi ise bambaşka bir şey.

"Eski hikâyeler bunlar," dedi Thom Merrilin ve aniden ellerinde üç renkli top çevirmeye başladı. "Bazılarına göre Efsaneler Çağı'ndan önceki Çağ'dan hikâyeler. Hatta belki daha yaşlı. Ama ben tüm hikâyeleri biliyorum, unutmayın, geçmiş ve gelecek Çağlara dair. İnsanların gökyüzüne ve yıldızlara hükmettiği Çağlar, insanların hayvanlarla kardeş olup kükrediği Çağları. Mucize Çağları, dehşet Çağları. Göklerden ateşler yağarak sona eren Çağlar, toprağı ve denizi karın ve buzun kapladığı Çağlar. Ben tüm bu hikâyeleri biliyorum ve size hepsini anlatacağım. Dev Mosk'un ve dünyayı çepeçevre dolanabilen Ateşten Kargısının hikâyeleri, ve Her şey Kraliçesi Alsbet ile savaşlarının hikâyeleri. Şifacı Materese'in, Mucizevi Ind'in Annesinin hikâyeleri."

Toplar şimdi iç içe geçmiş iki çember biçiminde Thom'un ellerinde dans ediyordu. Sesi bir şarkıyı andırıyordu ve konuşurken, izleyiciler üzerindeki etkisini ölçermiş gibi yavaş yavaş dönüyordu. "Size Efsaneler Çağı'nın sonunu, Ejder'i ve onun Karanlık Varlık'ı insanların dünyasına salıverme teşebbüsünü anlatacağım. Size Aes Sedailerin dünyayı parçaladığı Delilik Çağı'nı anlatacağım; dünyaya hükmetmek için insanların Trolloclarla savaştığı Trolloc Savaşları'nı; insanların insanlarla savaştığı ve bugünün uluslarının oluştuğu Yüzyıl Savaşları'nı. Size, erkeklerin ve kadınların, zenginlerin ve fakirlerin, büyüklerin ve küçüklerin, gururluların ve alçakgönüllülerin maceralarını anlatacağım. Gökyüzü Sütunları Kuşatması. 'İyi Kadın Karil'in Kocasının Horlamasına Derman Bulması.' Kral Darith ve Ailesinin Düşüşü.."

Sözcükler ve top çevirme aniden sona erdi. Thom, topları havada kaptı ve konuşmayı bıraktı. Moiraine, Rand fark etmeden izleyicilere katılmıştı. Lan omzundaydı, ama adamı görebilmek için iki kez bakması gerekmişti. Thom, Moiraine'e bir an yan yan baktı, yüzü ve bedeni, topları geniş kol yenlerinde kaybetmek dışında kıpırtısızdı. Sonra pelerinini açarak selam verdi. "Affınıza sığınırım, ama siz bu yöreden değilsiniz, değil mi?"

"Leydi!" diye tısladı Ewin öfkeyle. "Leydi Moiraine."

Thom gözlerini kırpıştırdı, sonra yerlere kadar eğildi. "Tekrar afedersiniz... ah, Leydi. Saygısızlık etmek istemedim."

Moiraine elini hafifçe salladı. "Saygısızlık ettiğini düşünmedim, Âşık Efendi. Ve adım yalnızca Moiraine'dir. Gerçekten de buraların yabancısıyım, senin gibi evimden uzakta, yalnız başıma yolculuk ediyorum. İnsan bir yabancıyken, dünya tehlikeli bir yer olabilir."

"Leydi Moiraine hikâyeler topluyor," diye araya girdi Ewin. "İki Nehir'de olan şeylere dair hikâyeler. Ama burada hikâyelere konu olabilecek ne olmuş olabilir, bilmiyorum."

"Hikâyelerimden sizin de hoşlanacağınızı umuyorum... Moiraine." Thom kadını açık bir ihtiyatlılıkla izledi. Onu orada bulmaktan pek memnun olmamış gibi görünüyordu. Rand aniden onun gibi bir hanımefendiye Baerlon ya da Caemlyn'de ne tür eğlenceler sunulabileceğini merak etti. Kuşkusuz bir âşıktan daha fazlası.

"Bu bir zevk meselesi, Âşık Efendi," diye yanıt verdi Moiraine. "Bazı hikâyeleri severim, bazılarını sevmem."

Thom'un selamı daha da abartılı oldu, uzun bedenini bükerek yere paralel getirdi. "Sizi temin ederim, benim hikâyelerimin hiçbiri hoşnutsuzluk yaratmaz. Hepsi memnun eder ve eğlendirir. Ve bana çok büyük bir şeref veriyorsunuz. Ben basit bir âşığım; başka bir şey değil."

Moiraine, selamına zarif bir baş sallama ile yanıt verdi. Bir an Ewin'in ona verdiği Leydi unvanından çok daha fazlasıymış, kullarından birinin sunusunu kabul ediyormuş gibi göründü. Sonra sırtını döndü. Lan, bir kuğuyu takip eden kurt gibi takip etti. Thom çalı gibi kaşlarını çatarak, parmak boğumları ile uzun bıyıklarını sıvazlayarak, ikisi Otlak'ı yarılayana kadar arkalarından baktı. *Hiç memnun olmadı*, diye düşündü Rand.

"Biraz daha hokkabazlık yapacak mısın?" diye sordu Ewin.

"Ateş ye," diye bağırdı Mat. "Ateş yemeni görmek istiyorum."

"Arp!" diye haykırdı kalabalığın içinden bir ses. "Arp çal!" Başka birisi flüt istedi.

O anda hanın kapısı açıldı ve Köy Kurulu birbirlerini ittirerek dışarı boşaldı. Nynaeve de aralarındaydı. Rand Padan Fain'in yanlarında

olmadığını gördü; görünüşe göre Çerçi baharatlı şarabı ile sıcak salonda kalmayı tercih etmişti.

Thom Merrilin aniden 'sert brendi' hakkında bir şeyler mırıldanarak eski temelden aşağı atladı. İzleyicilerinin haykırışlarını duymazdan gelerek daha onlar çıkmadan Kurul Üyeleri'nin arasından geçti ve hana girdi.

"Bu âşık mı, yoksa kral mı?" diye sordu Cenn Buie sinirli bir sesle. "Para israfı, bana sorarsanız."

Bran al'Vere, âşığın arkasından yarı döndü, sonra başını salladı. "O adam hak ettiğinden daha fazla sorun olabilir."

Pelerinine sarınmakla meşgul olan Nynaeve yüksek sesle burnunu çekti. "İstiyorsan âşık için endişelen, Brandelwyn al'Vere. En azından o Emond Meydanı'nda ve bunu sahte Ejder için söyleyemezsin. Ama hazır endişelenmeye başlamışken, burada endişelenmeni haklı çıkaracak başkaları da var."

"İzin verirsen, Hikmet," dedi Bran sert sert, "nezaket göster ve kimin hakkında endişeleneceğimi bana bırak. Moiraine Hanım ve Lan Efendi hanımda konuktur ve nazik, saygın insanlardır. Onlardan hiçbiri tüm Kurul'un önünde bana aptal demedi. Onlardan hiçbiri Kurul'a içlerinde aklı başında olan tek kişi bile olmadığını söylemedi."

"Öyle görünüyor ki, tahminlerim şimdiki haliyle bile fazla iyimsermiş," diye terslendi Nynaeve. Arkasına bakmadan yürüyüp gitti ve Bran'ı çenesini oynatarak bir yanıt ararken bıraktı.

Egwene konuşacakmış gibi Rand'a baktı, ama bunun yerine Hikmet'in ardından fırladı. Rand, onun İki Nehir'den ayrılmasını engelleyecek bir yol olması gerektiğini biliyordu, ama aklına gelen tek çare, kız gönüllü olsa bile kendisinin hazır olmadığı bir şeydi. Ve kız bunu hiç istemediğini söylemiş kadar olmuştu ve bu da Rand'ın kendisini daha da kötü hissetmesine sebep oluyordu.

"O genç kadının bir kocaya ihtiyacı var," diye hırladı Cenn Buie, ayak parmaklarının üzerinde yaylanarak. Yüzü mordu ve zaman geçtikçe daha da kararıyordu. "Hiç saygısı yok. Biz Köy Kuruluyuz, bahçesini tırmıklayan oğlanlar değil ve..."

Belediye Başkanı burnundan nefes verdi ve aniden ihtiyar çatı tamircisine döndü. "Sus, Cenn! Kara peçeli bir Aiel gibi davranmayı bırak!" Sıska adam hayretler içinde, ayak parmaklarının üzerinde dondu. Belediye Başkanı öfkesinin onu altetmesine asla izin vermezdi. Bran dik dik baktı. "Yak beni, ama ilgilenmemiz gereken, bu aptallıktan başka işlerimiz var. Yoksa Nynaeve'in haklı olduğunu mu kanıtlamaya çalışıyorsun?" Sonra sert adımlarla hana girdi ve kapıyı arkasından çarptı.

Kurul üyeleri Cenn'e bir bakış fırlattılar, sonra farklı yönlere dağıldılar. Haral Luhhan dışında hepsi. O alçak sesle konuşarak yüzü taşa dönmüş çatı tamircisine eşlik etti. Cenn'in mantıklı olanı görmesini sağlayabilen tek kişi demirciydi.

Rand, babasını karşılamaya gitti, arkadaşları da onu takip etti.

"Al'Vere Efendi'yi hiç bu kadar öfkeli görmemiştim," dedi Rand, ve Mat'ten bıkkın bir bakış kazandı.

"Belediye Başkanı ve Hikmet, nadiren aynı fikirde oluyorlar," dedi Tam, "ve bugün normalden az anlaştılar. Hepsi bu. Her köyde aynıdır."

"Ya sahte Ejder?" diye sordu Mat ve Perrin hevesli mırıltılarını ekledi. "Ya Aes Sedailer?"

Tam yavaşça başını iki yana salladı. "Fain Efendi zaten anlattıkları dışında pek az şey biliyor. En azından, bizi ilgilendirecek pek az şey. Kazanılan ya da kaybedilen savaşlar. Yitirilen, sonra tekrar geri alınan şehirler. Işık'a şükür, hepsi Ghealdan'da. Yayılmadı, ya da Fain Efendi'nin bildiği kadarıyla yayılmadı."

"Savaşlar benim ilgimi çekiyor," dedi Mat ve Perrin ekledi, "Savaşlar hakkında ne dedi?"

"Savaşlar benim ilgimi çekmiyor, Matrim," dedi Tam. "Ama eminim daha sonra size hepsini anlatmaktan memnun olacaktır. Beni ilgilendiren, Kurul'un anladığı kadarıyla burada onlar için endişelenmemiz gerekmemesi. Aes Sedailerin güneye giderken buraya uğraması için hiçbir sebep göremiyoruz. Ve dönüş yolculuğuna gelince, Gölgeler Ormanı'nı geçmek ve Beyaz Nehir'de yürümek istemeyeceklerdir."

Rand ve diğerleri gülüştüler. İki Nehir'e yalnızca Taren Salı üzerinden, kuzeyden gelinmesinin iki sebebi vardı. Elbette ilki, batıdaki Puslu Dağlar'dı ve Bataklık doğu yolunu aynı etkinlikle kesiyordu. Güneyde ismini, taşların ve kayaların hızla kuzeyden akan suları köpürecek kadar çalkalamasından alan Beyaz Irmak vardı. Beyaz Irmak'ın ötesinde Gölgeler Ormanı uzanıyordu. Pek az İki Nehir sakini Beyaz Irmak'ı aşmıştı, daha da azı geri dönmüştü. Ama genel olarak, Gölgeler Ormanı'nın, herhangi bir yol ya da köy olmaksızın, sayısız kurt ve ayı barındırarak yüz altmış kilometre, hatta daha fazla uzandığı kabul ediliyordu.

"Demek bizim için bu kadar," dedi Mat. Biraz hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Pek değil," dedi Tam. "Yarın değil öbür gün Deven Yolu ve Seyrantepe'ye adam göndereceğiz. Taren Salı'na da. Nöbet tutulmasını sağlayacağız. Beyaz Irmak boyunca ve Taren'da atlılar olacak. Arada da devriye gezilecek. Aslında bugün başlanması gerek, ama yalnızca Belediye Başkanı benimle aynı fikirde. Diğerleri insanların Bel Tine'ı İki Irmak'ta at koşturarak geçirmesini nasıl isteyeceklerini bilmiyorlar."

"Ama endişelenmemize gerek olmadığını söyledin sanıyordum," dedi Perrin ve Tam başını salladı.

"Endişelenmemiz gerekmez, dedim evlat, endişelenmiyoruz değil. Ne olmaması gerektiğinden emin oldukları şeyler olduğu için ölen insanlar gördüm. Dahası, savaş her tür insanı yerinden edecek. Çoğu, yalnızca güvenlik bulmaya çalışacak, ama başkaları kargaşadan kâr etmenin yollarını arayacak. Güvenlik arayanlara yardım eli uzatacağız, ama ikinci türden insanları kendi yollarına göndermeye hazır olmalıyız."

Mat aniden sesini yükseltti. "Biz de katılabilir miyiz? Ben katılmak istiyorum. Köydeki herkes kadar iyi at binebildiğimi biliyorsun."

"Birkaç hafta sürecek soğuk, can sıkıntısı ve kötü uyku istiyorsun, öyle mi?" Tam güldü. "Muhtemelen bundan fazlası olmayacak. Öyle umuyorum. Mültecilerin yolundan bile çok uzaktayız. Ama kararını verdiysen al'Vere Efendi ile konuşabilirsin. Rand, bizim için çiftliğe dönme zamanı geldi."

Rand şaşkınlık içinde gözlerini kırpıştırdı. "Kış Gecesi'ni burada geçireceğimizi sanıyordum."

"Çiftlikte ilgilenmemiz gereken şeyler var ve senin yanımda olman gerekiyor."

"Öyle olsa bile, daha saatlerce oyalanabiliriz. Ben de devriye için gönüllü olmak istiyorum."

"Şimdi gidiyoruz," diye yanıt verdi babası, artık tartışma kabul etmeyen bir sesle. Daha yumuşak sesle ekledi, "Yarın döneceğiz ve Belediye Başkanı ile konuşmana yetecek kadar zamanımız olacak. Festival için de yeterince zamanın olacak. Beş dakika sonra ahırda beni bul."

Tam gider gitmez Mat Perrin'e "Nöbette Rand ve bana katılacak mısın?" diye sordu. "İddiaya girerim daha önce İki Nehir'de böyle bir şey hiç olmamıştır. Taren'a kadar gidersek askerleri bile görebiliriz. Başka kim bilir neleri. Hatta Tenekecileri bile."

"Umarım gelebilirim," dedi Perrin yavaşça, "yani Luhhan Usta'nın bana ihtiyacı olmazsa."

"Savaş Ghealdan'da," diye terslendi Rand. Çaba göstererek sesini alçaktı. "Savaş Ghealdan'da ve Aes Sedailer de Işık bilir nerede. Hiçbiri burada değil. Ama siyah pelerinli adam burada, yoksa unuttun mu?" Diğerleri utançla bakıştılar.

"Üzgünüm, Rand," diye mırıldandı Mat. "Ama babamın ineklerini sağmak dışında bir şey yapma şansı pek sık gelmiyor." Diğerlerinin ürkmüş bakışları altında doğruldu. "Eh, onları sağıyorum, hem de her gün."

"Kara atlı," diye hatırlattı Rand. "Ya birisine zarar verirse?"

"Belki savaştan kaçan bir mültecidir," dedi Perrin kuşkuyla.

"Her neyse," dedi Mat. "Nöbetçiler onu bulacaktır."

"Belki," dedi Rand, "ama dilediği zaman yok olabiliyormuş gibi görünüyor. Onu aramaları gerektiğini bilseler daha iyi olabilir."

"Devriye için gönüllü olurken al'Vere Efendi'ye anlatırız," dedi Mat, "o Kurul'a söyler, onlar da nöbetçilere."

"Kurul mu!" dedi Perrin inanmazlıkla. "Belediye Başkanı kahkahalarla gülmezse şanslıyız. Luhhan Usta ve Rand'ın babası zaten, ikimizin gölgeden korktuğumuzu düşünüyor."

Rand içini çekti. "Eğer yapacaksak, şimdi yapsak iyi olur. Bugün yarından daha yüksek sesle kahkaha atmayacak."

"Belki," dedi Perrin, Mat'e yan yan bakarak, "onu gören başkalarını bulmaya çalışmalıyız. Bu gece köydeki herkesi göreceğiz." Mat'in kaşları iyice çatıldı, ama yine de bir şey söylemedi. Hepsi Perrin'in Mat'den daha güvenilir tanıklar bulmaları gerektiğini kastettiğini anlamıştı. "Yarın daha yüksek sesle gülmeyecek," diye ekledi Perrin, Rand tereddüt edince. "Ve ona gittiğimizde yanımızda başka birilerinin olmasını tercih ederim köyün yarısı birden de olabilir."

Rand yavaşça başını salladı. Şimdiden, Al'Vere Usta'nın kahkahasını duyabiliyordu. Daha çok tanık fena olmazdı. Eğer üçü de adamı görmüşlerse, başkalarının da görmüş olması gerekirdi. Görmüş olmalıydılar. "O halde yarın. Siz ikiniz bu gece öğrenebildiğinizi öğrenin, yarın Belediye Başkanı'na gideriz. Ondan sonra..." İkisi sessizce ona baktılar, siyah pelerinli adamı başka kimse görmemişse ne olacağı sorusunu kimse sormadı. Ama soru gözlerinde açıktı ve Rand'ın bir yanıtı yoktu. Derin derin iç çekti. "Artık gitmeliyim. Babam bir deliğe düşüp kaldığımı sanacak."

Vedalaşmalar eşliğinde, yüksek tekerlekli arabanın millerine dayalı durduğu ahır avlusuna yürüdü.

Ahır, yüksek tepeli, saz damlı uzun, dar bir binaydı. Zeminleri saman kaplı bölmeler, yalnızca iki yandaki açık kapıların aydınlattığı loş binanın iki yanını dolduruyordu. Çerçi'nin atları sekiz bölmede yulaflarını çiğniyorlardı. Al'Vere Efendi'nin dev Dhurranları, çiftçilerin kendi atlarının başa çıkamayacağı kadar çok yükü olduğu zaman kiraladığı atlar altı bölme işgal ediyordu, ama bunların dışında yalnızca üç bölme daha doluydu. Rand atlarla binicilerini kolaylıkla eşleyebileceğini düşündü. Yüksek, geniş göğüslü, siyah aygır, Lan'in olmalıydı. Yay gibi bir boynu olan, bölmesinde dururken bile dans eden bir kız kadar çevik adımlar atan zarif, beyaz kısrak ancak Moiraine'e ait olabilirdi. Ve tanımadığı üçüncü at, tozlu kahverengi,

tahta göğüslü, sıska, iğdiş edilmiş hayvan Thom Merrilin'e mükemmel uyuyordu.

Tam, ahırın arka tarafında durmuş, Bela'nın ipini tutuyor, alçak sesle Hu ve Tad ile konuşuyordu. Rand ahırda iki adım atmadan babası ahır uşaklarına başını salladı, Bela'yı dışarı çıkardı ve yolunun üzerindeki Rand'ı geçerken toparladı.

Tüylü kısrağın koşumlarını sessizlik içinde taktılar. Tam, öyle derin düşüncelere dalmıştı ki, Rand dilini tuttu. Belediye Başkanı bir kenara, babasını bile siyah pelerinli atlı konusunda ikna etmeye can atmıyordu. Yarın, Mat ve diğerleri adamı gören başkalarını bulduktan sonra yeterince zamanı olacaktı. Başkalarını bulurlarsa.

Araba sarsılarak hareket ettiğinde Rand arkadan yayını ve sadağını aldı, arabanın yanında koşar adım yürürken beceriksizce sadağı kemerine taktı. Köyün son evlerine ulaştıklarında bir ok taktı, yan kaldırarak, yarı çekerek taşımaya başladı. Çoğu yapraksız ağaçlardan başka görecek bir şey yoktu, ama yine de omuzları gerildi. Önceden hazır tutmazsa, yayı kaldıracak zamanı olmayabilirdi.

Yaydaki gerginliği uzun zaman sürdüremeyeceğini biliyordu. Yayı kendisi yapmıştı ve o yörede onu sonuna kadar gerebilen birkaç kişiden biri Tam'di. Çevresine bakınarak aklını kara atlıdan uzaklaştıracak bir şey aradı. Ormanın ortasında, pelerinleri rüzgârla dalgalanırken, bu kolay bir şey değildi.

"Baba," dedi sonunda. "Kurul'un neden Padan Fain'i sorguladığını anlamadım." Bir çabayla gözlerini ağaçlardan ayırdı ve Bela'nın sırtından Tam'e baktı. "Bana öyle geliyor ki, vardığınız kararı oracıkta verebilirdiniz. Belediye Başkanı İki Nehir'de Aes Sedai ve sahte Ejder olabileceğinden bahsederek herkesi korkudan deliye döndürdü."

"İnsanlar tuhaftır, Rand. En iyileri bile öyledir. Haral Luhhan'ı düşün. Luhhan Usta güçlü ve cesur bir adamdır, ama hayvan kesimi izlemeye bile dayanamaz. Bembeyaz olur."

"Bunun ne ilgisi var ki? Luhhan Usta'nın kan görmeye dayanamadığını herkes bilir ve Coplinler ile Congarlar dışında kimse buna aldırmaz."

"Yalnızca şu, evlat. İnsanlar her zaman tahmin ettiğin gibi düşünüp hareket etmezler. Oradaki insanlar... dolu ekinlerini çamura gömse, rüzgâr yöredeki tüm çatıları uçursa, kurtlar sürülerinin yarısını kapsa, kollarını sıvarlar ve baştan başlarlar. Homurdanırlar, ama bunu yaparken zaman harcamazlar. Ama onlara Aes Sedailerden, Ghealdan'daki sahte Ejder'den bahset, kısa süre sonra Ghealdan'ın Gölgeler Ormanı'nın diğer yanında, o kadar da uzakta olmadığını, Tar Valon'dan Ghealdan'a çizdiğin düz bir çizginin doğuda, o kadar da uzağımızdan geçmeyeceğini düşünmeye başlarlar. Sanki Aes Sedailer kırlardan geçmek yerine Caemlyn ve Lugard yollarını kullanmayı tercih etmeyeceklermiş gibi! Yarın sabaha kadar köyün yarısı savaşın tepemize çökmek üzere olduğundan emin olurdu. Fikirlerini değiştirmek haftalarımızı alırdı. Ne güzel bir Bel Tine olurdu ama. Bu yüzden onlar fikir yürütemeden Bran onlara uygun bir fikir verdi.

"Kurul'un sorunu değerlendirdiğini gördüler ve şimdiye dek ne karar aldığımızı öğrenmişlerdir. Bizi, olayları herkesten daha iyi değerlendirebildiğimize güvendikleri için Köy Kurulu'na seçtiler. Fikirlerimize güveniyorlar. Cenn'inkilere bile, sanırım bu bizler için çok iyi şeyler ifade etmiyor. Her durumda, endişelenecek bir şey olmadığını duyacaklar ve buna inanacaklar. Aynı sonuca kendileri de ulaşamayacaklarından, ya da zaman içinde ulaşmayacaklarından değil, ama bu şekilde, Festival'in mahvolmaması sağlandı ve kimse büyük ihtimalle olmayacak bir şey için haftalarca endişelenmek zorunda kalmayacak. Her şeye rağmen olursa bile... eh, devriyeler elimizden geleni yapmamız için bizi önceden uyaracak. Ama gerçekten de buna varacağına inanmıyorum."

Rand yanaklarını şişirdi. Görünüşe göre, Kurul'da olmak düşündüğünden daha karmaşıktı. Araba Taşocağı Yolu üzerinde yuvarlanmaya devam etti.

"Perrin dışında herhangi biri o tuhaf atlıyı görmüş mü?" diye sordu Tam.

"Mat görmüş, ama..." Rand gözlerini kırpıştırdı, sonra Bela'nın sırtının üzerinden babasına baktı. "Bana inanıyor musun? Geri dönmeliyim. Onlara söylemeliyim." Köye koşmak için dönerken Tam'in bağırması onu durdurdu.

"Yavaş, evlat, yavaş! Sence konuşmak için boşuna mı bu kadar bekledim?"

Rand gönülsüzce, Bela'nın ardından gıcırdayarak ilerleyen arabanın yanında kaldı. "Fikrini değiştirmene ne sebep oldu? Neden diğerlerine söyleyemiyorum?"

"Kısa süre sonra öğrenecekler. En azından Perrin öğrenecek. Mat'ten emin değilim. Çiftliklere olabildiğince çabuk haber ulaştırılmalı, ama bir saat sonra Emond Meydanı'nda çevrede Festival'e davet etmek istemeyeceğin türden bir yabancının dolandığını bilmeyen on altı yaşından büyük kimse kalmayacaktır, en azından yeterince sorumluluk sahibi olabilecek kimse. Gençleri korkutacak böyle bir şey olmadan da kış yeterince kötüydü."

"Festival mi?" dedi Rand. "Eğer onu görseydin, on beş kilometreden yakına gelmesini istemezdin. Belki yüz elli kilometre."

"Belki," dedi Tam sakin sakin. "Yalnızca Ghealdan'daki sorunlardan kaçan bir mülteci olabilir, ya da daha büyük olasılıkla burada Baerlon ya da Taren Salı'ndan daha kolay iş yapabileceğini düşünen bir hırsız. Öyle olsa bile, buralardaki kimse çalınmasına aldırmayacak kadar çok şey sahibi değil. Adam savaştan kaçmaya çalışıyorsa... eh, insanları korkutmanın bahanesi olmaz. Nöbetçiler atlarına bindikten sonra, ya adamı bulacak, ya da korkutup kaçıracaklardır."

"Umarım korkutup kaçırırlar. Ama bu sabah bana inanmamışken, neden şimdi inanıyorsun?"

"Kendi gözlerime inanmak zorundaydım, evlat ve hiçbir şey görmedim." Tam kır kafasını salladı. "Öyle görünüyor ki, yalnızca gençler bu adamı görüyor. Ama Haral Luhhan Perrin'in gölgelerden korktuğunu söylediğinde, her şey ortaya çıktı. Jon Thane'in en büyük oğlu da onu görmüş. Samel Crawe'un oğlu Bandry de. Eh, dördünüz birden bir şey gördüğünüzü söylemişseniz ve hepiniz sağlam çocuklarsınız biz görmüş olsak da, olmasak da, bir şey olduğunu düşünmeye başlarız. Cenn hariç hepimiz, elbette. Her neyse, bu yüzden eve gidiyoruz işte. İkimiz de uzaktayken, bu yabancı orada dilediği zararı verebilir. Festival olmasaydı, yarın köye dönmezdim. Ama sırf bu adam ortalarda dolanıyor diye kendi evimizde tutsak olamayız."

"Ban ve Lem'i bilmiyordum," dedi Rand. "Kalanımız yarın Belediye Başkanı'na gidecektik, ama bize inanmayacağından korkuyorduk."

"Gri saçlarımızın olması beynimizin ekşidiği anlamına gelmez," dedi Tam kuru kuru. "Bu yüzden gözünü aç. Tekrar ortaya çıkarsa, belki ben de görebilirim adamı."

Rand denileni yapmaya koyuldu. Adımlarının hafiflediğini hissetmek onu şaşırttı. Omuzlarındaki düğümler yok olmuştu. Hâlâ korkuyordu, ama eskisi kadar kötü değil. Tam ve o Taşocağı Yolu'nda, sabahki kadar yalnızdılar, ama bir şekilde tüm köy yanlarındaymış gibi hissediyordu. Siyah pelerinli adam, Emond Meydanı halkının bir araya geldiğinde halledemeyeceği hiçbir şey yapamazdı.

5. BÖLÜM

Kış Gecesi

Araba çiftlik evine ulaştığında güneş akşama yatmıştı. Büyük bir ev değildi; doğudaki, zaman içinde geniş aileleri barındıracak şekilde büyümüş yaygın çiftlik evleri kadar büyük değildi. İki Nehir'de evler genellikle, teyzeler, halalar, dayılar, amcalar, kuzenler ve yeğenler dahil iki ya da üç nesli bir çatı altında barındırırdı. Tam ve Rand, Batı Ormanı'nda çiftçilik yapmaları kadar, yalnız yaşayan iki adam olmaları yüzünden de sıra dışı sayılırdı.

Burada odaların çoğu tek kat üzerindeydi, kanatları ya da eklentileri olmayan temiz bir dikdörtgen. Dik, saz damın altında iki yatak odası ve bir tavan arası vardı. Kış fırtınalarından sonra sağlam, ahşap duvarlardaki badananın çoğu silinmişse de, ev hâlâ derli toplu ve bakımlıydı, çatı onarılmış ve kapılar ile kepenkler yerli yerindeydi ve kasalarına iyi oturuyorlardı.

Ev, ahır ve taş koyun ağılı çiftlik avlusunda bir üçgen oluşturuyordu. Birkaç tavuk soğuk toprağı eşelemek için dışarı çıkmıştı. Açık bir kırkma kulübesi ve taş bir yalak ağılın yanında duruyordu. Çiftlik ile ağaçların arasındaki alanda sıkı duvarlı bir kurutma kulübesinin yüksek konisi görülüyordu. İki Nehir'deki pek az çiftçi, tüccarlara satacak yün ve tütünleri olmadan yapabilirlerdi.

Rand taş ağıla göz attığında, sürünün iri boynuzlu koçu bakışlarına karşılık verdi, ama siyah yüzlü diğerleri uzandıkları yerde ya da kafaları

yemliğin içinde kaldı. Tüyleri gür ve kıvırcıktı, ama hava kırkma için hâlâ soğuktu.

"Siyah pelerinli adamın buraya geldiğini sanmıyorum," diye seslendi Rand, mızrak elinde, evin çevresinde dolaşarak yeri inceleyen babasına. "Çevrede birisi olsaydı koyunlar bu kadar sakin olmazdı."

Tam başını salladı, ama durmadı. Evi son bir kez tamamen dolaştıktan sonra aynısını ahır ve ağıl için yaptı. Tütsü ve kurutma kulübelerini bile kontrol etti. Kuyudan bir kova su çekti, avcuna doldurdu, suyu kokladı, sonra dikkatle dilinin ucunu dokundurdu. Aniden bir kahkaha kopardı, sonra hızla içti.

"Gelmemiş anlaşılan," dedi Rand'a, elini ceketinin önüne silerek. "Göremediğim ve duyamadığım atlar ve adamlar hakkındaki bunca konuşma her şeye iki kez bakmama sebep oluyor." Kuyu suyunu bir başka kovaya doldurdu ve bir elinde kova, diğerinde mızrak, eve yöneldi. "Akşam yemeği için yahni yapacağım. Burada olduğumuza göre, birkaç işi halletsek iyi olur."

Rand Kış Gecesi'ni Emond Meydanı'nda geçirmemesine üzülerek yüzünü buruşturdu. Ama Tam haklıydı. Çiftlikte iş hiç bitmezdi; ne zaman birini bitirsen, diğer iki tanesi seni bekliyor olurdu. Tereddüt etti, ama yine de yayını ve sadağını el altında tuttu. Kara atlı görünürse, onunla elinde bir çapadan başka bir şey yokken yüzleşmek istemiyordu.

İlk önce Bela'yı ahıra yerleştirmesi gerekiyordu. Atın koşumlarını çıkardı, ahırda, ineğin yanındaki bölmeye götürdü, sonra pelerinini bir kenara koydu ve kısrağı avuç avuç kuru samanla ovdu, sonra bir çift çalıyla kaşağıladı. Dar merdiveni kullanarak samanlığa tırmandı ve atın yemesi için saman attı. Birkaç kepçe de yulaf verdi, ama pek az yulafları kalmıştı ve hava yakın zamanda ısınmazsa, başka kalmayabilirdi. İnek sabah, hava aydınlanmadan sağılmış, her zamanki sütünün ancak çeyreğini vermişti; kış oyalandıkça sütü çekiliyor gibiydi.

Koyunlara iki gün yetecek kadar yem kalmıştı. Şimdiye dek otlağa çıkmış olmalıydılar, yeterince ot bitmemesine karşın sularını yine de ağzına kadar doldurdu. Tavukların yumurtalarını da topladı. Yalnızca üç tane vardı. Tavuklar yumurtalarını saklamak konusunda akıllanıyor gibiydi.

Tam dışarı çıkıp, koşumları onarmak için ahırın önündeki sıraya oturup, mızrağını yana dayadığında, çapayı sebze bahçesine götürüyordu. Bu, Rand'ın bir adım ötede, pelerininin üzerinde duran yayı hakkında kendisini daha iyi hissetmesine sebep oldu.

Pek az ot baş vermişti, ama yine de ortalıkta ottan başka bir şey görünmüyordu. Lahanalar gelişmemişti, fasulye ve bezelyeler henüz filizlenmişti ve pancarlardan iz yoktu. Her şey ekilmiş değildi elbette; yalnızca bir kısmı, kiler boşalmadan önce soğuk bir şeylerin yetişmesine izin verecek kadar kırılır umuduyla ekilen birkaç şey. Çapalama işini bitirmesi uzun sürmedi, geçmiş yıllarda bu onu memnun ederdi, ama şimdi, bu sene hiçbir şey yetişmezse ne yapacaklarını düşünüyordu. Hoş bir düşünce değil. Ve daha kesmesi gereken odunlar vardı.

Rand'a, kesmesi gereken odun olmadığı zamanların üzerinden yıllar geçmiş gibi geliyordu. Ama şikayet etmek evi ısıtmayacaktı, bu yüzden baltayı aldı, okunu ve sadağını kütüğe dayayarak ve işe koyuldu. Çabuk, sıcak bir ateş için çam, uzun uzun yanması için meşe. Kısa süre sonra ceketini bir kenara koyacak kadar ısınmıştı. Kestiği odunların oluşturduğu yığın yeterince büyüdüğünde onları evin yanına, önceki odunların yanına sıraladı. Çoğu, saçaklara kadar uzanıyordu. Normalde yılın bu zamanında odun yığını küçük ve sayısı az olurdu, ama bu sene değil. Kes, yığ, kes, yığ, kendini baltanın ve odun yığmanın temposunda unuttu. Onu kendine Tam'in, omzundaki eli getirdi ve bir an şaşkınlık içinde gözlerini kırpıştırdı.

O çalışırken gri alacakaranlık çökmüştü ve hızla geceye doğru soluyordu. Dolunay ağaç tepelerinin üzerinde duruyor, kafalarına düşecekmiş gibi solgun ve şişkin, ışıldıyordu. Rüzgâr da o fark etmeden soğumuştu ve lime lime bulutlar kararan gökyüzünde sürükleniyordu.

"Gidip yıkanalım, evlat, sonra akşam yemeğimizi yiyelim. Yatmadan önce sıcak banyo yapmamız için içeri su taşıdım bile."

"Sıcak olan her şey kulağıma güzel geliyor," dedi Rand, pelerinini alıp omuzlarına atarken. Gömleği terden sırılsıklam olmuştu ve baltayı sallarken unuttuğu rüzgâr, çalışmayı bıraktığından bu yana terini dondurmaya çalışıyor gibiydi. Esnemesini bastırdı, eşyalarının kalanını toparlarken titredi. "Ve uyku da. Festival boyunca uyuyabilirim."

"Bu konuda iddiaya girmek ister misin?" Tam gülümsedi, Rand da karşılık olarak sırıttı. Bir hafta boyunca uyumasa bile Bel Tine'ı kaçırmazdı. Bunu kimse yapmazdı.

Tam mumlar konusunda cömert davranmıştı ve büyük, taş şöminede bir ateş çıtırdıyordu, bu yüzden oturma odası sıcak, neşeli bir his veriyordu. Odada şömine dışında geniş, meşe bir masa vardı. On iki, hatta daha fazla kişinin oturabileceği kadar uzun bir masa, ama Rand'ın annesi öldüğünden beri nadiren o kadar kişi o masanın başında toplanmıştı. Tam'in beceriyle yaptığı birkaç dolap ve sandık, duvarların dibine dizilmişti. Masanın çevresinde yüksek sırtlı sandalyeler vardı. Tam'in okuma sandalyesi adını verdiği yastıklı sandalye ateşe dönük duruyordu. Rand o ateşin önündeki halıya uzanarak okumayı tercih ediyordu. Kapının yanındaki kitap rafları Badeçay Hanı'ndakiler kadar uzun değildi, ama kitap bulmak zordu. Pek az çerçi birkaç kitaptan fazlasını taşırdı ve onların da isteyen herkese ödünç verilmesi gerekirdi.

Oda, çoğu çiftçi karısının evleri kadar temiz görünmese de Tam'in pipoluğu ve Uzakgezgincinin Yolculukları kitabı masanın üzerinde duruyordu, bir başka ahşap ciltli kitap okuma sandalyesinin yastığının üzerinde yatıyordu; onarılacak bir koşum parçası şöminenin yanındaki sırada duruyordu ve yamanacak bazı gömlekler sandalyenin üzerine yığılmıştı o kadar lekesiz olmasa da, yine de yeterince temiz ve düzenliydi, ateş kadar sıcak ve huzur verici bir yaşanmışlık hissi taşıyordu. Burada, duvarların ötesindeki soğuğu unutmak mümkündü. Burada sahte Ejder yoktu. Savaşlar ve Aes Sedailer yoktu. Siyah pelerinli adamlar yoktu. Ateşin üzerindeki yahni tenceresinden yükselen kokular odaya yayılıyor, Rand'ı kurt gibi acıktırıyordu.

Babası, uzun saplı, tahta bir kaşıkla yahni tenceresini karıştırdı. "Biraz daha pişsin."

Rand ellerini ve yüzünü yıkamaya seyirtti; kapının yanındaki masanın üzerinde bir lavabo ve bir sürahi vardı. Asıl istediği, teri ve dışarının soğuğunu yıkayıp götürecek sıcak bir banyoydu, ama önce arka odadaki büyük güğümü ısıtmaları gerekecekti.

Tam, bir dolabın arka taraflarını araştırdı ve eli kadar uzun bir anahtar buldu. Kapının üzerindeki iri, demir kilide soktu ve çevirdi.

Rand'ın sorarcasına bakması üzerine konuştu: "Emin olmak en iyisi. Belki hayal görmeye başlıyorum ya da belki hava ruhumu karartıyor, ama..." İçini çekti ve anahtarı avcuna vurdu. "Arka kapıya bakacağım," dedi ve evin arka tarafında yok oldu.

Rand, her iki kapının da kilitlendiğini hiç hatırlamıyordu. İki Nehir'de kimse kapısını kilitlemezdi. Buna gerek yoktu. En azından şimdiye kadar olmamıştı.

Yukarıdan, Tam'in yatak odasından, bir şey yerde sürükleniyormuş gibi bir sürtünme sesi geldi. Rand kaşlarını çattı. Tam, aniden mobilyaların yerini değiştirmeye karar vermemişse, ancak yatağının altındaki büyük sandığı çekiyor olabilirdi. Rand'ın hatırladığı kadarıyla hiç yapmadığı bir başka şey.

Çay için bir çaydanlığı suyla doldurdu ve ateşin üzerindeki çengele astı, sonra masayı kurdu. Tasları ve kaşıkları kendisi oymuştu. Öndeki kepenkleri henüz kapatmamışlardı ve zaman zaman dışarıya bakıyordu, ama henüz tam anlamıyla gece olmamıştı ve tek görebildiği, ayın düşürdüğü gölgelerdi. Kara atlı rahatlıkla dışarıda olabilirdi, ama bunu düşünmemeye çalıştı.

Tam geri döndüğünde, Rand şaşkınlık içinde bakakaldı. Tam'in belinden kalın bir kemer sarkıyordu ve kemerden, siyah kının ve uzun kabzasının üzerine bronz birer balıkçıl işlenmiş bir kılıç asılıydı. Rand'ın kılıç taktığını gördüğü tek insanlar tüccarların koruyucularıydı. Ve Lan, elbette. Babasının bir kılıcının olduğu aklına asla gelmeyecek bir şeydi. Balıkçıllar dışında, kılıç Lan'in kılıcına çok benziyordu.

"Onu nereden buldun?" diye sordu. "Bir çerçiden mi aldın? Ne kadar verdin?"

Tam yavaşça silahı çekti; parlak metalin üzerine ateş ışıkları yansıdı. Rand'ın tüccarların koruyucularında gördüğü düz, kaba kılıçlara hiç benzemiyordu. Üzerinde mücevher ya da altın süslemeler yoktu, ama yine de ona görkemli geliyordu. Hafifçe kıvrılmış, bir kenarı keskin çeliğinin üzerine bir başka balıkçıl işlenmişti. Kabzanın kenarı örgüye benzer kısa

kesiklerle süslenmişti. Tüccarların koruyucularının kılıçları ile karşılaştırıldığında neredeyse kırılgan görünüyordu, onlarınki genellikle iki kenarı keskin ve bir ağacı kesecek kadar kalın olurdu.

"Uzun zaman önce edindim," dedi Tam. "Buradan çok uzaklarda. Ve kesinlikle çok fazla ödedim; iki bakır metelik bunlardan biri için çok fazladır. Annen onaylamadı, ama zaten o benden daha bilgeydi. O zamanlar gençtim ve fiyatına değer gelmişti. Annen hep ondan kurtulmamı istedi ve bir kez onun haklı olduğunu, kılıcı birine verip kurtulmam gerektiğini düşündüm."

Ateşi yansıtan kılıç alev almış gibiydi. Rand irkildi. Sık sık bir kılıç sahibi olmak konusunda hayaller kurmuştu. "Vermek mi? Böyle bir kılıcı nasıl verebilirsin?"

Tam hıhladı. "Koyun güderken pek işe yaramıyor, değil mi? Onunla tarla sürebilir misin, ya da ekin biçebilir misin?" Elinde böyle bir şeyle ne yaptığını merak edermişçesine uzun uzun kılıca baktı. Sonunda derin bir iç çekti. "Ama kara hayallere kapılmıyorsam, eğer şansımız yaver gitmezse, belki önümüzdeki birkaç gün onu eski bir sandığa tıktığım için memnun olacağız." Kılıcı hiç zorlanmadan kınına soktu ve yüzünü buruşturarak elini gömleğine sildi. "Yahni hazır olmalı. Sen çayı demlerken ben tabaklara koyayım."

Rand başını salladı ve çay kutusunu aldı, ama her şeyi bilmek istiyordu. Tam neden bir kılıç satın almıştı? Aklına bir neden gelmiyordu Ve Tam kılıca nerede rastlamıştı? Ne kadar uzakta? Kimse İki Nehir'den ayrılmazdı; ya da en azından pek az kişi ayrılırdı. Hep babasının uzaklara gitmiş olması gerektiğini düşünmüştü annesi yabancıydı ama bir kılıç...? Masaya oturduklarında soracağı çok soru vardı.

Çay suyu şiddetle kaynıyordu. Çaydanlığı çengelden alabilmek için sapına bir kumaş parçası sarmak zorunda kaldı. Isı hemen kumaştan geçti. Ateşten doğrulurken, kapı kilidi sarsarak vuruldu. Kılıç ve elindeki sıcak çaydanlık hakkındaki tüm düşünceler aklından uçtu, gitti.

"Komşulardan biri," dedi kararsızca. "Dautry Efendi yine bir şeyler ödünç almak istiyordur..." Ama en yakındaki komşuları olan Dautrylerin çiftliği

gün ışığında bile bir saat uzaktaydı ve Ören Dautry, ne kadar utanmaz bir ödünç alıcı olsa da, evini karanlıkta terk edecek bir adam değildi.

Tam yavaşça yahni dolu tabakları masaya bıraktı. Sessizce masadan uzaklaştı. İki eli de kılıcın kabzasındaydı. "Bence..." diye başladı ve kapı hızla açıldı, demir kilidin parçaları dönerek yere düştü.

Kapıda bir siluet belirdi, Rand'ın gördüğü tüm insanlardan daha iriydi, dizlerine kadar uzanan siyah bir zincir zırh giymişti, bileklerinde, dirseklerinde ve omuzlarında çiviler vardı. Bir eli, ağır, tırpan gibi bir kılıç tutuyordu; diğer eli ışığa karşı gözlerine siper edilmişti.

Rand tuhaf bir rahatlama hissetti. Bu her kimse, siyah pelerinli atlı değildi. Sonra kapıya sürtünen kıvrık koç boynuzlarını, ağzın ve burnun olması gereken yerde tüylü bir hayvan ağzı olduğunu gördü. Bütün bunları derin bir nefes alacak kadar zamanda gördü ve hiç düşünmeden, kaynar çaydanlığı yarı insan kafaya fırlatırken bir dehşet çığlığı kopardı.

Sıcak su yüzüne çarparken yaratık kısmen acıyla, kısmen hayvansı bir hırlama ile kükredi. Çaydanlık çarpar çarpmaz Tam'in kılıcı parladı. Kükreme o anda bir hırıltıyla dönüştü ve dev şekil arkaya devrildi. O düşmeyi bitirmeden bir başkası öne geçmek için pençeleyerek yolunu açmaya başlamıştı bile. Tam yeniden saldırmadan, Rand şekilsiz bir kafanın üstünde sivri boynuzlar gördü ve sonra iki dev beden kapıyı tıkadı. Babasının ona bağırmakta olduğunu fark etti.

"Kaç, evlat! Ağaçlığa saklan!" Kapıdaki cesetler, kapıdakiler onları çekip yolu açmaya çalışırken sarsıldılar. Tam, omzunu dev masanın altına soktu; homurdanarak kaldırıp kargaşanın tepesine indirdi. "Tutulmayacak kadar çok var burada! Arkaya! Koş! Koş! Ben arkandan gelirim!"

Rand daha dönerken, babasına bu kadar çabuk itaat ettiği için içini utanç doldurdu. Nasıl yapacağını hayal edemese de, orada kalıp babasına yardım etmek istiyordu, ama korku onu boğazından yakalamıştı ve bacakları kendi iradeleri ile hareket ediyordu. Hayatında hiç koşmadığı kadar hızlı, odadan evin arkasına doğru fırladı. Ön kapıdaki çatırtılar ve bağrışmalar peşinden geldi.

Elini arka kapının üzerindeki sürgüye koyduğu anda gözleri, daha önce hiç kilitlenmemiş olan demir kilide takıldı. Bu gece Tam onu kilitlemişti. Sürgüyü olduğu yerde bırakarak yan pencereye fırladı, camı kaldırdı, kepenkleri açtı. Alacakaranlığın yerini gece almıştı.

Dolunay ve sürüklenen bulutlar, avluda benekli gölgelerin birbirini kovalamasına sebep oluyordu.

Gölgeler, dedi kendi kendine. *Yalnızca gölgeler*. Dışarıdaki birisi ya da bir şey açmaya çalışırken arka kapı gıcırdadı. Rand'ın ağzı kurudu. Bir çatırtı kapıyı sarstı ve Rand'a hız verdi; yerdeki deliğine dalan bir tavşan gibi pencereden dışarı kaydı ve evin yanına büzüldü. Odanın içinde, ahşap gök gürültüsü gibi çatırdayarak kıymık kıymık parçalandı.

Kendini doğrulup çömelmeye, sonra pencereden içeriyi gözetlemeye zorladı. Yalnızca tek gözüyle, pencerenin köşesinden. Karanlıkta fazla bir şey seçemiyordu, ama görmek istediğinden fazlasını gördü. Kapı çarpılmış, menteşesinden sarkıyordu. Gölgeli şekiller ihtiyatla odada yürüyor, alçak, gırtlaktan gelen seslerle konuşuyorlardı. Rand söylenenlerden hiçbir şey anlamadı; dil sert, insan dili için uygunsuz geliyordu kulağa. Baltalar, mızraklar ve sivri uçlu şeyler ay ışığının parıltılarını donuk donuk yansıtıyordu. Çizmeler yerde sürtülüyordu ve toynak gibi ritmik tıkırtılar duyuluyordu.

Ağzını ıslatmaya çalıştı. Derin bir nefes alıp, elinden geldiğince yüksek sesle bağırdı. "Arkadan geliyorlar!" Sözcükler gaklama gibi çıktı, ama en azından çıkmışlardı. Bunu yapabileceğinden emin değildi. "Ben dışarıdayım! Kaç, baba!" Son sözcükle, koşarak evden uzaklaşmaya başladı.

O garip dilde boğuk bağırışlar arka odada yükseldi. Cam, keskin bir şangırtı ile parçalandı ve bir şey bütün ağırlığı ile arkasında, yere indi. Rand içlerinden birinin, açıklıktan geçmeye çalışmak yerine camı kırdığını tahmin etti, ama haklı olup olmadığını görmek için arkasına bakmadı. Av köpeklerinden kaçan bir tilki gibi, ormana yönelmiş gibi yaparak, ayın düşürdüğü en yakın gölgeye koştu, sonra karnının üzerine uzandı ve ahıra, onun geniş ve koyu gölgelerine doğru süründü. Bir şey omuzlarına düştü ve

Rand savaşmaya mı, yoksa kaçmaya mı çalıştığını bilemeden çırpındı, ta ki Tam'in yonttuğu yeni kazma sapı ile mücadele ettiğini anlayana kadar.

Salak! Bir an nefesini düzenlemeye çalışarak orada yattı. Coplin aptalı salak! Sonunda, kazma sapını da yanında sürükleyerek ahırın arkası boyunca süründü. Fazla değildi, ama hiç yoktan iyiydi. Köşeden ihtiyatla avluya ve eve baktı.

Arkasından atlayan yaratıktan iz yoktu. Her yerde olabilirdi. Kuşkusuz onu arıyordu. O anda bile üzerine geliyor olabilirdi.

Solunda, ağılı korku dolu melemeler doldurdu; sürü kaçmaya çalışır gibi karıştı. Gölgeli şekiller evin ışıklı pencerelerinin önünden geçti ve çeliğe çarpan çeliğin sesi karanlıkta çınladı. Aniden pencerelerden biri bir cam ve tahta yağmuru ile patladı ve Tam, kılıcı elinde, dışarıya sıçradı. Ayaklarının üzerine kondu, ama koşarak evden uzaklaşmak yerine, kırık pencereden ve kapıdan çıkmaya çalışan canavar gibi şeyleri görmezden gelerek arka tarafa fırladı.

Rand gözlerine inanamaz bir halde bakakaldı. Neden uzaklaşmaya çalışmıyordu? Sonra anladı. Tam, Rand'ın sesini en son evin arkasından duymuştu. "Baba!" diye bağırdı. "Buradayım!"

Tam, adımının ortasında döndü, Rand'a doğru değil, ondan uzağa koşmaya başladı. "Kaç, evlat!" diye bağırdı, kılıcı ile ilerideki birine işaret eder gibi yaparak. "Saklan!" Arkasından bir düzine iri şekil aktı, havayı sert bağırışlar ve tiz ulumalar doldurdu.

Rand ahırın arkasındaki gölgelere çekildi. İçeride yaratık kaldıysa, oradan onu göremezlerdi. Güvendeydi; en azından şimdilik. Ama Tam değildi. Tam, o şeyleri Rand'dan uzaklaştırmaya çalışmıştı. Elleri kazma sapını kavradı ve aniden kahkaha atmamak için dişlerini sıkmak zorunda kaldı. Kazma sapı. O yaratıkların biriyle elinde bir kazma sapıyla yüzleşmek, Perrin ile değnek oynamaya pek benzemeyecekti. Ama Tam'in onu kovalayanlarla yalnız başına yüzleşmesine izin veremezdi.

"Tavşan izi sürüyormuş gibi hareket edersem," diye fısıldadı kendi kendine, "asla beni göremezler ve duyamazlar." Ürkütücü haykırışlar karanlıkta yankılandı ve Rand yutkunmaya çalıştı. "Aç kurtlardan bir

sürüye benziyorlar." Sessizce ahırdan uzaklaştı, ormana doğru kaydı. Kazma sapını öyle sıkıyordu ki, elleri acıyordu.

Ağaçlar çevresini sardığında, başta onlarda teselli buldu. Çiftliğe saldıran yaratıklar her ne ise, onlardan saklanmasına yardımcı oluyorlardı. Ama ağaçların arasından geçerken ayın gölgeleri kaydı ve sanki ormanın karanlığı da kayıyor, değişiyor gibi geldi. Ağaçlar uğursuz uğursuz tepesinde yükseliyor, dallar ona doğru kıvranıyordu. Ama onlar yalnızca ağaçlar ve dallar mıydı? Onu beklerken neredeyse gırtlaklarında bastırdıkları boğuk kahkahaları duyabiliyordu. Tam'i kovalayanların ulumaları artık geceyi doldurmuyordu, ama onun yerini alan sessizliğin içinde, ne zaman rüzgâr bir dalı bir başkasına sürtse irkiliyordu. Gittikçe daha fazla eğildi ve gittikçe daha yavaş hareket etmeye başladı. İşitilme korkusu ile nefes almayı bırakacaktı neredeyse.

Aniden arkadan bir el ağzının üzerine kapandı ve demirden bir el bileğini kavradı. Serbest eliyle, ona saldıranı yakalayabilmek için çılgınca arkasını pençeledi.

"Boynumu kırma, evlat," dedi Tam'in boğuk fısıltısı.

Rand'ın içini bir rahatlama duygusu doldurdu, kasları gevşeyiverdi. Babası onu bıraktığında, kilometrelerce koşmuş gibi nefes nefese, ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü. Tam bir dirseğine dayanarak yanında çöktü.

"Son birkaç yılda ne kadar büyüdüğünü düşünebilseydim bunu yapmaya kalkmazdım," dedi Tam alçak sesle. Konuşurken gözleri devamlı dolanıyor, karanlığı dikkatle gözlüyordu. "Ama sesini yükseltmediğinden emin olmak zorundaydım. Bazı Trollocların kulakları köpek kadar keskindir. Belki daha keskin."

"Ama Trolloclar yalnızca..." Rand sözünü bitirmeden sustu. Yalnızca masal değil, bu geceden sonra değil. O şeyler Trolloc ya da Karanlık Varlık bile olabilirdi. "Emin misin?" diye fısıldadı. "Yani... Trolloclar hakkında?"

"Eminim. Ama onları İki Nehir'e ne getirmiş olabilir...? Bu geceden önce hiç Trolloc görmemiştim, ama gören adamlarla konuştum, bu yüzden biraz bilgim var. Belki bizi hayatta tutmaya yetecek kadar. Dikkatle dinle. Bir Trolloc karanlıkta bir insandan daha iyi görür, ama parlak ışık onları

körleştirir, en azından bir süreliğine. Bu kadar çok Trolloc'un arasından kaçabilmemizin tek sebebi muhtemelen bu. Bazıları ses ya da koku ile iz sürebilir, ama tembel oldukları söylenir. Eğer onlardan yeterince uzun süre uzak kalabilirsek, pes edeceklerdir."

Bu, Rand'ın kendini yalnızca biraz daha iyi hissetmesini sağladı. "Hikâyelerde insanlardan nefret ediyorlardı ve Karanlık Varlık'a hizmet ediyorlardı."

"Eğer Gecenin Çobanı'nın sürülerine ait olan bir şey varsa, evlat, o da Trolloclardır. Sırf öldürme zevki için öldürürler, böyle duydum. Ama bilgim bu kadar, senden korkmadıkları sürece güvenilmemeleri gerektiği dışında ve o zaman da fazla değil."

Rand ürperdi. Bir Trolloc'un korktuğu herhangi bir şeyle karşılaşmak istediğini sanmıyordu. "Sence hâlâ bizi arıyorlar mıdır?"

"Belki, belki değil. Çok zeki görünmüyorlar. Ormana girdiğimiz zaman zorluk çekmeden peşimdekileri dağlara doğru yolladım." Tam sağ tarafı ile uğraştı, sonra elini yüzüne yaklaştırdı. "Ama peşimizdelermiş gibi davransak en iyisi."

"Yaralanmışsın."

"Sesini alçak tut. Yalnızca bir çizik ve zaten şu anda yapabileceğimiz hiçbir şey yok. En azından hava ısınıyor gibi." Derin bir iç çekiş ile sırt üstü uzandı. "Belki geceyi dışarıda geçirmek çok kötü olmaz."

Kafasının bir tarafından, Rand ceketi ve pelerini hakkında sevgi dolu düşünceler geçiriyordu. Ağaçlar rüzgârın şiddetini kesiyordu, ama aradan geçen kısmı yine de donmuş bir bıçak gibi keskindi. Tereddütle Tam'in yüzüne dokundu ve irkildi. "Ateş gibisin. Seni Nynaeve'e götürmeliyim."

"Biraz sonra, evlat."

"Harcanacak zamanımız yok. Karanlıkta uzun yol gideceğiz." Ayağa kalktı ve babasını kaldırmaya çalıştı. Tam'in sıktığı dişlerinden kaçan bir inleme Rand'ın onu telaşla yere indirmesine sebep oldu.

"Bırak biraz dinleneyim, evlat. Yorgunum."

Rand yumruklarını kalçasına vurdu. Çiftlik evinin rahatında, bir ateş ve battaniye, bol bol su ve söğüt kabukları ile, Bela'yı alıp Tam'i köye götürmek için beklemeye gönüllü olabilirdi. Ama burada ateş yoktu, battaniye, araba, Bela yoktu. Ama onlar hâlâ evin arkasındaydılar. Tam'i onlara taşıyamıyorsa, belki en azından onları buraya, Tam'e getirebilirdi. Eğer Trolloclar gitmişse. Eninde sonunda gitmek zorundaydılar.

Kazma sapına baktı, sonra bıraktı. Bunun yerine Tam'in kılıcını çekti. Kılıç solgun ay ışığı altında donuk donuk parladı. Uzun kabza elinde tuhaf duruyordu. Kılıcı birkaç kez havaya savurdu, sonra içini çekerek durdu. Havayı doğramak kolaydı. Bir Trolloc'a karşı yapması gerekse, kaçmaya başlayacağından ya da yerinde donup kalacağından emindi. Sonra Trolloc o tuhaf kılıcını sallayacak ve... Kes şunu! Hiçbir faydası yok!

Kalkmaya yeltendiği zaman Tam kolunu yakaladı. "Nereye gidiyorsun?"

"Arabaya ihtiyacımız var," dedi nazikçe. "Ve battaniyelere." Kolunu babasının elinden ne kadar kolay kurtardığını görünce şok geçirdi. "Dinlen, ben döneceğim."

"Dikkatli ol," dedi Tam, soluk alırken.

Ay ışığı altında Tam'in yüzünü göremiyordu, ama gözlerini üzerinde hissedebiliyordu. "Olacağım." *Bir şahinin yuvasını keşfeden bir fare kadar dikkatli,* diye düşündü.

Bir gölge kadar sessiz, karanlığın içine kaydı. Çocukken arkadaşları ile ormanda kovalamaca oynadığı zamanları, elini birinin omzuna koymadan önce işitilmemek için ne kadar uğraştığını hatırladı. Bir şekilde bunun da aynı olduğuna kendini ikna edemiyordu.

Ağaçtan ağaca kayarken bir plan yapmaya çalıştı, ama ağaçlığın kenarına ulaşana kadar on plan yapmış, onundan da vazgeçmişti. Her şey Trollocların orada olup olmamasına bağlıydı. Gitmişlerse, eve yürüyüp ihtiyaç duyduklarını alması yeterli olacaktı. Hâlâ oradalarsa... Bu durumda Tam'in yanına dönmekten başka hiçbir şey gelmezdi elinden. Bundan hoşlanmıyordu, ama kendini öldürtmesinin Tam'e faydası olmazdı.

Çiftlik binalarına doğru baktı. Ahır ve koyun ağılı ay ışığı altında karanlık şekillerden başka bir şey değildi. Ama evin ön pencerelerinden ve ön

kapıdan ışık süzülüyordu. Yalnızca babamın yaktığı mumlar mı, yoksa bekleyen Trolloclar mı var?

Bir gece şahininin ötüşü ile yerinden sıçradı, sonra titreyerek bir ağaca yaslandı. Bu onu hiçbir yere götürmüyordu. Karnının üzerinde uzandı, kılıcı beceriksizce önünde tutarak sürünmeye başladı. Ağılın arkasına varana kadar çenesini topraktan kaldırmadı.

Taş duvarın arkasına çökerek dinledi. Geceyi bölen tek bir ses bile yoktu. Dikkatle duvarın üzerinden bakacak kadar yükseldi. Avluda kıpırdayan hiçbir şey yoktu. Evin pencerelerinin ya da kapının önünden geçen gölgeler yoktu. Önce Bela ve araba, yoksa battaniyeler ve başka şeyler mi. Karar vermesine ışık yardım etti. Ahır karanlıktı. İçeride herhangi bir şey bekliyor olabilirdi ve çok geç olana kadar fark etmeyebilirdi. En azından evin içini görebiliyordu.

Yine çökmeye hazırlanırken, aniden durdu. Hiçbir ses yoktu. Pek olası olmasa da, koyunların çoğu sakinleşmiş ve uykuya dalmış olmalıydı, ama birkaçı gecenin ortasında bile hep uyanık olur, kıpırdanır, arada bir melerdi. Koyunların yerde oluşturduğu gölge yığınını zar zor ayırt edebiliyordu. Bir tanesi neredeyse altındaydı.

Ses çıkarmamaya çalışarak duvarın üzerinden sarktı, elini belirsiz sekile uzattı. Parmakları kıvırcık yüne dokundu, sonra bir ıslaklığa; koyun kıpırdamadı. Rand çekilirken ciğerleri hızla boşaldı, ağılın dışında yere çökerken neredeyse kılıcını düşürecekti. Zevk için öldürürler. Titreyerek elindeki ıslaklığı toprağa sildi.

Hırsla kendine hiçbir şeyin değişmediğini söyledi. Trolloclar kasaplıklarını yapmışlar ve gitmişlerdi. Bunu aklında tekrarlayarak avluda süründü. Elinden geldiğince yere yakın kaldı, ama aynı zamanda her tarafı gözetlemeye çalıştı. Bir solucana imreneceği hiç aklına gelmemişti.

Evin önündeki duvarın yanında, kırık pencerenin altında uzandı ve dinledi. Duyduğu en yüksek ses, kendi kulaklarındaki donuk gümlemeydi. Yavaş yavaş yükseldi, içeriye baktı.

Yahni tenceresi ocaktaki küllerin üzerinde, ters duruyordu. Kırık, kıymık kıymık tahtalar odaya saçılmıştı; sağlam tek bir eşya bile yoktu. Masa bile

çarpılmış, iki bacağı kesilmişti. Her çekmece çekilmiş ve parçalanmıştı; her dolap, her sandık açıktı, pek çok kapak tek menteşeden sarkıyordu. İçindekiler dağınıklığın üzerine fırlatılmıştı ve her şey beyaz bir toza bulanmıştı. Şöminenin yanına fırlatılmış yırtık çuvallara bakılırsa un ve tuz. Mobilya kalıntılarının üzerinde dört dolaşık beden yatıyordu. Trolloclar.

Rand birini koç boynuzlarından tanıdı. Diğerleri de farklı, ama benzerdi. Tiksinti verici hayvan burunları, boynuzlar, tüyler ve kürk insan yüzlerini çarpıtmıştı. Neredeyse insansı elleri her şeyi daha da kötüleştiriyordu. İkisinin çizmesi vardı; diğerleri toynaklıydı. Gözleri yanmaya başlayana kadar baktı. Trollocların hiçbiri kıpırdamadı. Ölmüş olmalıydılar. Ve Tam bekliyordu.

Ön kapıdan içeri koştu ve koku ile öğürerek durdu. Bu kokuya yakın olabilecek tek şey, aylarca temizlenmemiş bir ahırın kokusu olabilirdi. Duvarlar dışkıyla kirletilmişti. Ağzından nefes almaya çalışarak, telaşla yerdeki yığını dürtüklemeye başladı. Dolaplardan birinde bir su tulumu olmalıydı.

Bir sürtünme sesi iliklerine dek donmasına sebep oldu. Masanın kalıntılarına takılarak döndü. Dengesini sağladı ve çenesini ağrıyacak kadar sıkmış olmasa takırdayacak dişlerinin arasından inledi.

Trolloclardan biri ayağa kalkıyordu. İçe çökmüş gözlerin altından bir kurt burnu çıkıntı yapıyordu. Duygusuz, düz gözler, ve aşırı insansı. Tüylü, sivri kulakları durmadan seyiriyordu. Keskin, keçi toynaklarının üzerinde ölü arkadaşlarının üzerinden aştı. Diğerlerinin giydiği ile aynı zincir zırh deri pantolonuna sürtünüyordu ve dev, tırpan gibi kıvrık bir kılıç yanında asılı duruyordu.

Gırtlaktan gelen, keskin bir sesle bir şeyler mırıldandı, sonra konuştu, "Diğerleri gitti. Narg kaldı. Narg akıllı." Sözcükler çarpıktı ve zor anlaşılıyordu. İnsan dili için yapılmamış bir ağızdan çıkıyordu. *Ses tonu yatıştırıcı olmalı,* diye düşündü Rand, ama gözlerini uzun ve keskin, yaratığın telaffuz ettiği her sözcük ile parlayan lekeli dişlerden ayıramıyordu. "Narg birilerinin geleceğini biliyordu. Narg bekledi. Kılıca gerek yok. Kılıcı indir."

Trolloc konuşana kadar Rand Tam'in kılıcını iki elinde tutmuş, ucunu yaratığa çevirmiş, önünde salladığını fark etmemişti. Yaratığın başı ve omuzları Rand'dan yüksekti. Göğsü ve kolları Luhhan Usta'yı ufak tefek gösterecek kadar iriydi.

"Narg incitmeyecek." İşaret ederek bir adım attı. "Kılıcı indir." Ellerinin arkasındaki siyah tüyler kürk gibi gürdü.

"Uzak dur," dedi Rand, sesinin titremiyor olmasını dileyerek. "Neden yaptınız bunu? Neden?"

"Vila daeg roghda!" Hırlama hemen geniş bir sırıtmaya dönüştü. "Kılıcı indir. Narg incitmeyecek. Myrddraal seninle konuşacak." Bir duygu çakması çarpık yüzden geçti. Korku. "Diğerleri dönecek, sen Myrddraalle konuşacak." Bir adım daha attı, iri eli kılıcının kabzasına gitti. "Kılıcı indir."

Rand dudaklarını ıslattı. Myrddraal! Hikâyelerin en kötüsü bu gece canlanmıştı. Eğer bir Soluk geliyorsa, bir Trolloc bunun yanında renksiz kalacaktı. Uzaklaşmak zorundaydı. Ama eğer Trolloc o dev gibi kılıcı çekerse, fazla şansı olmayacaktı. Dudaklarını titrek bir gülümseme ile büktü. "Tamam." Eli kılıcını daha sıkı kavradı, iki elini yanlara sarkıttı. "Konuşalım."

Kurt gülümsemesi hırlamaya dönüştü ve Trolloc üzerine atladı. Rand o kadar iri bir şeyin bu kadar hızlı hareket edebileceğini düşünmemişti. Çaresizce kılıcını kaldırdı. Canavar bedeni üzerine çarptı, onu duvara yapıştırdı. Ciğerlerindeki nefes boşaldı. Trolloc tepede, birlikte yere düşerlerken nefes almaya çalıştı. Çılgınca ezici ağırlığın altında çabaladı, ona uzanan iri ellerden, kapanan çenelerden kaçınmaya çalıştı.

Trolloc aniden kasıldı ve hareketsizleşti. Ezilmiş ve yaralanmış, tepesindeki gövde yüzünden yarı boğulmuş, Rand bir anlığına inanmazlık içinde yattı, kaldı. Ama hızla aklı başına geldi, en azından cesedin altından kıvranarak çıkacak kadar. Evet, bir cesetti. Tam'in kılıcının kanlı çeliği, Trolloc'un sırtının ortasından çıkıyordu. Tam, zamanında kalkmıştı. Rand'ın elleri de kanla kaplıydı ve gömleğinin önünde siyah bir leke oluşturmuştu. Midesi bulandı ve kusmamak için yutkundu. İçi korkuyla dolu olduğu zamanki gibi titriyordu, ama bu sefer hâlâ hayatta olduğu için rahatlama hissediyordu.

Diğerleri dönecekler, demişti Trolloc. Diğer Trolloclar çiftlik evine döneceklerdi. Ve bir Myrddraal, bir Soluk. Hikâyeler, Solukların altı metre boyunda olduklarını, ateşten gözleri olduğunu ve gölgeleri at gibi sürdüklerini anlatırdı. Bir Soluk yan döndüğü zaman yok olurdu ve duvarlar onları durduramazdı. Yapmak için geldiği şeyleri yapmalı ve bir an önce gitmeliydi.

Gösterdiği çaba ile homurdanarak, kılıcı almak için Trolloc'un bedenini kaldırdı -açık gözler ona dikilince neredeyse kaçacaktı. Ölüm donukluğuna sahip olduklarını anlaması bir dakikasını aldı.

Ellerini lime lime bir paçavraya sildi -o sabah Tam'in gömleklerinden biriydi ve kılıcı çekip kurtardı. Kılıcı temizledi, sonra paçavrayı gönülsüzce yere bıraktı. *Düzenlilik için zaman yok,* diye düşündü, durdurmak için dişlerini sıkmak zorunda kaldığı bir kahkaha ile. İçinde yaşanacak hale gelmesi için, evi nasıl temizleyeceklerini düşünemiyordu. Muhtemelen korkunç koku tahtalara sinmiş olmalıydı. Düzenlilik için zaman yok. Belki hiçbir şey için zaman yok.

İhtiyaç duyacağı bir sürü şeyi unuttuğundan emindi, ama Tam bekliyordu ve Trolloclar dönecekti. Hızla, aklına gelen her şeyi toparladı. Yukarıdaki yatak odalarından battaniyeler, Tam'in yarasını sarmak için temiz kumaşlar. Pelerinleri ve ceketleri. Koyunları otlağa götürdüğünde yanına aldığı bir su tulumu. Temiz bir gömlek. Ne zaman üstünü değiştirmek için zaman bulacağını bilmiyordu, ama ilk fırsatta üzerindeki kan lekeli gömleği çıkarmak istiyordu. Söğüt kabuğu ve başka ilaçlarla dolu küçük keseler dokunmaya cesaret edemediği karanlık, çamurlu görünüşlü yığının içindeydi.

Tam'in getirdiği bir kova su hâlâ şöminenin yanında duruyordu, mucize eseri dökülmemiş ve dokunulmamıştı. Su tulumunu kovadan doldurdu, kalanı ile telaşla ellerini yıkadı ve unutmuş olabileceği bir şey olup olmadığını görmek için hızlı bir arama yaptı. Dağınıklığın içinde yayını buldu. En kalın noktasından ikiye kırılmıştı. Parçaları bırakırken ürperdi. Şimdiye dek toparladıklarım yetmek zorunda, diye karar verdi. Hızla her şeyi kapının dışına yığdı.

Evi terk etmeden önce, yerdeki yığının içinden bir lamba buldu. İçinde hâlâ gaz vardı. Mumların birinden yakarak kepenkleri kapattı kısmen rüzgâra karşı, ama daha çok dikkat çekmemek için ve bir elinde lamba, diğerinde kılıç, dışarıya seyirtti. Ahırda ne bulacağından emin değildi. Koyun ağılı çok şey ummasını engelliyordu. Ama Tam'i Emond Meydanı'na götürebilmek için arabaya ihtiyacı vardı ve araba için de Bela'ya ihtiyacı vardı. Zorunluluk, biraz umut beslemesini sağlıyordu.

Ahırın kapıları açıktı, biri rüzgârla, menteşelerinin üzerinde gıcırdıyordu. Ahırın içi her zamanki gibi görünüyordu en azından. Sonra gözleri boş bölmelere takıldı, bölme kapıları menteşelerinden koparılmıştı. Bela ve inek yoktu. Hızla ahırın arkasına gitti. Araba yan yatmış, tekerlerindeki çubukların yarısı kırılmıştı. Millerinden biri otuz santim kalmıştı.

Uzak tutmaya çalıştığı ümitsizlik sonunda içini doldurdu. Babası taşınmaya dayanabilse bile, Tam'i köye kadar taşıyabileceğinden emin değildi. Bunun acısı Tam'i ateşten daha çabuk öldürebilirdi. Yine de, kalan tek şansı buydu. Burada elinden gelen her şeyi yapmıştı. Gitmek için dönerken gözleri saman saçılmış yerde yatan kesik mile takıldı. Aniden gülümsedi.

Telaşla lambayı ve kılıcı saman saçlı yere bıraktı ve hemen arabayla uğraşmaya başladı. İttirerek arabayı düzeltti, bu arada daha fazla teker çubuğu kırdı, sonra omzunu dayayarak öbür tarafa yatırdı. Zarar görmemiş mil dimdik duruyordu. Kılıcı kapıp gün görmüş dişbudağa indirmeye başladı. Memnunlukla, darbeleri ile büyük parçalar koptuğunu gördü. Elinde iyi bir balta varmışcasına, hızla kesti.

Mil kurtulduğu zaman hayretle kılıcın kenarına baktı. En keskin balta bile, o sert, yaşlı odunu keserken körelirdi, ama kılıç her zamanki kadar parlak ve keskin görünüyordu. Başparmağı ile kenarına dokundu, sonra parmağını telaşla ağzına soktu. Kılıç hâlâ ustura gibi keskindi.

Ama şaşırmaya zamanı yoktu. Lambayı üfleyip söndürdü -her şeyin üstüne bir de ahırı yakmanın alemi yoktu- milleri toparladı ve evde bıraktıklarını almak için koştu.

Hepsi beraber taşıması zor bir yük oluşturuyorlardı. Ağır değildi, ama dengelemesi ve idare etmesi zordu. Araba milleri kayıyor, sürülmüş tarlada

sendeleyerek yürürken kollarında dönüyordu. Ormana ulaştığında daha da kötü oldu, ağaçlara takıldılar, Rand'ı neredeyse yere düşürdüler. Sürüklemek daha kolay olurdu, ama bu, arkasında açık bir iz bırakırdı. Bunu yapmaya başlamadan önce elinden geldiğince çok beklemek istiyordu.

Tam onu bıraktığı yerdeydi, görünüşe göre uyuyordu. Uyuyor olduğunu umuyordu. İçini aniden bir korku kapladı, yükünü bıraktı ve bir elini babasının yüzüne götürdü. Tam hâlâ nefes alıyordu, ama ateşi yükselmişti.

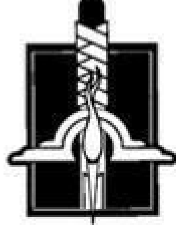
Dokunuşu Tam'i uyandırdı, ama bu sersem bir ayıklıktı. "Sen misin, evlat?" diye soluk aldı. "Senin için endişelendim. Geçmiş günlere dair rüyalar. kâbuslar." Alçak sesle mırıldanarak yine daldı.

"Endişelenme," dedi Rand. Rüzgârı kessin diye Tam'in ceketini ve pelerinini üzerine örttü. "Seni elimden geldiğince çabuk Nynaeve'e götüreceğim." Tam'den çok kendini teselli etmek için konuşmaya devam ederken, kan lekeli gömleğini çıkardı, telaşı içinde soğuğun farkına bile varmadan temiz gömleği giydi. Eski gömleğini fırlatıp atmak kendini banyo yapmış kadar temiz hissetmesini sağladı. "Kısa süre sonra köyde, güvende olacağız. Hikmet, her şeyi düzeltecek. Göreceksin. Her şey yoluna girecek."

Ceketini giyerken ve Tam'in yarasını incelemek için eğilirken bu düşünce bir fener gibiydi. Köye ulaştıklarında güvende olacaklardı. Nynaeve, Tam'i, tedavi edecekti. Yapması gereken tek şey oraya ulaşmaktı.

6. BÖLÜM

Batı Ormanı

Rand aslında ay ışığı altında ne yaptığını göremiyordu, ama Tam'in yarası kaburgalarının üzerinde derin olmayan bir kesik gibi görünüyordu ve avucundan uzun değildi. İnanmazlık içinde başını salladı. Babasının bundan daha büyük yaralar aldığını, ve yalnızca yıkayıp çalışmaya devam ettiğini görmüştü. Ateşi açıklayacak bir şey bulmak için telaşla Tam'i baştan ayağa aradı, ama o kesikten başka bir şey bulamadı.

Ne kadar küçük olsa da, o kesik de yeterince ciddiydi; çevresindeki deri ele alev gibi geliyordu. Tam'in bedeninin geri kalanından çok daha sıcaktı ve bedeninin kalanı bile Rand'ın çenelerini sıkmasına sebep olacak kadar sıcaktı zaten. Böylesine kavurucu bir ateş öldürebilir, bir insanı eski benliğinin kabuğu haline getirebilirdi. Bir parça kumaşı tulumdaki suyla ıslattı ve Tam'in alnına koydu.

Babasının kaburgalarındaki kesiği temizlerken ve sararken nazik davranmaya çalıştı, ama yine de Tam'in mırıldanmaları yumuşak inlemelerle kesiliyordu. Çevrelerinde çıplak dallar yükseliyor, rüzgârda sallanırken tehditkar görünüyorlardı. Kuşkusuz Trolloclar, eve dönüp hâlâ boş olduğunu görünce, Tam'i ve Rand'ı bulamayınca kendi yollarına gideceklerdi. Kendini buna inandırmaya çalıştı, ama evdeki yıkımın zalimliği, mantıksızlığı bu tür inançlara pek az yer bırakıyordu. Buldukları

her şeyi, herkesi öldürmeyeceklerine inanmamak tehlikeliydi, almaya cesaret edemeyeceği aptalca bir riskti.

Trolloclar. Göklerdeki Işık, Trolloclar! Bir âşığın hikâyesinden çıkmış yaratıklar gelip kapıyı parçaladılar. *Ve bir Soluk. Işık üzerimde parkısın, bir Soluk!*

Aniden, sargının bağlanmamış iki ucunu kıpırtısız ellerinde tuttuğunu fark etti. *Bir şahinin gölgesini gören tavşan gibi dondum,* diye düşündü horgörüyle. Başını öfkeyle sallayarak Tam'in göğsündeki sargıyı bağlama işini bitirdi.

Ne yapacağını bilmek, hatta yapıyor olmak, korkmasını engellemiyordu. Trolloclar geri döndükleri zaman, kuşkusuz kaçan insanlardan bir iz bulmak için çiftliğin çevresindeki ormanı arayacaklardı. Rand'ın öldürdüğü yaratık, insanların fazla uzakta olmadığını anlatacaktı onlara. Bir Soluk'un ne yapacağını ya da yapabileceğini kim bilebilirdi? Her şeyin üzerinde, babasının Trollocların işitme duyuları hakkındaki yorumu, Tam henüz söylemiş gibi kulaklarında çınlıyordu. Kendini, inlemelerini ve mırıltılarını susturmak için elini Tam'in ağzına kapatmak isterken buldu. Bazıları kokuyla iz sürer. Bu konuda ne yapabilirim? Hiçbir şey. Hakkında hiçbir şey yapamayacağı sorunlar için endişelenerek zaman kaybedemezdi.

"Sessiz olmalısın," diye fısıldadı babasının kulağına. "Trolloclar dönecek."

Tam, alçak, boğuk sesle konuştu. "Hâlâ çok güzelsin, Kari. Genç bir kız kadar güzelsin."

Rand yüzünü buruşturdu. Annesi öleli on beş yıl olmuştu. Tam hâlâ hayatta olduğuna inanıyorsa, demek ateşi Rand'ın düşündüğünden de kötüydü. Mademki sessizlik yaşam demekti, konuşmadan nasıl durabilirdi?

"Annem sessiz durmanı istiyor," diye fısıldadı Rand. Aniden tıkanan boğazını temizlemek için yutkundu. Annesinin nazik elleri vardı; bu kadarını hatırlıyordu. "Kari sessiz kalmanı istiyor. Al. İç."

Tam, su tulumundan iştahla su içti, ama birkaç yudumdan sonra başını yana çevirdi ve yine yumuşak sesle mırıldanmaya başladı. Sesi, sözlerini Rand'ın anlamayacağı kadar alçaktı. Trollocların duyamayacağı kadar da alçak olmasını diledi.

Telaşla gerekli şeyleri yapmaya devam etti. Battaniyelerin üçünü arabanın millerinin üzerine sararak, bir sedye yaptı. Yalnızca bir ucunu taşıyabilecek, diğer ucunu yerde sürüklenmeye bırakacaktı, ama idare etmek zorundaydı. Son battaniyeden, hançeri ile uzun bir şerit kesti ve sonra da şeridin uçlarını millerin tepelerine sardı.

Tam'i elinden geldiğince nazikçe, her inleme ile irkilerek sedyenin üzerine yerleştirdi. Babası daima yıkılmaz görünmüştü. Hiçbir şey ona zarar veremezdi; hiçbir şey onu durduramaz, hatta yavaşlatamazdı. Onun bu durumda olması Rand'ın toparlayabildiği cesareti de yok ediyordu. Ama devam etmek zorundaydı. Onu hareket halinde tutan tek şey buydu. Bunu yapmak zorundaydı.

Tam, sonunda sedyenin üzerine uzandığında Rand tereddüt etti, sonra babasının belindeki kılıç kemerini aldı. Kemeri kendi beline taktığında, orada tuhaf durdu; kendini tuhaf hissetmesine sebep oldu. Kemer, kın ve kılıç birlikte fazla ağır değildi, ama kılıcı kınına soktuğunda, sanki büyük bir ağırlıkmış gibi Rand'ı aşağı çekti.

Öfkeyle kendini payladı. Bu aptalca hayallerin ne yeri, ne de zamanıydı. Bu yalnızca büyük bir bıçaktı. Kaç sefer kılıç takmak ve maceralar yaşamak konusunda hayaller kurmuştu? Kılıçla bir Trolloc öldürdüyse, kuşkusuz başkaları ile de savaşabilirdi. Ama, çiftlik evinde olanın yalnızca şans olduğunu çok iyi biliyordu. Ve hayallerindeki maceraları, dişlerinin takırdamasını ya da gecenin ortasından canını kurtarmak için kaçmasını ya da babasının ölümün eşiğinde olmasını asla içermemişti.

Telaşla son battaniyeyi Tam'e sardı ve su tulumu ile giysilerin kalanını babasının yanına, sedyenin üzerine koydu. Derin bir nefes aldı, millerin arasına çöktü ve battaniye şeridini başının üzerine kaldırdı. Şeridi omuzlarının üzerine oturttu, kollarının altından geçirdi. Milleri kavrayıp doğrulduğunda, ağırlığın çoğu omuzlarına binmişti. Çok ağır değil gibiydi. Düzgün bir tempo tutturmaya çalışarak, arkasında yerde sürünen sedye ile Emond Meydanı'na doğru yola çıktı.

Köye, Taşocağı Yolu'nu kullanarak gitmeye karar vermişti. Kuşkusuz tehlike yolda daha fazla olacaktı, ama karanlıkta ormanda yolunu bulmaya çalışırken kaybolmasının kuşkusuz Tam'e faydası olmazdı.

Karanlıkta, fark etmeden kendini Taşocağı Yolu'nda buldu. Nerede olduğunu anladığında, boğazına bir yumruk geldi oturdu. Telaşla sedyeyi çevirdi ve ağaçların arasına sürükledi, sonra nefes almak ve yürek atışlarının yavaşlamasına izin vermek için durdu.

Ağaçların arasında ilerlemek Tam'i yoldan götürmekten daha güç olacaktı ve gecenin de kesinlikle yardımı olmuyordu, ama yoldan gitmek delilik olurdu. Anafikir, köye Trolloclar ile karşılaşmadan ulaşmaktı; hatta mümkünse onları görmeden. Trollocların hâlâ peşlerinde olduğunu varsaymak zorundaydı ve eninde sonunda ikisinin köye doğru yola koyulduğunu anlayacaklardı. Gitmeleri en olası yer orasıydı ve en olası yol da Taşocağı Yolu'ydu. Gerçekte, kendini yola hoşuna gittiğinden daha yakın bulmuştu. Gece ve ağaçların gölgeleri, yolda ilerleyen birilerinin gözlerinden saklanılmayacak kadar çıplak geliyordu.

Çıplak dallardan süzülen ay ışığı, ancak ayaklarının altında ne olduğunu gördüğünü sanmasına yetecek kadar aydınlık veriyordu. Her adımında köklere takılıyor, eski böğürtlen çalıları bacaklarını dalıyor, ani çukurlar ve yükseltiler, ayağı toprak yerine hava ile karşılaştığında düşecek gibi olmasına sebep oluyor, ayak parmakları bir şeye çarptığında sendeliyordu. Millerden biri ne zaman hızla bir köke ya da taşa çarpsa, Tam'in mırıltıları keskin bir inlemeye dönüşüyordu.

Şüphe, gözleri yanmaya başlayana kadar karanlığın içine bakmasına, daha önce hiç dinlemediği gibi dinlemesine sebep oluyordu. Dalların dallara her sürtünmesi, çam iğnelerinin her hışırtısı ile duruyor, kulak kabartıyor, uyarıcı bir sesi duymama korkusu ile, o sesi duyacağı korkusu ile nefes almadan dinliyordu. Ancak rüzgârdan başka hiçbir şey işitemediğinden emin olduğunda ilerlemeye devam ediyordu.

Yavaş yavaş bacaklarına ve kollarına yorgunluk çöktü, pelerini ve ceketi ile alay eden bir gece rüzgârı ile şiddetlendi. Sedyenin başta azıcık gelen ağırlığı şimdi onu yere çekiyordu. Artık sendelemesinin tek sebebi ayağının bir yere takılması değildi. Devamlı düşmemek için çabalamak da sedyeyi çekmek kadar yoruyordu onu. İşlerine başlamak için şafaktan önce kalkmıştı ve Emond Meydanı'na yaptıkları ziyaret bile tüm gün çalışmış kadar yorulmasına neden olmuştu. Normal bir gece olsaydı, şimdi şöminenin önünde dinleniyor, Tam'in küçük koleksiyonundan bir kitap

okuyor, yatmaya hazırlanıyor olurdu. Keskin ayaz kemiklerine kadar işliyordu ve midesi, al'Vere Hanım'ın ballı keklerinden bu yana hiçbir şey yemediğini hatırlatıp dua ediyordu.

Yanına yiyecek almadığı için öfkelenerek kendi kendine mırıldandı. Birkaç dakika daha harcamak bir şeyi değiştirmez. Ekmek ve peynir bulmak için birkaç dakika daha. Trolloclar o birkaç dakika içinde geri dönmezlerdi. Ya da yalnızca ekmek. Elbette, hana ulaştığında al'Vere Hanım, önüne sıcak yemek koymak konusunda ısrar edecekti, muhtemelen dumanları tüten, koyu bir kuzu yahnisi. Ve pişirdiği ekmeklerden. Ve kupa kupa sıcak çay.

"Ejderduvarı'nın üzerinden sel gibi geldiler," dedi Tam aniden, güçlü ve öfkeli bir sesle. "Ve toprağı kanla kapladılar. Laman'ın günahı için kaç kişi öldü?"

Rand şaşkınlıktan neredeyse yere düşecekti. Bitkinlik içinde sedyeyi yere bıraktı ve şeritten kurtuldu. Battaniye şeridi omuzlarında iz bırakmıştı. Tutulan yerleri gevşetmek için omuzlarını silkerek Tam'in yanında diz çöktü. Su tulumu ile uğraşarak ağaçların arasını gözetledi, solgun ay ışığı altında yolun iki yanını görmeye çalıştı, ama yirmi adımdan ötesini göremedi. Orada gölgelerden başka hiçbir şey kıpırdamıyordu. Yalnızca gölgeler.

"Trolloc seli yok, baba. En azından şimdilik. Kısa süre sonra Emond Meydanı'nda güvende olacağız. Biraz su iç."

Tam, gücünü yeniden kazanmış gibi görünen bir kolla su tulumunu kenara itti. Rand'ın yakasını tuttu, onu, babasının ateşini kendi yanağında hissedebileceği kadar yakına çekti. "Onlara vahşi diyorlardı," dedi Tam aceleyle. "Aptallar onların pislik gibi bir kenara süpürülebileceğini söyledi. Gerçekle yüzleşmeyi başarmalarından önce kaç savaş kaybedildi, kaç şehir yakıldı? Uluslar onlara karşı birlikte direnene kadar?" Rand'ı bıraktı, sesi hüzünle doldu. "Marath'daki meydan ölülerden bir halı ile örtülmüştü ve kuzgunların feryatlarından, sineklerin vızıltısından başka ses duyulmuyordu. Cairhien'deki tepesiz kuleler geceleyin meşale gibi yanıyordu. Geri dönmeden önce, ta Parlak Duvarlara kadar yaktılar ve katlettiler. Ta..."

Rand eliyle babasının ağzını örttü. Ses yine gelmişti; ağaçların içinde yönsüz, rüzgâr yön değiştirirken azalan, sonra yine güçlenen ritmik bir gümleme. Kaşlarını çatarak başını yavaşça çevirdi, nereden geldiğini anlamaya çalıştı. Göz ucuyla bir hareket yakaladı ve bir anda Tam'in yanına diz çöktü. Kılıcın kabzasını sıkı sıkı kavradığını hissedince irkildi, ama dikkatinin çoğu, tüm dünyadaki tek gerçek şey yolmuş gibi, Taşocağı Yolu'na yoğunlaşmıştı.

Doğu yönündeki kıpırtılı gölgeler çözülerek bir at ve atlı, ve hayvana ayak uydurmak için koşturan iri şekillere dönüştüler. Ayın solgun ışığı mızrak uçlarında ve balta uçlarında parıldadı. Rand bunların yardıma gelen köylüler olduğunu bir an bile düşünmedi. Ne olduklarını biliyordu. Kemiklerine sürtünen kum gibi hissedebiliyordu, ay ışığı, atlıyı örten başlıklı pelerini, rüzgârın kıpırdatmadığı pelerini. Aydınlatmadan önce bile şekillerin çoğu gecenin içinde siyah görünüyordu ve atın toynakları, başka atların toynaklarının çıkaracağı sesleri çıkarıyordu, ama Rand bu atın farklı olduğunu biliyordu.

Kara atlının arkasından, kâbuslardan çıkmış gibi görünen, boynuzlu, hayvan burunlu, gagalı şekiller geliyordu. Çift sıra olmuş, uygun adım yürüyen, çizmeleri ve toynakları tek bir ritme uyarmışcasına aynı anda yere vuran Trolloclar. Koşarak geçerlerken Rand yirmi tane saydı. Ne tür bir adamın o kadar çok Trolloc'a sırtını dönebileceğini merak etti. Ya da bir tanesine.

Koşturan sıralar ve ayak sesleri karanlıkta solarak giderek güçsüzleşerek kayboldu, ama Rand nefes almak dışında kılını kıpırdatmadan, olduğu yerde kaldı. Bir şey ona, hareket etmeden önce gittiklerinden emin olmasını, kesinlikle emin olmasını söylüyordu. Sonunda derin bir nefes aldı ve doğrulmaya başladı.

Bu sefer at hiç ses çıkarmadı. Kara atlı, ürkütücü bir sessizlik içinde döndü, gölgeli bineği yavaş yavaş yolda gelirken birkaç adımda bir duruyordu. Rüzgâr yükseldi, ağaçların arasında inledi; atlının pelerini ölüm gibi kıpırtısızdı. Atın her duraklamasında, binicisi ormanı araştırırken o kukuletalı baş bir yandan ötekine döndü. At, Rand'ın tam karşısında yine durdu, başlığın gölgeli açıklığı, babasının yanında diz çöktüğü yere döndü.

Rand'ın eli içgüdüsel olarak kılıcı daha sıkı kavradı. Bakışları, tıpkı o sabah olduğu gibi yine hissetti ve göremese bile içlerindeki nefret ile ürperdi. O kefene sarılı adam, her şeyden, herkesten nefret ediyordu. Yaşayan her şeyden. Soğuk rüzgâra rağmen Rand boncuk boncuk terlemişti.

Sonra at, her seferinde birkaç sessiz adım atıp durarak ilerlemeye devam etti, ta ki Rand'ın tek görebildiği, yolun ucunda, gecenin içinde ayırt edilemez bir bulanıklık olana kadar. Herhangi bir şey olabilirdi, ama gözlerini bir saniye bile ayırmamıştı. Onu kaybederse, o sessiz atın bir sonraki duruşunda binicisini tepesinde bulmaktan korkuyordu.

Gölge aniden döndü, sessiz bir dörtnala ile yanından geçti. Binici gecenin içinde batıya, Puslu Dağlar'a doğru ilerlerken yalnızca önüne bakıyordu. Çiftliğe.

Rand derin nefesler alarak, yüzündeki teri koluna sildi ve yere çöktü. Artık Trollocların neden dönmediğine aldırmıyordu. Hiç öğrenmese bile, her şey sona erdiği sürece fark etmezdi.

Silkelenerek kendini topladı, telaşla babasını kontrol etti. Tam hâlâ mırıldanıyordu, ama sesi o kadar yumuşak çıkıyordu ki, Rand sözcükleri ayırt edemiyordu. Ona su vermeye çalıştı, ama su babasının çenesinden aktı. Tam öksürdü, ağzına girmeyi başaran damlalarla boğulur gibi oldu, sonra hiç rahatsız olmamış gibi yine mırıldanmaya başladı.

Rand, Tam'in alnındaki beze biraz daha su döktü ve yine millerin arasına yerleşti.

Güzel bir gece uykusu çekmiş gibi tekrar yola koyuldu, ama yeni bulduğu güç fazla uzun sürmedi. Başta, korku yorgunluğunu maskelemişti, ama korkunun kalmasına rağmen maske hızla eriyip gitti. Kısa süre sonra yine sendelemeye başlamıştı, açlığı ve ağrıyan kaslarını görmezden gelmeye çalışıyordu. Takılmadan bir ayağını diğerinin önüne koyma işine yoğunlaştı.

Zihninde Emond Meydanı'nı canlandırdı. Kepenkleri açılmış, evler Kış Gecesi için aydınlatılmış, insanlar birbirlerini ziyaret ederken bağırarak selamlaşıyor, kemanlar sokakları, "Jaem'in Budalalığı" ve "Kanat Açmış Balıkçıl" şarkıları ile dolduruyor. Haral Luhhan fazla brendi içecek, kurbağa sesi ile "Arpalardaki Rüzgâr" şarkısını söylemeye başlayacaktı bunu hep

yapardı ta ki karısı onu susturmayı başarana kadar. Ve Cenn Buie hâlâ her zamanki kadar iyi dans ettiğini kanıtlamaya karar verecekti. Mat bir şey planlayacak, ama asla tam olarak planladığı gibi olmayacak ve herkes, kanıtlayamasa da onun sorumlu olduğunu bilecekti. Nasıl olacağını düşünürken neredeyse gülümseyecekti.

Bir süre sonra Tam sesini yine yükseltti.

"Avendesora. Tohum vermediği söylenir, ama Cairhien'e bir dal getirmişler, bir filiz. Kral için harika bir armağan." Sesi öfkeli geliyordu, ama Rand sözcükleri zar zor seçebiliyordu. Onu işiten herhangi biri, sedyenin yere sürtünmesini de işitebilirdi. Rand yarım kulakla dinleyerek devam etti. "Asla barış yapmazlar. Asla. Ama barış işareti olarak bir filiz getirmişler. Yüzyıl boyunca büyümüş. Yabancılarla asla barış yapmayanlarla yüzyıl süren bir barış. Neden ağacı kestiler? Neden? Avendoraldera'nın bedeli kandır. Laman'ın kibrinin bedeli kan." Sesi yine alçaldı ve mırıltıya dönüştü.

Rand yorgunluk içinde, Tam'in şimdi nasıl bir ateş rüyası gördüğünü merak etti. Yaşam Ağacı'nın her tür mucizevi özelliği olduğu düşünülürdü, ama hikâyelerden hiçbiri bir filizden ya da "onlar" dan bahsetmezdi. Yalnızca bir Yaşam Ağacı vardı ve o da o da Yeşil Adam'a aitti.

Daha o sabah, Yeşil Adam ve Yaşam Ağacı hakkındaki lakırdıların aptalca olduğunu düşünebilirdi. Bunlar yalnızca hikâyeydi. Öyle mi aslında? Bu sabah, Trollodar da yalnızca hikâyeydi. Belki tüm hikâyeler çerçilerin ve tüccarların getirdiği haberler kadar gerçekti, âşığın tüm hikâyeleri, geceleyin şöminenin önünde anlatılan tüm hikâyeler. Belki şimdi de Yeşil Adamla ya da bir Ogier devi ile ya da vahşi, siyah peçeli bir Aiel ile tanışırdı.

Tam'in yine konuşmaya başladığını fark etti. Bazen mırıldanıyor, bazen anlaşılabilecek kadar yüksek sesle konuşuyordu. Zaman zaman nefes nefese duruyor, sonra arada konuşmaya devam etmiş gibi sürdürüyordu.

"...savaşlar hep sıcaktır, karda olsalar bile. Ter sıcaklığı. Kan sıcaklığı. Yalnızca ölüm serindir. Dağın yamacı... ölüm kokmayan tek yer. O kokudan uzaklaşmalıydım... görüntüsü... bir bebeğin ağladığını duydum. Kadınları da bazen erkeklerinin yanında savaşırdı, ama neden o kadının gelmesine

izin vermişlerdi, bilmiyorum... orada tek başına doğurmuş, sonra yaraları yüzünden ölmüş... çocuğu kadının pelerinine sardım, ama rüzgâr... pelerini uçurdu... çocuk soğuktan morardı. O da ölmüş olmalıydı... orada ağlıyordu. Karın üzerinde ağlıyordu. Çocuğu bırakamadım... bizim değil... senin çocuk istediğini biliyordum. Onu yüreğine alacağını biliyordum, Kari. Evet, güzelim. Rand güzel isim. Güzel isim."

Rand'ın bacakları aniden sahip oldukları azıcık gücü de kaybetti. Sendeledi, dizlerinin üzerine çöktü. Tam sarsıntı ile inledi ve battaniye şeridi Rand'ın omuzlarını kesti, ama ikisinin de farkında değildi. O anda bir Trolloc üzerine atlasa, bakmaktan başka bir şey yapamazdı. Omzunun üzerinden, sözcüksüz mırıltılara dalmış Tam'e baktı. *Ateşin sebep olduğu rüyalar,* diye düşündü donuk donuk. *Ateş hep kâbus getirir,* üstelik bu, ateş olmadan da kâbus getiren bir geceydi.

"Sen benim babamsın," dedi yüksek sesle, elini uzatıp Tam'e dokunarak, "ve ben..." Ateş kötüleşmişti. Çok daha kötü.

Sertçe ayağa kalkmaya çabaladı. Tam bir şeyler mırıldandı, ama Rand daha fazla dinlemeyi reddetti. Ağırlığını kendi uydurduğu koşuma vererek tüm dikkatini kurşun gibi ağırlaşmış bir adımı ötekinin önüne koymaya, Emond Meydanı'nın güvenliğine ulaşmaya verdi. Ama zihninin derinliklerindeki yankıyı susturamıyordu. O benim babam. *Bu yalnızca ateşin sebep olduğu bir rüya. O benim babam. Bu yalnızca ateşin sebep olduğu bir rüya. Işık, ben kimim?*

7. BÖLÜM

Ormanın Dışında

Sabahın ilk gri ışıkları, Rand hâlâ ormanda bata çıka ilerlerken belirdi. Başta görmedi. Sonunda fark ettiğinde, solan karanlığa şaşkınlık içinde baktı. Gözleri ona ne derse desin, tüm geceyi çiftlikten Emond Meydanı'na gitmeye çalışarak geçirdiğine inanmakta güçlük çekiyordu. Elbette, gündüz Taşocağı Yolu, taşlı da olsa, gece ormanından çok farklıydı. Diğer yandan, kara atlıyı yolda görmesinin üzerinden günler, Tam ile birlikte akşam yemeği için içeri girmesinin üzerinden haftalar geçmiş gibi geliyordu. Artık omzunu kesen şeridi hissetmiyordu, ama zaten omuzlarında hissizlik dışında hiçbir şey hissetmiyordu. Ve ayaklarında. Arada kalan yerler başka konuydu. Nefesi, uzun zaman önce boğazını ve ciğerlerini yakmaya başlamış, ağzından yorgun solumalar halinde çıkıyordu ve açlık midesini burkuyor, bulandırıyordu.

Tam bir süre önce susmuştu. Rand, mırıltılar kesileli ne kadar olduğundan emin değildi, ama Tam'i kontrol etmek için durmaya cesaret edemiyordu. Bir kez durursa, bir daha asla harekete geçemeyebilirdi. Zaten Tam'in durumu ne olursa olsun, şu anda yaptığının ötesinde bir şey yapamazdı. Tek umudu köydeydi. Bitkinlik içinde hızını artırmaya çalıştı, ama tahtaya dönmüş bacakları yavaş adımlarına devam etti. Soğuğun ve rüzgârın neredeyse hiç farkında değildi.

Belirsiz bir odun dumanı kokusu aldı. Köy bacalarının kokusunu aldığına göre yaklaşmış olmalıydı. Yüzünde belirmeye başlayan yorgun gülümseme, yerini çatık kaşlara bıraktı. Havadaki duman kokusu ağırdı çok ağır. Hava bu kadar soğukken, köydeki her ocakta gür bir ateş yanıyor olabilirdi, ama duman kokusu yine de çok ağırdı. Zihninde yine yoldaki Trollocları gördü. Trolloclar doğudan gelmiş, Emond Meydanı'na doğru gitmişlerdi. İlk evleri görmeye çalışarak ileriye baktı. İlk insanı görür görmez yardım için seslenmeye hazırdı, bu Cenn Buie ya da Coplinlerden biri bile olsa. Kafasının arkasındaki küçük bir ses oradan birinin hâlâ yardım eli uzatabilecek durumda olmasını umut etmesini söylüyordu.

Aniden son çıplak dallı ağaçların arasından bir ev görüldü. Elinden, ayaklarını hareket ettirmeye devam etmekten fazlası gelmiyordu. Sendeleyerek köye girerken, umut, keskin bir ümitsizliğe dönüştü.

Emond Meydanı'nın evlerinden yarısının yerinde kömürleşmiş yıkıntılar duruyordu. İs kaplı bacalar kararmış odunların arasından kirli parmaklar gibi çıkmıştı. Yıkıntılardan hâlâ ince dumanlar yükseliyordu. Bazıları hâlâ geceliklerinin içinde, sert yüzlü köylüler külleri karıştırıyor, orada bir tencere çıkarıyor, burada bir sopayla üzgün üzgün yığınları dürtüklüyordu. Alevlerden kurtarılan birkaç eşya sokaklara saçılmıştı; yüksek aynalar, cilalı büfeler, yüksek dolaplar, tozların içinde, yatak takımlarının altına gömülmüş masa ve sandalyelerin, mutfak araçlarının, birkaç giysinin, kişisel eşyaların yanında duruyordu.

Yanan evler köyün içine gelişigüzel saçılmış gibiydi. Bir sırada beş eve dokunulmamıştı, bir başka yerde, yıkımın içinde tek bir ev sağlam duruyordu.

Badeçay Suyu'nun öte tarafında, bir grup erkeğin beslediği üç dev Bel Tine ateşi kükrüyordu. Siyah dumandan kalın sütunlar rüzgârla kuzeye bükülüyor, dikkatsiz kıvılcımlar çıkarıyordu. Al'Vere Efendi'nin Dhurran aygırlarından biri Rand'ın seçemediği bir şeyi Araba Köprüsü'ne ve alevlere doğru sürüklüyordu.

Rand ağaçların arasından çıkmadan yüzü islenmiş Haral Luhhan, kalın parmaklı ellerinden birinde bir oduncu baltası tutarak ona doğru seyirtti. Kaslı demircinin kül lekeli geceliği çizmelerine kadar geliyordu.

Göğsündeki öfkeli ve kırmızı bir yanık izi, geceliğindeki yırtıktan görünüyordu. Sedyenin yanında bir dizinin üzerine çöktü. Tam'in gözleri kapalıydı, nefesi sığ ve zorlu çıkıyordu.

"Trolloclar mı, evlat?" diye sordu Luhhan Usta, dumanın boğuklaştırdığı bir sesle. "Burada da. Burada da. Eh, çoğu insanın hakkı olduğundan daha şanslıydık. Tam'in Hikmet'e ihtiyacı var. Işık adına, nerede olabilir? Egwene!"

Kolları, yırtılarak sargıya dönüştürülmüş çarşaflarla dolu bir halde koşmakta olan Egwene yavaşlamadan başını çevirerek baktı. Gözleri çok uzaktaki bir şeye dikilmişti; çevrelerindeki siyah halkalar, gözlerinin olduğundan da iri görünmesine sebep oluyordu. Sonra Rand'ı gördü ve durdu, titrek bir nefes aldı. "Ah, hayır, Rand, baban değil, değil mi? O mu...? Gel, seni Nynaeve'e götüreyim."

Rand konuşamayacak kadar bitkin ve sersemlemişti. Gece boyunca Emond Meydanı'nı, onun ve Tam'in güvende olacağı bir sığınak olarak görmüştü. Şimdi tek yapabildiği perişan halde kızın duman lekeli elbisesine bakmaktı. Çok önemliymiş gibi tuhaf detaylar fark etti. Elbisesinin sırtındaki düğmeler yanlış iliklenmişti. Ve elleri temizdi. Yanakları is lekeleri ile kaplıyken, ellerinin neden temiz olduğunu merak etti Rand.

Luhhan Efendi ona ne olduğunu anlamış gibiydi. Baltasını millerin üzerine koyan demirci, sedyenin arka tarafını tuttu ve hafifçe iterek Rand'ı Egwene'in arkasından yürümeye zorladı. Rand uykusunda yürür gibi kızın arkasından sendeledi. Kısa bir süre Luhhan Usta'nın, yaratıkların Trolloc olduğunu nasıl anladığını merak etti, ama bu gelip geçen bir düşünceydi. Tam onları tanıyabilmişse, Haral Luhhan'ın tanımaması için sebep yoktu.

"Tüm hikâyeler gerçek," diye mırıldandı.

"Öyle görünüyor, evlat," dedi demirci. "Öyle görünüyor."

Rand yarım kulakla dinledi. Egwene'in ince bedenini takip etmeye yoğunlaşmıştı. Kızın acele etmesini dileyecek kadar kendini toplamıştı, ama aslında kız iki adamın yükleri ile gidebildikleri hıza ayak uyduruyordu. Otlak'ın yarısını geçip, Calder evine yöneldi. Evin saz damının kenarları kararmış, badanalı duvarları isle lekelenmişti. İki yanındaki evlerden

yalnızca temeller kalmıştı. İki yanık odun ve kül yığını. biri değirmencinin kardeşlerinden birinin, Berin Thane'in eviydi. Diğeri Abell Cauthon'undu. Mat'in babası. Bacalar bile devrilmişti.

"Burada bekleyin," dedi Egwene ve yanıt beklercesine ikisine baktı. Orada öylece durup beklediler. Kız alçak sesle bir şeyler mırıldandı, sonra içeriye koştu.

"Mat," dedi Rand. "Yoksa..."

"Hayatta," dedi demirci. Sedyenin kendi tarafındaki ucunu bıraktı ve yavaşça doğruldu. "Onu kısa süre önce gördüm. Aramızdan herhangi birinin hayatta kalması bile mucize. Evime, demirhaneme nasıl girdiklerini görsen, içeride altın ve mücevher olduğunu sanırsın. Alsbet kızartma tavası ile içlerinden birinin kafasını kırdı. Bu sabah evimizin küllerine bir baktı, sonra demirhanenin kalıntılarından bulduğu en büyük çekici kaptığı gibi köye avlanmaya gitti. Belki aralarından biri kaçmak yerine saklanmış olabilir diye. Yakalarsa acırım zavallıya." Calder evine doğru başını salladı. "Calder Hanım ve birkaç başka kişi yaralananlardan evleri yıkılanları aldı. Hikmet Tam'i gördükten sonra ona bir yatak buluruz. Belki handa. Belediye Başkanı çoktan önerdi, ama Nynaeve, yaralıların bir arada olmadıkları zaman daha çabuk iyileşeceklerini söyledi."

Rand dizlerinin üzerine çöktü. Battaniyeden koşumunu silkeledi ve bitkinlik içinde Tam'in örtülerini kontrol etti. Tam, Rand'ın elleri onu sarstığı zaman bile ne kıpırdadı, ne de ses çıkardı. Ama en azından hâlâ nefes alıyordu. Babam. Diğeri yalnızca ateşten kaynaklanan sayıklamalardı. "Ya geri dönerlerse?" dedi donuk donuk.

"Çark dilediği gibi dokur," dedi Luhhan Usta huzursuzca. "Geri dönerlerse... Pekâlâ, şimdi yoklar. Bu yüzden parçaları toplayıp yıkılanları yeniden inşa edeceğiz." İçini çekti, yumruğunu sırtına bastırırken yüzü gevşedi. Rand ilk defa, iriyarı adamın, daha fazla olmasa bile en az kendisi kadar yorgun olduğunu fark etti. Demirci, başını sallayarak köye baktı. "Bugün fazla bir Bel Tine olacağını sanmıyorum. Ama atlatacağız. Hep öyle oldu." Aniden baltasını aldı, yüzü kararlılık kazandı. "Beni bekleyen işler var. Sen endişelenme, evlat. Hikmet ona iyi bakar. Işık hepimize göz

kulak olacak. Ve Işık olmazsa, biz de kendi kendimize göz kulak oluruz. Unutma, biz İki Nehirliyiz."

Hâlâ dizlerinin üzerinde duran Rand, demirci uzaklaşırken köye ilk kez gerçekten baktı. *Luhhan Usta haklı,* diye düşündü ve gördüğü şeyler karşısında dinginliğini korumasına şaştı. İnsanlar hâlâ evlerinin yıkıntılarını karıştırıyordu, ama orada bulunduğu kısa zaman içinde bile daha amaçlı hareket etmeye başlamışlardı. Gittikçe büyüyen kararlılığı hissediyor gibiydi. Ama merak ediyordu. Trollocları görmüşlerdi; peki siyah pelerinli atlıyı görmüşler miydi? Nefretini hissetmişler miydi?

Nynaeve ve Egwene Calder evinden çıktı. Rand ayağa fırladı. Aslında, ayağa fırlamaya çalıştı demek daha doğru olurdu, çünkü yerinden fırlar fırlamaz yüz üstü yere düştü.

Hikmet ona tek bir bakış fırlatmadan sedyenin yanında diz çöktü. Yüzü ve elbiseleri Egwene'inkilerden daha kirliydi ve aynı siyah halkalar gözlerini çevrelemişti, ama onun elleri de temizdi. Tam'in yüzüne dokundu, göz kapaklarını açtı. Kaşlarını çatarak örtüleri itti ve sargıyı çekip yaraya baktı. Rand sargının altında ne olduğunu göremeden kumaşı yerine kaydırdı. İçini çekerek, nazik bir dokunuş ile battaniyeyi ve pelerini düzeltti, yatmaya hazırlanan bir çocukmuş gibi Tam'in boynuna kadar çekti.

"Yapabileceğim hiçbir şey yok," dedi. Doğrulmak için ellerini dizlerine dayamak zorunda kaldı. "Üzgünüm, Rand."

O eve yönelirken, Rand bir an anlamadan durdu, sonra arkasından koştu, Nynaeve'i çevirdi. "Ölüyor," diye haykırdı.

"Biliyorum," dedi Hikmet kısaca. Rand sesindeki kayıtsızlık ile çöktü.

"Bir şeyler yapmak zorundasın. Zorunlusun. Sen Hikmet'sin."

Nynaeve'in yüzü acıyla gerildi, fakat bu yalnızca bir an sürdü, sonra yine boş gözlü bir kararlılığa büründü. Sesi duygusuz ve katıydı. "Evet, öyleyim. İlaçlarım ile neler yapabildiğimi biliyorum ve ne zaman çok geç olduğunu da bilirim. Elimden gelse bir şeyler yapmaz mıydım, sanıyorsun? Ama yapamam. Yapamam, Rand. Ve bana ihtiyacı olan başkaları var. Yardım edebileceğim insanlar."

"Onu sana elimden geldiğince çabuk getirdim," diye mırıldandı. Köyü yıkıntılar içinde gördükten sonra bile Hikmet'in umut vereceğini düşünmüştü. O umut da gidince, Rand bomboş kalmıştı.

"Getirdiğini biliyorum," dedi genç kadın nazikçe. Rand'ın yanağına dokundu. "Bu senin hatan değil. Sen elinden geleni yaptın. Üzgünüm Rand, ama ilgilenmem gereken başkaları var. Korkarım sorunlarımız daha yeni başlıyor."

Rand evin kapısı kapanana kadar boş boş Hikmet'in arkasından baktı. Aklına genç kadının yardım etmediğinden başka hiçbir şey gelmiyordu.

Egwene ona doğru fırlayıp, kollarını boynuna dolayınca aniden bir adım geriledi. Kızın kucaklaması başka zaman olsa homurdanmasına sebep olacak kadar sıkıydı; fakat o anda tek yaptığı, umutlarının arkasında yok olduğu kapıya sessizce bakmaktı.

"Üzgünüm, Rand," dedi kız göğsüne doğru. "Işık, keşke yapabileceğim bir şey olsaydı."

Rand sersem sersem kollarını ona doladı. "Biliyorum. Ben... ben bir şeyler yapmalıyım, Egwene. Bilmiyorum, ama onu böyle bırakamam..." Sesi boğuklaştı, kız ona daha sıkı sarıldı.

"Egwene!" Nynaeve'in evin içinden bağırması ile Egwene yerinde sıçradı. "Egwene, sana ihtiyacım var! Ve ellerini yine yıka!"

Kız Rand'ın kollarından sıyrıldı. "Yardımıma ihtiyacı var, Rand."

"Egwene!"

Kız sırtını dönerken Rand bir hıçkırık duyduğunu sandı. Sonra kız kapıda kayboldu ve Rand sedyenin yanında yalnız kaldı. Bir an, boş bir çaresizlik dışında hiçbir şey hissetmeden Tam'e baktı. Aniden yüzü sertleşti. "Belediye Başkanı ne yapılması gerektiğini bilir," dedi, bir kez daha milleri alarak. "Belediye Başkanı bilir." Bran al'Vere ne yapılacağım daima bilirdi. Bitkin bir inatla Badeçay Hanı'na doğru yola koyuldu.

Yanından bir Dhurran aygırı daha geçti. Koşum kayışları, kirli bir battaniyeye sarılmış iri bir şeklin ayak bileklerine bağlanmıştı. Kaba tüylerle kaplı kollar battaniyenin arkasında sürükleniyordu. Battaniyenin bir

köşesi sıyrılmış, bir keçi boynuzunu açığa çıkarmıştı. İki Nehir, hikâyelerin korkunç bir gerçekliğe döneceği yerlerden değildi. Eğer Trolloclar bir yerlere aitse, bu ancak dışarıdaki dünya olabilirdi, Aes Sedailerin, sahte Ejderlerin ve Işık bilir başka nelerin âşık hikâyelerinden hayata döndüğü yerlere. Ama İki Nehir'e değil. Emond Meydanı'na değil.

Rand Otlak'ta ilerlerken, bazıları evlerinin yıkıntıları içinde olan insanlar ona seslenerek, yardım edip edemeyeceklerini sordu. Konuşurken yanında yürüseler bile, onları yalnızca arka plandaki mırıltılar olarak duydu. Hiç düşünmeden yardıma ihtiyacı olmadığını, her şeyin yolunda olduğunu söyledi. Endişeli bakışlarla yanından ayrıldıklarında ve bazen Nynaeve'i ona göndermek konusunda yorumlar yaptıklarında, buna da pek az dikkat etti. Yalnızca kafasındaki hedefi düşünebiliyordu. Bran al'Vere, Tam'e yardımcı olacak bir şeyler yapabilirdi. Bunun ne olabileceğini düşünemiyordu. Ama Belediye Başkanı bir şeyler yapabilir, bir şeyler düşünürdü.

Han, köyün yarısını ele geçiren yıkımdan neredeyse tamamen kurtulmuştu. Duvarlarında birkaç yanık izi vardı, ama kırmızı kiremitler gün ışığı altında her zamanki kadar parlak duruyordu. Ama Çerçi'nin arabasından kalan tek şey, şimdi yerde duran kömürleşmiş kasaya dayalı demir tekerlek çeperleri idi. Arabanın kanvas örtüsünü yerinde tutan büyük, yuvarlak halkalar çılgın açılarla, her biri bir başka tarafa yatmıştı.

Thom Merrilin bağdaş kurmuş, eski taş temelin üzerinde oturuyor, küçük bir makas ile yamalı pelerininin yanık uçlarını dikkatle kesiyordu. Rand yaklaşırken pelerinini ve makası indirdi. Rand'a, yardım isteyip istemediğini, ihtiyacı olup olmadığını sormadan aşağıya hopladı ve sedyenin arkasını yakaladı.

"İçeri mi? Elbette, elbette. Sen endişelenme, evlat. Sizin Hikmet onunla ilgilenir. Dün geceden beri nasıl çalıştığını izliyorum. Becerikli elleri ve çok yeteneği var. Çok daha kötü olabilirdi. Dün gece ölenler oldu. Çok değil belki, ama benim için bir tane bile çok fazla. İhtiyar Fain öylece ortadan kayboldu ve en kötüsü bu. Trolloclar her şeyi yiyebilir. Baban hâlâ burada ve hayatta olduğu için Işık'a şükretmelisin. Hikmet onu iyileştirebilir."

Rand zihnindeki sözcükleri sildi O benim babam! ve bu sesi, bir sineğin vızıltısından daha fazla dikkat etmediği anlamsız seslere indirgedi. Daha fazla sempatiye ve moralinin düzeltilmeye çalışılmasına dayanamazdı. Şimdi değil. Bran al'Vere, Tam'e nasıl yardım edeceğini söyleyene kadar değil.

Aniden kendini han kapısına çizilmiş bir şeyle karşı karşıya buldu. Kömürleşmiş bir sopayla çizilmiş eğik bir çizgi. Sivri ucu üzerinde duran kömürden bir gözyaşı. O kadar çok şey olmuştu ki, Badeçay Hanı'nın kapısında Ejder Dişi bulmak onu hiç de şaşırtmıyordu. Neden biri hancıyı ve ailesini kötülükle suçlamak istesin, neden hana kötü şans getirmek istesin, anlayamıyordu, ama o gece, onu her şeyin ola ikna etmişti. Her şey mümkündü. Her şey.

Âşığın itmesiyle kilidi kaldırdı ve içeriye girdi.

Ortak oda, Bran al'Vere dışında boş ve soğuktu, çünkü kimse ateş yakacak zaman bulamamıştı. Belediye Başkanı masaların birinde oturmuş, yüzünde dalgın bir ifade ile kalemini mürekkep şişesine batırıyordu. Gri saçlı kafası bir parşömen kağıdına eğilmişti. Geceliğinin etekleri telaşla pantolonuna tıkılmış, geniş belinin çevresinden sarkıyordu. Çıplak ayaklarından birinin parmakları ile dalgın dalgın diğer ayağını kaşıyordu. Ayakları, soğuğa rağmen çizme giymeye zahmet etmeden dışarıya çıkmış gibi kirliydi. "Sorun ne?" diye sordu başını kaldırmadan. "Çabuk söyle. Şu an yapıyor olmam gereken iki düzine şey daha var ve bir saat önce bir o kadarını daha bitirmiş olmam gerekiyordu. Bu yüzden pek az zamanım ve sabrım var. Ee? Söyle artık!"

"Al'Vere Efendi?" dedi Rand. "Babam."

Belediye Başkanı hızla başını kaldırdı. "Rand? Tam!" Kalemi attı ve ayağa fırlarken sandalyeyi devirdi. "Belki Işık bizi tamamen terk etmemiştir. İkinizin de öldüğünüzden korkuyordum. Trolloclar gittikten bir saat sonra Bela köye geldi. Ta çiftlikten buraya koşmuş gibi nefes nefeseydi ve sırtı köpüklenmişti. Ben de düşündüm ki... Ama bunun için zaman yok. Onu yukarı götürelim." Âşığı omuzlayarak sedyenin arkasını tuttu. "Sen git Hikmet'i getir, Merrilin Efendi. Ona acele etmesini söylediğimi ilet, yoksa

gelmemesinin nedenini anlayacağımı da söyle. Rahat ol, Tam. Birazdan seni güzel, yumuşak bir yatağa yatıracağız. Yürü, Âşık, yürü!"

Thom Merrilin, Rand konuşamadan kapıda kayboldu. "Nynaeve bir şey yapmadı. Ona yardım edemeyeceğini söyledi. Senin bir şey yapabileceğini biliyordum... umuyordum."

Al'Vere Efendi Tam'e keskin bir bakış fırlattı, sonra başını iki yana salladı. "Göreceğiz, evlat. Göreceğiz." Ama sesi eskisi kadar güvenli çıkmıyordu. "Onu yatağa yatıralım. En azından rahat eder."

Rand ortak odanın arkasından merdivenlere itilmesine izin verdi. Tam'in bir şekilde iyileşeceğinden emin olmak için çaba gösterdi, ama umudu başta bile azdı. Belediye Başkanı'nın yüzündeki ani kuşku onu sarsmıştı.

Hanın ikinci katında, ön tarafta yarım düzine rahat, güzel, Otlak'a bakan, pencereli oda vardı. Çoğu çerçi, Seyrantepe'den ya da Deven Yolu'ndan gelen insanlarca kullanılırlardı, ama senede bir gelen tüccarlar bu kadar rahat odalar bulduklarında şaşırırlardı. Belediye Başkanı, Rand'ı kullanılmayan odalardan birine soktu.

Kuştüyü yorgan ve battaniyeler çabucak geniş yataktan çekildi ve Tam, kalın, kuştüyü şilteye yerleştirildi, başının altına kaz tüyü yastıklar konuldu. Hareket ettirilirken boğuk nefesler dışında ses çıkarmamıştı, tek bir inleme bile, ama Belediye Başkanı Rand'ın endişelerini bir kenara iterek odanın soğuğunu alacak bir ateş yakmasını söyledi. Rand şöminenin yanındaki kutudan odun ve çıra çıkarırken, Bran pencerenin perdelerini açtı, sabah ışığının içeri girmesini sağladı, sonra nazikçe Tam'in yüzünü temizlemeye başladı. Âşık dönene kadar ocaktaki ateş odayı ısıtmaya başlamıştı bile.

"Gelmiyor," diye bildirdi Thom Merrilin, uzun adımlarla odaya girerken. Beyaz, çalı gibi kaşlarını çatarak Rand'a dik dik baktı. "Babanı çoktan gördüğünü bana söylemedin. Kız neredeyse kafamı koparacaktı."

"Sanmıştım ki... Bilmiyorum... belki Belediye Başkanı bir şey yapabilir, Hikmet'in anlamasını sağlayabilir..." Rand yumruklarını sıkarak şömineden Bran'e döndü. "Al'Vere Efendi, ne yapabilirim?" Şişman adam çaresizce başını salladı. Tam'in alnına yeni ıslattığı bir bez koydu ve Rand'ın gözlerine bakmaktan kaçındı. "Ölmesini seyredemem, al'Vere Efendi. Bir

şeyler yapmak zorundayım." Âşık konuşacakmış gibi kıpırdandı. Rand hevesle ona döndü. "Bir fikrin mi var? Her şeyi denerim."

"Yalnızca merak ediyordum," dedi Thom, uzun saplı piposunu başparmağıyla sıkıştırarak. "Belki Belediye Başkanı kapısına Ejder Dişi çizenin kim olduğunu biliyordur." Piposuna, sonra Tam'e baktı ve içini çekerek yanmayan pipoyu dişlerinin arasına sıkıştırdı. "Birisi artık ondan hoşlanmıyor gibi. Ya da belki hoşlanmadıkları konuklarıdır."

Rand ona tiksinti dolu bir bakış fırlattı, sonra dönüp gözlerini ateşe dikti. Düşünceleri alevler gibi dans ediyordu ve yine alevler gibi, yalnızca tek bir şeye odaklanmıştı. Pes etmeyecekti. Orada durup Lan'in ölmesini izleyemezdi. *Babam,* diye düşündü öfkeyle. *Babam.* Ateşi düşünce bu konu da açıklığa kavuşturulabilirdi. *Ama önce ateş. Nasıl?*

Bran al'Vere'in ağzı, Rand'ın sırtına bakarken gerildi. Âşığa diktiği dik bakışları bir ayıyı bile tereddüte düşürebilirdi, ama Thom hiçbir şey fark etmemiş gibi beklenti içinde bakmaya devam etti.

"Muhtemelen Congarların ya da bir Coplin'in işidir," dedi Belediye Başkanı sonunda, "ama hangisi olduğunu yalnızca Işık bilir. Büyük bir aile ve biri hakkında söylenecek kötü bir şey olmasa bile onlar söyler. Cenn Buie yanlarında tatlı dilli kalır."

"Şafaktan hemen önce gelen arabaya doluşmuş olanlar mı?" diye sordu Âşık. "Trollocların kokusunu bile almamışlardı ve tek bilmek istedikleri, Festival'in ne zaman başlayacağı idi. Sanki köyün yarısının kül olduğunu görmemişler gibi."

Al'Vere Efendi sert sert başını salladı. "Ailenin bir dalı. Ama hiçbiri çok farklı değildir. O aptal Darl Coplin, gecenin yarısını Moiraine Hanım ile Lan Efendi'yi handan, köyden çıkarmamı talep ederek geçirdi. Sanki onlar olmadan geriye köy kalırmış gibi."

Rand konuşmayı yarım kulakla dinliyordu, ama bu son kısım onu konuşmaya zorladı. "Ne yaptılar?"

"Kadın berrak gece göğünden bir şimşek topu çağırdı," diye yanıt verdi al'Vere Efendi. "Doğrudan Trollocların üzerine yolladı. Yanlarında parçalanan ağaçları gördün. Trollocların durumu daha iyi değildi."

"Moiraine mi?" dedi Rand inanmazlıkla ve Belediye Başkanı başını salladı.

"Moiraine Hanım. Ve Lan Efendi elinde kılıcı ile fırtına gibiydi. Kılıcıyla mı? Adamın kendisi bir silahtı ve aynı anda on yerde birden varmış gibiydi. Beni yaksalar bile, ama dışarı çıkıp kendim görmeseydim inanmazdım..." Elini kel kafasından geçirdi. "Kış Gecesi ziyaretleri yeni başlamıştı. Ellerimiz armağanlarla ve ballı keklerle, kafamız şarapla doluydu. Sonra köpekler hırladı ve aniden ikisi handan fırladı, Trolloclar hakkında bağırarak köyün içinde koşmaya başladı. Fazla şarap içtiklerini düşündüm. Hem... Trolloclar mı? Sonra, kimse ne olduğunu anlamadan o... o şeyler sokaklara doluştu, kılıçları ile insanları biçmeye, evleri ateşe vermeye başladı. Ulumaları insanın kanını donduruyordu." Boğazından tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Lan Efendi cesaretimizi yerine getirene kadar kümese girmiş tilkiden kaçan tavuklar gibi kaçıştık."

"Kendine karşı bu kadar sert olmana gerek yok," dedi Thom. "Sen de elinden geleni yaptın. Orada yatan Trollocların hepsi ikisine kurban gitmedi."

"Hımm... evet." Al'Vere Efendi silkelendi. "Yine de inanılmayacak kadar fazla. Emond Meydanı'nda bir Aes Sedai. Ve Lan Efendi bir Muhafız."

"Aes Sedai mi?" diye fısıldadı Rand. "Olamaz. Onunla konuştum. O... o..."

"Tabela taktıklarını mı sanıyordun?" dedi Belediye Başkanı çarpık bir gülümseme ile. "Sırtlarına yazılmış bir 'Aes Sedai' tabelası. Ya da belki, 'Tehlike, uzak durun?'" Aniden elini alnına vurdu. "Aes Sedai. Ben ihtiyar aptalın tekiyim ve aklımı yitiriyorum. Risk almaya hazırsan bir şans var, Rand. Sana bunu yapmanı söyleyemem ve ben senin yerinde olsam cesaretim olur muydu, onu da bilemiyorum."

"Bir şans mı?" dedi Rand. "Yardımı olacaksa her riski göze alırım."

"Aes Sedailer iyileştirebilir, Rand. Yak beni, evlat, hikâyeleri duydun. İlaçların işe yaramadığı yerde onlar iyileştirebilir. Âşık, sen bunu benden iyi hatırlıyor olmalıydın. Âşıkların hikâyeleri Aes Sedailerle doludur. Neden çırpınıp durmamı izleyeceğine konuşmadın?"

"Ben buranın yabancısıyım," dedi Thom, özlemle sönük piposuna bakarak. "Ve iyi adam Coplin, Aes Sedailerle ilgili hiçbir şey istemeyen tek kişi değil. Fikrin senden gelmesi daha iyiydi."

"Bir Aes Sedai," diye mırıldandı Rand, ona gülümseyen kadını hikâyelerde dinlediklerine uydurmaya çalışarak. Hikâyelere göre bir Aes Sedai'nin yardımı bazen hiç yardım olmamasından daha kötüydü, bir pastadaki zehir gibi. Armağanlarında hep olta gibi bir çengel olurdu. Aniden cebindeki para, Moiraine'in verdiği para, alev alev yanan bir kömür parçası gibi geldi. Onu cebinden çıkarıp pencereden dışarı atmamak için kendini zor tuttu.

"Kimse Aes Sedailerle ilişkisi olsun istemez, evlat," dedi Belediye Başkanı yavaşça. "Görebildiğim tek şans bu, ama yine de kolay bir karar sayılmaz. Ben senin yerine karar veremem, ama Moiraine Hanım'dan yalnızca iyilik gördüm... Moiraine Sedai'den, demeliyim sanırım. Bazen," Tam'e anlamlı anlamlı baktı "şansın az olsa bile risk almalısın."

"Hikâyelerin bazıları bir açıdan abartılmıştır," diye ekledi Thom, sözcükler ağzından zorla çıkıyormuş gibi. "Bazıları. Dahası, evlat, başka ne seçeneğin var ki?"

"Yok." Rand içini çekti. Tam hâlâ tek bir kasını oynatmamıştı; gözleri, bir haftadır hasta yatıyormuş gibi çökmüştü. "Ben... ben gidip onu bulacağım."

"Köprülerin karşı tarafında," dedi Âşık, "ölü Trolloclardan kurtuldukları yerde. Ama dikkatli ol, evlat. Aes Sedailer yaptıklarını kendilerine has sebeplerden yaparlar ve bu her zaman başkalarının düşündüğü sebep olmayabilir."

Sonuncusu, kapıdan koşarak çıkan Rand'ı takip eden bir bağırıştı. Kın koşarken bacaklarına takılmasın diye kılıcın kabzasını tutmak zorunda kalıyordu, ama kemeri çıkaracak kadar zaman harcayamazdı. Merdivenlerden indi ve handan dışarı fırladı. Yorgunluğunu unutmuştu. Tam için bir şans, ne kadar ufak olsa da, uykusuz geçen bir geceyi altetmeye yeterdi, en azından şimdilik. O şansın bir Aes Sedai'den gelmesini ya da bedelinin ne olacağını düşünmek istemiyordu. Ve bir Aes Sedai ile yüz yüze olmak... Derin bir nefes aldı ve daha hızlı koşmaya çalıştı.

Ateşler kuzeydeki son evlerin epey ötesinde, Seyrantepe yolunun Batıormanı tarafındaydı. Rüzgâr hâlâ köyden uzağa, yağlı, siyah duman sütunları sürüklüyordu, ama yine de, ateşte fazla bırakılmış rosto gibi mide bulandırıcı, tatlımsı bir koku havayı dolduruyordu. Rand kokuyu duyunca öğürdü, sonra kaynağını fark edince yutkundu. Bel Tine ateşleri ile yapılacak güzel bir şey. Ateşleri besleyen adamların ağızlarına ve burunlarına kumaş parçaları sarılmıştı, ama yüzlerini buruşturmalarından, sirkeyle ıslattıkları kumaşların yeterli olmadığı açıkça belli oluyordu. Sirke kokuyu yok ediyor olsa da, kokunun hâlâ orada olduğunu ve ne yaptıklarını biliyorlardı.

İki adam iri Dhurranlardan birinin koşum kayışını bir Trolloc'un ayak bileğinden çözüyordu. Cesedin yanına çökmüş olan Lan, battaniyeyi Trolloc'un keçi burunlu başını ve omuzlarını ortaya çıkaracak kadar kenara çekmişti. Rand yaklaşırken Muhafız, Trolloc'un siyah zırhının çivili omuzlarından birinden, kan kırmızı mineli metal bir rozet çıkardı.

"Ko'bal," dedi. Rozeti avucunda hoplattı ve homurdanarak havada kaptı. "Şimdiye dek yedi çete ediyor."

Biraz ötede bağdaş kurmuş, yere oturan Moiraine yorgun yorgun başını salladı. Baştan başa sarmaşık ve çiçek motifleriyle oyulmuş bir yürüyüş asası dizlerinin üzerinde yatıyordu ve elbisesi çok giyilmiş gibi kırışık görünüyordu. "Yedi çete! Yedi! Trolloc Savaşları'ndan bu yana o kadar fazla çete bir arada eyleme geçmedi. Kötü haber, kötü haber üzerine. Korkuyorum, Lan. Öne geçtiğimizi düşünüyordum, ama her zamankinden daha geride kalmış olabiliriz."

Rand konuşamadan ona baktı. Bir Aes Sedai. Kime... neye bakıyor olacağını öğrendikten sonra farklı görünmeyeceğini kendine defalarca tekrarlamıştı, ama yine de farklı görünmediğini görünce şaşırdı. Artık eskisi kadar mükemmel gelmiyordu, saçları her yöne dikilmişken, burnunda hafif bir is lekesi varken değil, ama yine de çok farklı görünmüyordu. Kuşkusuz bir Aes Sedai'de, ne olduğunu gösteren bir işaret olmalıydı. Diğer yandan, dış görünüş içte var olanı yansıtıyorsa ve hikâyeler doğruysa, o zaman toprağa oturmakla vakarı bozulmayan güzel bir kadından çok bir Trolloc'a benziyor olmalıydı. Ve Tam'e yardım edebilirdi. Bedeli ne olursa olsun, her şeyden önce bu vardı.

Derin bir soluk aldı. "Moiraire Hanım... yani, Moiraire Sedai." İkisi de dönüp ona baktı, ve Rand, kadının bakışı karşısında dondu. Otlak'ta hazırladığı dingin ve gülümseyen bakıştan eser yoktu. Yüzü yorgundu, fakat koyu gözleri bir şahinin gözleriydi. Aes Sedai. Dünyanın Kırıcıları. Kuklaların iplerini çekip, yalnızca Tar Valon'daki kadınları bildiği desenlerde tahtlar ve uluslar yapan kişiler.

"Karanlıkta biraz daha ışık," diye mırıldandı Aes Sedai. Sesini yükseltti. "Rüyaların ne durumda, Rand al'Thor?"

Delikanlı ona bakakaldı. "Rüyalarım mı?"

"Böyle bir gece kötü rüyalar getirebilir, Rand. kâbus görüyorsan, bana bunlardan bahsetmelisin. Bazen kâbuslara yardımcı olabilirim."

"Rüyalarımda sorun yok... Babam. Yaralandı. Bir çizikten fazlası değil, ama ateş onu tüketiyor. Hikmet yardım etmiyor. Edemediğini söylüyor. Ama hikâyeler..." Kadın bir kaşını kaldırdı ve Rand susup yutkundu. *Işık, bir Aes Sedai'nin hainin teki olmadığı bir hikâye var mı?* Muhafız'a baktı, ama Lan, Rand'ın söylediklerinden çok ölü Trolloc ile ilgileniyor gibiydi. Kadının gözleri altında sözcük aranarak devam ettti. "Ben... ah... Aes Sedailerin iyileştirme gücü olduğu söylenir. Ona yardım edebilirseniz... herhangi bir şey yapabilirseniz... bedeli ne olursa olsun... yani..." Derin bir nefes aldı ve hızla bitirdi. "Ona yardımcı olmak için ödeyebileceğim her bedeli öderim. Her şeyi."

"Her tür bedel," diye mırıldandı Moiraine, kendi kendine konuşurmuş gibi. "Bedellerden daha sonra bahsederiz, Rand, eğer bahsedersek. Söz veremem. Hikmet'iniz ne yaptığını biliyor. Elimden geleni yaparım, ama Çark'ın dönüşünü durdurmak güçlerimin ötesindedir."

"Ölüm, eninde sonunda herkese gelir," dedi Muhafız sertçe, "Karanlık Varlık'a hizmet etmiyorlarsa elbette. Ve yalnızca aptallar bu bedeli ödemeye hazır olur."

Moiraine, aklamaya benzer bir ses çıkardı. "O kadar kötümser olma, Lan. Sevinmek için sebebimiz var. Küçük bir sebep, ama yine de bir sebep." Asaya dayanarak ayağa kalktı. "Beni babana götür, Rand. Ona elimden

geldiğince yardım edeceğim. Burada çok fazla kişi yardımımı reddetti. Onlar da hikâyeler duymuşlar," diye ekledi duygusuzca.

"Handa," dedi Rand. "Bu taraftan. Ve teşekkür ederim. Teşekkür ederim!"

Onu takip ettiler, ama Rand hızla onları geride bıraktı. Yetişmeleri için sabırsızlanarak yavaşladı, sonra yine fırladı ve beklemek zorunda kaldı.

"Lütfen acele edin," dedi. Tam'e yardım götürmeye öyle can atıyordu ki, bir Aes Sedai'yi zorlamada gösterdiği cüreti hiç düşünmedi. "Ateş onu tüketiyor."

Lan dik dik baktı. "Yorgun olduğunu görmüyor musun? Bir angreai'e olsa bile, dün gece yaptıkları, sırtında bir çuval taş ile köyün içinde koşturmaktan farklı değil. O ne derse desin, sen buna değer misin, bilmiyorum koyun çobanı."

Rand gözlerini kırptı ve dilini tuttu.

"Nazik ol, dostum," dedi Moiraine. Yavaşlamadan uzanıp Muhafız'ın omzunu okşadı. Adam korumak istercesine, yakınlığı ona güç verebilirmişçesine kadının tepesine dikildi. "Yalnızca benimle ilgilenmeyi düşünüyorsun. Neden o da babası için aynısını düşünmesin?" Lan kaşlarını çattı, ama sustu. "Elimden geldiğince hızlı geliyorum, Rand, yemin ederim."

Kadının gözlerindeki şiddet ya da sesindeki tam olarak nazik değil; daha çok duruma hakim gibi- sakinlik; Rand hangisine inanacağını bilemiyordu. Ya da belki ikisi beraber geliyordu. Aes Sedai. Artık ona verilmiş bir sözü vardı. Adımlarını onlarınkine uydurdu ve daha sonra konuşacakları bedelin ne olduğunu düşünmemeye çalıştı.

8. BÖLÜM

Güvenli Bir Yol

Daha kapıdan girmeden Rand'ın gözleri babasına gitti kim ne söylemiş olursa olsun babası. Tam bir santim bile kıpırdamamıştı; gözleri hâlâ kapalıydı, alçak ve hırıltılı bir sesle, zorlukla nefes alıyordu. Beyaz saçlı Âşık, -adam yatağın üzerine eğilmiş, Tam'le ilgileniyordu- Belediye Başkanı ile yaptığı sohbeti huzursuzca kesti ve Moiraine'e baktı. Aes Sedai onu görmezden geldi. Gerçekten de, Tam dışında herkesi görmezden geliyordu, ama ona kaşlarını çatarak, dikkatle bakıyordu.

Thom Merrilin, yanmayan piposunu dişlerinin arasına sıkıştırdı, sonra yine çıkarıp dik dik baktı. "İnsanlar huzur içinde pipo bile içemiyor," diye mırıldandı. "Çiftçinin birinin ineğini sıcak tutmak için pelerinimi çalmadığından emin olsam iyi olacak. En azından dışarıda pipomu içebilirim." Telaşla odadan çıktı.

Lan, sert yüzü bir kaya kadar ifadesiz, arkasından baktı. "O adamdan hoşlanmıyorum. Onda güvenmediğim bir şey var. Dün gece saçının tek telini bile görmedim."

"Oradaydı," dedi Bran, şüpheyle Moiraine'i izleyerek. "Öyle olmalı. Pelerini şöminenin önünde yanmadı."

Âşık geceyi ahırda saklanarak geçirmiş olsa bile Rand'ın umurunda değildi. "Babam?" dedi Moiraine'e yalvarırcasına.

Bran ağzını açtı, ama o konuşamadan Moiraine konuştu. "Onu bana bırak, al'Vere Efendi. Artık burada ayağıma dolanmaktan başka yapabileceğiniz bir şey yok."

Bran o an için, kendi hanında dışarı çıkmasının emredilmesinden hoşlanmamak ile bir Aes Sedai'ye itaatsizlik etmek arasında tereddüt etti. Sonunda doğruldu ve Rand'ın omzuna bir şaplak attı. "Haydi gel, evlat. Moiraine Sedai'yi kendi... kendi... Aşağıda bana yardımcı olabileceğin bir sürü iş var. Sen farkına varmadan, Tam piposu ve bir kupa bira için bağırıyor olacak."

"Kalabilir miyim?" Kadın Tam dışında kimsenin farkında değilmiş gibi davransa da, Rand, Moiraine'e hitap etmişti. Bran'in eli gerginleşti, ama Rand onu görmezden geldi. "Lütfen. Ayağınıza dolaşmam. Burada olduğumu anlamazsınız bile. O benim babam," diye ekledi, kendini irkilten ve Belediye Başkanı'nın gözlerini iri iri açmasına sebep olan bir şiddetle. Rand diğerlerinin bunu yorgunluğuna ya da bir Aes Sedai ile konuşmanın stresine bağlayacağını umdu.

"Evet, evet," dedi Moiraine sabırsızca. Pelerinini ve asasını dikkatsizce odadaki tek sandalyenin üzerine atmıştı ve şimdi elbisesinin, kollarını sıyırıyor, dirseklerine kadar açıyordu. "Orada otur. Sen de, Lan." Belirsizce duvarın önündeki uzun sıraya doğru işaret etti. Gözleri yavaşça Tam'i ayaklarından başına kadar taradı, ama Rand tüyleri ürpererek, bir şekilde onun ötesine baktığını hissetti. "İstiyorsanız konuşabilirsiniz," dedi kadın dalgın dalgın, "ama alçak sesle konuşun. Sen git, al'Vere Efendi. Burası hasta odası, toplantı salonu değil. Rahatsız edilmememi sağla."

Belediye Başkanı kendi kendine homurdandı, ama elbette kadının dikkatini çekecek kadar yüksek sesle değil. Rand'ın omzunu yine sıktı, sonra gönülsüzce, ama itaatkarca kapıyı arkasından kapattı.

Aes Sedai kendi kendine mırıldanarak yatağın yanında diz çöktü ve uzun zaman ne kıpırdadı, ne de ses çıkardı.

Hikâyelerde Aes Sedai mucizeleri, hep ışık çakmaları, gök gürültüleri, yüce güçler ya da başarılara ilişkin başka işaretler eşliğinde gerçekleşirdi. Güç. Zaman Çarkı'nı döndüren Gerçek Kaynaktan çekilen Tek Güç. Rand, Tam'in Güç'le bir ilişkisinin olduğunu, Güç kullanılırken aynı odada

olduğunu düşünmek istemiyordu. Aynı köyde olmak bile yeterince kötüydü. Ama tek görebildiği, Moiraine'in uykuya dalmış olabileceği idi. Fakat Tam'in daha rahat soluk alıp verdiğini duyduğunu sandı. Kadın bir şey yapıyor olmalıydı. O kadar dalmıştı ki, Lan yumuşak sesle konuşunca yerinde sıçradı.

"Taktığın iyi bir silah. Acaba rastlantı eseri çeliğinde de bir balıkçıl olabilir mi?"

Rand bir an, neden bahsettiğini anlamadan Muhafız'a bakakaldı. Aes Sedai ile görüşmenin heyecanı içinde Tam'in kılıcını tamamen unutmuştu. Artık eskisi kadar ağır gelmiyordu. "Evet, var. Aes Sedai ne yapıyor?"

"Böyle bir yerde balıkçıl damgalı bir kılıç bulacağımı düşünmezdim," dedi Lan.

"Babama ait." Lan'in, kabzası pelerininin ucundan ancak görülebilen kılıcına baktı; iki kılıç birbirine çok benziyordu, ama Muhafız'ınkinde balıkçıl yoktu. Gözlerini yatağa çevirdi. Tam daha rahat nefes alıyordu, hırıltı yok olmuştu. Bundan emindi. "Uzun zaman önce satın almış."

"Bir koyun çobanının böyle bir şey satın almış olması çok garip."

Rand Lan'e yan yan baktı. Bir yabancının kılıcı merak etmesi ilgi çekiciydi. Bunu bir Muhafız'ın yapması... Yine de kendini bir şey söylemek zorunda hissetti. "Bildiğim kadarıyla hiç işine yaramadı. Yaramadığını söyledi. Dün geceye kadar yani. Hâlâ sakladığını bilmiyordum bile."

"Ona yararsız dedi, öyle mi? Hep böyle düşünmemiş olmalı." Lan bir parmağı ile Rand'ın belindeki kına kısaca dokundu. "Balıkçılın kılıç ustalığının simgesi olduğu yerler vardır. O kılıç İki Nehir'de bir koyun çobanının eline ulaşana kadar garip yollardan geçmiş olmalı."

Rand telaffuz edilmemiş soruyu duymazdan geldi. Moiraine hâlâ kıpırdamamıştı. Aes Sedai herhangi bir şey yapıyor muydu? Rand titredi ve kollarını ovaladı, ne yaptığını bilmek istediğinden emin değildi. Bir Aes Sedai.

O sırada aklına bir soru geldi, sormak istemediği, ama bir yanıt almak zorunda olduğu bir soru. "Belediye Başkanı..." Boğazını temizledi ve derin

bir nefes aldı. "Belediye Başkanı, köyden geriye herhangi bir şey kalmış olmasının tek sebebinin sen ve o olduğunu söyledi." Kendini Muhafız'a bakmaya zorladı. "Ormanda bir adamdan bahsedildiğini duysan... sırf bakarak insanları korkutan bir adam... bu sizin için uyarı olur muydu? Atı hiç ses çıkarmayan bir adam. Ve rüzgârın pelerinine dokunmadığı bir adam. Neler olacağını anlar mıydınız? O adamdan haberiniz olsaydı, sen ve Moiraine Sedai bunları durdurabilir miydiniz?"

"Kız kardeşlerimden yarım düzinesi olmadan, hayır," dedi Moiraine ve Rand irkildi. Kadın hâlâ yatağın yanında diz çökmüş, duruyordu, ama ellerini Tam'in üzerinden çekmiş, yarı dönerek sıranın üzerinde oturan ikisine bakıyordu. Sesini çıkarmadı, ama gözleri Rand'ı duvara çiviledi. "Tar Valon'dan ayrılmadan önce burada Trolloclar ve bir Myrddraal bulacağımı bilseydim, yanımda yarım düzine, bir düzine kardeş getirirdim. Enselerinden yakalayıp sürüklemek zorunda kalsam bile. Kendi başıma, bir ay önceden uyarılmış olmak bile pek az fark yaratırdı. Belki hiç. Tek Güç'ü kullanıyor olsa bile, bir kişinin yapabileceği şeyler kısıtlıdır ve dün gece ortalıkta yüzden fazla Trolloc vardı. Koca bir yumruk."

"Yine de bilmek iyi olurdu," dedi Lan öfkeli bir sesle. Öfke Rand'a yönelikti. "Onu tam olarak ne zaman ve nerede gördün?"

"Bunun artık önemi yok," dedi Moiraine. "Oğlanın, suçu olmadığı bir konuda suçlu olduğunu düşünmeye başlamasını istemiyorum. Ben de aynı ölçüde suçluyum. Dün gördüğüm o lanet kuzgun ve hareketleri beni uyarmalıydı. Ve seni de, eski dostum." Öfkeyle dilini şaplattı. "Kendime kibir derecesinde güveniyordum, Karanlık Varlık'ın dokunuşunun bu kadar yayılmadığından emindim. Ya da bu kadar yoğun olduğundan. O kadar emindim ki..."

Rand gözlerini kırpıştırdı. "Kuzgun mu? Anlamıyorum."

"Leş yiyiciler." Lan'in ağzı tiksinti ile büküldü. "Karanlık Varlık'ın hizmetkârları sık sık ölümle beslenen yaratıklar arasında casuslar bulur. Daha çok kuzgunlar ve kargalar. Bazen, şehirlerde sıçanlar."

Rand'ın bedeni aniden ürperdi. Karanlık Varlık'ın casusu olan kuzgunlar ve kargalar? Artık her yerde kuzgunlar ve kargalar vardı. Karanlık Varlık'ın dokunuşu, demişti Moiraine. Karanlık Varlık hep oradaydı bunu biliyordu

ama Işık'ta yürümeye çabaladığınız ve ismini telaffuz etmediğiniz sürece size zarar veremezdi. Herkes buna inanır, herkes annesinin sütü ile bunu öğrenirdi. Ama Moiraine'in Şimdi söylediği...

Bakışları Tam'e takıldı ve başka her şey aklından çıktı. Babasının, yüzündeki kırmızılık fark edilir şekilde azalmıştı ve nefesi neredeyse normale dönmüştü. Lan kolunu tutmasaydı, Rand ayağa fırlayacaktı. "Başardın."

Moiraine başını iki yana salladı ve içini çekti. "Henüz değil. Umarım yalnızca 'henüz değil' dir. Trolloc silahları Thakan'dar denilen vadide, Shayol Ghul'un yamaçlarında dövülür. Bazıları o mekanda kirlenir, metalin içine kötülüğün kiri işler. O kirli kılıçlar yardım edilmezse iyileşmeyen ya da ölümcül ateşler yaratan yaralar açar. İlaçların etki etmediği tuhaf hastalıklar. Babanın acısını dindirdim, ama işaret, kir, hâlâ onunla. Yalnız bırakılırsa yine büyüyecek ve onu tüketecektir."

"Ama siz onu yalnız bırakmayacaksınız." Rand'ın sözleri yarı yakarış, yarı emirdi. Bir Aes Sedai ile bu şekilde konuşması karşısında şok geçirdi, ama kadın ses tonunu fark etmemiş gibiydi.

"Bırakmayacağım," diye onayladı yalnızca. "Çok yorgunum, Rand, ve dün geceden beri dinlenme fırsatım olmadı. Normalde fark etmezdi, ama bu türden bir yara için... Bu," kesesinden küçük, beyaz bir ipek bohça çıkardı "bir angreal'da." Rand'ın yüzündeki ifadeyi gördü. "Demek angrea Aerden haberin var. Güzel."

Rand bilinçsizce arkasına yaslandı, ondan ve elindeki şeyden uzaklaştı. Birkaç hikâye, angre afterden, Aes Sedailerin en büyük mucizelerini yaratırken kullandığı, Efsaneler Çağı'ndan kalma andaçlardan bahsediyordu. Kadının pürüzsüz, fildişi bir figür çıkardığını görünce irkildi. Şekil, çağların etkisi ile kararmıştı. Aes Sedai'nin elinden daha uzun olmayan, akıcı cüppeler içinde, uzun saçları omuzlarına dökülen bir kadın biblosuydu.

"Bunların yapımını unuttuk," dedi. "Onca şey, belki bir daha asla bulunmamak üzere kayboldu. Birkaç tanesi kaldı. Amyrlin Makamı bunu almama neredeyse izin vermeyecekti. Sonunda izin vermiş olması, Emond Meydanı ve baban için iyi oldu. Ama çok şey ummamalısın. Şimdi bununla,

bunsuz dün yapabileceklerimden yalnızca biraz fazlasını yapabilirim ve kir güçlü. İşleyecek zamanı oldu."

"Ona yardım edebilirsiniz," dedi Rand hararetle. "Edebileceğinizi biliyorum."

Moiraine yalnızca, dudaklarını bükerek gülümsedi. "Göreceğiz," sonra yine Tam'e döndü. Bir elini alnına koydu; diğeri ile fildişi bibloyu kavradı. Gözlerini kapattı, yüzü bir yoğunlaşma ifadesi kazandı. Nefes bile almıyor gibi görünüyordu.

"Bahsettiğin atlı," dedi Lan alçak sesle, "seni korkutan kesinlikle bir Myrddraal'di."

"Bir Myrddraal!" diye bağırdı Rand. "Ama Soluklar altı metre boyundadır ve..." Sözcükler, Korucuyu'nun neşesiz sırıtması altında solup gitti.

"Bazen, koyun çobanı, hikâyeler bazı şeyleri olduğundan büyük kılar. İnan bana, bir Yarı-insan söz konusu olduğunda gerçek de yeterince büyüktür. Yarı-insan, Sinsi, Soluk, Gölgeadam; ismi hangi ülkede olduğuna göre değişir, ama hepsi Myrddraal demektir. Soluklar Trolloc dölüdür, Dehşetlordları'nın Trollocları yapmak için kullandığı insanlardan üreyen, Trolloclar son hallerine ulaşmadan önceki nesildir. Ama insan kanı güçlü olsa da, Trollocları bozan leke de güçlüdür. Yarı-insanların bir tür gücü vardır, Karanlık Varlık'tan kaynaklanan bir tür güç. Teke tek kaldıklarında, yalnızca en zayıf Aes Sedailer bir Soluk'a rakip olamaz, ama pek çok iyi ve dürüst insan onların karşısında ölmüştür. Savaşlar, Efsaneler Çağı ile sona erdiğinden, Terkedilmişler tutsak edildiğinden bu yana, savaşan Trolloc yumruklarının beyni onlar oldular. Trolloc Savaşları zamanında, Trollocları savaşa, Dehşetlordları'nın yönetimi altındaki Yarı-insanlar sürdü."

"Beni korkuttu," dedi Rand hafifçe. "Bana yalnızca baktı ve..." Ürperdi.

"Utanmana gerek yok, koyun çobanı. Onlar beni de korkutur. Tüm hayatları boyunca askerlik yapan adamların, bir Yarı-insan ile karşı karşıya geldiklerinde yılan görmüş kuş gibi donduklarını gördüm. Kuzeyde, Büyük Afet'in sınırındaki Yabantoprakları'nda bir deyiş vardır. Gözsüz'ün bakışı korkudur."

"Gözsüz mü?" dedi Rand, ve Lan başını salladı.

"Myrddraaliar karanlıkta ya da aydınlıkta, kartal gibi görür, ama gözleri yoktur. Bir Myrddraal ile karşı karşıya gelmekten daha tehlikeli pek az şey vardır. Dün gece burada olanı, hem Moiraine Sedai, hem de ben öldürmeye çalıştık, ama her seferinde başarısızlığa uğradık. Yarı-insanlarda Karanlık Varlık şansı vardır."

Rand yutkundu. "Bir Trolloc, Myrddraal'in benimle konuşmak istediğini söyledi. Ne demek istediğini anlamadım."

Lan hızla başını kaldırdı; gözleri mavi taşlar gibiydi. "Bir Trolloc'la mı konuştun?"

"Tam olarak değil," diye kekeledi Rand. Muhafız'ın gözleri onu bir tuzak gibi yakalamıştı. "O benimle konuştu. Beni incitmeyeceğini, Myrddraal'ın benimle konuşmak istediğini söyledi. Sonra beni öldürmeye çalıştı." Dudaklarını yaladı, elini kılıcının kabzasına sürttü. Kısa, kesik cümlelerle çiftlik evine dönüşlerini anlattı. "Ama ben onu öldürdüm," diye bitirdi. "Aslında kazayla. Üzerime atladı ve kılıç elimdeydi."

Lan'in yüzü hafifçe yumuşadı. Eğer kayanın yumuşadığı söylenebilirse. "Öyle olsa bile, bu da bahsetmeye değer bir şey, koyun çobanı. Dün geceye kadar Sınırboyları'nın güneyinde, bırak birini öldürmeyi, bir Trolloc gördüğünü söyleyebilecek pek az insan vardı."

"Ve bir Trolloc'u yalnız başına, yardım almadan öldüren daha da az kişi," dedi Moiraine bitkinlik içinde. "Oldu, Rand. Lan, kalkmama yardım et."

Muhafız onun yanına koştu, ama yatağın yanına fırlayan Rand ondan hızlı davrandı. Tam'in derisi serindi, ama yüzü, güneş görmeden çok uzun zaman yaşamış gibi solgun, beyaz bir görünüme sahipti. Gözleri hâlâ kapalıydı, ama normal uyku uyuyormuşcasına derin nefesler alıyordu.

"Artık iyileşecek mi?" diye sordu Rand endişe içinde.

"Dinlendikçe, evet," dedi Moiraine. "Yatakta birkaç hafta, sonra her zamanki kadar iyi olacak." Lan'in koluna tutunmasına rağmen sendeleyerek yürüdü. Pelerinini ve asasını sandalye yastığının üzerinden aldı ve içini çekerek oturdu. Yavaşça, dikkatle angreah sardı ve kesesine koydu.

Rand'ın omuzları sarsılıyordu; kendini kahkaha atmaktan alıkoymak için dudağını ısırdı. Aynı zamanda, gözyaşlarını silmek için elini gözlerinden geçirmek zorunda kalmıştı. "Teşekkür ederim."

"Efsaneler Çağı'nda," diye devam etti Moiraine, "bazı Aes Sedailer, çok ufak bir kıvılcım kalmış olsa bile insanlara yaşam ve sağlık alevi verebiliyordu. Ama o günler geçti belki de sonsuza dek dönmemek üzere. Onca şey kayboldu; yalnızca angrea Aenn yapımı değil. Şimdi, değil hatırlamak, hayal bile edemediğimiz, yapılabilen onca şey. Artık sayımız çok daha az. Bazı beceriler tamamen yok oldu ve kalan bazıları daha zayıf görünüyor. Artık bedenden faydalanmak için hem irade, hem de güç gerekiyor ve aramızdaki en güçlüler bile Şifa yolunda hiçbir şey yapamıyor. Babanın hem bedensel hem de tinsel olarak güçlü bir adam olması onun şansı. Gücünün çoğunu hayatı için mücadele ederken kullandı, ama iyileşmesi için artık her şey kendisine kaldı. Bu zaman alacaktır, ama leke yok oldu."

"Bunun karşılığını asla ödeyemem," dedi Rand kadına, gözlerini Tam'den ayırmadan, "ama sizin için ne yapabilirsem, yaparım. Her şeyi." O zaman bedel konuşmalarını ve sözünü hatırladı. Tam'in yanında diz çökerken, öncekinden de içtendi, ama yine de ona bakmak kolay değildi. "Her şey. Köye ya da arkadaşlarıma zarar vermediği sürece."

Moiraine önemsemez bir tavırla elini salladı. "Eğer sen gerekli olduğunu düşünüyorsan. Yine de seninle konuşmak istiyorum. Kuşkusuz sen de buradan bizimle aynı anda ayrılacaksın ve o zaman uzun uzun konuşabiliriz."

"Ayrılmak mı!" diye bağırdı Rand, doğrularak. "Durum o kadar kötü mü gerçekten? Herkes sanki yeniden inşa etmeye başlayacakmışız gibi görünüyordu. İki Nehir halkı oldukça yerleşik bir halktır. Kimse buradan ayrılmaz."

"Rand..."

"Hem, nereye gidebiliriz ki? Padan Fain havanın her yerde aynı ölçüde kötü olduğunu söyledi. O... o Çerçiydi. Trolloclar..." Rand, Thom Merrillin'in Trollocların ne yediklerinden bahsetmemiş olmasını dileyerek yutkundu. "Bence yapılabilecek en iyi şey burada, İki Nehir'de, ait

olduğumuz yerde kalmak ve her şeyi eski haline getirmek. Tarlalarda ekinlerimiz var ve kısa süre sonra, hava koyunları kırkabileceğimiz kadar ısınacak. Bu ayrılma konuşmalarını kim başattı, bilmiyorum -iddiaya girerim Coplinlerden biridir- ama her kimse..."

"Koyun çobanı," diye araya girdi Lan, "dinliyor olman gerekirken konuşuyorsun."

Rand gözlerini kırpıştırarak ikisine baktı. Yarı sayıkladığını farketti. Kadın konuşmaya çalışırken, saçmalayıp durmuştu. Bir Aes Sedai onunla konuşmaya çalışırken... Ne söyleyeceğini, nasıl özür dileyeceğini merak etti, ama o hâlâ bakarken Moiraine gülümsedi.

"Kendini nasıl hissettiğini anlıyorum, Rand," dedi ve Rand kadının gerçekten anladığını hissetti. "Artık bunu düşünme." Ağzı gerildi, sonra başını iki yana salladı. "Anlıyorum ki, bu işi doğru ele almamışım. Sanırım ilk önce beklemeliydim. Buradan ayrılacak olan sensin, Rand. Köyün hatırı için gidecek olan sensin."

"Ben mi?" Boğazını temizledi, sonra yine denedi. "Ben mi?" Bu sefer sesi daha güçlü çıktı. "Neden gitmek zorundayım? Bütün bunların hiçbirini anlamıyorum. Ben hiçbir yere gitmek istemiyorum."

Moiraine Lan'e baktı ve Muhafız kollarını açtı. Rand'a deri bandının altından baktı ve Rand yine görünmez bir terazi tarafından ölçüldüğünü hissetti. "Biliyor musun," dedi Lan aniden, "bazı evler saldırıya uğramadı."

"Köyün yarısı kül oldu," diye itiraz etti Rand, ama Muhafız sözlerine devam etti.

"Bazı evler yalnızca kargaşa yaratmak için ateşe verildi. Trolloclar daha sonra onları ve onlardan kaçan insanları, yollarına çıkmadıkları sürece görmezden geldiler. Yöredeki çiftliklerden çoğu tek Trolloc kılı bile görmedi ya da görmüşlerse yalnızca uzaktan gördüler. Çoğu köyü görene kadar sorun çıktığını bile bilmiyordu."

"Darl Coplin'i duydum," dedi Rand yavaşça. "Sanırım anlamamışım."

"İki çiftlik saldırıya uğradı," diye devam etti Lan. "Sizinki ve biri daha. Bel Tine yüzünden ikinci çiftlikte yaşayanlar çoktan köye gelmişti.

Myrddraal İki Nehir geleneklerini bilmediği için çok insan kurtuldu. Festival ve Kış Gecesi işini neredeyse imkânsız kıldı, ama o bunu bilmiyordu."

Rand sandalyesinde arkasına yaslanan Moiraine'e baktı, ama kadın hiçbir şey söylemedi, yalnızca parmağı dudağının üzerinde, onu izledi. "Bizim çiftliğimiz ve hangisi?" diye sordu Rand sonunda.

"Aybara çiftliği," diye devam etti Lan. "Burada, Emond Meydanı'nda ilk önce demirhaneye, demircinin ve Cauthon Efendi'nin evlerine saldırdılar."

Rand'ın ağzı aniden kurumuştu. "Bu çılgınlık," demeyi başardı, sonra Moiraine doğrulurken yerinde sıçradı.

"Çılgınlık değil, Rand," dedi kadın. "Bu amaçlı yapıldı. Trolloclar Emond Meydanı'na tesadüf eseri gelmediler ve yaptıklarını, bundan ne kadar zevk almış olurlarsa olsunlar, öldürme ve yakma keyfi için yapmadılar. Neyin, daha doğrusu kimin peşinde olduklarını biliyorlardı. Trolloclar Emond Meydanı yakınlarında yaşayan, belli yaşta delikanlıları öldürmek ya da yakalamak için geldiler."

"Benim yaşımdakileri mi?" Rand'ın sesi titriyordu ve buna aldırmıyordu. "Işık! Mat. Ya Perrin?"

"Hayatta ve iyi," diye Moiraine onu, temin etti "ama biraz isli."

"Ban Crawe ve Lem Thane?"

"Hiç tehlikede olmadılar," dedi Lan. "En azından, başkalarından daha fazla değil."

"Ama onlar da atlıyı, Soluk'u gördüler ve benimle aynı yaştalar."

"Crawe Efendi'nin evi zarar bile görmedi," dedi Moiraine. "Değirmenci ile ailesi, gürültü onları uyandırana kadar, saldırının yarısı boyunca uyudu. Ban senden on ay büyük ve Lem sekiz ay küçük." Rand'ın şaşkınlığı karşısında kuru kuru gülümsedi. "Sana sorular sorduğumu söyledim. Aynı zamanda, belli yaştaki delikanlılar, dedim. Sen ve iki arkadaşın arasında yalnızca haftalar var. Mydraal sizi, üçünüzü arıyordu, başkasını değil."

Rand huzursuzca, kadının ona öyle, sanki gözleri beynini delecekmiş ve her köşesini okuyacakmış gibi bakmamasını dileyerek kıpırdandı. "Bizden ne istiyor olabilirler ki? Biz yalnızca çiftçiyiz, koyun Çobanıyız."

"Bu sorunun yanıtı İki Nehir'de değil," dedi Moiraine sessizce. "Fakat bu yanıt önemli. İki bin senedir Trolloc görülmeyen bir yere Trollocların gelmesi bize çok şey anlatıyor."

"Trolloc saldırılarından bahseden çok hikâye var," dedi Rand inatçı bir ses tonuyla. "Ama daha önce biz hiç saldırıya uğramamıştık. Muhafızlar Trolloclarla hep savaşır."

Lan homurdandı. "Evlat, Büyük Afet boyunca Trolloclarla savaşmayı beklerim, ama burada, neredeyse altı yüz fersah güneyde değil. Dün geceki, Shienar'da ya da Sınırboyları kentlerinin herhangi birinde yaşananlar kadar zorlu bir saldırıydı."

"İçinizden birinde," dedi Moiraine, "ya da üçünüzde birden, Karanlık Varlık'ın korktuğu bir şey var."

"Bu... bu imkânsız." Rand sendeleyerek pencereye yürüdü ve köye, yıkıntıların arasında çalışan insanlara baktı. "Ne olduğu umurumda bile değil, bu imkânsız." Otlak'ta bir şey gözüne takıldı. Baktı, sonra bunun Bahar Direği'nin kararmış kalıntıları olduğunu fark etti. Bir Çerçi, bir Âşık ve yabancılarla, güzel bir Bel Tine. Ürperdi, başını şiddetle salladı. "Hayır. Hayır, ben bir çobanım. Karanlık Varlık benimle ilgileniyor olamaz."

"Kargaşa çıkarmadan, Sınırboyları'ndan Caemlyn'e ve sonra daha öteye o kadar çok Trolloc getirmek büyük zahmet gerektirmiş olmalı," dedi Lan sertçe. "Bunu nasıl başardıklarını bilmeyi dilerdim. Bütün bunları yalnızca birkaç ev yakmak için yaptıklarına mı inanıyorsun?"

"Geri dönecekler," diye ekledi Moiraine.

Rand Lan'e itiraz etmek için ağzını açtı, ama Moiraine'in sözü konuşmasını engelledi. Kadına döndü. "Geri mi dönecekler? Onları durduramaz mısınız? Dün gece durdurdunuz ve o sırada hazırlıksızdınız. Artık onların burada olduğunu biliyorsunuz."

"Belki," diye yanıt verdi Moiraine. "Tar Valon'a haber yollayıp kız kardeşlerimden birkaçını isteyebilirim; bizim onlara ihtiyacımız olmadan önce yolculuklarını yapacak zaman bulabilirler. Myrdraal benim burada olduğumu da biliyor ve destek kuvvet, daha çok Myrddraal ve daha çok Trolloc olmadan, muhtemelen saldırmayacaktır en azından açık açık. Yeterince Aes Sedai ve yeterince Muhafız ile, Trolloclar altedilebilir, ama bunun kaç savaş süreceğini bilemiyorum."

Rand'ın kafasında bir görüntü dans etti. Emond Meydanı küller içinde. Tüm çiftlikler yanmış. Ve Seyrantepe, Deven Yolu, Taren Salı. Hepsi kül ve kan içinde. "Hayır," dedi ve bir şeyleri kaybediyormuş gibi, içinde bir burkulma hissetti. "Bu yüzden gitmek zorundayım, değil mi? Ben burada olmazsam Trolloclar dönmeyecek." Son bir inatçılık izi, şunu eklemesine sebep oldu, "Eğer peşinde oldukları gerçekten bensem."

Moiraine'in kaşları, Rand'ın ikna olmasına şaşırmış gibi kalktı, ama Lan konuştu, "Köyün üzerine iddiaya girmeye gönüllü müsün, koyun çobanı? Tüm İki Nehir üzerine?"

Rand'ın inatçılığı zayıfladı. "Hayır," dedi yine ve içindeki boşluğu hissetti yeniden. "Perrin ve Mat'in de gitmeleri gerekiyor, değil mi?" İki Nehir'den ayrılmak. Evini ve babasını bırakmak. En azından Tam iyileşecekti. En azından Taşocağı Yolu'ndaki her şeyin saçmalık olduğunu söylediğini duyacaktı. "Baerlon'a gidebiliriz sanırım, hatta Caemlyn'e. Caemlyn'de, tüm İki Nehir nüfusundan daha fazla insan olduğunu duydum. Orada güvende oluruz." Kahkaha atmaya çalıştı, ama bu boş bir kahkahaydı. "Hep Caemlyn'i görmeyi hayal ederdim. Böyle olacağını hiç düşünmemiştim."

Uzun bir sessizlik oldu, sonra Lan konuştu, "Ben olsam bu konuda Caemlyn'e güvenmezdim. Eğer Myrddraaller sizi o kadar çok istiyorsa, bir yol bulacaklardır. Yarı-insanlar için duvarlar engel oluşturmaz. Ve sizi çok istediklerine inanmamakla aptallık edersiniz."

Rand moralinin bozulabileceği kadar bozulduğunu düşünüyordu, ama bu daha da bozdu.

"Güvenli bir yer var," dedi Moiraine yumuşak bir sesle ve Rand'ın kulakları dinlemek için dikildi. "Tar Valon'da, Aes Sedailer ve Muhafızlar arasında olursunuz. Trolloc Savaşları sırasında bile Karanlık Varlık Parlak

Duvarlar'a saldırmaya korktu. Tek teşebbüsü, sonuna kadar en büyük başarısızlığı oldu. Ve Tar Valon biz Aes Sedailerin Çılgınlık Zamanı'ndan bu yana topladığımız tüm bilgiyi barındırıyor. Eğer bu mümkünse, Myrddraallerin sizi neden istediğini öğrenebileceğiniz tek yer Tar Valon. Yalanların Babası'nın sizi neden istediğini orada öğrenebilirsiniz. Buna söz verebilirim."

Ta Tar Valon'a kadar gitmek, hayallerinin ötesinde bir şeydi. Aes Sedailerin ortasında olacağı bir yere yolculuk. Elbette, Moiraine Tam'i iyileştirmişti ya da en azından öyle görünüyordu ama bir de onca hikâye vardı. Bir Aes Sedai ile aynı odada olmak yeterince rahatsızlık vericiydi. Onlarla dolu bir şehirde olmak... Ve kadın hâlâ bunun bedelini söylememişti. Hep bir bedel olur, hikâyeler böyle söylerdi.

"Babam ne kadar uyuyacak?" diye sordu sonunda. "Ben... benim ona söylemem gerek. Uyandığında beni gitmiş bulmamalı." Lan'in rahatlayarak içini çektiğini duyduğunu sandı. Muhafız'a merakla baktı, ama Lan'in yüzü her zamanki kadar ifadesizdi.

"Biz gitmeden önce uyanması pek olası değil," dedi Moiraine. "Hava iyice karardıktan hemen sonra yola çıkmayı planlıyorum. Bir gün gecikmek bile ölümcül olabilir. En iyisi ona bir not bırakman olacak."

"Geceleyin mi?" dedi Rand kuşkuyla ve Lan başını salladı.

"Yarı-insanlar gittiğimizi kısa sürede öğrenir. Olayları, zorunlu olduğumuzdan daha kolay hale getirmemeniz en iyisi."

Rand babasının battaniyesi ile uğraşmaya başladı. Tar Valon'a çok uzun bir yol vardı. "Bu durumda... Bu durumda gidip Mat ve Perrin'i bulsam iyi olacak."

"Ben bununla ilgilenirim." Moiraine ayağa kalktı ve aniden yenilenmiş bir canlılık ile pelerinini giydi. Elini Rand'ın omzuna koydu. Rand irkilmemek için elinden geleni yaptı. Kadın fazla bastırmamıştı, ama onu yakalayan, bir yılanı tutan çatal değneğin demirden kavrayışı kadar emin bir eldi. "Bütün bunları kendi aramızda tutsak en iyisi olacak. Anlıyor musun? Han kapısına Ejder Dişi'ni çizenler öğrenirse sorun çıkarabilir."

"Anlıyorum." Kadın elini çektiğinde Rand rahatlayarak derin bir nefes aldı.

"Al'Vere Hanım'dan, sana yiyecek bir şeyler getirmesini isteyeceğim," diye devam etti Moiraine, Rand'ın tepkisini fark etmemiş gibiydi. "Sonra uyumalısın. Dinlenmiş olsan bile, bu geceki zorlu bir yolculuk olacak."

Kapı arkalarından kapandı ve Rand Tam'e bakarak durdu Tam'e bakarak, ama hiçbir şey görmeden. O âna kadar onun Emond Meydanı'nın parçası olduğu kadar, Emond Meydanı'nın da kendisinin parçası olduğunu fark etmemişti. Bunu ancak, ondan koparıldığını hissettiği anda fark etmişti. Artık köyden ayrılıyordu. Gecenin Çobanı onu istiyordu. Bu imkânsızdı, Rand yalnızca bir çiftçiydi, ama Trolloclar gelmişti ve Lan bir konuda haklıydı. Moiraine'in hatalı olması ihtimaline karşılık köyü riske atamazdı. Hatta kimseye söyleyemezdi; Coplinler böyle bir şey için gerçekten sorun çıkarırdı. Aes Sedai'ye güvenmek zorundaydı.

"Onu şimdi uyandırma," dedi al'Vere Hanım, Belediye Başkanı kendisinin ve karısının arkasından kapıyı kapatırken. Kadının taşıdığı bezle örtülmüş tepsiden sıcak ve harika kokular geliyordu. Kadın tepsiyi duvarın önündeki dolabın üzerine koydu, sonra kararlılıkla Rand'ı yataktan uzaklaştırdı.

"Moiraine Hanım onun neye ihtiyacı olduğunu bana söyledi," dedi yumuşak sesle, "ve bu, senin bitkinlikten onun tepesine düşmeni içermiyor. Sana yiyecek bir şeyler getirdim. Soğutma."

"Keşke ona böyle demesen," dedi Bran aksi aksi. "Moiraine Sedai demen uygun. Yoksa kızabilir."

Al'Vere Hanım kocasının yanağını okşadı. "Bu konuda endişelenmeyi bana bırak. O ve ben uzun uzun konuştuk. Ve sesini alçak tut. Tam'i uyandırırsan, bana ve Moiraine Sedai'ye hesap verirsin." Kadın, Bran'in ısrarını aptalca göstermek için Moiraine'in unvanını vurgulamıştı. "Siz ikiniz yolumdan çekilin." Kocasına sevgiyle gülümseyerek yatağa ve Tam'e döndü.

Al'Vere Efendi Rand'a sinirle baktı. "Kadın bir Aes Sedai. Köy kadınlarının yarısı, Kadın Kurulu'na dahilmiş gibi, diğer yarısı bir Trollocmuş gibi davranıyor. Teki bile bir Aes Sedai'nin yanında dikkatli

davranman gerektiğini anlamıyor. Erkekler ona yan yan bakıyor olabilir, ama en azından onu kızdırabilecek hiçbir şey yapmıyorlar."

Dikkatli, diye düşündü Rand. Dikkatli olmaya başlamak için geç değildi. "Al'Vere Efendi," dedi yavaşça, "kaç çiftliğin saldırıya uğradığını biliyor musun?"

"Şimdiye kadar duyduklarıma göre, sizinki dahil yalnızca iki tane." Belediye Başkanı kaşlarını çatarak sustu, sonra omuzlarını silkti. "Burada olanlara bakılırsa, yeterli görünmüyor. Bundan memnun olmalıyım, ama... Eh, muhtemelen gün bitmeden daha fazlasını duyarız."

Rand içini çekti. Hangi çiftlikler olduğunu sormasına gerek yoktu. "Köyde... yani, neyin peşinde olduklarını gösteren herhangi bir Şey var mıydı?"

"Peşinde mi, evlat? Hepimizi birden öldürmek dışında herhangi bir şeyin peşinde olduklarını sanmıyorum. Tıpkı söylediğim gibi. Köpekler havladı, Moiraine Sedai ve Lan sokaklarda koşmaya başladı, sonra birisi bağırarak Luhhan Usta'nın evinin ve demirhanenin yandığını duyurdu. Abell Cauthon'un evi de ateş aldı, bu çok tuhaf; köyün neredeyse ortasında. Her neyse, hemen sonra Trolloclar aramızdaydı. Hayır, bir şeylerin peşinde olduklarını sanmıyorum." Aniden havlarcasına bir kahkaha attı, ama karısına bir göz atarak sustu. Kadın arkasını dönmedi. "Gerçeği söylemek gerekirse," diye devam etti al'Vere Efendi alçak sesle, "onların kafası da bizimki kadar karışmış görünüyordu. Burada bir Aes Sedai ve bir Muhafız bulmayı beklediklerini sanmıyorum."

"Herhalde beklemiyorlardı," dedi Rand yüzünü buruşturarak.

Eğer Moiraine bu konuda doğru söylemişse, muhtemelen diğer konularda da doğruyu söylüyordu. Rand bir an Belediye Başkanı'nın tavsiyesini almayı düşündü, ama al'Vere Efendi'nin Aes Sedailer hakkında, diğer köylülerden daha fazla şey bilmediği açıktı. Dahası, Belediye Başkanı'na neler olup bittiğini söylemek istemiyordu -Moiraine'in neler olup bittiği hakkında söylediklerini kendine sakladı. Kendisine gülünmesinden mi, yoksa inanılmasından mı daha çok korkuyordu, emin değildi. Başparmağını Tam'in kılıcının kabzasına sürttü. Babası dışarıdaki dünyada bulunmuştu; Aes Sedailer hakkında, Belediye Başkanı'nda daha çok şey biliyor

olmalıydı. Ama eğer Tam gerçekten İki Nehir'den ayrılmışsa, belki Batıormanı'ndan söyledikleri... Rand iki eliyle saçlarını ovaladı, bu düşünceleri dağıttı.

"Uykuya ihtiyacın var, evlat," dedi Belediye Başkanı.

"Evet, öyle," diye ekledi al'Vere Hanım. "Neredeyse olduğun yerde düşeceksin."

Rand ona şaşkınlık içinde baktı. Onun, babasının yanından ayrıldığını bile fark etmemişti. Uykuya ihtiyacı vardı; bunu düşünmek bile esnemesine yol açtı.

"Yan odadaki yatağa yatabilirsin," dedi Belediye Başkanı. "Ateş yaktırdım bile."

Rand babasına baktı; Tam, derin bir uykudaydı ve bu onu yine esnetti. "İzin verirseniz burada kalmayı tercih ederim. Uyandığı zaman yanında olmak için."

Hasta odası meseleleri al'Vere Hanım'ın alanına giriyordu ve Belediye Başkanı karar vermeyi ona bıraktı. Kadın bir an tereddüt ettikten sonra başını salladı. "Ama kendi kendine uyanmasına izin vereceksin. Uykusunu bölersen..." Rand emredildiği gibi yapacağını söylemeye çalıştı, ama sözcükler bir başka esnemeye karıştı. Kadın gülümseyerek başını salladı. "Sen de zaman geçmeden uykuya dalmış olacaksın. Kalacaksan, ateşin yanına büzül. Ve uyumadan önce getirdiğim et suyundan biraz iç."

"İçerim," dedi Rand. Onu o odada tutacak her şeyi kabul ederdi. "Ve babamı uyandırmam."

"Uyandırmamaya dikkat et," dedi al'Vere Hanım. Sesi, kararlı, fakat sevecen çıkmıştı. "Sana bir yastık ve battaniye getiririm."

Kapı en sonunda arkalarından kapandığında, Rand odadaki tek sandalyeyi yatağın yanına çekti ve oturup Tam'i izlemeye başladı. Al'Vere Hanım uykudan bahsedebilirdi elbette, çenesi yeni bir esnemeyi bastırmaya çalışırken çıtırdadı ama henüz uyuyamazdı. Tam her an uyanabilirdi ve belki kısa bir süre uyanık kalırdı. Uyandığında, Rand bekliyor olmalıydı.

Yüzünü buruşturdu ve kılıcın kabzasını dalgın dalgın kaburgalarından çekerek, sandalyede yer değiştirdi. Moiraine'in söylediklerini kimseye anlatmak istemiyordu, ama bu Tam'di. Bu... Farkına varmadan çenesini sıktı. Babam. Babama her şeyi söyleyebilirim.

Biraz daha kaykıldı ve başını sandalyenin sırtına dayadı. Tam babasıydı ve kimse babasına ne söyleyip, ne söylemeyeceğini emredemezdi. Tam uyanana kadar uyanık kalmalıydı. Yalnızca bunu yapmalıydı...

9. BÖLÜM

Çarkın Anlattıkları

Koşarken Rand'ın yüreği çarpıyordu. Dehşet içinde onu çevreleyen çıplak tepelere baktı. Burası baharın gelmesinin geciktiği bir yer değildi; bahar buraya hiç gelmemişti ve hiç gelmeyecekti de. Çizmelerinin altında ezilen soğuk toprakta hiçbir şey büyümüyordu, diken bile. Kendisinin iki katı kayaların arasından tırmandı; taşlar, tek bir damla yağmur düşmemiş gibi tozla kaplıydı. Güneş; şişmiş, kan kırmızısı bir toptu, yazın en sıcak günlerinden daha alev alev, gözleri dağlayacak kadar parlaktı, ama bulutların keskin siyah ve gümüşlerle bulandığı, ufuklarda kaynadığı kurşun bir kazanı andıran gökyüzünün üzerinde çıplak duruyordu. Dönen bulutlara rağmen toprağın üzerinde tek bir esinti yoktu ve asık suratlı güneşe rağmen, hava kış ortasında olduğu gibi yakıcı derecede soğuktu.

Rand koşarken omzunun üzerinden arkaya baktı, ama onu kovalayanları göremedi. Yalnızca ıssız tepeler, çoğunun zirvesinde siyah duman sütunlarının dönen bulutlara katılmak için yükseldiği çentikli, siyah dağlar vardı. Fakat avcıları göremese de, arkasından uluduklarını işitebiliyordu. Avın sevinci ile bağıran, gırtlaktan gelen sesler, kan coşkusu ile uluyorlardı. Yaklaşıyorlardı ve gücü tükenmek üzereydi.

Çaresiz bir telaşla keskin kenarlı bir tepeye tırmandı, sonra inleyerek dizlerinin üzerine çöktü. Aşağıda dik bir kaya duvar, üç yüz metrelik bir uçurum halinde engin bir kanyona iniyordu. Kanyon zeminini nemli bir sis

kaplamıştı; yoğun, gri yüzeyi sert dalgalar halinde yuvarlanıyor, altındaki yamaca çarpıyordu, ama okyanus dalgalarından daha yavaş hareket ediyordu. Sis parçaları, altında büyük ateşler aniden alevlenirmiş gibi kırmızı kırmızı parlıyor, sonra sönüyordu. Vadinin derinliklerinde gök gürültüleri kükrüyor, griliğin içinde şimşekler çakıyor, bazen gökyüzüne fırlıyordu.

Gücünü tüketen ve geride kalan boşluğu ümitsizlikle dolduran vadinin kendisi değildi. Öfkeli dumanların ortasından bir dağ yükseliyordu; Puslu Dağlar'ın hepsinden daha yüksek bir dağ, umudun kaybedilişi kadar kara bir dağ. O kasvetli taş kule, gökyüzünü delen hançer, ümitsizliğinin asıl kaynağıydı. Onu daha önce hiç görmemişti, ama biliyordu. Dokunmaya çalıştığında kulenin anısı cıva gibi parıldadı, ama anı oradaydı. Orada olduğunu biliyordu.

Görünmez parmaklar ona dokundu, kollarını ve bacaklarını çekiştirdi, onu dağa çekmeye çalıştı. Bedeni, itaat etmeye hazır bir biçimde seyirdi. kolları ve bacakları, el ve ayak parmaklarını taşa batırabileceğini sanırmış gibi katılaştı. Hayalet ipler yüreğine dolandı, onu kule dağa çekti, çağırdı. Yüzünden aşağı gözyaşları aktı ve Rand yere çöktü. İradesinin, delik bir kovadan sızan su gibi tükendiğini hissetti. Biraz daha, ve sonra çağrıldığı yere gidecekti. İtaat edecek, kendisine söyleneni yapacaktı. Aniden bir duygu daha keşfetti: öfke. Onu çek, onu it; o, ağıla güdülecek bir koyun değildi. Öfke büzülerek sert bir düğüm oldu ve Rand selde bir sala tutunur gibi ona tutundu.

Bana hizmet et, diye fısıldadı bir ses zihninin kıpırtısızlığı içinde. Tanıdık bir sesti. Dikkatle dinlerse tanıyacağından emindi. Bana hizmet et. Rand sesi kafasından çıkarmak için başını salladı. Bana hizmet et! Rand yumruğunu siyah dağa doğru salladı. "Işık seni tüketsin, Shai'tan!"

Aniden, çevresini koyu bir ölüm kokusu sardı. Tepesine, kuru kan rengi cüppe giymiş bir şekil, yüzü olan dikildi. Ona bakan yüzü görmek istemiyordu. O yüz hakkında düşünmek istemiyordu. Onu düşünmek canını yakıyor, zihnini köze çeviriyordu. Bir el ona doğru uzandı. Kenardan aşağı düşmeye aldırmayarak kendini attı. Uzaklaşmak zorundaydı. Çok uzaklara gitmeliydi. Havada çırpınarak, çığlık atmak isteyerek, ama gerekli nefesi bulamayarak, hiç nefes alamayarak düştü.

Aniden artık çıplak topraklarda değildi, artık düşmüyordu. Kışın kahverengileştirdiği otlar, çizmelerinin altında düzleşmişti; çiçek gibi görünüyorlardı. Çevresinde hafifçe yükselip alçalan düzlüğe saçılmış, dağınık ağaçları ve çalıları görünce gülecek oldu. Uzakta zirvesi kırılmış, yarılmış tek bir dağ vardı, ama bu dağ korku ya da ümitsizlik getirmedi. Yalnızca bir dağdı, ama görünürde başka dağ yokken, tuhaf bir şekilde yersiz görünüyordu.

Dağın yanında geniş bir ırmak akıyordu ve ırmağın ortasındaki bir adada, bir âşığın hikâyesinden çıkmış gibi görünen bir şehir vardı. Şehir, sıcak güneşin altında beyaz ve gümüş parlayan duvarlarla çevriliydi. Rahatlama ve sevinç içinde, bir şekilde orada bulacağını bildiği güvenlik ve dinginlik için duvarlara doğru yürümeye başladı.

Yaklaştıkça, yükselen kuleleri de ayırt etmeye başladı. Çoğu, açık havayı aşan harika yürüyüş yolları ile birbirine bağlanmıştı. Yüksek köprüler ırmağın iki kıyısından ada şehrine doğru kubbeleniyordu. O uzaklıktan bile, köprülerin üzerindeki dantel gibi taş işçiliğini görebiliyordu. Altlarında akan hızlı sulara dayanamayacak kadar narin görünüyorlardı. O köprülerin Ötesinde güvenlik vardı. Sığınak vardı.

Aniden, kemiklerinde bir soğukluk dolaştı; derisi buz gibi, yapış yapış oldu ve çevresindeki hava küf ve kokuşmuşluk doldu. Arkasına bakmadan koştu, donduran parmakları sırtına sürtünen, pelerinini çekiştiren avcısından kaçtı, ışık yiyen şekilden kaçtı, yüzü... Yüzü, dehşet verici olması dışında hatırlamak istemiyordu. Koştu ve ayaklarının altında toprak, yuvarlanan tepeler, düzlükler akıp geçti... ve çılgına dönmüş bir köpek gibi ulumak istedi. Şehir ondan uzaklaşıyordu. Ne kadar hızlı koşarsa, parlak, beyaz duvarlar, o sığınak, o kadar hızlı uzaklaşıyordu. Duvarlar küçüldü, küçüldü, ta ki, ufukta yalnızca küçük, solgun bir nokta kalana kadar. Takipçisinin soğuk eli yakasına yapıştı. O parmaklar ona bir dokunursa, delireceğini biliyordu. Ya da daha kötüsü. Çok daha kötüsü. Tam bunu anladığı sırada ayağı takıldı ve düştü...

"Hayııır!" diye çığlık attı.

... ve kaldırım taşları ciğerlerindeki havayı boşaltırken homurdandı. Şaşkınlık içinde ayağa kalktı. Irmağın üzerinde yükseldiğini gördüğü o

harika köprülerden birinin girişinde duruyordu. Her iki yanında gülümseyen insanlar yürüyordu. Öyle renkli giysilere bürünmüşlerdi ki, aklına bir yabançiçeği tarlası geldi. Bazıları onunla konuştu, ama sözcükleri tanıyor olması gerekirmiş gibi gelse de, anlayamıyordu. Fakat yüzleri dost canlısıydı ve insanlar yürümesini işaret etti. Girift taş işlemeli köprüden, ötedeki parlak, gümüş çizgili duvarlara ve kulelere doğru ilerledi. Orada beklediğini bildiği güvenliğe doğru.

Köprüde akan kalabalığa katıldı ve yüksek, sağlam duvarlara oturtulmuş dev kapılardan geçerek şehre girdi. İçeride, en sıradan yapının bile bir saray gibi göründüğü bir harikalar diyarı vardı. Sanki inşa edenlere taş, tuğla ve kiremitleri alıp, ölümlü insanların nefeslerini kesmeleri söylenmişti. İri iri açılmış gözlerle bakakalmasına sebep olmayan tek bir bina, tek bir anıt yoktu. Sokaklardan müzik yayılıyordu, yüz değişik şarkı, ama hepsi kalabalığın gürültüsü ile karışarak tek bir büyük, neşeli ezgi yaratıyordu. Tatlı parfümlerin ve keskin baharatların, harika yiyeceklerin ve çeşit çeşit çiçeklerin kokusu hep beraber havada süzülüyordu. Sanki dünyadaki bütün güzel kokular burada toplanmıştı.

Şehre girerken yürüdüğü, pürüzsüz, gri bir taşla döşeli, geniş cadde, önünde, şehrin merkezine doğru dümdüz uzanıyordu. Caddenin sonunda, şehirdeki tüm diğer kulelerden daha yüksek, daha büyük bir kule vardı, yeni yağmış kar kadar beyaz bir kule. Güvenlik ve aradığı bilgi o kuledeydi. Ama şehir, görmeyi hiç hayal etmediği gibi bir yerdi. Kuşkusuz kuleye gitmekte birazcık gecikse fark etmezdi. Yana, jonglörlerin yabancı meyve satıcılarının arasında dolandığı daha dar bir sokağa girdi.

Önünde, caddenin aşağısında, kar beyazı bir kule vardı. *Aynı kule. Biraz sonra,* diye düşündü ve bir başka köşeyi dolandı. Bu sokağın uzak ucunda da beyaz kule vardı. İnatla oradan uzaklaşan bir başka köşeyi döndü, sonra bir başkasını, bir başkasını... ve aniden durdu. Beyaz kule önündeydi. Omzunun arkasından bakmaya korkuyordu, beyaz kuleyi orada da bulmaya korkuyordu.

Çevresindeki yüzler hâlâ dost canlısıydı, ama şimdi, içleri paramparça olmuş bir umutla doluydu, onun kırdığı bir umut. İnsanlar yine de, yalvarırcasına, ilerlemesini işaret ettiler. Kuleye doğru. Gözleri ümitsiz bir

ihtiyaçla parlıyordu. O ihtiyacı ancak Rand karşılayabilirdi, onları ancak o kurtarabilirdi.

Pekâlâ, diye düşündü. Hem, gitmek istediği yer zaten kuleydi.

İlk adımı atar atmaz çevresindekilerin yüzünden hayal kırıklığı silindi, tüm yüzler gülümsemelerle çiçeklendi. Onunla beraber yürüdüler, küçük çocuklar yoluna çiçekler saçtı. Şaşkınlık içinde omzunun üzerinden arkaya baktı, çiçeklerin ne anlama geldiğini merak etti, ama arkasında, ilerlemesini işaret eden, daha fazla gülümseyen insan vardı. *Benim için olmalı,* diye düşündü ve bunun neden aniden garip görünmemeye başladığını merak etti. Ama şaşkınlığı bir an daha sürdü, sonra eriyip gitti; her şey olması gerektiği gibiydi.

İlk önce bir kişi şarkı söylemeye başladı, sonra ona bir başkası katıldı, sonra her ses ihtişamlı bir marş ile yükseldi. Sözcükleri hâlâ anlayamıyordu, ama bir düzine birbirine geçen ses, coşku ve kurtuluş haykırıyordu. İlerleyen kalabalığın içinde müzisyenler hoplayıp zıplıyor, marşa bir düzine değişik büyüklükte flütler, arplar, davullar ekleniyordu ve işittiği tüm şarkılar, ahenk dolu bir ezgiyle birbirine karışıyordu. Kızlar çevresinde dans ediyor, omuzlarına tatlı kokulu çiçeklerden çelenkler yerleştiriyor, onları boynuna doluyorlardı. Ona gülümsüyorlardı, sevinçleri, attığı her adımla büyüyordu. Kendini onlara gülümsemekten alamıyordu. Ayakları danslarına katılmak için seyiriyordu ve daha dans etmeyi düşünürken, adımları bunu doğduğundan beri biliyormuşcasına uyum sağlıyordu. Başını arkaya attı ve güldü; ayakları her zamankinden daha hafifti, şeyle dans ediyorlardı... Adını hatırlamıyordu, ama bu önemli görünmüyordu.

Bu senin kaderin, diye fısıldadı bir ses kafasının içinde ve ses şarkının içinde bir iplikti.

Onu bir dalganın üzerindeymiş gibi taşıyan kalabalık, şehrin ortasındaki dev meydana aktı. İlk defa, beyaz kulenin, inşa edilmiş gibi durmayan, heykel gibi oyulmuş, kıvrımlı duvarları ve şişkin kubbeleri, göğe yükselen narin kuleleri olan açık renk mermerden büyük bir saraydan yükseldiğini gördü. Bütün bunlar hayranlık içinde nefesinin kesilmesine sebep oldu. Meydandan saraya doğru, sağlam taşlardan geniş basamaklar yükseliyordu.

Halk merdivenin dibinde durdu, ama şarkıları daha da yükseldi. Kabaran sesler ayaklarını taşıdı. Kaderin, diye fısıldadı ses. Şimdi ısrarlıydı, hevesliydi.

Rand artık dans etmiyordu, ama durmadı da. Tereddüt etmeden merdiveni tırmandı. Ait olduğu yer burasıydı.

Merdivenin tepesindeki dev kapı oymalarla süslenmişti. Oymalar o kadar karmaşık ve narindiler ki, bir bıçak ucunun içlerine sığacağını sanmıyordu. Kapılar açıldı ve Rand içeri girdi. Kapılar arkasından gök gürültüsü gibi bir gümleme ile, yankılanarak kapandı.

"Seni bekliyorduk," diye tısladı Myrddraal.

Rand nefes nefese, titreyerek, faltaşı gibi açılmış gözlerle bakarak doğrulup oturdu. Tam yatağında hâlâ uyuyordu. Nefesi yavaşladı. Şöminedeki yarı tükenmiş kütükler, güzel bir kömür yatağının üzerinde alev alev yanıyordu; o uyurken birisi ateşle ilgilenmiş olmalıydı. Ayaklarının dibinde bir battaniye, uyandığı zaman düşmüş, yerde duruyordu. Kendi uydurduğu sedye de yok olmuştu, onun ve Tam'in pelerinleri kapının yanında asılıydı.

Titrek eli ile yüzündeki soğuk terleri sildi ve rüyada Karanlık Varlık'ın ismini söylemenin, uyanıkken, yüksek sesle söylemek gibi dikkatini çekip çekmeyeceğini merak etti.

Alacakaranlık pencereyi karartıyordu; ay yükselmişti, yuvarlak ve şişmandı ve gece yıldızları Puslu Dağlar'ın üzerinde pırıldıyordu. O uyurken gün tükenmişti. Yan tarafındaki, ağrıyan yeri ovuşturdu. Görünüşe göre uyurken kılıcın kabzası kaburgalarını dürtüklemişti. Boş bir mide ve bir önceki gece birleşince, kâbus görmesine şaşmamak gerekirdi.

Karnı guruldadı. Her tarafı tutulan Rand kalkıp al'Vere Hanım'ın tepsiyi bıraktığı masaya yürüdü. Beyaz peçeteyi kenara çekti. Uyuduğu süreye rağmen et suyu hâlâ sıcaktı, çıtır çıtır ekmek de öyle. Al'Vere Hanım'ın işi olduğu açıktı; tepsiyi değiştirmişti. Sıcak yemek yemeniz gerektiğine karar vermişse, yemek midenize girene kadar vazgeçmezdi.

Biraz et suyu içti ve iki ekmek dilimi arasına et ve peynir koyup ağzına tıkıştırdı. İri lokmalar alarak yatağın yanına döndü.

Görünüşe göre al'Vere Hanım Tam'le de ilgilenmişti. Tam'in giysileri çıkarılmıştı ve şimdi komodinin üzerinde temiz, düzenli bir şekilde katlanmış duruyorlardı. Bir battaniye çenesine kadar çekilmişti. Rand babasının alnına dokunduğunda, Tam gözlerini açtı.

"İşte buradasın, evlat. Marin burada olduğunu söyledi, ama doğrulup bakamadım. Sırf ben göreyim diye uyandırılmayacak kadar yorgun olduğunu söyledi. Bir kez kararını verdiğinde, Bran bile onunla başa çıkamıyor."

Tam'in sesi zayıftı, ama bakışları berrak ve sağlamdı. *Aes Sedai haklıymış*, diye düşündü Rand. *Dinlenince her zamanki kadar iyi olacak.*

"Sana yiyecek bir şeyler getireyim mi? Al'Vere Hanım bir tepsi bıraktı."

"Beni çoktan besledi... eğer buna beslemek diyebilirsen. Et suyundan başka bir şey yememe izin vermedi. İnsanın midesinde et suyundan başka bir şey yokken, kötü rüyalardan nasıl kaçınabilir ki..." Tam elini örtünün altından çıkardı ve Rand'ın belindeki kılıca dokundu. "Demek rüya değilmiş. Marin bana hasta olduğumu söylediğinde rüya gördüğümü sandım... Ama sen iyisin. Önemli olan bu. Çiftlik ne durumda?"

Rand derin bir nefes aldı. "Trolloclar koyunları öldürdü. Sanırım ineği de aldılar ve evin iyice temizlenmesi gerek." Zayıfça gülümsemeyi başardı. "Biz bazılarından daha şanslıyız. Köyün yarısını yaktılar."

Tam'e olan biten her şeyi anlattı, ya da en azından çoğunu. Tam dikkatle dinledi ve keskin sorular sordu, öyle ki, kendini, ormandan çiftlik evine dönmelerini anlatırken buldu ve bu da öldürdüğü Trolloc konusunu açtı. Ona Hikmet yerine Aes Sedai'nin bakmasını açıklayabilmek için Nynaeve'in nasıl Tam'in öleceğini söylediğini anlatmak zorunda kaldı. Bunu duyunca Tam'in gözleri irileşti, Emond Meydanı'nda bir Aes Sedai. Fakat Rand, çiftlikten buraya yaptıkları yolculuğun her adımını, korkularını, yoldaki Myrddraal'i anlatma gereği hissetmedi. Ve kuşkusuz yatağın yanında uyurken gördüğü kâbuslardan da hiç bahsetmedi. Özellikle de Tam'in ateş içinde kıvranırken sayıkladıklarını anlatmak için sebep görmedi. Henüz değil. Ama Moiraine'in hikâyesi: bundan kaçınması olanaksızdı.

"İşte bu, bir âşığı bile gururlandıracak bir hikâye," diye mırıldandı Tam, Rand lafını bitirdiği zaman. "Trolloclar siz delikanlılardan ne istiyor olabilir? Ya da Karanlık Varlık, Işık bize yardım etsin?"

"Sence yalan mı söylüyor? Al'Vere Efendi, saldırıya uğrayan iki çiftlik konusunda doğruyu söylediğini anlattı. Ve Luhhan Usta'nın ve Cauthon Efendi'nin evleri hakkında."

Tam bir an sessiz kaldı. Sonra konuştu: "Ne söylediğini söyle bana. Tam olarak onun sözcükleriyle, onun söylediği gibi."

Rand çabaladı. Kim işittiği sözcükleri tam olarak hatırlardı ki? Dudağını çiğnedi, başını kaşıdı ve azar azar, hatırlayabildiği kadarıyla söyledi. "Aklıma başka bir şey gelmiyor," diye bitirdi. "Bazılarını biraz farklı söylemediğinden o kadar emin değilim, ama yakın."

"Bu yeterli. Öyle olmalı, değil mi? Görüyorsun, evlat, Aes Sedailer ile uğraşmak zordur. Yalan söylemezler, ama bir Aes Sedai'nin söylediği gerçek, her zaman senin düşündüğün gerçek değildir. Onun çevresindeyken dikkat et."

"Hikâyeleri ben de duydum," diye terslendi Rand. "Ben çocuk değilim."

"Elbette değilsin, elbette değilsin." Tam derin bir iç çekti, sonra sıkıntı içinde omuzlarını silkti. "Yine de, benim de seninle gelmem gerekiyor. İki Nehir'in dışında dünya Emond Meydanı'na benzemez."

Bu Tam'e dışarıya gitmek ve başka şeyler hakkında soru sormak için bir fırsat veriyordu, ama Rand bu fırsatı kullanmadı. Bunun yerine ağzı açık kaldı. "Bu kadar mı? Beni vazgeçirmeye çalışacağını sanmıştım. Gitmemem için yüz farklı sebep bulacağını sanmıştım." Tam'in, yüz sebep, hem de iyi sebepler söylemesini umduğunu fark etti.

"Belki yüz tane değil," dedi Tam hoşnutsuzlukla, "ama aklıma birkaç tane geldi. Yine de hiçbiri çok önemli değil. Eğer peşinde Trolloclar varsa, Tar Valon'da, burada olacağından daha fazla güvende olursun. Ama ihtiyatlı davranmayı unutma. Aes Sedailer kendi sebeplerine göre hareket ederler ve bunlar her zaman senin düşündüğün sebepler değildir."

"Âşık da böyle bir şey söylemişti," dedi Rand yavaşça.

"Demek neden bahsettiğini biliyormuş. Dikkatle dinle, çok düşün ve diline hakim ol. Bu, İki Nehir'in ötesindeki her konu için iyi bir tavsiyedir, ama özellikle Aes Sedailer ile birlikteysen iyidir. Ve Muhafızlar ile. Lan'e bir şey söyle, Moiraine'e söylemiş kadar olursun. Eğer o bir Muhafız ise, bu sabah güneşin doğduğu kadar kesin bir biçimde kadına bağlıdır ve ondan hiçbir sır saklamaz."

Dinlediği Muhafız hikâyelerinde büyük rol oynasa da, Rand, Aes Sedailer ve Muhafızlar arasındaki bağlar konusunda pek az şey biliyordu. Güç ile ilgili bir şeydi, Muhafız'a bir armağan ya da belki bir tür değiş tokuş. Hikâyelere göre Muhafızlar pek çok şeyden faydalanıyordu. Başka insanlardan daha kolay iyileşiyorlardı ve yemek, su ve uyku olmadan daha fazla dayanıyorlardı. Yeterince yakındalarsa, Trollocları ve Karanlık Varlık'ın diğer yaratıklarını hissettikleri varsayılıyordu ve bu, Lan ile Moiraine'in saldırıdan önce köyü uyarmaya çalışmalarını açıklıyordu. Hikâyeler Aes Sedai'nin bunun karşılığında ne aldığı konusunda bir şey söylemiyordu, ama Rand bir şey almadıklarına inanacak değildi.

"Dikkatli olurum," dedi Rand. "Ama neden olduğunu bilseydim keşke. Hiç mantıklı gelmiyor. Neden ben? Neden biz?"

"Ben de bilmek isterdim, evlat. Kan ve küller, keşke bilseydim." Tam derin derin iç çekti. "Eh, kırık yumurtayı kabuğuna geri koymaya çalışmanın alemi yok, sanırım. Ne zaman gitmeniz gerekiyor? Bir iki gün içinde ayağa kalkarım ve yeni bir sürü oluşturmanın yoluna bakarız. Bütün otlakları yok olmuşken, Ören Dautry'nin vermeye razı olacağı iyi bir sürüsü var. Jon Thane'in de öyle."

"Moiraine... Aes Sedai yatakta kalman gerektiğini söyledi. Haftalarca," dedi Rand. Tam ağzını açtı, ama sözüne devam etti. "Ve al'Vere Hanım ile konuştu."

"Ah. Pekâlâ, belki Marin'i ikna edebilirim." Ama Tam'in sesi umutlu çıkmamıştı. Rand'a öfkeli bir bakış fırlattı. "Yanıt vermekten kaçınman kısa sürede ayrılman gerektiğini gösteriyor. Yarın mı? Yoksa bu gece mi?"

"Bu gece," dedi Rand sessizce ve Tam hüzünle başını salladı.

"Evet. Pekâlâ, eğer yapılması gerekiyorsa, gecikmemek en iyisi. Ama bu 'haftalar' meselesini göreceğiz." Güçten çok, sinirle battaniyelerini çekiştirdi. "Belki yine de birkaç gün içinde sizi takip edebilirim. Sizi yolda yakalarım. Bakalım ben kalkmak isterken Marin beni yatakta tutabilecek mi."

Kapı çalındı ve Lan'in kafası belirdi. "Çabuk veda et, koyun çobanı, ve gel. Sorun çıkabilir."

"Sorun mu?" dedi Rand, ve Muhafız ona sabırsızca gürledi.

"Acele et!"

Rand telaşla pelerinini kaptı. Kılıç kemerini çözecek oldu, ama Tam sesini yükseltti.

"Sende kalsın. Muhtemelen ona benden daha çok ihtiyacın olacak. Ama Işık izin verirse, ikimizin de olmaz. Kendine dikkat et, evlat. Duydun mu?"

Rand, Lan'in homurdanmalarını duymazdan gelerek eğilip Tam'i kucakladı. "Geri döneceğim. Söz veriyorum."

"Elbette döneceksin." Tam bir kahkaha attı. Kucaklamaya zayıfça karşılık verdi ve Rand'ın sırtını okşayarak bitirdi. "Bunu biliyorum. Ve sen döndüğünde bakman gereken iki kat fazla koyun olacak. Şimdi, o adam kendini yaralamadan git."

Rand oyalanmaya çalıştı, sormak istemediği soru için sözcükler aradı, ama Lan odaya daldı, kolunu yakaladı ve onu koridora çekti. Muhafız, birbirinin üstüne binen metal pullardan, donuk gri-yeşil bir tunik giymişti. Sesi sinirle gıcırdıyordu.

"Acele etmek zorundayız. Sorun sözcüğünü anlamıyor musun?"

Odanın dışında, pelerinli, ceketli, yayını taşıyan Mat bekliyordu. Belinde bir sadak asılıydı. Endişeyle topuklarının üzerinde sallanıyor, hem sabır hem korkuyla merdivene doğru bakıyordu. "Bu pek hikâyelerdeki gibi değil, değil mi, Rand?" dedi boğuk sesle.

"Ne tür bir sorun?" diye sordu Rand, ama Muhafız yanıt vermek yerine ileriye koştu ve basamakları ikişer ikişer inmeye başladı. Mat takip etmesi

için Rand'a işaret ederek arkasından fırladı.

Rand pelerinini giydi ve onları aşağıda yakaladı. Salonu yalnızca zayıf bir ışık dolduruyordu; mumların yarısı tükenmiş, geri kalanı da tükenmek üzereydi. Üçü dışında boştu. Mat ön pencerelerin birinde duruyor, görülmemeye çalışarak dışarıya bakıyordu. Lan kapıyı aralamış, han avlusuna bakıyordu.

Neyi izlediklerini merak eden Rand onlara katılmaya gitti. Muhafız dikkat etmesini mırıldandı, ama Rand'ın da görebilmesi için kapıyı azıcık daha araladı.

Başta ne gördüğünden emin olamadı. Köylü erkeklerden bir grup, yaklaşık üç düzinesi, Çerçi'nin arabasının yanmış kabuğunun yakınında toplanmıştı. Taşıdıkları meşaleler geceyi uzak tutuyordu. Moiraine sırtını hana vermiş, görünürde kayıtsızca yürüyüş asasına dayanmış, onlara bakıyordu. Hari Coplin, kardeşi Darl ve Bili Congar ile birlikte kalabalığın önünde duruyordu. Cenn Buie de oradaydı ve huzursuz görünüyordu. Rand, Hari'nin Moiraine'e yumruğunu salladığını görünce irkildi.

"Emond Meydanı'nı terk et!" diye bağırdı ekşi yüzlü çiftçi. Birkaç ses kalabalıktan onu yankıladı, ama tereddütle, ve kimse öne çıkmaya çalışmadı. Bir kalabalığın içinden bir Aes Sedai'ye meydan okumaya gönüllü olabilirlerdi, ama hiçbiri öne çıkmak istemiyordu. Alınmak için her sebebi olan bir Aes Sedai tarafından değil.

"Bu canavarları sen getirdin!" diye kükredi Darl. Meşalesini başının üstünde salladı ve kuzeni Buie'nin önderliğinde bağırışlar duyuldu, "Onları sen getirdin!" ve "Bu senin suçun!"

Hari Cenn Buie'yi dirsekledi. İhtiyar çatı tamircisi dudaklarını büzdü ve ona öfkeyle, yan yan baktı. "Bu şeyler... bu Trolloclar sen geldikten sonra görüldü," diye mırıldandı Cenn, zar zor duyulan bir sesle. Aksi aksi, sanki başka bir yerde olmayı dilermiş ve oraya gitmek için bir yol ararmış gibi bir o yana, bir bu yana baktı. "Sen bir Aes Sedai'sin. İki Nehir'de senin gibileri istemiyoruz. Aes Sedailer kendileriyle birlikte sorun getirirler. Burada kalırsan, daha fazlasını getireceksin."

Konuşmaları, toplanmış köylülerden karşılık görmedi ve Hari, sinirle kaşlarını çattı. Aniden Darl'ın meşalesini kaptı ve Moiraine'e doğru salladı. "Defol!" diye bağırdı. "Yoksa seni yakarız!"

Yalnızca gerileyen adamların ayak sürümeleri ile bozulan bir ölüm sessizliği çöktü. İki Nehir halkı saldırıya uğradığında savaşabilirdi, ama şiddet, sıradan bir şey değildi. Arada bir yumruk sallamak dışında insanları tehdit etmek onlara yabancıydı. Cenn Buie, Bili Congar ve Coplinler önde, yalnız kaldılar. Bili de gerilemek ister gibi görünüyordu.

Hari, çevresinden destek göremeyince huzursuzca irkildi, ama hemen kendini topladı. "Defol!" diye bağırdı yine ve önce Darl, sonra daha zayıfça Bili tarafından yankılandı. Hari diğerlerine baktı. Kalabalığın çoğu onunla göz göze gelmekten kaçındı.

Aniden Bran al'Vere ve Haral Luhhan gölgelerin içinden çıktı, hem Aes Sedai'den, hem de kalabalıktan uzak durdu. Belediye Başkanı bir elinde, kayıtsızlık içinde, fıçılara musluk çakmak için kullandığı iri, tahta bir çekiç taşıyordu. "Birisi hanımı yakmaktan mı bahsetti?" diye sordu yumuşak bir sesle.

İki Coplin birer adım gerilediler ve Cenn Buie onlardan uzaklaştı. Bili Congar kalabalığın içine daldı. "Öyle değil," dedi Darl telaşla. "Biz hiç öyle bir şey demedik, Bran... ah, Başkan."

Bran başını salladı. "O zaman belki, hanımda kalan konukları tehdit ettiğinizi duymuşumdur, ha?"

"O bir Aes Sedai," diye başladı Hari öfkeyle, ama Haral Luhhan kıpırdayınca sustu.

Demirci yalnızca, kollarını başının üzerine kaldırarak ve dev yumruklarını parmak boğumları çatırdayana kadar sıkarak gerindi, ama Hari iriyarı adama, sanki o yumruklardan biri burnunun altında sallanmış gibi baktı. Haral, kollarını göğsünde kavuşturdu. "Afedersin, Hari. Sözünü kesmek istememiştim. Ne diyordun?"

Ama kendi içine büzülüp yok olmak istercesine sırtını kamburlaştıran Hari'nin, söyleyecek başka hiçbir şeyi yok gibiydi.

"Size şaşıyorum," diye gürledi Bran. "Paet al'Caar, dün gece oğlunun bacağı kırıldı, ama bugün onun yürüdüğünü gördüm bu kadının sayesinde. Eward Candwin, dün temizlenmek üzere yarılmış bir balık gibi, sırtında bir kesikle, karın üstü yatıyordun. Ta ki, o seninle ilgilenene kadar. Şimdi, sanki bir ay önce olmuş gibi görünüyorsun ve yanılmıyorsam sırtında yara izi bile kalmamış olmalı. Ve sen, Cenn." Çatı tamircisi kalabalığın içinde kaybolacak oldu, ama durdu, huzursuzca Bran'in bakışlarının altında bekledi. "Burada Köy Kurulu'ndan herhangi birini görmeye şaşırıyorum, Cenn, özellikle de seni. O olmasaydı kolun bir yanık ve yara yığını halinde, yan tarafından sarkıyor olacaktı. Minnetin yoksa bile, utancın da mı yok?"

Cenn, sağ elini kaldırdı, sonra öfkeyle bakışlarını kaçırdı. "Yaptıklarını inkar edemem," diye mırıldandı ve sesi gerçekten de utanç dolu geliyordu. "Bana ve başkalarına yardım etti," diye devam etti yalvarırcasına, "ama o bir Aes Sedai, Bran. O Trolloclar buraya onun yüzünden gelmediyse, neden geldiler? İki Nehir'de Aes Sedai istemiyoruz. Bırak başka yerde sorun çıkarsınlar."

Kalabalığın içinde kendilerini güvende hisseden birkaç adam bağırdı. "Biz Aes Sedai sorunları istemiyoruz!" "Onu buradan uzaklaştır!" "Onu gönder!" "Onun yüzünden değilse, neden geldiler!"

Bran'in kaşları daha fena çatıldı, ama o konuşamadan, Moiraine aniden sarmaşık oymalı asasını başının üzerinde, iki eliyle çevirmeye başladı. Rand'ın inlemesi köylülerce yankılandı, çünkü asasının iki ucunda, tıslayan, beyaz alevler belirmişti ve çubuğun dönüşüne rağmen mızrak ucu gibi dik duruyorlardı. Bran ve Haral bile kadından uzaklaştılar. Aes Sedai asa yere paralel duracak şekilde, kollarını dümdüz önüne uzattı, ama solgun ateş, meşalelerden daha parlak bir biçimde, fışkırmaya devam etti. Adamlar çekildiler, gözlerini parlaklığın verdiği acıdan korumak için gölgelediler.

"Aemon'un kanı buna mı geldi?" Aes Sedai'nin sesi yüksek değildi, ama tüm diğer sesleri bastırdı. "Tavşan gibi saklanma hakkı için didişen küçük insanlar. Kim olduğunuzu, eskiden kim olduğunuzu unutmuşsunuz, ama küçük bir kısmın kaldığını, kanınızda ve kemiklerinizde biraz anı olacağını düşünmüştüm. Gelecek uzun geceye karşı sizi güçlendirecek küçük bir parça."

Kimse konuşmadı. İki Coplin bile bir daha asla ağızlarını açmak istemiyormuş gibi görünüyordu.

Bran konuştu. "Kim olduğumuzu unutmak mı? Biz, hep olduğumuz insanlarız. Dürüst çiftçiler, çobanlar ve zanaatkarlar. İki Nehir halkı."

"Güneyde," dedi Moiraine, "sizin Beyaz Nehir dediğiniz bir ırmak uzanıyor, ama buranın çok doğusunda, insanlar onu hâlâ doğru ismi ile hatırlıyor. Manetherendrelle. Eski Dil'de, Dağ Yuvasının Suları. Bir zamanlar bir kahramanlık ve güzellik ülkesini dolanan, kıvılcımlı sular. İki bin yıl önce Manetherendrelle'in duvarlarının yanında aktığı bir dağ şehri o kadar güzeldi ki, Ogier taş ustaları gelip şaşkınlık içinde bakarlardı. Bu bölge, çiftlikler ve köylerle kaplıydı. Hem sizin Gölgeler Ormanı dediğiniz yer, hem de daha öteler. Ama o halkların tamamı kendilerini Dağ Yuvası'nın halkı, Manetheren halkı olarak düşünürdü.

"Kralları Aemon al Caar al Thorin idi. Thorin oğlu Caar oğlu Aemon. Eldrene ay Ellan ay Carlan Kraliçe'siydi. Aemon, o kadar korkusuzdu ki, insanlar arasındaki en büyük övgü, düşmanları arasında bile, bir insanın Aemon'un yüreğine sahip olduğunun söylenmesi idi. Eldrene, o kadar güzeldi ki, çiçeklerin onu gülümsetmek için açtığı söylenirdi. Cesaret, güzellik, bilgelik ve ölümün bile sona erdiremediği bir aşk. Yüreğiniz varsa, onların kaybı için, hatta onların anılarının kaybı için ağlayın. Onların kanı kaybedildiği için ağlayın."

Sustu, ama kimse konuşmadı. Rand da, kadının yarattığı büyü ile diğerleri kadar bağlanmıştı. Yine konuştuğunda, diğerleri gibi tüm dikkatini ona verdi.

"Neredeyse iki yüzyıl boyunca Trolloc Savaşları tüm dünyayı yakıp yıktı ve nerede savaş koptuysa, Manetheren'in Kızıl Kartal sancağı en öndeydi. Manetherenliler Karanlık Varlık'ın ayağındaki diken, kollarına dolanmış sarmaşık gibiydi. Gölge'ye diz çökmeyen Manetheren'in şarkısını söyleyin. Kırılamayan kılıcın, Manetheren'in şarkısını söyleyin.

"Manetheren'in erkekleri çok uzaktaydı, Kan Meydanı da denen Bekker Meydanı'nda, ve bir Trolloc ordusunun evlerine doğru yürüdüğünü haber aldılar. Ülkelerinin ölümünü duymak için beklemek dışında hiçbir şey yapamayacak kadar uzaktaydılar, çünkü Karanlık Varlık'ın güçleri onların

sonunu getirmeye kararlıydı. Yüce meşeyi köklerinden keserek öldüreceklerdi. Yas tutmak dışında hiçbir şey yapamayacak kadar uzaktaydılar. Ama onlar Dağ Yuvası'nın adamlarıydı.

"Tereddüt etmeden, aşmaları gereken mesafeyi düşünmeden, hâlâ ter ve kanla kaplı, zafer meydanından yürüyüşe geçtiler. Gece gündüz yürüdüler, çünkü bir Trolloc ordusunun arkasında bıraktığı dehşeti görmüşlerdi ve böyle bir tehlike, Manetheren'i tehdit ederken aralarında hiçbir erkek uyuyamazdı. Ayakları kanatlanmış gibi yürüdüler, dostlarının umduğundan, düşmanlarının korktuğundan daha fazla, daha uzağa yürüdüler. Başka bir gün olsa, yürüyüşleri şarkılara ilham verirdi. Karanlık Varlık'ın orduları Manetheren toprakları üzerine çöktüğünde, Dağ Yuvası'nın adamları, sırtlarını Tarendrelle'e vermiş, önünde duruyordu."

Bazı köylüler bir tezahürat kopardı, ama Moiraine duymamış gibi devam etti. "Manetherenlilerin karşısındaki düşman en cesur yüreği bile yıldırmaya yeterdi. Kuzgunlar gökyüzünü, Trolloclar toprağı karartmıştı. Trolloclar ve insan müttefikleri. On binlerce, yüz binlerce Trolloc ve Karanlıkdostu ve onları yönetecek Dehşetlordları. Geceleyin ateşleri göklerdeki yıldızlardan fazlaydı ve şafak başlarında Ba'alzamon'un sancağını gördü. Ba'alzamon, Karanlığın Yüreği. Yalanların Babası için kadim bir isimdir. Karanlık Varlık, Shayol Ghul'deki zindanından kurtulmuş olamazdı, çünkü o zaman, insanoğlunun tüm güçleri bile ona karşı duramazdı, ama orada güç vardı. Dehşetlordları ve o ışık yok eden sancağı gerçek gösteren, onu gören tüm insanların ruhlarını donduran bazı kötülükler.

"Yine de, ne yapmaları gerektiğini biliyorlardı. Evleri ırmağın karşısındaydı. O orduyu ve yanındaki gücü Dağ Yuvası'ndan uzak tutmalıydılar. Aemon, haberciler gönderdi. Tarendrelle'de üç gün daha dayanırlarsa yardım yetişeceği vaat edildi. Onları daha ilk saatte altedecek güçlere karşı tutunmak. Ama yine de bir şekilde, kanlı saldırılar ve ümitsiz savunmalarla bir saat tutundular, sonra iki saat, sonra üç. Üç gün boyunca savaştılar ve toprak, bir kasabın avlusuna dönse de, Tarendrelle üzerindeki hiçbir geçidi vermediler. Üçüncü gece hiçbir yardım, hiçbir haberci gelmemişti ve yalnız savaşıyorlardı. Altı gün. Dokuz. Onuncu gün, Aemon ihanetin acısını tatmıştı. Yardım gelmiyordu ve artık ırmak geçidini tutamıyorlardı."

"Ne yaptılar?" diye sordu Hari. Meşaleler soğuk gece rüzgârı ile titreşiyordu, ama kimse pelerinine daha sıkı sarınmak için kıpırdamadı.

"Aemon, Tarendrelle'i aştı," dedi Moiraine, "köprüleri arkasından yıktı. Ve tüm ülkesine, halkın kaçması için haber yolladı, çünkü Trolloc sürüsünün yanındaki güçlerin, onları ırmağın karşısına geçirecek bir yol bulacağını biliyordu. Haber yayılırken Trolloclar geçmeye başladılar ve Manetheren askerleri, halklarının kaçması için gereken saatleri kanları ile ödemek için, yeniden savaşmaya girişti. Manetne'en şehrinde, Eldrene halkının en derin ormanlara, dağların yükseklerine kaçmalarını organize etti.

"Ama bazıları kaçmadı. İlk önce damla damla, sonra nehir, sonra seller gibi, bazı erkekler güvenliğe değil, ülkeleri için savaşan orduya katılmaya gitti. Yayları ile çobanlar, yabaları ile çiftçiler, baltaları ile oduncular. Kadınlar da, bulabildikleri silahları omuzladılar ve erkekleri ile yan yana yürüdüler. Kimse, o yolculuğu asla dönmeyeceklerini bilmeden yapmadı. Ama bu onların ülkesiydi. Babalarının ülkesi olmuştu ve çocuklarının ülkesi olacaktı ve bunun bedelini ödemeye gittiler. Kanla ıslanmadan tek bir karış toprak verilmedi, ama sonunda Manetheren ordusu buraya sürüldü, sizin Emond Meydanı dediğiniz bu yere. Ve burada Trolloc orduları onları çevreledi."

Sesi, soğuk gözyaşlarının sesini taşıyordu. "Trolloc leşlerinin ve insan kaçakların cesetleri yığıldı, ama o leş yığınlarının üzerinden aşan ölüm dalgalarının sonu gelmiyordu. Ancak bir son olabilirdi. O günün şafağında Kızıl Kartal sancağının altında duran hiçbir insan, gece çöktüğünde hayatta değildi. Kırılamayan kılıç paramparça edilmişti.

"Puslu Dağlar'da, boş Manetheren şehrinde, Eldrene, Aemon'un öldüğünü hissetti ve onunla beraber yüreği de öldü. Ve yüreğinin olduğu yerde, yalnızca intikam susuzluğu kaldı, aşkının intikamı, halkının ve ülkesinin intikamı. Acısının gücüyle Gerçek Kaynak'a uzandı ve Tek Güç'ü Trolloc ordusunun üzerine fırlattı. Ve Dehşetlordları orada, durdukları yerde, gizli toplantılarında ya da askerlerine kumanda ederken öldüler. Bir nefes alımı kadar sürede, Dehşetlordları Ve Karanlık Varlık'ın ordularının generalleri alev aldılar. Alev, bedenini kavurdu, dehşet, daha yeni muzaffer olmuş ordularını tüketti.

"Artık orman yangınından kaçan hayvanlar gibi kaçıyorlardı, akıllarında kaçmaktan başka düşünce yoktu. Kuzeye ve güneye kaçtılar. Binlercesi Dehşetlordlarının yardımı olmadan Tarendrelle'i geçmeye çalışırken öldü ve Manetherendrelle'de takip edilme korkusu ile ardlarından köprüleri yıktılar. İnsan buldukları yerlerde öldürüp yakarlar, ama insanların hepsi de, kaçma güdüsüne tutsak olmuşlardı. Ta ki, sonunda Manetheren topraklarında tek bir tanesi bile kalmayana kadar, tozlar gibi dağıldılar. Son intikam daha yavaş geldi, ama geldi ve diğer halklar, diğer ülkelerin orduları tarafından avlandılar. Aemon Meydanı'ndan katliam yapanlardan hiçbiri kalmadı.

"Ama Manetheren için bedel çok yüksekti. Eldrene Tek Güç'ten, içine, bir insanın yardım almadan kullanamayacağı kadar çok çekmişti. Düşman generalleri ölürken o da öldü ve onu yok eden alevler, boş Manetheren şehrini de yok etti, hatta taşları bile. Dağlardaki, yaşayan kayalara kadar. Ama halk kurtulmuştu.

"Çiftliklerinden, köylerinden, büyük şehirlerinden hiçbir şey kalmamıştı. Bazıları onlar için hiçbir şeyin kalmadığını söylerdi, her şeye baştan başlayabilecekleri diğer ülkelere kaçmak dışında hiçbir şey. Ama onlar bunu söylemediler. Kanlarıyla ve umutları ile, ülkeleri için daha önce ödenmediği kadar büyük bir bedel ödemişlerdi ve şimdi bu topraklara çelikten de güçlü bağlarla bağlıydılar. Gelecek yıllarda başka savaşlar da onları perişan edecekti, ta ki dünyanın o köşesi unutulana kadar. Sonunda onlar savaşları ve savaşmayı unutana kadar. Manetheren bir daha yükselmedi. Yüksek kuleleri, gür çeşmeleri insanların zihinlerinde bir rüya gibi yavaş yavaş soldu. Ama onlar, onların çocukları, onların çocuklarının çocukları kendilerine ait olan toprakları bırakmadılar. Uzun yüzyıllar, nedenleri zihinlerden silinse de, onlar kaldılar. Ta ki bugünlere, sizlere kadar. Ağla, Manetheren. Sonsuza dek kaybolanlar için ağla."

Moiraine'in asasındaki ateşler söndü, Aes Sedai sanki yüz kilo çekermişcesine onu yanına indirdi. Uzun dakikalar boyunca işitilebilen tek ses, rüzgârın inlemesi oldu. Sonra Paet al'Caar Coplinleri omuzlayıp geçti.

"Hikâyenizi bilmem," dedi uzun çeneli çiftçi. "Ben Karanlık Varlık'ın ayağındaki diken değilim, ne de olacak gibi biriyim. Ama benim Wil sizin sayenizde yürüyor ve bu yüzden burada olmaktan utanıyorum. Beni affedebilir misiniz, bilmiyorum, ama etseniz de, etmeseniz de, ben

gidiyorum. Ve bana kalırsa, Emond Meydanı'nda dilediğiniz kadar kalabilirsiniz."

Başını selam verircesine hızla eğerek, kalabalığın arkasına yürüdü. Sonra başkaları da mırıldanmaya, utançlarını ve pişmanlıklarını sunarak teker teker ayrılmaya başladılar. Ekşi ağızlı, yine kaşlarını çatmaya başlamış Coplinler, çevrelerindeki yüzlere baktılar ve tek söz söylemeden gecenin içinde yok oldular. Bili Congar kuzenlerinden önce kaybolmuştu.

Lan, Rand'ı geriye çekti ve kapıyı kapattı. "Gidelim, evlat." Muhafız hana döndü ve yürümeye başladı. "İkiniz de gelin. Çabuk!"

Rand tereddüt etti, Mat ile şaşkınlık içinde bakıştı. Moiraine hikâyesini anlatırken al'Vere Efendi'nin Dhurranları onu yerinden koparamazdı, ama şimdi ayaklarını bağlayan başka bir şey vardı. Bu, handan ayrılmak ve Muhafız'ı gecenin içine doğru takip etmek, gerçek bir başlangıç olacaktı... Silkelendi ve kararlılığını sağlamlaştırmaya çalıştı. Gitmek dışında seçeneği yoktu, ama bu yolculuk ne kadar uzun sürecek, onu ne kadar uzağa götürecek olursa olsun, Emond Meydanı'na geri dönecekti.

"Ne bekliyorsun?" diye sordu Lan, salonun arkasına giden kapıdan. Mat irkilerek arkasından seyirtti.

Rand, kendi kendini büyük bir maceraya atıldığını ikna etmeye çalışarak ikisinin peşinde kararmış mutfağa, sonra ahır avlusuna gitti.

10. BÖLÜM

Veda

Kapakları yarı indirilmiş tek bir lamba, ahır direğinde asılı duruyor, loş bir ışık yayıyordu. Bölmelerin çoğu derin gölgelere boğulmuştu. Rand, ahır avlusunun kapısından, Mat ile Muhafız'ın peşinden içeri girerken, Perrin, sırtı ahır kapısında, oturduğu yerden saman hışırtıları içinde fırladı. Ağır bir pelerine sarınmıştı.

Lan durdu ve sordu, "Sana söylediğim gibi baktın mı, demirci?"

"Baktım," diye yanıt verdi Perrin. "Burada bizden başka kimse yok. Neden kimse buraya saklanmak..."

"Dikkat ve uzun bir ömür birlikte yürür, demirci." Muhafız hızla gölgeli ahıra ve yukarıdaki samanlığa göz gezdirdi, sonra başını salladı. "Zaman yok," diye mırıldandı, daha çok kendi kendine. "Moiraine, acele edin, dedi."

Sanki sözlerini haklı çıkarmak ister gibi, eyerlenmiş, gemlenmiş beş atın ışık havuzunun arkasında bağlı durduğu yere doğru hızla yürüdü. İkisi, Rand'ın daha önce gördüğü siyah aygır ile beyaz kısrak idi. Diğerleri, onlar kadar uzun boylu ya da zarif olmasa da, kuşkusuz İki Nehir'de bulunabilecek en iyi atlar gibi görünüyordu. Lan telaşlı bir özenle tüm kolanları, heybeleri tutan deri bağları, su tulumlarını, eyerlerin arkasındaki battaniye rulolarını kontrol etti.

Rand, tedirgin bir biçimde arkadaşlarına gülümsedi, gerçekten gitmek için sabırsızlanıyormuş gibi görünmeye çalıştı.

Mat, Rand'ın belindeki kılıcı ilk defa fark etti ve ona işaret etti. "Muhafız mı oluyorsun?" Bir kahkaha attı, sonra Lan'e hızlı bir bakış fırlatarak kahkahasını yuttu. Muhafız fark etmemiş gibi görünüyordu. “Veya en azından bir tüccar koruyucusu," diye devam etti Mat, azıcık zorlama görünen bir gülümseme ile. Yayını kaldırdı, “Dürüst bir adamın silahı, onun için yeteri kadar iyi değildir."

Rand kılıcı sallamayı düşündü, ama Lan'in orada olması onu engelledi. Muhafız o tarafa bakmıyordu bile, ama Rand, adamın, çevresinde olup biten her şeyin farkında olduğundan emindi. Bunun yerine, aşırı kayıtsızlık içinde, sanki kılıç takması hiç de sıra dışı bir şey değilmiş gibi, "Faydalı olabilir," dedi.

Perrin, pelerininin altında bir şey saklamaya çalışarak kıpırdandı. Rand, demirci çırağının belini saran geniş, deri bir kemer gördü. Kemerdeki halkaya bir balta sapı takılmıştı.

"Orada ne var?" diye sordu.

"Gerçekten de tüccar koruyucuları gibi," diye güldü Mat.

Kıvırcık saçlı genç Mat'e, şakalarından payını çoktan aldığını anlatan öfkeli bir bakış fırlattı, sonra derin derin iç çekerek baltayı göstermek için pelerinini arkaya attı. Bu, sıradan bir oduncu baltası değildi. Bir yanı yarımay şeklinde ve keskin, diğer yanında ise kıvrımlı, sivri bir uç vardı ve bu haliyle, İki Nehirli biri için Rand'ın kılıcı kadar tuhaftı. Ama Perrin'in eli, baltanın üzerinde alışık duruyordu.

"Luhhan Usta iki sene önce, bir yün alıcısının koruyucusu için yaptı. Ama bittiği zaman adam önceden söylediği fiyatı ödemedi ve Luhhan Usta daha azını kabul etmedi. Beni," boğazını temizledi, sonra Rand'a, Mat'e fırlattığı aynı uyarıcı bakışı fırlattı "beni onunla alıştırma yaparken yakalayınca bana verdi. Başka bir işine yaramadığına göre, bana verse de olacağını söyledi."

"Alıştırma yapmak," diye kıkırdadı Mat, ama Perrin başını kaldırınca yatıştırırcasına ellerini kaldırdı. "Dediğin gibi. İçimizden birinin gerçek bir silah kullanmayı bilmesi iyi bir şey."

"O yay gerçek bir silahtır," dedi Lan aniden. Bir kolunu yüksek, siyah aygırının eyerine koydu ve onlara ciddiyetle baktı. "Köylü çocukları kullandığını gördüğüm sapanlar da öyle. Daha önce tavşan avlamak ya da kurtları koyunlarınızdan uzaklaştırmak dışında kullanmamış olmanız fark etmez. Eğer onu kullanan adamın ya da kadının Cesareti ve iradesi varsa, herhangi bir şey silah olabilir. Eğer Tar Valon'a canlı ulaşmak istiyorsanız, İki Nehir'den ve Emond Meydanı'ndan ayrılmadan önce bunu iyice anlasanız iyi olur."

Ölüm kadar soğuk ve kaba yontulmuş bir mezar taşı kadar sert yüzü ve sesi, gülümsemelerini ve seslerini bastırdı. Perrin, yüzünü buruşturarak pelerinini baltanın üzerine çekti. Mat ayaklarına baktı ve ayağının ucu ile zemindeki samanları dürtükledi. Muhafız homurdanarak atları kontrol etmeye devam etti. Sessizlik uzadı.

"Hikâyelere pek benzemiyor," dedi Mat sonunda.

"Bilmiyorum," dedi Perrin aksi aksi. "Trolloclar, bir Muhafız, bir Aes Sedai. Başka ne isteyebilirsin ki?"

"Aes Sedai," diye fısıldadı Mat, aniden üşümüş gibi.

"Ona inanıyor musun, Rand?" diye sordu Perrin. "Yani, Trolloclar bizden ne istiyor olabilir?"

Aynı anda Muhafız'a baktılar. Lan beyaz kısrağın eyer kolanına dalmış görünüyordu, ama üçü ahır kapısına, Lan'den uzağa gerilediler. Birbirlerine sokuldular ve fısıltıyla konuştular.

Rand başını iki yana salladı. "Bilmiyorum, ama çiftliklerimizin saldırıya uğrayan tek çiftlikler olduğu konusunda haklı. Ve köyde ilk önce Luhhan Usta'nın evi ile demirhaneye saldırmışlar. Belediye Başkanı'na sordum. Peşimizde olduklarına inanmak, aklıma gelen başka sebeplere inanmak kadar kolay." Aniden ikisinin de kendisine baktığını fark etti.

"Belediye Başkanı'na sordun mu?" dedi Mat inanmazlık içinde. "Moiraine kimseye söylemememiz gerektiğini söyledi."

"Neden sorduğumu söylemedim," diye itiraz etti Rand. "Yani siz hiç kimseyle konuşmadınız mı? Kimseye gittiğinizi söylemediniz mi?"

Perrin kendini savunurcasına omuzlarını silkti. "Moiraine Sedai hiç kimse, dedi."

"Not bıraktık," dedi Mat. "Ailelerimiz için. Notları sabah bulacaklar. Rand, annem Tar Valon'un Shayol Ghul'e eşdeğer olduğunu düşünüyor." Fikrini paylaşmadığını göstermek için küçük bir kahkaha attı. Pek inandırıcı değildi. "Oraya gitmeyi düşündüğüme bile inansaydı, beni kilere kilitlerdi."

"Luhhan Usta bir kaya kadar inatçıdır," diye ekledi Perrin, "ve Luhhan Hanım daha da beterdir. Trollocların geri dönmesini umduğunu, böylece onları ele geçirebileceğini söyleyerek evin kalıntılarını nasıl didik didik ettiğini görseydiniz..."

"Yak beni, Rand," dedi Mat, "kadının Aes Sedai falan olduğunu biliyorum, ama Trolloclar gerçekten buradaydı. Kimseye söylemeyin, dedi. Böyle bir durumda ne yapılması gerektiğini bir Aes Sedai bilmiyorsa, kim bilir ki?"

"Bilmiyorum." Rand alnını ovaladı. Başı ağrıyordu; o rüyayı aklından çıkaramıyordu. "Babam ona inanıyor. En azından, gitmek zorunda olduğumuz konusunda hemfikirdi."

Moiraine aniden kapıda belirdi. "Bu yolculuk hakkında babanla konuştun mu?" Baştan ayağa koyu grilere bürünmüştü, eteği, ata bacaklarını açarak binebilmesi için bölünmüştü ve artık üzerindeki tek altın, yılanlı yüzüktü.

Rand, kadının yürüyüş asasına baktı; gördüğü alevlere rağmen, hiçbir kararma, hatta is yoktu. "Ona söylemeden gidemezdim."

Kadın dudaklarını büzerek bir an ona baktı, sonra diğerlerine döndü. "Siz de mi bir notun yeterli olmadığına karar verdiniz?" Mat ve Perrin aynı anda konuşarak, onun söylediği gibi yalnızca not bıraktıkları konusunda onu temin ettiler. Kadın başını sallayarak susmalarını işaret etti ve Rand'a keskin bir bakış fırlattı. "Yapılan şey çoktan Desen'e dokunmuştur. Lan?"

"Atlar hazır," dedi Muhafız. "Baerlon'a ulaşmamıza yetecek, hatta biraz artacak kadar azığımız var. Her an yola çıkabiliriz. Ben şimdi çıkmamızı öneririm."

"Ben olmadan olmaz." Egwene, kollarında bir şala sarılı bohçayla, ahıra daldı. Rand neredeyse kendi ayaklarına takılıp düşecekti.

Lan'in kılıcının yarısı kınından çıkmıştı; kim olduğunu görünce, gözleri aniden donuklaşarak, kılıcı yerine soktu. Perrin ve Mat, Moiraine'i Egwene'e gitmekten bahsetmedikleri konusunda ikna etmek için konuşmaya başladılar. Aes Sedai onları duymazdan geldi; bir parmağını düşünceli düşünceli dudağına vurarak Ewgene'e baktı.

Egwene'in koyu kahverengi pelerininin başlığı çekilmişti, ama Moiraine ile yüzleşirken yüzünün aldığı meydan okur ifadeyi saklayacak kadar değil. "Burada, yiyecek dâhil ihtiyaç duyacağım her şey var. Ve arkada kalmayacağım. Muhtemelen İki Nehir'in dışındaki dünyayı görme şansını bir daha asla elde edemem."

"Bu, Suormanı'nda piknik yapmak için çıkılan bir yolculuk değil, Egwene," diye hırladı Mat. Kız, indirdiği kaşlarının altından ona bakınca bir adım geriledi.

"Teşekkür ederim, Mat. Asla bilemezdim. Sence dışarıda ne olduğunu yalnızca siz mi görmek istiyorsunuz? Ben de sizin kadar çok hayal ettim ve bu fırsatı kaçırmak istemiyorum."

"Gideceğimizi nasıl anladın?" diye sordu Rand. "Her neyse, sen bizimle gelemezsin. Eğlenmek için gitmiyoruz. Trolloclar peşimizde." Kız ona horgörülü bir bakış fırlattı. Rand kızardı, gururu incinmişçesine katılaştı.

"İlk olarak," dedi Egwene sabırla, "Mat'in fark edilmemek için elinden geleni yaparak dışarı kaçtığını gördüm. Sonra Perrin'in o aptal, koca baltayı pelerininin altına saklamaya çalıştığını gördüm. Lan'in bir at satın aldığını biliyordum ve aniden aklıma neden fazladan bir ata ihtiyaç duyduğunu merak etmek geldi. Ve eğer bir tane alabiliyorsa, başkalarını da alabilirdi. Bunu, Mat ve Perrin'in tilki olmaya çalışan buzağılar gibi çevrede dolanmaları ile birleştirince... eh, ancak tek bir yanıt bulabildim. Hayallerden bu kadar çok bahsettikten sonra seni de burada bulmak beni şaşırtmalı mı, şaşırtmamalı mı, bilmiyorum, Rand. Mat ve Perrin işe karışmışken, sanırım senin de içinde olman gerektiğini anlamalıydım.

"Ben gitmeliyim, Egwene," dedi Rand. "Hepimiz gitmeliyiz, aksi halde Trolloclar dönecek."

"Trolloclar!" Egwene inanmazlıkla kahkaha attı. "Rand, eğer dünyayı görmeye karar verdiysen tamam, güzel, ama lütfen bu saçma hikâyelerini kendine sakla."

"Doğru," dedi Perrin, Mat "Trolloclar..." diye başlarken.

"Yeter," dedi Moiraine alçak bir sesle. Konuşmaları bıçakla kesilmişçesine durdu. "Başka kimse bütün bunları fark etti mi?" Sesi yumuşaktı, ama Egwene yutkundu, yanıt vermeden önce sırtını dikleştirdi.

"Dün geceden sonra, herkesin tek düşünebildiği, yıkıntıları yeniden inşa etmekti. Bu ve bir daha olursa ne yapmak gerektiği. Burunlarına sokulmadığı sürece hiçbir şeyi göremezler. Ve şüphelerimden kimseye bahsetmedim. Kimseye."

"Pekâlâ," dedi Moiraine bir an sonra. "Sen de bizimle gelebilirsin."

Lan'in yüzünden şaşkın bir ifade geçti. Bir an sonra yok oldu, yüzünde sakin bir ifade kaldı, ama sözcükleri öfkeliydi. "Hayır, Moiraine!"

"Artık Desen'in parçası oldu, Lan."

"Bu saçma!" diye terslendi adam. "Kızın gelmesi için hiçbir sebep yok ve gelmemesi için çok sebep var."

"Bir sebebi var" dedi Moiraine sakinlik içinde. "Desen'in parçası Lan." Muhafız'ın taştan yüzü hiçbir şey belli etmedi, ama adam yavaşça başını salladı.

"Ama, Egwene," dedi Rand. "Trolloclar bizi kovalıyor olacak. Tar Valon'a ulaşana kadar güvende olmayacağız."

"Beni korkutup kaçırmaya çalışma," dedi kız. "Ben de geliyorum."

Rand, bu ses tonunu tanıyordu. Kızın en yüksek ağaçlara tırmanmanın çocuklara göre olduğuna karar vermesinden beri duymamıştı, ama çok iyi hatırlıyordu. "Trolloclarca kovalanmanın eğlenceli olacağını düşünüyorsan," diye başladı, ama Moiraine sözünü kesti.

"Bunun için zamanımız yok. Gün doğumuna kadar olabildiğince uzaklaşmalıyız. Kız arkada kalırsa, Rand, biz bir kilometre gitmeden bütün köyü ayağa kaldırabilir ve bu Myrddraal'i kesinlikle uyarır."

"Bunu yapmazdım," diye itiraz etti Egwene.

"Âşığın atına binebilir," dedi Muhafız. "Ona yeni bir at alması için yeterli para bırakırım."

"Bu mümkün değil," dedi Thom Merrilin'in ahenkli sesi samanlığın içinden. Lan'in kılıcı bu sefer kınını terk etti ve Lan aşığa bakarken yerine dönmedi.

Thom aşağıya bir battaniye rulosu bıraktı, sonra flüt ve arp çantalarını sırtına attı ve şişkin eyerlerini omuzladı. "Bu köyün bana ihtiyacı yok, ama diğer yandan, Tar Valon'da hiç gösteri yapmamıştım. Normalde yalnız yolculuk ederim, ama dün gece olanlardan sonra Yol arkadaşlarına itirazım olmaz."

Muhafız, Perrin'e sert sert baktı ve Perrin huzursuzca kıpırdandı. Samanlığa bakmak aklıma gelmedi," diye mırıldandı.

Uzun bacaklı Âşık, samanlık merdiveninden aşağı inerken, Lan katı bir resmiyetle konuştu. "Bu da Desen'in parçası mı, Moiraine?"

"Her şey Desen'in parçasıdır, eski dostum," diye yanıt verdi Moiraine yumuşak sesle. "Biz seçemeyiz. Ama göreceğiz."

Thom, ayağını ahırın zeminine koydu ve merdivenden dönerek yama kaplı pelerinindeki samanları silkeledi. "Aslında," dedi daha normal bir sesle, "yol arkadaşları ile yolculuk etmek konusunda ısrar edeceğimi de söyleyebilirsiniz. Bira kupaları eşliğinde, ömrümün nasıl sona ereceği üzerine düşünerek uzun saatler harcadım. Aklıma gelen düşünceler arasında bir Trolloc'un tenceresi yoktu." Yan yan Muhafız'ın kılıcına baktı. "Ona gerek yok. Ben doğranacak peynir değilim."

"Merrilin Efendi," dedi Moiraine, "hemen yola çıkmalıyız ve kesinlikle büyük tehlike içindeyiz. Trolloclar hâlâ dışarıda bir yerde ve biz gece gideceğiz. Bizimle yolculuk etmek istediğinden emin misin?"

Thom hepsini alayla süzdü. "Eğer kız için çok tehlikeli değilse, benim için de çok tehlikeli olamaz. Dahası, hangi âşık Tar Valon'da gösteri yapmak için biraz tehlikeyi göze almaz ki?"

Moiraine başını salladı ve Lan kılıcını kınına soktu. Rand aniden, Thom fikrini değiştirseydi ya da Moiraine başını sallamasaydı ne olurdu diye merak etti. Âşık, benzer düşünceler aklına hiç gelmemiş gibi atını eyerlemeye başladı, ama Rand onun Lan'in kılıcına birkaç kez göz attığını fark etti.

"Şimdi," dedi Moiraine. "Egwene hangi ata binecek?"

"Çerçi'nin atları Dhurran kadar kötü," diye yanıt verdi Muhafız yüzünü buruşturarak. "Güçlü, ama yavaş yürüyen atlar."

"Bela," dedi Rand. Lan, ona sessiz kalmış olmayı dilemesine sebep olan bir bakış fırlattı. Ama Egwene'in fikrini değiştiremeyeceğini biliyordu; yapılacak tek şey yardımcı olmaktı. "Bela, diğerleri kadar hızlı olmayabilir, ama güçlüdür. Bazen ona binerim. Ayak uydurabilir."

Lan alçak sesle mırıldanarak Bela'nın bölmesine baktı. "Diğerlerinden biraz daha iyi olabilir," dedi sonunda. "Başka seçenek olduğunu sanmıyorum."

"O zaman idare etmek zorundayız," dedi Moiraine. "Rand, Bela için bir eyer bul. Çabuk ol! Zaten fazla oyalandık."

Rand telaşla alet odasından bir eyer ve bir battaniye seçti, sonra Bela'yı bölmesinden çıkardı. Eyeri üzerine yerleştirirken, kısrak uykulu bir şaşkınlık içinde ona baktı. Rand ona binerken eyer kullanmıyordu; kısrak eyere alışık değildi. Rand kolanı sıkarken yatıştırıcı sesler çıkardı ve kısrak bu tuhaflığı, başını sallamak dışında tepki vermeden kabullendi.

Rand, Egwene'in bohçasını aldı. Kız biner ve eteğini düzeltirken eyerin arkasına bağladı. Kızın eteği, ata bacaklarını açarak binebilmesi için bölünmüş değildi, bu yüzden eteği dizine kadar sıyırarak yün çoraplarını açığa çıkardı. Kız, tüm diğer köylü kızlar gibi yumuşak, deri ayakkabılar giyiyordu. Değil Tar Valon, Seyrantepe'ye gitmeye bile uygun değildiler.

"Hâlâ gelmemen gerektiğini düşünüyorum," dedi Rand. "Trollocları uydurmuyordum. Ama söz veriyorum, sana göz kulak olacağım."

"Belki ben sana göz kulak olurum," diye yanıt verdi Egwene neşeyle. Rand çileden çıkmışcasına bakınca gülümsedi ve eğilip saçlarını okşadı.

"Bana göz kulak olacağını biliyorum, Rand. Birbirimize göz kulak olacağız. Ama artık atına binmeye baksan iyi olur."

Rand diğer herkesin atlarına binmiş, onu beklediklerini fark etti. Binicisiz kalan tek at Bulut'du; Jon Thane'a ait olan uzun boylu, gri bir at. Rand güçlükle eyere tırmandı. At başını sallayarak, Rand ayağını üzengiye koyarken yan yan sıçrayarak zorluk çıkardı. Arkadaşlarının Bulut'u seçmemeleri tesadüf değildi. Thane Efendi heyecanlı atını sık sık tüccarların atları ile yarıştırırdı ve Rand kaybettiğini hiç görmemişti, ama Bulut'un kimseye rahat bir yolculuk sağladığı da görülmemişti. Lan, değirmencinin atına iyi para ödemiş olmalıydı. Rand eyere yerleşirken, at sanki yola çıkmak için sabırsızlanırmış gibi daha da hareketlendi. Rand dizginleri kararlılıkla kavradı ve hiç sorun yaşamayacağını düşünmeye çalıştı. Belki o kendini ikna edebilirse, atı da ikna edebilirdi.

Dışarıda, gecenin içinde bir baykuş öttü ve köylüler ne olduğunu fark etmeden önce yerlerinde sıçradılar. Sinirli sinirli güldüler ve utangaç bir şekilde.

"Tarla fareleri bile bizi ağaç tepelerine kovalayabilir," dedi Egwene, titrek bir gülüşle. Lan başını iki yana salladı. "Onların yerine kurtlar olsa, daha iyi."

"Kurtlar mı!" dedi Perrin ve Muhafız ona donuk donuk baktı.

"Kurtlar Trolloclardan hoşlanmaz, demirci ve Trolloclar da kurtlardan ya da köpeklerden hoşlanmaz. Kurt sesi duysaydım, etrafta bizi bekleyen Trolloc olmadığından emin olurdum." Yüksek, siyah atını yavaşça harekete geçirerek ay ışığı ile aydınlanmış geceye ilerledi.

Moiraine bir an bile tereddüt etmeden onu takip etti. Egwene, Aes Sedai'ye yaklaştı. Rand ve Âşık, Mat ve Perrin'in ardından, en arkada kaldılar.

Hanın arkası sessiz ve karanlıktı ve avluyu, ayın düşürdüğü gölgeler doldurmuştu. Toynakların yumuşak sesleri hızla soldu, gecenin içinde kayboldu. Karanlıkta Muhafız'ın pelerini, onu da bir gölge kılmıştı. Yalnızca yolu onun göstermesi diğerlerinin çevresine toplanmasını sağlıyordu. Rand, köyden görülmeden çıkmanın kolay bir iş olmayacağına

karar verdi kapıya yaklaşırken. En azından, köylüler tarafından görülmeden. Köydeki pek çok pencere solgun, sarı bir ışık saçıyordu ve o parıltılar şimdi çok küçük görünse de, sık sık önlerinden şekiller geçiyordu: gecenin ne getirdiğini görmek için bakan köylüler. Kimse bir kez daha hazırlıksız yakalanmak istemiyordu.

Hanın arkasındaki derin gölgelerin içinde, tam ahır avlusunu terk edecekken, Lan aniden durdu ve sessiz kalmalarını işaret etti.

Çizmeler Araba Köprüsü'nü sarsıyor ve köprünün üzerinde, orada burada ay ışığı metallerden yansıyordu. Çizmeler köprüden geçerken takırdıyor, çakıl taşlarını eziyor, hana yaklaşıyordu. Gölgede bekleyenlerden tek bir ses çıkmadı. Rand, arkadaşlarının ses çıkaramayacak kadar korkmuş olduklarını tahmin ediyordu. Tıpkı kendisi gibi.

Ayak sesleri hanın önünde, salonun pencerelerinden dökülen loş ışığın griliği içinde durdu. Rand ancak Jon Thane öne çıkınca ne olduklarını anladı. Göğsüne çelikten diskler dikilmiş eski bir yelek giymiş olan adam, mızrağını omzuna dayamıştı. Köyden ve çevre çiftliklerden, bazıları nesiller boyunca tozlu tavan aralarında yatmış miğferler ve zırh parçalarıgiymiş, hepsi mızrak, odun baltası ya da paslı bir keser taşıyan on iki adam.

Değirmenci salonun pencerelerinin birinden içeri baktı, sonra

"Burada her şey yolunda görünüyor," diyerek döndü. Diğerleri, arkasında iki düzensiz sıra oluşturdular ve devriye, üç farklı trampete ayak uydurur gibi, gecenin içine yürüdü.

"İki Dha'vol Trollocu onları kahvaltı niyetine yer," diye mırıldandı Lan, çizmelerinin sesi solup gittikten sonra, "ama gözleri ve kulakları var." Aygırını çevirdi. "Gelin."

Muhafız yavaşça, ses çıkarmadan onları ahır avlusundan geçirdi, nehir kıyısındaki otların içinden Badeçay Suyu'na indirdi. Badeçay'ın soğuk, hızlı akan, atların bacaklarının çevresinde dönerken parlayan ve atlıların çizmelerinin tabanlarını yalayacak kadar yüksek olan sularına çok yakın geçtiler.

Uzak kıyıdan çıkan at sırası, Muhafız'ın becerikli yönlendirmesi ile dolandı, köy evlerinden uzak kaldı. Lan zaman zaman duruyor, hepsine

sessiz olmalarını işaret ediyordu, ama başka hiç kimse herhangi bir şey duymuyor ve görmüyordu. Ve her seferinde, bir süre sonra bir başka köylü ve çiftçi devriyesi yakınlarından geçiyordu.

Rand, karanlıkta sivri çatılı evlere baktı ve aklına kazımaya çalıştı. *Ne harika bir maceracıyım ama*, diye düşündü. Daha köyden çıkmamıştı bile ve içini çoktan özlem doldurmuştu. Ama bakmayı bırakmadı.

Köyün dışındaki son çiftlik evlerini geçtiler ve Taren Salı'na giden Kuzey Yolu'na paralel ilerleyerek kırlara çıktılar. Rand hiçbir yerde gece göğünün İki Nehir'deki kadar güzel olamayacağını düşündü. Gökyüzü berrak, siyah sonsuzluğa dek uzanıyor gibi görünüyordu ve sayısız yıldız, kristalin içine saçılmış ışık noktaları gibi ışıldıyordu. Dolunaydan bir dilim eksik olan ay, uzanırsa dokunabileceği kadar yakın geliyordu ve...

Gümüş bir topu andıran ayın önünden siyah bir şekil uçtu. Rand istemsizce dizginleri çekerek durdu. *Bir yarasa*, diye düşündü pek emin olmadan, ama öyle olmadığını biliyordu. Geceleri, alacakaranlıkta sineklerin ve böceklerin arkasından uçuşan yarasalar sık sık görülürdü. Bu yaratığı taşıyan kanatlar aynı şekle sahip olabilirdi, ama bir av kuşunun yavaş, güçlü kanat vuruşları ile uçuyordu. Ve avlanıyordu. Uzun yaylar çizerek ileri geri uçması bu konuda kuşku bırakmıyordu. En kötüsü büyüklüğüydü. Bir yarasanın ayın önünde bu kadar iri görünmesi için bir kol boyu uzaklıkta olması gerekirdi. Rand yaratığın uzaklığını ve büyüklüğünü hesaplamaya çalıştı. Bedeni bir adamınki kadar iri olmalıydı ve kanatları... Yaratık ayın önünden yine geçti, sonra aniden dönerek geceye karıştı.

Rand, Lan'in arkasından geldiğini, Muhafız kolunu yakalayana dek fark etmedi. "Burada oturmuş, neye bakıyorsun, evlat? Hareket etmeliyiz." Diğerleri Lan'in arkasında bekliyordu.

Rand, Trolloc korkusunun sağduyusunu altettiğinin söylenmesini bekleyerek gördüklerini anlattı. Lan'in bunun bir yarasa ya da göz aldanması olduğunu söyleyerek dikkate almayacağını ummuştu.

Lan, ağzında kötü tat bırakmışa benzeyen bir sözcük mırıldandı. "Draghkar." Egwene ve diğer İki Nehirliler gökyüzüne endişeyle baktılar, ama Âşık yumuşak sesle inledi.

"Evet," dedi Moiraine. "Aksini ummak fazla olur. Ve eğer Myrddraal'in emrinde bir Draghkar varsa, çoktan gelmediyse bile kısa sürede burada olur. Daha hızlı ilerlemeliyiz. Belki Taren Salı'na Myrddraal'den önce ulaşırız. O ve Trolloclar nehri bizim kadar kolay geçemezler."

"Bir Draghkar mı?" dedi Egwene. "O nedir?"

Boğuk sesle yanıt veren Thom Merrilin oldu. "Efsaneler Çağı'nı sona erdiren savaşlarda, Trolloclardan ve Yarı-insanlardan daha kötüleri yaratıldı."

O konuşurken Moiraine'in başı hızla ona döndü. Karanlık bile bakışlarındaki keskinliği gizleyemiyordu.

Herhangi biri Âşıktan daha fazla bilgi isteyemeden, Lan talimat vermeye başladı. "Şimdi Kuzey Yolu'nu kullanacağız. Canınızı kurtarmak istiyorsanız beni takip edin, ayak uydurun ve birbirinizden ayrılmayın."

Atını çevirdi ve diğerleri ses çıkarmadan onu takip etti.

11. BÖLÜM

Taren Salı Yolu

Kuzey Yolu'nun sert zemininde, ay ışığı altında kuzeye koşan atlar, yeleleri ve kuyrukları arkada dalgalanarak, toynakları sabit bir ritim ile yeri döverek yayıldılar. Siyah atıyla soğuk gece ile bir olan Lan, gölgelere bürünmüş bir atlı gibi yolu gösterdi. Moirane'in, aygıra ayak uyduran beyaz kısrağı, karanlığın içinde fırlayan solgun bir ok gibiydi. Kalanlar sıkı bir çizgi halinde, sanki hepsi bir ucu Muhafız'ın elindeki bir halata bağlanmışcasına takip ettiler.

Rand en arkadan geliyordu. Önünde Thom Merrilin vardı ve diğerleri ötede daha belirsizdi. Âşık hiç başını çevirmiyor, dikkatini kaçtıkları şeye değil, gittikleri yere yoğunlaştırıyordu. Trolloclar, sessiz atı üzerinde Soluk ya da o uçan yaratık, Draghkar ortaya çıkacak olsa, alarm vermesi gereken Rand'dı.

Birkaç dakikada bir Bulut'un yelesine ve dizginlerine tutunarak arkaya bakıyordu. Draghkar... Thom, Trolloclardan ve Soluklardan daha kötü olduğunu söylemişti. Ama gökyüzü boştu ve gözüne çarpan tek karanlık ve gölgeler yerdeydi. Bir orduyu bile gizleyebilecek gölgeler.

Gri at koşma fırsatı ele geçirdiğinden beri, gecenin içinde bir hayalet gibi hız yapıyor, Lan'in aygırına kolaylıkla ayak uyduruyordu. Hatta Bulut daha hızlı gitmek istiyordu. Siyah atı yakalamak istiyor, bunun için çaba gösteriyordu. Rand onu yerinde tutmak için dizginleri sıkı sıkı kavramak

zorunda kalıyordu. Bulut, bunun bir yarış olduğunu düşünürcesine dizginlere direnerek fırlıyor, her adımda hakimiyeti ele geçirmek için mücadele ediyordu. Rand kaslarını gererek eyere ve dizginlere tutunuyordu. Atının, gerginliğini fark etmeyeceğini umuyordu. Bulut gergin olduğunu fark ederse, ucundan tutunduğu hakimiyeti tamamen kaybedebilirdi.

Rand, Bulut'un boynuna yatarak endişeli bakışlarını Bela ve binicisine dikti. Tüylü kısrağın diğerlerine ayak uydurabileceğini söylerken koşar adım gitmeyi kastetmemişti. Kısrak şimdi, Rand'ın becerebileceğini hiç düşünmediği gibi koşuyordu. Lan, Egwene'i yanlarında istememişti. Bela arkada kalmaya başlarsa yavaşlar mıydı? Yoksa onu geride mi bırakırdı? Aes Sedai ve Muhafız, Rand ile arkadaşlarının bir açıdan önemli olduklarını düşünüyordu, ama Moiraine'in Desen hakkındaki konuşmalarına rağmen, Egwene'e aynı önemi verdiğini sanmıyordu.

Bela geride kalırsa, Moiraine ve Lan ne derse desin Rand da geride kalacaktı. Soluk'un ve Trollocların olduğu geride. Draghkar'ın olduğu geride. Tüm yüreği ve ümitsizliği ile sakin bir biçimde Bela'ya rüzgâr gibi koşmasını bağırdı, sessizce ona güç vermeye çalıştı. Koş! Derisi diken diken oldu, kemikleri donmuş, yarılmaya hazır gibi geldi. Işık ona yardım et, koş! Ve Bela koştu.

Zaman belirsiz bir bulanıklığa dönüşene kadar kuzeye, gecenin içine koştular, koştular. Arada bir çiftlik evlerinin ışıkları görünüyor, sonra bir hayal gibi yok oluyordu. Köpeklerin keskin meydan okumaları hızla arkalarında kalıyor ya da köpekler onları kovaladıklarını düşündükleri zaman aniden kesiliyordu. Yalnızca sulu, solgun bir ay ışığının aydınlattığı karanlıkta koştular. Yolun yanındaki ağaçların aniden yükseldiği, sonra yok olduğu bir karanlıkta koştular. Geride kalanlar bir kasvete bürünüyor, toynakların düzenli vuruşlarını yalnızca bir gece kuşunun yalnız ve yaslı haykırışı bozuyordu.

Lan aniden yavaşladı, sonra atları durdurdu. Rand ne kadar süre geçtiğinden emin değildi, ama eyere tutunmaktan bacakları hafif hafif ağrıyordu. Önlerinde, gecenin içinde, yüksek bir ağaç ateşböcekleriyle dolmuş gibi kıvılcımlar işiyordu.

Rand ışıklara şaşkınlık içinde baktı, sonra aniden hayretle inledi. Ateşböcekleri pencereydi, bir tepenin eteklerini ve zirvesini kaplayan evlerin pencereleri. Burası Seyrantepe'ydi. Bu kadar uzağa geldiğine inanamıyordu. Bu yolculuğu muhtemelen daha önce hiç yapılmadığı kadar hızlı yapmışlardı. Rand ile Thom, Lan'i taklit ederek atlarından indiler. Bulut başını eğdi, böğrü inip kalkarak durdu. Atın duman gibi rengi yüzünden zar zor fark edilebilen köpükler boynunu ve omuzlarını benek benek kaplamıştı. Rand, Bulut'un bu gece fazla uzağa gidemeyeceğini düşündü.

"Bütün bu köyleri arkada bırakmayı ne kadar istesem de," dedi Thom, "birkaç saat dinlenmek şu anda hiç de fena olmazdı. Kuşkusuz bunu olanaklı kılacak kadar ilerde olmalıyız."

Rand gerindi, sırtından çıtırtılar çıktı. "Gecenin kalanını Gözcü Tepe'de geçireceksek, yukarı çıksak daha iyi olur."

Başıboş bir rüzgâr, köy tarafından bir ezgi ve ağız sulandıran yiyecek kokuları getirdi. Seyrantepe'de hâlâ kutlama yapıyorlardı. Buraya Bel Tine'ı mahvedecek Trolloclar gelmemişti. Rand, Egwene'i aradı. Kız, bitkinlik içinde kamburunu çıkarmış, Bela'ya yaslanıyordu. Diğerleri de içlerini çekerek, kaslarını gererek atlarından indiler. Yalnızca Muhafız ve Aes Sedai hiçbir görünür yorgunluk işareti taşımıyordu.

"Biraz şarkı hoşuma giderdi," dedi Mat. "Ve belki Beyaz Domuz'da sıcak bir koyun etli turta." Durdu, sonra ekledi. "Seyrantepe'nin ötesine geçmemiştim. Beyaz Domuz, Badeçay Hanı kadar iyi değildir."

"Beyaz Domuz o kadar kötü değil," dedi Perrin. "Ben de koyun etli turta isterdim. Ve kemiklerimdeki üşümeyi alması için bir sürü çay."

"Taren'ı geçene kadar duramayız," dedi Lan keskin sesle. "Birkaç dakikadan fazla değil."

"Ama atlar," diye itiraz etti Rand. "Bu gece daha fazla gitmeye kalkarsak onları koşmaktan öldürürüz. Moiraine Sedai, kuşkusuz siz..."

Kadının, atların arasında dolaştığının belirsizce farkındaydı, ama ne yaptığına dikkat etmemişti. Kadın yanından geçerken elini Bulut'un boynuna koydu. Rand sustu. At aniden, yumuşak bir kişneme ile, dizginleri

Rand'ın elinden neredeyse kopararak başını salladı. Gri at bir haftadır ahırda dinleniyormuş gibi dans ederek yana kaçtı. Moiraine tek söz söylemeden Bela'ya gitti.

"Bunu yapabildiğini bilmiyordum," dedi Rand yumuşak sesle Lan'e, yanakları kıpkırmızı yanarak.

"Bunu herkesten çok sen tahmin etmeliydin," diye yanıt verdi Muhafız. "Babanın yanındayken onu izledin. Tüm yorgunlukları yok edecek. İlk önce atlar, sonra siz."

"Biz mi? Ya sen?"

"Ben değil, koyun çobanı. Benim ihtiyacım yok, henüz değil. Ve kendisi için de değil. Diğerleri için yaptığını kendisi için yapamaz. Aramızda yalnızca bir kişi yorgun at sürecek. Tar Valon'a ulaşmadan fazla yorulmamasını umsan iyi olur."

"Ne yapmak için fazla yorulmamasını?" diye sordu Rand Muhafız'a.

"Bela hakkında haklıymışsın, Rand," dedi Moiraine, kısrağın yanında durduğu yerden. "İyi bir yüreği var ve siz İki Nehirliler kadar inatçı. Tuhaf, aralarında en az yorgun olan o."

Keskin bıçaklar altında ölmekte olan bir adamın çığlığı gibi bir çığlık karanlığı yırttı, grubun üzerinde kanatlar süzüldü. Gece, üstlerinden geçen gölge ile derinleşti. Atlar panik dolu haykırışlarla, çılgınca şahlandı.

Draghkar'ın kanatları Rand'a pisliğin dokunuşu gibi, bir kâbusun rutubetli loşluğu gibi sürtündü. Ama Rand'ın bunu hissedecek zamanı yoktu, çünkü Bulut haykırarak şahlandı, çılgınca yapışmış bir şeyden kurtulmaya çalışırcasına kıvrandı. Dizginlere asılan Rand dengesini kaybetti, yerde sürüklenmeye başladı. Bulut, sağrısında kurtların dişlerini hissetmişcesine feryat ediyordu.

Rand bir şekilde dizginleri bırakmamayı başardı; diğer elini ve bacaklarını kullanarak dengesini buldu, yeniden düşmemek için sıçramaya, sendeleyerek adımlar atmaya başladı. Nefesi ümitsizlikten perişan solumalarla çıkıyordu. Elini çılgınca uzattı, zar zor atın başlığını yakaladı.

Bulut şahlandı, onu havaya kaldırdı; Rand atın sakinleşeceğini umarak çaresizce asıldı.

Yere inişin yarattığı şok Rand'ı dişlerine kadar sarstı, ama gri at aniden sakinleşti, burun delikleri titreyerek, gözleri yuvarlanarak, gergin bacakları ürpererek durdu. Rand da titriyordu ve ancak atın başlığına tutunarak ayakta durabiliyordu. *Şok, aptal hayvanı da sarsmış olmalı*, diye düşündü. Üç dört titrek nefes aldı. Ancak o zaman çevresine bakabildi ve diğerlerine ne olduğunu gördü.

Grup kaos içindeydi. Sallanan başlara karşı dizginleri kavrıyor, onları sürükleyerek şahlanan atları sakinleştirmeye çalışıyor, ama pek az başarı elde edebiliyorlardı. Yalnızca iki kişi atları ile sorun yaşamıyordu. Moiraine, eyerinde dimdik oturuyordu, beyaz kısrağı, sıra dışı hiçbir şey olmamış gibi zerafetle kargaşadan kaçınıyordu. Yerde duran Lan, bir elinde kılıcı, diğerinde dizginler, gökyüzünü tarıyordu; zayıf, siyah aygırı sessizce yanında bekliyordu.

Artık Seyrantepe'den neşeli sesler gelmiyordu. Haykırışı köylüler de duymuş olmalıydı. Rand bir süre dinleyeceklerini, belki ona sebep olan şeyi görmek için bakınacaklarını, sonra eğlencelerine döneceklerini biliyordu. Kısa süre sonra olayı unutacaklardı ve bu âna ilişkin anıları, şarkılar, yiyecek, dans ve eğlence ile boğulacaktı. Belki Emond Meydanı'nda olan biteni duyduklarında bazıları hatırlayacak ve merak edecekti. Bir keman çalınmaya başladı, bir an sonra ona bir flüt katıldı. Köy, kutlamaya dönüyordu.

"Atlarınıza binin!" diye emretti Lan sertçe. Kılıcını kınına sokarak aygırına atladı. "Draghkar yerimizi Myrddraal'e bildirmemiş olsa kendini göstermezdi." Bir başka hafif, ama aynı derecede tiz çığlık çok yukarılardan süzüldü. Seyrantepe'den gelen müzik bir kez daha sustu. "İzimizi sürüyor, Yarı-insan için hedef gösteriyor. Yarı-insan uzak olmamalı."

Korkmuş ve tazelenmiş atlar sıçradılar ve atlarına tırmanmaya çalışanlardan uzaklaştılar. Küfürler savuran Thom Merrilin, ilk ata binenler arasındaydı, ama diğerleri de onu takip etti. biri hariç hepsi.

"Acele et, Rand!" diye bağırdı Egwene. Draghkar tiz bir çığlık daha kopardı ve kız onu dizginleyemeden Bela birkaç adım koştu. "Acele et!"

Rand irkilerek, Bulut'a binmeye çalışmak yerine durmuş, o kötücül çığlıkların kaynağını bulabilmek için gökyüzüne bakmakta olduğunu fark etti. Dahası, farkında olmadan, sanki uçan şeyle savaşacakmış gibi, Tam'in kılıcını çekmişti.

Yüzü kızardı, gece onu sakladığı için memnun oldu. Bir eli dizginlerde, telaşla diğerlerine bakarak kılıcı beceriksizce kınına soktu. Moraine, Lan ve Egwene, hep beraber onu izliyordu, ama Rand ay ışığı altında ne kadarını görebildiklerini merak etti. Geri kalanlar atlarını kontrol altında tutmakla uğraşıyorlardı. Bir elini eyer kaşına koydu ve hayatı boyunca bu tür şeyler yapmış gibi bir sıçrayışta eyerine yerleşti. Arkadaşlarından herhangi biri kılıcı fark etmişse, kuşkusuz daha sonra duyacaktı. O zaman bunun için endişelenmeye zamanı olurdu.

O eyerine yerleşir yerleşmez dörtnala yola koyuldular ve kubbe gibi tepenin yanından geçtiler. Köyün köpekleri havladı; geçişleri bir şekilde fark edilmişti. *Ya da belki köpekler Trolloc kokusu almıştır,* diye düşündü Rand. Havlamalar ve köy ışıkları, arkalarında hızla kayboldu.

Bir düğüm halinde, atları koşarken birbirine sürtünerek dörtnala ilerlemeye devam ettiler. Lan yine yayılmalarını emretti, ama kimse gecenin içinde bir an bile yalnız kalmak istemiyordu. Yukarıdan bir çığlık geldi. Muhafız pes etti ve bir arada at sürmelerine izin verdi.

Rand, Moiraine ile Lan'in hemen arkasındaydı. Bulut, Muhafız'ın siyah atı ile Aes Sedai'nin ince kısrağının arasına girmek için çabalıyordu. Egwene ve Âşık iki yanında koşturuyordu. Rand'ın arkadaşları en arkada, onları yakından takip ediyordu. Draghkar'ın feryatlarının mahmuzladığı Bulut, Rand dilese bile yavaşlatamayacağı bir hızla koşuyordu, ama gri at diğerlerini bir adım bile geçemiyordu.

Draghkar'ın çığlığı geceye meydan okudu.

Cesur Bela boynunu uzatmış, kuyruğu ve yelesi kendi koşusunun yarattığı rüzgârda dalgalanarak, iri atlara her adımı ile ayak uydurarak koşuyordu. Aes Sedai, yorgunluğunu almak dışında bir şey yapmış olmalı.

Egwene'in yüzü ay ışığı altında sevinçle gülümsüyordu. Örgüleri atların yelesi gibi arkasında dalgalanıyordu ve Rand gözlerindeki parıltının tek

kaynağının ay olmadığından emindi. Rand'ın ağzı şaşkınlıkla açık kaldı ve bir uçan bir böcek yutunca öksürmeye başladı.

Lan bir soru sormuş olmalıydı, çünkü Moiraine aniden rüzgârın ve toynak seslerinin üzerinden bağırdı. "Yapamam! Özellikle de dörtnala koşan bir atın sırtındayken yapamam. Onlar görüldükleri zaman bile kolay kolay öldürülemezler. Koşmalı ve umut etmeliyiz."

İnce, atların dizlerinden yukarı yükselemeyen bir sisin içinde koştular. Bulut iki adımda sisi aştı ve Rand hayal görüp görmediğini merak ederek gözlerini kırpıştırdı. Kuşkusuz, gece sis için fazla soğuktu. İlkinden daha büyük bir başka sis bulutu bir yanlarından geçti. Sanki yerden sis sızarmış gibi yavaş yavaş büyüyordu. Tepelerinde, Draghkar öfkeyle bağırdı. Sis atlıları kısa bir an için kapladı, sonra yok oldu, yine geldi ve arkalarında kayboldu. Buz gibi sis Rand'ın yüzünde ve ellerinde soğuk bir ıslaklık bıraktı. Sonra, önlerinden solgun gri bir duvar yükseldi ve aniden sislerle sarıldılar. Sisin yoğunluğu toynak seslerini donuklaştırdı ve yukarıdan gelen haykırışlar bir duvarın arkasından işitilir gibi oldu. Rand iki yanında Egwene ile Thom Merrilin'in şekillerini zar zor seçebiliyordu.

Lan adımlarını yavaşlatmadı. "Yine de, gidiyor olabileceğimiz yalnızca tek bir yer var," diye seslendi. Sesi kulağa boş ve yönsüz geliyordu.

"Myrddraal kurnazdır," diye yanıt verdi Moiraine. "Kurnazlığını ona karşı kullanacağım." Sessizlik içinde at sürdüler:

Gri sis bulutu gökyüzünü ve yeri gözden gizledi, öyle ki, kendileri de gölgeye dönen atlılar gece bulutları arasında kayarmış gibi göründü. Kendi atlarının bacakları bile yok olmuş gibiydi.

Rand eyerinde kıpırdandı, o buz gibi sisten kaçınmaya çalıştı. Moiraine'in bir şeyler yapabileceğini bilmek, hatta onları yaparken izlemek başka; o şeylerin derisini ıslattığını hissetmek ise bambaşka bir şeydi. Nefesini tuttuğunu fark etti ve kendine dokuz değişik şekilde aptal dedi. Taren Salı'na kadar nefes almadan gidemezdi. Kadın, Tam üzerinde Tek Güç'ü kullanmıştı ve babası iyi görünüyordu. Yine de, o nefesi bırakmak ve yeni bir nefes almak için kendini zorlaması gerekti. Hava ağırdı ve daha soğuk olsa da, başka açılardan herhangi bir sisli geceden farklı değildi. Kendi kendine bunu söyledi, ama inandığından emin değildi.

Lan artık onları birbirlerine yaklaşmaya, o ıslak, kırağılı griliğin içinde diğerlerinin dış hatlarını görebileceği bir yerde kalmaya cesaretlendiriyordu. Muhafız yine de, aygırının ölümcül koşusunu yavaşlatmamıştı. Lan ile Moiraine yan yana, sisin içinde önlerini açıkça görebiliyorlarmışcasına yol gösterdiler. Diğerleri ancak onlara güvenip takip edebiliyordu. Ve umut ediyorlardı.

Onları kovalayan tiz çığlıklar giderek soldu ve yok oldu, ama bu pek az teselli verdi. Orman ve çiftlik evleri, ay ve yol örtülmüş, gizlenmişti. Köpekler gri pusun içinde boş ve uzak seslerle hâlâ havlıyordu, ama atların toynaklarının donuk vuruşlarından başka ses duyulmuyordu. O kül gibi, şekilsiz sisin içinde hiçbir şey yoktu. Kalçalarında ve sırtlarında gittikçe şiddetlenen ağrılar dışında, zamanın geçişini işaretleyecek hiçbir şey yoktu.

Rand saatler geçtiğinden emindi. Elleri dizginleri öyle kavramıştı ki, artık bırakabileceğini sanmıyordu. Bir daha doğru düzgün yürüyüp yürüyemeyeceğini merak ediyordu. Bir kez arkasına baktı. Sisin içinde gölgeler arkasında koşturuyordu, ama sayılarından emin olamıyordu. Soğuk ve sis, pelerinini, ceketini ve gömleğini ıslatmış, kemiklerine kadar işlemiş gibiydi. Yalnızca rüzgârın yüzüne çarpması, altındaki atın gerilip toparlanması hareket halinde olduklarını gösteriyordu. Saatler geçmiş olmalıydı.

"Yavaş," diye seslendi Lan aniden. "Dizginleri çekin."

Rand o kadar şaşırmıştı ki, Bulut, Lan ile Moiraine'in arasından geçti, o iri, gri atı durdurup bakamadan yarım düzine adım attı.

Sisin içinde, her yanda evler yükseliyordu, Rand'ın gözüne tuhaf bir şekilde yüksek gelen evler. Burayı daha önce hiç görmemişti, ama tasvirlerini sık sık duymuştu. O yükseklik, kızıltaş temellerden kaynaklanıyordu. Yüksek temeller Puslu Dağlar'ın karları baharda eridiğinde Taren'ın taşması yüzünden gerekiyordu. Taren Salı'na ulaşmışlardı.

Lan, siyah savaş atının üzerinde yanından geçti. "O kadar hevesli olma, koyun çobanı."

Canı sıkılan Rand, grup köyün içine ilerlerken açıklama yapmadan eski yerine geçti. Yüzü kızarmıştı ve o an için sisten hoşnuttu.

Soğuk sisin içinde görünmeyen yalnız bir köpek öfkeyle havladı, sonra kaçtı. Bazı erkenciler kalkarken, sağda solda tek tük ışıklar yandı. Köpeğin ve donuk toynakların sesleri dışında gecenin son saatinin sessizliğini bozan bir şey olmadı.

Rand, Taren Salı'ndan gelen pek az insan görmüştü. Onlar hakkında bildiği birkaç şeyi hatırlamaya çalıştı. Buranın sakinleri "aşağı köyler" dedikleri yerlere pek az giderler, gittikleri zaman da kötü bir şeyin kokusunu almış gibi burunlarını dikerlerdi. Tanıştığı kişilerin Tepebaşı ve Taştekne gibi tuhaf isimleri vardı. Taren Salı halkı, kurnazlıkları ve hilebazlıkları ile tanınırdı. Taren Salı'ndan gelen biriyle el sıkışırsan, denirdi, daha sonra parmaklarını saymalısın.

Lan ve Moiraine, köydeki tüm diğer evlere benzeyen yüksek, karanlık bir evin önünde durdu. Sis, Muhafız'ın çevresinde duman gibi kıvranıyordu. Lan eyerden aşağı atladı, basamakları tırmanarak başları hizasındaki ön kapıya ulaştı ve yumruklamaya başladı.

"Sessizlik istediğini sanıyordum," diye mırıldandı Mat.

Lan yumruklamaya devam etti. Yandaki evin penceresinde ışık belirdi ve biri öfkeyle bağırdı, ama Muhafız kapıyı yumruklamaya devam etti.

Çıplak ayak bileklerine gelen bir gecelik giymiş bir adam kapıyı hızla açtı. Adamın elindeki gaz lambası sivri hatlara sahip ince yüzünü aydınlattı. Ağzını öfkeyle açtı, sonra başını çevirip sisi görünce, gözleri irileşerek öyle kaldı. "Bu da ne?" dedi. "Bu da ne?" Soğuk, gri sis tutamları kapıdan içeri kıvrıldı ve adam telaşla geriledi.

"Yüksekkule Efendi," dedi Lan. "Tam da ihtiyaç duyduğum adam. Salınla karşıya geçmek istiyoruz."

"Adam yüksek bir kule bile görmemiş," diye kıkırdadı Mat. Rand, arkadaşına susmasını işaret etti. Keskin hatlı adam lambasını kaldırdı ve kuşkuyla onlara baktı.

Bir dakika sonra Yüksekkule Efendi aksi aksi konuştu. "Sal gün doğmadan işlemez. Gece olmaz. Asla. Ve bu siste de işlemez. Güneş doğduğu ve sis dağıldığı zaman gelin."

Dönecek gibi oldu, ama Lan adamın bileğini yakaladı. Salcı öfkeyle ağzını açtı. Muhafız paraları teker teker adamın diğer avucuna sayarken altın ışıldadı. Yüksekkule, paralar çınlarken dudaklarını yaladı ve başı yavaş yavaş, sanki gördüklerine inanamıyormuş gibi eline doğru eğildi.

"Ve sağ salim karşıya geçtiğimizde bu kadar daha," dedi Lan. "Ama hemen gideceğiz."

"Hemen mi?" Kurnaz görünüşlü adam altdudağını çiğneyerek ayak değiştirdi ve sisli geceye baktı, sonra başını salladı. "Hemen olsun. Pekâlâ, bileğimi bırak. Çekicilerimi uyandırmam gerek. Salı kendi başıma çekeceğimi sanmıyorsunuz, değil mi?"

"Ben salda beklerim," dedi Lan sertçe. "Bir süre." Salcının kolunu bıraktı.

Yüksekkule Efendi bir avuç parayı göğsüne çekti ve başını sallayarak, kalçasıyla kapıyı kapattı.

12. BÖLÜM

Taren'in Karşısında

Lan merdivenden indi ve gruptakilere atlarından inmelerini, atlarını sisin içinde arkalarından yürütmelerini söyledi. Yine, Muhafız'ın nereye gittiklerini bildiğine güvenmek zorundaydılar. Sis Rand'ın dizlerinin çevresinde dönüyor, ayaklarını gizliyor, bir adımdan uzaktaki her şeyi belirsizleştiriyordu. Sis kasabanın dışında olduğu kadar yoğun değildi, ama arkadaşlarını zar zor görebiliyordu.

Gecenin içinde hâlâ onlardan başka insan yoktu. Birkaç pencerede daha ışık yanmıştı, ama yoğun sis çoğunu belirsiz lekelere çeviriyordu ve genellikle griliğin içinde asılı puslu bir parıltıdan başka bir şey görülmüyordu. Pek az görülebilen diğer evler, buluttan bir denizin içinde yüzüyor ya da komşuları saklanırken aniden sisin içinden fırlıyor gibi görünüyordu, öyle ki, kilometrelerce öteye kadar onlardan başka kimse olmayabilirdi.

Rand uzun süre ata binmenin neden olduğu ağrılarla kaskatı duruyor, Tar Valon'a kalan yolu yürümesine izin verip vermeyeceklerini merak ediyordu. Yürümek, o anda at binmekten daha iyi geldiği için değil elbette, ama bedeninde ağrımayan tek yer ayaklarıydı. Yürümek en azından alışık olduğu bir şeydi.

Yalnızca bir sefer biri Rand'ın duymasına yetecek kadar yüksek sesle konuştu. "Sen halletmelisin," dedi Moiraine, Lan'in söylediği, duyulmayan bir şeye yanıt olarak. "Çok şey hatırlayacak ve yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Düşüncelerinde ben öne çıkarsam..."

Rand sersem sersem ıslak pelerinini omuzlarında kaydırdı ve diğerlerine yakın kalmaya çalıştı. Mat ve Perrin kendi kendilerine homurdanıyor, alçak sesle mırıldanıyor, biri, görmediği bir şeye ayağını çarptığında küçük bir nida bastırıyordu. Thom Merrilin de homurdanıyordu, Rand "sıcak yemek", "ateş" ve "baharatlı şarap" sözleri duyuyordu, ama ne Muhafız, ne de Aes Sedai onlara dikkat ediyordu. Egwene tek söz söylemeden yanlarında yürüyordu. Sırtı düz, başı dikti. Kuşkusuz biraz tereddütlü bir yürüyüştü, çünkü diğerleri gibi o da at binmeye alışık değildi.

İstediği macerayı yaşıyor, diye düşündü Rand, asık suratla ve macera devam ettiği sürece onun sis, ıslaklık, soğuk gibi küçük şeyleri fark edeceğini sanmıyordu. Macerayı aradığınıza ya da buna zorlandığınıza bağlı olarak, olayları nasıl gördüğünüz konusunda fark olmalıydı. Kuşkusuz hikâyeler soğuk sisin içinde, peşinizden bir Draghkar ve Işık bilir başka ne kovalarken at sürmeyi heyecan verici gösterebilirdi. Egwene o heyecanı yaşıyor olabilirdi; ama Rand yalnızca soğuğu ve ıslaklığı hissediyor; çevresinde, Taren Salı bile olsa, bir köy olmasından memnunluk duyuyordu.

Aniden karanlığın içinde iri ve sıcak bir şeye çarptı: Lan'in aygırı. Muhafız ve Moiraine durmuşlardı. Grubun kalanı da aynı şeyi yaptı, atlarını okşayarak hayvanlardan çok kendilerini rahatlattılar. Sis burada biraz daha seyrekti, birbirlerini uzun zaman görmedikleri kadar açık görebilmelerine yetecek miktarda, ama daha fazlasını ayırt etmelerine yetmiyordu. Ayakları hâlâ gri sel sularına benzeyen sisin içinde gizliydi. Evler tamamen yutulmuş gibiydi.

Rand, Bulut'u dikkatle biraz ileriye götürdü ve çizmeleri tahtalara sürtününce şaşırdı. Sal iskelesi. Dikkatle geriledi, atını da beraber çekti. Taren İskelesi'nin boşlukta biten bir köprü gibi olduğunu duymuştu, saldan başka hiçbir yere gitmeyen bir köprü gibi. Taren geniş ve derindi, en güçlü yüzücüyü bile altına alabilecek tehlikeli akıntıları vardı. Badeçay Suyu'ndan daha geniş olduğunu tahmin ediyordu. Sis de eklenince... Ayaklarının altında toprağı hissetmek rahatlatıcıydı.

Lan'den, sis kadar keskin, sert bir "Pısst!" geldi. Muhafız Perrin'in yanına fırladı, iriyarı delikanlının pelerinini arkaya attı, büyük baltasını açığa çıkardı ve diğerlerine de aynısını yapmalarını işaret etti. Rand anlamasa da uysallıkla, kendi pelerinini omzunun üzerinden arkaya atarak kılıcını ortaya çıkardı. Lan hızla atına dönerken, sisin içinde hoplayan ışıklar belirdi ve boğuk ayak sesleri yaklaştı.

Kaba giysiler içinde altı vurdumduymaz görünüşlü adam Yüksekkule Efendi'yi takip ediyordu. Taşıdıkları meşaleler çevrelerindeki sisi yok ediyordu. Durdukları zaman, Emond Meydanı'ndan gelen grup açıkça görülebiliyordu. Meşale, ışıklarını yansıtırken daha yoğun görünen gri bir duvarla çevrelenmişlerdi. Salcı ince yüzünü eğerek, burnu tuzak kokusu almak için rüzgârı koklayan bir gelincik gibi seyirerek onları inceledi.

Lan kayıtsızca eyerine yaslandı, ama bir eli kılıcının uzun kabzasındaydı. Adamda, sıkıştırılmış ve bekleyen bir yay havası vardı.

Rand telaşla Muhafız'ın duruşunu taklit etti, en azından elini kılıcına götürdü. O ölümcül görünüşlü oturuşu taklit edebileceğini sanmıyordu. *Denesem muhtemelen bana gülerler.*

Perrin, deri halkasında baltasını gevşetti ve ayaklarını kararlılıkla yere bastı. Mat bir elini sadağının üzerine koydu, ama Rand bu kadar ıslandıktan sonra yayının iyi durumda olduğundan emin değildi. Thom Merrilin azametle öne çıktı, bir elini kaldırıp yavaşça çevirdi. Aniden, gösterişli bir hareketle salladı ve bir hançer parmaklarının arasında döndü. Kabzası avucuna çarptı ve aniden kayıtsız bir hava takınan Âşık, tırnaklarına biçim vermeye başladı.

Moiraine'den alçak, sevinçli bir kahkaha duyuldu. Egwene, Festival'de bir gösteri izlermişçesine el çırptı, sonra utanarak durdu, ama ağzı yine de bir gülümseme ile seyiriyordu.

Yüksekkule hiç de eğlenmişe benzemiyordu. Thom'a baktı, sonra yüksek sesle boğazını temizledi. "Geçişte daha fazla altından bahsedilmişti." Sert, kurnaz bakışlarını grubun üzerinde gezdirdi. "Daha önce verdikleriniz şimdi güvenli bir yerde, duydunuz mu? Artık ulaşamayacağınız bir yerde."

"Kalan altınlar," dedi Lan ona, "diğer kıyıya ulaştığımızda eline geçecek." Belinde asılı deri keseyi hafifçe sallayınca şıngırtılar duyuldu.

Salcının gözleri bir an o tarafa kaydı, ama sonunda başını salladı "O zaman işe koyulalım," diye mırıldandı ve uzun adımlarla, altı yardımcısı eşliğinde iskeleye yürüdü. Onlar ilerlerken çevrelerindeki sis yok oldu; gri uzantılar arkalarından kapanarak, hızla, bir an önce oldukları yeri doldurdu. Rand yetişmek için acele etti.

Sal yüksek kenarlı, bir ucunu kapatmak için kaldırılabilen bir rampa ile binilen tahta bir mavnaydı. Bir adamın bileği kadar kalın halatlar iki yanında uzanıyordu. Bu halatlar iskelenin ucundaki dev direklere bağlanmıştı ve gecenin içinde, ırmağın üzerinde gözden kayboluyorlardı. Salcının yardımcıları, meşalelerini salın yanlarındaki demir tutacaklara geçirdiler, yolcular atlarını sala çıkarırken beklediler, sonra rampayı çektiler. İskele, toynakların ve ayakların altında gıcırdadı ve sal ağırlık bindikçe sarsıldı.

Yüksekkule alçak sesle mırıldanarak atlarını kıpırdatmalarını, ortada, çekicilerin uzağında tutmalarını söyledi. Yardımcılarına bağırdı, adamlar salı geçişe hazırlarken onları azarladı, ama o ne derse desin adamlar aynı gönülsüz hızla hareket ediyorlardı. Salcının bağırışları da gönülsüzdü, sık sık bağırmasının ortasında susuyor, meşalesini kaldırıp sisin içine bakıyordu. Sonunda tamamen sustu ve pruvaya gidip ırmağı kaplayan sisi izlemeye başladı. Çekicilerden biri koluna dokunana kadar kıpırdamadı; sonra yerinde sıçradı ve adama dik dik baktı.

"Ne? Ah. Sen misin? Hazır mısınız? Nihayet. Eh, adam, ne bekliyorsun?" Meşaleye aldırmadan kollarını salladı. Atlar kişnedi, gerilemeye çalıştı. "Çekil! Yol ver! Yürü!" Adam itaatkarca uzaklaştı ve Yüksekkule, serbest elini huzursuzca ceketinin önüne silerek bir kez daha ilerideki sislere baktı.

Palamalarlar çözülürken sal sarsıldı ve güçlü bir akıntıya kapıldı. Sonra kılavuz halatlar gerilince yine sarsıldı. Her iki yanda üçer çekici salın ön tarafında halatları kavradı ve zahmetle arkaya yürümeye başladılar. Grilere bürünmüş ırmağa yaklaşırken, huzursuzca mırıldanıyorlardı.

İskele kayboldu, sis salı sardı, ince sis flamaları titreşen meşalelerin arasında süzüldü. Mavna akıntı ile hafifçe sallandı. Salcıların yürüyüşleri

dışında hiçbir şey hareket ettiklerine dair bir işaret vermiyordu, adamlar öne gidip halatları yakalıyor, sonra çekerek arkaya yürüyorlardı. Kimse konuşmuyordu. Köylüler salın ortasına olabildiğince yakın duruyorlardı. Taren'ın, onların alışık olduğu çaylardan çok daha sisli olduğunu duymuşlardı; sis onu akıllarında sonsuz kılıyordu.

Rand bir süre sonra Lan'e yaklaştı. İnsanın yüzemediği, hatta karşı çayı göremediği ırmaklar, Suormanı'ndaki birikintilerden daha geniş ya da derin hiçbir şey görmemiş kişileri sinirlendiriyordu. "Gerçekten bizi soymaya çalışırlar mıydı?" diye sordu sessizce. "Daha çok, bizim onu soymamızdan korkuyor gibi davranıyordu."

Muhafız alçak sesle yanıt vermeden önce salcı ile adamlarına baktı hiçbiri dinliyor gibi görünmüyordu. "Onları gizleyecek sis varken... eh, yaptıkları gizli kaldığı zaman bazı insanlar yabancılara, başkalarının gözü önünde davranmayacakları şekilde davranırlar. Ve bir yabancıya en kolay zarar verenler, yabancının onlara zarar vereceğini en kolay düşünenlerdir. Bu adam... bence iyi bir fiyat verilirse annesini Trolloclara yahni eti diye satabilir. Sormana biraz şaşırdım. Emond Meydanı halkının Taren Salı halkı hakkında nasıl konuştuklarını duydum."

"Evet, ama... şey, herkes onların... Ama ben aslında onların..." Rand köyünün ötesinde yaşayan halkların nasıl olduğu konusunda herhangi bir şey bildiğini düşünmeyi bırakmasının daha iyi olacağına karar verdi. "Soluk'a salını kullanarak karşıya geçtiğimizi söyleyebilir," dedi sonunda. "Belki arkamızdan Trollocları da geçirir."

Lan yüzünü ekşiterek güldü. "Bir yabancıyı soymak başka, bir Yarı-insan ile uğraşmak ise bambaşka bir şey. Onu karşı tarafa Trolloc taşırken hayal edebiliyor musun? Özellikle de bu siste. Ne kadar altın önerilirse önerilsin. Ya da başka seçeneği varsa, bir Myrddraal ile konuşurken. Bunun sırf düşüncesi bile, adamı bir ay boyunca durmadan koşmaya zorlar. Taren Salı'nda Karanlıkdostlar hakkında endişelenmemiz gerektiğini sanmıyorum. Burada değil. Güvendeyiz... En azından bir süreliğine. Hiç olmazsa bu halka karşı. Kendine dikkat et."

Yüksekkule, ilerideki sisleri izlemekten dönmüştü. Sivri yüzünü öne çıkararak meşalesini kaldırdı Lan, ve Rand'a, ilk kez açıkça görebiliyormuş

gibi baktı. Güverte tahtaları çekicilerin ayaklarının ve zaman zaman yere vurulan bir toynağın altında gıcırdıyordu. Salcı aniden, o onları izlerken onların da onu izlediğini fark ederek irkildi. Sıçrayarak uzak kıyıya ya da sisin içinde aradığı her ne ise, ona döndü.

"Artık konuşma," dedi Lan. Sesi o kadar alçak çıkmıştı ki, Rand neredeyse anlamayacaktı. "İşitecek yabancı kulaklar varken Trolloclardan, Karanlıkdostlarından ya da Yalanların Babası'ndan bahsetmemek gereken kötü günler bunlar. Bu tür konuşmalar, kapına çizilen Ejder Dişi'nden daha kötü şeyler getirebilir."

Rand sorularına devam etmek için hiçbir istek hissetmedi. Üzerine öncekinden de ağır bir kasvet çöktü. Karanlıkdostları! Sanki Soluklar, Trolloclar ve Draghkarlar yeterince endişe yaratmıyormuş gibi! En azından bir Trolloc'u görünüşünden ayırt edebilirdiniz.

Aniden önlerindeki gölgeli sislerin içinde yükseltiler belirdi. Sal uzak kıyıya çarptı. Çekiciler telaşla salı bağladılar ve öte uçtaki rampayı bıraktılar. Mat ve Perrin yüksek sesle, Taren'ın işittiklerinin yarısı kadar geniş olmadığını bildirdiler. Lan, aygırını rampadan aşağı yürüttü. Moiraine ve diğerleri de onu takip etti. En arkadan gelen Rand, Bulut'u Bela'nın arkasından yürütürken, Yüksekkule Efendi öfkeyle bağırdı.

"Hey, bana bak! Hey! Altınlarım nerede?"

"Ödenecek." Moiraine'in sesi sislerin içinde bir yerden geliyordu. Rand'ın çizmeleri rampadan tahta iskeleye adım attı. "Ve adamlarının her biri için gümüş birer lira," diye ekledi Aes Sedai. "Hızlı geçişimiz için."

Salcı tereddüt etti, tehlike kokusu alır gibi yüzünü uzattı, ama çekiciler gümüş lafını duyunca ayağa kalktılar. Bazıları meşale almak için durdu, ama hepsi Yüksekkule ağzını açamadan ayaklarını vurarak rampadan aşağı indi. Salcı sert bir ifadeyle yüzünü buruşturarak mürettebatını takip etti.

Rand dikkatle iskelede ilerlerken Bulut'un toynakları sisin içinde boş takırtılar çıkarıyordu. Gri sis burada da yoğundu. İskelenin ucunda Muhafız, Yüksekkule ve adamlarının meşaleleri ile sarılmış, para dağıtıyordu. Moiraine dışında herkes hevesli topluluğun biraz ötesinde bekliyordu. Aes Sedai ırmağı izliyordu, ama Rand ne gördüğünü

anlamıyordu. Rand ürpererek ıslak pelerinini toparladı. Artık gerçekten İki Nehir'in dışındaydı ve uzaklık, ırmağın genişliğinden daha fazla geliyordu.

"İşte," dedi Lan, son parayı Yüksekkule'ye uzatarak. "Anlaştığımız gibi." Kesesini kaldırmadı ve gelincik suratlı adam açgözlülükle ona baktı.

İskele yüksek bir gıcırtı ile sarsıldı. Yüksekkule dikildi, başı sislerin içindeki sala döndü. Güvertede kalan meşaleler bir çift solgun, belirsiz ışık noktasıydı. İskele inledi ve iki ışık, gök gürültüsü gibi tahta çatırtıları eşliğinde sarsıldı, sonra dönmeye başladı. Egwene çığlık attı, Thom küfretti.

"Serbest kaldı!" diye bağırdı Yüksekkule. Çekicilerini yakalayıp iskelenin ucuna doğru itti. "Sal serbest kaldı, sizi aptallar! Yakalayın onu! Yakalayın!"

Çekiciler Yüksekkule'nin itmesi ile birkaç adım sendeledi, sonra durdu. Salın üzerindeki solgun ışıklar gittikçe daha hızlı dönüyordu. Üstündeki sis döndü, bir sarmala dönüştü. İskele titredi. Sal parçalanırken havayı çatırtılar ve tahtaların parçalanma sesleri doldurdu.

"Girdap," dedi çekicilerden biri, şaşkınlık dolu bir sesle.

"Taren'de girdap yoktur." Yüksekkule'nin sesi duygusuzdu. "Hiç olmadı..."

"Ne talihsiz bir tesadüf!" Moiraine'in sesi, ırmağa sırtını dönerken bir gölgeye benzemesine sebep olan sis yüzünden uzak geliyordu.

"Talihsiz," diye onayladı Lan düz bir sesle. "Bir süre karşı kıyıya kimseyi taşıyamayacakmışsın gibi görünüyor. Bize hizmet ederken salını kaybetmen kötü bir şey." Elini, hazır bekleyen keseye daldırdı. "Bu zararını öder."

Yüksekkule bir an meşale ışığı altında, Lan'in elinde parlayan altınlara baktı, sonra omuzları çöktü ve gözleri taşıdığı diğer yolculara kaydı. Sisin belirsizleştirdiği Emond Meydanı köylüleri, ses çıkarmadan duruyordu. Salcı korku dolu, sözsüz bir haykırış ile Lan'in elindeki paraları kaptı, döndü ve sislerin içine koştu. Çekicileri yalnızca yarım adım arkasındaydılar. Irmağın yukarı tarafında kaybolurlarken, sis, meşalelerini hızla yuttu.

"Bizi burada tutacak başka bir şey yok," dedi Aes Sedai, sanki sıra dışı hiçbir şey olmamış gibi. Beyaz kısrağının yularını tutarak iskeleden kıyıya

yürümeye başladı.

Rand görünmeyen ırmağa bakarak durdu. Tesadüf olabilirdi. Girdap yok, dedi, ama... Aniden diğer herkesin gitmiş olduğunu fark etti. Telaşla hafifçe yükselen kıyıyı tırmanmaya başladı.

Üç adımda yoğun sis dağılıp yok oldu. Rand yerinde kalakaldı ve arkasına baktı. Kıyı boyunca uzanan çizginin bir yanında, yoğun, gri sis asılıydı. Diğer yanı, aynı keskinliği şafağın uzak olmadığını gösterdiği halde hâlâ karanlık, açık bir geceydi.

Muhafız ve Aes Sedai, sisin sınırından biraz uzakta, atlarının yanında durmuş, konuşuyorlardı. Diğerleri onlardan az ötede, birbirlerine sokulmuşlardı; ay ışığı ile aydınlanan karanlıkta bile sinirli halleri hissedilebiliyordu. Tüm gözler Lan ile Moiraine üzerindeydi ve Egwene dışındaki herkes, çifti gözden kaybetmek ile onlara fazla yaklaşmak arasında kararsızmış gibi uzak duruyorlardı. Rand, Bulut'u alıp, birkaç adım atarak Egwene'in yanına gitti. Egwene ona sırıttı. Rand, kızın gözlerindeki parıltının tek kaynağının ay ışığı olduğunu sanmıyordu.

"Kalemle çizilmişçesine ırmağı takip ediyor," diyordu Moiraine halinden memnun bir ses tonuyla. "Tar Valon'da, bunu yardım almadan yapabilecek on kadın yoktur. Dörtnala giden bir atın sırtında yaptıklarımdan bahsetmiyorum bile."

"Şikayet etmek istemem, Moiraine Sedai," dedi Thom, kendine hiç yakışmayan bir çekingenlikle. "Ama bizi bir süre daha sislere sarmak iyi olmaz mıydı? Diyelim ki, Baerlon'a kadar. Draghkar ırmağın bu yanına bakarsa, şimdiye kadar kazandığımız üstünlüğü kaybederiz."

"Draghkarlar çok zeki değildir, Merrilin Efendi," dedi Aes Sedai kuru kuru. "Korkunç ve ölümcül derecede tehlikelidirler. Keskin gözleri, ama pek kıt zekaları vardır. Bizi takip eden Draghkar Myrddraal'e ırmağın bu tarafının açık olduğunu, ama ırmağın kendisinin iki yönde kilometrelerce sis kaplı olduğunu söyleyecektir. Myrddraal bunu başarmanın bana nelere malolduğunu anlayacaktır. Irmak boyunca kaçtığımızı düşünecektir ve bu onu yavaşlatacak. Güçlerini bölmek zorunda kalacak. Sis daha uzunca bir süre kalkmayacak. Böylece yolun en azından bir kısmını tekne ile aşıp aşmadığımızdan emin olamayacak. Sisi Baerlon'a doğru biraz daha

uzatabilirdim, ama o zaman Draghkar birkaç saat içinde ırmağı araştırabilirdi ve Myrddraal nereye yöneldiğimizi anlardı."

Thom pofladı ve başını salladı. "Özür dilerim, Aes Sedai. Umarım gücenmemişsinizdir."

"Ah, Moi... ah, Aes Sedai." Mat susup, duyulur bir sesle yutkundu. "Sal... ah... siz... yani... neden, anlamıyorum..." Sesi zayıfça solup gitti ve geride kalan sessizlik öyle derindi ki, Rand kendi nefesini duyabiliyordu.

Moiraine sonunda konuştu. Sesi, boş sessizliği keskinlikle doldurdu. "Hepiniz açıklamalar istiyorsunuz, ama her eylemimi size açıklayacak olsaydım, başka hiçbir şey için zaman bulamazdım." Ay ışığı altında, Aes Sedai bir şekilde daha uzun görünüyordu, neredeyse tepelerine dikilmişti. "Şunu bilin. Sizi güvenle Tar Valon'a ulaştırmaya kararlıyım. Bilmeniz gereken tek şey bu."

"Eğer burada durmaya devam edersek," diye araya girdi lan, "Draghkar, ırmağı aramak zorunda kalmayacak. Doğru hatırlıyorsam..." Atını ırmak kıyısından yukarı çevirdi.

Muhafız'ın hareketi göğsündeki bir şeyi serbest bırakmış gibi, Rand derin bir nefes aldı. Diğerlerinin, hatta Thom'un da aynısını yaptığını işitti ve eski bir deyişi hatırladı. Bir Aes Sedai'yi sinirlendirmektense, bir kurdun gözüne tükürmek yeğdir. Ama gerilim azalmıştı. Moiraine artık kimsenin tepesinde dikilmiyordu; Rand'ın ancak göğsüne geliyordu.

"Herhalde biraz dinlenmeliyiz, değil mi?" dedi Perrin umutla, esnedikten sonra. Egwene, Bela'ya yaslandı, yorgun yorgun içini çekti.

Bu, Rand'ın ondan işittiği, bir şikayete en yakın sesti. Belki artık bunun hiç de harika bir macera olmadığını fark etmiştir. Sonra suçluluk içinde kızın, kendisinin aksine günü uyuyarak geçirmediğini hatırladı. "Dinlenmeye gerçekten ihtiyacımız var, Moiraine Sedai," dedi. "Hem, tüm gece at bindik."

"O zaman Lan'in bizim için ne planladığını görmenizi öneririm," dedi Moiraine. "Gelin."

Onları kıyıdan yukarı, ırmağın ötesindeki ağaçlıklara götürdü. Çıplak dallar gölgeleri derinleştiriyordu. Taren'den yüz metre sonra bir açıklığın yanındaki karanlık tümseğe geldiler. Burada, uzun zaman önce olmuş bir sel, koca bir meşinyaprak topluluğunu devirmiş, onları iri, ağaç gövdeleri, dallar ve köklerden oluşan dolaşık bir tümsek haline getirmişti.

Lan, önünde bir meşale tutarak tümseğin altından dışarı süründü ve doğruldu. "İstenmeyen misafir yok," dedi Moiraine'e. "Ve bıraktığım odunlar hâlâ kuru, yani küçük bir ateş yakabileceğiz. Sıcak bir mola olacak."

"Burada duracağımızı biliyor muydun?" diye sordu Egwene şaşkınlık içinde.

"Olası bir yer gibi görünüyordu," diye yanıt verdi Lan. "Ne olur ne olmaz diye hazırlık yapmaktan hoşlanırım."

Moiraine meşaleyi ondan aldı. "Sen atlara bakar mısın? İşin bittiği zaman herkesin yorgunluğu hakkında elimden geleni yapacağım. Şu anda Egwene ile konuşmak istiyorum. Egwene?"

Rand iki kadının eğilerek büyük ağaç yığını altında kaybolmasını izledi. İnsanın emekleyerek içeri girebileceği alçak bir açıklık vardı. Meşalenin ışığı kayboldu.

Lan yanına yem torbaları ve biraz yulaf almıştı, ama diğerlerinin atlarının eyerlerini çıkarmalarını engelledi. Bunun yerine köstekleri çıkardı. "Eyer olmadan daha rahat dinlenirler, ama yola acele çıkmamız gerekecek, atları yeniden eyerlemek için zamanımız olmayacak."

"Bana dinlenmeye ihtiyaçları varmış gibi görünmüyor," dedi Perrin, atının burnunu bir yem torbasına sokmaya çalışırken. At, yem torbasının kayışlarıın geçirmesine izin vermeden önce başını salladı. Rand da Bulut ile güçlük yaşıyordu, kanvas torbayı gri atın burnuna geçirmeden önce üç kez denemek zorunda kaldı.

"Var," dedi Lan. Aygırını kösteklemeyi bırakıp doğruldu. "Ah, hâlâ koşabilirler. Onlara izin verirsek becerebildiklerince hızlı koşarlar, ta ki yorgunluktan düşüp ölene kadar. Üstelik yorgunluklarını hiç hissetmezler. Moiraine Sedai'nin yaptığı şeye ihtiyaç duymamamızı tercih ederim, ama

gerekli." Aygırının boynunu okşadı. At, Muhafız'ın dokunuşuna karşılık verir gibi başını salladı. "Sonraki birkaç gün, kendilerine gelene kadar daha yavaş gitmeliyiz. Benim istediğimden daha yavaş. Ama şansımız varsa bu yeterli olacak."

"Bu..." Mat duyulur bir şeşle yutkundu. "Moiraine Sedai'nin kastettiği bu muydu? Bizim yorgunluğumuz hakkında?"

Rand, Bulut'un boynunu okşadı ve boşluğa baktı. Tam için yaptıklarına rağmen, Aes Sedai'nin, Güç'ü onun üzerinde kullanmasını istemiyordu. Işık, salı batırdığını kabul etmiş kadar oldu.

"Öyle bir şey." Lan güldü. "Ama sizin ölene kadar koşmak konusunda endişelenmenize gerek yok. Olaylar şimdikinden daha kötü olmadığı sürece değil. Bunu yalnızca, fazladan bir gece uyumak gibi düşünün."

Draghkar'ın tiz çığlığı aniden sis kaplı ırmakta yankılandı. Atlar bir anda dondu. Çığlık yine, bu sefer daha yakından duyuldu, sonra bir kez daha. Rand'ın kafatasını iğne gibi deldi. Sonra çığlıklar uzaklaşmaya başladı ve sonunda tamamen kayboldu.

"Şans," dedi Lan, soluğunu verirken. "Irmakta bizi arıyor." Omuzlarını silkti ve aniden sesi kayıtsız çıkmaya başladı. "İçeri girelim. Biraz sıcak çay ve midemi dolduracak bir şeyler istiyorum."

Elleri ve dizleri üzerinde ağaç yığınındaki açıklıktan içeri, kısa bir tünel boyunca ilk emekleyen Rand oldu. Tünelin sonunda durdu. İleride düzensiz şekilli bir boşluk vardı, hepsini birden ancak içine alabilecek ağaçtan bir mağara. Ağaç gövdelerinden ve dallardan oluşan tavan, kadınlardan başka hiç kimsenin ayağa kalkmasına izin vermeyecek kadar alçaktı. Irmak taşlarından bir yatağın üzerinde, yakılmış ateşin dumanı yükseliyor, dalların arasında kayboluyordu; esinti, açıklığı dumansız tutmaya yeterliydi, ama dolaşık dallar, alevlerin tek bir ışıltısının bile dışarıdan görülmemesine yetecek kadar yoğundu. Moiraine ve Egwene pelerinlerini yana bırakmış, bağdaş kurup ateşin yanında karşı karşıya oturmuşlardı.

"Tek Güç," diyordu Moiraine, "Gerçek Kaynak'tan, Yaratım'ı güden güçten, Yaratıcı'nın Zaman Çarkı'nın dönmesini sağlamak için kullandığı güçten gelir." Ellerini önünde birleştirdi ve birbirlerine bastırdı. "Saidin,

Gerçek Kaynak'ın eril yarısı ve saidar, dişil yarısı, birbirlerine karşıt ve aynı zamanda birlikte çalışarak o gücü sağlarlar. Saidin," bir elini kaldırdı, sonra indirdi "Karanlık Varlık'ın dokunuşu ile kirlenmiştir, tıpkı suyun üzerinde yüzen ince bir tabaka yağ gibi. Suyun kendisi hâlâ saftır, ama pisliğe dokunmadan ona dokunamazsın. Yalnızca saidarın kullanılması hâlâ güvenlidir." Egwene'in sırtı Rand'a dönüktü. Yüzünü göremiyordu, ama kız hevesle öne eğiliyordu.

Mat, arkadan Rand'ı dürtükledi, bir şeyler mırıldandı ve ağaç mağaranın içlerine doğru ilerledi. Moiraine ve Egwene onun girişini görmezden geldiler. Diğer adamlar da arkasından içeri toplandılar, pelerinlerini çıkardılar, ateşin çevresine yerleştiler ve ellerini ısıtmak için uzattılar. En son giren Lan, duvardaki kuytu bir yerden su tulumları ve deri çantalar çıkardı, bir çaydanlık aldı ve çay hazırlamaya başladı. Kadınların söylediklerine hiç dikkat etmiyordu, ama Rand'ın arkadaşları ellerini ısıtmayı bırakmış, açık açık izliyorlardı. Thom, tüm ilgisini oymalı piposunu doldurmaya vermiş gibi yapıyordu, ama kadınlara doğru eğilmesi onu ele veriyordu. Moiraine ve Egwene yalnızlarmış gibi davranıyorlardı.

"Hayır," dedi Moiraine, Rand'ın kaçırdığı bir soruya karşılık. "Gerçek Kaynak tükenmez. Tıpkı bir değirmenin dönmesi ile tükenmeyen ırmak suları gibi. Kaynak ırmaktır; Aes Sedai ise su çarkı."

"Gerçekten öğrenebileceğimi düşünüyor musunuz?" diye sordu Egwene. Yüzü hevesle parlıyordu. Rand onun bu kadar güzel göründüğünü hiç görmemişti, ya da kendisinden bu kadar uzak. "Ben de bir Aes Sedai olabilir miyim?"

Rand yerinde sıçradı, başını alçak, kütük tavana çarptı. Thom Merrilin kolunu yakalayarak aşağı çekti.

"Aptallaşma," diye mırıldandı Âşık. Kadınları süzdü ikisi de fark etmemiş görünüyordu. Rand'a fırlattığı bakış sevecendi. "Artık bu seni aşar."

"Çocuğum," dedi Moiraine nazikçe, "pek az kişi Gerçek Kaynak'a dokunmayı ve Tek Güç'ü kullanmayı öğrenebilir. Bazıları daha çok öğrenir, bazıları daha az. Sen, öğrenmeye ihtiyaç duymayan bir avuç kadından birisin. En azından, sen istesen de, istemesen de, Gerçek Kaynak'a dokunmak zaman içinde sana gelecektir. Ama Tar Valon'da alacağın eğitim

olmadan onu tam anlamıyla yönlendirmeyi asla öğrenemezsin ve bunun sonucunda hayatta kakmayabilirsin. Saidine dokunma yeteneği ile doğan erkekler, Kızıl Ajah onları bulup ehlileştirmezse, mutlaka ölürler..."

Thom gırtlağının derinliklerinden hırladı ve Rand huzursuzca kıpırdandı. Aes Sedai'nin bahsettiği türden erkekler azdı, tüm hayatı boyunca yalnızca üç kişi duymuştu ve Işık'a şükür, hiçbiri İki Nehirli değildi ama Aes Sedai onları bulmadan yarattıkları zarar, savaş veya şehirleri yıkan deprem haberleri gibi kötü haberler olarak yayılırdı. Ajahların ne yaptığını gerçekte hiç anlayamamıştı. Hikâyelere göre bunlar, başka her şeyden çok kendi aralarında entrikalar çeviren, didişen topluluklardı, fakat anlatılanlardan kesin olan bir yan vardı. Kızıl Ajahların birincil görevleri, yeni bir Dünyanın Kırılışı'nı önlemekti ve bunu Tek Güç'ü kullanmayı yalnızca rüyalarında gören erkekleri bile avlayarak yapıyorlardı. Mat ve Perrin aniden evde, yataklarında olmayı dilemeye başlamışlar gibi görünüyorlardı.

"...ama kadınların bazıları da ölür. Kılavuz olmadan öğrenmek güçtür. Bulamadığımız ve hayatta kalan kadınlar... eh, dünyanın bu kısmında köylerinde Hikmet olabilirler." Aes Sedai düşüncelere dalarak sustu. "Eski kan Emond Meydanı'nda güçlüdür ve eski kan, şarkı söyler. Seni gördüğüm an ne olduğunu anladım. Yönlendirebilen ya da değişimi yaklaşan bir kadının yanında durup, bunu hissetmeyen Aes Sedai olmaz." Kemerindeki keseyi araştırdı ve daha önce saçına taktığı, altın bir zincire asılı mavi mücevheri çıkardı. "Senin değişimin, ilk dokunuşun yakın. Sana kılavuzluk etmem daha iyi olacak. Böylece... kendi başlarına yol bulmak zorunda kalanların yaşadığı hoş olmayan etkilerden kaçınabilirsin."

Egwene'in gözleri taşa bakarken irileşti ve dudaklarını tekrar tekrar ıslattı. "Bu... Güç'ü bu mu taşıyor?"

"Elbette hayır," diye terslendi Moiraine. "Nesneler Güç sahibi değildir, çocuğum. Bir angreal bile yalnızca bir araçtır. Bu yalnızca güzel bir taş. Ama ışık verebilir. Al."

Moiraine, taşı kızın parmak uçlarına bırakırken Egwene'in elleri titriyordu. Geri çekilecek oldu, ama Aes Sedai bir eliyle onun iki elini tuttu ve diğer elini nazikçe Egwene'in başının yanına dokundurdu.

"Taşa bak," dedi Aes Sedai yumuşak bir sesle. "Yalnız başına, el yordamıyla aramaktansa, böylesi daha iyi. Zihnini taş hariç her şeyden temizle. Zihnini temizle ve kendini süzülmeye bırak. Yalnızca taş ve boşluk var. Ben başlatacağım. Süzül ve bırak, sana kılavuzluk edeyim. Düşünce yok. Süzül."

Rand, parmaklarını dizlerine geçirdi; dişlerini acıyana kadar sıktı. Başarısız olmalı. Olmalı.

Taşta ışık çiçek açtı, yalnızca mavi bir kıvılcım, sonra gitti. Bir ateş böceğinden daha parlak değildi, ama Rand kör edici bir ışık parlamışcasına irkildi. Egwene ve Moiraine boş yüzlerle taşa baktılar. Bir başka kıvılcım çıktı, sonra bir tane daha, ta ki gökmavisi ışık bir yüreğin çarpması gibi atmaya başlayana kadar. *Aes Sedai yapıyor,* diye düşündü Rand çaresizce. *Moiraine yapıyor. Egwene değil.*

Son bir zayıf ışıltıdan sonra taş yine bir süs eşyasına dönüştü. Rand nefesini tuttu.

Egwene bir an küçük taşa bakmaya devam etti, sonra başını kaldırıp Moiraine'e baktı. "Ben... Ben bir şey hissettim... sanırım, ama... Belki benim hakkımda yanılmışsınızdır. Zamanınızı harcadığım için üzgünüm."

"Hiçbir şey harcamadım, çocuğum." Moiraine'in dudaklarından küçük, tatminkar bir gülümseme geçti. "Son ışık yalnızca sana aitti."

"Gerçekten mi?" diye bağırdı Egwene, sonra hemen suratını astı. "Ama yok gibiydi."

"İşte şimdi aptal bir köylü kızı gibi davranıyorsun. Tar Valon'a gelen çoğu kadın, senin biraz önce yaptığını yapabilmek için aylarca çalışır. Sen yükseklere çıkabilirsin. Hatta, belki bir gün Amyrlin Makamı'na kadar. Eğer çok çalışırsan."

"Yani..." Egwene bir sevinç haykırışı ile kollarını Aes Sedai'ye doladı. "Ah, teşekkür ederim. Rand, duydun mu? Bir Aes Sedai olacağım!"

13. BÖLÜM

Seçenekler

Herkes uyumadan önce Moiraine sırayla her birinin yanında diz çöktü ve ellerini başlarına koydu. Lan homurdanarak, buna ihtiyaç duymadığını ve kadının gücünü harcamaması gerektiğini söyledi, ama onu durdurmaya çalışmadı. Egwene bu deneyimi yaşamaya hevesliydi. Mat ve Perrin korkuyorlardı, ama hayır demeye de korkuyorlardı. Thom, Aes Sedai'nin ellerinden uzaklaşmak istedi, ama kadın, gri başı, saçmalığa izin vermeyeceğini ifade eden bir bakış ile yakaladı. Âşık, Aes Sedai'nin işi bitene kadar kaşlarını çattı. Kadın ellerini çektikten sonra alaycı bir biçimde gülümsedi. Adamın kaşları daha fena çatıldı, ama tazelenmiş görünüyordu. Hepsi öyleydi.

Rand, düzensiz duvarda, dikkat çekmeyeceğini umduğu bir oyuğa çekilmişti. Ağaç yığınına yaslandığında gözleri kapanmak istedi, ama o kendini izlemeye zorladı. Esnemesini bastırmak için yumruğunu ağzına kapattı. Bir iki saatlik uyku ona yeterdi. Ama Moiraine onu unutmadı.

Delikanlı, kadının parmakları yüzüne dokununca irkildi ve "Ben istemiyorum..." dedi. Sonra gözleri iri iri açıldı. Bitkinlik, yokuş aşağı akan su gibi tükendi; ağrılar ve acılar uzak anılara dönüştü, sonra yok oldu. Kadına ağzı açık, bakakaldı. Kadın yalnızca gülümsedi ve ellerini çekti.

"Tamam," dedi. Yorgun bir iç çekiş ile doğrulurken, Rand onun aynısını kendisine yapamadığını hatırladı. Aes Sedai biraz çay içti, Lan'in yemesi için ısrar ettiği ekmek ve peyniri reddetti ve ateşin önünde kıvrılıp yattı. Pelerinine sarılır sarılmaz uykuya daldı.

Lan dışında diğerleri uzanacak yer bulup uykuya daldılar, ama Rand neden olduğunu anlamıyordu. O iyi bir yatakta bir gece geçirmiş gibi hissediyordu. Ama kütük duvara sırtını verdiği anda uyku onu ele geçirdi. Lan bir saat sonra dürtüklediğinde, üç gündür dinleniyormuş gibi hissetti.

Muhafız, Moiraine dışında herkesi uyandırdı ve sertçe, Aes Sedai'yi rahatsız edebilecek her sesi susturdu. Yine de rahat ağaç mağarasında pek az kalmalarına izin verdi. Güneş ufukta, kendi çapının iki katı kadar yükseldiğinde, orada durduklarına ilişkin tüm izleri temizlemiş, atlarına binmiş, atları yormamak için yavaş ilerleyerek kuzeye, Baerlon'a doğru yola koyulmuşlardı. Aes Sedai'nin gözleri gölgeliydi, ama eyerinde dik oturuyordu.

Sis hâlâ, arkalarında bıraktıkları ırmağın üzerinde asılı duruyor, onu buharlaştırmaya çalışan zayıf güneşin çabalarına direniyor, İki Nehir'i gözlerden gizliyordu. Rand at sürerken, Taren Salı'nı son bir kez görmek için omzunun üzerinden baktı. Ta ki, sis duvarı gözden kaybolana kadar.

"Evden bu kadar uzaklaşacağımı hiç düşünmezdim," dedi, ağaçlar sonunda sisi ve ırmağı gizlediği zaman. "Seyrantepe'nin çok uzak geldiği günleri hatırlıyor musunuz?" Yalnızca iki gün önceydi. *Sonsuzluk gibi geliyor.*

"Bir iki ay sonra döneriz," dedi Perrin gergin bir sesle. "Neler anlatabileceğimizi bir düşün."

"Trolloclar bile bizi sonsuza dek kovalayamaz," dedi Mat. "Yak beni, yapamazlar." Derin derin iç çekerek önüne döndü, söylediği tek bir sözcüğe inanmıyormuş gibi sırtını kamburlaştırdı.

"Erkekler!" diye hıhladı Egwene. "Hep geveleyip durduğunuz macerayı yaşıyorsunuz ve şimdiden evden bahsetmeye başladınız." Başını dik tutuyordu, ama Rand, İki Nehir gözden kaybolduğundan beri, sesinde bir titreme olduğunu fark etti.

Ne Moiraine, ne de Lan onları teselli etmeye çalışmadı, elbette geri döneceklerine dair tek söz söylemedi. Rand bunun ne anlama gelebileceği konusunda düşünmemeye çalıştı. Dinlenmişken bile, daha fazlasını aramadan da kuşkularla doluydu. Eyerinde büzülerek, bir bahar sabahında, derin, gür otlarla dolu bir merada, tarlakuşları öterken, Tam ile birlikte koyun otlattığını hayal etmeye başladı. Ve Emond Meydanı'na bir yolculuk, olması gerektiği gibi bir Bel Tine, ayaklarının takılmasından daha büyük derdi yokken Çayır'da şarkı söylemek. Bir süre, düşünün içinde kendini kaybetmeyi başardı.

Baerlon yolculuğu neredeyse bir hafta sürdü. Lan, yolculuklarının ağırlığı konusunda mırıldanıp duruyordu, ama hızı belirleyen ve diğerlerini buna uymaya zorlayan kendisiydi. Kendisi ve aygırı Mandarb Eski Dil'de "Kılıç" anlamına geldiğini söylemişti söz konusu olduğunda o kadar sakıngan değildi. Muhafız onların aştığı mesafenin iki katını aşıyor, renk değiştiren pelerini rüzgârda dalgalanarak atını dörtnala ileriye sürüyor, önlerinde ne bulunduğunu kontrol ediyor, ya da arkada kalıp geçtikleri yolu inceliyordu. Ama yürüyüş hızında daha tempolu ilerlemeye kalkan olursa, hayvanlarına iyi bakmaları konusunda keskin sözler kazanıyor, Trolloclar gelirse kendi ayakları üzerinde ne kadar da hızlı gidebilecekleri üzerine acı laflar dinliyorlardı. Moiraine bile, kısrağını hızlandırmaya kalkarsa Muhafız'ın dilinden kurtulamıyordu. Kısrağın adı Âldieb idi; Eski Dil'de, "Batırüzgârı", bahar yağmurlarını getiren rüzgâr anlamına geliyordu.

Muhafız'ın izciliği, takip edildiklerine ya da tuzak kurulduğuna dair bir işaret vermiyordu. Adam, gördükleri hakkında yalnızca Moiraine ile konuşuyor, işitilmemek için bunu alçak sesle yapıyordu. Aes Sedai, bilmeleri gerektiğini düşündüğü şeyler olursa diğerlerine aktarıyordu. Başta Rand ileriye baktığı kadar omzunun üzerinden geriye de bakıyordu. Ve bunu yapan tek kişi değildi. Perrin sık sık baltasını yokluyordu ve Mat önce yayına bir ok takmadan atını sürmüyordu. Ama Trolloclar ve siyah pelerinli şekiller görünmedi, gökyüzünde Draghkar belirmedi. Rand yavaş yavaş, belki kaçmayı başardıklarını düşünmeye başladı.

Ormanın en yoğun yerlerinde bile çok iyi korunmuyorlardı. Kış, İki Nehir'de olduğu gibi Taren'in kuzeyinde de yapışıp kalmıştı. Çam, köknar ya da meşinyaprak ağaçları, orada burada birkaç baharatağacı ya da defne,

ve bunun dışında, çıplak gri dallar ormana saçılmıştı. Mürver ağaçlarında bile yaprak yoktu. Kış karlarının düzleştirdiği, kahverengi otların üzerinde yalnızca yeni filizlerin yeşillikleri görülebiliyordu. Burada da tek büyüyenler ısırganotları, kaba devedikenleri ve kokuşmuş otlar idi. Orman zemininin çıplak toprağı üzerinde, gölgeli yerlerde ve her daim yeşil ağaçların alçak dallarının altındaki yerlerde, kışın son karları hâlâ duruyordu. Pelerinlerine sıkı sıkı sarınıyorlardı, çünkü zayıf güneş ışığı sıcaklık vermiyordu ve gece soğuğu keskindi. Burada da, İki Nehir'de olduğu gibi uçan kuş yoktu, hatta kuzgun bile.

Hareketlerinin yavaşlığında tembellik yoktu. *Kuzey Yolu*, Rand bu şekilde düşünmeye devam ediyordu, ama burada, Taren'ın kuzeyinde yolun farklı bir ismi olması gerektiğini tahmin ediyordu hâlâ, hemen hemen kuzeye uzanıyordu, ama Lan'in ısrarı üzerine yolun sert zemininde düz ilerledikleri kadar, ormanda sağa sola kıvrılarak da gidiyorlardı. Bir köy, bir çiftlik, insanlar ya da medeniyete ilişkin her tür işaret, onlardan kaçınmak için kilometrelerce dolaşmalarına sebep oluyordu, ama onlara pek az rastlıyorlardı. Rand ilk günün tamamı boyunca, yol dışında o ormanlarda insan olduğuna ilişkin hiçbir kanıt görmemişti. Aklına, Puslu Dağlar'ın eteklerine gittiği zaman bile insanlardan şimdi olduğu kadar uzaklaşmadığı geldi.

Gördüğü ilk çiftlik geniş yapılı bir ev, sivri tepeli, saz damlı, yüksek bir ahır, taş bacadan yükselen bir duman bulutu şok geçirmesine oldu.

"Evdekilerden farklı değil," dedi Perrin, ağaçların arasından zar zor görülebilen uzak binalara kaşlarını çatarak. Çiftliğin avlusunda, yolcuların farkında olmayan insanlar dolanıyordu.

"Elbette farklı," dedi Mat. "Yalnızca ayırt edecek kadar yakında değiliz."

"Sana farklı olmadığını söylüyorum," diye ısrar etti Perrin.

"Farklı olmalı. Taren'ın kuzeyinde değil miyiz?"

"Siz ikiniz, susun," diye gürledi Lan. "Görülmek istemiyoruz, unuttunuz mu? Bu taraftan." Ağaçların içinde, çiftliğin çevresinde dolaşmak için batıya döndü.

Arkasına bakan Rand Perrin'in haklı olduğunu düşündü. Çiftlik Emond Meydanı'nın çevresindeki çiftliklere benziyordu. Kuyudan su Çeken küçük bir oğlan vardı. Daha büyük oğlanlar koyunları bir çitin arkasına sürüyorlardı. Hatta tütün için dumanlama kulübesi bile vardı. Mat de haklıydı. Taren'ın kuzeyindeyiz. Farklı olmalı.

Her seferinde, henüz gökyüzünde ışık varken durdular, su birikmemesini sağlayacak kadar eğimli, asla tamamen durmayan, yalnızca yön değiştiren rüzgâra karşı korunaklı bir nokta seçtiler. Ateşleri hep küçüktü ve birkaç adım öteden görülmeyecek kadar iyi gizlenmişti. Çay demlenir demlenmez söndürülüyor, kömürler gömülüyordu.

İlk duraklarında, güneş batmadan önce Lan, delikanlılara, taşıdıkları silahları nasıl kullanacaklarını öğretti. Yayla başladı. Mat'in, yüz adım ötedeki ölü bir meşinyaprak ağacının çatlak gövdesi üzerindeki, bir insan başı büyüklüğünde bir budağa üç ok göndermesini izledikten sonra, diğerlerinin de denemesini istedi. Perrin, Mat'in başarısını tekrarladı. Rand, alev ve boşluğu, yayı onun ve onu yayın bir parçası kılan boş dinginliği çağırarak üç okunu, uçları neredeyse birbirine dokunacak şekilde hedefe yolladı. Mat omzuna bir şaplak atarak tebrik etti.

"Hepinizin yayı olsaydı," dedi Muhafız kuru kuru, sırıtmaya başladıklarında, "ve Trolloclar onları kullanamayacağınız kadar yakına gelmemeyi kabul etseydi..." Sırıtmalar aniden soldu. "Yaklaşırlarsa ne yapacağınız konusunda neler öğretebilirim bir bakalım."

Perrin'e o büyük uçlu baltayı nasıl kullanacağına dair bir şeyler gösterdi; baltayı silahlı birine ya da bir şeye karşı kaldırmak odun kesmeye ya da savaşçılık oynarken savurup durmaya benzemiyordu. İriyarı çırağa bir dizi bloke etme, savuşturma ve saldırma alıştırması gösterdikten sonra, aynısını Rand, ve kılıcı için yaptı. Rand kılıç kullanmak üzerine hayal kurarken giriştiği vahşi sıçramalar ve savurmalar değil, birbirine akan, adeta bir dans gibi olan yumuşak hareketlerdi.

"Kılıcı hareket ettirmek yeterli değil," dedi Lan, "ama bazıları öyle sanır. Zihnin bunun, çoğunun bir parçasıdır. Zihnini boşalt, koyun çobanı. Nefretten, korkudan, her şeyden arındır. Onları yak, tüket. Siz, diğerleri,

dinleyin. Bu yöntemi balta, yay, mızrak, değnek, hatta çıplak elleriniz için de kullanabilirsiniz."

Rand gözlerini ona dikti. "Alev ve boşluk," dedi şaşkınlık içinde. "Kastettiğin bu, değil mi? Babam bana bunu öğretmişti."

Muhafız ona okuması güç bir bakışla baktı. "Kılıcını sana gösterdiğim gibi tut, koyun çobanı. Ayakları çamurlu bir köylüyü bir saatte kılıç ustasına çeviremem, ama belki kendi ayağını doğramanı engelleyebilirim."

Rand içini çekti ve kılıcı iki eliyle, önünde dik tuttu. Moiraine, ifadesiz bir yüzle izliyordu, ama bir sonraki akşam Lan'e, derslere devam etmesini söyledi.

Akşam yemeği; öğle yemeği ve kahvaltı ile aynıydı. Ekmek, peynir ve kurutulmuş et, ama akşamları su değil, sıcak çay eşlik ediyordu. Thom, akşamları onları eğlendiriyordu. Lan, âşığın arpını ya da flütünü çalmasına izin vermiyordu kın uyandırmanın gereği yok, diyordu Muhafız ama Thom top çeviriyor, hikâyeler anlatıyordu. Mara ve Üç Aptal Kral, ya da Bilge Danışman Anla hakkındaki yüzlerce öyküden biri ya da Büyük Boru Avı, zafer ve macera ile dolu bir şey, ama hepsi mutlu son ya da coşkulu bir eve dönüş ile bitiyordu.

Çevrelerindeki toprak dingin olsa da, ağaçların arasında Trolloc, gökyüzünde Draghkar görülmese de, Rand'a kendi aralarında gerginlik yaratmayı başarabiliyorlarmış gibi geliyordu.

Bir sabah Egwene uyanmış ve örgülerini çözmeye başlamıştı. Rand battaniyesini rulo yaparken göz ucuyla onu izledi. Her gece, ateş söndürüldükten sonra, Egwene ve Aes Sedai hariç herkes battaniyelerine gömülüyordu. İki kadın diğerlerinden uzağa gidiyor, bir iki saat konuşuyor, diğerleri uykuya daldıktan sonra dönüyorlardı. Egwene saçlarını taradı yüz kere; Rand, Bulut'u eyerlerken, eyerin arkasına heybeleri ve battaniyeyi bağlarken saymıştı. Sonra Egwene tarağı kaldırdı, saçlarını omzunun üzerinden arkaya attı ve pelerininin başlığını çekti.

Rand irkildi. "Ne yapıyorsun?" diye sordu. Kız yanıt vermeden yan yan baktı. Rand, Taren kıyısındaki ağaç sığınaktaki geceden beri iki gündür ilk kez onunla konuştuğunu fark etti, ama bunun kendisini engellemesine izin

vermedi. "Tüm hayatın boyunca saçlarını örmek için bekledin ve şimdi bundan vazgeçiyorsun. Neden? Aes Sedai saçlarını örmediği için mi?"

"Aes Sedailer saçlarını örmezler," dedi kız kısaca. "En azından istemedikleri sürece."

"Sen bir Aes Sedai değilsin. Sen Emond Meydanı'ndan Egwene al'Vere'sin ve Kadın Kurulu seni böyle görse kriz geçirir."

"Kadın Kurulu seni ilgilendirmez, Rand al'Thor. Ve ben bir Aes Sedai olacağım. Tar Valon'a ulaşır ulaşmaz."

Rand hıhladı. "Tar Valon'a ulaşır ulaşmaz. Neden? Işık, bana bunu söyle. Sen Karanlıkdostu değilsin."

"Moiraine Sedai'nin Karanlıkdostu olduğunu mu düşünüyorsun? Öyle mi?" Kız yumruklarını sıkarak dönüp Rand'la yüzleşti. Rand, kızın kendisine vuracağını düşündü. "Köyü kurtardıktan sonra. Babanı kurtardıktan sonra. Öyle mi?"

"Ne olduğunu bilmiyorum, ama her ne ise, geri kalanlarının ne olduğu hakkında hiçbir şey ifade etmiyor. Hikâyeler..."

"Büyü artık, Rand! Hikâyeleri unut ve gözlerini kullan."

"Gözlerim onun salı batırdığını gördü! Bunu inkar edebilir misin? Kafana bir fikir girince, biri sana suyun üzerinde yürümeye çalıştığını söylese bile asla vazgeçmiyorsun. Böylesine Işıkkörü bir aptal olmasaydın görürdün!"

"Aptalım, öyle mi? Sana bir iki şey söyleyeyim, Rand al'Thor! Sen hayatımda gördüğüm en katır inatlı, en yün kafalı..."

"İkiniz, on beş kilometre içinde herkesi uyandırmaya mı çalışıyorsunuz?" diye sordu Muhafız.

Rand ağzı açık durup, söyleyecek söz bulmaya çalışırken, bağırmakta olduğunu fark etti. İkisi de bağırıyordu.

Egwene'in yüzü kaşlarına kadar kızardı. Sırtını dönerken, "Erkekler!" diye mırıldandı ve yorumu Rand kadar Muhafız'ı da içeriyordu.

Rand ihtiyatla çevresine bakındı. Yalnızca Muhafız değil, herkes ona bakıyordu. Mat ve Perrin'in yüzleri beyazlamıştı. Thom, kaçacak ya da savaşacakmış gibi gerilmişti. Aes Sedai'nin yüzü ifadesizdi, ama gözleri Rand'ın kafasını deliyor gibiydi. Rand çaresizce Aes Sedailer hakkında, Karanlıkdostları hakkında tam olarak neler söylediğini hatırlamaya çalıştı.

"Yola çıkma zamanı," dedi Moiraine. Aldieb'e döndü ve Rand, tuzaktan salıverilmiş gibi ürperdi. Gerçekten bir tuzakta olup olmadığını merak etti.

İki gece sonra, ateş tükenirken, Mat parmaklarındaki son peynir kırıntılarını yaladı ve "Biliyor musunuz, sanırım izimizi tamamen kaybettiler," dedi. Lan gecenin içinde kaybolmuş, son bir kez çevreye bakınıyordu. Moiraine ile Egwene sohbetlerinden birini etmek için bir kenara çekilmişlerdi. Thom, piposu ağzında, yarı uyuyordu ve delikanlılar ateşin yanında baş başa kalmışlardı.

Perrin, tembel tembel bir sopayla közleri dürtükleyerek yanıt verdi. "İzimizi kaybettilerse, neden Lan keşfe devam ediyor?" Rand uykuya dalmak üzere, sırtını ateşe vererek yuvarlandı.

"İzimizi Taren Salı'nda kaybettirdik." Mat, parmaklarını başının arkasında kenetleyip yıldız dolu gökyüzüne bakarak uzandı. "Eğer gerçekten bizim peşimizdelerse."

"Sence Draghkar, bizi bundan hoşlandığı için mi kovalıyordu?" diye sordu Perrin.

"Ben olsam, Trolloclar ve benzerleri hakkında endişelenmeyi bırakırdım," diye devam etti Mat, Perrin hiç konuşmamış gibi. "Bunun yerine dünyayı görmeyi düşünmeye başlardım. Hikâyelerin kaynağı olan yerlerdeyiz. Gerçek bir şehir neye benzer sizce?"

"Baerlon'a gidiyoruz," dedi Rand uykulu uykulu, ama Mat hıhladı.

"Baerlon iyi, güzel, ama al'Vere Efendi'nin eski haritasına baktım. Bir kez güneye dönersek Caemlyn'e ulaşırız, yol ta Illian'a, hatta daha ötelere kadar gidiyor."

"Illian'da bu kadar özel olan ne?" diye sordu Perrin esneyerek.

"Bir kere," diye yanıt verdi Mat, "Illian, Aes Sedailer ile dolu değil..."

Bir sessizlik çöktü ve Rand aniden uyandı. Moiraine erken dönmüştü. Egwene yanındaydı, ama dikkatlerini çeken, ateş ışığının kenarında, ayakta duran Aes Sedai olmuştu. Mat ağzı hâlâ açık, ona bakarak sırt üstü yattı. Moiraine'in gözleri ışığı karanlık, cilalı taşlar gibi yansıtıyordu. Rand aniden, onun ne zamandan beri orada beklediğini merak etti.

"Çocuklar yalnızca..." diye başladı Thom, ama Moiraine onu duymazdan gelerek konuştu.

"Birkaç gün soluk aldık ve siz pes ettiniz bile." Sakin, ifadesiz sesi gözleri ile keskin bir karşıtlık oluşturuyordu. "Bir iki günlük sessizlik ve siz Kış Gecesi'ni unuttunuz bile."

"Unutmadık," dedi Perrin. "Yalnızca..." Aes Sedai sesini yükselterek, o konuşurken devam etti.

"Böyle mi hissediyorsunuz? Hepiniz Illian'a koşmaya ve Trollocları, Yarı-insanları, Draghkarları unutmaya hazırsınız, öyle mi?" Gözlerini üstlerinde gezdirdi o taşsı parıltı ile her zaman kullandığı ses arasındaki karşıtlık Rand'ı huzursuz ediyordu ama kadın kimseye konuşma fırsatı vermedi. "Karanlık Varlık, siz üçünüzün peşinde. Ve eğer istediğiniz yere gitmenize izin verirsem, sizi ele geçirir. Karanlık Varlık ne isterse, ben karşı çıkarım, bu yüzden bunu işitin ve doğal olduğunu bilin. Karanlık Varlık'ın ele geçirmesine izin vermektense, sizi kendi ellerimle yok ederim daha iyi."

Rand'ı ikna eden, sesin kayıtsızlığı oldu. Aes Sedai gerekli olduğunu düşünürse, söylediği gibi yapardı. O gece uyumakta güçlük çekti ve bu sorunu yaşayan tek kişi kendisi değildi. Âşık bile son kömürler söndükten sonra, uzun süre horlamaya başlamadı. Moiraine ilk kez yardım önermedi.

Egwene ile Aes Sedai arasındaki gece konuşmaları, Rand'ın canını sıkıyordu. Yalnız kalmak için diğerlerinden uzaklaştıkları, karanlığın içinde kayboldukları her seferinde ne söylediklerini, ne yaptıklarını merak ediyordu. Aes Sedai Egwene'e ne söylüyordu?

Bir gece, tüm diğerleri yerleştikten, Thom meşe ağacı kesen bir testere gibi horlamaya başladıktan sonra bekledi. Sonra battaniyesine sarınarak uzaklaştı. Tavşan kovalamakta kullandığı becerisinin her zerresinden faydalanarak, ayın düşürdüğü gölgelerin arasında ilerledi ve yüksek, sağlam

ve geniş yapraklı bir meşinyaprak ağacının dibine, Moiraine ile Egwene'i işitebileceği bir yere çöktü. Yanlarında küçük bir lamba, yerdeki bir kütüğün üzerinde oturuyorlardı.

"Sor," diyordu Moiraine, "ve sana şimdi anlatabileceksem, anlatırım. Anlamalısın, henüz hazır olmadığın şeyler var, başka şeyleri öğrenmeni gerektiren şeyler ve onları öğrenmek için de yine başkalarını öğrenmen gerek. Ama dilediğini sor."

"Beş Güç," dedi Egwene yumuşak sesle. "Toprak, Rüzgâr, Ateş, Su ve Ruh. Erkeklerin en büyük Güçler olan Toprak ve Ateş'i kullanmaları adil görünmüyor. Neden en büyük Güçler onların olsun?"

Moiraine güldü. "Böyle mi düşünüyorsun, çocuğum? Rüzgârın ve suyun aşındıramayacağı taş var mı? Suyun ya da rüzgârın söndüremeyeceği bir ateş var mı?"

Egwene, ayak ucuyla orman zeminini dürtükleyerek bir süre sessiz kaldı. "Onlar... Karanlık Varlık'ı ve Terkedilmişleri serbest bırakmaya çalışan onlardı, değil mi? Erkek Aes Sedailer?" Derin bir nefes aldı ve hızlandı. "Kadınlar buna katılmadı. Deliren ve dünyayı kıran erkeklerdi."

"Korkuyorsun," dedi Moiraine sertçe. "Emond Meydanı'nda kalsaydın zaman içinde Hikmet olurdun. Nynaeve'in planı buydu, değil mi? Ya da Kadın Kurulu'na katılır, Köy Kurulu bunu kendisinin yaptığını sanırken Emond Meydanı'nın işlerini yönetirdin. Ama sen düşünülemez olanı yaptın. Macera aramak için Emond Meydanı'nı, İki Nehir'i terk ettin. Bunu yapmak istedin, ama aynı zamanda bundan korkuyorsun. Ve inatla korkuna yenilmeyi reddediyorsun. Aksi halde bir kadının nasıl Aes Sedai olduğunu bana sormazdın. Gelenek ve alışkanlıkları duvarın ötesine atmazdın."

"Hayır," diye itiraz etti Egwene. "Korkmuyorum. Aes Sedai olmak istiyorum."

"Korkman daha iyi, ama bu kararına sadık kalacağını umarım. Bugünlerde pek az kadın çırak olacak yeteneği gösteriyor. Daha da azı bunu diliyor." Moiraine'in sesi, kendi kendine düşünmeye başlamış gibi çıkıyordu. "Daha önce bir köyden iki kişi çıkmamıştı. Eski kan, İki Nehir'de gerçekten de güçlü."

Rand gölgelerin içinde kıpırdandı. Ayağının altında bir dal kırıldı. Anında dondu, terleyerek nefesini tuttu, ama iki kadın da ona bakmadı.

"İki mi?" diye bağırdı Egwene. "Başka kim var? Kari mi? Kari Thane mi? Lara Ayellan mı?"

Moiraine çileden çıkmışcasına akladı, sonra sertçe konuştu. "Söylediklerimi unutmalısın. Diğerinin yolu başka yönde uzanıyor, korkarım. Sen kendi durumunla ilgilen. Seçtiğin kolay bir yol değil."

"Geri dönmeyeceğim," dedi Egwene.

"Öyle olsun. Ama yine de güvence istiyorsun ve ben bunu sana veremem. Dilediğin şekilde değil."

"Anlamıyorum."

"Aes Sedailerin iyi ve saf olduklarını duymak istiyorsun, Dünyanın Kırılışı'na kadınların değil, efsanelerdeki kötü adamların sebep olduğunu duymak istiyorsun. Evet, erkekler yaptı, ama onlar başka erkeklerden daha kötü değildi. Deliydiler, kötü değil. Tar Valon'da bulacağın Aes Sedailer de insandır ve bizi ayıran yetenekler dışında diğer kadınlardan farklı değildirler. Cesur ve korkak, güçlü ve zayıf, iyi ve zalim, sıcak ve soğukturlar. Aes Sedai olmak seni olduğun şeyden farklı kılmayacak."

Egwene derin bir nefes aldı. "Sanırım bundan korkuyordum; Güç'ün beni değiştireceğinden. O ve Trolloclar. Ve Soluk. Ve... Moirane Sedai, Işık adına, Trolloclar neden Emond Meydanı'na geldiler?"

Aes Sedai'nin başı döndü ve doğrudan Rand'ın saklandığı yere baktı. Rand'ın nefesi kesildi; kadının gözleri onları tehdit ettiği zamanki kadar sertti ve Rand meşinyaprak ağacının kalın dallarını delebileceğini hissetti. *Işık, beni dinlerken bulursa ne yapar?*

Eriyip, gölgelerin derinliklerinden yok olmayı arzuladı. Gözleri hâlâ kadınların üzerindeyken bir kök ayağına takıldı ve havai fişekler gibi çıtırdayarak kırılan dallarla onu ele verecek ölü bir çalının üzerine düşmekten zor kurtuldu. Nefes nefese, dört ayak üzerinde emekledi, kendi becerisinden çok, şans eseri ses çıkarmamayı başardı. Yüreği öyle hızlı

çarpıyordu ki, iki kadının duyabileceğini sandı. *Aptal! Bir Aes Sedai'yi gizli gizli dinlemek, ha!*

Kamp yerinde diğerleri uyuyordu ve sessizce aralarına kaymayı başardı. O yere uzanıp battaniyesini çekerken Lan kıpırdandı, ama Muhafız içini çekerek kıpırtısızlaştı. Yalnızca uykusunda dönmüştü. Rand uzun, sessiz bir nefes verdi.

Bir an sonra Moiraine gecenin içinde belirdi, uyuyan şekilleri inceleyerek durdu. Ay ışığı çevresinde bir hale oluşturmuştu. Rand gözlerini kapattı ve düzenli nefes alarak yaklaşan ayak sesi var mı diye dinledi. Yoktu. Gözlerini açtığında, kadın gitmişti.

Sonunda uyku geldi, ama huzursuzdu ve Emond Meydanı'ndaki tüm erkekleri Yeniden Doğan Ejder olduklarını, tüm kadınların saçlarına Moiraine gibi mavi taşlar taktıkları terli rüyalarla doluydu. Moiraine ile Egwene'i bir daha dinlemeye kalkışmadı.

Yavaş yolculukları altıncı gününe girdi. Sıcaklık vermeyen güneş, yavaş yavaş ağaç tepelerine doğru kaymış, bir avuç ince bulut kuzeyde, yükseklerde süzülüyordu. Rüzgâr bir an yükseldi ve Rand kendi kendine mırıldanarak pelerinini omuzlarına çekti. Baerlon'a ulaşmayı başarıp başaramayacaklarını merak etti. Irmaktan bu yana aştıkları mesafe onu Taren Salı'ndan Beyaz Nehir'e götürmeye yeterdi, ama Lan kim sorarsa sorsun bunun kısa bir yolculuk olduğunu, buna yolculuk bile denmeyeceğini söylüyordu. Bu, Rand'a kendini kaybolmuş hissettiriyordu.

Lan ileride, ağaçların arasında belirdi. Keşif gezilerinin birinden dönüyordu. Dizginleri çekti, Moiraine'e yaklaştı, başını onunkine doğru eğdi.

Rand yüzünü buruşturdu, ama soru sormadı. Lan ona yöneltilen soruları duymazdan geliyordu.

Diğerleri arasında yalnızca Egwene, Lan'in dönüşünü fark etmiş göründü. Buna çok alışmışlardı ve kız. Kız da geride kaldı. Aes Sedai, Emond Meydanı köylülerinden Egwene sorumluymuş gibi davranmaya başlamış olabilirdi, ama bu, Muhafız rapor verirken kıza söz hakkı sağlamıyordu. Perrin İki Nehir'den uzaklaştıkça onu daha fazla saran düşünceli bir

sessizlik içinde, Mat'in yayını taşıyordu. Atların yavaş yürüyüşü Mat'in Thom Merrilin'in dikkatli bakışları altında üç küçük taşla hokkabazlık çalışmasına fırsat veriyordu. Âşık da Lan gibi her gece ders vermişti.

Lan, Moiraine'e anlattıklarını bitirdi. Kadın, eyerinde arkasına dönüp diğerlerine baktı. Rand, gözler onun üzerinden geçerken katılaşmamaya çalıştı. Onun üzerinde diğerlerine göre bir an daha fazla mı oyalanmıştı? Midesi bulanarak kadının o gece karanlıkta kulak misafiri olanın Rand olduğunu bildiğini hissetti.

"Hey, Rand," diye seslendi Mat. "Dört tanesini çevirebiliyorum!" Rand bakmadan, el sallayarak yanıt verdi. "Senden önce dört taneyi becerebileceğimi sana söylemiştim. Bak!"

Alçak bir tepeye tırmanmışlardı ve altlarında, bir kilometre kadar ötede, çıplak ağaçların ve akşamın uzayan gölgelerinin arkasında, Baerlon uzanıyordu. Rand inledi, aynı anda hem gülümsemeye, hem de ağzı açık bakmaya çalıştı.

Kasabayı, neredeyse altı metre yüksekliğinde kütük bir duvar çevirmişti. Duvar boyunca tahta gözetleme kuleleri vardı. İçeride, taş ve kiremit çatılar, batan güneşin altında parlıyordu ve bacalardan duman yükseliyordu. Yüzlerce baca. Tek bir saz dam bile görülmüyordu. Kasabadan doğuya ve batıya geniş yollar uzanıyor, en az on iki at arabası ve aynı sayıda öküz arabası üzerinde ilerliyordu. Kasabanın çevresinde çiftlikler vardı, kuzeyde yoğundular, ama güney tarafındaki ormanda pek azdılar. Rand'a kalsa olmasalar da olurdu. Emond Meydanı, Seyrantepe ve Deven Yolu bir araya gelse, burası yine daha büyük kalır! Hatta belki Taren Salı eklense bile.

"Demek şehir bu," diye soluk verdi Mat, atının boynunda eğilip bakarak.

Perrin başını salladı. "Bu kadar çok insan aynı yerde nasıl yaşayabilir?"

Egwene yalnızca izledi.

Thom Merrilin Mat'e bir bakış fırlattı, sonra gözlerini yuvarladı ve bıyıklarını üfledi. "Şehir mi!" diye hıhladı.

"Ya sen, Rand?" dedi Moiraine. "Baerlon'u ilk görüşün hakkında sen ne düşünüyorsun?"

"Bence evden çok uzak," dedi Rand yavaşça. Mat bir kahkaha attı.

"Daha gidecek yolun var," dedi Moiraine. "Çok daha fazla. Ama hayatınız boyunca kaçıp saklanmaya devam etmek dışında başka seçeneğiniz yok. Ve yine de ömrünüz kısa olurdu. Yolculuk güçleştiğinde bunu hatırlamalısınız. Başka seçeneğiniz yok."

Rand, Mat ve Perrin ile bakıştı. Yüzlerine bakılırsa, onlar da Rand ile aynı şeyi düşünüyorlardı. Söylediklerinden sonra nasıl seçeneklerden bahsedebilirdi ki? *Seçimi bizim yerimize Aes Sedai yaptı.*

Moiraine, düşünceleri yeterince açık değilmiş gibi devam etti. "Burada tekrar tehlike başlıyor. O duvarların içinde söylediklerinize dikkat edin. Her şeyden öte, Trolloclar, Yarı-insanlar gibi şeylerden bahsetmeyin. Karanlık Varlık'ı aklınıza bile getirmemelisiniz. Baerlon'da bazıları Aes Sedaileri Emond Meydanı halkından da az sever. Orada Karanlıkdostları bile olabilir." Egwene inledi, Perrin alçak sesle mırıldandı. Mat'in yüzü soldu, ama Moiraine sakin bir biçimde devam etti "Olabildiğince az dikkat çekmeliyiz." Lan, rengi gri ve yeşil arasında gidip gelen pelerinini, daha sıradan, ama yine iyi kesimli ve iyi dokunmuş bir başka bir pelerinle değiştiriyordu. Renk değiştiren pelerini, eyerlerden birinde iri bir şişkinlik oluşturdu. "Burada kendi isimlerimizle bilinmiyoruz," diye devam etti Moiraine. "Burada ben Alys, Lan Andra olarak bilinir. Bunu unutmayın. Güzel. Gece çökmeden duvarların içinde olalım. Baerlon kapıları gün batımından gün doğumuna kadar kapatılır."

Lan, tepeden aşağı yol gösterdi. Kütük duvara giden ağaçlığa doğru ilerlediler. Yolları üzerinde yarım düzine çiftlik vardı, hiçbiri yakında değildi. İşlerini bitirmeye çalışan insanlardan hiçbiri yolcuları fark etmiş görünmedi. Yolun sonunda geniş demir bantlarla bağlanmış, ağır, tahta kapılar vardı. Güneş batmamış olmasına rağmen sıkı sıkı kapanmışlardı.

Lan duvara yaklaştı ve kapının yanında asılı duran, lime lime bir ipi çekti. Duvarın diğer yanında bir çan çınladı. Aniden perişan, kumaş bir şapkanın altındaki yaşlı bir yüz şüpheyle duvarın tepesinden, iki kütüğün kesik uçlarının arasından dik dik aşağıya baktı. Başlarından neredeyse üç karış yüksekti.

"Bütün bunlar da ne, ha? Bu kapıyı açmak için çok geç. Çok geç, dedim. İstiyorsanız Beyazköprü Kapısı'na dolanın..." Moiraine'in kısrağı duvarın tepesindeki adamın görebileceği bir yere çıktı. Aniden kırışıkları eksik dişli bir gülümseme ile derinleşti ve adam konuşmak ile görevini yapmak arasında kararsız kalmış gibi göründü. "Siz olduğunuzu bilmiyordum, hanımefendi. Bekleyin. Hemen iniyorum. Bekleyin yeter. Geliyorum. Geliyorum."

Baş, gözden kayboldu ama Rand oldukları yerde beklemelerini, geldiğini belirten boğuk bağırışları duymaya devam etti. Kullanılmamışlıktan kaynaklanan gıcırtılar eşliğinde, sağdaki kapı yavaşça dışa doğru açıldı. Atların teker teker geçmesine izin verecek kadar açılınca durdu. Kapıcı, başını aralıktan çıkardı, yarı dişsiz bir gülümseme çaktı, sonra yoldan çekildi. Moiraine, Lan'i takip ederek, peşinde Egwene ile içeri girdi.

Rand, Bulut'u Bela'nın arkasında yürüttü ve kendini yüksek tahta çitlerin, yüksek ve penceresiz, kapıları sıkı sıkı kapanmış depoların önünde buldu. Moiraine ve Lan çoktan atlarından inmiş, kırışık yüzlü kapıcıyla konuşuyorlardı, bu yüzden Rand da atından indi.

Sayısız onarım görmüş bir pelerin ve ceket giymiş, ufak tefek adam, kumaş şapkasını bir elinde buruşturmuş, başıyla selamlar vererek konuşuyordu. Lan ile Moiraine'in ardından atlarından inenlere baktı ve başını salladı. "Aşağıkırlardan gelenler." Sırıttı. "Neden, Alys Hanım, saçları samanlı köylüleri mi toplamaya başladınız?" Sonra Thom Merrilin'i gördü. "Sen koyun çiftçisi değilsin. Birkaç gün önce seni dışarı bıraktığımı hatırlıyorum. Köylüler numaralarından hoşlanmadı galiba, hı, Âşık?"

"Umarım bizi dışarı bıraktığını unuttuğunu hatırlıyorsundur, Avin Efendi," dedi Lan, adamın boş eline para sıkıştırarak. "Ve tabii içeri aldığını da."

"Buna gerek yok, Andra Efendi. Buna gerek yok. Giderken yeterince vermiştiniz. Yeterince." Avin yine de parayı bir âşık becerisi ile yok etti. "Kimseye söylemedim, söylemem de. Özellikle de o Beyazpelerinlere," diye bitirdi kaşlarını çatarak. Tükürmek için dudaklarını büzdü, sonra Moiraine'e bakıp yutkundu.

Rand gözlerini kırpıştırdı, ama ağzını açmadı. Diğerleri de aynısını yaptı, ama Mat için güç olmuş gibi görünüyordu. *Işığın Çocukları,* diye düşündü

Rand hayretle. Çocuklar hakkında çerçilerin, tüccarların, tüccar koruyucularının anlattığı hikâyeler hayranlıktan nefrete kadar değişiyordu, ama hepsi Çocukların Aes Sedailerden, Karanlıkdostları'ndan nefret ettikleri kadar nefret ettiği konusunda hemfikirdi. Bunun daha fazla sorun yaratıp yaratmayacağını merak etti.

"Çocuklar Baerlon'da mı?" diye sordu Lan.

"Kesinlikle." Kapıcı başını eğdi. "Hatırladığım kadarıyla sizin gittiğiniz gün geldiler. Burada onları seven kimse yok. Elbette çoğu belli etmiyor."

"Neden geldiklerini söylediler mi?" diye sordu Moiraine dikkatle.

"Neden mi geldiler, hanımefendi?" Avin o kadar şaşırmıştı ki, başını eğmeyi unuttu. "Elbette neden geldiklerini… Ah, unutmuşum. Siz aşağılardaydınız. Muhtemelen koyun melemeleri dışında hiçbir şey duymamışsınızdır. Ghealdan'da olan bitenler yüzünden burada olduklarını söylediler. Ejder, biliyorsunuz eh, kendine Ejder diyen. Adamın kötücül bir şeyler karıştırdığını söylüyorlar bence gerçekten öyledir ve onları bastırmak için buraya gelmişler, yalnız adam burada değil Ghealdan'da. Sırf başkalarının işlerine karışmak için bir bahane, bana sorarsanız. Bazı insanların kapısına Ejder Dişi çizildi bile." Bu sefer tükürdü.

"Çok sorun yarattılar mı?" dedi Lan. Avin şiddetle başını salladı.

"Sanırım istediklerinden değil, ama Vali onlara benden fazla güvenmiyor. Her seferinde duvarlardan içeri on taneden fazlasını aldırmıyor ve onlar da buna deli oluyorlar. Kalanının kuzeyde kamp kurduğunu duydum. İddiaya girerim, çiftçilerin, omuzlarından arkaya bakmadan yürüyememelerine sebep oluyorlardır. İçeri girenler beyaz pelerinleri içinde sokaklarda yürüyorlar ve dürüst insanlara tepeden bakıyorlar. Işık'ta yürü, diyorlar ve bu bir emir. Birçok kez arabacılar, madenciler ve kalaycılarla yumruk yumruğa geldiler. Hatta Nöbetçilerle bile, ama Vali her şeyin huzurlu olmasını istiyor ve şimdiye kadar da öyle oldu. Eğer kötülük avlıyorlarsa, neden Saldaea'ya gitmiyorlar ki? Orada bir tür sorun olduğunu duymuştum. Ya da Ghealdan'a? Orada büyük bir savaş çıktığını söylüyorlar. Gerçekten büyük."

Moiraine yumuşak bir nefes aldı. "Aes Sedailerin Ghealdan'a gittiğini duydum."

"Evet, gittiler, hanımefendi." Avin'in başı yine eğilmeye başladı. "Ghealdan'a gitmesine gittiler ve savaşı da bu başlattı, ben öyle duydum. Bazı Aes Sedailerin öldüğünü söylüyorlar. Belki hepsi birden. Aes Sedaileri sevmeyenler var, ama başka kim sahte Ejder'i durduracak? Hı? Ve o erkek Aes Sedai falan olabileceklerini düşünen lanet aptalları? Ya onlar? Elbette, bazıları bu adamın gerçekten Yeniden Doğan Ejder olduğunu söylüyor. Ben değil, ama Beyazpelerinler ve başkaları. Bazı şeyler yapabildiğini duydum. Tek Güç'ü kullanabiliyormuş. Onu takip eden binlerce kişi varmış."

"Aptallaşma," diye terslendi Lan ve Avin'in yüzü incinmiş bir bakış ile kırıştı.

"Yalnızca duyduklarımı anlatıyorum, değil mi? Yalnızca duyduklarımı, Andra Efendi. Bazıları onun ordusunu doğuya ve güneye, Tear'a doğru harekete geçirdiğini söylüyor." Sesi ağırlaştı. "Onlara Ejderin Halkı ismini verdiğini söylüyorlar."

"İsimlerin pek az anlamı vardır," dedi Moiraine sakinlik içinde. Duydukları onu rahatsız etmişse bile, hiç belli etmiyordu. "Katırına istersen Ejderin Halkı adını verebilirsin."

"Pek mümkün değil, hanımefendi." Avin güldü. "En azından Beyazpelerinler buralardayken. Böyle bir isme başkalarının da hoşgörüyle bakacağını sanmıyorum. Ne demek istediğinizi anlıyorum, ama… ah, hayır, hanımefendi. Benim katırım olmaz."

"Kuşkusuz akıllıca bir karar," dedi Moiraine. "Artık gitmeliyiz." "Siz endişelenmeyin, hanımefendi," dedi Avin, başını iyice eğerek. "Ben kimseyi görmedim." Kapıya doğru fırladı ve çekiştirerek kapatmaya başladı. "Ben hiç kimseyi, hiçbir şeyi görmedim." Kapı gümleyerek kapandı ve adam ipe bağlı sürgüyü indirdi. "Aslında, hanımefendi, bu kapı günlerdir açılmadı."

"Işık seni aydınlatsın, Avin," dedi Moiraine. Sonra kapıdan uzaklaşmaya başladı. Rand bir kez arkasına baktı. Avin hâlâ kapının önünde duruyordu. Pelerinin kenarında bir madeni parayı parlatıyor ve gülüyor gibiydi.

İki araba genişliğindeki toprak yollardan geçtiler. Yolların iki yanında depolar, zaman zaman da yüksek, tahta çitler diziliydi ve kimse yoktu. Rand bir süre âşığın yanında yürüdü. "Thom, Tear ve Ejderin Halkı hakkında anlattıkları ne? Tear, Fırtınalar Denizi kıyısında bir şehir, değil mi?"

"Karaethon Devri" dedi Thom kısaca.

Rand gözlerini kırpıştırdı. Ejder Kehanetleri. "Kimse o... o hikâyeleri İki Nehir'de anlatmaz. En azından Emond Meydanı'nda. Anlatan olsa, Hikmet canlı canlı derisini yüzer."

"Sanırım yüzmeli de," dedi Thom kuru kuru. İleride, Lan'in yanındaki Moiraine'e baktı, işitemeyeceğini gördü ve devam etti. "Tear, Fırtınalar Denizi üzerindeki en büyük limandır ve Tear Taşı onu koruyan kaledir. Taş'ın, Dünyanın Kırılışı'ndan sonra yapılan ilk kale olduğu söylenir ve bunca zamandır, birçok ordunun denemesine karşın düşmemiştir. Kehanetlerden biri, Tear Taşı'nın, Ejderin Halkı Taş'a gelene kadar düşmeyeceğini söyler. Bir başkası, Dokunulamayan Kılıç, Ejder'in eline geçene kadar Taş'ın düşmeyeceğini söyler." Thom yüzünü buruşturdu. "Taş'ın düşüşü Ejder'in yeniden doğduğu hakkında en büyük kanıtlardan biri olacak. Umarım Taş, ben toza dönene kadar durur."

"Dokunulamayan kılıç mı?"

"Öyle denir. Gerçekten de bir kılıç mı, bilmiyorum. Her neyse, Taş'ın Yüreği'nde, iç kalenin merkezinde duruyor. Oraya Tear'ın Büyük Lordları'ndan başka kimse giremiyor ve onlar da içeride ne olduğundan hiç bahsetmiyorlar. En azından âşıklara."

Rand kaşlarını çattı. "Taş, Ejder kılıcı alana kadar düşmeyecek, ama Taş düşmeden nasıl kılıcı alabilir ki? Ejder'in, Tear'ın Büyük Lordları'ndan biri mi olması gerekiyor?"

"Bu pek olası değil," dedi Âşık kuru kuru. "Tear, Güç ile ilgili herhangi bir şeyden Amador'dan bile çok nefret eder ve Amador, Işığın Çocukları'nın kalesidir."

"O zaman Kehanet nasıl gerçekleşebilir?" diye sordu Rand. "Ejder hiç doğmasa daha çok hoşuma giderdi, ama gerçekleşemeyecek bir kehanet

mantıklı gelmiyor. İnsanları Ejder'in bir daha hiç doğmayacağına inandırmak için uydurulmuş bir hikâye gibi geliyor. Öyle değil mi?"

"Çok soru soruyorsun, evlat," dedi Thom. "Kolayca gerçekleşebilecek bir kehanet pek değerli olmazdı, değil mi?" Aniden sesi canlandı. "Eh, geldik. Burası her neresi ise."

Lan, adam boyu, tahta bir çitin, diğer yanlarından hiçbir farkı olmayan bir kısmında durmuştu. Hançerinin ucunu iki tahta arasına sokmuş, uğraşıyordu. Aniden bir tatmin homurtusu çıkardı, çekti ve çitin bir bölümü kapı gibi dışa açıldı. Rand bunun gerçekten de bir kapı olduğunu gördü, ama içeriden açılmak üzere yapılmış bir kapı. Lan'in kaldırdığı metal çengel bunu gösteriyordu.

Moiraine, Aldieb'i arkasından çekerek hemen içeri girdi. Lan diğerlerinin de takip etmesini işaret etti ve en arkadan gelerek kapıyı kapattı.

Çitin öbür yanında, Rand kendini bir hanın ahır avlusunda buldu. Binanın mutfağından yüksek tangırtılar ve koşturma sesleri geliyordu, ama onu asıl etkileyen büyüklüğü oldu: Badeçay Hanı'ndan iki kat fazla yer kaplıyordu ve dört katlıydı. Pencerelerin yarısından fazlası koyulaşan alacakaranlığın içinde parlıyordu. Rand bu kadar çok yabancı barındırabilen bu şehir karşısında şaşkınlık içine düştü.

Onlar avluya girer girmez geniş ahırın büyük, kubbeli kapılarında kirli, kanvas önlükler içinde üç adam belirdi. Aralarında, elinde gübre bulunmayan tek kişi olan zayıf bir adam kollarını sallayarak öne çıktı.

"Hey! Hey! O şekilde giremezsiniz! Öne dolaşmanız gerek!"

Lan'in eli yine kesesine gitti, ama o bunu yaparken al'Vere Efendi kadar şişman bir adam handan telaşla çıktı. Kulaklarının üzerinden saç tutamları fışkırmıştı ve parlak, beyaz önlüğü hancı olduğunu gösteriyordu.

"Sorun yok, Mutch," dedi yeni gelen. "Sorun yok. Bunlar beklediğimiz konuklar. Atları ile ilgilen. İyi bak onlara."

Mutch, asık suratla parmak boğumlarını alnına dokundurdu, sonra iki arkadaşına yardıma gelmelerini işaret etti. Hancı, Moiraine'e dönerken

Rand ve diğerleri telaşla heybelerini ve battaniye rulolarını aldılar. Adam Aes Sedai'ye eğilerek selam verdi ve içten bir gülümseme ile konuştu.

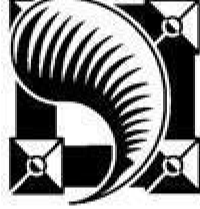
"Hoş geldiniz, Alys Hanım. Hoş geldiniz. Sizi tekrar görmek ne güzel, sizi ve Andra Efendi'yi. Çok güzel. İnce sohbetlerinizi pek özlemiştik. Evet, öyle. Endişelendiğimi söylemek zorundayım, kırlara gitmeniz falan. Eh, demek istediğim... böyle bir zamanda, hava çılgın gibiyken, kurtlar geceleyin duvarların dibinde ulurken." Aniden geniş göbeğine bir şaplak attı ve başını iki yana salladı. "Bak hele, sizi içeri almak yerine gevezelik edip duruyorum. Gelin. Gelin. Sıcak yemekler ve sıcak yataklar, istediğiniz bu olmalı. Ve Baerlon'daki en iyileri tam burada. En iyileri."

"Ve sıcak banyo da, umarım, Fitch Efendi," dedi Moiraine ve Egwene hararetle yankıladı, "Ah, evet."

"Banyo mu?" dedi hancı. "Baerlon'daki en iyileri ve en sıcakları. Gelin. Geyik ve Aslan'a hoş geldiniz. Baerlon'a hoş geldiniz."

14. BÖLÜM

Geyik ve Aslan

Hanın içi, dışarıya taşan seslerin gösterdiği kadar, hatta bundan da fazla hareketliydi. Emond Meydanı'ndan gelen grup, Fitch Efendi'yi arka kapıdan içeri takip etti, kısa süre sonra devamlı çevrelerinde akan, uzun önlüklü, yemek tabaklarını ve içki tepsilerini yükseğe kaldıran adam ve kadınların arasından kendilerine yol açmaya başladılar. Taşıyıcılar birinin yoluna çıktıklarında özürler mırıldanıyor, ama asla adımlarını yavaşlatmıyorlardı. Adamlardan biri Fitch Efendi'den telaşlı emirler aldı ve koşarak uzaklaştı.

"Korkarım han neredeyse dolu," dedi hana Moiraine'e. "Neredeyse çatıya kadar. Kasabadaki bütün hanlar böyle. Böyle bir kıştan sonra... eh, yollar, dağlardan inmelerine yetecek kadar açılır açılmaz buraya aktılar evet, sözcük bu, madenciler ve kalaycılar buraya aktılar. Hepsi korkunç hikâyeler anlatıyordu. Kurtlar ve daha kötüleri. İnsanların bütün kış kapalı kaldığında anlattığı türden hikâyeler. Orada kimsenin kaldığını sanmıyorum, burada o kadar çok insan var ki. Ama hiç korkmayın. Biraz kalabalık olabilir, ama siz ve Andra Efendi için elimden geleni yapacağım. Dostlarınız için de elbette." Merakla bir iki kez Rand'a ve diğerlerine baktı; Thom dışında hepsinin kıyafeti köylü olduklarını gösteriyordu ve Thom'un âşık pelerini, onu "Alys Hanım" ve "Andra Efendi" için tuhaf bir yol arkadaşı kılıyordu. "Elimden geleni yapacağım, bundan emin olabilirsiniz."

Rand, çevresindeki koşuşturmaya baktı ve ezilmemek için dikkat etmeye çalıştı, ama yardımcılardan hiçbiri böyle bir tehlike yaşamıyordu. Al'Vere Efendi ve karısının, zaman zaman kızlarından biraz yardım alarak Badeçay Hanı'nı nasıl idare ettiklerini düşündü.

Mat ve Perrin, boyunlarını ilgiyle salona doğru uzattılar. Koridorun uzak ucundaki geniş kapı her açıldığında o taraftan kahkaha dalgaları, şarkılar, neşeli bağırışlar geliyordu. Muhafız, haberleri dinlemekten bahsederek yaylı kapıda yok oldu ve eğlence seslerinin içine karıştı. Rand onu takip etmek istedi, ama banyo yapmayı daha çok istiyordu. O sırada insanlar ve kahkahalar çok hoşuna giderdi, ama ortak oda varlığını temizlendikten sonra daha çok takdir edecekti. Mat ve Perrin'in de böyle hissettiği açıktı. Mat gizli gizli kaşınıyordu.

"Fitch Efendi," dedi Moiraine. "Baerlon'da Işığın Çocukları olduğunu anlıyorum. Sorun çıkma olasılığı var mı?"

"Ah, onlar hakkında endişelenmeyin, Alys Hanım. Her zamanki numaralarını yapıyorlar. Kasabada bir Aes Sedai olduğunu iddia ediyorlar." Moiraine bir kaşını kaldırdı ve hancı tombul ellerini açtı. "Endişelenmeyin. Daha önce de denediler. Baerlon'da Aes Sedai yok ve Vali bunu biliyor. Beyazpelerinler bir Aes Sedai ya da Aes Sedai olduğunu iddia ettikleri bir kadın gösterirlerse halk onları kendi duvarları içine alır sanıyorlar. Eh, sanırım bazıları almak isterdi. Bazıları. Ama çoğu insan Beyazpelerinlerin neyin peşinde olduğunu biliyor ve Vali'yi destekliyor. Kimse zararsız, yaşlı bir kadının, sırf Çocuklar kargaşa yaratabilsin diye zarar görmesini istemez."

"Bunu duyduğuma memnun oldum," dedi Moiraine kuru kuru. Bir elini hancının koluna koydu. "Min hâlâ burada mı? Onunla konuşmak isterim."

Fitch Efendi'nin yanıtı onları banyolara götürecek hizmetkârların gelmesi üzerine duyulmadı. Moiraine ve Egwene devamlı gülümseyen ve bir kucak dolusu havlu taşıyan tombul bir kadının arkasından kayboldu. Âşık, Rand ve arkadaşları kendilerini zayıf, siyah saçlı, Ara isimli bir adamı izler buldular.

Rand, Ara'ya Baerlon hakkında sorular sormaya çalıştı, ama adam Rand'ın komik bir aksanı olduğu dışında iki çift laf bile etmedi. Sonra banyo odasını

görünce Rand'ın kafasındaki tüm düşünceler dağıldı. Bir düzine yüksek, bakır küvet taş döşeli zeminde yuvarlak oluşturacak şekilde sıralanmıştı. Zemin; büyük, taş duvarlı odanın merkezine doğru hafifçe meyilleniyordu. Her küvetin yanındaki tabure katlanmış kalın bir havlu ve iri, sarı bir sabun kalıbı duruyordu. Büyük, siyah su kazanları bir duvarın dibinde, ateşin üzerinde dizilmişti. Karşı duvarda derin bir şöminede yanan kütükler genel sıcaklığa katkıda bulunuyordu.

"Neredeyse Badeçay Hanı kadar iyi," dedi Perrin sadakatle, gerçeğe pek de bağlı kalmadan.

Thom havlar gibi kahkaha attı ve Mat kıkırdadı. "Yanımızda bilmeden bir Coplin getirmişiz, anlaşılan."

Ara, bakır küvetlerin dört tanesini doldururken Rand pelerininden sıyrıldı ve giysilerini çıkardı. Diğerleri de küvet seçmek konusunda fazla oyalanmadılar. Giysileri taburelerin üzerine yığılınca, Ara her birine büyük bir kova dolusu sıcak su ve bir kepçe getirdi. Sonra kapının yanındaki tabureye oturdu, kollarını kavuşturup duvara yaslandı, kendi düşüncelerine dalıp gitti.

Sabunlanıp kepçe kepçe suyla bir haftanın kirinden arınırken sohbet etmeye pek az fırsat buldular. Sonra küvetlere uzandılar; Ara suyu öyle bir sıcaklığa getirmişti ki, yavaş yavaş, keyifli iç çekişlerle yerleştiler. Odadaki hava ılıktan sıcak ve buharlıya dönüştü. Uzun süredir gergin olan kasları gevşerken ve kemiklerine yerleştiğine inandıkları soğuk çekilirken, iç çekmeleri dışında ses duyulmadı.

"Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?" diye sordu Ara aniden. İnsanların aksanları hakkında konuşmaya hakkı yokmuş gibi görünüyordu; o ve Fitch Efendi ağızları lapa doluymuş gibi konuşuyorlardı. "Daha çok havlu? Daha çok sıcak su?"

"Hiçbir şey," dedi Thom yankılı bir sesle. Gözlerini kapattı, elini tembel tembel salladı. "Git ve akşamın tadını çıkar. Daha sonra verdiğin hizmetin karşılığını almanı sağlayacağım." Küvetinde biraz daha derine battı, su, gözleri ve burnu dışında her yerini örtene kadar.

Ara'nın gözleri özlemle, giysilerini ve eşyalarını yığdıkları, küvetlerin yanındaki taburelere gitti. Yaya bir göz attı, ama Rand'ın kılıcını ve Perrin'in baltasını uzun uzun inceledi. "Köylerde de mi sorun var?" dedi aniden. "Irmaklarda, ya da siz ne diyorsanız?"

"İki Nehir," dedi Mat, her sözcüğü ayrı ayrı telaffuz ederek. "İki Nehir deniyor. Soruna gelince, neden..."

"Hem, ne demek istiyorsun?" diye sordu Rand. "Burada sorun mu var?"

Perrin banyo keyfi ile mırıldandı, "Güzel! Güzel!" Thom biraz doğruldu, gözlerini açtı.

"Burada mı?" Ara hıhladı. "Sorun mu? Madencilerin sabahın köründe yumruk yumruğa kavga etmeleri sorun sayılmaz. Ya da..." Durdu ve bir an onları süzdü. "Ghealdan'da olan türden sorunları kastetmiştim," dedi sonunda. "Hayır, sanmam. Aşağı köylerde koyundan başka bir şey yok, değil mi? Alınmayın. Yalnızca sessiz olduğunu kastetmiştim. Yine de, tuhaf bir kış oldu. Dağlarda tuhaf şeyler. Saldaea'da Trolloclar olduğunu duydum. Ama orası Sınırboyları'nda, değil mi?" Ağzı hâlâ açık, sözlerini bitirdi, sonra bu kadar çok şey söylemesine şaşmış gibi ağzını kapattı.

Rand Trolloc sözcüğünü duyunca gerildi ve banyo lifini başının üzerinde sıkarak bunu saklamaya çalıştı. Adam konuşmaya devam ederken gevşedi, ama herkes ağzını kapalı tutmayı başaramadı.

"Trolloclar mı?" dedi Mat. Rand ona su sıçrattı, ama Mat sırıtarak yüzünü sildi. "Sana Trollocları anlatayım."

Thom, küvetine girdiğinden beri ilk kez konuştu. "Neden anlatmamayı denemiyorsun? Kendi hikâyelerimi senden dinlemekten bıktım." "O bir âşık," dedi Perrin ve Ara, Thom'a horgörürcesine baktı. "Pelerini gördüm. Gösteri yapacak mısın?"

"Bir dakika," diye itiraz etti Mat. "Benim Thom'un hikâyelerini anlatmam da nereden çıktı? Hepiniz birden..."

"Sen Thom kadar iyi anlatamıyorsun," diye sözünü kesti Rand telaşla ve Perrin araya girdi. "Daha iyi olsun diye bir şeyler ekleyip duruyorsun, ama hiç olmuyor."

"Ve birbirine karıştırıyorsun," diye ekledi Rand. "Sen en iyisi bunu Thom'a bırak."

Hepsi o kadar hızlı konuşuyordu ki, Ara ağzı açık, bakakaldı. Mat de herkes aniden delirmiş gibi bakıyordu. Rand, üzerine atlamadan Mat'in çenesini nasıl kapatacağını merak etti.

Kapı çarpılarak açıldı ve kahverengi pelerinini bir omzunun üzerine atmış olan Lan, bir anlığına buhar yoğunluğunu azaltan serin bir hava dalgası ile birlikte içeri girdi.

"İşte," dedi Muhafız, ellerini ovuşturarak, "uzun zamandır bunu bekliyordum." Ara bir kova aldı, ama Lan elini sallayarak engelledi. "Hayır, kendim hallederim." Pelerinini taburelerden birine bıraktı ve adamın itirazlarına rağmen banyo hizmetkârını gönderip kapıyı arkasından sıkı sıkı kapattı. Başını eğip dinleyerek bir an bekledi. Diğerlerine döndüğü zaman sesi taş gibiydi ve gözleri Mat'i hançerliyordu. "Tam zamanında geri dönmem ne iyi bir şey, değil mi, çiftlik çocuğu? Sana söylenenleri dinlemez misin sen?"

"Ben bir şey yapmadım," diye itiraz etti Mat. "Yalnızca ona Trollocları anlatacaktım, şeyi değil..." Durdu ve Muhafız'ın bakışları önünde geriledi, küvete yaslandı.

"Trolloclardan bahsetme," dedi Lan sertçe. "Trollocları düşünme bile." Öfkeli bir hıhlama ile banyo küvetini doldurmaya başladı. "Kan ve küller, unutmasanız iyi olur, Karanlık Varlık'ın en az beklediğiniz yerde gözleri ve kulakları vardır. Ve Işığın Çocukları, Trollocların peşinizde olduğunu duyarsa, sizi ele geçirmek için yanıp tutuşmaya başlar. Bu onlar için, Karanlıkdostu olduğunuzun kanıtı sayılır. Alışık olmayabilirsiniz, ama gittiğimiz yere varana kadar, Alys Hanım ya da ben aksini söylemedikçe kimseye güvenmeyin." Moiraine'in kullandığı ismi vurguladığı zaman Mat irkildi.

"O adamın bize söylemediği bir şey vardı," dedi Rand. "Sorun olduğuna dair bir şey, ama bize söylemedi."

"Muhtemelen Çocuklardır," dedi Lan, küvetine sıcak su dökerek. "Bazıları onları sorun sayar. Ama bazıları saymaz ve sizi riske girecek kadar

tanımıyordu. Koşa koşa Beyazpelerinlere gidebilirdiniz, asla bilemezdi."

Rand başını iki yana salladı; burası daha şimdiden Taren Salı'ndan daha kötü gelmeye başlamıştı.

"Saldaea'da... orada Trolloclar olduğunu söyledi, değil mi?" dedi Perrin.

Lan, boş kovayı yere fırlattı. "Konuşmasanız olmaz, değil mi? Sınırboyları'nda Trolloclar hep vardı, demirci. Aklınıza sokun artık, tarladaki farelerden daha fazla dikkat çekmek istemiyoruz. Buna yoğunlaşın. Moiraine hepinizi Tar Valon'a canlı ulaştırmak istiyor ve mümkünse yapacağım. Ama eğer onun zarar görmesine sebep olursanız..."

Banyonun kalanı ve giyinme, sessizlik içinde tamamlandı.

Banyo odasından çıktıkları zaman Moiraine koridorun ucunda, kendinden fazla uzun görünmeyen, ince bir kızla konuşuyordu. En azından Rand bunun bir kız olduğunu düşündü, siyah saçları kısa kesilmişti ve üzerinde erkek pantolonu ve gömleği vardı. Moiraine bir şey söyledi ve kız adamlara keskin bakışlarla baktı, sonra Moiraine'e başını sallayıp hızla uzaklaştı.

"Şimdi," dedi Moiraine yaklaştıkları zaman, "eminim banyo iştahınızı açmıştır. Fitch Efendi bize özel bir yemek odası ayırdı." Yol göstermek için dönerken oradan buradan, odalarından, kasabanın kalabalıklığından, hancının Thom'un salonu biraz müzik ve bir, iki hikâye ile şenlendirmesini umduğundan bahsetti. Kızdan, eğer o kız ise, hiç bahsetmedi.

Özel yemek odasının ortasında kalın bir halı ve çevresinde on iki sandalye dizili, cilalı meşeden bir masa vardı. İçeri girerlerken, parlak saçları omuzlarına taranmış Egwene, şöminenin başında ellerini ısıttığı yerden döndü. Banyo odasındaki uzun sessizlik sırasında Rand ilk kez bol bol düşünebilmişti. Lan'in devamlı kimseye güvenmemeleri gerektiğini hatırlatması, özellikle de Ara'nın onlardan korkması, aslında ne kadar yalnız olduklarını düşündürmüştü. Kendilerinden başka kimseye güvenemezlermiş gibi geliyordu ve Rand Moiraine'e ya da Lan'e ne kadar güvenebileceklerinden hâlâ emin değildi. Yalnızca kendilerine. Ve Egwene hâlâ Egwene'di. Moiraine her durumda, bu Gerçek Kaynak'a dokunmanın başına geleceğini söylemişti. Kızın bunun üzerinde kontrolü yoktu ve bu da kendi hatası olmadığı anlamına geliyordu. Ve o hâlâ Egwene'di.

Rand özür dilemek için ağzını açtı, ama Egwene gerildi, o tek sözcük söyleyemeden sırtını döndü. Rand asık suratla onun sırtına bakarak söyleyeceklerini yuttu. Tamam o zaman. Eğer böyle olmasını istiyorsa, benim yapabileceğim hiçbir şey yok.

O sırada Fitch Efendi içeri daldı. Arkasında, kendisi gibi beyaz önlükler giymiş, üzerinde üç kızartılmış tavuk bulunan bir servis tepsisi, tabaklar ve üstü örtülmüş kaseler taşıyan dört kadın girdi. Hancı Moiraine'e eğilirken kadınlar hemen masayı kurmaya başladılar.

"Sizi bu şekilde beklettiğim için özür dilerim, Alys Hanım, ama handa o kadar çok kişi var ki, herkesin hizmet almasını sağlamak bile bir mucize. Korkarım yemek olması gerektiği gibi değil. Yalnızca tavuk, şalgam, bezelye, sonrası için de biraz peynir. Hayır, hiç de olması gerektiği gibi değil. Gerçekten de özür dilerim."

"Bir ziyafet." Moiraine gülümsedi. "Bu zor zamanlarda, gerçekten de bir ziyafet, Fitch Efendi."

Hancı yine eğildi. Devamlı elleriyle sıvazlarmış gibi her yöne dikilen tel tel saçları selamını komik kılıyordu, ama sırıtması o kadar hoştu ki, kahkaha atan herkes ona değil, onunla kahkaha atıyor olurdu. "Teşekkür ederim, Alys Hanım. Teşekkür ederim." Doğrulurken kaşlarını çattı ve önlüğünün köşesi ile masadaki hayali tozları sildi. "Bir sene önce önünüze çıkarabileceklerim gibi değil, elbette. Hiç değil. Kış yüzünden. Evet kış yüzünden. Kilerlerim boşalmaya başladı ve pazar neredeyse boş. Ama çiftçileri kim suçlayabilir? Kim? Bir ürün daha kaldırabilecekler mi, bilmek imkânsız. Kesinlikle imkânsız. İnsanların masasına konması gereken koyun ve sığır etini kurtlar yiyor, ve..."

Aniden bunların, konuklarını rahat bir yemeğe davet etmek için hiç de uygun konuşmalar olmadığını fark etmiş göründü. "Nasıl da gevezelik ediyorum. Eski rüzgârla doluyum ben. Eski rüzgâr. Mari, Cinda, bırakın bu iyi insanlar yemeklerini huzur içinde yesinler." Kadınları kovaladı ve onlar odadan çıkarken dönüp Moiraine'e yine eğildi. "Umarım yemeğinizden zevk alırsınız, Alys Hanım. İhtiyaç duyduğunuz başka şey varsa söyleyin yeter, ben getiririm. Söyleyin yeter. Size ve Andra Efendi'ye hizmet etmek

bir zevk. Bir zevk." Yerlere kadar eğildi ve kapıyı arkasından yavaşça kapatarak gitti.

Lan bu sırada, yarı uykudaymış gibi duvara yaslanmıştı. Sonra ayağa fırladı ve iki uzun adımda kapıya ulaştı. Kulağını kapıya dayadı, otuz saniye kadar dikkatle dinledi, sonra hızla kapıyı açtı ve başını koridora uzattı. "Gitmişler," dedi sonunda, kapıyı kapatarak. "Güven içinde konuşabiliriz."

"Kimseye güvenmememizi söylediğini biliyorum," dedi Egwene, "ama hancıdan kuşkulanıyorsan, neden burada kalıyoruz?"

"Hancıya karşı, herkesten daha fazla şüphe beslemiyorum," diye yanıt verdi Lan. "Ama zaten, Tar Valon'a ulaşana kadar herkesten şüpheleneceğim. Orada ise, insanların yalnızca yarısından şüpheleneceğim."

Rand, Muhafız'ın şaka yaptığını düşünerek gülümseyecek oldu Sonra Lan'in yüzünde şaka yapıyormuş gibi bir ifade olmadığını fark etti. Gerçekten de Tar Valon'da insanlardan şüphelenecekti. Güvenli bir yer var mıydı?

"Abartıyor," dedi Moiraine yatıştırmak istercesine. "Fitch Efendi iyi bir adamdır, dürüst ve güvenilirdir. Ama konuşmayı çok sever ve dünyadaki en iyi niyetle, yanlış kulaklara yanlış şeyler söyleyebilir. Ve şimdiye kadar hizmetkârların yarısının kapı dinlemediği ve dedikodu yapmaya yatak yapmaktan daha fazla zaman harcamadığı hiçbir handa kalmadım. Gelin, yemeklerimiz soğumadan oturalım."

Masanın çevresinde yerlerini aldılar. Moiraine masanın başına, Lan karşı ucuna oturmuşlardı ve bir süre herkes tabaklarını doldurmakla meşgul oldu. Bir ziyafet olmayabilirdi, ama yaklaşık bir hafta boyunca ekmek ve kurutulmuş etle beslendikten sonra, herkese ziyafet gibi geldi.

Moiraine bir süre sonra sordu. "Salonda ne öğrendin?" Bıçaklar ve çatallar havada asılı kaldı, tüm gözler Muhafız'a döndü.

"Fazla değil," diye yanıt verdi Lan. "Avin haklıymış, en azından öyle söyleniyor. Ghealdan'da savaş çıkmış ve Logain kazanmış. Bir düzine farklı hikâye dolaşıyor, ama bu konularda hepsi aynı."

Logain mi? Bu sahte Ejder olmalıydı. Rand, adamın ismini ilk kez duymuştu. Lan onu tanıyormuş gibi konuşuyordu.

"Aes Sedailer?" diye sordu Moiraine alçak sesle ve Lan başını iki yana salladı.

"Bilmiyorum. Bazıları hepsinin öldürüldüğünü, bazıları hiçbirinin ölmediğini söylüyor." Hıhladı. "Bazıları Logain'in tarafına geçtiklerini bile söylüyor. Hiçbiri güvenilir değil ve ben de aşırı ilgi göstermek istemedim."

"Evet," dedi Moiraine. "Fazla değilmiş." Derin bir nefes aldı, dikkatini masaya çevirdi. "Peki bizim durumumuz hakkında?"

"Haberler bu konuda daha iyi. Tuhaf olaylar yok, Myrddraal olabilecek tuhaf yabancılar yok ve Trolloclar hiç yok. Beyazpelerinler Vali Adan'a sorun çıkarıyor, çünkü Vali onlarla işbirliği yapmıyor. Kendimizi reklam etmezsek bizi fark etmezler bile."

"Güzel," dedi Moiraine. "Bu, banyo hizmetçisinin anlattıklarına uyuyor. Dedikodunun faydaları da vardır. Şimdi," dedi herkese, "önümüzde uzun bir yolculuk var, ama son hafta pek kolay geçmedi, bu yüzden bu gece ve yarın gece burada kalmayı, ertesi sabah erkenden yola çıkmayı öneriyorum." Gençlerin hepsi sırıtmaya başladı; ilk kez bir şehir göreceklerdi. Moiraine gülümsedi, ama yine de, "Andra Efendi buna ne diyor?" dedi.

Lan, sırıtan yüzleri donuk bir ifade ile süzdü. "Yeterince iyi, eğer değişiklik olsun diye onlara söylediklerimi hatırlarlarsa."

Thom, bıyıklarının içinden hıhladı. "Bu köylüler bir... bir şehirde başıboş kalacaklar, ha?" Yine hıhladı ve başını iki yana salladı.

Han o kadar kalabalıkken yalnızca üç oda bulabildiler. biri Moiraine ve Egwene için, iki tanesi erkekler için. Rand, odasını Lan ve Thom ile paylaşacaktı. Dördüncü katta, arkadaydı, sarkık saçakların altında, ahıra bakan tek bir küçük penceresi vardı. Gece çökmüştü ve hanın ışığı dışarıda bir havuz oluşturuyordu. Küçük bir odaydı; yatakların hepsi dar olsa da, Thom için konulan fazla yatak, odayı daha da küçültüyordu. Rand kendini yatağına attığı zaman sert olduğunu gördü. Kesinlikle en iyi oda değildi.

Thom, flütünü ve arpını kutularından çıkaracak kadar odada kaldı, sonra azametli tavırlarla alıştırma yaparak çıktı. Lan de onunla gitti.

Tuhaf, diye düşündü Rand, rahatsız rahatsız yatağında kıpırdanarak. Bir hafta önce olsa, bir âşığın gösterisini izlemek için, hatta sırf bir âşık dedikodusu üzerine, taş gibi aşağı düşerdi. Ama bir haftadır Thom'un hikâyelerini dinliyordu ve Thom yarın gece de orada olacaktı. Sıcak banyo, kaslarındaki, artık hep orada olacağını düşündüğü tutulmaları yok etmişti ve bir haftadır yediği ilk sıcak yemek üzerine uyku bastırmıştı. Uykulu uykulu, Lan'in sahte Ejder'i, Logain'i gerçekten tanıyıp tanımadığını merak etti. Aşağı kattan boğuk bağırışlar geldi, salon, Thom'un gelişini kutluyordu, ama Rand uykuya dalmıştı bile.

Taş koridor loş ve gölgeliydi, ve Rand dışında hiç kimse yoktu.

Aydınlık veren ışığın nereden geldiğini bilmiyordu; gri duvarlarda mum ya da lamba yoktu, her yerden geliyormuş gibi görünen parıltıyı açıklayacak hiçbir şey yoktu. Hava durgun ve rutubetliydi, uzakta bir yerde su değişmez şıpırtılarla damlıyordu. Burası her neresi ise, han değildi. Rand kaşlarını çatarak alnını ovaladı. Han mı? Başı ağrıyordu ve düşünceleri uçuşuyordu. Bir şey vardı... han mı? Her ne ise, gitmişti.

Dudaklarını yaladı ve içecek bir şey olmasını diledi. Fena susamıştı, toz gibi kurumuştu. Karar vermesini sağlayan, damlama sesi oldu. Susuzluğu dışında yön gösteren hiçbir şey olmadığından, o değişmez şıp şıpa doğru yürümeye başladı.

Koridor başka koridorlarla kesişmeden, görünüşünde en ufak bir değişiklik olmadan uzanıyordu. Tek özelliği, çiftler halinde, düzenli aralıklarla görülen kapılardı. Her iki yanda birer tane, tahtaları nemli havaya rağmen kuru ve kıymıklanmış. Gölgeler önünde çekiliyor, aynı kalıyordu ve damlama asla yaklaşmıyordu. Uzun zaman sonra kapılardan birini denemeye karar verdi. Kapı kolayca açıldı ve Rand sert görünüşlü, taş duvarlı bir odaya girdi.

Duvarlardan biri bir dizi kemer ile gri taştan yapılmış bir balkona açılıyordu. Onun ötesinde daha önce gördüklerine hiç benzemeyen bir gökyüzü vardı. Siyah ve gri, kırmızı ve portakal rengi çizgili bulutlar fırtına

kovalarcasına akıyor, durmaksızın birbirine geçiyordu. Kimse öyle bir gökyüzü görmüş olamazdı; var olması imkânsızdı.

Rand gözlerini balkondan kopardı, ama odanın kalanı daha iyi değildi. Oda gelişigüzel eritilerek taşa oyulmuş gibi tuhaf kıvrımlar ve açılarla doluydu ve sütunlar gri zeminden büyümüş gibiydi. Ocakta, körükler pompalanırken demirhanede yanan ateşlere benzer bir ateş kükrüyor, ama ısı vermiyordu. Şömine, tuhaf, oval taşlardan yapılmıştı; Rand doğrudan taşlara baktığında taşa benziyorlardı ve ateşe rağmen ıslak ve kaygan görünüyorlardı; ama göz ucu ile baktığında yüze dönüşüyorlardı, acı içinde kıvranan, sessizce haykıran kadın ve erkek yüzleri. Odanın ortasındaki yüksek sırtlı sandalyeler ve cilalı masa son derece sıradandı, ama odanın geri kalanının tuhaflığını vurguluyordu. Duvarda tek bir ayna asılıydı ve hiç de sıradan değildi. Rand aynaya baktığında, yansımasının olması gereken yerde yalnızca bir bulanıklık gördü. Odadaki her şeyi doğru yansıtıyordu, ama onu değil.

Şöminenin önünde bir adam duruyordu. Rand, adamın içeri girdiğini fark etmemişti. Mümkün olsa, adama bakana kadar orada kimse olmadığını söylerdi. İyi kesimli, koyu renk giysiler giyen adam en iyi yaşlarını yaşıyor gibi görünüyordu ve Rand kadınların onu yakışıklı bulacağını tahmin etti.

"Bir kez daha karşı karşıya geldik," dedi adam. Bir an için ağzı ve gözleri sonsuz alev mağaralarının girişi gibi oldu.

Rand haykırarak geriye kaçtı, öyle hızlı hareket etti ki, koridora doğru sendeledi ve karşı kapıya çarpıp açılmasına sebep oldu. Döndü, düşmemek için kapı koluna tutundu ve kendini iri iri açılmış gözlerle, o imkânsız gökyüzüne açılan, kemerli balkonu ve şöminesi ile, taştan bir odada buldu...

"Benden o kadar kolay kurtulamazsın," dedi adam.

Rand kıvrıldı, emekleyerek odadan kaçtı, yavaşlamadan doğrulmaya çalıştı. Bu sefer koridor yoktu. Cilalı masanın biraz ötesinde durdu ve şöminenin yanındaki adama bakakaldı. Şömine taşlarına ya da gökyüzüne bakmaktan daha iyiydi.

"Bu bir rüya," dedi doğrulurken. Arkasında kapanan kapının tıkırtısını duydu. "Bir tür kâbus." Gözlerini kapattı, uyanmayı düşündü. Rand'ın

çocukluğunda, Hikmet, kâbus görürken bunu yapabileceğini, kâbusun yok olacağını söylemişti... Hikmet mi? Ne? Düşünceleri kayıp gitmeyi bir bıraksa. Başı ağrımayı bir bıraksa, doğru düzgün düşünebilecekti.

Gözlerini yine açtı. Oda hâlâ eskisi gibiydi. Balkon, gökyüzü. Şöminenin yanındaki adam.

"Bu bir rüya mı?" dedi adam. "Fark eder mi?" Bir kez daha, bir an için, ağzı ve gözleri, sonsuza dek uzanan bir fırının gözetleme delikleri oldu. Sesi değişmiyordu; bunun olduğunu fark etmiyor gibiydi.

Rand bu sefer yerinde sıçradı, ama kendini haykırmaktan alıkoymayı başardı. Bu bir rüya. Öyle olmak zorunda. Yine de, gözlerini şöminenin yanındaki adamdan ayırmadan geri geri kapıya kadar çekildi ve kapı kulpunu denedi. Kulp kıpırdamadı; kapı kilitliydi.

"Susamış görünüyorsun," dedi ateşin yanındaki adam. "İç."

Masanın üzerinde, parlak altından, yakutlarla ve ametistlerle süslü bir sürahi vardı. Daha önce orada değildi. Rand yerinde sıçrayıp durmaktan vazgeçmeyi diledi. Bu yalnızca bir rüyaydı. Ağzı toz dolu geliyordu.

"Biraz susadım," dedi sürahiyi alarak. Adam bir eli sandalyenin sırtında, onu izleyerek hevesle eğildi. Baharatlı şarap kokusu Rand'a ne kadar susamış olduğunu hatırlattı. Sanki günlerdir hiçbir şey içmemiş gibi. *İçtim mi?*

Şarabı ağzına götürürken durdu. Sandalyenin sırtında, adamın parmaklarının arasından duman iplikçikleri çıkıyordu. Ve o gözler, hızlı hızlı titreşen alevlerle, keskin bakışlarla onu izliyordu.

Rand, dudaklarını yaladı ve şarabı tatmadan masaya koydu. "Düşündüğüm kadar susamamışım." Adam aniden, ifadesiz bir yüzle doğruldu. Küfretse bile hayal kırıklığı daha açık anlaşılamazdı. Rand şarabın içinde ne olduğunu merak etti. Ama bu aptalca bir soruydu, elbette. Bu yalnızca bir rüyaydı. O zaman neden sona ermiyor? "Ne istiyorsun?" diye sordu. "Ve sen kimsin."

Adamın gözlerinde ve ağzında alevler yükseldi; Rand kükremelerini işitebildiğini düşündü. "Bazıları bana Ba'alzamon, der."

Rand kendini kapıya dönmüş, çılgınca kulpu çekiştirirken buldu. Bunun bir rüya olduğu hakkındaki tüm düşünceleri yok oldu. Karanlık Varlık. Kapı kulpu kıpırdamıyordu, ama o yine de bükmeye devam etti.

"Sen o musun?" dedi Ba'alzamon aniden. "Benden sonsuza dek saklanamazsın. Benden kendini bile saklayamazsın. Ne en yüksek dağda, ne de en derin mağarada. Seni en ufak kılına kadar biliyorum."

Rand dönüp adamla yüzleşti Ba'alzamon ile yüzleşti. Yutkundu. Bir kâbus. Kapı kulpunu son bir kez çekti, sonra sırtını dikleştirdi.

"Şan ve şeref mi istiyorsun?" dedi Ba'alzamon. "Güç mü? Sana, Dünyanın Gözü'nün sana hizmet edeceğini mi söylediler? Bir kuklanın nasıl şan ve şerefi, nasıl gücü olabilir? Seni hareket ettiren ipler yüzyıllardır dokunuyor. Baban, Beyaz Kule tarafından seçilmişti, tıpkı halata vurulmuş, işe sürülmüş bir aygır gibi. Annen, planları açısından onunla çiftleşecek bir kısraktan başka bir şey değildi. Ve o planlar ölmelerine yol açtı."

Rand yumruklarını sıktı. "Babam iyi bir adamdır ve annem iyi bir kadındı. Onlardan bu şekilde söz etme!"

Alevler kahkaha attı. "Demek sende biraz şevk varmış. Belki gerçekten de osundur. Sana ne faydası olacaksa... Amyrlin Makamı seni tüketene kadar kullanacak. Tıpkı Davian'ı kullandıkları gibi. Ve Yurian Stonebow'u Guaire Amalasan'ı, Raolin Darksbane'i. Tıpkı Logain'i kullandıkları gibi. Senden geriye hiçbir şey kalmayana kadar kullanacaklar."

"Bilmiyorum..." Rand başını iki yana çevirdi. Öfkeden doğan o bir anlık berrak düşünce gitmişti. Onu ararken bile ona nasıl ulaştığını hatırlayamıyordu. Düşünceleri dönüp duruyordu. Burgaçtaki bir sal gibi bir tanesine tutundu. Sözcükler ağzından zorla çıktı, konuştukça sesi güçlendi. "Sen... Shayol Ghul'de... tutsaksın. Sen ve tüm Terkedilmişler... Yaratıcı tarafından zamanın sonuna dek tutsak edildiniz."

"Zamanın sonu mu?" diye alay etti Ba'alzamon. "Bir taşın altındaki böcek gibi yaşıyorsun ve içinde oturduğun çamurun evren olduğunu sanıyorsun. Zamanın ölümü bana hayal bile edemeyeceğin bir güç getirecek, seni solucan."

"Sen Shayol..."

"Aptal, ben hiç tutsak olmadım!" Yüzündeki ateşler öyle sıcak kükredi ki, Rand ellerinin arkasına saklanarak geriledi. Avuçlarındaki ter ısıyla kurudu. "Ona ismini veren işi yaparken Lews Therin Kardeşkatili'nin omzunda durdum. Ona karısını, çocuklarını ve kanından olan herkesi, sevdiği ve onu seven herkesi öldürmesini ben söyledim. Ona yaptığını bilmesi için bir anlık aklı başındalığı ben verdim. Hiçbir insanın ruhu koparılırcasına haykırdığını duydun mu, solucan? O zaman bana saldırabilirdi. Kazanamazdı, ama deneyebilirdi. Bunun yerine kıymetli Tek Güç'ünü kendine çağırdı, o kadar çok ki, toprak yarıldı ve mezarının üzerinde Ejderdağı yükseldi.

"Bin yıl sonra Trollocları kuzeyi yağmalamaya gönderdim ve üç yüzyıl boyunca dünyayı yakıp yıktılar. Tar Valon'daki o kör aptallar sonunda altedildiğimi söylediler, ama İkinci Akit, On Ulusun Akdi onarılamaz bir şekilde dağıldı ve o zaman bana karşı çıkacak kim kaldı? Şahinkanadı Artur'un kulağına fısıldadım ve tüm dünyada Aes Sedailer öldü. Yine fısıldadım ve Yüce Kral ordularını Aryth Okyanusu'nun, Dünya Denizi'nin karşısına gönderdi ve iki sonu hazırladı. Bir ülke ve bir halk rüyasının sonunu ve bir sonu daha hazırladı. Ölüm döşeğinde, danışmanları hayatını ancak Aes Sedailerin kurtarabileceği söyledi. Ben konuştum ve danışmanlarının kazığa çakılmasını emretti. Ben konuştum ve Yüce Kral'ın son emri Tar Valon'un yok edilmesi oldu.

"Bunun gibi adamlar bana karşı duramazken, senin nasıl bir şansın olabilir, seni orman birikintisinde çömelmiş kurbağa. Bana hizmet edeceksin ya da ölene kadar Aes Sedai iplerinde dans edeceksin. Ve sonra benim olacaksın. Ölüler bana aittir!"

"Hayır," diye mırıldandı Rand. "Bu bir rüya. Bu bir rüya!" "Rüyalarında güvende olduğunu mu sanıyorsun? Bak!" Ba'alzamon emredercesine işaret etti. Rand'ın başı döndü. Başını Rand çevirmemişti, çevirmek istememişti.

Masadaki sürahi kaybolmuştu. Az önce sürahinin durduğu yerde, ışıkta gözlerini kırpıştıran, ihtiyatla havayı koklayan bir sıçan duruyordu. Ba'alzamon bir parmağını büktü ve sıçan da ciyaklayarak sırtını bükerek, ön patilerini havaya kaldırdı ve beceriksizce arka ayaklarının üzerine kalktı. Parmak biraz daha büküldü ve sıçan arkaya devrildi, çılgınca havayı tırmaladı, tiz sesle ciyakladı, sırtı büküldü, büküldü, büküldü. Bir dalın

kırılması gibi keskin bir çatırtıdan sonra sıçan şiddetle titredi ve neredeyse iki kat olmuş bir halde, kıpırdamadan yattı, kaldı.

Rand yutkundu. "Rüyalarda her şey olabilir," diye mırıldandı. Bakmadan yumruğunu kapıya savurdu. Eli acıdı, ama yine uyanmadı.

"O zaman Aes Sedailere git. Beyaz Kule'ye git ve onlara anlat. Amyrlin Makamı'na bu... rüyayı anlat." Adam kahkaha attı; Rand yüzünde alevlerin sıcaklığını hissetti. "Onlardan kurtulmanın bir yolu bu. O zaman seni kullanmazlar. Hayır, benim bildiklerimi bilirken değil. Ama ne yaptıklarının hikâyesini herkese yayarak yaşamana izin verirler mi? Buna inanacak kadar büyük bir aptal mısın? Senin gibi birçok kişinin külleri Ejderdağı'nın yamaçlarına saçıldı."

"Bu bir rüya," dedi Rand, nefes nefese. "Bu bir rüya ve uyanacağım."

"Uyanacak mısın?" Rand göz ucuyla adamın parmağının ona işaret etmek üzere döndüğünü gördü. "Gerçekten uyanacak mısın?" Parmak büküldü ve Rand arkaya eğilirken, bedenindeki her kas onu daha fazla eğilmeye zorlarken çığlık attı. "Acaba hiç uyanacak mısın?"

Rand irkilerek karanlıkta doğrulup oturdu ve elleri kumaşı kavradı. Bir battaniye. Tek pencerede solgun ay ışığı parlıyordu. Diğer iki yatakta gölgeli şekiller vardı. birinden, kanvas yırtılıyormuş gibi bir horlama yükseliyordu: Thom Merrilin. Ocaktaki küllerin üzerinde birkaç kömür parlıyordu.

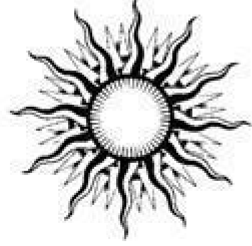
Demek bu, Bel Tine günü Badeçay Hanı'nda olduğu gibi bir kâbustu. Duyduğu ve yaptığı her şey, eski hikâyeler ve hiç yoktan saçmalıklarla karmakarışıktı. Rand battaniyeyi omuzlarına kadar çekti, ama titremesine yol açan soğuk değildi. Başı da ağrıyordu. Belki Moiraine bu rüyaları sona erdirmek için bir şey yapabilirdi. kâbuslar konusunda yardımcı olabileceğini söylemişti.

Bir homurtuyla sırt üstü uzandı. Rüyalar bir Aes Sedai'den yardım istemesini haklı çıkaracak kadar kötü müydü? Diğer yandan, yaptığı herhangi bir şey daha derine saplanmasına sebep olur muydu? İki Nehir'den ayrılmış, bir Aes Sedai'nin yanında gidiyordu. Ama elbette seçeneği olmamıştı. Kadına güvenmek dışında seçeneği var mıydı? Bir Aes

Sedai'ye? Bunu düşünmek bile rüyalar kadar kötüydü. Tam'in öğrettiği gibi boşluğun dinginliğini arayarak battaniyenin altında büzüldü, ama uykusunun gelmesi çok, çok uzun sürdü.

15. BÖLÜM

Dostlar ve Yabancılar

Dar yatağına sızan güneş ışığı sonunda Rand'ı derin, fakat huzursuz uykusundan uyandırdı. Başının üzerine bir yastık çekti, ama ışığı uzak tutamadı ve zaten tekrar uyumak istemiyordu. İlkinden sonra başka rüyalar da görmüştü. İlki dışında hiçbirini hatırlamıyordu, ama daha fazlasını istemediğini biliyordu.

İçini çekerek yastığı bir kenara fırlattı ve doğrulup oturdu. İrkilerek uzandı. Banyonun akıtıp yok ettiğini sandığı bütün ağrılar geri dönmüştü. Ve başı da ağrıyordu. Bu onu şaşırtmadı. Öyle bir rüya herkesin başını ağrıtmaya yeterdi. Diğerleri çoktan solmuştu, ama o kalmıştı.

Diğer yataklar boştu. Işık pencereden dik bir açı ile yansıyordu; güneş ufukta epey yükselmişti. Bu saatte çiftlikte çoktan yiyecek bir şeyler hazırlamış, işlerine başlamış olurdu. Kendi kendine öfkeyle homurdanarak yataktan çıktı. Görecek bir şehir vardı ve onu uyandırmamışlardı bile. En azından biri sürahide su bırakmayı akıl etmişti; hâlâ ılıktı.

Yıkandı ve giyindi. Tam'in kılıcı konusunda bir an tereddüt etti. Lan ve Thom heybeleriyle battaniyelerini odanın arkasında bırakmışlardı elbette, ama Muhafız'ın kılıcı görünürde yoktu. Lan, Emond Meydanı'nda kılıcını sorun çıkmadan önce bile takıyordu. Rand yaşça kendinden büyük olan adamdan örnek almaya karar verdi. Bu kararı vermesinin asıl sebebinin

gerçek bir şehrin sokaklarında, belinde kılıç yürümeyi hayal etmiş olmasından ileri gelmediğini söyledi kendi kendine. Kılıç kemerini taktı ve pelerinini çuval gibi bir omzuna attı.

Merdivenleri çifter çifter inerek mutfağa indi. Mutfak, yiyecek bir lokma bir şey bulabileceği en kolay yerdi ve Baerlon'daki ilk gününde şimdiye dek harcadığından daha fazla zaman harcamak istemiyordu. *Kan ve küller, beni uyandırabilirlerdi.*

Fitch Efendi mutfakta, kolları dirseklerine kadar unla kaplı, tombul bir kadına meydan okuyordu. Kadının aşçı olduğu açıktı. Daha doğrusu kadın ona meydan okuyordu; parmağını adamın burnunun altında sallıyordu. Hizmetçiler, uşaklar ve bulaşıkçılar, önlerinde olan biteni özenle görmezden gelerek işlerinin peşinde koşturuyorlardı.

"... benim Cirri iyi bir kedidir," diyordu aşçı keskin bir sesle, "ve aksini söyleyen tek bir söz işitmeyeceğim, beni duydun mu? İşini fazla iyi yaptığından şikayet ediyorsun, bana sorarsan."

"Şikayetler aldım," demeyi başardı Fitch Efendi. "Şikayet, hanım! Konukların yarısı..."

"Dinlemeyeceğim. Dinlemeyeceğim işte. Kedimi şikayet etmek istiyorlarsa, gelsinler yemeklerini kendileri pişirsinler bakalım. Yalnızca işini yapan zavallı, ihtiyar kedim ve ben, takdir edileceğimiz bir yere gideriz. Bak bakalım gitmiyor muyuz." Önlüğünü çözdü ve başının üzerine kaldırmaya kalktı.

"Hayır!" diye bağırdı Fitch Efendi ve onu durdurmak için atıldı. Aşçı önlüğü çıkarmaya, hancı geri takmaya uğraşırken, çemberler çizerek dans ettiler. "Hayır, Sara," dedi hancı nefes nefese. "Buna gerek yok. Gerek yok, dedim! Sensiz ben ne yaparım? Cirri iyi bir kedi. Mükemmel bir kedi. Baerlon'daki en iyi kedi. Eğer başka şikayet eden olursa kedi işini yaptığı için minnettar olmaları gerektiğini söylerim. Evet, minnettar. Gitmemelisin. Sara? Sara!"

Aşçı, çemberler çizmeyi bıraktı ve önlüğü adamdan kurtarmayı başardı. "Tamam o zaman. Tamam." Önlüğü iki eliyle tuttu, ama bağlamadı. "Ama öğlene kadar bir şeyler hazırlamamı bekliyorsan, buradan çıkıp işimi

yapmama izin versen iyi olacak. Bu senin hanın olabilir, ama mutfak benim. Tabii yemekleri sen pişirmek istemiyorsan." Önlüğü hancının eline tutuşturacak gibi yaptı.

Fitch Efendi ellerini kaçırarak geriledi. Ağzını açtı, sonra durdu, ilk kez çevresine bakındı. Mutfaktakiler hâlâ özenle aşçı ile hancıya bakmaktan kaçınıyordu. Rand, ceketinin ceplerini baştan aşağı aradı, ama Moiraine'in verdiği para, birkaç bakır kuruş ve bir avuç ıvır zıvır dışında pek az şey vardı. Bir çakı ve biley taşı. İki yedek yay ipi ve faydalı olabileceğini düşündüğü bir ip parçası.

"Sara," dedi Fitch Efendi dikkatle, "eminim her şey her zamanki kadar mükemmel olacaktır." Ardından mutfak yamaklarına son bir şüpheli bakış fırlattı ve elinden gelen vakarı takınarak gitti.

Sara, adam gidene kadar bekledi, sonra önlüğünün iplerini bağladı ve gözlerini Rand'a dikti. "Herhalde yiyecek bir şey istiyorsundur, değil mi? Eh, içeri gir o zaman." Delikanlıya sırıttı. "Görmemen gereken her ne görmüş olursan ol, ısırmam, korkma. Ciel, delikanlıya ekmek, peynir ve süt getir. Şu anda başka bir şey yok. Otur, evlat. Kendini çok iyi hissetmeyen biri dışında dostlarının hepsi gitti ve sanırım sen de aynısını yapmak istersin."

Rand masanın yanında bir tabureye otururken hizmetçilerden biri bir tepsi getirdi. Aşçı ekmek hamuru yoğurmaya dönerken Rand yemeye başladı, ama kadının lafı bitmemişti.

"Gördüklerini dikkate almamalısın. Fitch Efendi iyi bir adamdır, ama sizin en iyiniz bile eşi bulunmaz değilsinizdir zaten. İnsanların şikayet etmesi sinirlerini bozdu. Hem de ne için şikayet ediyorlar? Ölü sıçan yerine canlılarını bulsalar daha mı iyiydi? Ama Cirri'nin işlerini arkasında bırakması normal değil. Hem de bir düzineden fazla. Cirri o kadar çok sıçanın hana girmesine izin vermezdi. Vermezdi! Burası temiz bir yerdir ve böyle sorunlar yaşanmaz. Hem de hepsinin beli kırılmış." Kadın bütün bunların tuhaflığı karşısında başını iki yana salladı.

Rand'ın ağzındaki ekmek ve peynir küle döndü. "Belleri mi kırılmış?"

Aşçı unlu elini salladı. "Daha mutlu şeyler düşün, ben her şeye böyle bakarım. Bir Âşık var, biliyorsun. Şu anda salonda. Ama sen onunla geldin, değil mi? Sen dün gece Alys Hanımla gelenlerden birisin, değil mi? Ben de öyle düşünmüştüm. Sanırım ben bu Âşığı görme fırsatı bulamayacağım, han bu kadar doluyken olmaz. Çoğu da madenlerden gelen serseriler." Hamuru sertçe tahtaya vurdu. "Çoğu zaman hana aldığımız türden adamlar değil, ama kasaba onlarla dolu. Yine de herhalde bazılarından iyiler. Kıştan beri bir âşık görmemiştim ve.."

Rand düşünmeden, hiçbir şeyin tadını almadan, aşçının söylediklerini dinlemeden yedi. Belleri kırılmış, ölü sıçanlar. Kahvaltısını acele acele bitirdi, bir teşekkür kekeledi ve dışarı fırladı. birileriyle konuşmak zorundaydı.

Geyik ve Aslan'ın salonu, Badeçay Hanı'ndaki aynı isimli oda ile amaç dışında pek az ortak özelliğe sahipti. İki kat daha büyük, üç kat daha uzundu ve duvarlara yüksek ağaçları ve parlak duvarları olan süslü binalara dair renkli resimler yapılmıştı. Tek bir iri şömine yerine her duvarda birer tane vardı. Oda masalarla doluydu ve hemen hemen her sandalye, sıra ya da tabure doluydu.

Müşteri kalabalığının içindeki her adam, dişlerinin arasında birer pipo, ellerinde birer kupa, tek bir şeye bakıyordu: Odanın ortasında bir masaya çıkmış, rengarenk pelerini yakındaki bir sandalyenin üzerine atılmış, Thom. Fitch Efendi bile elinde gümüş bir maşrapa ve bir kumaş parçası, kıpırdamadan duruyordu.

"... sıçrıyorlardı. Gümüş toynakları ve gururlu, yay gibi boyunları vardı," diyordu Thom, bir şekilde yalnızca at sürüyormuş gibi değil, bunu uzun bir süvari alayında yapıyormuş gibi görünmeyi başararak. "Başlarını salladıkça ipek yeleleri dalgalanıyordu. Bin uçuşan sancak sonsuz gökyüzü önünde gökkuşağı gibi açılmıştı. Yüz pirinç boru, havayı titretiyor, davullar gök gürültüsü gibi kükrüyordu. Binlerce izleyiciden dalga dalga tezahüratlar kopuyor, Illian çatılarında ve kulelerinde yuvarlanıyor, gözleri ve yürekleri kutsal arayış ile parlayan bin atlının kulaklarına gelmeden kırılıp sönüyordu. Büyük Boru Avı, Işık için savaşmak üzere geçmiş Çağların kahramanlarını çağıracak Valere Borusu'nun aranması başlamıştı..."

Bu Âşığın, kuzeye at sürdükleri gecelerde, ateşin yanında Sade Anlatım dediğindendi. Hikâyeler, demişti, üç sesle anlatılır, Yüksek Anlatım, Sade Anlatım ve Sıradan Anlatım. Sonuncusu, komşularınıza birilerinizi anlatırken kullandığınız sesti. Thom hikâyelerini Sıradan Anlatım ile aktarırdı, ama bu sesi hor gördüğünü saklamazdı.

Rand içeri girmeden kapıyı kapattı ve duvara yaslandı. Thom'dan tavsiye alamayacaktı. Moiraine bilse o ne yapardı?

Gelip geçen insanların ona baktığını gördü ve alçak sesle mırıldanmakta olduğunu fark etti. Ceketini düzelterek doğruldu. birileriyle konuşması gerekliydi. Aşçı diğerlerinden birinin dışarı çıkmadığını söylemişti. Koşmamak için kendini zor tuttu.

Diğer delikanlıların uyuduğu odanın kapısını çalıp başını içeri uzattığı zaman, yatağın üzerinde uzanmış, yatan, henüz giyinmemiş olanın Perrin olduğunu gördü. Perrin Rand'a bakmak için başını çevirdi, sonra yine gözlerini kapattı. Mat'in yayı ve sadağı bir köşeye yaslanmıştı.

"Kendini iyi hissetmediğini duydum," dedi Rand. İçeri girip yandaki yatağa oturdu. "Yalnızca konuşmak istiyorum. Ben..." Konuyu nasıl açacağını bilemediğini fark etti. "Eğer hastaysan," dedi, yarı doğrularak, "belki uyumalısın. Ben giderim."

"Bir daha hiç uyuyabilir miyim, bilmiyorum." Perrin içini çekti. "Eğer bilmen gerekiyorsa, kötü bir rüya gördüm ve tekrar uyuyamadım. Mat sana anlatacaktır. Bu sabah, ona neden dışarı çıkamayacak kadar yorgun olduğumu anlattığımda güldü, ama o da rüya gördü. Gecenin çoğunda onu dinledim. Devamlı dönüyor ve mırıldanıyordu. Onun güzel bir uyku çektiğini hiç sanmıyorum." Kalın kolunu gözlerinin üzerine koydu. "Işık, çok yorgunum. Belki bir iki saat burada kalırsam kalkabilirim. Bir rüya yüzünden Baerlon'u görme fırsatını kaçırırsam Mat'in dilinden asla kurtulamam."

Rand yavaşça yatağa oturdu. Dudaklarını yaladı, sonra çabuk çabuk sordu, "Bir sıçan mı öldürdü?"

Perrin kolunu indirip ona baktı. "Sen de mi?" dedi sonunda. Rand başını salladığında, "Keşke evde olsaydım. Bana dedi ki... bana... Ne yapacağız?

Moiraine'e söyledin mi?"

"Hayır. Henüz değil. Belki söylemem. Bilmiyorum. Ya sen?" "Dedi ki... Kan ve küller, Rand, bilmiyorum." Perrin aniden dirseğine dayanıp doğruldu. "Sence Mat de aynı rüyayı mı görmüştür? Güldü, ama zorlama gibiydi ve bir rüya yüzünden uyuyamadığımı söylediğimde tuhaf tuhaf baktı."

"Belki görmüştür," dedi Rand. Rüyayı gören tek kişi kendisi olmadığı için, suçluluk dolu bir rahatlık hissetmişti. "Thom'dan tavsiye isteyecektim. O çok yeri gezmiştir. Sen... sence de Moiraine'e söylememeliyiz, değil mi?"

Perrin yastığına uzandı. "Aes Sedailer hakkındaki hikâyeleri sen de duydun. Thom'a güvenebileceğimizi düşünüyor musun? Güvenebileceğimiz herhangi biri varsa. Rand, bundan canlı kurtulursak, eve dönmeyi başarırsak ve Emond Meydanı'nı terk etmek konusunda bir şey söylersem, Seyrantepe'den öteye gitmeyecek olsam bile, bana sıkı bir tekme salla, olmaz mı?"

"Böyle konuşma," dedi Rand. Elinden geldiğince neşeli bir gülümseme takındı. "Elbette eve döneceğiz. Hadi, kalk. Bir şehirdeyiz ve onu görmek için tüm bir günümüz var. Giysilerin nerede?"

"Sen git. Ben yalnızca bir süre uzanmak istiyorum." Perrin kolunu yine gözlerinin üzerine koydu. "Sen git. Bir iki saat sonra sana yetişirim."

"Bu senin kaybın," dedi Rand ayağa kalkarken. "Neler kaçıracağını düşün." Kapıda durdu. "Baerlon. Bir gün Baerlon'u göreceğimiz hakkında kaç kez konuştuk?" Perrin gözleri örtülü yattı ve tek söz söylemedi. Rand bir dakika sonra dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Koridorda duvara yaslandı, gülümsemesi soldu. Başı hâlâ ağrıyordu; daha iyiye gideceğine kötüleşmişti. Kendisi de Baerlon hakkında fazla hevesli değildi. Hiçbir şey için hevesli değildi.

Kolları çarşaflarla dolu bir hizmetçi geldi ve ona endişeyle baktı. Kadın konuşamadan Rand pelerinini giyerek koridorda yürüdü. Thom'un salondaki işi daha saatlerce bitmeyecekti. Rand ne görebilecekse görse daha iyi olacaktı. Belki Mat'i bulur, o da rüyasında Ba'alzamon'u görmüş mü, anlardı. Bu sefer merdivenleri daha yavaş, şakaklarını ovarak indi.

Merdiven mutfağın yanında bitiyordu, bu yüzden dışarıya oradan çıktı ve geçerken Sara'ya başını salladı, ama kadının lafına bıraktığı yerden devam etmeye niyetlendiğini görünce hızlandı. Ahır avlusu, ahırın kapısında duran Mutch ile omzuna vurduğu çuvalı ahıra taşıyan ahır uşaklarından biri dışında boştu. Rand, Mutch'a da başını salladı, ama adam sert sert baktı ve içeri girdi. Rand şehrin kalanının Mutch'dan çok Sara'ya benzediğini umuyordu. Şehrin neye benzediğini görmeye hazırdı, giderek hızlandı.

Açık ahır avlusu kapısında durdu ve bakakaldı. İnsanlar, ağıldaki koyunlar gibi sokakları doldurmuştu. Gözlerine kadar pelerinlere ve ceketlere sarınmış, soğuğa karşı şapkalarını aşağı indirmiş, çatılarda ıslık çalan rüzgârla savruluyormuşcasına içeri dışarı seyirten, tek söz söylemeden, tek bakış fırlatmadan birbirini dirsekleyen insanlar. *Hepsi yabancı,* diye düşündü Rand. *Hiçbiri birbirini tanımıyor.*

Kokular da yabancıydı, keskin, ekşi ve tatlı, hepsi burnunu ovuşturmasına sebep olacak şekilde karışmıştı. Festival'in doruğunda bile bu kadar çok insanı bir arada görmemişti. Hatta yarısı kadarını. Ve bu yalnızca bir sokaktı. Fitch Efendi ve aşçı, tüm şehrin dolu olduğunu söylemişti. Tüm şehir... böyle mi?

Yavaş yavaş kapıdan, insanlarla dolu sokağa doğru ilerledi. Aslında gidip, Perrin'i yatağında hasta bırakması doğal değildi. Ya Thom, Rand şehirdeyken bitirirse? Âşık da dışarı çıkabilirdi ve Rand'ın birisiyle konuşması gerekiyordu. Biraz daha beklemek iyi olacaktı. İnsan kaynayan sokağa sırtını dönünce rahatlayarak içini çekti.

Ama hana girmek çekici gelmedi, başı böyle ağrırken değil. Hanın arkasında ters çevrilmiş bir fıçının üzerine oturdu ve soğuk havanın baş ağrısını gidereceğini umdu.

Mutch zaman zaman ahır kapısına gelip ona bakıyordu. Avlunun karşı tarafından bile adamın onaylamayan kaş çatışını hissedebiliyordu. Adamın hoşlanmadığı köylüler miydi? Yoksa o arka taraftan onları kovalamaya çalıştıktan sonra Fitch Efendi'nin hoşnutlukla karşılamasından mı utanmıştı? *Belki bir Karanlıkdostu'dur,* diye düşündü Rand, bu fikirle gülmeyi umarak, ama hiç de gülünç bir düşünce değildi. Elini Tam'in kılıcının kabzasında gezdirdi. Gülünç olan hiçbir şey kalmamıştı artık.

"Balıkçıl damgalı bir kılıç taşıyan bir çoban," dedi alçak bir kadın sesi. "Neredeyse her şeye inanacağım geliyor. Ne tür bir soruna bulaştın, köylü çocuk?"

Rand irkilerek ayağa fırladı. Banyo odasından çıktığı zaman Moiraine ile beraber gördüğü kısa saçlı, genç kadındı. Hâlâ erkek ceketi ve pantolonu giyiyordu. Rand, kendisinden biraz daha büyük olduğunu düşündü. Egwene'inkilerden de büyük, koyu renk gözleri vardı ve bakışları tuhaf bir şekilde dikkatliydi.

"Sen Rand'sın, değil mi?" diye devam etti kadın. "Benim adım Min."

"Hiçbir soruna bulaşmadım," dedi Rand. Moiraine'in ona ne söylediğini bilmiyordu, ama Lan'in dikkat çekmeme uyarısını hatırlıyordu. "Sorun yaşadığımı düşünmene sebep olan ne? İki Nehir sakin bir yerdir ve biz de sakin insanlarız. Ekinler ya da koyunlar konusunda olmadığı sürece, sorun yaşamayız."

"Sakin mi?" dedi Min hafif bir gülümseme ile. "Siz İki Nehirlilerden bahseden adamlar duydum. Tahta kafalı koyun çobanları hakkında şakalar duydum, ama bir de gerçekten aşağı köylerde bulunan adamlar vardı."

"Tahta kafalı mı?" dedi Rand kaşlarını çatarak. "Ne şakası?"

"Bilen insanlar," diye devam etti kadın, sanki Rand hiç konuşmamış gibi, "ve sizin hep gülümseyerek, pür nezaket, tereyağı kadar uysal ve yumuşak bir biçimde dolanıp durduğunuzu anlattılar. Ama yalnızca yüzeyde. Altta, sizin eski meşe kökleri kadar sert olduğunuzu anlattılar. Çok dürtersen, alttan kayalar çıkacağını anlattılar. Ama kayalar çok derine gömülü değil. Ne sende, ne de arkadaşlarında. Sanki bir fırtına, üstünü örten her şeyi temizlemiş gibi. Moiraine bana her şeyi anlatmadı, ama ben göreceğimi gördüm."

Eski meşe kökleri mi? Kaya mı? Tüccarların ya da o çevre halkının söyleyeceği şeylere hiç benzemiyordu. Ama sonuncusu, yerinde sıçramasına sebep oldu.

Hızla çevresine bakındı; ahır avlusu boştu ve en yakın pencere kapalıydı. "O isme sahip kimseyi tanımıyorum ne demiştin?"

"Alys Hanım o zaman, tercihin buysa," dedi Min Rand'ın yanaklarını kızartan alaylı bir bakışla. "Çevrede duyabilecek kimse yok."

"Alys Hanım'ın başka bir isme sahip olduğunu düşündüren ne?"

"Çünkü bana söyledi," dedi Min. Sesi o kadar sabırlı çıkmıştı ki, Rand yine kızardı. "Fazla seçeneği olduğundan değil, sanırım. Onun... farklı... olduğunu hemen gördüm. Daha önce, aşağı köylere giderken burada kaldığında. Beni biliyordu. Ona benzer... diğerleri ile konuşmuştum."

"'Görmek mi?" dedi Rand.

"Eh, koşa koşa Çocuklara gideceğini sanmıyorum. Yol arkadaşlarının kim olduğunu düşününce! Beyazpelerinler benim yaptığımdan, onun yaptıklarından daha fazla hoşlanmaz."

"Anlamıyorum."

"Alys Hanım, benim Desen'in parçalarını gördüğümü söyledi." Min küçük bir kahkaha attı ve başını salladı. "Bana çok gösterişli bir lafmış gibi geliyor. Yalnızca insanlara baktığımda bazı şeyler görüyorum ve bazen ne anlama geldiklerini biliyorum. Birbiriyle hiç konuşmamış bir adama ve bir kadına bakıyorum ve evleneceklerini biliyorum. Ve evleniyorlar da. Bu tür şeyler. Alys Hanım sana bakmamı da istedi. Hepinize birden."

Rand ürperdi. "Ne gördün peki?"

"Grup halindeyken mi? Çevrenizde dönen kıvılcımlar, binlercesi ve geceyarısından daha karanlık, büyük bir gölge. O kadar güçlü ki, neden başkalarının göremediğini merak edeceğim neredeyse. Kıvılcımlar karanlığı doldurmaya çalışıyor ve gölge, kıvılcımları yutmaya çalışıyor." Omuzlarını silkti. "Hepiniz tehlikeli bir şeyle birbirinize bağlısınız, ama daha fazlasını anlayamıyorum."

"Hepimiz mi?" diye mırıldandı Rand. "Egwene de mi? Ama onlar onun peşinde... yani..."

Min, dilinin sürçmesini fark etmemiş göründü. "Kız mı? O da parçası. Âşık da. Hepiniz. Sen kıza âşıksın." Rand bakakaldı. "Bunu imgeler görmeden de anlayabiliyorum. O da seni seviyor, ama ne o senin için, ne de sen onun için değilsiniz. İkinizin de dilediği şekilde değil."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Kıza baktığım zaman... Alys Hanım'a baktığım zaman gördüklerimi görüyorum. Başka şeyler, anlamadığım şeyler, ama bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Kız bunu reddetmeyecek."

"Bütün bunlar aptallık," dedi Rand huzursuzca. Baş ağrısı sersemliğe dönüşüyordu; başı yün dolu gibi geliyordu. Kızdan ve gördüğü şeylerden uzaklaşmak istiyordu. Ama... "Kalanımıza... baktığın zaman ne görüyorsun?"

"Her tür şey," dedi Min, delikanlının aslında ne sormak istediğini biliyormuşcasına sırıtarak. "Savaş... Andra Efendi'nin başının çevresinde yedi yıkık kule var. Ve bir kılıç tutan, beşikte bir bebek ve..." Başını iki yana salladı. "Onun gibi adamlar anlıyor musun? Öyle çok imge taşırlar ki, birbirine karışır. Âşığın çevresindeki imgelerin en güçlüsü bir adam, ateş çeviren bir adam ama kendisi değil ve Beyaz Kule, ama bütün bunlar bir erkek için hiç de mantıklı gelmiyor. İri, kıvırcık saçlı delikanlı ile ilgili en güçlü şeyler bir kurt, kırık bir taç ve çevresinde çiçeklenen ağaçlar. Ve diğer delikanlı bir kızıl kartal, terazide bir göz, yakutlu bir hançer, bir boru ve kahkaha atan bir yüz. Başka şeyler de var, ama ne demek istediğimi anlıyorsun. Bu sefer hiçbir şey anlamıyorum." Sonra sırıtmaya devam etti ve Rand boğazını temizleyip sorana dek bekledi.

"Ya ben?"

Sırıtış, kahkahaya dönüşmeden durdu. "Diğerleri ile aynı türden şeyler. Aslında bir kılıç olmayan, defne yapraklarından bir taç olan bir kılıç, bir dilenci asası, kumlara su döken sen, kanlı bir el ve kor beyaz bir demir, senin içinde bulunduğun bir tabutun çevresinde üç kadın, kanla ıslanmış siyah kaya..."

"Tamam," diye araya girdi Rand huzursuzca. "Hepsini anlatman gerekmez."

"Daha çok, çevrende ışık görüyorum, bazıları sana çarpıyor, bazıları senden çıkıyor. Tek bir şey dışında bütün bunların ne anlama geldiğini bilmiyorum. Sen ve ben yine karşılaşacağız." Kadın, Rand'a sorgularcasına, sanki bunu da hiç anlamamış gibi baktı.

"Neden karşılaşmayalım ki?" dedi Rand. "Eve dönerken bu yoldan geleceğim."

"Sanırım geleceksin." Kadının sırıtışı aniden, kurnaz ve gizemli, geri döndü. Rand'ın yanağını okşadı. "Ama sana gördüğüm her şeyi anlatırsam, geniş omuzlu, kıvırcık saçlı arkadaşın gibi olursun."

Rand, kadının eli kızıl kormuş gibi çekildi. "Ne demek istiyorsun? Sıçanlar hakkında bir şey görüyor musun? Ya da rüyalar?"

"Sıçanlar mı! Hayır, sıçan yok. Rüyalara gelince, belki sen bunun rüya olduğunu sanmışsındır, ama ben benimkinin öyle olduğunu düşünmedim."

Rand kadının neden öyle sırıttığını, yoksa deli mi olduğunu merak etti. "Gitmeliyim," dedi, yanından sıyrılarak. "Ben... ben gidip arkadaşlarımı bulmalıyım."

"Git o zaman. Ama kaçma."

Rand tam olarak koşmadı, ama attığı her adım bir öncekinden daha hızlıydı.

"İstiyorsan koşabilirsin," diye seslendi kadın arkasından. "Benden kaçamazsın."

Kahkahası, koşarak ahır avlusuna, sokağa çıkmasına, insan kalabalığına karışmasına sebep oldu. Son sözleri Ba'alzamon'un söylediklerine yakındı. Rand telaşla kalabalığın içinde yürürken insanlara çarptı, sert bakışlar ve sert sözlere hedef oldu, ama handan birkaç sokak uzaklaşana kadar yavaşlamadı.

Bir süre sonra nerede olduğuna dikkat etmeye başladı. Başı balon gibi geliyordu, ama yine de izledi ve zevk aldı. Baerlon'un, Thom'un hikâyelerindeki şehirler gibi olmasa da, yine de büyük bir şehir olduğunu düşündü. Çoğu taş döşeli, geniş caddelerde, dar, kıvrımlı sokaklarda dolaştı. Şans ve devamlı ilerleyen kalabalıklar onu nereye götürdüyse. Gece yağmur yağmıştı ve taş döşenmemiş sokaklar kalabalıkların ayakları altında çamur deryasına dönüşmüştü, ama çamurlu sokaklar Rand için yeni bir şey değildi. Emond Meydanı'ndaki sokakların hiçbiri taş döşeli değildi.

Kesinlikle hiç saray yoktu ve yalnızca birkaç ev, köydeki evlerden büyüktü, ama her evin çatısı, Badeçay Hanı'nınki gibi kiremit ya da taştı. Rand, Caemlyn'de bir iki saray olması gerektiğini düşündü. Hanlara gelince, dokuz tane saydı ve hiçbiri Badeçay Hanı'ndan küçük değil, çoğu Geyik ve Aslan kadar büyüktü. Ve henüz görmediği epey sokak vardı.

Her sokakta dükkanlar dizilmişti, kumaştan kitaba, kapkacaktan çizmelere, her tür mal kaplı masaları koruyan tenteler sokağa uzatılmıştı. Sanki yüz çerçi arabası mallarını dışarı boşaltmış gibiydi. Rand gözlerini öyle bir dikip bakıyordu ki, birkaç kez şüphelenen dükkan sahiplerinin bakışları karşısında uzaklaşmak zorunda kaldı. İlk dükkan sahibinin bakışını anlamamıştı. Anladığı zaman öfkelenmeye başladı, ama sonra burada yabancı olduğunu hatırladı. Zaten çok şey satın alamazdı. Bir düzine renksiz elma ya da bir avuç büzülmüş, İki Nehir'de ancak atlara verilecek şalgam için kaç bakır paranın el değiştirdiğini gördüğünde nefesi kesilmişti, ama insanlar ödemeye gönüllü görünüyordu.

Rand'a göre, kesinlikle gerektiğinden fazla insan vardı. Bir süre sırf sayıları onu şaşkınlık içinde bıraktı. Bazılarının giysileri İki Nehir'de görülenlerden daha iyi biçilmişti neredeyse Moiraine'inkiler kadar iyi ve birkaçı, ayak bileklerinde dalgalanan uzun, kürk çevrili ceketler giymişti. Handaki herkesin bahsedip durduğu madenciler, yeraltında kazıp duranların kambur görünüşüne sahiptiler. Ama insanların çoğu birlikte büyüdüklerinden farklı görünmüyordu, ne giyimleriyle, ne yüzleriyle. Bir şekilde farklı görüneceklerini düşünmüştü. Gerçekten de, bazılarının yüzü öyle İki Nehirli görünüyordu ki, Emond Meydanı çevresinde tanıdığı ailelerden birinden gelmemelerine şaşardı. Hanlardan birinin dışında, bir sıranın üzerinde oturan ve hüzünle boş bir kupaya bakan, kulakları sürahi sapı gibi, dişsiz, gri saçlı adam pekâlâ Bili Congar'ın kuzeni olabilirdi. Dükkanının önünde dikiş diken lamba çeneli terzi, kafasının arkasındaki kel noktaya kadar, Jon Thane'in kardeşi olabilirdi. Samel Crawe'a aynadaki yansıması kadar benzeyen bir adam bir köşeyi dönerken Rand'ı ittirip geçti ve...

İnanamayarak uzun kollu, iri burunlu, kemikli, ufak tefek bir adamın, paçavraya dönmüş giysiler içinde telaşla kalabalığın arasından seyirttiğini gördü. Günlerdir yemek yememiş, uyku uyumamış gibi görünen adamın

gözleri çökmüş, kirli yüzü kurumuştu, ama Rand yemin edebilirdi ki... Perişan adam onu gördü ve ona çarpan insanlara aldırmadan, adımının ortasında kalakaldı. Rand'ın kafasındaki son kuşku da yok oldu.

"Fain Efendi!" diye bağırdı. "Hepimiz senin..."

Çerçi göz açıp kapatana kadar fırlayıp kaçtı, fakat Rand, çarptığı insanlara omzunun üstünden özürler dileyerek arkasından fırladı. Kalabalığın içinden Fain'in bir yan yola saptığım gördü ve arkasından döndü.

Çerçi yan yolda birkaç adım attıktan sonra durdu. Yüksek bir çit burayı çıkmaz sokak haline getiriyordu. Rand kayarak dururken Fain hızla ona döndü, ihtiyatla çöktü ve gerilemeye başladı. Kirli ellerini sallayarak Rand'a uzak durmasını işaret etti. Ceketi yırtıklar içindeydi ve pelerini, çok kötü kullanılmış gibi yıpranmış, lime lime olmuştu.

"Fain Efendi?" dedi Rand tereddütle. "Sorun ne? Benim, Rand al'Thor, Emond Meydanı'ndan. Hepimiz seni Trollocların yakaladığını sandık."

Fain çömelmeye devam ederek keskin bir işaret yaptı ve yan sokağın açık ucuna doğru birkaç adım koştu. Rand'ın yanından geçmeye, hatta yaklaşmaya çalışmadı. "Yapma!" dedi hırıltılı bir sesle. Başı Rand'ın arkasındaki sokağı görmeye çalışırken devamlı dönüyordu. "Onlardan," sesi boğuk bir fısıltıya dönüştü ve Rand'ı hızlı, yan bakışlarla izleyerek başını çevirdi "bahsetme. Kasabada Beyazpelerinler var."

"Bizi rahatsız etmeleri için sebep yok," dedi Rand. "Benimle Geyik ve Aslan'a gel. Arkadaşlarımla beraber orada kalıyorum. Çoğunu tanıyorsun zaten. Seni görmekten memnun olacaklardır. Hepimiz öldüğünü sanmıştık."

"Ölmek mi?" diye terslendi Çerçi öfkeyle. "Padan Fain ölmez. Padan Fain ne yana atlayacağını ve nereye konacağını bilir." Festival kıyafetleriymiş gibi giysilerini düzeltti. "Hep öyle olmuştur ve hep öyle olacak. Ben uzun yaşayacağım. Şeyden bile uzun..." Aniden yüzü gerildi ve elleri ceketinin önünü kavradı. "Arabamı ve bütün mallarımı yaktılar. Bunu yapmaları gerekmiyordu, değil mi? Atlarımı alamadım. Benim atlarım, ama o şişman, ihtiyar hancı onları ahırına kilitlemiş. Hemen kaçmalıydım, yoksa gırtlağımı keseceklerdi. Peki bu bana ne kazandırdı? Üzerimdekilerden başka hiçbir şeyim kalmadı. Bu hiç de adil değil, değil mi?"

"Atların al'Vere Efendi'nin ahırında güvende. İstediğin zaman alabilirsin. Benimle birlikte hana gelirsen, kuşkusuz Moiraine İki Nehir'e dönmene yardım eder."

"Aaaah! O... o bir Aes Sedai, değil mi?" Fain'in yüzüne ihtiyatlı bir ifade yerleşti. "Ama belki..." Dudaklarını sinirli sinirli yalayarak durdu. "Ne kadar bu Adı neydi? Ne demiştin? Geyik ve Aslan'da kalacaksınız?"

"Yarın gidiyoruz," dedi Rand. "Ama bunun ne ilgisi var...?"

"Orada dolu bir mide ve yumuşak bir yatakta çektiğin iyi bir uykuyla, asla anlayamazsın," diye sızlandı Fain. "O geceden bu yana bir saniye bile uyuyamadım. Çizmelerim koşmaktan aşındı. Ve ne yediğime gelince..." Yüzü buruştu. "Bir Aes Sedai'nin bir kilometre yakınına bile gelmek istemiyorum," diye tükürdü sözleri, "kilometrelerce yakınma bile gelmek istemiyorum, ama zorunluyum. Başka seçeneğim yok, değil mi? Onun gözlerini üzerimde düşünmek, nerede olduğumu bildiğini hayal etmek..." Ceketini yakalayacakmış gibi Rand'a uzandı, ama elleri titreyerek durdu, hatta bir adım geriledi. "Ona söylemeyeceğine söz ver. Beni korkutuyor. Ona söylemene gerek yok, bir Aes Sedai'nin hayatta olduğumu bile bilmesine gerek yok. Söz vermelisin. Vermelisin!"

"Söz veriyorum," dedi Rand yatıştırırcasına. "Ama ondan korkman için sebep yok. Benimle gel. En azından sıcak bir yemek yersin."

"Belki. Belki." Fain dalgın dalgın çenesini ovuşturdu. "Yarın mı dedin? O zamana kadar... Sözünü unutmazsın, değil mi? Ona söylemezsin değil mi?"

“Seni incitmesine izin vermem," dedi Rand, bir Aes Sedai bir şey yapmak istediğinde onu nasıl durdurabileceğini merak ederek.

"Beni incitmeyecek," dedi Fain. "Hayır, incitmeyecek. Ona izin vermeyeceğim." Şimşek gibi Rand'ın yanından geçip kalabalığa daldı.

"Fain Efendi!" diye seslendi Rand, "Dur!"

Sokaktan fırladı ve perişan bir ceketin bir sonraki köşede kaybolduğunu gördü. Seslenmeye devam ederek arkasından koştu ve köşeyi döndü. Bir adamın sırtını gördüğü anda ona çarptı ve bir yığın halinde çamura düştüler.

"Nereye gittiğine dikkat edemez misin?" diye mırıltı geldi alt taraftan ve Rand şaşkınlık içinde doğruldu.

"Mat?"

Mat pis pis bakarak doğrulup oturdu ve elleriyle pelerininden çamur silkelemeye başladı. "Gerçekten de şehirliye dönüşüyorsun anlaşılan. Bütün sabah uyu, insanlara çarp." Ayağa kalktı, çamurlu ellerine baktı, sonra mırıldanarak pelerinine sildi. "Dinle, kimi gördüğümü sandığımı asla bilemezsin."

"Padan Fain," dedi Rand.

"Padan Fa... Nereden bildin?"

"Onunla konuşuyordum, ama kaçtı."

“Demek Tro..." Mat durup ihtiyatla çevresine bakındı, ama kalabalık onlara bakmadan geçip gidiyordu. Rand, arkadaşının biraz dikkat etttiğini öğrendiği için memnun oldu. "Demek onu yakalamamışlar. Acaba neden tek söz söylemeden Emond Meydanı'ndan ayrıldı? Muhtemelen o an koşmaya başladı ve buraya varana kadar da durmadı. Ama neden şimdi kaçıyor?"

Rand başını salladı ve sallamamış olmayı diledi. Sanki boynundan düşecekmiş gibi geliyordu. "Bilmiyorum, ama M... Alys Hanım'dan korkuyor." Söylediklerine dikkat etmek pek de kolay olmuyordu. "Kadının onun burada olduğunu bilmesini istemiyor. Ona söylemeyeceğime söz verdirdi."

"Eh, benden laf çıkmaz," dedi Mat. "Ben de onun nerede olduğumu bilmemesini dilerdim."

"Mat?" İnsanlar onlara dikkat etmeden yanlarından akıyordu, ama Rand yine de sesini alçaktı ve iyice yaklaştı. "Mat, dün gece kâbus gördün mü? Sıçan öldüren bir adam hakkında?"

Mat gözlerini kırpmadan bakakaldı. "Sen de mi?" dedi sonunda. "Ve Perrin, sanırım. Bu sabah neredeyse soracaktım ona, ama... Görmüş olmalı. Kan ve küller! Şimdi de birisi rüyalar görmemize sebep oluyor. Rand, keşke nerede olduğumu hiç kimse bilmeseydi."

"Bu sabah hanın her yanında ölü sıçanlar bulmuşlar." Bunu söylerken, daha önce korktuğu kadar çok korkmuyordu. Pek bir şey hissetmiyordu. "Belleri kırılmış." Sesi kendi kulaklarında çınladı. Hastalanmaya başladıysa, Moiraine'e gitmek zorunda kalabilirdi. Tek Güç'ün üzerinde kullanılması düşüncesinin bile onu fazla rahatsız etmemiş olmasına şaşırdı.

Mat pelerinini toparlayarak derin bir nefes aldı ve gidecek yer arar gibi çevresine bakındı. "Bize neler oluyor, Rand? Ne?"

"Bilmiyorum. Thom'dan tavsiye isteyeceğim. Başka birine söylememiz gerekir mi, gerekmez mi, diye."

"Hayır! Kadına olmaz. Adama belki, ama kadına olmaz."

Sesinin keskinliği Rand'ı şaşırttı. "O zaman ona inanıyorsun, öyle mi?" Hangi "o" yu kastettiğini söylemesi gerekmiyordu; Mat'in yüzünü buruşturmasından kimden bahsettiğini anladığını gördü.

"Hayır," dedi Mat yavaşça. "Yalnızca seçenekler, o kadar. Eğer kadına söylersek ve adam yalan söylemişse, belki hiçbir şey olmaz. Belki. Ama belki adamın rüyalarımıza girmesi şey için yeterli bir sebep bilmiyorum." Susup yutkundu. "Eğer kadına söylemezsek, belki rüyalar görürüz. Sıçanlı ya da sıçansız, rüyalar daha iyi... Sıçanlı? Bence sessiz kalalım."

"Tamam." Rand salı hatırlıyordu ve Moiraine'in tehdidini de, ama bir şekilde üzerinden çok zaman geçmiş gibi geliyordu. "Tamam."

"Perrin bir şey söylemez, değil mi?" diye devam etti Mat, ayak parmaklarının ucunda yaylanarak. "Ona dönmemiz gerek. Kadına söylerse, kadın hepimizin aynı rüyayı gördüğünü anlar. Emin olabilirsin. Haydi gel." Kalabalığın içinde hızla yürümeye başladı.

Rand, Mat geri gelip kolunu yakalayana kadar orada, arkasından bakarak durdu. Arkadaşı koluna dokununca irkildi, sonra onu takip etti.

"Sana neler oluyor?" diye sordu Mat. "Yine uykuya mı dalacaksın?"

"Sanırım üşüttüm," dedi Rand. Başı davul gibi gergin ve neredeyse aynı ölçüde boştu.

"Hana döndüğümüzde biraz tavuk çorbası içebilirsin," dedi Mat. Kalabalık sokaklarda yürürlerken devamlı gevezelik ediyordu. Rand dinlemek, hatta arada bir yanıt vermek için çaba gösterdi, ama gerçekten de çabalaması gerekiyordu. Yorgun değildi; uyumak istemiyordu. Yalnızca süzülüyormuş gibi geliyordu. Bir süre sonra kendini Mat'e Min'den bahsederken buldu.

"Yakutlu bir hançer mi?" dedi Mat. "Bunu sevdim. Ama gözü bilmem. Uydurmadığından emin misin? Bir kahin olsaydı, neden bahsettiğini bilirdi gibi geliyor bana."

"Kahin olduğunu söylemedi," dedi Rand. "Sanırım bazı şeyler görüyor. Unutma, banyolarımızı bitirdiğimiz zaman Moiraine onunla konuşuyordu. Ve kadın Moiraine'in kim olduğunu biliyordu."

Mat ona kaşlarını çattı. "O ismi kullanmayacağız sanıyordum."

"Hayır," diye mırıldandı Rand. Başını iki eliyle ovuşturdu. Hiçbir Şeye yoğunlaşamıyordu.

"Belki gerçekten de hastalanıyorsundur," dedi Mat, kaşlarını çatmaya devam ederek. Aniden Rand'ı kol yeninden çekip durdurdu. "Şunlara bak."

Göğüs plakaları ve parlayana kadar ovulmuş, huni şeklinde çelik plaklar takmış üç adam Rand ile Mat'e doğru geliyordu. Kollarındaki zırhlar bile parlıyordu. Bembeyaz, sol göğüslerine desen işi uzun cüppeleri, sokaktaki çamurların ve birikintilerin hemen üzerinde dalgalanıyordu. Ellerini kılıçlarının kabzalarına koymuşlardı ve çürük bir kütüğün altında kıvranan şeylere bakıyormuş gibi çevrelerini süzüyorlardı. Ama kimse bakışlarına karşılık vermiyordu. Kimse onları fark etmiş görünmüyordu. Yine de üç adamın yürümek için kalabalığı ittirip kaktırmasına gerek kalkmıyordu; kalabalık tesadüfmüş gibi beyaz pelerinli adamların önünde ikiye ayrılıyor, önlerinde onlarla ilerleyen, yürüyebilecekleri açık bir alan bırakıyordu.

"Sence bunlar Işığın Çocukları mı?" diye sordu Mat yüksek sesle. Yanından geçen biri dik dik Mat'e baktı, sonra adımlarını hızlandırdı.

Rand başını salladı. *Işığın Çocukları. Beyazpelerinler. Aes Sedailerden nefret eden adamlar. İnsanlara nasıl yaşamaları gerektiğini söyleyen, itaat etmeyi reddedenlerin başına bela açan adamlar. Yanmış çiftlikler ve daha kötüsüne bela gibi ılımlı bir isim verilebilirse. Korkmalıyım,* diye düşündü.

Ya da meraklanmalıyım. Bir şeyler hissediyor olmalıydı. Ama bunun yerine donuk donuk onlara baktı.

"Bana çok bir şeymiş gibi görünmüyorlar," dedi Mat. "Ne kadar kendileriyle dolular, değil mi?"

"Fark etmez," dedi Rand. "Hadi. Perrin ile konuşmalıyız."

"Eward Congar gibi. O da hep burnunu havaya diker." Mat gözleri parlayarak, aniden sırıttı. "Araba Köprüsü'nden aşağı düşüp, eve sırılsıklam gitmek zorunda kaldığı zamanı hatırlıyor musun? Bir ay yatmasına sebep olmuştu."

"Bunun Perrin'le ne ilgisi var?"

"Şunu görüyor musun?" Mat Çocukların hemen önünde, yol üstünde millerinin üstünde duran bir arabaya işaret etti. Arabanın üstündeki bir düzine fıçıyı tek bir kama yerinde tutuyordu. "İzle." Gülerek sollarındaki çatal bıçakçıya daldı.

Rand, bir şeyler yapması gerektiğini bilerek arkasından bakakaldı. Mat'in gözlerindeki o bakış, numaralarından birini yapacağı anlamına geliyordu. Ama tuhaf bir şekilde, kendini Mat'in yapacağı şeyi hevesle beklerken buldu. Bir şey ona bu duygunun yanlış olduğunu söylüyordu, ama yine de beklenti içinde gülümsedi.

Mat bir dakika sonra yukarıda belirdi. Tavan arası penceresinde dükkanın kiremit çatısına tırmanıyordu. Sapanı elindeydi ve dönüyordu. Rand'ın gözleri arabaya gitti. Neredeyse aynı anda keskin bir çıtırtı duyuldu ve fıçılan yerinde tutan kama, Beyazpelerinler tam arabanın önüne geldiğinde kırıldı. Fıçılar boş bir gümbürtü ile arabadan aşağı yuvarlanır, her yöne çamur ve çamurlu sular sıçratırken insanlar yoldan kaçıştı. Üç Çocuk da herkes kadar çabuk sıçradı, ama üstün bakışlarının yerini şaşkınlık almıştı. Yoldan geçenlerin bazıları düştü ve daha fazla çamur sıçrattı, ama üçü çevik hareketlerle fıçılardan kaçındılar. Ama beyaz pelerinlerini lekeleyen çamurlardan kaçamadılar.

Uzun önlüklü, sakallı bir adam, kollarını sallayıp, öfkeyle bağırarak bir yan sokaktan fırladı, ama pelerinlerindeki çamuru silkelemeye çalışan üç adama bir bakış fırlattı ve geldiğinden daha hızlı, yan sokağa daldı. Rand

dükkanın çatısına baktı; Mat yok olmuştu. Herhangi bir İki Nehir çocuğu için kolay bir atıştı, ama etkisi kesinlikle beklediği gibiydi. Kendini gülmekten alamıyordu; olayın gülünçlüğü yüne sarılmış gibiydi, ama yine de gülünçtü. Yine sokağa döndüğünde Beyazpelerinler doğrudan ona bakıyordu.

"Komik bir şey gördün, öyle mi?" Konuşan diğer ikisinin biraz önünde duruyordu. Gözlerini kırpmadan, kibirle bakıyordu. Gözlerinde, çok önemli bir şey, başka kimsenin bilmediği bir şey biliyormuş gibi bir ışık vardı.

Rand'ın kahkahası kesildi. O ve Çocuklar çamur ve fıçıların arasında yalnızdı. Çevrelerindeki kalabalık bir yerde yapacak acil işler bulmuştu.

"Dilini Işık korkusu mu bağladı?" Öfke Beyazpelerin'in dar yüzünün daha da ince görünmesine sebep oluyordu. Önemsemezce Rand'ın pelerininden çıkan kılıç kabzasına baktı. "Belki de bundan sen sorumlusundur, öyle mi?" Diğerlerinin aksine, pelerinindeki güneşin altında altın bir düğüm vardı.

Rand, kılıcı örtmek için hareketlendi, ama bunun yerine pelerini omzunun üzerinden arkaya attı. Kafasının arkasında ne yaptığını merak eden çılgına dönmüş bir yer vardı, ama bu çok uzak bir düşünceydi. "Kazalar olabilir," dedi. "Işığın Çocukları'nın başına bile gelebilir."

İnce ve uzun yüzlü adam bir kaşını kaldırdı. "O kadar mı tehlikelisin, ufaklık?" Rand'dan çok büyük değildi aslında.

"Balıkçıl damgası, Lord Bornhald," dedi diğerlerinden biri uyarırcasına.

Dar yüzlü adam Rand'ın kılıcının kabzasına yine baktı bronz balıkçıl açıkça görülüyordu ve gözleri bir anlığına irileşti. Sonra bakışları Rand'ın yüzüne kaydı ve önemsemezce burnunu çekti. "Çok genç. Buralı değilsin, öyle mi?" dedi soğuk soğuk Rand'a. "Nereden geliyorsun?"

"Baerlon'a yeni geldim." Rand'ın kollarına ve bacaklarına ürpertili bir heyecan yayılıyordu. Kızardığını, ısındığını hissetti. "İyi bir han biliyor olamazsınız, değil mi?"

"Sorularımdan kaçınıyorsun," diye terslendi Bornhald. "İçindeki nasıl bir kötülüktür ki, bana yanıt vermiyorsun?" Arkadaşları sert ve ifadesiz

yüzlerle iki yanına yaklaştı. Pelerinlerindeki çamur lekelerine rağmen şimdi üstlerinde tuhaf bir hal vardı.

Rand'ın içini bir ürperti doldurdu; sıcaklık, ateşi varmışcasına artıyordu. Kahkaha atmak istedi, kendini o kadar iyi hissediyordu. Kafasının içinde küçük bir ses bir şeyin yanlış olduğunu söylüyordu, ama Rand'ın düşünebildiği tek şey ne kadar enerji dolu hissettiği, enerjiyle neredeyse patlayacağı idi. Gülümseyerek topuklarının üzerinde sallandı ve olacakları bekledi. Uzaktan uzağa, belirsizce bunun ne olacağını merak etti.

Önderin yüzü karardı. Diğerlerinden biri kılıcını iki santim çelik görünmesine yetecek kadar çekti ve öfkeyle titreyen bir sesle konuştu. "Işığın Çocukları soru sorduğu zaman, seni gri gözlü hödük, yanıt bekleriz, aksi halde..." Dar yüzlü adam kolunu göğsüne uzatınca sustu. Bornhald başını sokağa çevirdi.

Kasaba Nöbetçileri gelmişti. Yuvarlak, çelik şapka ve çivili deri zırh giymiş, ellerindeki değnekleri nasıl kullanıldığını bilircesine taşıyan bir düzine adam. On adım uzakta durmuş, izliyorlardı.

"Bu kasaba Işık'ı kaybetmiş," diye hırladı kılıcını yarı çekmiş adam sesini yükselterek Nöbetçilere bağırdı. "Baerlon, Karanlık Varlık Gölgesi'nde duruyor!" Bornhald'in bir hareketi ile kılıcını kınına soktu.

Bornhald, dikkatini Rand'a çevirdi. Gözlerinin içinde *bilgi* ışığı yanıyordu. "Karanlıkdostları bizden kurtulamaz, ufaklık, Gölge'de duran bir kasabada bile. Yine karşılaşacağız. Bundan emin olabilirsin!"

Topuklarının üzerinde döndü ve iki arkadaşı, sanki Rand hiç var olmamışcasına peşinde yürüyüp gitti. Sokağın kalabalık kısmına ulaştıklarında, aynı tesadüfi boşluk çevrelerinde açıldı. Nöbetçiler Rand'ı süzerek tereddüt etti, sonra değneklerini omuzladılar ve üç Beyazpelerinliyi takip ettiler. Ama onların kalabalığı ittirip kaktırmaları, "Nöbetçilere yol açın!" diye bağırmaları gerekiyordu. Pek az insan, istemeye istemeye de olsa, yol açmaya zahmet etti.

Rand hâlâ bekleyerek topuklarının üzerinde sallanıyordu. Ürperti o kadar güçlüydü ki, neredeyse titriyordu; yanıp tükeniyormuş gibi hissediyordu.

Mat ona bakarak dükkandan çıktı. "Sen hasta değilsin," dedi sonunda. "Delisin!"

Rand derin bir nefes aldı ve içindeki ürperti aniden, iğne batırılmış kabarcık gibi yok oldu. Sendeledi, kavrayış içini doldurdu. Dudaklarını yalayarak Mat'in bakışlarına karşılık verdi. "Sanırım artık hana dönsek iyi olacak," dedi sesi titreyerek.

"Evet," dedi Mat. "Evet. Sanırım dönsek iyi olacak." Sokak yine dolmaya başlamıştı ve birkaç kişi geçerken iki delikanlıya bakıp arkadaşlarına bir şeyler mırıldandı. Rand hikâyenin yayılacağını biliyordu. Deli bir adam üç Işığın Çocuğu'na karşı kavga başlatmaya çalışmıştı. Bu konuşmaya değer bir şeydi. *Belki rüyalar beni delirtiyordur.*

İkisi sokaklarda defalarca yollarını kaybettiler, ama bir süre sonra tek başına kalabalığın içinde görkemli bir alay oluşturan Thom Merrilin'e rastladılar. Âşık, bacaklarını biraz uzatmak, biraz temiz hava almak istediğini söylüyordu, ama herhangi biri pelerinine bakmak için ikinci kez dönünce yankılı bir sesle, "Yalnızca bu gece, Geyik ve Aslan," diye bildiriyordu.

Kesik kesik, rüyalarını, Moiraine'e anlatıp anlatmamak konusunda kararsız kaldıklarını anlatmaya başlayan Mat oldu, ama Rand atıldı, çünkü rüyalarını biraz farklı hatırlıyorlardı. *Ya da belki her rüya diğerlerinden biraz farklıdır,* diye düşündü. Ama rüyaların büyük kısmı aynıydı.

Thom onlara ilgi göstermeye başlayana kadar epey anlatmışlardı. Rand, Ba'alzamon'dan bahsettiği zaman Âşık dillerini tutmalarını emrederek ikisini birer omzundan yakaladı, kalabalığa bakmak için ayak uçlarında yükseldi, sonra birkaç kasa ve soğukta büzülmüş, kemikleri çıkmış bir köpek dışında boş olan bir çıkmaz sokağa sürükledi.

Thom dinlemek için duran var mı diye kalabalığa baktı, sonra dikkatini Rand ile Mat'e çevirdi. Mavi gözleri, çıkmaz sokağın ağzına bakmak için döndüğü zamanlar haricinde delikanlıların gözlerine dikiliyordu. "Bir daha o ismi yabancıların duyabileceği bir yerde asla ağzınıza almayın." Sesi alçak, ama ısrarlıydı. "Bir yabancının duyma ihtimalinin olduğu bir yerde bile. Bu çok tehlikeli bir isim, hatta sokaklarında Işığın Çocukları dolaşmayan yerlerde bile."

Mat homurdandı. "Ben sana Işığın Çocukları'nı anlatabilirim," dedi, Rand'a yan yan bakarak.

Thom onu duymazdan geldi. "Eğer içinizden yalnızca bir kişi rüya görmüş olsaydı..." Öfkeyle bıyığını çekiştirdi. "Bana hatırladığınız her şeyi anlatın. Her ayrıntıyı." Dinlerken sokağın ağzını gözetlemeye devam etti.

"... kullandığı adamların isimlerini söyledi," dedi Rand sonunda. Başka her şeyi anlattığını sanıyordu. "Guaire Âmalasan. Karanlıkbelası Raolin."

"Davian," diye ekledi Mat, Rand devam etmeye fırsat bulamadan, "ve Taşyay Yurian."

"Ve Logain," diye bitirdi Rand.

"Tehlikeli isimler," diye mırıldandı Thom. Gözleri onlara öncekinden de ısrarla dikilmiş gibiydi. "Neredeyse o diğeri kadar tehlikeli isimler. Öyle ya da böyle. Logain dışında hepsi öldü. Bazıları uzun zaman önce. Karanlıkbelası Raolin neredeyse iki bin yıl önce. Ama yine de tehlikeli. En iyisi, yalnızken bile yüksek sesle söylemeyin. Çoğu insan tekini bile bilmez, ama yanlış biri duyarsa..."

"Ama kim onlar?" dedi Rand.

"Erkekler," diye mırıldandı Thom. "Gökyüzünün dayanaklarını sallayan, dünyanın temellerini sarsan erkekler." Başını iki yana salladı, "Fark etmez. Onları unutun. Onlar artık yalnızca toz."

"Onlar... söylediği gibi... kullanılmışlar mıydı?" diye sordu Mat “Ve öldürüldüler mi?"

"Beyaz Kule'nin onları öldürdüğünü söyleyebilirsiniz. Bunu söyleyebilirsiniz." Thom'un ağzı bir anlığına gerildi, sonra başını yine iki yana salladı. "Ama kullanılmak...? Hayır, bunu anlamıyorum. Işık bilir Amyrlin Makamı yeteri kadar entrika çeviriyor, ama bunu anlamıyorum."

Mat ürperdi. "Çok şey söyledi. Çılgınca şeyler. Lews Therin Kardeşkatili, Şahinkanadı Artur hakkında. Ve Dünyanın Gözü. Işık adına, bu ne olabilir ki?"

"Bir efsane," dedi Âşık yavaşça. "Belki. En azından Sınırboyları'nda, Valere Borusu kadar büyük bir efsane. Oralarda, Illian'daki genç adamların Boru'yu aramaları gibi, delikanlılar Dünyanın Gözü'nü arar. Belki bir efsane."

"Ne yapacağız, Thom?" dedi Rand. "Moiraine'e söyleyecek miyiz? Buna benzer başka rüya görmek istemiyorum. Belki o bir şeyler yapabilir."

"Belki yapacaklarından hoşlanmayız," dedi Mat homurdanırcasına.

Thom düşünerek, bir parmak boğumu ile bıyığını sıvazlayarak onları inceledi. "Bence sessiz kalın," dedi sonunda. "Kimseye söylemeyin. En azından bir süreliğine. Zorunlu kalırsanız, dilediğiniz zaman fikrinizi değiştirebilirsiniz, ama bir kez söylerseniz bitmiştir ve ondan... ondan daha kötüleri ile uğraşmanız gerekir." Aniden doğruldu, kamburu neredeyse yok oldu. "Diğer çocuk! Onun da mı aynı rüyayı gördüğünü söylüyorsunuz? Ağzını kapalı tutacak kadar aklı var mı?"

"Sanırım," dedi Rand, Mat ile aynı anda. "Onu uyarmak için hana dönüyorduk."

"Işık aşkına geç kalmamış olsak!" Thom pelerini bileklerine çarparak, rüzgârda dalgalanarak sokaktan çıktı, durmadan omzunun üzerinden baktı. "Ee? Ayaklarınız yere mi çakıldı?"

Rand ve Mat arkasından seyirttiler, ama Âşık yetişmelerini beklemedi. Bu sefer pelerinine bakan ya da ona seslenen insanlar için durmadı. Sokaklar boşmuş gibi aldırışsızca yürüdü, Rand ile Mat arkasında koşturarak takip etti. Rand tahmin ettiğinden kısa sürede kendini Geyik ve Aslan'a varmış buldu.

İçeri girerlerken, Perrin pelerinini omuzlarına atmaya çalışarak dışarı çıkıyordu. Çarpmamaya çalışırken neredeyse düşecekti. "Ben de siz ikinizi aramaya geliyordum," dedi nefes nefese, dengesini sağladıktan sonra.

Rand Perrin'in kolunu yakaladı. "Kimseye rüyadan bahsettin mi?"

"Etmediğini söyle," dedi Mat.

"Çok önemli," diye ekledi Mat.

Perrin şaşkınlık içinde onlara baktı. "Hayır, etmedim. Bir saat öncesine kadar yataktan bile çıkmadım." Omuzları çöktü. "Bırak bahsetmeyi, o konu hakkında düşünmemeye çalışırken başıma ağrılar girdi. Neden ona söylediniz?" Başını aşığa doğru salladı.

"Birileriyle konuşmazsak delirecektik," dedi Rand.

"Daha sonra açıklarım," diye ekledi Thom, anlamlı anlamlı yanlarından geçen insanlara bakarak.

"Tamam," diye yanıt verdi Perrin yavaşça, hâlâ şaşkın görünerek. Aniden başına vurdu. "Neredeyse sizi neden aradığımı unutturuyordunuz. Gerçi unutmayı istemediğimden değil. Nynaeve içeride."

"Kan ve küller!" diye bağırdı Mat. "Buraya nasıl gelmiş? Moiraine... Sal..."

Perrin homurdandı. "Sence batmış bir sal gibi ufak şeyler onu durdurur mu? Yüksekkule'yi bulmuş adam ırmağı nasıl geçti, bilmiyorum, ama Hikmet yatağında saklandığını ve ırmağa yaklaşmayı reddettiğini söyledi her neyse, onu kendisini ve atını taşıyacak kadar büyük bir tekne bulmaya ve kürek çekmeye zorlamış. Kendi kendine. Nynaeve ona yalnızca diğer bir çift küreği çekecek bir adam bulacak kadar zaman tanımış."

"Işık!" dedi Mat, soluk soluğa.

"Burada ne yapıyor?" diye sordu Rand. Mat ve Perrin öfkeyle ona baktı.

"Arkamızdan gelmiş," dedi Perrin. "Şimdi... şimdi Alys Hanım ile beraber ve orası kar yağıyormuş gibi soğuk."

"Başka bir yere gidip biraz bekleyemez miyiz?" diye sordu Mat. "Babam der ki, ancak bir aptal zorunlu olmadığı sürece eşekarısı yuvasına kafasını sokar."

Rand araya girdi. "Bizi geri dönmeye zorlayamaz. Kış Gecesi bunu anlamasına yetmiş olmalı. Anlamamışsa, anlatmamız gerek."

Mat'in kaşları her sözcüğü ile daha da yükseğe kalktı ve Rand sözünü bitirdiğinde alçak sesle ıslık çaldı. "Hiç Nynaeve'e görmek istemediği bir

şeyi göstermeye çalıştın mı? Ben çalıştım. Bence geceye kadar uzak kalalım, sonra gizlice girelim."

"Genç kadını gözlediğim kadarıyla," dedi Thom, "söyleyeceğini söyleyene kadar durmayacaktır. Eğer kısa sürede söyleyemezse, hiçbirimizin istemediği birinin dikkatini çekene kadar devam edecektir."

Bu hepsini şaşkınlık içine düşürdü. Bakıştılar, derin nefesler aldılar ve Trolloclarla yüzleşecekmişçesine içeri yürüdüler.

16. BÖLÜM

Hikmet

Perrin, önden ilerleyerek hanın derinliklerine gitti. Rand, Nynaeve'e söyleyeceklerine öyle dalmıştı ki, genç kadın kolunu yakalayana ve bir kenara çekene kadar Min'i görmedi. Diğerleri onun durduğunu fark etmeden birkaç adım daha attılar, sonra gitmek için yarı sabırsızlanarak, yarı gönülsüz, onlar da durdular.

"Bunun için zamanımız yok, evlat," dedi Thom aksi aksi.

Min, beyaz saçlı adama keskin bir bakış fırlattı. "Git bir şeyler çevir," diye payladı ve Rand'ı diğerlerinden uzağa çekti.

"Gerçekten zamanım yok," dedi Rand ona. "Özellikle de kaçmak ve bunun gibi konular hakkında aptalca konuşmalara." Kolunu kurtarmaya çalıştı, ama kurtardığı her seferinde Min yine yakaladı.

"Benim de senin aptallıklarına zamanım yok. Rahat duracak mısın?" Kadın diğerlerine hızlı bir bakış fırlattı, sonra daha da yaklaşarak sesini alçalttı. "Bir süre önce bir kadın geldi benden kısa, genç, koyu renk gözlü ve beline kadar uzanan koyu renk örgüsü olan bir kadın. O da sizlerle birlikte bunun bir parçası."

Rand bir an bakakaldı. *Nynaeve mi? O nasıl karışmış olabilir? Işık o nasıl karışmış olabilir?* "Bu... imkânsız."

"Onu tanıyor musun?"

"Evet ve sen her neden bahsediyorsan o karışmış olamaz."

"Kıvılcımlar, Rand. İçeri girerken Alys Hanım ile karşılaştı ve ikisinde de kıvılcımlar vardı. Dün en az üçünüz veya dördünüz bir arada değilken kıvılcım görmüyordum, ama bugün çok daha keskin ve şiddetli." Rand'ın sabırsızca bekleyen arkadaşlarına baktı ve tekrar ona dönmeden önce titredi. "Hanın ateş almaması neredeyse tuhaf. Bugün hepiniz dün olduğundan daha büyük tehlike içindesiniz. O geldiğinden beri."

Rand arkadaşlarına baktı. Kaşları çalı gibi bir V şeklinde inmiş olan Thom, acele etmesini sağlamak için bir şeyler yapacakmış gibi o tarafa eğiliyordu. "Bizi incitecek hiçbir şey yapmaz," dedi Rand Min'e. "Artık gitmeliyim." Bu sefer kolunu çekmeyi başardı.

Kadının ayaklanmasını duymazdan gelerek diğerlerine katıldı ve hep beraber yürümeye başladılar. Rand bir kez arkasına baktı. Min ona yumruğunu sıkarak ayağını yere vuruyordu.

"Ne dedi?" diye sordu Mat.

"Nynaeve de bunların parçasıymış," dedi Rand düşünmeden, sonra Mat'e bir bakış fırlattı ve onu ağzı açık yakaladı. Sonra Mat'in yüzüne yavaş yavaş kavrayış yayıldı.

"Neyin parçası?" dedi Thom yumuşak sesle. "O kız bir şey mi biliyor?"

Rand sökeceklerini kafasında toparlamaya çalışırken Mat konuştu. "Elbette parçası," dedi aksi aksi. "Kış Gecesi'nden beri kurtulamadığımız aynı kötü şansın parçası. Belki Hikmet'in ortaya çıkması senin için büyük bir olaydır, ama ben Beyazpelerinlerin gelmesini tercih ederdim."

"Kız Nynaeve'in geldiğini görmüş," dedi Rand. "Alys Hanım ile konuştuğunu görmüş ve bizimle bir ilgisi olabileceğini düşünmüş." Thom yan yan baktı ve hıhlayarak bıyığını dağıttı, ama diğerleri Rand'ın açıklamasını kabul etmiş görünüyordu. Rand, arkadaşlarından sır saklamaktan hoşlanmıyordu, ama Min'in sırrı onlar için, onlarınkinin kız için olduğu kadar tehlikeliydi.

Perrin aniden bir kapının önünde durdu. Cüssesine rağmen tuhaf bir şekilde tereddüdü görünüyordu. Derin bir nefes aldı, arkadaşlarına baktı, bir

nefes daha aldı, sonra kapıyı yavaşça açtı ve içeri girdi. Diğerleri de teker teker takip ettiler. Rand en arkadaydı, kapıyı gönülsüzce arkasından kapattı.

Geçen gece yemek yedikleri odaydı. Ocakta bir ateş çıtırdıyordu ve masanın üzerinde, gümüş bir sürahi ile kupalar taşıyan bir tepsi ardı. Moiraine ile Nynaeve masanın karşı uçlarında oturmuş, birbirlerine bakıyorlardı. Tüm diğer sandalyeler boştu. Moiraine'in eli masanın üzerinde, yüzü kadar kıpırtısız duruyordu. Nynaeve'in örgüsü omzunun üzerine atılmıştı ve bir ucunu yumruğunda tutuyordu; Köy Kurulu'nun karşısında her zamankinden de inatçı davranırken yaptığı gibi, zaman zaman örgüsünü çekiştiriyordu. *Perrin haklıymış*. Ateşe rağmen oda buz gibi geliyordu ve bu, masadaki iki kadından kaynaklanıyordu.

Lan şömine rafına yaslanmış, alevlere bakarak ellerini ovuşturuyordu. Sırtını duvara vermiş Egwene pelerininin başlığını başına çekmişti. Thom, Mat ve Perrin tereddütle kapıda durdular.

Rand huzursuzca omuzlarını silkerek masaya yürüdü. *Bazen kurdu kulaklarından yakalamalısın,* dedi kendi kendine. Ama bir başka eski deyişi daha hatırlıyordu. *Kurdu kulaklarından yakaladığın zaman, tutmak da zordur, bırakmak da.* Moiraine'in ve Nynaeve'in gözlerini üzerinde hissetti ve yüzü kızardı, ama yine de ikisinin tam ortasına oturdu.

Bir an oda bir oyma resim kadar kıpırtısız kaldı, sonra Egwene ile Perrin, ve son olarak Mat gönülsüzce masaya yaklaştılar ve oturdular ortaya, Rand'a doğru. Egwene pelerinini daha da aşağıya çekerek yüzünü sakladı ve herhangi birine bakmaktan kaçındı.

"Eh," diye hıhladı Thom, kapının yanındaki yerinden. "En azından bu kadarı başarıldı."

"Herkes burada olduğuna göre," dedi Lan, ateşin yanından ayrılıp gümüş kupalardan birini şarapla doldurarak, "belki artık bundan alırsın." Kupayı Nynaeve'e uzattı; kız kupaya şüpheyle baktı. "Korkmana gerek yok," dedi Lan sabırla. "Hancının şarabı getirdiğini gördün ve hiçbirimiz içine bir şey koyma fırsatı bulamadık. Oldukça güvenli."

Hikmet'in ağzı korkmak sözcüğü ile öfkeyle gerildi, ama yine de kupayı alırken, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

"Çok merak ettim," dedi Lan, "bizi nasıl buldun?"

"Ben de öyle." Moiraine öne eğildi. "Belki Egwene ile oğlanlar sana getirildiğine göre, artık konuşmak istersin."

Nynaeve, Aes Sedai'ye yanıt vermeden önce şarabını yudumladı. "Baerlon dışında gideceğiniz bir yer yoktu. Ama emin olmak için izlerinizi takip ettim. Kesinlikle çok zikzak çizdiniz. Ama sanırım saygın insanlarla karşılaşmamak için dikkat etmeniz gerekiyordu."

"Sen... izimizi mi takip ettin?" dedi Lan, Rand'ın hatırladığı kadarıyla ilk defa gerçekten şaşırarak. "Dikkatsiz davranmaya başlamış olmalıyım."

"Pek az iz bıraktınız, ama İki Nehir'deki herkes kadar iyi iz sürebilirim. Belki Tam al'Thor dışında." Tereddüt etti, sonra ekledi. "Babam ölene kadar, beni yanında ava götürürdü ve hiç sahip olmadığı oğullarına öğreteceği gibi, bana öğretti." Lan'e meydan okurcasına baktı, ama o yalnızca onaylayarak başını salladı.

"Eğer benim gizlemeye çalıştığım bir izi takip edebiliyorsan, sana iyi öğretmiş. Bunu pek az insan yapabilir, Sınırboyları'nda bile."

Nynaeve, aniden yüzünü kupasına gömdü. Rand'ın gözleri irileşti. Kızarmıştı. Nynaeve azıcık bile şaşırdığını asla belli etmezdi. Evet, kızardı ve sık sık öfkeden deliye döndüğü de doğruydu, ama asla yüzü kızarmazdı. Ama şimdi yanakları kesinlikle kızarmıştı ve şarabın arkasına saklanmaya çalışıyordu.

"Belki artık," dedi Moiraine alçak sesle, "sorularımdan birkaçına yanıt verirsin. Ben seninkileri yeterince yalın olarak yanıtladım."

"Bir çuval dolusu Âşık hikâyesi ile," diye terslendi Nynaeve. "Benim görebildiğim tek gerçek, Işık bilir hangi sebepten, bir Aes Sedai'nin dört genç adamı kaçırdığı."

"Bunun burada bilinmediği söylenmişti sana," dedi Lan keskin bir sesle. "Dilini tutmayı öğrenmelisin."

"Nedenmiş o?" diye sordu Nynaeve. "Neden saklanmanıza ya da ne olduğunuzu saklamanıza yardım edeyim? Ben Egwene ve oğlanları Emond

Meydanı'na geri götürmeye geldim, onları kaçırmanıza yardım etmeye değil."

Thom horgörü dolu bir sesle araya girdi. "Eğer onların köylerini yine görmelerini istiyorsan ya da sen köyünü bir daha görmek istiyorsan daha dikkatli olsan iyi olur. Baerlon'da onu," başını Moiraine'e doğru eğdi "olduğu şey yüzünden öldürecek insanlar var. Onu da." Lan'e işaret etti, sonra aniden öne çıkıp yumruklarını masanın üzerine koydu. Nynaeve'in tepesine dikildi. Uzun bıyıkları ve gür kaşları aniden tehditkar bir görünüm aldı.

Nynaeve'in gözleri irileşti, arkasına yaslanacak, ondan kaçacak oldu; adam yumuşak, kötücül bir sesle devam etti. "Bir dedikodu, bir fısıltı üzerine bu hanı katil karıncalar gibi istila ederler. Nefretleri güçlüdür, öldürme ya da bu ikisi gibilerini ele geçirme arzuları güçlüdür. Ya kız? Oğlanlar? Sen? Hepiniz onlarla ilişkilisiniz, en azından Beyaz pelerinlere yetecek kadar. Soru sorma yöntemlerinden hoşlanmazdın, özellikle de Beyaz Kule söz konusuyken. Beyazpelerin Sorgucuları daha başlangıçta suçlu olduğunu varsayarlar ve bu tür suç için yalnızca tek bir ceza bilirler. Gerçeği öğrenmek umurlarında bile değildir; onu zaten bildiklerini düşünürler. Hepsi bir itiraf elde etmek için kor kızıl demirler ve kerpetenler kullanırlar. Bazı sırların, kimlerin işitebileceğini bildiğini sandığın zaman bile, yüksek sesle söylenmesinin tehlikeli olduğunu hatırlasan iyi olur." Mırıldanarak doğruldu. "Bunu son zamanlarda sık sık söylüyorum sanki."

"Güzel anlattın, Âşık," dedi Lan. Muhafız'ın gözlerinde yine o teraziye vuran bakışlar vardı. "Bu kadar ilgilendiğini öğrenmek beni şaşırttı."

Thom omuzlarını silkti. "Sizlerle geldiğim biliniyor. Elinde kor kızıl bir demir parçası tutan bir Sorgucu'nun bana günahlarımdan pişmanlık duyup Işık'ta yürümemi söylemesi düşüncesi hiç hoşuma gitmiyor."

"Bu," diye araya girdi Nynaeve keskin sesle, "sabah benimle beraber geri dönmeleri için bir sebep daha. Ya da bu akşam. Sizden ne kadar çabuk uzaklaşırsak ve Emond Meydanı yoluna ne kadar çabuk koyulursak, o kadar iyi."

"Gelemeyiz," dedi Rand, ve arkadaşlarının da aynı anda seslerini yükseltmelerinden memnun oldu. Böylece Nynaeve'in dik bakışlarını

aralarında paylaşmak zorunda kaldılar; genç kadın kimseyi es geçmedi. Ama ilk Rand konuşmuştu ve hepsi susup ona baktılar. Moiraine bile sandalyesinde arkasına yaslanmış, ellerini bir araya getirmiş, onu izliyordu. Rand'ın Hikmet ile göz göze gelmek için çaba göstermesi gerekti. "Emond Meydanı'na geri dönersek Trolloclar da döner. Onlar... bizi kovalıyor. Neden, bilmiyorum, ama öyle. Belki neden olduğunu Tar Valon'da öğrenebiliriz. Belki nasıl durdurabileceğimizi öğreniriz. Tek yol bu."

Nynaeve ellerini havaya doğru salladı. "Tıpkı Tam gibi konuşuyorsun. Kendini köy toplantısına taşıttı ve herkesi ikna etmeye çalıştı. Köy Konseyi'nde şansını denemişti bile. Işık bilir sizin... Alys Hanım'ınız," isme bir araba dolusu küçümseme yığdı, "onu nasıl inandırdı; normalde çoğu erkekten daha fazla sağduyusu vardır. Her durumda, Kurul çoğu zaman bir avuç aptaldan başka bir şey değildir, ama bu kadar da değil, ve başka kimse de o kadar aptal olmadı. Sizin bulunmanız gerektiği konusunda aynı fikirdeydiler. Sonra Tam arkanızdan kendisi gelmek istedi ve henüz ayakta bile duramıyordu. Aptallık aileden geliyor herhalde."

Mat boğazını temizledi, sonra mırıldandı. "Ya benim babam? O ne dedi?"

"Yabancılara da aynı numaraları yapacağından ve kafanı patlattıracağından korkuyor. Buradaki... Alys Hanım'dan çok bundan korkuyor gibiydi. Ama zaten, o da senden daha akıllı değil."

Mat, kadının söylediklerini nasıl karşılaması gerektiği, ne yanıt vermesi, hatta yanıt verip vermemesi gerektiği konusunda emin değildi.

"Sanırım," diye başladı Perrin tereddütle. "Yani, sanırım Luhhan Usta benim gitmemden de pek memnun kalmamıştır."

"Memnun kalmasını mı bekliyordun?" Nynaeve başını sinirle salladı ve Egwene'e baktı. "Belki siz üçünüzden tavşanbeyinli bir geri zekalılık görmek beni şaşırtmamalıydı, ama başkalarının daha fazla sağduyusu olduğunu sanırdım."

Egwene arkasına yaslandı ve böylece Perrin'in arkasına saklandı. "Not bıraktım," dedi hafifçe. Saçlarının açık olduğunun görülmesinden korkuyormuş gibi başlığını öne çekiştirdi. "Her şeyi açıkladım." Nynaeve'in yüzü karardı.

Rand içini çekti. Hikmet dil kırbaçlamalarından birine girişmek üzereydi ve birinci sınıf bir şey olacakmış gibi görünüyordu. Öfkesinin harareti ile konum alırsa örneğin, kim ne derse desin onları Ernond Meydanı'na geri götürmeye kararlı olduğunu söylerse fikrini değiştirmek imkânsız olurdu. Rand ağzını açtı.

"Notmuş!" diye başladı Nynaeve. Aynı anda Moiraine konuştu. "Sen ve ben yine de konuşmalıyız, Hikmet."

Rand kendini durdurabilse, durdururdu, ama ağzını açar açmaz sözcükler sel gibi döküldü. "Hepsi iyi, güzel, ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyor. Geri dönemeyiz. Yolumuza devam etmek zorundayız." Sona doğru daha yavaş konuştu ve sesi alçaldıkça alçaldı, öyle ki, fısıldayarak bitirdi. Hem Aes Sedai, hem de Hikmet ona bakıyorlardı. Kadın Kurulu'nun sorumluluğundaki işleri konuşan kadınlara denk geldiği zaman, ait olmadığı bir yerde olduğunu söyleyen türden bakışlardı bunlar. Rand başka bir yerde olmayı dileyerek arkasına yaslandı.

"Hikmet," dedi Moiraine, "burada benimleyken, İki Nehir'de olduklarından daha fazla güvende olduklarına inanmalısın."

"Daha fazla güvende mi!" Nynaeve başını önemsemezce arkaya attı. "Onları buraya, Beyazpelerinlerin ortasına getiren sendin. Âşık doğruyu söylüyorsa, senin yüzünden onlara zarar verebilecek Beyazpelerinler. Bana nasıl daha fazla güvende olduklarını söyleyebilir misin, Aes Sedai?"

"Onları koruyamayacağım pek çok tehlike var," diye kabul etti Moiraine, "eve dönerlerse senin onları yıldırım düşmesinden koruyamayacağın gibi. Ama korkmaları gereken yıldırım değil, hatta Beyazpelerinler bile değil. Karanlık Varlık ve onun hizmetkârları. Onlardan koruyabilirim. Gerçek Kaynak'a, saidara dokunmak bana o korumayı veriyor. Her Aes Sedai'ye verdiği gibi." Nynaeve, dudaklarını kuşkuyla birbirine bastırdı. Moiraine'inki de öfkeyle gerildi, ama sabrının sınırında, konuşmaya devam etti. "Kısa süreliğine kendilerini Güç'ü kullanırken bulan o zavallı erkekler bile o kadarını elde edebilir, ama saidine dokunmak bazen korur, bazen leke onları daha kolay incinebilir kılar. Ama ben ya da herhangi bir Aes Sedai, bana yakın duranları da koruyabiliriz. Şimdi oldukları gibi, bana yakınlarken hiçbir Soluk onlara zarar veremez. Hiçbir Trolloc, Lan onların

içindeki kötülüğü hissetmeden beş yüz metre bile yaklaşamaz. Seninle beraber Emond Meydanı'na dönerlerse, sen onlara bunun yarısını verebilir misin?"

"Çöpten adamlar dikiyorsun," dedi Nynaeve. "İki Nehir'de bir deyiş vardır. 'Ayı kurdu da yense, kurt ayıyı da, kaybeden hep tavşandır. Mücadelenizi başka yere götürün ve Emond Meydanı halkını bunun dışında tutun."

"Egwene," dedi Moiraine bir an sonra, "diğerlerini de al ve beni bir süreliğine Hikmet ile yalnız bırak." Yüzü duygusuzdu; Nynaeve tam bir güreş müsabakasına hazırlanırmış gibi omuzlarını dikleştirdi.

Egwene ayağa sıçradı, onurlandırılma arzusunun Hikmet ile örülmemiş saçları konusunda yüzleşmekten kaçınma arzusu ile savaş halinde olduğu açıktı. Ama herkesi bir bakışla toparlamakta güçlük çekmedi. Mat ve Perrin telaşla sandalyelerinden kalktılar, odadan kaçmaya çalışırken nazik mırıltılar çıkardılar. Lan bile Moiraine'in işareti ile, Thom'u da alıp kapıya yöneldi.

Rand onları takip etti ve Muhafız kapıyı arkasından kapattı, sonra koridorda nöbet tutmaya başladı. Lan'in bakışları altında diğerleri biraz öteye gittiler; kulak misafiri olmalarına fırsat verilmeyecekti. Hepsi yeterince uzaklaştıktan sonra, Lan duvara yaslandı. Renk değiştiren pelerini yokken bile, o kadar kıpırtısız duruyordu ki, tam karşısına gelmeden onu fark etmek imkânsızdı.

Âşık zamanını daha iyi şeylere harcamak hakkında bir şeyler mırıldandı ve oğlanlara omzunun üzerinden sertçe, "Söylediklerimi unutmayın," dedikten sonra gitti. Başka kimse gitmeye eğilimli değildi.

"Ne demek istedi?" diye sordu Egwene dalgın dalgın, gözleri Moiraine ve Hikmet'i saklayan kapının üzerinde. Artık saçlarını örmediği gerçeğini saklamaya devam etmek ile başlığını arkaya atmak arasında kararsızmış gibi saçlarıyla oynuyordu.

"Bize bazı tavsiyeler verdi," dedi Mat. Perrin ona öfkeli bir bakış fırlattı. "Ne söyleyeceğimizden emin olmadan ağzımızı açmamamızı söyledi."

"Bu gerçekten iyi bir tavsiyeymiş gibi görünüyor," dedi Egwene, ama aslında ilgisini çekmediği açıktı.

Rand kendi düşüncelerine dalmıştı. Nynaeve nasıl bunların parçası olabilirdi? Aralarından herhangi biri nasıl Trolloclar, Soluklar ile ilgili olabilirdi, Ba'alzamon nasıl rüyalarına girebilirdi? Bu delilikti. Min'in Moiraine'e Nynaeve'den bahsedip bahsetmediğini merak etti. *Orada ne konuşuyorlar?*

Kapı en sonunda açıldığında, ne kadardır orada durup beklediğini bilmiyordu. Nynaeve dışarı çıktı, Lan'i görünce irkildi. Muhafız bir şey mırıldandı, genç kadın öfkeyle başını arkaya attı, sonra Lan yanından sıyrılıp içeri girdi.

Nynaeve, Rand'a döndü ve Rand ilk defa diğerlerinin sessizce ortadan kaybolduğunu fark etti. Hikmetle yalnız yüzleşmek istemiyordu, ama Nynaeve onu gördükten sonra, artık uzaklaşamazdı. *Bakışları özellikle araştırıcı,* diye düşündü şaşırarak. *Ne konuştular?* Genç kadın yaklaşırken Rand dikleşti.

Nynaeve, Tam'in kılıcına işaret etti. "Bu artık sana daha fazla uyuyor gibi görünüyor, ama uymasa daha çok hoşuma giderdi. Büyümüşsün, Rand."

"Bir haftada mı?" Rand güldü, ama sesi zorlama çıktı ve Nynaeve, Rand anlamamış gibi başını iki yana salladı. "Seni ikna etti mi?" diye sordu Rand. "Bu gerçekten de tek yol." Min'in kıvılcımlarını düşünerek durdu. "Bizimle geliyor musun?"

Nynaeve'in gözleri irileşti. "Sizinle gelmek mi! Neden bunu yapayım ki? Ben dönene kadar işlerle ilgilenmek için Deven Yolu'ndan Mavra Mailen geldi, ama en kısa zamanda geri dönmek isteyecektir. Hâlâ aklınızı başınıza getirmeyi ve benimle dönmenizi sağlamayı umuyorum."

"Yapamayız." Rand hâlâ açık kapıda bir şeyin kıpırdadığını sandı, ama koridorda yalnızdılar.

"Sen bana bunu söylüyorsun. O da söyledi." Nynaeve kaşlarını çattı. "İşe o karışmış olmasaydı... Aes Sedailere güvenilmemelidir, Rand."

"Bize gerçekten inanıyormuşsun gibi konuşuyorsun," dedi Rand. "Köy toplantısında ne oldu?"

Nynaeve yanıt vermeden önce kapıya baktı; orada şimdi hareket yoktu. "Tamamen kargaşa hakimdi, ama kendi işlerimizi daha iyi yönetemeyeceğimizi onun bilmesine gerek yok. Ve ben yalnızca tek bir şeye inanıyorum: onunla beraber olduğunuz sürece hepiniz tehlikedesiniz."

"Bir şey olmuş," diye ısrar etti Rand. "Haklı olabileceğimizi düşündüğün halde, neden geri dönmemizi istiyorsun? Ve her şeyden önce, neden sen? Belediye Başkanı Hikmet'i göndereceğine bizzat kendisi gelirdi."

"Gerçekten de büyümüşsün." Genç kadın gülümsedi ve onun eğlenmesi Rand'ın bir an ayak değiştirmesine sebep oldu. "Nereye gittiğimi, ne yaptığımı, neresi ya da ne olursa olsun sorgulamadığın zamanları hatırlıyorum. Yalnızca bir hafta önceydi."

Rand boğazını temizledi ve inatla ısrar etti. "Mantıklı gelmiyor. Gerçekten de, sen neden buradasın?"

Nynaeve hâlâ boş duran kapıya bir bakış fırlattı, sonra Rand'ın kolunu tuttu. "Konuşurken yürüyelim." Rand uzaklaştırılmaya itiraz etmedi ve kapıdan işitilmeyecek kadar uzaklaştıklarında, Nynaeve yine konuşmaya başladı. "Söylediğim gibi, toplantıya tamamen kargaşa hakimdi. Herkes arkanızdan birinin gönderilmesi gerektiği konusunda hemfikirdi, ama köy iki ayrı gruba bölündü. Bir grup kurtarılmanız gerektiğini savunuyordu, ama yanınızda... onun gibiler varken bunun nasıl yapılacağı konusunda ciddi tartışmalar çıktı."

Rand, genç kadının söylediklerine dikkat etmeyi unutmamasına memnun oldu. "Diğerleri Tam'e mi inanıyordu?" dedi.

"Tam olarak değil, ama onlar da yabancılar arasında olmamanız gerektiğini düşünüyordu, özellikle de onun gibilerle. Ama her durumda, erkeklerin hepsi arama ekibine katılmak istedi. Tam, boynunda ölçüleri ile Bran al'Vere, Alsbet onu yerine oturtana kadar Haral Luhhan. Hatta Cenn Buie. Işık beni göğüslerindeki kıllarla düşünen erkeklerden korusun. Ama başka türden erkek var mı, bilmiyorum." İçtenlikle burnunu çekti ve Rand'a suçlama dolu bir bakış fırlattı. "Her durumda, bir karara varmaları için bir, belki daha fazla gün geçeceğini anladım ve bir şekilde... bir şekilde o kadar beklemeye cesaret edemeyeceğimizden emindim. Bu yüzden Kadın Kurulu'nu bir araya topladım ve onlara ne yapılması gerektiğini söyledim.

Bundan hoşlandıklarını söyleyemem, ama doğru olduğunu gördüler. İşte bu yüzden buradayım; Emond Meydanı erkeklerinin inatçı yünkafalar olması yüzünden. Muhtemelen hâlâ kimi gönderecekleri üzerinde tartışıyorlardır, ama bunu benim halledeceğimi belirten bir not bırakım onlara."

Nynaeve'in hikâyesi varlığını açıklıyordu, ama Rand'ı hiç de rahatlatmamıştı. Kadın hâlâ onları geri götürmeye kararlıydı.

"Sana içeride ne söyledi?" diye sordu. Moiraine kuşkusuz, her itirazı yanıtlamış olmalıydı, ama unuttuğu bir şey varsa, Rand söyleyecekti.

"Hep aynı şeyleri," diye yanıt verdi Nynaeve. "Ve siz, oğlanları daha yakından tanımak istedi. Bu tür bir ilgiyi... neden çektiğinizi... anlamak için dedi." Göz ucuyla Rand'ı süzerek durdu. "Saklamaya çalıştı, ama daha çok aranızda İki Nehir dışında doğan biri olup olmadığını öğrenmek istiyordu."

Rand'ın yüzü aniden davul gibi gerildi. Boğuk sesle gülmeyi başardı. "Bazı tuhaf şeyler düşünüyor. Umarım hepimizin Emond Meydanı'nda doğduğumuzu söylemişsindir ona."

"Elbette," diye yanıt verdi Nynaeve. Konuşmadan önce bir yürek atımı kadar duraklamıştı, o kadar kısa ki, beklemiyor olsa, kaçırırdı.

Rand söyleyecek bir şey bulmaya çalıştı, ama dili deri gibi kurumuştu. *Biliyor.* Hem, o Hikmet değil miydi, Hikmetlerin herkes hakkında her şeyi bilmesi gerekmiyor muydu? *Eğer o biliyorsa, demek ateşten kaynaklanan bir rüya değil. Ah, Işık bana yardım et, baba!*

"Sen iyi misin?" diye sordu Nynaeve.

"Babam dedi ki... dedi ki... ben onun oğlu değilmişim. Ateşten... sayıklarken. Beni bulduğunu söyledi. Bunun yalnızca..." Boğazı yanmaya başladı ve susmak zorunda kaldı.

"Ah, Rand." Nynaeve durdu ve Rand'ın yüzünü iki eline aldı. "İnsanlar ateşliyken tuhaf şeyler söyler. Çarpık şeyler. Doğru ya da gerçek olmayan şeyler. Beni dinle. Tam al'Thor senden daha büyük değilken macera aramak için kaçtı. Ben yalnızca Emond Meydanı'na geri döndüğü zamanı hatırlıyorum, yetişkin bir adam, yanında kızıl saçlı bir eş ve kundakta bir bebek. Kari al'Thor'un o çocuğu kollarında, herhangi bir bebekli kadın

kadar sevgi ve zevkle tuttuğunu gördüm o çocuğu, Rand. Sen. Şimdi dik dur ve bu aptallığı bırak."

"Elbette," dedi Rand. *İki Nehir dışında doğdum gerçekten*. "Elbette." Belki Tam sayıklıyordu. Belki savaşta bir bebek bulmuştu. "Neden ona söylemedin?"

"Bu yabancıları ilgilendirmez."

"Dışarıda doğan başkaları da oldu mu?" Soruyu sorar sormaz başını iki yana salladı. "Hayır, yanıt verme. Bu da beni ilgilendirmez

Moiraine ona özel bir ilgi duyuyorsa, diğerlerinden daha fazla ilgileniyorsa, bilmek iyi olurdu. *Olur muydu?*

"Evet, bu seni ilgilendirmez," diye kabul etti Nynaeve. "Hiçbir anlamı olmayabilir. Kadın, o şeylerin neden sizin peşinize düştüğünü anlamak için bir sebep, herhangi bir sebep arıyor olabilir. Hepinizin peşine."

Rand sırıtmayı başardı. "O zaman bizim peşimizde olduklarına inanıyorsun."

Nynaeve başını kurnaz kurnaz iki yana salladı. "O kadınla karşılaştığından beri, sözleri çarpıtmayı kesinlikle iyi öğrenmişsin."

"Ne yapacaksın?" diye sordu Rand.

Nynaeve onu süzdü; Rand bakışlarına sakinlik içinde karşılık verdi. "Bugün, banyo yapacağım. Daha sonra, göreceğiz, değil mi?"

17. BÖLÜM

Avcılar ve Nöbetçiler

Hikmet yanından ayrıldıktan sonra, Rand salona gitti. Nynaeve'in söylediklerini ve neden olabileceği sorunları unutabilmek için insanların kahkahalarını duyması gerekiyordu.

Oda gerçekten de kalabalıktı, ama her sandalyenin ve sıranın dolu olmasına, insanların duvarların dibinde dizilmiş durmasına rağmen kimse gülmüyordu. Thom uzak duvarın dibindeki bir masaya çıkmış, jestleri tüm odayı doldurarak, yine gösteri yapıyordu. Yine Büyük Boru Avı'nı anlatıyordu, ama elbette kimse şikayet etmiyordu. Anlatılacak o kadar Avcı, her Avcı için anlatılacak o kadar çok hikâye vardı ki, hiçbir öykü birbirinin aynı olmuyordu. Tüm hikâyenin anlatılması en az bir hafta alırdı. Âşığın sesi ile rekabet eden yegane sesler arpın sesi ile şöminedeki ateşin çıtırtıları idi.

"... Avcılar dünyanın sekiz köşesine at sürdüler, gökyüzünün sekiz desteğine, zamanın rüzgârlarının estiği, kaderin güçlüleri ve güçsüzleri ensesinden yakaladığı yere. Artık, Avcıların en büyüğü Talmourlu Rogosh idi, Rogosh Kartalgöz, Yüksek Kral'ın sarayında ünlenen, Shayol Ghul'un yamaçlarında korkulan..." Avcıların hepsi büyük kahramanlardı.

Rand iki arkadaşını buldu ve Perrin'in sıranın ucunda açtığı yere sıkıştı. Odaya süzülen mutfak kokuları açlığını hatırlattı, ama önlerinde yiyecek olan insanlar bile yemeye pek az zaman ayırıyordu. Hizmetkarlar transa

geçmiş gibi durmuş, önlüklerini kavrayarak Aşığa bakıyordu ve kimse buna aldırış ediyor gibi görünmüyordu. Yemekler ne kadar güzel olursa olsun, dinlemek yemekten daha güzeldi

"... doğduğu günden bu yana Karanlık Varlık Blaes'i kendinin saymıştı, ama kadın onunla aynı fikirde değildi Matuchinli Blaes, Karanlıkdostu değildi! Dişbudak kadar sağlam, söğüt dalı kadar kıvrak, bir gül kadar güzeldi. Altın saçlı Blaes. Teslim olmadan önce ölmeye hazırdı. Ama heyhat! Şehrin kulelerinde, pirinç borular cesurca öttü. Teşrifatçıları, sarayına bir kahramanın geldiğini bildirdi. Davullar gürledi, ziller şarkı söyledi! Rogosh Kartalgöz saygılarını sunmaya gelmişti..."

"Rogosh Kartalgöz'ün Pazarlığı" dolanarak sonuna vardı, ama Thom bir an durup bir kupa bira ile boğazını ıslattıktan sonra "Lian'ın Direnişi'ne geçti. Sonra "Ajeth Loriel'in Düşüşü" ve "Gaidal Cain'in Kılıcı" ve "Albhainli Buad'ın Son At Binişi". Gece ilerledikçe aralar uzadı ve Thom arpını flütü ile değiştirince, herkes o gece için hikâyelerin sona erdiğini anladı. İki adam, bir davul ve bir santur ile ona katıldılar, ama Thom masanın tepesindeyken, onlar yanında oturdular.

Emond Meydanı'ndan gelen üç genç adam "Söğüdü Sallayan Rüzgâr" ın ilk notaları ile el çırpmaya başladılar ve yalnız değillerdi. İki Nehir'de çok sevilen şarkının Baerlon'da da popüler olduğu açıktı. Orada burada birkaç kişi şarkıyı söylemeye başladı ve susturulacak kadar çatlak sesli değillerdi.

“Aşkım gitti uzaklara,

söğüdü sallayan rüzgârla,

ve tüm ülke sallandı,

söğüdü sallayan rüzgârla.

Ama o hep kalbimde,

ve en aziz anılarımda,

ve onun gücü ruhumu sağlamlaştırır,

sevgisi yüreğimi ısıtırken,

şarkı söylediğimiz yerde bekleyeceğim,

soğuk rüzgâr söğüdü sallarken.”

İkinci şarkı o kadar hüzünlü değildi. Aslında, "Yalnızca Bir Kova Su" her zamankinden daha neşeli geldi ve Âşığın niyeti de bu gibiydi. İnsanlar ortadaki masaları çektiler, dans edecek yer açtılar ve öyle bir dans başladı ki, ayak sesleri ile duvarlar sarsıldı. İlk dans, dansçılar karınlarını tuta tuta kahkahalar atarken sona erdi ve yeni dansçılar onların yerlerini aldı.

Thom "Rüzgârda Vahşi Kazlar"ın ilk notalarını çaldı, sonra dans için herkesin yerini almasını bekledi.

"Sanırım ben de birkaç adım dans edeceğim," dedi Rand, ayağa kalkarak. Perrin tam arkasından fırladı. Mat en son ayağa kalktı, bu yüzden kendini pelerinlere, Rand'ın kılıcına ve Perrin'in baltasına göz kulak olma işi ile baş başa kalmış buldu.

"Unutmayın, ben de bir tur atacağım," diye seslendi arkalarından.

Dansçılar birbirlerine bakacak şekilde, kadınlar bir yanda, erkekler bir yanda, iki sıra oluşturdular. İlk önce davul, sonra santur tempo tuttu ve tüm dansçılar aynı anda dizlerini bükmeye başladı. Rand'ın karşısındaki kız ve kızın siyah örgüleri ona köyünü düşündürdü. Kız ona utangaç utangaç gülümsedi, sonra hiç de utangaç olmayan bir şekilde göz kırptı. Thom'un flütü ezgiye başladı ve Rand ilerleyip siyah saçlı kızla karşılaştı; o kızı döndürüp sıradaki bir sonraki adama iletirken, kız başını arkaya eğip bir kahkaha attı.

Rand, bir sonraki eşi ile, önlüğü çılgınca sallanan hizmetkâr kadınlardan biri ile dans ederken odadaki herkesin kahkahalar attığını düşündü. Gördüğü tek gülümsemeyen yüz, şöminelerden birinin yanında büzülmüş bir adama aitti ve adamın bir şakağından çenesine, çapraz bir yara izi burnunu yamultuyor, ağzının kenarını aşağı çekiyordu. Adam Rand'ın bakışlarına karşılık verdi ve yüzünü buruşturdu. Rand utanç içinde bakışlarını kaçırdı. Belki adam o yara izi ile gülümseyemiyordu.

Bir sonraki eşini dönerken yakaladı ve bir sonraki adama geçirmeden önce tam bir daire çevirdi. Müzik hız kazanırken üç kadınla daha dans etti, sonra yine baştaki siyah saçlı kızla eşleşti ve sıraları tamamen değiştiren hızlı bir çember çizdiler. Kız hâlâ kahkahalar atıyordu ve ona yine göz kırptı.

Yara izli adam kaşlarını çatmış, onu izliyordu. Rand adımlarını şaşırdı, yanakları yanmaya başladı. Adamı utandırmak istememişti; gözlerini dikip baktığının farkında bile değildi. Dönüp bir sonraki eşini gördü ve adamı tamamen unuttu. Dans ettiği bir sonraki kadın,

O Nynaeve idi.

Rand'ın ayağı takıldı, neredeyse sendeleyip genç kadının ayaklarına basacaktı. Kadın zerafetle beceriksizliğini karşıladı ve gülümsedi.

"Daha iyi bir dansçı olduğunu sanırdım," diye kahkaha attı, eş değiştirirlerken.

Rand eş değiştirmeden önce kendini toplamak için bir an bulabildi ve sonra kendini Moiraine ile dans ederken buldu. Hikmet'le eşleşmişken şaşırsa da, bu, Aes Sedai ile dans ederken hissettiklerinin yanında hiçbir şeydi. Kadın, elbisesi çevresinde dönerek kaydı; Rand iki kez düşecek gibi oldu. Kadın ona anlayışla gülümsedi ve bu, yardımcı olmak yerine, durumu daha da kötüleştirdi. Sıradaki bir sonraki eşine gitmek, bu Egwene bile olsa, çok daha iyiydi.

Rand kendini biraz topladı. Hem, Egwene ile yıllardır dans ediyordu zaten. Kızın saçları hâlâ açıktı, ama kırmızı bir kurdele ile arkada toplamıştı. *Muhtemelen Moiraine'i mi, Nynaeve'i mi memnun edeceğine karar veremedi*, diye düşündü Rand ekşi ekşi. Kızın dudakları aralanmıştı, bir şey söyleyecek gibi görünüyordu, ama konuşmadı ve Rand da ilk konuşan olmak istemedi. Özel yemek odasındaki girişimini o şekilde kestikten sonra değil. Birbirlerine ciddi ciddi baktılar ve tek söz etmeden dans ettiler.

Rand, dans bitince sırasına dönmekten memnun oldu. O otururken bir başka dans başladı. Mat katılmak için seyirtti ve o giderken Perrin sıraya doğru kaydı.

"Onu gördün mü?" diye başladı Perrin, daha oturmadan. "Gördün mü?"

"Hangisini?" diye sordu Rand. "Hikmet mi, Alys Hanım mı? İkisiyle de dans ettim."

"A... Alys Hanım da mı?" diye bağırdı Perrin. "Ben Nynaeve ile dans ettim. Dans edebildiğini bilmiyordum bile. Köydeki danslara hiç katılmaz."

"Acaba," diye mırıldandı Rand, "Hikmet'in dans etmesine Kadın Kurulu ne der? Belki bu yüzdendir."

Sonra, müzik, el çırpmalar ve şarkılar konuşulmayacak kadar yükseldi. Rand ve Perrin, dans edenler ortada dönerken el çırpmaya başladı. Rand defalarca yara izli adamın kendisini izlemekte olduğunu gördü. Adamın, öyle bir yarası varken, alıngan olması doğaldı, ama Rand her şeyi daha da kötüleştirmemek için ne yapabileceğini bilemiyordu. Dikkatini müziğe verdi ve adama bakmaktan kaçındı.

Dans ve müzik geç saatlere kadar devam etti. Hizmetkarlar sonunda görevlerini hatırladılar; Rand sıcak yahnisine ve ekmeğine aç kurtlar gibi saldırdı. Herkes oturduğu ya da ayakta olduğu yerde yedi. Rand üç dansa daha katıldı ve kendini Nynaeve ve Moiraine ile dans eder bulunca, adımlarına daha fazla hakim oldu. Bu sefer ikisi de dans etmesini övdüler ve bu da Rand'ın kekelemesine neden oldu. Egwene ile de yine dans etti; kız koyu renk gözleri ile ona baktı ve hep konuşacakmış gibi göründü, ama tek söz söylemedi. Rand da onun gibi sessiz kaldı, ama sıraya döndüğünde Mat ne derse desin, ona kaşlarını çatarak bakmadığından emindi.

Geceyarısına doğru Moiraine ayrıldı. Egwene bakışlarını sıkıntıyla Aes Sedai'den Nynaeve'e kaydırdıktan sonra arkasından seyirtti. Hikmet onları anlaşılmaz bakışlarla izliyordu, sonra bir dansa daha katılıp, Aes Sedai'ye karşı puan kazanmış gibi görünerek gitti.

Kısa süre sonra Thom, kalmasını isteyenlerle iyi huylulukla tartışarak flütünü çantasına kaldırdı. Lan gelip Rand ve diğerlerini toparladı.

"Erken kalkacağız," dedi Muhafız, gürültünün üzerinden sesini duyurmak için eğilerek, "ve olabildiğince iyi dinlenmemiz gerek."

"Bana bakıp duran bir adam var," dedi Mat. "Yüzünde yara izi olan bir adam. Sence bir... sence bizi uyardığın o dostlardan biri olabilir mi?"

"Şunun gibi bir yara izi mi?" dedi Rand, parmağıyla yüzüne burnunun üzerinden geçip ağzının köşesinde biten bir çizgi çizerek. "Bana da baktı."

Odaya bakındı. İnsanlar dışarı çıkıyordu, ama çoğu hâlâ Thom'un çevresinde toplanmıştı. "Şimdi yok."

"Adamı gördüm," dedi Lan. "Fitch Efendi'ye göre Beyazpelerinlerin casusu imiş. Onun için endişelenmemize gerek yok." Belki yoktu, ama Rand Muhafız'ı rahatsız eden bir şey olduğunu görebiliyordu

Rand, yüzünde bir şey sakladığı zaman beliren katı bir ifade olan adama baktı. Bir Beyazpelerin casusu. *Bornbald bizi ele geçirmeyi bu kadar çok istiyor olabilir mi?* "Erken mi ayrılacağız?" dedi. "Çok mu erken?" Belki bir şey olmadan giderlerdi.

"Sabahın ilk ışıkları ile," diye yanıt verdi Muhafız.

Salondan çıkarlarken, Mat alçak sesle şarkılar söylüyor, Perrin arada bir durup öğrendiği yeni bir figürü deniyordu. Thom neşeyle onlara katıldı. Merdivenlere yönelirlerken Lan'in yüzü ifadesizdi.

"Nynaeve nerede uyuyor?" diye sordu Mat. "Fitch Efendi son odaları bizim aldığımızı söylemişti."

"Alys Hanım ile kızın odasına bir yatak daha koydular," dedi Thom kuru kum.

Perrin dişlerinin arasından ıslık çaldı ve Mat mırıldandı, "Kan ve küller! Caemlyn'deki bütün altınları da verseler, Egwene'in yerinde olmak istemezdim!"

Rand bir kez daha Mat'in herhangi bir şey hakkında iki dakikadan fazla ciddi düşünebilmesini diledi. O sırada kendileri de pek iyi bir durumda değillerdi. "Ben gidip biraz süt alacağım," dedi. Belki bu uyumasına yardım ederdi. *Belki bu gece rüya görmem.*

Lan ona keskin gözlerle baktı. "Bu gece yolunda gitmeyen bir şey var. Fazla uzaklaşma. Ve unutma, sen eyerinde oturmayı becerebilsen de, seni bağlamak zorunda kalsak da, gideceğiz."

Muhafız merdiveni tırmanmaya başladı; diğerleri onu takip etti. Neşeleri yok olmuştu. Rand koridorda yalnız duruyordu. Çevresinde onca kişi varken geçirdiği geceden sonra, kendini gerçekten de yalnız hissediyordu.

Mutfağa seyirtti. Bulaşıkçı kadın hâlâ görev başındaydı. Kadın büyük, taş bir çömlekten bir kupa süt doldurdu.

Rand sütünü içerek mutfaktan çıktığında, donuk siyahlara bürünmüş bir şekil koridorun karşı ucundan ona doğru gelmeye başladı. Solgun ellerini kaldırıp, yüzünü gizleyen başlığı arkaya attı. Şekil ilerlerken pelerin kıpırdamadan asılı duruyordu ve yüzü... Bir adamın yüzüydü, ama bir kayanın altındaki sümüklüböcek gibi hamur beyazıydı ve gözleri yoktu. Yağlı, siyah saçlarından tombul yanaklarına, bir yumurta kabuğu gibi pürüzsüzdü. Rand boğulacak gibi oldu, ağzındaki sütü püskürttü.

"Sen onlardan birisin, çocuk," dedi Soluk, sesi kemiğe sürtünen eyer gibi boğuk bir fısıltıydı.

Rand kupayı elinden düşürerek geriledi. Kaçmak istiyordu, ama tek yapabildiği her seferinde bir adım atmaktı. O gözsüz yüzden kopamıyordu; bakışlarını ona dikmişti, kanı donmuştu. Yardım çağırmak, haykırmak istedi; boğazı taş gibiydi. Aldığı her nefes canını yakıyordu.

Soluk, acele etmeden daha yakına kaydı. Adımlarının, yılan gibi kıvrımlı, ölümcül bir zerafeti vardı. Bu benzerlik, göğsünü örten, birbirinin üzerine binmiş plakalardan oluşan zırhı ile daha da vurgulanıyordu. İnce, kansız dudakları, gözlerin olması gereken yerdeki pürüzsüz, solgun deri ile daha da alaycı görünen, zalim bir gülümseme ile kıvrıldı. Bornhald'in sesi, Soluk'un sesi yanında sıcak ve yumuşak kalırdı. "Diğerleri nerede? Burada olduklarını biliyorum. Konuş çocuk, ve yaşamana izin vereyim."

Rand'ın sırtı tahtaya yaslandı, duvar veya kapı dönüp hangisi olduğuna bakamıyordu. Ayakları durmuştu ve yeniden harekete geçiremiyordu. Myrddraal'in kayarak yaklaşmasını izlerken ürperdi. Soluk'un attığı her adımla titremesi daha da şiddetleniyordu.

"Konuş, dedim, yoksa..."

Yukarıdan, merdivenden çizme sesleri geldi ve Myrddraal susup döndü. Pelerin kıpırtısız, asılı kaldı. Soluk'un başı, o gözsüz bakışları tahta duvarı delebilirmiş gibi, bir an eğildi. Ölüm beyazı elinde bir kılıç belirdi, pelerini kadar siyah bir kılıç.. Koridorun ışığı o kılıç çekilmişken solarmış gibi

göründü. Ayak sesleri yükseldi ve Soluk, yılansı bir hareketle Rand'a döndü. Siyah kılıç kalktı; ince dudaklar alaycı bir sırıtma ile gerildi.

Titremekte olan Rand öleceğini biliyordu. Geceyarısı kılıcı başının üzerinde çaktı... ve durdu.

"Sen Karanlığın Yüce Efendisi'ne aitsin. Seni işaretlemiş." Sesin boğuk gıcırtısı tahtaya sürtünen tırnakların sesi gibi çıkıyordu. "Sen onunsun."

Siyah bir bulanıklık gibi dönen Soluk, koridorun karşı tarafına Rand'dan uzağa fırladı. Koridorun sonundaki gölgeler uzandı, yaratığı sardı ve Soluk yok oldu.

Lan son basamakları sıçrayarak aştı, kılıcı elinde, yere kondu.

Rand konuşmak için çabaladı. "Soluk," diye nefes verdi. "O..." Aniden kılıcını hatırladı. Myrddraal karşısındayken hiç aklına gelmemişti Çok geç olmasına aldırmadan, balıkçıl damgalı kılıcı çıkarmaya çalıştı. "O tarafa kaçtı!"

Lan dalgın dalgın başını salladı; başka bir şeyi dinliyor gibiydi. "Evet. Gidiyor. Soluyor. Onu kovalamaya zaman yok. Gidiyoruz, koyun çobanı."

Merdivenden daha fazla ayak sesi geldi: battaniyelerini ve heybelerini sırtlamış olan Mat, Perrin ve Thom. Mat, yayını kolunun altına sıkıştırmış, hâlâ battaniyesini bağlıyordu.

"Gidiyor muyuz?" dedi Rand. Kılıcını kınına sokarak Thom'dan eşyalarını aldı. "Şimdi mi? Gece gece mi?"

"Yarı-insan'ın geri dönmesini beklemek mi istiyorsun, koyun çobanı?" dedi Muhafız sabırsızca. "Yarım düzinesini? Artık nerede olduğumuzu biliyor."

"Yine sizinle geleceğim," dedi Thom Muhafız'a, "eğer büyük bir itirazın yoksa. Buraya sizinle geldiğimi hatırlayan çok insan çıkacaktır. Korkarım yarın gelmeden burası sizin dostunuz olarak bilinmek için kötü bir yer olacak."

"Bizimle gelebilir, ya da Shayol Ghul'e gidebilirsin, Âşık." Lan kılıcını kınına çarparak soktu.

Ahır uşaklarından biri koşarak arka kapıdan gelip yanlarından geçti. Sonra Fitch Efendi ile Moiraine belirdi. Egwene, şaldan bohçası kucağında, arkalarından geliyordu. Ve Nynaeve. Egwene, gözyaşlarına boğulacak kadar korkmuş görünüyordu, ama Hikmet'in yüzü serinkanlı bir öfke maskesiydi.

"Bunu ciddiye almalısın," diyordu Moiraine hancıya. "Sabah olana kadar kesinlikle sorun çıkacak. Belki Karanlıkdostları; belki daha kötüsü. Geldiği zaman, hemen bizim gittiğimizi söyle. Direnmeye kalkma. Yalnızca gelen her kimse, gece ayrıldığımızı ve artık sizi rahatsız etmemeleri gerektiğini söyle. Peşinde oldukları biziz."

"Sorun hakkında hiç endişelenmeyin," diye yanıt verdi Fitch Efendi neşeyle. "Azıcık bile. biri gelip konuklarıma sorun çıkarmaya çalışırsa... eh, diğer delikanlılardan ve benden iyi bir ders alırlar. İyi bir ders. Ve sizin ne zaman, nereye gittiğiniz, hatta buraya gelip gelmediğiniz hakkında ağzımdan tek kelime alamazlar. O tür adamlardan hiç hoşlanmam. Burada hiç kimse sizin hakkınızda tek kelime bile etmeyecek. Tek kelime bile!"

"Ama..."

"Alys Hanım, yola çıkacaksanız gerçekten gidip atlarınızla ilgilenmem gerek." Kolunu kadının elinden kurtardı ve ahırlara doğru koşturarak uzaklaştı.

Moiraine sıkıntıyla içini çekti. "Ne inatçı adam! Dinlemiyor."

"Trolloclar bizi avlamaya buraya mı gelmiş sence?" diye sordu Mat.

"Trolloclar mı!" diye terslendi Moiraine. "Elbette hayır! Korkacak başka şeyler de var ve en önemsizi, bizi nasıl buldukları." Mat'in tüylerinin diken diken olmasını görmezden gelerek devam etti. "Soluk'un bizi bulduğunu anladığımıza göre, artık burada kalacağımızı düşünmez, ama Fitch Efendi Karanlıkdostlarını çok hafife alıyor. Onların gölgelerde saklanan sefiller olduğunu sanıyor, ama Karanlıkdostları her şehrin dükkanlarında ve sokaklarında, en yüksek kurullarda da var. Planlarımızı öğrenebilirse Myrddraal onları gönderebilir." Topuklarının üzerinde döndü ve Lan'ın peşinde uzaklaştı.

Ahıra yöneldiklerinde Rand Nynaeve'in yanına yaklaştı. Kadın da heybelerini ve battaniyelerini almıştı. "Demek bizimle geliyorsun," dedi Rand. *Min haklıymış.*

"Orada bir şey mi vardı?" diye sordu kadın alçak sesle. "Kadın şey olduğunu söyledi..." Aniden durdu ve Rand'a baktı.

"Bir Soluk," diye yanıt verdi Rand. Böylesine sakinlik içinde söyleyebilmesine şaşmıştı. "Burada, benimle birlikteydi, ama sonra Lan geldi."

Handan çıkarlarken Nynaeve rüzgâra karşı pelerininin omuzlarını silkti. "Belki senin peşinde bir şey var. Ama ben sizin güven içinde Emond Meydanı'na dönmenizi sağlamak için geldim, hepinizin ve bunu başarana kadar da gitmeyeceğim. Sizi onun gibilerle yalnız bırakmayacağım." Uşakların atları eyerlediği ahırda ışıklar hareket ediyordu.

"Mutch!" diye bağırdı hancı, Moiraine'in yanında durduğu ahır kapısından. "Biraz kıpırda!" Yine kadına döndü ve onu dinlemek yerine sakinleştirmeye çalışır göründü, ama bunu saygıyla, ahır uşaklarına bağırdığı emirlerin arasında durmaksızın eğilerek yapıyordu.

Atlar dışarı çıkarıldı. Ahır uşakları bu telaş ve saatin geçliği konusunda homurdanıp duruyordu. Rand, Egwene'in bohçasını aldı; kız Bela'nın sırtına tırmandıktan sonra uzattı. Kız, ona iri, gözyaşı dolu gözlerle baktı. *En azından artık bunun bir macera olduğunu düşünmüyor.*

Düşünce aklına gelir gelmez utandı. Kız o ve diğerleri yüzünden tehlike içindeydi. Yalnız başına Emond Meydanı'na at sürmesi bile yola devam etmesinden daha güvenli olurdu. "Egwene, ben..."

Sözcükler ağzında öldü. Kız geri dönmek için fazla inatçıydı, Tar Valon'a gideceğini söyledikten sonra asla dönmezdi. *Ya Min'in gördükleri? O da bunun bir parçası. Işık, neyin parçası?*

"Egwene," dedi, "üzgünüm. Artık doğru düzgün düşünemiyorum sanki."

Kız eğilip elini sıkı sıkı kavradı. Ahırdan gelen ışığın altında yüzünü açıkça görebiliyordu. Daha önce olduğu kadar korkmuş görünmüyordu.

Hepsi atlarına bindikten sonra Fitch Efendi onları kapıya kadar geçirmek konusunda ısrar etti. Ahır uşakları lambaları ile yolu aydınlattı. Şişkin göbekli hancı yolda, sırlarını saklayacağına söz vererek, tekrar gelmelerini dileyerek defalarca eğildi. Mutch gelişlerini izlediği zamanki kadar ekşi bir suratla, gitmelerini izledi.

Biri var, diye düşündü Rand, *bildiklerini itiraf etmek için kısa bir günah çıkartmaya bile ihtiyacı olmayan biri*. Mutch ne zaman gittiklerini ve onlarla ilgili olduğunu düşündüğü her şeyi, soran ilk kişiye anlatırdı. Sokağın biraz ötesinde arkasını dönüp baktı. Bir şekil, lambasını kaldırmış, arkalarından bakıyordu. Mutch olduğunu bilmek için Rand'ın yüzünü görmesine gerek yoktu.

Baerlon sokakları gecenin o saatinde ıssızdı; yalnızca orada burada sıkı sıkı kapatılmış kepenklerden birkaç solgun parıltı sızıyordu. Günün son çeyreğinin ışığı, rüzgârın sürüklediği bulutlar ile zayıflıyor, uzaklaşıyordu. Arada sırada, bir yan sokaktan geçerlerken köpek havlıyordu, ama atlarının toynakları ve çatılarda ıslık çalan rüzgâr dışında, gecenin sessizliğini hiçbir şey bozmuyordu. Atlılar daha da derin bir sessizlik içinde pelerinlerine ve düşüncelerine sarınmışlardı.

Her zamanki gibi yolu Muhafız gösteriyordu. Moiraine ile Egwene hemen arkasındaydılar. Nynaeve kıza yakın kalmaya çalışıyordu ve diğerleri birbirine sokulmuş, en arkadan geliyorlardı. Lan atları hızlı bir tempoda yürütüyordu.

Rand, çevresindeki sokakları ihtiyatla izliyordu ve arkadaşlarının da aynısını yaptıklarını fark etti. Ayın kayan gölgeleri koridorun ucundaki gölgeleri, onların Soluk'a uzanmalarını hatırlattı. Zaman zaman uzaktan duydukları bir ses, bir fıçının devrilmesi ya da bir başka köpeğin havlaması, tüm başların o yana dönmesine sebep oluyordu. Yavaş yavaş kasabanın içinde ilerlediler. Atlarını Lan'in siyah aygırına ve Moiraine'in beyaz kısrağına yakın tutmaya çalıştılar.

Caemlyn Kapısı'nda Lan atından indi ve duvara yaslanmış küçük, kare bir taş binanın kapısını yumrukladı. Yorgun bir nöbetçi, uykulu uykulu yüzünü ovuşturarak çıktı. Lan konuşurken uykusu dağıldı ve Muhafız'ın arkasına, diğerlerine baktı.

"Gitmek mi istiyorsunuz?" diye bağırdı. "Şimdi mi? Gece gece mi? Çıldırmış olmalısınız!"

"Vali'nin gitmemizi engelleyecek bir emri yoksa elbette," dedi Moiraine. O da atından inmişti, ama kapıdan karanlık sokağa dökülen ışıktan uzak duruyordu.

"Tam olarak değil, hanımefendi." Nöbetçi, kadının yüzünü ayırt edebilmek için kaşlarını çatarak ona baktı. "Ama kapılar gün batımından gün doğumuna kadar kapalı kalır. Gündüz haricinde kimse giremez. Emir bu. Hem, dışarıda kurtlar var. Geçen hafta bir düzine inek öldürdüler. Kolayca insan da öldürebilirler."

"Kimse içeri giremez, ama dışarı çıkmak hakkında bir şey yok," dedi Moiraine, bu sorunu hallediyormuş gibi. "Görüyor musun? Vali'ye itaatsizlik etmeni istemiyoruz senden."

Lan, Nöbetçi'nin eline bir şey verdi. "Zahmetin karşılığında," diye mırıldandı.

"Sanırım," dedi Nöbetçi yavaşça. Eline baktı; altın, bir an parladı, sonra adam parayı telaşla cebine tıktı. "Sanırım gitmekten bahsedilmiyor. Bir dakika bekleyin." Başını içeri soktu. "Arin! Dar! Çabuk buraya gelin ve kapıyı açmama yardım edin. Gitmek isteyenler var. İtiraz etmeyin. Gelin."

İçeriden iki Nöbetçi daha çıktı, durup uykulu bir şaşkınlıkla gitmek için bekleyen sekiz kişilik gruba baktılar. İlk Nöbetçinin uyarıları ile ayaklarını sürüyerek, kalın sürgüyü kaldıran büyük çarkı çevirmeye gittiler, sonra çabalarını kapıyı açmaya çevirdiler. Kollu çark mekanizması hızlı bir tıkırtı çıkardı, ama iyi yağlanmış kapılar sessizce dışa açıldı. Ama daha çeyreği açılmadan karanlığın içinde soğuk bir ses konuştu.

"Bu da ne? Kapıların gün doğumuna dek kapalı kalması emredilmemiş miydi?"

Nöbetçi kulübesinin kapısından dökülen ışığa beş beyaz pelerinli adam yürüdü. Başlıkları, yüzlerini saklayacak şekilde çekilmişti, ama her biri elini kılıcına koymuştu ve sol göğüslerindeki altın güneşler kim olduklarını açıkça ilan ediyordu. Mat alçak sesle homurdandı. Nöbetçiler işlerini bıraktılar, huzursuzluk içinde bakıştılar.

"Bu sizi ilgilendirmez," dedi ilk Nöbetçi meydan okurcasına. Beş başlık ona döndü ve adam daha zayıf bir sesle bitirdi. "Çocukların burada sözü geçmez. Vali..."

"Işığın Çocukları'nın sözü," dedi ilk konuşan beyaz pelerinli adam, yumuşak bir sesle. "İnsanların Işık'ta yürüdüğü her yerde geçer. Yalnızca Karanlık Varlık'ın Gölgesi'nin hüküm sürdüğü yerlerde Çocuklar inkar edilir, değil mi?" Başını Nöbetçi'den Lan'e çevirdi, sonra Muhafız'a bir bakış daha fırlattı, daha ihtiyatlı bir bakış.

Muhafız kıpırdamadı; aslında, son derece rahat görünüyordu. Ama Çocuklara böylesine kayıtsızca bakan çok kişi olmazdı. Lan'in taştan yüzü bir ayakkabı boyacısına bakıyor da olabilirdi. Beyazpelerin yine konuştuğunda, sesi kuşkulu çıkıyordu.

"Ne tür insanlar böyle zamanlarda gece gece kasaba duvarlarının dışına çıkmak ister? Karanlıkta kurtlar avlanırken, Karanlık Varlık'ın yarattıkları kasabanın üzerinde uçarken?" Lan'in alnındaki örülmüş, deri banda ve uzun saçlarına baktı. "Bir kuzeyli, değil mi?"

Rand eyerinde büzüldü. *Bir Draghkar*. Adam Karanlık Varlık'ın işi aceleye anlamadığı bir şeyi kastetmemişse, o olmalıydı. Geyik ve Aslan'da bir Soluk varken, bir Draghkar da bekliyor olmalıydı, ama o anda aklına bile gelmemişti. Beyazpelerin'in sesini tanıdığını düşündü.

"Yolcular," diye karşılık verdi Lan sakin sakin. "Sizi ve sizin gibileri hiç ilgilendirmez."

"Işığın Çocukları'nı her şey ilgilendirir."

Lan başını hafifçe iki yana salladı. "Gerçekten de başınızın Vali'yle daha fazla belaya girmesini istiyor musunuz? Kasabadaki sayınızı sınırladı, hatta sizi izletiyor. Kapılarda dürüst insanları rahatsız ettiğinizi duyarsa ne yapar?" Nöbetçilere döndü. "Neden durdunuz?" Adamlar tereddüt ettiler, ellerini manivelaya koydular, sonra Beyazpelerin konuşunca yine tereddüt ettiler.

"Vali, burnunun dibinde olan biteni bilmiyor. Onun görmediği, kokusunu almadığı kötülükler var. Ama Işığın Çocukları görür." Nöbetçiler bakıştılar; elleri mızraklarını içeride unuttuklarına pişman olmuş gibi açılıp kapandı.

"Işığın Çocukları, kötülüğün kokusunu alır." Beyazpelerin'in gözleri at sırtındakilere döndü. "Kokusunu alırız ve kökünden sökeriz. Nerede bulursak."

Rand küçülmeye çalıştı, ama hareketi dikkat çekti.

"Bak burada kim varmış? Görülmek istemeyen biri mi? Sen ne...? Ah!" Adam beyaz pelerininin başlığını arkaya attı ve Rand orada olduğunu bildiği yüze baktı. Bornhald gözle görülür bir tatmin ile başını salladı. "Açık ki, Nöbetçi, seni büyük bir felaketten kurtardım. Bu Karanlıkdostlarının Işık'tan kaçmasına yardım etmek üzereydin. Disiplinsizliğinin Vali'ye bildirilmesi gerekiyor, hatta belki bu geceki gerçek niyetinin anlaşılması için Sorgumculara teslim edilmelisin." Nöbetçi'nin korkmasını bekleyerek durdu; ama adamın üzerinde bir etkisi olmamış gibiydi. "Bunu istemezdin, değil mi? Bunun yerine, bu kabadayıları kampımıza götüreceğiz ve Işık'ta sorgulanacaklar senin yerine, değil mi?"

"Beni kampınıza mı götüreceksin, Beyazpelerin?" Moiraine'in sesi bir anda her yönden gelir gibi oldu. Çocukların yaklaşması üzerine gecenin karanlığına çekilmişti ve gölgeler çevresinde yoğunlaşmıştı. "Beni mi sorgulayacaksınız?" Öne çıkarken karanlık çevresinde kıvrandı; bu onun daha uzun boylu görünmesine sebep oldu. "Yolumu mu tıkayacaksın?"

Bir adım daha ve Rand inledi. Gerçekten de daha uzun boyluydu, başı, atının üzerinde oturan Rand ile aynı hizadaydı. Gölgeler yüzünün çevresine, fırtına bulutları gibi toplanmıştı.

"Aes Sedai!" diye bağırdı Bornhald ve beş kılıç kınlarından çıktı. "Öl!" Diğer dördü tereddüt etti, ama o kılıcını çeker çekmez Moiraine'e doğru savurdu.

Moiraine'in asası kılıcı karşılamak için yükselirken, Rand haykırdı. O narin, oymalı sopa, kuşkusuz hızla savrulmuş çeliğin karşısında duramazdı. Kılıç asa ile karşılaştı, kıvılcımlar fışkırdı, tıslayan bir kükreme Bornhald'i beyaz pelerinli arkadaşlarına doğru fırlattı. Beşi birden yere yuvarlandılar. Bornhald'in yanında, yerde yatan kılıcından duman bulutları yükseldi. Çeliği ortasından erimiş, dik açı oluşturarak bükülmüştü.

"Bana saldırmaya cüret ettin!" Moiraine'in sesi fırtına gibi kükredi. Gölgeler çevresinde döndü, onu bir cüppe gibi sardı; kadın şimdi kasaba duvarı kadar yüksekti. Gözlerini öfkeyle, böceklere bakan bir dev gibi aşağıya dikmişti.

"Koşun!" diye bağırdı Lan. Şimşek gibi bir hareketle Moiraine'in kısrağının dizginlerini kaptı ve kendi atının eyerine atladı. "Hemen!" diye emretti. Aygırı fırlatılmış bir taş gibi kapıların arasındaki dar boşluktan geçerken, omuzları iki kapıyı süpürdü.

Rand bir an donup bakakaldı. Şimdi Moiraine'in başı ve omuzları duvardan yüksekti. Nöbetçiler ve Çocuklar ondan uzaklaşmış, asker kulübesinin duvarının dibine büzülmüştü. Aes Sedai'nin yüzü gecenin karanlığında kaybolmuştu, ama dolunay kadar iri gözleri onlara dokunduğu zaman öfke kadar sabırsızlıkla parlıyordu. Rand yutkunarak Bulut'un kaburgalarını dürtükledi ve diğerlerinin ardından dörtnala fırladı.

Lan duvardan elli adım ötede onları toparladı ve Rand arkasına baktı. Moiraine'in gölgeli şekli kütük kapıların üzerinde dikiliyordu, başı ve omuzları gece göğünün üzerinde, daha derin bir karanlığın içindeydi, gizli ayın gümüş halesi ile sarılmıştı. Rand ağzı açık izlerken Aes Sedai duvarın üzerinden dışarı adım attı. Kapılar çılgınca inleyerek kapanmaya başladı. Ayakları diğer taraftaki zemine dokunur dokunmaz, kadın yine normal boyuna döndü.

"Kapıları tutun!" diye bağırdı titrek bir ses duvarın içinden. Rand, bunun Bornhald olduğunu düşündü. "Onları takip etmeli ve yakalamalıyız!" Ama Nöbetçiler kapama hızlarını yavaşlatmadılar. Kapılar gümleyerek kapandı ve dakikalar sonra sürgü yerine oturarak, onları içeri kilitledi. Belki o diğer Beyazpelerinlerin bazıları bir Aes Sedai ile yüzleşmeyi Bornhald kadar istemiyordur.

Moiraine, Aldieb'e doğru seyirtti, beyaz kısrağın burnunu okşadı ve asasını kolanın altına sıkıştırdı. Bu sefer asada çentik olmadığını görmek için Rand'ın bakmasına gerek yoktu.

"Bir devden de büyüktün," dedi Egwene nefes nefese, Bela'nın sırtında kıpırdanarak. Kimse konuşmadı, ama Mat ve Perrin atlarını Aes Sedai'den uzaklaştırdılar.

"Öyle mi?" dedi Moiraine dalgın dalgın, eyere tırmanırken. "Seni gördüm," diye itiraz etti Egwene. "Geceleyin zihin oyunlar oynar; gözler olmayanı görür." "Oyun zamanı değil," diye başladı Nynaeve öfkeyle, ama Moiraine sözünü kesti.

"Gerçekten de oyun zamanı değil. Geyik ve Aslan'da kazandığımız zamanı burada kaybetmiş olabiliriz." Dönüp kapıya baktı ve başını iki yana salladı. "Draghkar'ın yerde olduğunu bilebilseydim…" Kendi kendini ayıplayarak burnunu çekti ve ekledi, "Ya da keşke Myrddraaller gerçekten kör olsalardı. Hazır dilemeye başlamışken, gerçekten imkânsız olanı dilesem de olur. Fark etmez. Gideceğimiz yolu biliyorlar, ama şansımız varsa onlardan bir adım önde oluruz. Lan!"

Muhafız, Caemlyn Yolu üzerinde doğuya yöneldi ve diğerleri de, toynaklar sert toprağı döverek yakından takip ettiler.

Rahat bir hızda ilerliyorlardı, atların Aes Sedai'nin yardımı olmadan saatlerce koruyabilecekleri hızlı bir yürüyüşte. Ama daha bir saat dolmadan Mat haykırdı, geldikleri yönü işaret etti.

"Şuraya bakın!"

Hepsi dizginleri çektiler ve baktılar.

Birisi ev büyüklüğünde bir ateş yakmış gibi alevler Baerlon üzerinde geceyi aydınlatmış, bulutların altını kızıllaştırmıştı. Kıvılcım rüzgârla gökyüzüne savruluyordu.

"Onu uyarmıştım," dedi Moiraine, "ama ciddiye almadı." Aldieb, Aes Sedai'nin sinirini yankılarcasına yana adım attı. "Ciddiye almadı."

"Han mı?" dedi Perrin. "Bu Geyik ve Aslan mı? Nasıl emin olabilirsin?"

"Tesadüfleri ne kadar zorlamak istersin?" diye sordu Thom. "Vali'nin evi de olabilir, ama değil. Ve bir depo ya da birinin mutfak sobası ya da büyükannenin saman yığını da değil."

"Belki bu gece Işık biraz üzerimizde parlıyordur," dedi Lan, ve Egwene öfkeyle ona döndü.

"Bunu nasıl söyleyebilirsin? Zavallı Fitch Efendi'nin hanı yanıyor! İnsanlar zarar görebilir!"

"Hana saldırmışlarsa," dedi Moiraine, "belki kasabadan çıkmamız ve benim... küçük gösterim fark edilmemiştir."

"Myrddraal böyle düşünmemizi istememişse," diye ekledi Lan.

Moiraine karanlığın içinde başını salladı. "Belki. Her durumda, devam etmeliyiz. Bu gece pek az dinlenebileceğiz."

"Ne kadar rahat konuşuyorsun, Moiraine," diye bağırdı Nynaeve. "Ya handaki insanlar? İnsanlar zarar görmüş olmalı ve hancı senin yüzünden geçim kaynağını kaybetti! Onca Işık'ta yürüme konuşmalarına rağmen onu hiç düşünmeden yoluna devam etmeye hazırsın. Senin yüzünden başı belaya girdi!"

"O üçü yüzünden," dedi Lan öfkeyle. "Yangın, yaralılar, devam etmeler hepsi o üçü yüzünden. Bir bedel ödendiği gerçeği, bunun gerekli olduğunu kanıtlıyor. Karanlık Varlık o çocukları istiyor ve onun bu kadar çok istediği her neyse, ondan uzak tutulmalı. Yoksa Soluk'un onları ele geçirmesini mi tercih ederdin?"

"Sakin ol, Lan," dedi Moiraine. "Sakin ol. Hikmet, sence Fitch Efendi ve handaki insanlara yardım edebilir miydim? Eh, haklısın." Nynaeve yine bir şey söyleyecek oldu, ama Moiraine elini salladı ve devam etti. "Ben geri dönüp yardım edebilirdim. Çok değil, elbette. Yardım ettiklerime dikkat çekerdi. Özellikle de Işığın Çocukları kasabadayken. Ve bu sizleri koruyacak yalnızca Lan'i bırakırdı geride. O çok iyidir, ama bir öbek Trolloc sizi bulursa, ondan daha fazlası gerekir, hepimiz geri dönebiliriz, ama hepimizin birden fark edilmeden Baerlon'a girmeyi başaracağından kuşkuluyum. Ve bu hepinizi, yangını çıkaran her kimse, ona işaret eder; Beyazpelerinlerden hiç bahsetmiyorum. Benim yerimde olsaydın, neyi seçerdin, Hikmet?"

"Bir şeyler yapardım," diye mırıldandı Nynaeve gönülsüzce.

"Ve büyük olasılıkla Karanlık Varlık'a zaferi sunardın," diye yanıt verdi Moiraine. "Onun neyi, kimi istediğini unutma. Bir savaştayız, tıpkı Ghealdan'daki gibi, ama orada binlercesi savaşırken, burada yalnızca

sekizimiz var. Fitch Efendi'ye, Geyik ve Aslan'ı tekrar inşa etmesine yetecek kadar altın gönderteceğim, Tar Valon'dan geldiği anlaşılmayacak akınlar. Ve incinenler için yardım. Bundan fazlası onları tehlikeye atar. Gördüğün gibi, hiç de basit değil. Lan." Muhafız atını çevirdi ve yine yola koyuldular.

Rand zaman zaman arkasına bakıyordu. Zaman içinde tek görebildiği bulutlardaki parıltı oldu ve sonra bu da karanlıkta kayboldu. Min'in iyi olduğunu umuyordu.

Muhafız sonunda onları yoldan uzaklaştırıp atından indiğinde ortalık hâlâ zifiri karanlıktı. Rand şafağa bir iki saatten fazla kalmadığını tahmin ediyordu. Eyerleri çıkarmadan atlarını bağladılar ve ateş yakmadan kamp kurdular.

"Bir saat," diye uyardı Lan, onun dışında herkes battaniyelerine sarındığında. Onlar uyurken Muhafız nöbet tutacaktı. "Bir saat sonra yola çıkmalıyız." Üzerlerine bir sessizlik çöktü.

Birkaç dakika sonra, Mat Rand'ın zor duyduğu bir fısıltı ile konuştu. "Dav, porsuğa ne yaptı, merak ediyorum." Rand başını sessizce iki yana salladı ve Mat tereddüt etti. Sonunda, yine konuştu, "Biliyor musun, güvendeyiz sanmıştım, Rand. Taren'ı geçtiğimizden beri hiçbir iz görmemiştik ve bir şehirdeydik, çevremizde duvarlar vardı. Güvende olduğumuzu sanmıştım. Ve sonra o rüya. Ve bir Soluk. Bir daha hiç güvende olacak mıyız?"

"Tar Valon'a ulaşana kadar değil," dedi Rand. "Moiraine bize öyle söyledi."

"O zaman güvende olacak mıyız?" diye sordu Perrin yumuşak bir sesle ve üçü birden Aes Sedai'nin gölgeli siluetine baktı. Lan karanlığın içinde kaybolmuştu; her yerde olabilirdi.

Rand aniden esnedi. Diğerleri sesi duyunca endişeyle kıpırdandı. "Bence biraz uyumalıyız," dedi. "Uyanık kalmak hiçbir işe yaramıyor."

Perrin alçak sesle konuştu. "Bir şey yapmalıydı."

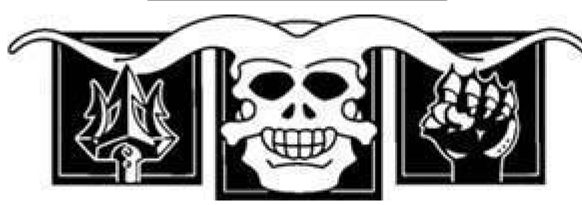
Kimse yanıt vermedi.

Rand bir kökten kaçınmak için yan döndü, sonra karnına bir taş gelince yuvarlandı ve bir başka kök buldu. Durdukları yer iyi bir kamp yeri değildi, Muhafız'ın Taren'dan kuzeye ilerlerken buldukları gibi değildi. Rand kaburgalarını dürtükleyen köklerin rüya görmesine sebep olup olmayacağını merak ederek uykuya daldı ve Lan omzuna dokununca uyandı. Kaburgaları ağrıyordu ve rüya görmüşse bile, hiçbirini hatırlamadığı için minnettardı.

Hâlâ, şafaktan önceki karanlık hüküm sürüyordu, ama battaniyeler yuvarlandıktan ve eyerlerin arkasına bağlandıktan sonra, Lan onları yine doğuya yönlendirdi. Güneş doğarken gözleri sulana sulana ekmek, peynir ve su ile kahvaltı yaptılar, yemeklerini at üzerinde giderken, rüzgâra karşı pelerinlerinin içinde büzülerek yediler. Lan dışında hepsi. O da yedi, ama gözleri sulanmıyordu ve büzülmüyordu. Yine renk değiştiren pelerinini giymişti ve pelerini çevresinde dalgalanıyor, griler ve yeşillerle uçuşuyordu ve yalnızca kılıç kullandığı kolunu serbest bırakmak için dikkat ediyordu ona. Yüzü hâlâ ifadesizdi, ama her an pusuya düşmeyi beklermişçesine gözleri daima çevreyi tarıyordu.

18. BÖLÜM

Caemlyn Yolu

Caemlyn Yolu İki Nehir'den geçen Kuzey Yolu'ndan çok farklı değildi. Elbette çok daha genişti ve daha fazla kullanıldığı belliydi, ama yine de sert topraktı ve iki yanında, İki Nehir'dekilerde yadırganmayacak türden ağaçlar diziliydi, özellikle de yalnızca yaprak dökmeyen ağaçların yeşillikleri vardı.

Ama arazi farklıydı, çünkü gün ortasında, yol alçak tepelere geldi. İki gün boyunca yol tepelerin arasından geçti yollarını keserek, bazen, eğer yol onlara yönlerini şaşırtacak kadar genişlese de, çok fazla güçlük yaşamalarına yol açacak kadar da büyük değildi. Her gün güneşin yaptığı açı değişirken, göze düz görünen yolun doğuya uzanırken hafifçe güneye büküldüğü belli oluyordu. Rand, al'Vere Efendi'nin haritalarına bakarken gündüz düşleri kurmuştu Emond Meydanı çocuklarının yarısı gibi. Yolun, güneyde Absher Tepeleri denen bir şeyin çevresinde kıvrıldığını ve sonunda Beyazköprü'ye ulaştığını hatırlıyordu.

Lan zaman zaman tepelerden birinin üzerinde atlarından inmelerini söylüyordu. Orada; ilerideki, gerideki yolu ve çevre araziyi görebiliyorlardı. Diğerleri bacaklarını uzatırken ya da ağaçların altında oturup yemek yerlerken manzarayı inceliyordu.

"Eskiden peyniri severdim," dedi Egwene, Baerlon'dan ayrıldıktan sonraki üçüncü gün. Sırtını bir ağaç dalına vermiş, akşam yemeğine yüzünü buruşturuyordu. Kahvaltıda aynısını yemişlerdi ve daha sonra yine aynısını

yiyeceklerdi. "Çay yok. Güzel, sıcak bir çay." Pelerinine daha sıkı sarındı ve dönen rüzgârdan kaçınmak için boşuna çabalayarak ağacın çevresinde yer değiştirdi.

"Ayıböğürtleni çayı ve andilay kökü," diyordu Nynaeve Moiraine'e, "yorgunluğa birebirdir. Zihni açar, yorgun kaslardaki yangını azaltır."

"Eminim öyledir," diye mırıldandı Aes Sedai, Nynaeve'e yan yan bakarak.

Nynaeve çenesini sıktı, ama aynı ses tonu ile devam etti. "Şimdi, eğer uyumadan devam edeceksen..."

"Çay yok!" dedi Lan Egwene'e keskin bir sesle. "Ateş yok! Onları henüz göremiyoruz, ama arkada bir yerdeler, bir ya da iki Soluk ve Trollocları, ve bu yolu takip ettiğimizi biliyorlar. Onlara tam olarak nerede olduğumuzu söylemenin gereği yok."

"İstemiyordum," diye mırıldandı Egwene pelerininin içinde. "Yalnızca özlüyordum."

"Eğer bu yolda ilerlediğimizi biliyorlarsa," diye sordu Perrin, "neden doğrudan Beyazköprü'ye gitmiyoruz?"

"Lan bile yolda kırlarda olduğu kadar hızlı ilerleyemez," dedi Moiraine, Nynaeve'in sözünü keserek, "özellikle de Absher Tepeleri'nde." Hikmet, çileden çıkmışcasına içini çekti. Rand onun neyin peşinde olduğunu merak etti; ilk gün boyunca Aes Sedai'yi tamamen görmezden gelen Nynaeve, son iki günü onunla bitkiler hakkında konuşmaya çalışarak geçirmişti. Hikmet sözlerine devam ederken Moiraine ondan uzaklaştı. "Neden yolun onlardan kaçınmak için kıvrıldığını sanıyorsunuz? Ve zaman içinde yine bu yola dönmek zorunda kalırdık. Onları peşimizde değil, önümüzde bulabilirdik."

Rand kuşkulu görünüyordu ve Mat "uzun yolu seçmek" ile ilgili bir şey mırıldandı.

"Bu sabah hiç çiftlik gördün mü?" diye sordu Lan. "Ya da bir bacadan çıkan duman? Görmedin, çünkü Baerlon ile Beyazköprü'nün arası tamamen ıssızdır. Ve Arinelle'i Beyazköprü'den geçmemiz gerek. Saldaea'da, Maradon'un güneyinde Arinelle'i geçen tek köprü odur."

Thom hıhladı ve bıyıklarını üfledi. "Beyazköprü'de bir şeyin, birinin bizi bekliyor olmasını sağlamalarını ne engelleyecek?"

Batı yönünden, bir borunun keskin haykırışı geldi. Lan'in başı Caemlyn Yolu İki Nehir'den geçen Kuzey Yolu'ndan çok farklı değildi. Elbette çok daha genişti ve daha fazla kullanıldığı belliydi, ama yine de sert topraktı ve iki yanında, İki Nehir'dekilerde yadırganmayacak türden ağaçlar diziliydi, özellikle de yalnızca yaprak dökmeyen ağaçların yeşillikleri vardı. Hızla arkalarında bıraktıkları yola döndüler. Rand ürperdi. İçinde bir parça, on beş kilometre, daha fazla değil, diye düşünecek kadar sakin kalmıştı.

"Onları hiçbir şey engelleyemez, Âşık," dedi Muhafız. "Işık'a ve talihimize güveniyoruz. Ama artık peşimizde Trolloc olduğunu kesin olarak biliyoruz."

Moiraine, ellerinin tozunu silkeledi. "Yola koyulma zamanı geldi." Aes Sedai beyaz kısrağına bindi.

Bu, atları kargaşaya boğdu, ikinci bir boru sesi ile kargaşa arttı. Bu sefer başkaları ilkine yanıt verdi, ince sesler batıdan ağıt gibi süzüldü. Rand, Bulut'u dörtnala koşmaya hazırladı ve diğerleri de dizginleri aynı telaşla kavradılar. Lan ve Moiraine dışında herkes. Muhafız ve Aes Sedai uzun uzun bakıştılar.

"Onları harekete geçir, Moiraine Sedai," dedi Lan sonunda. "Elimden geldiğince çabuk dönerim. Başarısız olursam anlarsın." Elini Mandarb'ın eyerine koydu, siyah aygırın sırtına sıçradı ve tepeden aşağı dörtnala sürdü. Batıya doğru. Borular yine öttü.

"Işık seninle olsun, Yedi Kulenin Son Efendisi," dedi Moiraine, Rand'ın neredeyse duyamayacağı kadar yumuşak bir sesle. Derin bir nefes aldı ve Aldieb'i doğuya çevirdi. "Yola devam etmeliyiz," dedi ve yavaş, istikrarlı bir tırıs ile atını yürüttü. Diğerleri sıkı bir sıra halinde onu takip ettiler.

Rand bir kez eyerinde dönüp Lan'i aradı, ama Muhafız alçak tepelerin ve yapraksız ağaçların arasında kaybolmuştu bile. Yedi Kulenin Son Efendisi, demişti ona. Bunun ne anlama geldiğini merak etti. Ondan başka kimsenin duymadığını sanmıştı, ama Thom bıyıklarının uçlarını çiğniyordu ve yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Âşık çok şey biliyor gibiydi.

Borular yine öttü ve bir kez daha arkalarından yanıtlandı. Rand eyerinde kıpırdandı. Bu sefer daha yakındılar; emindi. On iki kilometre. Belki on bir. Mat ve Egwene omuzlarının üzerinden arkalarına baktılar, Perrin bir şeyin arkadan çarpmasını bekliyormuşcasına sırtını kamburlaştırdı. Nynaeve Moiraine ile konuşmak için hızlandı

"Daha hızlı gidemez miyiz?" diye sordu. "O borular gittikçe yaklaşıyor."

Aes Sedai başını iki yana salladı. "Orada olduklarını bize neden belli ediyorlar? Belki de ileride ne olduğunu düşünmeden acele edelim diyedir."

Aynı sabit hızda devam ettiler. Zaman zaman borular arkalarından feryat ediyordu ve her seferinde sesler daha yakından geliyordu. Rand ne kadar yakın olduklarını düşünmemeye çalıştı, ama her feryatta, düşünce çağrılmadan geliyordu. Yedi kilometre, diye düşünüyordu endişeyle, ki Lan aniden arkalarındaki tepeden dörtnala fırladı.

Moiraine'in yanına gelip aygırını dizginledi. "En az üç öbek Trolloc ve her birinin başında bir Yarı-insan. Belki beş."

"Onları görecek kadar yaklaşmışsan," dedi Egwene endişeyle, "onlar da seni görmüş olabilir. Tam arkamızda olabilirler."

"Görülmedi." Nynaeve herkes ona bakınca dikleşti. "Onun izini takip ettim, unuttunuz mu?"

"Susun," diye emretti Moiraine. "Lan bize peşimizde belki beş yüz Trolloc olduğunu anlatıyor." Bunu, şaşkınlık dolu bir sessizlik izledi, sonra Lan yine konuştu.

"Ve arayı kapatıyorlar. Bir saatten az sürede bizi yakalayacaklar."

Aes Sedai, yarı kendi kendine, "Daha önce de bu kadar çok varsa, neden Emond Meydanı'nda kullanılmadılar? Eğer yoksa, o zamandan bu yana nasıl buraya geldiler?" dedi.

"Bizi önlerinde tutmak için yayılmışlar," dedi Lan. "Asıl grubun önünde keşif kolları var."

"Bizi nereye sürüyorlar?" diye mırıldandı Moiraine. Ona yanıt verircesine, batıdan bir boru sesi geldi, bu sefer tüm diğerlerinin yanıt verdiği uzun bir

inleme, ve hepsi önlerindeydi. Moiraine, Aldieb'i durdurdu; diğerleri de aynısını yaptı. Thom ve Emond Meydanı halkı korkuyla çevrelerine bakındılar. Arkalarından, önlerinden boru sesleri geldi. Rand seslerde bir zafer tınısı olduğunu düşündü.

"Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu Nynaeve öfkeyle. "Nereye gidiyoruz?"

"Yalnızca kuzey ya da güney kaldı," dedi Moiraine, Hikmet'e yanıt vermekten çok kendi kendine düşünerek. "Güneyde ıssız ve ölü, Absher Tepeleri var ve bir de Taren, geçmek için yol yok, tekne trafiği yok. Kuzeyde, gece çökmeden Arinelle'e ulaşabiliriz ve bir tüccar teknesi bulma olasılığı var. Eğer Maradon'da buz kırılmışsa."

"Orası Trollocların asla gitmeyeceği bir yer," dedi Lan, ama Moiraine'in başı hızla o yana döndü.

"Hayır!" Muhafız'a işaret etti ve konuşmaları dinlenmesin diye kafa kafaya verdiler.

Borular öttü ve Rand'ın atı sinirli sinirli dans etti.

"Bizi korkutmaya çalışıyorlar," diye hırladı Thom, atını sakinleştirmeye çalışarak. Sesi yarı öfkeli geliyordu, sanki Trolloclar yarı başarılı oluyormuş gibi. "Paniğe kapılıp kaçmamız için bizi korkutmaya çalışıyorlar. O zaman bizi ele geçirecekler."

Egwene'in başı borunun her ötüşü ile dönüyordu. Önce önlerine, sonra ilk Trollocları ararmış gibi arkasına bakıyordu. Rand da aynı şeyi yapmak istiyordu, ama belli etmemeye çalışıyordu. Bulut'u kıza yaklaştırdı.

"Kuzeye gidiyoruz," diye bildirdi Moiraine.

Onlar yoldan ayrılırken ve çevredeki tepelere tırmanırken borular tiz sesle öttüler.

Tepeler alçaktı, ama yolları bir iniyor, bir çıkıyordu, çıplak dallı ağaçların altında ve ölü çalıların arasında hiç düz yer yoktu. Atlar zahmetle bir tepeyi tırmanıyor, sonra koştura koştura aşağı iniyorlardı. Lan hızlı bir tempo belirlemişti, daha önce, yolda gittiklerinden daha hızlı.

Dallar Rand'ın yüzünü ve göğsünü dövüyordu. Yaşlı sürüngen bitkiler ve sarmaşıklar kollarına dolanıyor, bazen ayağını üzengiden çekip çıkarıyordu. Boru sesleri artık daha yakından ve daha sık geliyordu.

Lan ne kadar zorlarsa zorlasın, pek hızlı uzaklaşamıyorlardı. İlerledikleri her metre için iki metre aşağı iniyorlar ya da yukarı tırmanıyorlardı ve her metre için çaba göstermeleri gerekiyordu. Ve boru sesleri gittikçe yaklaşıyordu. *Üç kilometre,* diye düşündü Rand. *Belki daha az.*

After a time Lan began peering first one way then another, the hard planes of his face as close to worry as Rand had seen them.

Lan bir süre sonra bir o yana, bir ötekine yana bakmaya başladı. Yüzünün sert çizgileri, Rand'ın gördüğü, endişeye en yakın hatlardı. Muhafız bir kez üzengilere basarak doğruldu ve geldikleri yöne baktı. Rand'ın tek görebildiği ağaçlardı. Lan yine eyerine oturdu ve düşünmeden pelerinini arkaya atıp kılıcını açığa çıkardı. Sonra ormanı taramaya devam etti.

Rand, Mat'in soru dolu gözlerine baktı, ama Mat yalnızca Muhafız'ın sırtına yüzünü buruşturdu ve çaresizce omuz silkti.

O zaman Lan, omzunun üzerinden konuştu. "Yakında Trolloclar var." Bir tepeye tırmandılar ve diğer yandan inmeye başladılar. "Diğerlerinin önünde ilerleyen keşif kollarının bir kısmı. Muhtemelen. Eğer yüz yüze gelirsek, ne pahasına olursa olsun yanımda kalın ve benim yaptığımı yapın. Takip ettiğimiz yolda devam etmemiz gerek."

"Kan ve küller!" diye mırıldandı Thom. Nynaeve Egwene'e yakında durmasını işaret etti.

Tek gerçek saklanma fırsatını, dağınık, her daim yeşil ağaçlar sağlıyordu, ama Rand her yöne aynı anda bakmaya çalışırken göz ucuyla gördüğü gri ağaç gövdeleri Trolloclara dönüşüyordu. Boru sesleri daha da yakından geliyordu. Tam arkalarından. Bundan emindi. Arkada ve gittikçe yaklaşıyorlardı.

Bir başka tepeyi tırmandılar.

Aşağıda, ucunda halat halkaları ya da uzun çengeller olan sırıklar taşıyan Trolloclar yamacı tırmanmaya başlamıştı. Bir sürü Trolloc. Hat diğer yana

doğru uzanıyor, uçları görünmüyordu, ama merkezinde, Lan'in tam altında, bir Soluk at sürüyordu.

İnsanlar tepede belirince Myrddraal tereddüt eder gibi oldu, ama bir sonraki an Rand'ın midesi bulanarak hatırladığı siyah bir kılıç çekti ve başının üzerinde salladı. Trolloc hattı öne atıldı.

Myrddraal daha kıpırdamadan, Lan'in kılıcı elindeydi bile. "Benimle kalın!" diye bağırdı ve Mandarb yamaçtan aşağı, Trolloclara doğru atıldı. "Yedi Kule için!" diye bağırdı Lan.

Rand yutkundu ve gri atını mahmuzladı; tüm grup Muhafız'ın ardından aktı. Rand, Tam'in kılıcını elinde bulunca şaşırdı. Lan'in haykırışını taklit ederek, kendine has bir nida buldu. "Manetheren! Manetheren!"

Perrin onu yankıladı. "Manetheren! Manetheren!"

Ama Mat, "Ucarai an Caldazar! Carai an Ellisande! Al Ellisandef!" diye bağırdı.

Soluk'un başı Trolloclardan saldırıya geçen atlılara döndü. Siyah kılıç başının üzerinde döndü ve başlığın önündeki açıklık yaklaşan atlıları tarayarak döndü.

Sonra, Lan Myrddraal'e saldırdı ve insanlar Trolloc hattı ile karşı karşıya geldi. Muhafız'ın kılıcı Thakan'dar'ın demirhanelerinden gelen siyah çelik ile, büyük bir çan gibi çınlayarak, boş seslerle yankılanarak, mavi bir ışık çakması havayı şimşek gibi doldurarak karşılaştı.

İnsanların her birinin çevresini hayvan burunlu, neredeyse insansı şekiller sarmıştı. Halkalı ve çengelli sırıklar savruluyordu. Yalnızca Lan ve Myrddraal'den uzak duruyorlardı; o ikisi açık bir çemberin içinde dövüşüyorlar, siyah atların her adımı, kılıçların her darbesi birbirini karşılıyordu. Hava, ışık çakmaları, gürlemeler ile dolmuştu.

Bulut şahlanarak, çevresindeki hırlayan, keskin dişli yüzleri tekmeleyerek gözlerini yuvarladı ve kişnedi. Ağır bedenler omuz omuza vermiş, çevrelerini almıştı. Rand topuklarını acımadan atın böğrüne bastırarak gri atı ilerlemeye zorladı ve kılıcını Lan'in öğretmeye çalıştığı beceriyi pek az hatırlayarak, odun kesermiş gibi savurdu. "Egwene!" Gri atı tekmeleyerek

çaresizce kızı aradı, çalı kesermiş gibi kıllı bedenlerin arasında kendine yol açtı.

Moiraine'in beyaz kısrağı, Aes Sedai'nin dizginlerdeki elinin en ufak dokunuşu ile atıldı, döndü. Asasını savururken kadının yüzü Lan'inki kadar sertti. Trolloclar aleve boğuldu, sonra kükreyen ateşler yerde kıpırtısız yatan şekilsiz yığınlar bıraktı geride. Nynaeve ve Egwene çılgına dönmüş bir şekilde Aes Sedai'ye yakın kalmaya çalışıyorlardı. Dişlerini en az Trolloclar kadar vahşi sırıtışlarla çıkarmışlardı. Hançerleri ellerindeydi. Trolloclar yakına gelecek olsa o kısa bıçaklar hiçbir işe yaramayacaktı. Rand, Bulut'u onlara doğru çevirmeye çalıştı, fakat at, laf dinlemedi. Rand dizginleri ne kadar sert çekerse çeksin, gri at kişneyerek, tekmeleyerek ilerlemeye çalıştı.

Trolloclar Moiraine'in asasından kaçınmaya çalışırken üç kadının çevresinde bir açıklık oluştu, ama onlar kaçtıkça Aes Sedai kovalıyordu. Ateşler kükrüyor, Trolloclar öfke ve acı içinde uluyordu. Kükremelerin ve ulumaların üzerinde, Muhafız'ın kılıcı Myrddraal'in kılıcı ile çınlayarak çarpışıyor, çevrelerindeki hava mavi mavi çakıyordu.

Bir sırığın ucundaki halka, Rand'ın başına doğru atıldı. Rand kılıcını beceriksizce savurarak sırığı ikiye kesti, sonra onu tutan keçi suratlı Trolloc'u biçti. Bir çengel arkadan omzunu yakaladı ve pelerinine takılıp, onu arkaya çekmeye başladı. Çılgınca, neredeyse kılıcını düşürerek eyerin topuzunu yakaladı. Bulut kişneyerek döndü. Rand ümitsizce eyere ve dizginlere tutundu; santim santim kaydığını hissedebiliyordu. Bulut döndü; Rand bir an eyerinde kaykılmış, baltasını üç Trolloc'tan kurtarmaya çalışan Perrin'i gördü. Trolloclar bir kolunu ve bacaklarını yakalamıştı. Bulut atıldı ve Rand, Trolloclardan başka hiçbir şey görmez oldu.

Bir Trolloc atılıp Rand'ın bacağını yakaladı ve üzengiden çıkarmaya çalıştı. Rand Trolloc'a saldırmak için nefes nefese eyer topuzunu bıraktı. Aynı anda çengel onu eyerden kaldırdı ve Bulut'un sağrısına çekti; onu yere düşmekten alıkoyan tek şey, dizginlere yapışması oldu. Bulut şahlandı ve kişnedi. Aynı anda çekilme hissi yok oldu. Bacağını yakalayan Trolloc ellerini çekti ve bir çığlık attı. Trollocların hepsi feryat etti, sanki bütün dünyadaki köpekler deliye dönmüş, uluyorlardı.

İnsanların çevresinde Trolloclar saçlarını yolarak, kendi yüzlerini pençeleyerek yere düştüler. Tamamı. Yeri, havayı ısırarak, durmaksızın uluyarak kıvrandılar.

Rand o anda Myrddraal'i gördü. Hâlâ çılgın gibi sıçrayan atının üzerindeydi ve siyah kılıcı hâlâ savruluyordu, ama başı yoktu.

"Gece çökene kadar ölmeyecek," diye bağırdı Thom, derin nefesler alarak, çığlıkların üzerinden. "Tamamen değil. En azından benim işittiğim bu."

"Atınızı sürün!" diye bağırdı Lan öfkeyle. Muhafız çoktan Moiralne ile iki kadını toparlamış, bir sonraki tepenin yarısını tırmanmıştı. "Bunlar sürünün tamamı değil!" Gerçekten de, yerdeki Trollocların feryatlarının üzerinden, doğudan, batıdan ve güneyden borular yine öttü.

Neyse ki, Mat'den başka atından düşen yoktu. Rand atını ona doğru sürdü, ama Mat ürpererek bir halat halkasını yere attı, yayını aldı ve yardım almadan, boğazını ovuşturarak eyerine tırmandı.

Borular, geyik kokusu almış köpekler gibi uludu. Avlarını çeviren köpekler gibi. Lan daha önce hızlı bir tempo belirlemişse, şimdi onu da ikiye katlamıştı, öyle ki, atlar şimdi tepeleri, daha önce indikleri hızdan daha hızlı tırmanıyor, sonra kendilerini aşağı fırlatıyorlardı. Ama borular yaklaşmaya devam ediyordu, ta ki boru sesleri arasında gırtlaktan gelen bağırışlar duyulmaya başlayana kadar. Sonunda insanlar bir tepeyi tırmandı ve tam arkalarındaki tepenin zirvesinde Trolloclar belirdi. Tepe Trolloclarla karardı, uluyan hayvan burunlu yüzler ve korku verici üç Myrddraal. İki grubu yalnızca yüz adım ayırıyordu.

Rand'ın yüreği kuru üzüm gibi büzüldü. *Üç tane!*

Myrddraallerin kılıçları aynı anda yükseldi; Trolloclar yamaçtan aşağı döküldüler, kalın, zafer dolu haykırışlar duyuldu, koşarlarken sırıklar sıçradı.

Moiraine, Aldieb'in sırtından indi. Sakin sakin kesesinden bir şey çıkardı ve örtüsünü açtı. Rand siyah fildişini gördü. Angreal. Aes Sedai angreah bir eline, asasını diğerine aldı, ayaklarını açtı, koşturan Trolloclara ve Solukların siyah kılıçlarına döndü, asasını yükseğe kaldırdı ve toprağa sapladı.

Yer, tokmak vurulmuş demirden bir çaydanlık gibi çınladı. Boş tangırtı uzaklaşıp soldu. Sonra bir an, her şey sessiz kaldı. Her şey. Rüzgâr dindi. Trollocların haykırışları sustu; hatta koşturmaları bile yavaşladı ve durdu. Bir yürek atımı süreyle her şey bekledi. Donuk çınlama yavaş yavaş geri döndü, alçak bir gürlemeye dönüştü, yükseldi, yükseldi, ta ki toprağın kendisi inlemeye başlayana kadar.

Zemin, Bulut'un toynaklarının altında titriyordu. Bu, hikâyelerde anlatılan türden bir Aes Sedai işiydi; Rand yüz elli kilometre ötede olmayı diledi. Titreme sarsılmaya dönüştü, çevredeki ağaçları salladı. Gri at sendeledi, düşecek oldu. Mandarb ve sürücüsüz Aldieb sarhoş olmuş gibi sallandı. At üzerindekiler düşmemek için, dizgilere, yelelere, ellerine ne geçerse ona tutunmak zorunda kaldılar.

Aes Sedai hâlâ başladığı zamanki gibi duruyordu. Angreal elinde tuttuğu asası tepenin zirvesine saplanmış ve çevresindeki toprağın sarsıldığı, titrediği halde ne o, ne de asası bir santim bile oynamamıştı. Şimdi toprak dalgalanıyor, kadının asasının önünde atılıyor, bir denizdeki dalgalar gibi Trolloclara doğru yayılıyordu. Dalgalar yükseldikçe yükseliyor, kuru çalıları yere yıkıyor, ölü yaprakları havaya atıyor, Trolloclara doğru yuvarlanıyordu. Çukurdaki ağaçlar küçük çocukların elindeki değnekler gibi sallanıyordu. Uzak yamaçta Trollocları yığınlar halinde yere düştüler, öfkeli toprağın üzerinde yuvarlandılar.

Ama, sanki her yönde toprak yükselmiyormuş gibi, Myrddraaller tek hat halinde ilerliyor, ölümsiyahı atları uygun adım yürüyorlardı. Trolloclar siyah atların çevresinde yerde yuvarlanıyor, uluyor, onları havaya fırlatan yamaca tutunmaya çalışıyordu, ama Myrddraaller yavaş yavaş ilerliyordu.

Moiraine asasını kaldırdı ve toprak durdu, ama kadının işi henüz bitmemişti. Asası ile tepelerin arasındaki çukura işaret etti ve yerden, altı metre yüksekliğinde alevler fışkırdı. Kadın kollarını iki yana açtı ve ateş, gözle görülmez bir hızla sağa ve sola yayıldı, insanları Trolloclardan ayıran bir duvar oluşturdu. Isı, tepede olmalarına rağmen Rand'ın yüzünü elleri ile örtmesine sebep oldu. Myrddraallerin siyah atları, nasıl tuhaf güçlere sahip olurlarsa olsunlar, ateşi görünce kişnemeye, şahlanmaya, Myrddraaller onları kırbaçlarken, alevlerin arasından geçmeye zorlarken sahipleri ile mücadele etmeye başladılar.

"Kan ve küller," dedi Mat hafif bir sesle. Rand sersem sersem başını salladı.

Moiraine aniden sallandı, Lan atından atlayıp yakalamasaydı yere düşecekti. "İleri," dedi diğerlerine. Sesinin sertliği Aes Sedai'yi eyerine kaldıran ellerinin nazikliği ile zıttı. "O ateş sonsuza dek yanmayacak. Acele edin! Her dakika kıymetli!"

Alev duvarı, sanki sonsuza dek yanacakmış gibi kükredi, ama Rand itiraz etmedi. Atlarının becerebildiğince hızlı, dörtnala kuzeye yöneldiler. Uzaktaki borular hayal kırıklığı içinde, sanki ne olduğunu anlıyorlarmış gibi öttü, sonra sustu.

Lan ve Moiraine kısa süre sonra diğerlerine yetişti, ama Aes Sedai sallanırken, iki eliyle eyerin topuzunu kavrarken Aldieb'in dizginleri Lan tutuyordu. "Birazdan kendime gelirim," dedi kadın, sesi yorgun, ama güvenli çıkıyordu. Ve bakışları her zamanki kadar ısrarlıydı. "Toprak ve Ateş ile çalışırken çok güçlü değilimdir. Küçük bir şey."

Rand daha hızlı gitseler Moiraine'in eyerinde kalabileceğini sanmıyordu. Nynaeve, Aes Sedai'nin yanında at sürüyor, bir eliyle onu tutuyordu. Grup tepeleri aşarken iki kadın bir süre fısıldaştı, sonra Hikmet'in eli pelerininin içini araştırdı ve Moiraine'e küçük bir paket verdi. Moiraine paketi açtı, içindekileri yuttu. Nynaeve bir şey daha söyledi, sonra geride kalıp diğerlerinin yanına geldi ve soru dolu bakışlarını görmezden geldi. İçinde bulundukları şartlara rağmen, Rand kadının yüzünde hafif bir tatmin ifadesi olduğunu düşündü.

Rand, Hikmet'in neyin peşinde olduğuna pek aldırmıyordu. Devamlı kılıcının kabzasını ovuşturuyordu ve ne yaptığını her fark edişinde şaşkınlık içinde kabzaya bakıyordu. Demek savaş böyle bir şey. Pek bir şey hatırlamıyordu. Her şey kafasında birbirine karışmıştı, kıllı yüzler ve korkudan bir yığın. Korku ve sıcaklık. Çarpışma sürerken, yaz ortasında bir öğlen kadar sıcak gelmişti ona. Bunu anlayamıyordu. Buz gibi rüzgâr şimdi yüzündeki ve bedenindeki terleri dondurmaya çalışıyordu.

İki arkadaşına baktı. Mat pelerininin kenarı ile yüzündeki teri siliyordu. Uzakta bir şeye bakan ve gördüğü şeyden hoşlanmayan Perrin alnında parlayan terlerin farkında değil gibiydi.

Tepeler alçaldı ve toprak düzleşmeye başladı, ama Lan yola devam etmek yerine durdu. Nynaeve Moiraine'in yanına gidecek oldu, ama Muhafız onu uzak tuttu. O ve Aes Sedai ilerlediler ve kafa kafaya verdiler. Moiraine'in el hareketlerine bakılırsa, tartışıyorlardı. Nynaeve ve Thom onlara baktı, Hikmet endişeyle kaşlarını çatmıştı, Âşık kendi kendine mırıldanıyor, susup geldikleri yöne bakıyordu, ama başka herkes onlara bakmaktan kaçınıyordu. Bir Aes Sedai ile bir Muhafız'ın tartışmasından ne çıkacağını kim bilebilirdi?

Birkaç dakika sonra Egwene, hâlâ tartışan çifte huzursuz bir bakış fırlatarak, sessizce Rand ile konuştu. "Trolloclara bağırdığın o şeyler…" Nasıl devam edeceğinden emin değilmiş gibi durdu.

"Ne olmuş?" diye sordu Rand. Biraz utanmıştı savaş haykırışları Muhafızlar içindi; Moiraine ne derse desin, İki Nehir halkı öyle şeyler yapmazdı. Ama kız alay etmeye kalkarsa... "Mat o hikâyeyi on kere anlatmış olmalı."

"Ve kötü bir biçimde," diye araya girdi Thom. Mat itiraz ederek homurdandı.

"Nasıl anlatmış olursa olsun," dedi Rand, "hepimiz defalarca dinledik. Dahası, bir şey bağırmak zorundaydım. Demek istediğim, böyle zamanlarda bunu yaparsın. Lan'i duydun."

"Ve hakkımız da var," diye ekledi Perrin düşünceli düşünceli. "Moiraine hepimizin Manetheren halkından geldiğimizi söylüyor. Onlar Karanlık Varlık'a karşı savaşmışlar ve biz de onunla savaşıyoruz. Bu bize o hakkı veriyor."

Egwene bu konuda ne düşündüğünü göstermek istermiş gibi burnunu çekti. "Ben bundan bahsetmiyordum. Sen... senin bağırdığın neydi, Mat?"

Mat huzursuzca omuzlarını silkti. "Hatırlamıyorum." Kendini savunurcasına diğerlerine baktı. "Gerçekten hatırlamıyorum. Hepsi puslu. Ne olduğunu, nereden geldiğini ya da anlamını bilmiyorum." Kendisiyle alay edercesine güldü. "Bir anlamı olduğunu sanmıyorum."

"Ben... bence var," dedi Egwene yavaşça. "Sen bağırırken, bir anlığına, seni anladığımı sandım. Ama şimdi hepsi gitti." İçini çekti ve başını iki

yana salladı. "Belki haklısındır. Öyle bir zamanda neler hayal edebildiğin, tuhaf, değil mi?"

"Cami an Caldazar" dedi Moiraine. Hepsi dönüp ona baktılar. "Carai an Ellisande. Al Ellisande. Kızıl Kartal'ın şerefi için. Güneşin Gülü'nün şerefi için. Güneşin Gülü. Manetherenlilerin kadim savaş haykırışı, son krallarının savaş haykırışı. Eldrene'ye Güneşin Gülü denirdi." Moiraine Egwene ve Mat'e gülümsedi, ama bakışları delikanlının üzerinde bir an daha uzun kalmış olabilirdi. "Arad'ın kanı İki Nehir'de hâlâ güçlü. Eski kan hâlâ şarkı söylüyor."

Herkes onlara bakarken Mat ve Egwene birbirlerine baktılar. Egwene'in gözleri irileşmişti ve ağzı devamlı bastırdığı bir gülümsemeyle kıvrılıp duruyordu. Bu eski kan meselesini nasıl karşılayacağından emin değilmiş gibiydi. Mat'in kaşlarını çatmasına bakılırsa, o emindi.

Rand, Mat'in aklında ne olduğunu biliyordu. Kendi aklında olan aynısı. Eğer Mat eski Manetheren krallarının kanından geliyorsa, belki Trolloclar üçünün birden değil, onun peşinden geliyorlardı. Bu düşünce Rand'ı utandırdı. Yanakları kızardı ve Perrin'in yüzünü suçlu suçlu buruşturduğunu görünce, onun da aklına aynı şeyin geldiğini anladı.

"Buna benzer bir şey duyduğumu söyleyemem," dedi Thom bir dakika sonra. Silkelendi ve sesi sertleşti. "Başka zaman olsa bundan bir hikâye çıkarırım, ama şu anda... Günün kalanını burada geçirmeyi mi düşünüyorsun, Aes Sedai?"

"Hayır," diye yanıt verdi Moiraine, dizginlerini toparlayarak. Yanıtını vurgularmış gibi, güneyden bir boru sesi geldi. Doğudan ve batıdan başka borular yanıt verdi. Atlar kişnedi, sinirli sinirli yana kaçtı.

"Ateşi aştılar," dedi Lan sakinlik içinde. Moiraine'e döndü. "Niyetlendiğin şey için henüz yeterince güçlü değilsin, dinlenmeden olmaz. Ve ne Myrddraaller, ne de Trolloclar oraya giremez."

Moiraine sözünü kesmek istercesine elini kaldırdı, ama sonra içini çekti ve elini indirdi. "Pekâlâ," dedi sinirle. "Sanırım haklısın, ama başka seçenek olmasını tercih ederdim." Asasını kolanın altından çekti. "Hepiniz, çevreme toplanın. Olabildiğince yaklaşın. Daha yakın."

Rand, Bulut'u Aes Sedai'nin kısrağına yaklaştırdı. Moiraine'in ısrarı üzerine, çevresinde, daha da yakına toplandılar. Öyle ki, her atın başı bir diğerinin boynunun ya da sağrısının üzerinden uzanıyordu. Aes Sedai ancak o zaman tatmin oldu. Sonra, konuşmadan üzengilerin üzerinde doğruldu ve asasını uzatıp, herkesi kapsayacak şekilde başlarının üzerinde çevirmeye başladı.

Rand, asanın başının üzerinden her geçişinde irkildi. Her seferinde içinde bir şey karıncalandı. Asayı görmeden de, insanların ürpermelerine bakarak takip edebilirdi. Etkilenmeyen tek kişinin Lan olması şaşırtıcı değildi.

Moirane aniden asayı batıya doğrulttu. Ölü yapraklar havada döndü, dallar Aes Sedai'nin işaret ettiği yönde toz fırtınası varmış gibi sallandı. Görünmez toz fırtınası gözden kaybolurken, Moiraine de iç çekerek eyerine yerleşti.

"Trolloclar," dedi, "İzimizi ve kokumuzu o yöne doğru takip edecekler. Zaman içinde Myrddraaller anlayacaklar, ama o zamana kadar..."

"O zamana kadar," dedi Lan, "biz izimizi kaybettirmiş olacağız."

"Asan çok güçlü," dedi Egwene. Nynaeve ise bunu yalnızca burnunu çekerek karşılık verdi.

Moiraine tatlı bir sitemle yakındı. "Sana daha önce de söyledim, çocuğum, nesnelerin gücü yoktur. Tek Güç Gerçek Kaynak'tan gelir ve ancak canlı bir zihin onu kullanabilir. Bu bir angreal bile değil, yalnızca odaklanmaya yardım eden bir şey." Bitkinlik içinde asasını kolanın altına kaydırdı. "Lan?"

"Beni takip edin," dedi Muhafız, "ve sessiz olun. Trolloclar bizi duyarsa, her şey boşa gider."

Yine kuzeye yöneldi, ama daha önceki çılgın hızda değil. Caemlyn Yolu'nda kullandıkları yürüyüş hızında. Toprak düzleşmeye devam etti, ama orman hâlâ gürdü.

Yolları artık daha önceki gibi düz değildi, çünkü Lan sert zemin üzerinde, kayalıkların etrafında dolanan bir yol izliyordu ve artık onları çalıların içinden geçmeye zorlamak yerine, çevrelerinden dolanmalarına izin

veriyordu. Arada bir arkada kalıyor, dikkatle arkalarında bıraktıkları izi inceliyordu. birinin öksürmesine bile, öfkeli bir homurtuyla karşılık veriyordu.

Nynaeve, atını Aes Sedai'nin yanında sürüyordu. Yüzünde endişe ile hoşlanmazlık savaş halindeydi. Ve bir şeyin daha izi olduğunu düşündü Rand, sanki Hikmet bir hedef görmüş gibi. Moiraine'in omuzları çökmüştü ve dizginler ile eyerini iki eliyle tutuyor, Aldieb'in attığı her adımda sallanıyordu. Sahte iz yaratmanın, deprem ve bir ateş duvarı yaratmanın yanında ne kadar önemsiz görünse de, ondan çok şey götürdüğü, ona artık kaybetmemesi gereken gücü kaybettirdiği açıktı.

Rand, boruların yine ötmeye başlamasını dileyecekti neredeyse. En azından Trollocların ne kadar uzakta olduğunu anlamalarını sağlıyordu. Ve Solukların.

Arkasına bakıp duruyordu, bu yüzden önlerinde neyin uzandığını önce gören olmadı. Gördüğü zaman, şaşkınlık içinde bakakaldı, yanda büyük, düzensiz bir yığın uzanıyordu. Çoğu yerde büyüyen ağaçlar kadar yüksekti. Orada burada daha da yüksek kuleler vardı. Yapraksız sarmaşıklar ve sürüngen bitkiler kalın tabakalar halinde her yeri kaplamıştı. *Bir yamaç mıydı? Sarmaşıklar tırmanmayı kolaylaştırır, ama atları çıkarmayı asla başaramayız.*

Aniden, daha yakına geldiklerinde, bir kule gördü. Bir kaya formasyonu değil, bir kule olduğu açıktı. Tepesinde tuhaf, sivri uçlu bir kubbe vardı. "Bir şehir!" dedi. Ve bir şehir duvarı. Kuleler, duvardaki nöbetçi kuleleri idi. Rand'ın ağzı açık kaldı. Baerlon'dan on kat büyük olmalıydı. Elli kat daha büyük.

Mat başını salladı. "Bir şehir," diye kabul etti. "Ama ormanın ortasında bir şehrin ne işi var?"

"Ve halkı yok," dedi Perrin. Ona baktıklarında, duvara işaret etti. "Halkı olsa sarmaşıkların böyle büyümesine izin verirler miydi? Sürüngen bitkilerin duvarları nasıl ufaladığını bilirsiniz. Nasıl devrildiklerine bakın."

Rand'ın gördükleri, zihninde kendi kendilerini düzenledi. Perrin'in söylediği gibiydi. Duvardaki her alçak yerin altında, çalı kaplı bir tümsek

vardı; yukarıdan devrilen duvarın molozları. Aynı boyda iki kule yoktu.

"Acaba hangi şehirdi," diye mırıldandı Egwene. "Ona ne oldu acaba. Babamın haritalarından bir şey hatırlamıyorum."

"Adı Aridhol'du," dedi Moiraine. "Trolloc Savaşları sırasında Manetheren'in müttefiki idi." Dev duvarlara bakarken diğerlerini, hatta kolunu tutarak eyerde kalmasını sağlayan Nynaeve'i bile unutmuş gibiydi. "Aridhol daha sonra öldü ve buraya başka bir isim verdiler."

"Hangi isim?" diye sordu Mat.

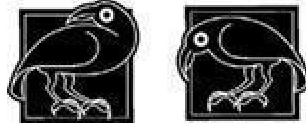
"Burası," dedi Lan. Mandarb'ı bir zamanlar elli adamın yan yana geçebileceği bir kapı olan şeyin önünde durdurdu. Artık yalnızca kırık, sarmaşık kaplı nöbetçi kuleleri duruyordu; kapılardan iz yoktu. "Buradan giriyoruz." Trolloc boruları uzakta feryat etti. Lan, sesin geldiği yöne baktı, sonra batıda, ağaç tepelerinin üzerinde eğilmiş güneşe baktı. "Sahte iz olduğunu anladılar. Gelin, karanlık basmadan bir sığmak bulmalıyız."

"Hangi isim?" diye sordu Mat yine.

Moiraine şehre girerken yanıt verdi. "Shadar Logoth," dedi. "buraya Shadar Logoth diyorlar."

19. BÖLÜM

Gölgenin Beklediği Yer

Lan, şehrin içinde yol gösterirken atların toynaklarının altında kırık döşeme taşları çıtırdadı. Tüm şehir paramparçaydı, Rand'ın görebildiği kadarıyla her şey, Perrin'in söylediği gibi terk edilmişti. Bir güvercin bile kıpırdamıyordu ve duvarlardaki çatlaklardan, döşeme taşlarının arasından eski, ölü otlar fışkırmıştı. Çatıları içeri çökmüş binaların sayısı, çatıları yerinde duran binaların sayısından fazlaydı. Devrilmiş duvarlar sokaklara tuğla ve taş saçmıştı. Kuleler kırık sopalar gibi aniden, çentik çentik sona eriyordu. Üzerinde birkaç bodur ağaç büyüyen düzensiz moloz yığınları, sarayların ya da bina bloklarının kalıntıları olabilirdi.

Yine de geride kalanlar Rand'ın nefesini kesmeye yeterdi. Baerlon'daki en büyük bina, burada herhangi bir şeyin gölgesinde kaybolurdu. Baktığı her yerde dev kubbeleri olan solgun mermer saraylar vardı. Her binanın en az bir kubbesi var gibi görünüyordu; bazılarının dört ya da beş tane vardı ve her birinin şekli farklıydı. Yanında sütunlar dizili uzun yürüyüş yolları yüzlerce adım sürüyor, gökyüzüne uzanıyor gibi görünen kulelerde bitiyordu. Her kavşakta bronz bir Çeşme, bir anıtın kaymaktaşından külahı ya da kaidesi üzerinde bir heykel görünüyordu. Çeşmeler kuruysa da, kulelerin çoğu devrilmiş, heykellerin çoğu kırılmışsa da, geri kalanlar o kadar muhteşemdi ki, Rand ancak hayret edebiliyordu.

"Ben de Baerlon'un bir şehir olduğunu sanmıştım! Yak beni Thom, bize gülmüş olmalı. Moiraine ve Lan de."

Bakmaya öyle dalmıştı ki, Lan aniden, bir zamanlar Baerlon'daki Geyik ve Aslan kadar büyük olan beyaz, taş bir binanın önünde durunca şaşırdı. Şehir canlı ve büyükken binanın ne olduğunu söyleyecek hiçbir şey yoktu, hatta burası belki bir handı. Üst katlardan yalnızca boş bir kabuk kalmıştı, boş pencerelerden akşam göğü görülebiliyordu, camlar ve ahşap uzun zaman önce yok olmuştu ama zemin kat yeterince sağlam görünüyordu.

Moiraine, elleri hâlâ eyer topuzunun üzerinde, binayı dikkatle inceledi ve başını salladı. "Bu işe yarar."

Lan eyerden aşağı atladı ve Aes Sedai'yi kollarında kaldırdı. "Atları içeri getirin," diye emretti. "Arkada ahır olarak kullanabileceğimiz bir oda bulun. Yürüyün, çiftlik çocukları. Bu, köy çayırı değil." Aes Sedai'yi taşıyarak içeride kayboldu.

Nynaeve atından indi, bitki ve merhem çantasını taşıyarak arkalarından seyirtti. Egwene tam arkasındaydı. Atlarını oldukları yerde bırakmışlardı.

"'Atları içeri getirinmiş," diye mırıldandı Thom aksi aksi ve bıyıklarını üfledi. Yavaş ve donuk hareketlerle atından indi, yumruğunu sırtına dayadı ve uzun uzun iç çekti. Sonra Aldieb'in dizginlerini aldı. "Ee?" dedi, Rand ve arkadaşlarına bir kaşını kaldırarak.

Telaşla atlarından indiler ve diğer atları toparladılar. Kapı boşluğu, içinde bir zamanlar kapı kanatları olduğunu gösteren hiçbir işaret olmadan, hayvanların ikişer ikişer geçmesine izin verecek kadar genişti.

İçeride bina kadar geniş, dev bir oda vardı. Kirli, seramik zeminliydi, duvarlarda lime lime olmuş, solarak donuk kahverengiye dönüşmüş, dokunulursa ufalanacakmış gibi görünen birkaç duvar halısı kalmıştı. Başka hiçbir şey yoktu. Lan en yakın köşede, kendi pelerini ile Moiraine'inkini kullanarak, onun için bir yer hazırlamıştı. Toz hakkında söylenip duran Nynaeve, Aes Sedai'nin yanında diz çökmüş, Egwene'in açık tuttuğu çantasını karıştırıyordu.

"Ondan hoşlanmayabilirim, doğru," diyordu Nynaeve Muhafız'a, Bela ile Bulut'u çeken Rand, Thom'un arkasından içeri girdiğinde, "ama yardımıma ihtiyaç duyan herkese, onlardan hoşlansam da, hoşlanmasam da, yardım ederim."

"Suçlamadım, Hikmet. Yalnızca bitkilerine dikkat et, dedim."

Genç kadın adama yan yan baktı. "Doğrusu şu ki, bitkilerime ihtiyacı var. Senin de öyle." Sesi başlangıçta ekşiydi, konuştukça daha da aksileşti. "Doğrusu şu ki, Tek Güç'ü ile bile ancak bu kadarını yapabilir ve yere yıkılmadan önce yapabileceğini yaptı bile. Doğrusu şu ki, senin kılıcın artık ona yardım edemez, Yedi Kulenin Efendisi, ama benim bitkilerim edebilir."

Moiraine, elini Lan'in koluna koydu. "Sakin ol, Lan. Zarar vermek istemiyor. Yalnızca anlamıyor." Muhafız alayla burnunu çekti.

Nynaeve çantasını karıştırmayı bıraktı ve kaşlarını çatarak adama baktı, ama Moiraine'e hitap etti. "Bilmediğim çok şey var. Şimdiki neymiş?"

"İlk olarak," diye yanıt verdi Moiraine, "aslında tek ihtiyacım olan biraz dinlenmek. İkincisi, seninle aynı fikirdeyim. Becerilerin ve bilgin düşündüğümden daha çok işe yarayacak. Şimdi, yanında bir saat uyumamı sağlayacak, ama daha sonra beni sersem bırakmayacak bir şey varsa...?"

"Zayıf bir tilkikuyruğu ve marisin çayı, ve..."

Rand, Thom'un peşinden, ilkinin arkasında bir başka odaya geçerken kalanını kaçırdı. İkinci oda da ilki kadar büyüktü ve daha da boştu. Burada yalnızca kalın ve onlar gelene kadar bozulmamış bir toz tabakası vardı. Yerde kuş ya da ufak hayvan izleri bile yoktu.

Rand, Bela ile Bulut'un eyerlerini çıkarmaya başladı. Thom Aldieb ile kendi iğdiş atının eyerlerini çıkarıyordu. Perrin ise kendi atı ile Mandarb'ın. Mat dışında hepsi meşguldü. Odada, gelirken kullandıkları dışında iki kapı boşluğu daha vardı.

"Yan yol," diye bildirdi Mat, başını ilkinden çekerek. Hepsi durdukları yerden o kadarını görebiliyordu. İkinci kapı boşluğu yalnızca arka duvarda karanlık bir dikdörtgendi. Mat yavaşça içinden geçti ve Şiddetle saçlarından örümcek ağı silkeleyerek geri çekildi. "Orada hiçbir şey yok," dedi, yan yola bir bakış daha fırlatarak.

"Atınla ilgilenecek misin?" dedi Perrin. Kendi atının işini bitirmiş, Mandarb'ın eyerini kaldırıyordu. Tuhaf bir şekilde, vahşi bakışlı aygır hiç

sorun çıkarmadı, ama Perrin'i izlemeye devam etti. "Kimse senin için yapmayacak."

Mat yan yola son bir bakış fırlattı ve içini çekerek atına gitti.

Rand, Bela'nın eyerini yere bırakırken Mat'in suratının asıldığını gördü. Gözleri binlerce kilometre ötede gibiydi ve sanki düşünmeden, ezbere hareket ediyordu.

"Sen iyi misin, Mat?" dedi Rand. Mat, eyeri atının üzerinden kaldırdı ve öyle durdu. "Mat? Mat!"

Mat irkildi, eyeri düşürecek oldu. "Ne? Ah. Ben... Ben yalnızca düşünüyordum."

"Düşünüyor muydun?" diye alay etti Perrin, Mandarb'ın başlığını bir yular ile değiştirirken. "Uyuyordun."

Mat kaşlarını çattı. "Ben... orada, geride neler olduğunu düşünüyordum. Söylediğim o sözcükler hakkında..." O sırada yalnızca Rand değil, herkes dönüp ona baktı. Mat huzursuzca kıpırdandı. "Eh, Moiraine'in ne dediğini duydunuz. Sanki benim ağzımdan ölü bir adam konuşmuş gibi. Bundan hoşlanmadım." Perrin gülünce kaşları daha fena çatıldı.

"Aemon'un savaş haykırışı, dedi değil mi? Belki sen yeniden doğmuş Aemon'sundur. Emond Meydanı'nın ne kadar sıkıcı olduğundan bahsedip durmana bakılırsa, bu hoşuna giderdi herhalde bir kral ve yeniden doğmuş bir kahraman olmak!"

"Böyle söyleme!" Thom derin bir nefes aldı; şimdi herkes bakışlarını ona dikmişti. "Bunlar tehlikeli konuşmalar. Aptalca konuşmalar. Ölüler yeniden doğabilir ya da canlı bir bedeni ele geçirebilir ve bu hafife alınacak bir şey değildir." Kendi kendini sakinleştirmek için bir nefes daha aldı ve devam etti. "Eski kan," dedi. "Kan, ölü bir adam değil. Bunun zaman zaman olduğunu duydum. Duydum, ama hiç düşünmemiştim ki... O senin köklerindi, evlat. Senden babana, büyükbabana, ta Manetheren'e, hatta daha eskiye uzanan bir bağ. Eh, artık eski bir aileden geldiğini biliyorsun. Bu noktada bırakman ve memnun olman gerekir. Çoğu insan babalarından ötesini bilmez."

Bazılarımız bundan bile emin olamaz, diye düşündü Rand acı acı. Belki de Hikmet haklıydı. *Işık, umarım öyledir.*

Mat, Âşığın söylediklerine başını salladı. "Sanırım öyle. Sence bize olanlarla ilgisi var mı? Trolloclar falan? Demek istediğim, ah, ne demek istediğimi bilmiyorum."

"Bence bunu unutmalı ve buradan güven içinde uzaklaşmaya yoğunlaşmalısın." Thom pelerininin içinden uzun saplı piposunu çıkardı. "Ve bence bir pipo içeceğim." Piposunu onlara doğru sallayıp ön odada kayboldu.

"Bunda hepimiz birlikteyiz, yalnızca birimiz değil," dedi Rand Mat'e.

Mat silkelendi ve güldü, kısa, havlama gibi bir gülüş. "Doğru. Eh, birtakım şeylerde birlikte olmaktan bahsetmişken, atlarla işimizi bitirdiğimize göre, neden gidip bu şehri biraz görmüyoruz? Gerçek bir şehir ve sana çarpacak, kaburgalarını dirsekleyecek kalabalıklar yok. Kimse burunlarının üstünden bize bakmayacak. Güneş daha bir iki saat batmayacak."

"Trollocları unuttun mu?" dedi Perrin.

Mat küçümsemeyle başını salladı. "Lan buraya gelemeyeceklerini söyledi, unuttun mu? İnsanların söylediklerini dinlemelisin."

"Unutmadım," dedi Perrin. "Ve ben dinlerim. Bu şehir... Aridhol muydu? Manetheren'in müttefikiymiş. Gördün mü? Dinlemişim işte."

"Aridhol, Trolloc Savaşları zamanında en büyük şehir olmalı," dedi Rand, "çünkü Trolloclar buradan hâlâ korkuyorlar. İki Nehir'e gelmekten korkmuyorlardı ve Moiraine Manetheren'in nasıl ifade etmişti: Karanlık Varlık'ın ayağındaki diken olduğunu söylemişti."

Perrin ellerini kaldırdı. "Gecenin Çobanı'ndan bahsetme. Olmaz mı?"

"Ne diyorsunuz?" Mat kahkaha attı. "Gidelim."

"Moiraine'e sormalıyız," dedi Perrin ve Mat ellerini havaya kaldırdı.

"Moiraine'e sormak mı? Sence bizi gözünün önünden ayırır mı? Ya Nynaeve? Kan ve küller, Perrin, neden başlamışken Luhhan Hanım'a da

sormuyorsun?"

Perrin gönülsüzce kabul ederek başını salladı ve Mat sırıtarak Rand'a döndü. "Ya sen? Gerçek bir şehir. Sarayları olan!" Sinsi bir kahkaha attı. "Ve bizi izleyen Beyazpelerinler yok."

Rand ona pis pis baktı, ama yalnızca bir an tereddüt etti. O saraylar bir âşığın hikâyesi gibiydi. "Tamam."

Odadan işitilmemek için yumuşak adımlar atarak yan yola çıktılar ve binanın önünden dolanarak karşı taraftaki sokağa girdiler.

Hızla yürüyorlardı ve beyaz taş binadan bir blok uzaklaştıktan sonra Mat hoplayıp zıplayarak dans etmeye başladı.

"Özgürüz." Kahkaha attı. "Özgürüz!" Yavaş yavaş bir çember çizerek, kahkahalar atmaya devam ederek çevresine baktı. Akşamın gölgeleri çentik çentik uzuyordu ve batan güneş yıkık şehri altına çeviriyordu. "Böyle bir yeri rüyanızda bile gördünüz mü? Gördünüz mü?"

Perrin de güldü, ama Rand huzursuzca omuz silkti. Bu ilk rüyasındaki şehre benzemiyordu, ama yine de... "Eğer bir şey görmek istiyorsak," dedi, "yola devam etsek iyi olacak. Gün batımına fazla kalmadı."

Mat her şeyi görmek istiyor gibiydi ve diğerlerini de hevesle yanında sürükledi. Havuzları, Emond Meydanı'ndaki herkesi içine alabilecek kadar geniş çeşmelerin üzerine tırmandılar, gelişigüzel seçtikleri, ama hep en büyükleri olan yapıların içine girip çıktılar. Bazılarını anladılar, bazılarını anlamadılar. Saray saraydı işte, ama bir tepe kadar büyük bir kubbesi ve içinde yalnızca tek bir odası olan dev gibi, yuvarlak bina neydi? Ve duvarlı bir yer, tepesi gökyüzüne açık ve sıra sıra bankları olan, tüm Emond Meydanı'nı içine alacak kadar geniş yer?

Toz, moloz ve dokununca ufalanan renksiz duvar halılarından başka bir şey bulamayınca, Mat sabırsızlanmaya başladı. Bir kez bir duvarın dibine yığılmış tahta sandalyeler buldular; Perrin birini almaya çalışınca hepsi paramparça oldu.

Bazıları Badeçay Hanı'nın tamamını içine alabilecek, hatta biraz da boş yer kalacak kadar büyük, boş odaları olan saraylar Rand'ın aklına, bir

zamanlar onları doldurmuş olması gereken insanları getirdi. İki Nehir'deki herkesin o yuvarlak kubbenin altında durabileceğini düşündü. Taş sıraları olan yere gelince... Gölgelerin içinde insanlar olduğunu, huzurlarını bozan üç yabancıya onaylamaz bakışlarla baktıklarını hayal edebiliyordu.

Binalar ne kadar muhteşem olursa olsun, sonunda Mat bile sıkıldı ve bir önceki gece yalnızca bir saat uyuduğunu hatırladı. Bunu herkes hatırlamaya başladı. Esneyerek, önünde dizi dizi sütunlar olan yüksek bir binanın merdivenine oturdular ve şimdi ne yapacaklarını tartışmaya başladılar.

"Geri dönelim," dedi Rand, "ve biraz uyuyalım." Elinin arkasını ağzına götürdü. Tekrar konuşabildiği zaman, "Uyku," dedi. "İstediğim tek şey bu."

"İstediğin zaman uyuyabilirsin," dedi Mat kararlılıkla. "Nerede olduğumuza bak. Yıkılmış bir şehir. Hazine."

"Hazine mi?" Perrin'in çeneleri çatırdadı. "Burada hazine falan yok. Burada tozdan başka hiçbir şey yok."

Rand gözlerini gölgeleyerek güneşe baktı, *çatıların üzerinde oturan kırmızı bir top.* "Geç oluyor, Mat. Yakında hava kararacak."

"Hazine olabilir," diye ısrar etti Mat kararlı bir şekilde. "Her neyse, kulelerden birine tırmanmak istiyorum. Şuradakine bakın. Yıkılmamış. İddiaya girerim oradan kilometrelerce ötesini görebilirsiniz. Ne diyorsunuz?"

"Kuleler güvenli değil," dedi bir erkek sesi arkalarından.

Rand ayağa fırladı ve kılıcının kabzasını kavrayarak döndü. Diğerleri de aynı ölçüde hızlıydı.

Basamakların tepesinde, sütunların arasında bir adam duruyordu. Öne yarım adım attı, gözlerini gölgelemek için elini kaldırdı ve yine geriledi. "Beni affedin," dedi yumuşak sesle. "Uzun zamandır içeride, karanlıktayım. Gözlerim henüz ışığa alışmadı."

"Sen kimsin?" Rand adamın aksanının, Baerlon'dan sonra bile, tuhaf geldiğini düşündü; bazı sözcükleri tuhaf bir şekilde telaffuz ediyordu, öyle ki Rand anlamakta güçlük çekiyordu. "Burada ne yapıyorsun? Şehrin boş olduğunu düşünmüştük."

"Benim adım Mordeth." Adam ismi tanımalarını beklermiş gibi durdu. Hiçbiri tanıma işareti göstermeyince alçak sesle bir şeyler mırıldandı ve devam etti. "Ben de size aynı soruyu sorabilirim. Uzun zamandır Aridhol'a kimse gelmedi. Uzun, çok uzun zamandır. Sokaklarında üç delikanlıyı dolaşırken bulacağımı sanmazdım."

"Caemlyn'e gidiyoruz," dedi Rand. "Geceyi geçirmek için mola verdik."

"Caemlyn," dedi Mordeth yavaşça, ismi dilinin üzerinde yuvarlayarak. Sonra başını iki yana salladı. "Gece için mola mı dedin? Belki bana katılırsınız."

"Hâlâ burada ne yaptığını söylemedin," dedi Perrin.

"Neden, bir hazine avcısıyım, elbette."

"Hiç hazine buldun mu?" diye sordu Mat heyecanla.

Rand, Mordeth'in gülümsediğini gördüğünü sandı, ama gölgeler yüzünden emin olamıyordu. "Buldum," dedi adam. "Beklediğimden daha fazla. Çok daha fazla. Taşıyabileceğimden çok daha fazla. Üç güçlü, sağlıklı delikanlı bulacağımı düşünmüyordum. Eğer yanıma alabileceklerimi atlarımın beklediği yere taşımama yardım ederseniz, kalanını paylaşabilirsiniz. Ne kadar taşıyabilirseniz. Burada bıraktığım her şey kaybolacak, ben dönmeden bir başka hazine avcısı tarafından götürülecek."

"Size böyle bir yerde hazine olması gerektiğini söylemiştim," diye bağırdı Mat. Merdivenlerden yukarı fırladı. "Taşımana yardım ederiz. Bizi oraya götür, yeter." O ve Mordeth sütunların arasındaki gölgelerin derinliklerine ilerledi.

Rand Perrin'e baktı. "Onu bırakamayız." Perrin batan güneşe baktı ve başını salladı. İhtiyatla basamakları tırmandılar. Perrin, kemerindeki halkaya asılı baltasını gevşetti. Rand'ın eli kılıcının kabzasını kavradı. Ama Mat ve Mordeth sütunların arasında bekliyordu. Mordeth kollarını kavuşturmuş, Mat sabırsızca içeriye bakıyordu.

"Gelin," dedi Mordeth. "Size hazineyi göstereyim." İçeriye kaydı ve Mat takip etti. Diğerlerinin, içeri girmek dışında yapabileceği hiçbir şey yoktu.

İçerideki koridor gölgeliydi, ama Mordeth hemen yana döndü ve dönerek aşağı, karanlığa inen bir merdivene yöneldi. Zifiri karanlığın içinde el yordamı ile ilerlediler. Rand bir eliyle duvarları yokluyor, ayağı dokunana kadar aşağıda bir basamak olduğundan emin olamıyordu. "Burası çok karanlık," diyen, sesinden anlaşıldığı kadarıyla, Mat bile huzursuzlanmaya başlamıştı.

"Evet, evet," diye yanıt verdi Mordeth. Adam, karanlıkta hiç sorun yaşamıyor gibiydi. "Aşağıda ışık var. Gelin."

Gerçekten de dönerek inen merdivenler aniden, duvarda duman tüten meşalelerin asılı durduğu, loş bir koridorda sona erdi. Titreşen alevler ve gölgeler, Rand'ın Mordeth'e ilk kez iyice bakmasını sağladı. Adam durmadan, hızla ilerliyor, bir yandan da takip etmelerini işaret ediyordu.

Rand, adamda tuhaf bir şey olduğunu düşündü, ama ne olduğunu çıkaramıyordu. Mordeth zarif, bir şekilde aşırı beslenmiş bir adamdı. Düşük göz kapakları bir şeyin arkasında saklanmış, gözetliyormuş hissi veriyordu. Kısa ve tamamen keldi, hepsinden daha uzunmuş gibi yürüyordu. Giysileri, Rand'ın daha önce hiç görmediği türdendi. Dar, siyah, diz boyu pantolon, yumuşak, tepeleri bileklerde katlanmış, kırmızı botlar. Altın işlemeli uzun, kırmızı bir yelek, geniş kol yenleri olan, manşetlerinin uçları dizlerine kadar gelen kar beyazı bir gömlek. Kesinlikle bir şehrin yıkıntıları arasında hazine ararken giyilecek giysiler değil. Ama adamın tuhaf görünmesine sebep olan şey bu da değildi.

Sonra, koridor seramik duvarlı bir odada sona erdi ve Rand Mordeth'in tuhaflıklarını unuttu. İnlemesi, diğerleri tarafından yankılandı. Burada da dumanları tavanı lekeleyen birkaç meşale vardı, ama o ışık, yere yığılmış altın ve değerli taşlardan, para ve mücevherlerden, kadehlerden, tabaklardan, tepsilerden, yaldızlı, mücevher kakmalı kılıçlardan ve hançerlerden yansıyordu. Hepsi, bel yüksekliğinde tümsekler halinde, dikkatsizce yığılmıştı.

Mat haykırarak öne koştu ve yığınlardan birinin önünde dizlerinin üzerine çöktü. "Çuvallar," dedi nefes nefese, altınları avuçlayarak. "Bütün bunları taşıyabilmek için çuvallara ihtiyacımız olacak."

"Hepsini taşıyamayız," dedi Rand. Çaresizce çevresine bakındı; tüccarların Emond Meydanı'na bir yıl boyunca getirdiği bütün altın bile bu yığınların binde birini oluşturamazdı. "Şimdi olmaz. Neredeyse karanlık çökecek."

Perrin bir baltayı çekti, üzerinde asılı kalan altın zinciri kayıtsızca yere attı. Parlak, siyah sapında mücevherler parıldıyordu ve zarif, altın işlemeler çifte başlığını süslüyordu. "O zaman yarın," dedi, baltayı sırıtarak savurarak. "Moiraine ve Lan'e bunları gösterince anlayacaktır."

"Yalnız değil misiniz?" dedi Mordeth. Yanından geçip hazine odasına girmelerine izin vermişti, ama şimdi takip etti. "Yanınızda başka kim var?"

Ayak bileklerine kadar servete gömülmüş, Mat dalgın dalgın yanıt erdi. "Moiraine ve Lan. Bir de Nynaeve, Egwene ve Thom var. Tar Valon'a gidiyoruz."

Rand nefesini tuttu. Sonra Mordeth'in sessizliği, başını kaldırmasına sebep oldu.

Mordeth'in yüzü öfke ve korkuyla çarpılmıştı. Dudakları dişlerinin üzerinde gerildi. "Tar Valon!" Yumruklarını onlara doğru salladı. "Tar Valon! Bu... bu... Caemlyn'e gittiğinizi söylemiştiniz! Bana yalan söylediniz!"

"Eğer hâlâ istiyorsan," dedi Perrin Mordeth'e, "yarın geri dönüp sana yardım ederiz." Baltayı dikkatle mücevher kakmalı kadehlerin ve takıların üzerine bıraktı. "İstiyorsan."

"Hayır. Yani..." Mordeth nefes nefese, karar veremiyormuş gibi başını iki yana salladı. "İstediğinizi alın. Ama... ama..."

Rand aniden baştan beri kendisini rahatsız eden şeyi buldu. Koridordaki meşaleler hepsine birer gölge halkası vermişti, tıpkı hazine odasındakilerin şimdi yaptığı gibi. Ama... O kadar şaşırmıştı ki, yüksek sesle söyledi. "Senin gölgen yok." Mat'in elindeki kadeh düşüp kırıldı.

Mordeth başını salladı ve ilk defa etli göz kapakları tamamen açıldı. İnce yüzü aniden gergin ve aç bir görünüm kazandı. "Demek…" Dikildi, daha uzun boylu göründü. "Kararlaştırıldı." Aniden görünme falan kalmadı.

Mordeth bir balon gibi şişti, şekli çarpıldı, başı tavana yaslandı, omuzları duvarlara dayandı, tüm odayı doldurdu, kaçış yolunu tıkadı. Boş yanakları, dişleri alaycı bir sırıtma ile ortaya çıkmıştı, bir adamın kafasını avuçlayabilecek kadar iri ellerini uzattı.

Rand haykırarak geriye sıçradı. Ayakları altın bir zincire takıldı, yere yıkılınca nefesi kesildi. Nefes almaya çalışarak, pelerinine dolanan kılıcını çekmeye çabaladı. Odanın içini, arkadaşlarının haykırışları, yerdeki tabak çanakların çatırtısı doldurdu. Rand'ın kulaklarında acı dolu bir haykırış çınladı.

Neredeyse ağlayarak sonunda nefes almayı ve aynı anda kılıcını kınından çekmeyi başardı. Dikkatle, arkadaşlarından hangisinin o çıglığı attığını merak ederek ayağa kalktı. Perrin iri gözlerle odanın karşısında bakıyordu. Çökmüş, baltasını ağaç kesecekmiş gibi tutuyordu. Mat bir hazine yığının arkasından bakıyordu. Elinde yığından kaptığı bir hançer vardı.

Meşalalerin düşürdüğü gölgelerin en derin kısımlarında bir şey hareket etti ve hepsi birden yerlerinde sıçradılar. Mordeth'di, dizlerini göğsüne çekmiş, gidebileceği en uzak köşede büzülmüştü.

"Bizi tuzağa düşürdü," dedi Mat nefes nefese. "Bu bir tür tuzaktı."

Mordeth başını arkaya attı ve bir feryat kopardı; duvarlar titrerken her yere toz yağdı. "Hepiniz ölüsünüz!" diye haykırdı. "Ölüsünüz!" Ve sıçrayıp odanın karşı tarafına daldı.

Rand'ın ağzı açık kaldı, neredeyse kılıcı yere düşürecekti. Mordeth havada dalarken, uzandı, inceldi, bir duman iplikçiği haline geldi. Bir parmak kadar ince, duvardaki seramiklerin arasındaki bir çatlağa girdi ve kayboldu. Yok olurken odada son bir haykırış asılı kaldı, yavaş yavaş soldu.

"Hepiniz ölüsünüz!"

"Buradan çıkalım," dedi Perrin hafifçe, her yöne aynı anda dönmeye çalışırken baltasının sapını daha sıkı kavradı. Ayaklarının altında altın süsler ve değerli taşlar fark edilmeden, saçılıp duruyordu.

"Ama hazine," diye itiraz etti Mat. "Şimdi gidemeyiz."

"Bunların hiçbirini istemiyorum," dedi Perrin, hâlâ bir o yana, bir bu yana dönerek. "Bu senin hazinen, duydun mu? Hiçbirini almıyoruz!"

Rand öfkeyle Mat'e baktı. "Peşimizden gelmesini mi istiyorsun? Yoksa onun gibi on tanesi daha gelene kadar burada kalıp ceplerini doldurarak bekleyecek misin?"

Mat onca altına ve mücevhere işaret etti. Ama o bir şey söyleyemeden Rand kollarından birini, Perrin ötekini tuttu. Mat kıvranırken, hazine hakkında bir şeyler bağırırken odadan çıkardılar.

Koridorda daha on adım gidemeden, zaten loş olan ışık azalmaya başladı. Hazine odasındaki meşaleler sönüyordu. Mat bağırmayı bıraktı. Adımlarını hızlandırdılar. Odanın dışındaki ilk meşale söndü, sonra yanındaki. Dönen merdivene ulaştıklarında, artık Mat'i sürüklemelerine gerek kalmamıştı. Arkalarına karanlık çökerken hepsi koşuyordu. Merdivendeki zifiri karanlık yalnızca, bir an tereddüt etmelerine sebep oldu, sonra ciğerlerini patlatırcasına bağırarak basamakları tırmandılar. Bekliyor olabilecek herhangi bir şeyi korkutmak için bakıyorlardı; kendilerine hâlâ hayatta olduklarını hatırlatmak için bağırıyorlardı.

Kayarak, tozlu mermerin üzerinde düşerek yukarıdaki koridora daldılar, sütunların arasında sendelediler, merdivenden aşağı yuvarlandılar ve yara bere içinde bir yığın halinde sokağa indiler.

Rand kendini toparladı ve huzursuz huzursuz çevresine bakınarak Tam'in kılıcını yerden aldı. Güneşin yarısından azı çatıların üzerinden görünüyordu. Kalan ışığın daha da karanlık gösterdiği gölgeler, karanlık eller gibi uzanıyor, sokağı neredeyse dolduruyordu. Rand ürperdi. Gölgeler ellerini uzatan Mordeth gibi görünüyordu.

"En azından kurtulduk." Mat yığının dibinden kalktı, her zamanki tavrını taklit eden titrek bir tavırla üstündeki tozları silkeledi. "Ve en azından ben.."

"Kurtulduk mu?" dedi Perrin.

Rand bu sefer hayal görmediğini biliyordu. Ensesi diken diken oldu. Sütunların arasından bir şey onları izliyordu. Hızla döndü, sokağın karşısındaki binalara baktı. Orada da üzerinde dikilmiş gözleri hissedebiliyordu. Kılıcın kabzasındaki kavrayışı sıkılaştı, ama bir yandan da

bunun ne işe yarayacağını merak etti. İzleyen gözler her yerde gibiydi. Diğerleri de ihtiyatla çevrelerine bakıyordu, onlar da hissetmişti.

"Sokağın ortasından ayrılmayacağız," dedi boğuk sesle. Göz göze geldiler; onlar da kendileri kadar korkmuş görünüyordu. Yutkundu. "Sokağın ortasından ayrılmayacağız ve gölgelerden uzak duracağız. Hızlı yürüyeceğiz."

"Çok hızlı yürüyeceğiz," diye kabul etti Mat hararetle.

İzleyenler onları takip etti. Ya da sayısız izleyici vardı, hemen hemen her binadan bakan sayısız göz. Rand ne kadar bakarsa baksın hiçbir şeyin kıpırdadığını göremiyordu, ama gözleri, hevesi, açlığı hissedebiliyordu. Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordu. Binlerce göz mü, yoksa onları takip eden birkaç tane mi?

Güneşin hâlâ uzanabildiği yerlerde birazcık yavaşladılar ve sinirli sinirli gözlerini kısarak hep önlerine çıkıyormuş gibi görünen karanlığa baktılar. Hiçbiri gölgelere girmek istemiyordu; hiçbiri orada bekleyen bir şey bulunmadığından emin olamıyordu. Gölgelerin sokağa uzandığı, yollarını kestiği her yerde, izleyicilerin beklentisi açıkça hissedilebiliyordu. O karanlık yerlerden bağırarak geçtiler. Rand, kuru, hışırtılı kahkahalar duyduğunu sandı.

Sonunda alacakaranlık çöktüğünde, günler önce terk etmişler gibi gelen beyaz, taş binayı gördüler. Aniden izleyen gözler yok oldu. Bir adım ile bir sonraki arasında, göz açıp kapayana kadar kayboldular. Rand tek söz söylemeden koşmaya başladı. Arkadaşları da arkasından koştu. Ancak kapıdan içeri daldıklarında, nefes nefese, yere yığıldıklarında durdular.

Seramik döşeli odanın ortasında küçük bir ateş yanıyor, dumanı tavandaki bir delikte kayboluyordu. Rand'ın aklına Mordeth geldi. Lan dışında herkes oradaydı, alevlerin çevresinde toplanmışlardı ve farklı tepkiler verdiler. Ellerini ateşte ısıtan Egwene üçü odaya dalınca irkildi, ellerini boğazına götürdü; kim olduğunu gördüğünde rahatlayarak iç çekmesi öfkeli bakışlarının etkisini bozdu. Thom yalnızca pipo sapının çevresinden bir şeyler mırıldandı, ama Âşık bir sopayla ateşi dürtükleme işine dönmeden önce Rand "aptallar" sözcüğünü yakaladı.

"Sizi yün kafalı akılsızlar!" diye payladı Hikmet. Baştan ayağa kabarmıştı; gözleri parıldıyordu ve yanaklarında parlak kırmızı benekler yanıyordu. "Işık adına, neden öyle kaçtınız? Hepiniz iyi misiniz? Hiç mi aklınız yok? Lan sizi aramaya gitti ve geri döndüğü zaman kafanıza biraz akıl sokmak için yumruklarını kullanmazsa kendinizi şanslı sayın."

Aes Sedai'nin yüzü hiç de heyecanlı görünmüyordu, ama onları görünce, elbisesini kavramaktan boğumları beyazlamış elleri gevşemişti. Nynaeve ona ne vermişse, işe yaramış olmalıydı, çünkü ayağa kalkmıştı. "Yaptığınız şeyi yapmamalıydınız," dedi, bir Suormanı göleti kadar berrak ve durgun bir sesle. "Bundan daha sonra bahsedeceğiz. Orada bir şey olmuş, yoksa bu şekilde birbirinizin tepesine düşerek içeri dalmazdınız. Anlatın bana."

"Güvenli olduğunu söylemiştin," diye şikayet etti Mat, ayağa kalkarak. "Aridho Pun Manetheren'in müttefiki olduğunu, Trollocların Şehre girmeyeceğini söylemiştin, ve..."

Moiraine öylesine ani bir hareketle öne adım attı ki, Mat ağzı açık sustu, kaldı. Rand ve Perrin ayağa kalkarken yarı eğilmiş, durdular. "Trolloclar mı? Duvarların içinde Trolloc mu gördünüz?"

Rand yutkundu. "Trolloc değil," dedi ve üçü aynı anda heyecanlı heyecanlı konuşmaya başladı.

“Hepsi ayrı bir yerden başladı. Mat hazineyi bulmalarından başladı ve sanki bu işi tamamen tek başına yapmış gibi açıkladı. Perrin neden kimseye söylemeden gittiklerini açıklayarak başladı. Rand, en önemli olduğunu düşündüğü yere, sütunların arasındaki yabancı ile karşılaşmalarına atladı. Ama hepsi o kadar heyecanlıydı ki, kimse her şeyi olduğu sırayla anlatmadı; ne zaman akıllarına bir şey gelse, öncesinde ya da sonrasında ne olduğuna, kimin ne dediğine aldırmadan söyleyiveriyorlardı. *İzleyiciler*. Hepsi, izleyiciler hakkında söylenip duruyordu.

Bu, tüm hikâyeyi tutarsız kıldı, ama korktukları açıktı. Egwene sokağa açılan boş pencerelere huzursuz bakışlar fırlatmaya başladı. Dışarıda, alacakaranlığın son kalıntıları soluyordu; ateş çok küçük ve loş görünüyordu. Thom piposunu dişlerinin arasından çekti ve başını eğerek, kaşlarını çatarak dinledi. Moiraine'in gözleri endişeli olduğunu gösteriyordu, ama gereksiz ölçüde değil. Ta ki...”

Aes Sedai aniden tısladı ve Rand'ın dirseğini sıkı sıkı kavradı. "Mordeth. O isimden emin misiniz? Çok emin olun, hepiniz.” Koro halinde, "Evet," diye mırıldandılar. Aes Sedai'nin ısrarı hepsini şaşırtmıştı.

"Size dokundu mu?" diye sordu kadın hepsine. "Size bir şey verdi mi ya da siz ondan bir şey aldınız mı? Bilmek zorundayım." "Hayır," dedi Rand. "Hiçbirimiz. Hiçbiri olmadı." Perrin onaylayarak başını salladı ve ekledi, "Tek yaptığı bizi öldürmeye çalışmak oldu. Bu yeterli değil mi? Odanın yarısını doldurana kadar şişti, bağırarak hepimizin ölü olduğunu söyledi ve yok oldu." Göstermek için ellerini oynattı. "Duman gibi." Egwene ciyakladı.

Mat aksi aksi döndü. "Güvenli demiştin! Trollocların buraya gelmeyeceği sözleri... Başka ne düşünebilirdik ki?"

"Görünüşe göre hiç düşünmemişsiniz," dedi kadın, sakinleşerek. "Düşünen herhangi biri, Trollocların girmeye korktuğu bir yerde dikkatli olurdu."

"Mat'in işleri," dedi Nynaeve, kararlı bir sesle. "Hep haylazlık konuşur ve diğerleri de doğduklarında sahip oldukları azıcık aklı onun yanında kaybeder."

Moiraine başını salladı, ama gözlerini Rand ile iki arkadaşından ayırmadı. "Trolloc Savaşları'nın sonlarına doğru, bu yıkıntıların içinde bir ordu kamp yaptı. Trolloclar, Karanlıkdostları, Myrddraaller, Dehşetlordları, binlercesi. Şehirden çıkmadıkları anlaşıldığında, duvarların içine izciler gönderildi. İzciler silahlar, zırh parçaları ve her yere saçılmış kanlar buldu. Ve Trolloc dilinde duvarlara kazınmış, son saatlerinde Karanlık Varlıktan yardım dilenen mesajlar. Daha sonra gelen insanlar ne kandan, ne de mesajlardan iz bulamadılar. Hepsi silinmişti. Yarı-insanlar ve Trolloclar bunu hâlâ hatırlar. Onları buranın dışında tutan budur."

"Ve saklanmamız için burayı buldun, öyle mi?" dedi Rand inanamayarak. "Dışarıda, onlardan kaçmaya çalışmak daha güvenli olurdu."

"Kaçmasaydınız," dedi Moiraine sabırla, "bu binanın çevresine büyüler yaptığımı bilirdiniz. Bir Myrddraal büyülerin burada olduğunu bile anlamaz, çünkü o büyüler başka türden bir kötülüğü durdurmak içindir, ama

Shadar Logoth'ta bulunanlar onları aşamaz ya da çok fazla yaklaşamaz. Sabah geldiğinde gitmemiz güvenli olacak; o şeyler güneşin ışığına dayanamaz. Toprağın derinliklerinde saklanırlar."

"Shadar Logoth mu?" dedi Egwene kararsızca. "Şehrin adının Aridhol olduğunu söylediğini sanmıştım."

"Bir zamanlar Aridhol'du," diye yanıt verdi Moiraine, "ve On Ulus'tan, İkinci Akdi yapan ülkelerden, Dünyanın Kırılışı'ndan sonraki günlerden itibaren Karanlık Varlık'a direnen ülkelerden biriydi. Thorin al Toren al Ban'in Manetheren Kralı olduğu günlerde, Aridnol'un kralı Balwen Mayel'di, Bahven Demirel. Trolloc Savaşları sırasında, ümitsizliğin alacakaranlığında, Yalanların Babası'nın muzaffer çıkması kesin görünürken, Mordeth isimli adam Balwen'in sarayına geldi."

"Aynı adam mı?" diye bağırdılar Rand ve Mat, "Olamaz!" dediler. Moiraine'in bakışları onları susturdu. Aes Sedai'nin sesi dışında oda kıpırtısızdı.

"Mordeth şehre geleli fazla olmadan, Balwen'in kulağına gitti ve kısa sürede Kral'dan sonra gelen kişi oldu. Mordeth, Balwen'in kulağına zehir fısıldadı ve Aridhol değişmeye başladı. Aridhol kendi içine kapandı, sertleşti. Bazılarının Aridhol'un insanlarını görmektense, Trollocları tercih edeceği söylenmeye başladı. Işık'ın zaferi her şeydir. Mordeth'in onlara verdiği savaş haykırışı buydu ve Aridhol'un erkekleri, Işık'ın yolundan saparlarken bunu haykırdılar.

"Hikâyenin tamamı anlatılamayacak kadar uzun ve kasvetlidir ve Tar Valon'da bile ancak bazı kısımları bilinir. Thorin'in oğlu Caar'ın nasıl Aridhol'u İkinci Muharebe'yi yine kazandırabildiği, Bakven'in tahtında, gözlerinde bir delilik ışığı ile, kuru bir kabuk gibi oturduğu, Mordeth yanında gülerken kahkahalar attığı, Caar'ı ve sefaret heyetini Karanlığın Dostları olarak ölüme mahkum ettiği. Prens Caar'ın nasıl Caar bir El olarak anılmaya başlandığı. Aridhol'un zindanlarından nasıl kurtulduğu, Mordeth'in tuhaf katilleri peşindeyken nasıl yapayalnız Sınırboyları'na kaçtığı. Orada kim olduğunu bilmediği Rhea ile nasıl karşılaştığı, onunla nasıl evlendiği, onun ellerinde öleceği, kızın da kendi elleri ile onun mezarında öleceği, Alethloriel'in düşüşüne gidecek ipliği Desen'e nasıl

ördüğü. Manetheren ordularının nasıl Caar'ın intikamını almaya geldiği, Aridhol kapılarını yıkılmış, duvarların içinde canlı hiçbir şey bulamadıkları, ama ölümden de kötü bir şey buldukları. Aridhol'un üzerine, Aridhol'den başka düşman gelmemişti. Kuşku ve nefret, yarattığı şeyden beslenen bir şey doğurmuştu, şehrin üzerinde durduğu kaya yatağının içinde kilitli bir şey. Mashadar hâlâ aç, bekliyor. İnsanlar artık Aridhol'den bahsetmiyor. Buraya Shadar Logoth, Gölgenin Beklediği Yer adını verdiler. Ya da kısaca Gölgenin Bekleyişi.

"Mashadar yalnızca Mordeth'i tüketmedi, ama o da tuzağa düştü ve o da uzun yüzyıllar boyunca bu duvarların içinde bekledi. Onu başkaları da gördü. Bazılarını zihni çarpıtan, ruhu lekeleyen armağanlarla etkiledi, ruha işleyen, büyüyen bir leke, ta ki tek hükmeden o olana ya da... öldürene kadar. Eğer birini duvarlara, Mashadar'in gücünün sınırına kadar kendine eşlik etmeye ikna ederse, o insanın ruhunu tüketebilir. Mordeth o zaman, öldürmekten beter ettiği kişinin bedenini giyerek, yine dünyaya kötülük yaymak için buradan ayrılır.”

"Hazine," diye mırıldandı Perrin, Aes Sedai durduğu zaman. “Hazinesini atlarına kadar taşımamızı istedi." Yüzü perişandı. "İddiaya girerim ki atların şehrin dışında bir yerde olduğunu söyleyecekti."

Uyumayı çok istiyordu, sonuncusu gibi rüyalar görecek olsa bile, ara sıra gözlerini kapanmaya ikna edemiyordu.

Muhafız aniden sessizce odaya girdi. Moiraine bir zil çalınmış gibi uyandı ve doğrulup oturdu. Lan ellerini açtı; üç küçük nesne demir gibi çınlayarak kadının önünde yere düştü. Boynuzlu kafatası şeklinde üç kan kırmızı rozet.

"Duvarların içinde Trolloclar var," dedi Lan. "Bir saatten az sürede burada olurlar. Ve Dha'vollar, içlerinde en kötü olanlarıdır." Diğerlerini uyandırmaya başladı.

Moiraine hızla battaniyelerini katlamaya başladı. "Kaç tane? Burada olduğumuzu biliyorlar mı?" Sesi, bütün bunlar hiç de acil değilmiş gibi çıkıyordu.

"Bildiklerini sanmıyorum," diye yanıt verdi Lan. "Yüzden fazla ve birbirleri dahil, hareket eden her şeyi öldürecek kadar korkmuşlar. Yarı-

insanlar onları sürüyor bir öbek için dört tane ve Myrddraaller bile bir an önce şehirden geçip gitmek için can atar gibiler. Araştırma yapmak için oyalanmıyorlar ve bunu da o kadar üstünkörü yapıyorlar ki, doğrudan üzerimize gelmedikleri sürece endişelenecek bir şey olmadığını söyleyebilirim." Tereddüt etti.

"Bir şey daha mı var?"

"Yalnızca şu," dedi Lan yavaşça. "Myrddraaller Trollocları zorla şehre soktular. Myrddraalleri zorlayan neydi?"

Herkes sessizlik içinde dinliyordu. Thom alçak sesle küfretmeye başladı ve Egwene bir soru sordu. "Karanlık Varlık mı?"

"Aptallaşma, kızım," diye terslendi Nynaeve. "Karanlık Varlık, Yaratıcı tarafından Shayol Ghul'de tutsak edildi."

"En azından şimdilik," diye onayladı Moiraine. "Hayır, Yalanların Babası orada değil, ama yine de buradan ayrılmalıyız."

Nynaeve gözlerini kısarak ona baktı. "Büyülerin korumasından çıkıp gece vakti Shadar Logoth'u mu geçeceğiz?"

"Ya da burada kalıp Trolloclarla yüzleşeceğiz," dedi Moiraine. "Onları buradan uzak tutmak için Tek Güç gerekir. Bu büyüleri bozar ve büyülerin bizi koruması gereken her şeyi buraya çeker. Dahası, otuz kilometre içindeki her Yarı-insanı buraya çekmek için o kulelerden birine işaret ateşi yaksak daha iyi. Gitmek, tercih edeceğim şey değil, ama biz tavşanız ve kovalamacayı yönetenler ise bu av köpekleri."

"Duvarların dışında daha fazlası varsa?" diye sordu Mat. "Ne yapacağız?"

"Baştaki planımı kullanacağız," dedi Moiraine. Lan ona baktı. Kadın bir elini kaldırdı ve ekledi. "O zaman yapamayacak kadar yorgundum. Ama Hikmet sayesinde dinlendim. Irmağa gideceğiz. Orada, sırtımızı suya vererek Trollocları ve Yarı-insanları uzak tutacak ufak büyüler yapabilirim. Bu arada sallar inşa eder ve karşıya geçeriz. Ya da daha iyisi, Saldaea'dan gelen bir tüccar teknesi durdurabiliriz."

Emond Meydanı halkının yüzleri boştu. Lan bunu fark etti.

"Trolloclar ve Yarı-insanlar derin sudan nefret eder. Trolloclar su karşısında dehşete düşer. Hiçbiri yüzemez. Bir Yarı-insan belinden daha yüksek hiçbir suda yüzmez, özellikle de durgun olmayan suda. Trolloclar kaçınacakları bir yol bulabilirlerse bunu bile yapmazlar."

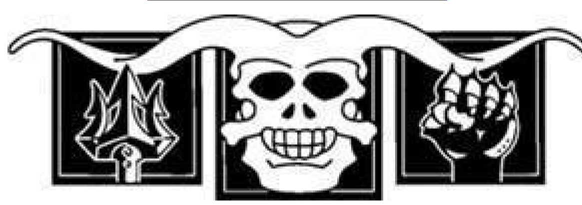
"Yani ırmağın karşısına geçersek güvende oluruz," dedi Rand, ve Muhafız başını salladı.

"Myrddraaller Trolloclara sal yaptırmayı, onları Shadar Logoth'a sürmek kadar güç bulacaklardır ve onları Arinelle'in karşısına bu şekilde geçirmeye çalışırlarsa, yarısı kaçacak, diğer yarısı da muhtemelen boğulacaktır."

"Atlarınızı alın," dedi Moiraine. "Henüz ırmağı geçmedik."

20. BÖLÜM

Rüzgârdaki Toz

Rand kalın, mat sis tabakasından başını kaldırdığı zaman, Muhafız ve Aes Sedai gitmişti bile. Dudaklarını yaladı ve arkadaşları ile göz göze geldi. Onlar da kendisi kadar endişeliydi. Ve daha da kötüsü hepsi ilk önce başka birinin hareket etmesini bekliyor gibiydi. Çevrelerini gece ve yıkıntılar sarmıştı. Soluklar orada bir yerdeydi, ve belki Trolloclar bir sonraki köşede bekliyorlardı. Sis dokunaçlar daha yakına süzüldü, yolu yarılamışlardı ve artık tereddüt etmiyorlardı. Avlarını seçmişlerdi. Rand aniden Moiraine'i çok özledi.

Herkes bakınıyor, ne tarafa gideceklerine karar veremiyordu. Rand, Bulut'u çevirdi ve gri at daha hızlı gitmek için dizginlerini çekiştirerek tırıs koşmaya başladı. Sanki ilk önce harekete geçmek onu diğerlerinin önderi yapmış gibi, herkes onu takip etti.

Moiraine gittikten sonra, Mordeth ortaya çıkarsa onları koruyacak kimse kalmamıştı. Ve Trolloclardan. Ve... Rand kendini düşünmeyi bırakmaya zorladı. Kırmızı yıldızı takip edecekti. Bu düşünceye tutunabilirdi.

Üç kez, atların geçemeyeceği taş ve tuğla yığınları ile tıkanmış sokaklardan döndüler. Rand diğerlerinin kısa ve keskin nefeslerini işitebiliyordu. Paniğe kapılmalarına az kalmıştı. Kendi solumasını yavaşlatmak için dişlerini sıktı. *En azından onları korkmadığına ikna etmen*

gerekiyor. İyi iş çıkarıyorsun, yünkafa! Herkesi güven içinde buradan çıkaracaksın.

Bir sonraki köşeyi döndüler. Sisten bir duvar, kırık döşeme taşlarını dolunay kadar parlak bir ışığa boğmuştu. Atların gövdesi kadar kalın parçalar onlara doğru uzandı. Kimse beklemedi. Dönerek, sıkı bir düğüm halinde, toynak seslerinin yüksekliğine aldırmadan dörtnala kalktılar.

Önlerinde, on adım ötede iki Trolloc belirdi.

Bir an insanlar ve Trolloclar birbirlerine baktılar. İki taraf da birbirinden daha fazla şaşırmıştı. Bir çift Trolloc daha belirdi, sonra bir çift daha, sonra bir çift daha, yeni gelenler öndekilere çarptı, insanları görünce şok geçirmiş bir kitle halinde dondular. Ama donuklukları yalnızca bir an sürdü. Gırtlaktan gelen ulumalar binalardan yankılandı ve Trolloclar öne atıldı. İnsanlar bıldırcın sürüsü gibi dağıldı.

Rand'ın gri atı üç adımda dörtnala koşmaya başladı. "Bu taraftan!" diye bağırdı, ama aynı haykırışı beş ayrı ağızdan duydu. Telaşla omzunun üzerinden baktığında, arkadaşlarının aynı sayıda farklı yönde kaybolduğunu, hepsinin peşinde Trolloclar olduğunu gördü.

Rand'ın peşinde sırıkları havada sallanarak üç Trolloc koşuyordu. Bulut'un adımlarına ayak uydurduklarını fark edince derisi karıncalandı. Bulut'un boynuna eğildi ve kalın bağırışlar eşliğinde atı daha hızlı koşmaya zorladı.

İleride sokak daralıyor, kırık tepeli binalar sarhoş gibi öne eğiliyordu. Boş pencereler yavaş yavaş gümüş bir parıltı ile doldular, yoğun bir sis dışa doğru kabardı. *Mashadar.*

Rand omzunun üzerinden arkaya baktı. Trolloclar hâlâ elli adım arkasında koşuyorlardı; sisin ışığı hepsini açıkça görebilmesini sağlıyordu. Şimdi arkalarında bir Soluk at sürüyordu ve Trolloclar Rand'ı kovaldıkları kadar, Yarı-insan'dan da kaçıyor gibiydi. Rand'ın önünde pencerelerden yarım düzine, bir düzine dokunaç havayı yoklayarak uzandı. Bulut başını arkaya attı ve kişnedi, ama Rand topuklarını zalimce böğrüne gömdü ve at çılgınca öne atıldı.

Rand aralarından geçerken dokunaçlar katılaştı, ama delikanlı Bulut'un boynuna iyice eğilmiş, onlara bakmayı reddediyordu. İlerideki yol açıktı.

Eğer birisi bana dokunursa... Bulut'u yine mahmuzladı ve at öne, gölgelere doğru sıçradı. Bulut hâlâ koşarken, Rand Mashadar'ın parıltısı azalır azalmaz arkasına baktı.

Mashadar'ın dalgalanan gri dokunaçları sokağın yarısını kapatmıştı ve Trolloclar duraklıyordu, ama Soluk bir kırbaç kaptı ve şimşek gibi bir sesle, havada kıvılcımlar yaratarak Trollocların başlarının üzerinde şaklattı. Trolloclar büzülerek Rand'ın arkasından atıldı. Yarı-insan tereddüt etti, siyah başlığı Mashadar'ın uzanan kollarını inceledi ve o da atını mahmuzladı.

Sisin kalınlaşan dokunaçları bir an kararsızca dalgalandı, sonra yılan gibi saldırdı. Her Trolloc'a en az iki tanesi yapıştı, onları gri ışığa boğdu; hayvan burunlu kafalar çığlık atmak için arkaya atıldı, ama sis açık ağızlarının üzerine kapandı, ulumalarını yedi. Soluk'un çevresine dört bacak kalınlığında dokunaç dolandı; Yarı-insan ve siyah atı kapı boşluğunu izledi ve dalgın dalgın başparmağını baltasının sapında gezdirdi. Yıkık şehrin çıkışı açık görünüyordu, ama beş dakikadır orada durmuş, izliyordu. Rüzgâr kıvırcık saçlarını savuruyor, pelerinini götürmeye çalışıyordu, ama o ne yaptığını fark etmeden pelerini bedenine sarıyordu.

Mat'in ve Emond Meydanı'ndaki başka herkesin onun ağır akıllı olduğunu düşündüğünü biliyordu. Bunun sebebi kısmen iriyarı olması ve genelde dikkatli hareket etmesi idi, hep bir şeyi kıracağından ya da birini inciteceğinden korkmuştu, çünkü birlikte büyüdüğü oğlanlardan çok daha iriydi ama elinden geldiği sürece her şeyi enine boyuna düşünmeyi tercih ediyordu. Hızlı ve dikkatsizce düşünmek Mat'i sık sık kaynar kazana atmıştı. Mat'in hızlı düşünmesinin zaman zaman Perrin'i, Rand'ı, hatta hepsini birden kaynar kazana attığı da olmuştu.

Boğazına bir şey oturdu. *Işık, kaynar kazana atılmayı düşünme.* Düşüncelerini yine düzenlemeye çalıştı. Dikkatli düşünmek gerekirdi.

Kapının önünde bir zamanlar bir tür meydan, içinde de dev bir çeşme vardı. Çeşmenin bir kısmı hâlâ oradaydı, büyük, yuvarlak bir havuzun içinde kırık heykeller. Kapıya ulaşmak için neredeyse yüz adım gitmesi gerekecekti ve onu meraklı gözlerden koruyacak, geceden başka bir şey

yoktu. Bu hiç de hoş bir düşünce değildi. O görünmeyen izleyicileri çok iyi hatırlıyordu.

Bir süre önce şehrin içinde duyduğu boruları düşündü. Diğerlerinden bazılarının ele geçirilmiş olabileceğini düşünerek neredeyse içeri girecekti, ama sonra eğer yakalanmışlarsa, yalnız başına hiçbir şey yapamayacağı aklına geldi. Lan ne demişti, *Yüz Trolloc ve dört Soluk'a karşı.* Moiraine Sedai *"ırmağa ulaşın,"* dedi.

Yine kapıyı incelemeye başladı. Dikkatli düşünmek ona pek bir şey sağlamamıştı, ama kararını vermişti. Derin gölgelerden daha az karanlık olanlara çıktı.

O bunu yaparken, meydanın karşı tarafında bir başka at belirdi ve durdu. Perrin de durdu ve baltasını yokladı; balta onu hiç teselli etmiyordu. Karanlık şekil bir Soluk'sa...

"Rand?" dedi yumuşak ve tereddütlü bir ses.

Perrin rahatlayarak uzun bir nefes verdi. "Benim, Perrin, Egwene," diye seslendi, aynı ölçüde yumuşak bir sesle. Yine de, sesi karanlıkta çok yüksek gelmişti.

Atlar çeşmenin yanında bir araya geldiler.

"Başka kimseyi gördün mü?" diye sordu ikisi aynı anda ve ikisi de başlarını iki yana sallayarak karşılık verdiler.

"Kurtulacaklar," diye mırıldandı Egwene, Bela'nın boynunu okşayarak. "Değil mi?"

"Moiraine Sedai ve Lan onlara göz kulak olur," diye yanıt verdi Perrin. "Irmağa ulaşınca hepimize birden göz kulak olacaklar." Öyle olmasını umuyordu.

Ormanda Trolloclar ya da Soluklar olsa da, kapının öte yanına geçince büyük bir rahatlama hissetti. Trollocları ve Solukları düşünmeyi bıraktı. Çıplak dallar kırmızı yıldızı görmesini engellemiyordu ve artık Mordeth'in elinden kurtulmuşlardı. O adam, Perrin'i Trolloclardan daha fazla korkutmuştu.

Kısa süre sonra ırmağa ulaşacaklar, Moiraine ile buluşacaklardı ve kadın onları Trolloclardan da kurtaracaktı. İnanıyordu, çünkü inanmaya ihtiyacı vardı. Rüzgâr dalları birbirine sürtüyor, her daim yeşil ağaçların üzerindeki yaprakları ve iğneleri hışırdatıyordu. Bir gece şahininin yalnız haykırışı karanlıkta süzüldü ve Perrin ile Egwene, ısınmak için birbirlerine sokuluyormuş gibi atlarını yaklaştırdılar. Çok yalnızdılar.

Arkalarından bir yerden bir Trolloc borusu öttü, avcıları acele etmeye zorlayan hızlı, inleyen ötüşler. Sonra kalın, yarı-insan ulumalar, borudan hız alarak arkalarında yükseldi. Yaratıklar insan kokusu alınca ulumalar keskinleşti.

Perrin, "Hadi!" diye bağırarak atını dörtnala kaldırdı. Egwene de ona yetişti ve ikisi çizmelerini topuklayarak, çıkardıkları gürültüye ve onlara çarpan dallara aldırmadan kaçtılar.

Solgun ay ışığı kadar içgüdülerinin de kılavuzluğu altında ağaçların arasından geçerken Bela geride kaldı. Perrin arkaya baktı. Egwene kısrağını tekmeledi ve dizginleri salladı, ama bir işe yaramıyordu, Seslere bakılırsa, Trolloclar yaklaşıyordu. Dizginleri, kızın geride kalmamasını sağlayacak kadar çekti.

Onca dönüşten sonra, kılavuz yıldızı gözden kaybetmişlerdi.

"Ben yine de orada diyorum," dedi Mat, sağına işaret ederek. "En son kuzeye gidiyorduk ve bu da şu taraf doğu demek."

"İşte orada," dedi Thom aniden. Sol taraftaki dolaşık dalların arasından, doğrudan kırmızı yıldıza işaret etti. Mat alçak sesle bir şeyler mırıldandı.

Rand göz ucuyla bir hareket yakaladı ve o anda bir Trolloc bir ağacın arkasından sessizce, sırığını sallayarak sıçradı. Rand atını topukladı ve iki Trolloc daha gölgelerin arasından atılırken at öne fırladı. Bir halat halkası Rand'ın boynuna sürtündü, belkemiğinden aşağı bir ürperti yaydı.

Bir ok, hayvansı yüzlerden birini gözünden yakaladı, sonra atları ağaçların arasında koşarken Mat yetişti. Rand ırmağa doğru ilerlediklerini fark etti, ama bunun bir işe yarayacağından emin değildi. Trolloclar arkalarından koşuyordu, neredeyse uzanıp atlarının dalgalanan kuyruklarını yakalayacak

kadar yakındılar. Yarım adım daha yaklaşsalar sırıklar hepsini eyerlerinden aşağı indirirdi.

Rand, boynu ile halkalar arasına daha fazla mesafe koymak için gri atın boynuna eğildi. Mat'in yüzü neredeyse tamamen atının yelesine gömülmüştü. Ama, Rand Thom'un nerede olduğunu merak etti. Âşık, üç Trolloc da oğlanların peşinden gittiğinden yalnız kalmasının daha iyi olacağına mı karar vermişti?

Thom'un atı aniden gecenin içinde, Trollocların arkasında belirdi. Âşığın eli arkaya, sonra öne fırlarken, Trollocların yalnızca şaşkınlık içinde arkalarına bakacak kadar zamanları oldu. Ay ışığı çeliğin üzerinden yansıdı. Bir Trolloc öne devrildi, yuvarlandı, ve sonunda bir yığın halinde yerde kaldı. Bir ikincisi çığlık atarak diz üstü çöktü, iki eliyle sırtını pençelemeye başladı. Üçüncüsü hırladı, bir ağız dolusu keskin dişi ortaya çıkardı, ama arkadaşları devrilirken, dönüp karanlıkta kayboldu. Thom'un eli kırbaç savurma hareketini yine yaptı ve Trolloc çığlık attı, ama yaratık koşarken çığlıkları uzakta kayboldu.

Rand ve Mat doğrulup Âşığa baktı.

"En iyi bıçaklarım," diye mırıldandı Thom, ama atından inip bıçaklarını almak için hiçbir şey yapmadı. "Kaçan başkalarını da getirecek. Umarım ırmak çok uzak değildir. Umarım..." Bunu söylemek yerine başını iki yana salladı ve atını sürdü. Rand ve Mat onun peşine düştüler.

Kısa süre sonra, ağaçların gece siyahı suyun tam kenarında büyüdükleri alçak kıyıya ulaştılar. Suyun ay ışığı ile süslü yüzeyi rüzgârla dalgalanıyordu. Rand karşı kıyıyı hiç göremiyordu. Irmağı karanlıkta, sal üzerinde geçme fikrinden hoşlanmıyordu, ama bu kıyıda kalma fikrinden de hiç hoşlanmıyordu. *Zorunlu kalırsam yüzerim bile.*

Irmaktan uzakta bir yerde bir Trolloc borusu öttü, karanlığın içinde, keskin, telaşlı ve hızlı bir ötüş. Yıkıntılardan çıktıklarından beri duydukları ilk boru sesiydi. Rand bunun, diğerlerinden bazılarının yakalandığı anlamına mı geldiğini merak etti.

"Tüm gece burada kalmanın faydası yok," dedi Thom. "Bir yön seçin. Aşağı mı, yukarı mı?"

"Ama Moiraine ve diğerleri herhangi bir yerde olabilir," diye itiraz etti Mat. "Seçeceğimiz herhangi bir yön bizi onlardan uzaklaştırabilir."

"Olabilir." Thom atına dil şaklatarak ırmağın aktığı yöne döndü ve kıyı boyunca ilerlemeye başladı. "Olabilir." Rand Mat'e baktı. Mat omuzlarını silkti ve Âşığın peşine takıldılar.

Bir süre hiçbir şey değişmedi. Kıyı bazı yerlerde daha yüksek, bazılarında daha alçaktı. Ağaçlar bazen gürleşiyor, bazen küçük açıklıklarda seyreliyordu, ama gece, ırmak ve rüzgâr hep aynıydı, soğuk ve karanlık. Ve hiç Trolloc yoktu. Bu, Rand'ın vazgeçmek istemeyeceği bir değişiklikti.

Sonra ileride ışık gördü, tek bir nokta. Yaklaştıkları zaman ışığın, bir ağacın üzerindeymiş gibi ırmaktan yüksekte olduğunu gördüler. Thom hızını artırdı ve alçak sesle bir ezgi mırıldanmaya başladı.

Sonunda ışığın kaynağını seçebildiler, büyük bir tüccar teknesinin direklerinden birine asılmış bir lamba. Tekne, ağaçların arasında, bir açıklıkta, geceyi geçirmek için bağlanmıştı. Neredeyse on sekiz metreydi, akıntı ile hafifçe kıpırdanıyor, ağaçlara bağlanmış palamarları Çekiştiriyordu. Halatlar rüzgârda mırıldanıyor, gıcırdıyordu. Lamba güvertede ayın verdiği aydınlığı ikiye katlıyordu, ama görünürde kimse yoktu.

"Şimdi bu," dedi Thom atından inerken, "Aes Sedai'nin salından daha iyi, değil mi?" Ellerini kalçalarına dayayıp durdu.

Rand'ın sırtına aniden bir şey indi ve onu güverteye yıktı. Kılıcı uzanan elinden yuvarlandı. Rand ağzı açık, nefes almaya çalışarak kılıca uzandı. Kasları acılı bir yavaşlıkla tepki verdi; Rand, sümüklüböcek gibi kıvrandı. Bırakılmak isteyen adam kılıca korku dolu, kıskanç bir bakış fırlattı, sonra gölgelerin içinde kayboldu.

Rand acı içinde omzunun üzerinden baktı ve şansının tükendiğini anladı. Kurt burunlu bir Trolloc küpeştenin üzerinde denge kurmuş, duruyor, elinde sırtına indirdiği sırığın kırık ucu, ona bakıyordu. Rand kılıcına ulaşmaya, uzaklaşmaya çalıştı, ama kolları ve bacakları sarsılarak hareket ediyordu ve istediklerinin ancak yarısını yapabiliyordu. Hepsi sallandı, tuhaf yönlere gitti. Göğsü demir bantlarla bağlanmış gibi geliyordu; gözlerinin önünde

gümüş noktalar uçuşuyordu. Çılgınca bir kaçış yolu aradı. Trolloc ona saplayacakmış gibi ucu çentikli sırığı kaldırdığında, zaman yavaşlar gibi oldu. Yaratık, Rand'a bir rüyada hareket ediyormuş gibi geldi. Kalın kolun arkaya gitmesini izledi; kırık sırığın karnını deldiğini, o yırtıcı acıyı hissetmeye başlamıştı bile. Ciğerlerinin patlayacağını sandı. *Öleceğim! Işık bana yardım et, öleceğim...!* Trolloc'un kolu mızrakla öne savrulmaya başladı ve Rand tek bir feryat için nefes buldu. "Hayır!"

Gemi aniden sallandı ve bir seren direği gölgelerin içinden savrulup, kemik kırılma sesleri eşliğinde Trolloc'un göğsüne çarparak, öteki yana devirdi.

Rand bir an nefes nefese, yukarıda öne arkaya sallanan seren direğine bakarak yattı, kaldı. *Bu, şansımın son kırıntısını da tüketmiş olmalı,* diye düşündü. *Bundan sonra başkası kalmış olamaz.*

Titreyerek ayağa kalktı ve kılıcını aldı. Bu sefer Lan'in öğrettiği gibi iki eliyle tuttu, ama güvertede kılıcını üzerinde kullanabileceği hiçbir şey kalmamıştı. Tekne ile kıyı arasındaki siyah su dolu boşluk hızla genişliyordu, Trollocların haykırışları arkada, gecenin içinde soluyordu.

Kılıcını kınına sokup, küpeşteye dayanırken, ceketi dizlerine kadar inen gürbüz bir adam yaklaşıp dik dik ona baktı. Uzun saçları kaslı omuzlarına dökülüyordu ve üst dudağını çıplak bırakan sakalı yuvarlak yüzünü çevreliyordu. Yuvarlak, ama yumuşak değil. Seren direği yine savruldu ve sakallı adam onu yakalarken bakışlarını bir anlığına o tarafa çevirdi; direk geniş avucuna çarparken kısa bir şat sesi çıkardı.

"Geldi!" diye bağırdı. "Talih! Neredesin, Gelb?" O kadar hızlı konuşuyordu, sözcükler o kadar birbirine giriyordu ki, Rand onu arılayamıyordu. "Kendi gemimde benden saklanamazsın! Floran Gelb'i buraya getirin!"

Mürettebattan boğagözü lambası taşıyan bir adam geldi ve iki kişi ince yüzlü bir adamı lambanın düşürdüğü ışık çemberine ittirdi. Rand bunun ona tekneyi öneren adam olduğunu gördü. Adamın gözleri devamlı geziniyor, asla toplu adamın gözleri ile karşılaşmıyordu. Toplu ve kısa boylu adamın kaptan olduğunu düşündü Rand. Rand'ın çizmelerinden birinin çarptığı yerde, Gelb'in alnında bir yara oluşmuştu.

"Bu seren direğini bağlaman gerekmiyor muydu, Gelb?" diye sordu kaptan şaşırtıcı bir sakinlikle, ama hâlâ eskisi kadar hızlı konuşarak.

Gelb gerçekten şaşkın görünüyordu. "Ama bağladım. Sıkı sıkı bağladım. Bazen elim biraz ağır oluyor, kabul ediyorum, Kaptan Domon, ama işlerimi hep yaparım."

"Demek elin ağır, öyle mi? İş uyumaya gelince elin hiç de ağır değil ama. Nöbet tutman gerekirken uyumaya gelince. Bir adam hepimizi öldürebilirdi, sırf senin yüzünden."

"Hayır, Kaptan, hayır. Onun yüzünden oldu." Gelb doğrudan Rand'ı işaret etti. "Ben gerektiği gibi nöbet tutuyordum, ama o gizlice yaklaştı ve bana bir sopayla vurdu." Başındaki yaraya dokundu, irkildi ve dik dik Rand'a baktı. "Onunla mücadele ettim, ama sonra Trolloclar geldi. Bu adam onların dostu, Kaptan. Bir Karanlıkdostu. Trolloclarla işbirliği yapıyor."

"Benim yaşlı büyükannemle işbirliği yapıyor!" diye kükredi Kaptan Domon. "Son seferinde seni uyarmamış mıydım, Gelb? Beyazkoprü'de gidiyorsun! Seni gemiden şimdi indirmeden gözümünün önünden kaybol." Gelb lamba ışığından fırladı ve Domon boşluğa bakarak, ellerini açıp kapayarak durdu. "Bu Trolloclar beni takip ediyorlar. Neden rahat bırakmıyorlar? Neden?"

Rand küpeştenin üzerinden baktı ve kıyının artık görülmediğini fark edince şok geçirdi. Teknenin kıçındaki uzun dümenin başında iki adam vardı ve şimdi her yanda altışar adam kürek çekiyor, gemiyi bir su böceği gibi ırmağın üzerinde sürüklüyordu.

"Kaptan," dedi Rand, "orada arkadaşlarımız var. Geri dönüp onları da alırsanız, eminim sizi ödüllendireceklerdir."

Kaptanın yuvarlak yüzü hızla Rand'a döndü ve Thom ile Mat belirince ifadesiz bakışlarına onları da dahil etti.

"Kaptan," diye başladı Thom eğilerek, "İzin verin,.."

"Siz aşağı gelin," dedi Kaptan Domon, "gelin de, gemime ne tür şeyler binmiş, göreyim. Gelin. Talih beni terk etsin, birisi şu lanet sereni

bağlasın!" Gemiciler seren direğini almak için koşarken ayaklarını vurarak geminin kıçına yürüdü. Rand ve iki arkadaşı takip etti.

Kaptan Domon'un kıç tarafta, kısa bir merdiven inilerek ulaşılan düzenli bir kamarası vardı. İçerideki her şey doğru yerinde olduğu izlenimi uyandırıyordu, kapının arkasındaki çengellere asılı ceketlere ve pelerinlere kadar. Kamara, geminin eni boyunca uzanıyordu, bir yanda geniş bir yatak, diğer yanda ağır bir masa vardı. Yalnızca bir tane yüksek sırtlı, sağlam kollu sandalye vardı. Kaptan sandalyeye oturdu ve diğerlerine de, kamaradaki tek mobilyalar olan muhtelif sandıkların ya da bankların üzerinde oturmalarını işaret etti. Yüksek bir homurtu, Mat'in yatağın üzerine oturmasını engelledi.

"Şimdi," dedi kaptan, hepsi oturduktan sonra. "Benim adım Bayie Domon; Serpinti'nin, yani bu geminin sahibi ve kaptanıyım. Siz kimsiniz, bu ıssız yerde ne işiniz var ve başıma açtığınız bela yüzünden neden sizi küpeşteden aşağı atmayayım?"

Rand hâlâ Domon'un hızlı konuşmasını takip etmekte güçlük çekiyordu. Kaptanın söylediklerinin son kısmını çözdükten sonra şaşkınlık içinde gözlerini kırpıştırdı. Bizi küpeşteden aşağı atmak mı?

Mat telaşla konuştu, "Size sorun yaratmak istemedik. Biz Caemlyn'e gidiyorduk ve oradan sonra..."

"Ve sonra rüzgâr bizi nereye götürürse," diye araya girdi Thom. "Işıklar böyle yolculuk eder, rüzgârdaki tozlar gibi. Ben bir âşığım, anlıyor musunuz, adım Thom Merrilin." Sanki kaptan onları gözden kaçırabilirmiş gibi, pelerinini öyle kaydırdı ki, rengarenk yamalar kıpırdandı. "Bu iki köylü hödük çırağım olmak istiyorlar, ama henüz onları kabul edeceğimden emin değilim." Rand sırıtmakta olan Mat'e baktı.

"Bunların hepsi iyi, güzel, adamım," dedi Kaptan Domon sakin sakin, "ama bana hiçbir şey anlatmıyor. Hatta daha da az. Talih beni dürtsün, orası bildiğim hiçbir yerden Caemlyn'e giden yolların üzerinde değil."

"Şimdi, bu başlı başına ayrı bir hikâye," dedi Thom ve hemen anlatmaya başladı.

Thom'a göre, kış karları yüzünden Baerlon'un ötesinde, Puslu Dağlar'da bir madenci kasabasında kısıtlı kalmıştı. Oradayken, Aridhol denilen bir

şehirde, Trolloc Savaşlarından kalan bir hazineye dair efsaneler duymuştu. Tesadüf eseri, yıllar önce Illian'da, bir zamanlar hayatını kurtardığı bir arkadaşı ölüm döşeğinde ona Aridhol'ün yerini gösteren bir harita vermiş, son nefesinde haritanın Thom'u zengin edebileceğini fısıldamıştı. Thom efsaneleri duyana kadar buna hiç inanmamıştı. Karlar yeterince eridikten sonra birkaç arkadaşı ile yola çıkmıştı. Bu çırak adayları da onlar arasındaydı. Büyük güçlüklerle geçen bir yolculuktan sonra şehrin yıkıntısını bulmuşlardı. Ama hazinenin Dehşetlordları'ndan birine ait olduğu, onu Shayol Ghul'e götürmek için Trollocların gönderildiği anlaşılmıştı. Karşılaştıkları neredeyse her tehlike Trolloclar, Myrddraaller, Draghkar, Mordeth, Mashadar hikâye boyunca bir ya da öteki noktada başlarına bela oldu, ama Thom öyle anlatıyordu ki, sanki her biri kişisel olarak onun peşindeydi ve onlarla büyük bir beceriyle başa çıkmıştı. Çoğunu Thom'un gösterdiği bir sürü kahramanlıktan sonra, Trolloclar onları kovalarken kaçmışlardı, ama geceleyin arkadaşlarından ayrı düşmüşler, sonunda Thom ve iki arkadaşı onlara kalan son yere sığınmışlardı, Kaptan Domon'un sevinçle gördükleri teknesine.

Âşık sözünü bitirdiği zaman, Rand ağzının bir süredir açık durduğunu fark etti ve bir tıkırtı ile kapattı. Mat'e baktığında, onun da dört açılmış gözlerle Aşığı izlediğini gördü.

Kaptan Domon parmakları ile sandalyesinin kolunu dövdü. "Çoğu kişinin inanmayacağı bir hikâye. Elbette, ben Trollocları gördüm, değil mi?"

"Her sözcüğü doğru," dedi Thom yumuşak sesle. "İlk ağızdan."

"Yanınızda hazine var mı?"

Thom üzüntüyle ellerini açtı. "Heyhat, yanımıza alabildiğimiz azıcık hazine, son Trolloclar belirdiği zaman kaçan atlarımızın üzerindeydi. Benim elimde tek kalan flütüm ve arpım, birkaç bakır metelik ve sırtımdaki giysiler. Ama inan bana, o hazineden tek bir şey bile istemezdin. Karanlık Varlık'ın lekesini taşıyor. En iyisi onu yıkıntılara ve Trolloclara bırakmak."

"Demek yolculuğunuzun karşılığını ödeyecek paranız yok. Karşılığını ödemediği sürece kendi kardeşimi bile tekneme almam, özellikle de peşinden küpeştemi biçen ve halatlarımı doğrayan Trolloclar getirmişse. Neden geldiğiniz yere yüzmenize izin verip, sizden kurtulmayayım?"

"Bizi kıyıya bırakmazsın, değil mi?" dedi Mat. "Orada Trolloclar varken bırakmazsın."

"Kıyıdan bahseden kim?" diye yanıt verdi Domon kuru kuru. Onları bir süre inceledi, sonra ellerini masanın üzerine koydu. "Bayie Domon mantıklı bir adamdır. Eğer bir çıkış yolu varsa, sizi kenardan aşağı atmam. Şimdi, görüyorum ki, çıraklarından birinin bir kılıcı var. Benim de iyi bir kılıca ihtiyacım var ve iyi bir adam olup, o kılıç karşılığında Beyaznehir'e kadar teknemde yolculuk yapmanıza izin vereceğim."

Thom ağzını açtı, ama Rand telaşla konuştu, "Hayır!" Tam kılıcı ona birilerine versin diye vermemişti. Bronz balıkçılı hissederek elini kabzanın üzerinde gezdirdi. Kılıç yanında olduğu sürece, Tam yanındaymış gibi hissedecekti.

Domon başını iki yana salladı. "Eh, hayırsa, hayırdır. Ama Bayie Domon bedava yolculuk yaptırmaz, kendi annesine bile."

Rand gönülsüzce ceplerini boşalttı. Çok şey yoktu, birkaç bakır Para ve Moiraine'in verdiği gümüş para. Gümüşü kaptana uzattı. Mat bir saniye sonra içini çekti ve aynısını yaptı. Thom dik dik onlara baktı, ama yüzündeki ifade öyle çabuk bir gülümseme ile yer değiştirdi ki, Rand dik bakışları gördüğünden emin olamadı.

Kaptan Domon beceriyle iki şişman, gümüş parayı delikanlıların birinden aldı, arkasındaki pirinç kayışlı sandıktan küçük bir teraziye şıngırdayan bir kese çıkardı. Dikkatle ölçtükten sonra paraları keseye bıraktı ve ikisine daha ufak gümüş ve bakır paralar verdi. Daha çok bakır. "Beyaznehir'e kadar," dedi, deri ciltli defterine düzenli kayıtlar alarak.

"Bu, Beyaznehir yolculuğu için pahalı," diye homurdandı Thom.

"Artı tekneme verilen zararlar," diye yanıt verdi kaptan sakin sakin. Teraziyi ve keseyi sandığa koydu ve hoşnutluk içinde kapattı, "Artı, biraz da Trollocları üzerime getirdiğiniz ve bu yüzden bol bol sığ yeri bulunan bu yeri gece aşmam gerektiği için."

"Ya diğerleri?" diye sordu Rand. "Onları da alacak mısın? Şimdiye dek ırmağa ulaşmışlardır, ya da kısa süre sonra ulaşacaklardır ve direğindeki o lambayı göreceklerdir."

Kaptan Domon'un kaşları şaşkınlık içinde kalktı. "Yerimizde kıpırdamadan kaldığımızı mı düşünüyorsun, delikanlı? Talih beni dürtsün, sizin tekneye bindiğiniz yerden dört buçuk, beş kilometre uzaktayız. Trolloclar adamlarımın küreklere tüm güçleriyle asılmasına sebep oldu. Trollocları istemedikleri kadar iyi tanırlar ve akıntı da yardımcı oluyor. Ama fark etmez. Kıyıda ihtiyar büyükannem olsa bile bu gece bir daha kıyıya yanaşmam. Belki de Beyaznehir'e varana kadar yanaşmam. Bu geceden önce ensemde Trolloc nefesini yeterince duydum ve elimden geliyorsa daha fazlasını istemiyorum."

Thom ilgiyle öne eğildi. "Daha önce Trolloclarla karşılaştın mı? Son zamanlarda mı?"

Domon, Thom'a kısık gözlerle bakarak tereddüt etti, ama konuştuğu zaman sesinde yalnızca tiksinti vardı. "Kışı Saldaea'da geçirdim, adamım. Benim seçimim değil, ama ırmak erken dondu ve buz geç kırıldı. Maradon'daki en yüksek kulelerden Afet'i görebilirsin, diyorlar, ama benim umurumda değil. Ben orayı daha önce gördüm ve hep Trollocların çiftliklere saldırdığından falan bahsediliyordu. Ama geçtiğimiz kış her gece bir çiftlik yakıldı. Evet, ve zaman zaman bütün bir köy. Şehir duvarlarına kadar geldiler. Ve bu yeterince kötü değilmiş gibi, insanlar bunun Karanlık Varlık'ın hareketlenmeye başladığı, Son Günlerin yaklaştığı anlamına geldiğini söylüyorlardı." Ürperdi ve sanki bu düşünce kafatasını karıncalandırıyormuş gibi kafasını kaşıdı. "İnsanların Trollocların masal olduğuna, anlattığım hikâyeleri yolcuların yalanlarından başka bir şey olmadığına inandığı yerlere gelmek için sabırsızlanıyorum."

Rand dinlemeyi bıraktı. Karşı duvara baktı, Egwene ve diğerlerini düşündü. O Serpinti'de güvendeyken, onların hâlâ gecenin içinde bir yerde olması hiç doğru gelmiyordu. Kaptanın kamarası artık eskisi kadar rahat gelmiyordu.

Thom onu ayağa kaldırdığında şaşırdı. Âşık, omzunun üzerinden Kaptan Domon'a bu köylü hödükler için özürler dileyerek onu ve Mat'i merdivene doğru ittirdi. Rand tek söz söylemeden merdiveni tırmandı.

Güverteye ulaştıklarında Thom işitecek kimse olmadığından emin olmak için hızla çevresine bakındı, sonra gürledi: "Siz gümüşlerinizi saçmakta

acele etmeseydiniz birkaç şarkı ve hikâye karşılığında teknede kalmamızı sağlayabilirdim."

"Ben o kadar emin değilim," dedi Mat. "Bizi ırmağa atmak konusunda ciddi gibiydi."

Rand yavaşça küpeşteye yürüdü, yaslandı ve geceye bürünmüş ırmağa baktı. Kıyıda bile, siyahlıktan başka hiçbir şey göremiyordu. Bir dakika sonra Thom elini omzuna koydu, ama o kıpırdamadı.

"Yapabileceğin bir şey yok, evlat. Dahası, muhtemelen onlar... Moiraine ve Lan'in yanında güvendedirler. Onları kurtarmak için o ikisinden daha iyisini düşünebiliyor musun?"

"Onu gelmemesi için ikna etmeye çalıştım," dedi Rand.

"Elinden geleni yaptın, evlat. Kimse daha fazlasını isteyemez."

"Ona göz kulak olacağımı söylemiştim. Daha fazla çabalamalıydım." Küreklerin gıcırtısı ve halatların rüzgârda mırıldanması yaslı bir ezgi yaratıyordu. "Daha fazla çabalamalıydım," diye fısıldadı.

21. BÖLÜM

Rüzgârı Dinle

Arinelle Irmağı üzerinde sürünen güneş ışığı, Nynaeve'in sırtını genç bir meşenin gövdesine vermiş, uykunun derin nefeslerini alarak oturduğu çukura ulaştı. Atı da başını indirmiş, bacaklarını açmış uyuyordu. Dizginler genç kadının bileğine sarılmıştı. Güneş ışığı atın göz kapaklarına düştüğünde hayvan gözlerini açtı ve başını kaldırıp, dizginleri çekti. Nynaeve irkilerek uyandı.

Bir an nerede olduğunu merak ederek çevresine baktı, sonra hatırladığı zaman daha büyük bir şaşkınlık ile bakındı. Ama çevresinde yalnızca ağaçlar, atı ve çukurun dibinde eski, kuru yapraklardan bir halı vardı. En koyu gölgelerin içinde, geçen yılın gölgenineli mantarları yere düşmüş bir kütüğün üzerinde halkalar oluşturmuştu.

"Işık seni korusun, kadın," diye mırıldandı, arkasına yaslanarak. "Bir gece için bile uyanık kalamıyorsun." Dizginleri çözdü ve doğrulurken bileğine masaj yaptı. "Bir Trolloc tenceresinde uyanabilirdin."

Çukurun kenarına tırmanır, dışarıyı gözetlerken, ölü yapraklar hışırdadı. Irmak ile arasında bir avuç dişbudak ağacından başka bir şey yoktu. Ağaçların çatlak kabukları ve çıplak dalları onların da ölü görünmesine sebep oluyordu. Ötede geniş, mavi-yeşil ırmak akıyordu. Boş. Üzerinde hiçbir şey yoktu. Karşı kıyıda dağınık her daim yaş ağaçlar, söğütler ve

köknarlar vardı; Nynaeve'in bulunduğu kıyıdan daha seyrektiler. Moiraine ya da gençlerden biri oradalarsa da, iyi gizlenmiş olmalıydılar. Elbette, onun görebildiği bir yerden geçmiş ya da geçmeye çalışmış olmaları gerekmiyordu. Irmak boyunca, otuz kırk metre içinde herhangi bir yerde olabilirlerdi. Eğer dün geceden sonra hayatta kalmışlarsa.

Böyle şeyler düşündüğü için kendi kendine kızarak çukurun içine döndü. Kış Gecesi bile, Shadar Logoth'tan önceki savaş bile onu dün geceye, o şeye, Mashadar'a hazırlamamıştı. Çılgınca at sürmeler, başka hayatta kalan kimse olup olmadığını merak etmeler, bir Soluk ya da Trolloclarla ne zaman yüz yüze geleceğini merak etmeler. Trollocların uzakta hırlamasını, bağrışmalarını duymuştu ve titrek boru sesleri içini rüzgârdan daha fazla dondurmuştu, ama yıkıntıların içinde Trolloclarla karşı karşıya geldiği zaman dışında onları yalnızca bir kez görmüştü ve o seferinde de şehirden çıkmıştı. Önünde, otuz adım ötesinde yaklaşık on Trolloc belirmiş, o anda uluyarak, bağırarak, sırıklarını sallayarak üzerine saldırmışlardı. Ama genç kadın atını çevirdiğinde susmuşlar, havayı koklamak için burunlarını kaldırmışlardı. Nynaeve kaçamayacak kadar şaşkın, sırtlarını dönüp gecenin içinde kaybolmalarını izlemişti. Ve en korkutucu olanı da buydu.

"İstedikleri kişilerin kokusunu tanıyorlar," dedi atına, çukurun içinde ayakta durarak, "ve o ben değilim. Görünüşe göre Aes Sedai haklı. Gecenin Çobanı yutsun onu."

Bir karara vardı ve atını çekerek ırmak boyunca aşağıya doğru yola koyuldu. Yavaş yavaş, çevresindeki ormanı dikkatle gözleyerek ilerliyordu; Trollocların onu istememiş olması, bir kez daha karşılaşırlarsa gitmesine izin verecekleri anlamına gelmiyordu. Ormana ne kadar dikkat etse de, önündeki zemine daha çok dikkat ediyordu. Diğerleri geceleyin buradan geçmişlerse bazı işaretler görebilirdi, at sırtında kaçırabileceği işaretler. Hatta bu kıyıdalarsa onlara rastlayabilirdi bile. Eğer hiçbiri olmazsa, ırmak onu zaman içinde Beyazköprü'ye götürürdü ve Beyazköprü'den Caemlyn'e, ve gerekirse oradan Tar Valon'a bir yol vardı.

Bu düşünce onu yıldıracak kadar muazzamdı. Bundan önce, tıpkı oğlanlar gibi o da Emond Meydanı'ndan uzaklaşmamıştı. Taren Salı ona tuhaf görünmüştü; Egwene ile oğlanları bulmaya kararlı olmasaydı, hâlâ şaşkın şaşkın Baerlon'a bakıyor olurdu. Ama o bunların hiçbirinin kararlılığını

bozmasına izin vermedi. Eninde sonunda Egwene ile oğlanları bulacaktı. Ya da başlarına her ne gelmişse, Aes Sedai'den hesap sormanın bir yolunu bulacaktı. *Öyle ya da böyle,* diye yemin etti.

Zaman zaman izler buluyordu, epey iz, ama genelde ne kadar çabalarsa çabalasın, izlerin kime ait olduğunu, kovalayan mı, yoksa kovalanan biri mi olduğunu çıkaramıyordu. Bazıları insanlara ya da Trolloclara ait olabilecek çizme izleriydi. Diğerleri ise keçi ya da sığır toynaklarının bıraktığı izlerdi; bunların Trolloc izi olduğu açıktı. Ama aradığı kişilere ait olduğundan emin olduğu izler bulamıyordu.

Yaklaşık altı kilometreyi bu şekilde aştıktan sonra, rüzgâr ona odun dumanı kokusu getirdi. Irmağın aşağısından geliyordu. *Çok uzak değil,* diye düşündü Nynaeve. Bir an tereddüt ettikten sonra atını ırmaktan epey uzakta, gür, her daim yeşil ağaç koruluğunda, bir köknara bağladı. Duman Trolloc demek olabilirdi, ama öğrenmenin tek yolu bakmaktı. Trollocların ateşi ne için kullanıyor olabileceğini düşünmemeye çalıştı.

İçten içe, yol boyunca tutmak zorunda kaldığı eteğine küfrederek, eğilerek ağaçtan ağaca kaydı. Elbiseler sessiz yürümek için değildi. At sesleri duyunca yavaşladı ve sonunda bir dişbudak ağacının arkasından baktığında, kıyıda, küçük bir açıklıkta inen Muhafız'ı gördü. Aes Sedai küçük bir ateşin yanındaki kütükte oturuyordu ve ateşin üzerindeki su dolu çaydanlık kaynamak üzereydi. Kadının beyaz kısrağı arkasında, seyrek çayırda otluyordu. Nynaeve olduğu yerde kaldı.

"Hepsi gitmiş," diye bildirdi Lan sertçe. "Seçebildiğim kadarıyla dört Yarı-insan şafaktan iki saat önce güneye doğru yola çıkmış geride fazla iz bırakmıyorlar ama Trolloclar yok oldu. Cesetler bile ve Trollocların ölülerini götürdüğü bilinmez. Aç olmadıkları sürece."

Moiraine kaynayan suya bir avuç bir şey attı ve çaydanlığı ateşten kaldırdı. "İnsan hepsinin Shadar Logoth'a döndüğünü ve orada yok olduğunu ummak istiyor, ama bu kadarı fazla iyi olurdu."

Harika bir çay kokusu Nynaeve'e doğru süzüldü. *Işık, umarım midem guruldamaz.*

"Oğlanlara ya da diğerlerine ait açık iz yoktu. İzler bir şey anlaşılamayacak kadar karışmış." Nynaeve saklandığı yerde gülümsedi. Muhafız'ın başarısızlığı kendi başarısızlığını temize çıkarıyordu. "Ama bu, diğeri önemli, Moiraine," diye devam etti Lan, kaşlarını çatarak. Aes Sedai'nin çay teklifini elini sallayarak reddetti ve ateşin önünde geri geri yürümeye başladı. Bir elini kılıcının kabzasına koymuştu ve dönerken pelerini renk değiştiriyordu. "İki Nehir'de Trolloc görülmesini, hatta yüz Trolloc görülmesini kabul edebilirim. Ama bu? Dün bizi kovalayan bin Trolloc olmalı."

"Hepsi Shadar Logoth'u aramak üzere kalmamış olduğu için şanslıyız. Myrddraaller orada saklandığımızdan kuşkulanmış olmalılar, ama aynı zamanda bizi bulmak için her taşın altına bakmadan Shayol Ghul'e dönmeye de korktular. Karanlık Varlık hiç de hoşgörülü bir efendi değildir."

"Konuyu değiştirmeye çalışma. Ne demeye çalıştığımı biliyorsun. Eğer o bin Trolloc İki Nehir'e gitmek üzere buraya gelmişse, neden gitmediler? Yalnızca tek bir yanıt var. Ancak biz Taren'ı geçtikten sonra, bir Myrddraal ile yüz Trolloc'un yeterli olmadığı anlaşılınca gönderildiler. Nasıl? Nasıl gönderildiler? Eğer bin Trolloc Afet'ten bu kadar güneye, bu kadar kısa sürede, görülmeden getirilebiliyorsa aynı şekilde geri götürülmelerinden bahsetmiyorum bile, on bin tanesi Saldaea'nin yüreğine ya da Arafel'e ya da Shienar'a gönderilebilir mi? Sınırboyları bir yılda istila edilebilir."

"Eğer o oğlanları bulamazsak, tüm dünya beş yıl içinde istila edilebilir," dedi Moiraine sadece. "Soru beni de meraklandırıyor, ama verecek yanıtım yok. Yollar kapalı ve Delilik Zamanı'ndan bu yana Yolculuk edecek kadar güçlü bir Aes Sedai çıkmadı. Terkedilmişlerden biri serbest kalmadıysa eğer, Işık adına asla kalmamalarını dilerim, bunu yapabilen hiç kimse olmamalı. Her durumda, tüm Terkedilmişlerin birlikte bin Trolloc'u gönderebileceğini sanmıyorum. Biz burada, şimdi karşı karşıya olduğumuz sorunlarla ilgilenelim; başka her şey beklemeli.

"Oğlanlar." Bu bir soru değildi.

"Sen yokken ben de boş durmadım. Biri ırmağın karşısında ve hayatta. Diğerlerine gelince, ırmaktan aşağı hafif bir iz vardı, ama ben bulduktan sonra soldu. Bağ, ben aramaya başlamadan saatler önce kırılmış."

Ağacın arkasına çökmüş duran Nynaeve şaşkınlık içinde kaşlarını çattı. Lan adımlamayı bıraktı. "Güneye giden Yarı-insanların elinde olduklarını mı düşünüyorsun?"

"Belki." Moiraine devam etmeden önce kendine bir kupa çay doldurdu. "Ama öldükleri olasılığını kabul etmeyeceğim. Yapamam. Buna cesaret edemem. Ne kadar çok şeyin tehlikede olduğunu biliyorsun. O delikanlıları bulmalıyım. Shayol Ghul'ün peşlerinden gideceğini tahmin edebilirim. Beyaz Kule'nin içinden, hatta Amyrlin Makamı'ndan muhalefeti kabul ederim. Yalnızca tek bir çözüm kabul eden Aes Sedailer hep olmuştur. Ama..." Aniden kupasını indirdi, dik oturdu ve yüzünü buruşturdu. "Eğer kurdu çok yakından izlersen," diye mırıldandı, "ayağını bir fare ısırabilir." Ve doğrudan Nynaeve'in arkasına saklandığı ağaca baktı. "Al'Meara Hanım, dilersen artık çıkabilirsin."

Nynaeve ayağa kalktı, telaşla elbisesindeki ölü yaprakları silkeledi. Lan, Moiraine'in gözleri hareket eder etmez dönüp ağaca bakmıştı; kadın Nynaeve'in ismini telaffuz etmeyi bitirmeden kılıcı elindeydi bile. Adam kılıcını gerektiğinden daha büyük bir şiddetle kınına soktu. Yüzü her zamanki kadar ifadesizdi, ama Nynaeve, ağzının çevresinde bir utanç izi olduğunu düşündü. Memnun olmuştu; en azından Muhafız onun orada olduğunu anlamamıştı.

Ama memnunluk yalnızca bir an sürdü. Gözlerini Moiraine'e dikti ve kararlılıkla ona doğru yürüdü. Soğuk ve sakin kalmak istemişti, ama sesi öfkeyle titriyordu. "Egwene ve çocukları neye bulaştırdın? Onları hangi pis Aes Sedai entrikalarında kullanmayı düşünüyorsun?"

Aes Sedai kupasını kaldırdı ve sakin sakin çayını içti. Ama Nynaeve yaklaştığında Lan yolunu kesmek için kolunu uzattı. Genç kadın engeli bir kenara itmek istedi ve Muhafız'ın kolunun olduğu yerden ancak bir meşe dalı kadar oynadığını görünce şaşırdı. Nynaeve hiç narin sayılmazdı, ama adamın kasları demir gibiydi.

"Çay?" dedi Moiraine.

"Hayır, çay falan istemiyorum. Susuzluktan ölüyor olsam bile senin çayını içmem. Emond Meydanı halkından hiç kimseyi pis Aes Sedai planlarında kullanmayacaksın."

"Senin konuşmaya pek hakkın yok, Hikmet." Moiraine sıcak çayına, söylediği şeylerden daha fazla dikkat ediyordu. "Sen de, bir şekilde Tek Güç'ü kullanıyorsun."

Nynaeve, Lan'in kolunu yine ittirdi; kol yine kıpırdamadı ve kadın onu görmezden gelmeye karar verdi. "Neden Trolloc olduğumu iddia etmeyi denemiyorsun?"

Moiraine'in gülümsemesi öyle bilgiçti ki, Nynaeve ona vurmak istedi. "Sence Gerçek Kaynak'a dokunabilen, arada sırada olsa da Tek Güç'ü yönlendirebilen bir kadınla karşı karşıya geldiğimde onun ne olduğunu anlamam mı? Tıpkı senin Egwene'deki potansiyeli hissetmen gibi. Sence o ağacın arkasında olduğunu nasıl anladım? Dalgın olmasaydım, yaklaştığın an hissederdim. Kesinlikle bir Trolloc değilsin, aksi halde Karanlık Varlık'ın kötülüğünü hissederdim. Sence ben neyi hissettim, Nynaeve al'Meara, Emond Meydanı'nın Hikmet'i ve Tek Güç'ün bilinçsiz kullanıcısı?"

Lan, Nynaeve'e, kadının hiç de hoşlanmadığı bir şekilde bakıyordu; *şaşkın ve sorgulayıcı* gibi gelmişti ona, ama yüzünde, gözleri dışında hiçbir şey değişmemişti. Egwene gerçekten de özeldi; bunu baştan beri biliyordu. Egwene iyi bir Hikmet olacaktı. *Birlikte çalışıyorlar,* diye düşündü, *dengemi bozmaya çalışıyorlar.* "Bunları artık dinlemeyeceğim. Sen..."

"Dinlemelisin," dedi Moiraine kararlılıkla. "Daha seninle karşılaşmadan önce Emond Meydanı'nda şüphelenmiştim. İnsanlar zorlu kışı ve baharın geç geleceğini tahmin edemeyince, Hikmet'in nasıl sinirlendiğini anlattılar. Bana hava durumunu tahmin etmek, ekinlerin nasıl olacağını bilmek konusunda ne kadar iyi olduğunu anlattılar. Tedavilerinin ne kadar harika olduğunu, insanı sakat bırakabilecek bazı yaraları nasıl iyileştirdiğini, öyle ki, tek bir yara izi, tek bir aksama, tek bir sızı kalmadığını anlattılar. Senin hakkında işittiğim tek kötü şey, bu sorumluluğu taşımak için çok genç olduğundu ve bu, şüphelerimi güçlendirdi. Bu kadar genç birinde bunca beceri."

"Barran Hanım bana öğretti." Nynaeve Lan'e bakmaya çalıştı, ama adamın gözleri onu hâlâ huzursuz ediyordu, bu yüzden Aes Sedai'nin başının üzerinden ırmağa bakmakla yetindi. *Köylüler bir yabancının önünde*

dedikodu yapmaya nasıl cesaret ederler! "Çok genç olduğumu kim söyledi?" diye sordu.

Moiraine gülümsedi, lafın değiştirilmesini reddetti. "Rüzgârı dinlediğini iddia eden birçok kadının aksine, sen gerçekten de bazen yapabiliyorsun. Ah, bunun rüzgârla ilgisi yok elbette. Bu Hava ve Su ile ilgili. Sana öğretilmesi gereken bir şey değil; nasıl Egwene onunla doğduysa, sen de onunla doğdun. Ama sen onunla başa çıkmayı öğrendin, ama onun henüz öğrenmesi gerek. Seninle yüz yüze geldikten iki dakika sonra, biliyordum. Sana Hikmet olup olmadığını ne kadar çabuk sordum, hatırlıyor musun? Neden sence? Seni Festival için hazırlanan diğer güzel, genç kadınlardan ayıran bir şey vardı. Genç bir Hikmet aradığım halde, senden daha yaşlı birini beklemiştim."

Nynaeve o karşılaşmayı çok iyi hatırlıyordu; bu kadın, Kadın Kurulu'ndaki daha kendine hakim, gördüğü tüm elbiselerden daha güzel bir elbise içinde, ona çocuk diye hitap etmişti. Sonra Moiraine aniden şaşırmış gibi gözlerini kırpmış ve durup dururken...

Nynaeve aniden kuruyan dudaklarını yaladı. İkisi de ona bakıyordu, Muhafız'ın yüzü bir kaya kadar okunmazdı. Aes Sedai sevecen, ama dikkatliydi. Nynaeve başını iki yana salladı. "Hayır! Hayır, bu imkânsız. Ben bilirdim. Yalnızca beni kandırmaya çalışıyorsun ve işe yaramayacak."

"Elbette bilmiyorsun," dedi Moiraine teselli edercesine. "Neden şüphelenesin ki? Tüm hayatın boyunca rüzgârı dinlemekten bahsedildiğini duydun. Her durumda, zihninin en gizli köşesinde Tek Güç ile ya da dehşet verici Aes Sedailer ile bir ilgin olduğunu itiraf etmek yerine, tüm Emond Meydanı'na Karanlıkdostu olduğunu ilan etmeyi tercih ederdin." Moiraine'in yüzünden eğleniyormuş gibi bir ifade geçti. "Ama ben sana nasıl başladığını anlatabilirim."

"Artık yalanlarını dinlemek istemiyorum," dedi Nynaeve, ama Aes Sedai dinlemeden devam etti.

"Belki sekiz ya da on yıl önce yaş değişir, ama hep küçükken gelir dünyada her şeyden çok ihtiyaç duyduğun bir şey. Ve elde ettiğin bir gölette boğulmak üzereyken, kendini sudan çıkarmak için kullanabileceğin bir

dalın aniden yanına düşmesi. Bir arkadaşın, bir evcil hayvanın, herkes öleceğini düşünürken iyileşmesi.

"O zaman özel bir şey hissetmedin, ama bir hafta, on gün sonra Gerçek Kaynak'a dokunmaktan doğan ilk tepkiyi yaşadın. Belki ateş ve ürpermeler aniden geldi ve seni yatağa düşürdü, sonra birkaç saat sonra yok oldu. Tepkilerin hiçbiri, ki bunlar çeşitlidir, birkaç saatte fazla sürmez. Baş ağrısı, sersemlik, heyecan, hepsi birbirine karışır; aptalca şeyler yaparsın ya da uçarı hareketlerde bulunursun. Ne zaman hareket etmeye çalışsan başın döner, takılırsın ve düşecek gibi olursun. Dilin, sözcüklerin yarısına takılmadan bir cümleyi bitiremezsin. Başkaları da var. Hatırlıyor musun?"

Nynaeve sert zemine oturuverdi; bacakları tutmuyordu. Hatırlıyordu, ama yine de başını iki yana salladı. Tesadüf olmalıydı. Ya da belki Moiraine, Emond Meydanı'nda düşündüğünden daha fazla soru sormuştu. Aes Sedai çok daha fazla soru sormuş olmalıydı. Bu olmalıydı. Lan elini uzattı, ama Nynaeve görmedi bile.

"Daha ileri gideceğim," dedi Moiraine, Nynaeve sessiz kalınca. "Bir zamanlar Perrin ya da Egwene'e Şifa vermek için Güç kullandın. Bir bağlantı gelişir. Şifa verdiğin birinin varlığını hissedersin. Baerlon'da, şehre girdiğin kapıya en yakın han olmamasına rağmen, doğrudan Geyik ve Aslan'a geldin. Sen geldiğinde handa Emond Meydanı halkından yalnızca Perrin ve Egwene vardı. Perrin miydi, Egwene mi? Yoksa ikisi birden mi?"

"Egwene," diye mırıldandı Nynaeve. Ona kimin yaklaştığını göremese bile anlamasını hep düşünmeden kabullenmişti; ta ki, ancak tedavilerinin mucizevi sonuçlar verdiği insanların gelişini hissedebildiğini fark edene kadar. Ve ilaçlarının beklentilerinin ötesinde faydalı olacağını hep bilirdi, ekinlerin özellikle iyi olacağını, yağmurların erken ya da geç geleceğini söylediği zaman hep kendinden emin olurdu. Böyle olması gerektiğini düşünmüştü hep. Tüm Hikmetler rüzgârı dinleyemezdi, ama en iyileri dinlerdi. Barran Hanım hep böyle söylerdi, tıpkı, Nynaeve'in en iyilerden biri olacağını söylediği gibi.

"Kemikkıran ateşine yakalanmıştı." Başını kaldırmadan, yere konuştu. "Henüz Barran Hanım'ın çırağıydım ve beni Egwene'in başında bıraktı. Küçüktüm ve Hikmet'in her şeyi kontrol altında tuttuğunu bilmiyordum.

Kemikkıran ateşini izlemek korkunçtur. Çocuk terden sırılsıklam olmuştu, öyle çok inliyor, kıvranıyordu ki, kemiklerinin neden kırılmadığına şaşıyordum. Barran Hanım bana ateşin bir iki gün içinde düşeceğini söylemişti, ama ben üzülmeyeyim diye öyle söylediğini düşünüyordum. Egwene'in öleceğini sanıyordum. Daha bebekken, annesinin işi varken bazen ona bakardım. Onun ölmesini izleyeceğim için ağlamaya başladım. Bir saat sonra Barran Hanım geldiğinde ateş düşmüştü. Şaşırdı, ama Egwene'den çok benim üstüme düştü.

Ben hep, çocuğa bir şey verdiğime ve itiraf etmeyecek kadar korkmuş olduğuma inandığını düşündüm. Egwene'e zarar vermediğimi anlamamı sağlamak için beni rahatlatmaya çalıştığını düşündüm hep. Bir hafta sonra Barran Hanım'ın oturma odasında yere yığıldım. Sırayla, bir üşüyordum, bir ateşler basıyordu. Beni yatağa yatırdı, ama gece olduğunda geçmişti bile."

Konuşmayı bitirdiğinde başını ellerinin arasına aldı. *Aes Sedai iyi bir örnek seçti,* diye düşündü, *Işık yaksın onu! Bir Aes Sedai gibi Güç kullanmak. Pis, Karanlıkdostu bir Aes Sedai gibi!*

"Çok şanslıymışsın," dedi Moiraine ve Nynaeve dimdik oturdu. Lan, konuştukları konu onu hiç ilgilendirmezmiş gibi geri çekildi ve onlara bakmadan Mandarb'ın eyeri ile meşgul olmaya başladı.

"Şanslı mı!"

"Gerçek Kaynak'a hâlâ gelişigüzel dokunmana rağmen kaba bir kontrol elde etmeyi başarmışsın. Bunu başaramasaydım, zaman içinde seni öldürürdü. Onu Tar Valon'a gitmekten alıkoyarsan Egwene'i öldüreceği gibi."

"Onu kontrol etmeyi ben öğrenmişsem..." Nynaeve yutkundu. Bu, Aes Sedai'nin yapabildiğini söylediği şeyi tekrar kabullenmek gibiydi. "Eğer onu kontrol etmeyi ben öğrenmişsem, o da öğrenebilir. Tar Valon'a gitmesine ve sizin entrikalarınıza bulaşmasına gerek yok."

Moiraine yavaşça başını iki yana salladı. "Aes Sedailer Gerçek Kaynak'a yardım almadan dokunabilen kızları, erkekleri aradıkları kadar hararetle ararlar. Bunun sebebi, sayımızı artırmak istememiz değildir ya da en azından, yalnızca bu değildir, ne de o kadınların Güç'ü yanlış

kullanmasından korkarız. Işık üstlerinde parlarsa Güç'ü kabaca kullanabilmeleri nadiren büyük zarar verebilir, özellikle de Kaynak'a dokunmaları kontrollerinin dışındaysa ve bir öğretmen olmadan, gelişigüzel geliyorsa. Ve, elbette, erkekleri kötülüğe ya da çılgınlığa iten deliliğe kapılmazlar. Biz hayatlarını kurtarmak istiyoruz. Kontrol etmeyi hiç başaramayanların hayatlarını."

"Benim yakalandığım ateş ve üşümeler kimseyi öldürmezdi," diye ısrar etti Nynaeve. "Üç ya da dört saatte yapamazdı. Başka şeyler de yaşadım ve onlar kimseyi öldüremezdi. Ve birkaç ay sonra dururlar. Buna ne dersin?"

"Bunlar yalnızca tepkiydi," dedi Moiraine sabırla. "Her seferinde, tepki Kaynak'a dokunduğun âna yaklaşır, ta ki ikisi neredeyse aynı anda olmaya başlayana kadar. Bundan sonra görülebilir tepkiler oluşmaz, ama sanki bir saat çalışmaya başlamış gibidir. Bir yıl. İki yıl. Beş yıl dayanan bir kadın biliyorum. Senin ve Egwene'in sahip olduğu, doğuştan gelen yeteneğe sahip dört kadından üçü, biz onları bulup eğitemezsek ölür. Bu erkeklerin ölümü kadar dehşet verici değildir, ama pek güzel de değildir, herhangi bir ölüm için bu söylenebilirse. Kasılmalar. Çığlıklar. Günler sürer ve bir kez başladı mı, Tar Valon'daki bütün Aes Sedailer bir araya toplansa bile yapılabilecek hiçbir şey yoktur."

"Yalan söylüyorsun. Emond Meydanı'nda sorduğun bütün o sorular. Egwene'in ateşinin düşmesini, benim ateşimi ve üşümelerimi, hepsini öğrendin. Sonra bütün bunları uydurdun."

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun," dedi Moiraine nazikçe.

Nynaeve gönülsüzce, hayatında yaptığı herhangi bir şeyden daha gönülsüzce başını salladı. Açık olanı inkar etmek için gösterdiği son inatçı çabaydı ve ne kadar nahoş olsa da, bu hiç işe yaramamıştı. Barran Hanım'ın ilk çırağı, Nynaeve daha bebeklerle oynarken Aes Sedai'nin anlattığı şekilde ölmüştü. Bir de birkaç yıl önce, Deven Yolu'ndaki genç kadın vardı. O da bir Hikmet çırağı idi, rüzgârı dinleyebilen biri.

"Bence sende büyük bir potansiyel var," diye devam etti Moiraine. "Eğitim alırsan Egwene'den bile güçlü olursun ve onun yüzyıllardır gördüğümüz en güçlü Aes Sedai olabileceğini düşünüyorum."

Nynaeve, bir yılanmış gibi Aes Sedai'den uzaklaştı. "Hayır! Benim bu tür şeylerle işim olmaz, şey gibilerle..." *Ne gibilerle? Kendim gibilerle mi?* Omuzları çöktü, sesi tereddütlü çıktı. "Bundan kimseye bahsetmemeni rica ediyorum. Lütfen!" Sözcük boğazına takıldı. Bu kadına lütfen demektense, Trollocların gelmesini tercih ederdi. Ama Moiraine yalnızca kabul ederek başını salladı ve Nynaeve'in morali biraz yerine geldi. "Bunların hiçbiri, Rand, Mat ve Perrin'den ne istediğini açıklamıyor."

"Karanlık Varlık onları istiyor," diye yanıt verdi Moiraine. "Eğer Karanlık Varlık bir şey istiyorsa, ben karşı çıkarım. Daha basit ya da daha iyi bir sebep olabilir mi?" Kupanın üstünden Nynaeve'i izleyerek çayını bitirdi. "Lan, yola çıkmalıyız. Güneye, sanırım. Korkarım Hikmet bize eşlik etmeyecek."

Nynaeve'in ağzı, Aes Sedai'nin "Hikmet" deme tarzı karşısında gerildi; önemsiz bir şey için büyük şeylere sırtını dönüyormuş gibi konuşmuştu. Beni yanında istemiyor. Köye dönüp onları Egwene ile yalnız bırakayım diye beni kızdırmaya çalışıyor. "Alı, evet, sizinle geleceğim. Bana engel olamazsınız."

"Kimse sana engel olmaya çalışmıyor," dedi Lan, onlara katılmak üzere dönerken. Çaydanlığı ateşin üzerine boşalttı ve bir sopa ile külleri karıştırdı. "Desen'in parçası mı?" dedi Moiraine'e.

"Belki öyledir," diye yanıt verdi kadın düşünceler içinde. "Min ile tekrar konuşmalıydım."

"Görüyorsun, Nynaeve, bizimle gelebilirsin." Lan'in ismini söylemesinde bir tereddüt, arkasında telaffuz edilmemiş bir "Sedai" vardı.

Nynaeve alay ettiğini düşünerek kabardı. Onun önünde, açıklama zahmetine girmeden hiç anlamadığı şeyler konuşmalarına da kızdı, ama onlara, sorduğunu duyma zevkini tattırmayacaktı.

Muhafız oradan ayrılmak için hazırlık yapmaya başladı, hareketleri o kadar kendinden emin, o kadar hızlıydı ki, kısa sürede heybeleri, battaniyeleri Mandarb ve Aldieb'in eyerine bağladı ve işini bitirdi.

"Atını getireyim," dedi Nynaeve'e, son eyer kayışını bağladıktan sonra.

Irmak kıyısından yukarı yürümeye başladı ve Nynaeve kendine küçük bir gülümseme için izin verdi. Genç kadının onları fark edilmeden izlemesinden sonra, atını yardım istemeden bulacaktı. Nynaeve'in yürürken pek az iz bıraktığını öğrenecekti. Eli boş döndüğünü görmek hoş olacaktı.

"Neden güney?" diye sordu Moiraine'e. "Oğlanlardan birinin ırmağın karşısında olduğunu söylediğini duydum. Hem, nereden biliyorsun?"

"Hepsine birer nişan verdim. Bu onlarla benim aramda bir tür bağ yarattı. Hayatta oldukları ve o paraları üstlerinde taşıdıkları sürece on Lan bulabilirim." Nynaeve'in gözleri Muhafız'ın gittiği yöne döndü ama Moiraine başını iki yana salladı. "Öyle değil. Bu yalnızca hayat olup olmadıklarını anlamamı ve ayrı düşersek onları bulmamı sağlıyor. Mevcut koşullar altında, sağgörülü bir davranış, sence de öyle değil mi?"

"Seni Emond Meydanı'ndan herhangi birine bağlayan hiçbir şeyden hoşlanmıyorum," dedi Nynaeve inatla. "Ama eğer onları bulmamıza yardım edecekse..."

"Edecek. Elimden gelse ilk önce ırmağın karşısındaki delikanlıyı bulurdum." Bir an Aes Sedai'nin sesi sinirli çıktı. "Yalnızca birkaç kilometre uzakta. Ama o kadar zaman harcamaya cesaret edemem. Trolloclar gittiğine göre, güven içinde Beyaznehir'e gelmeyi başarabilir. Irmaktan aşağı giden ikisi bana daha çok ihtiyaç duyuyor. Paralarını kaybettiler ve Myrddraaller ya peşlerinde ya da hepimizi Beyaznehir'de yakalamaya çalışacaklar." İçini çekti. "İlk önce en büyük ihtiyaç ile ilgilenmeliyim."

"Myddraaller onları... onları öldürmüş olabilir," dedi Nynaeve.

Moiraine başını hafifçe, sanki bu düşünülemeyecek kadar acıkmış gibi iki yana salladı. Nynaeve'in dudakları gerildi. "O zaman Egwene nerede? Ondan hiç bahsetmiyorsun."

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Moiraine, "ama güvende olduğunu umuyorum."

"Bilmiyor musun? Umuyor musun? Bütün o Tar Valon'a götürerek hayatını kurtarma konuşmalarından sonra, tek bildiğin ölmüş olabileceği!"

"Onu arayabilir ve güneye giden iki delikanlıya yardım etmeye gitmeden önce Myrddraallere daha fazla zaman verebilirdim. Karanlık Varlık'ın istediği delikanlılar, kız değil. Asıl avlarını yakalamadan, Egwene için zaman harcamazlar."

Nynaeve, Trolloclar ile karşılaşmasını hatırladı, ama Moiraine'in söylediklerinin mantıklı geldiğini kabul etmeyi reddetti. "Yani söyleyebileceğin en iyi şey, şanslıysa hayatta olabileceği. Hayatta, belki yalnız, korkmuş, hatta yaralı, en yakın köyden ve yardım bulma olanağından günlerce uzakta. Ve sen onu bırakmayı düşünüyorsun."

"Irmağın karşısındaki oğlanla birlikte ve güvende olabilir. Ya da diğer ikisi ile Beyaznehir'e gidiyor da olabilir. Her durumda, artık onu tehdit eden Trolloclar yok ve o güçlü, zeki bir kız ve yalnız kalsa bile Beyaznehir'e ulaşabilecek yetenekte. Yardıma ihtiyaç duyması olasılığına karşı burada kalmak mı isterdin, yoksa yardımımıza ihtiyaç duyduğu kesin olanlara yetişmeye mi çalışırdın? Kızı ararken oğlanların ve kuşkusuz onların peşinde olan Myrddraallerin gitmesine izin vermemi mi isterdin? Egwene'in güvende olmasını ne kadar istiyorsam da, Nynaeve, ben Karanlık Varlık'a karşı savaşıyorum ve şimdilik seçeceğim yolu bu belirliyor."

Korkunç seçenekleri sunarken Moiraine'in sakin havası hiç değişmemişti; Nynaeve ona bağırmak istiyordu. Gözyaşlarını engellemek için gözlerini kırpıştırarak, Aes Sedai'nin görmemesi için sırtını döndü. *Işık, bir Hikmet'in halkının tamamına göz kulak olması gerekir*. Neden bu şekilde seçim yapmak zorunda kalıyorum?

"Lan geldi," dedi Moiraine, ayağa kalkıp pelerinini omuzlarına yerleştirerek.

Muhafız'ın atını ağaçların arasından getirmesi Nynaeve için küçük bir darbe oldu. Yine de, adam dizginleri ona uzatırken dudakları inceldi. Adamın yüzünde o tahammül edilmez sakinlik yerine azıcık zevk olsaydı, morali biraz yerine gelirdi. Nynaeve'in yüzünü görünce adamın gözleri irileşti. Genç kadın yanaklarındaki yaşları silmek için ona sırtını döndü. *Ne cesaretle ağlamamla alay eder!*

"Geliyor musun, Hikmet?" diye sordu Moiraine serinkanlı bir sesle.

Nynaeve ormana baktı bir kez, yavaş yavaş, Egwene'in hâlâ orada olup olmadığını merak ederek baktı, sonra üzüntü içinde atına bindi. Lan ve Moiraine çoktan eyerlerine yerleşmiş, atlarını güneye çeviriyorlardı. Nynaeve eyerinde dimdik oturarak, arkasına bir daha bakmadan onları izledi. Bunun yerine gözlerini Moiraine'e dikti. *Aes Sedai, gücünden ve planlarından o kadar emin ki*, diye düşündü. *Ama Egwene ile oğlanları, hepsini birden hayatta ve sağlam bulmazlarsa, gücünün tamamı bile onu koruyamayacak. Güç'ünün tamamı bile. Onu kullanabilirim, kadın! sen kendin söyledin. Onu sana karşı kullanabilirim!*

22. BÖLÜM

Seçilmiş Bir Yol

Perrin, küçük bir korulukta, karanlıkta kabaca kestiği sedir dallarının altında, gün doğumundan sonra epey uyudu. Sonunda bitkinliğini aşıp onu uyandıran, hâlâ nemli giysilerini geçip onu dürtükleyen sedir iğneleri oldu. Emond Meydanı'nda, Luhhan Usta'nın demirhanesinde çalıştığı derin bir rüyadayken gözlerini açıp, kavrayamadan yüzünün üzerinde birbirine dolaşmış tatlı kokulu dallara ve aradan sızan güneş ışığına baktı.

Şaşkınlık içinde doğrulup otururken dalların çoğu düştü, ama bazıları omuzlarında, hatta başında gelişigüzel asılı kaldı ve onun da ağaç gibi bir şeye benzemesine sebep oldu. Hafızası yerine gelirken Emond Meydanı soldu. Anıları öyle canlıydı ki, bir önceki gece olan biten, şu anda çevresinde olanlardan daha gerçek geldi.

Nefes nefese, çılgın gibi baltasını yığının içinden çıkardı. Onu iki eliyle kavradı ve nefesini tutarak çevresine dikkatle bakındı. Hiçbir şey hareket etmedi. Sabah soğuk ve durgundu. Arinelle'in doğu kıyısında Trolloclar varsa bile kıpırdamıyorlardı, en azından yakınlarda kıpırdamıyorlardı. Perrin derin, sakinleştirici bir nefes aldı, baltasını dizlerinin üzerine indirdi ve bir an yüreğinin çarpmayı bırakmasını bekledi.

Çevresindeki, küçük ve her daim yeşil ağaç koruluğu önceki gece bulduğu ilk sığınaktı. Ayağa kalkarsa onu korumak için fazla seyrekti. Başından ve omuzlarından dallar temizleyerek iğneli battaniyesinin kalanını yana ittirdi,

sonra elleri ile dizleri üzerinde koruluğun Kenarına emekledi. Orada ırmak kıyısını inceleyerek ve iğnelerin onu dürtüklediği yerleri kaşıyarak durdu.

Dün gecenin keskin rüzgârı suyun yüzeyini hafifçe kırıştıran sessiz bir esintiye dönüşmüştü. Irmak sakin, boş, akıyordu. Ve geniş. Kesinlikle Solukların geçemeyeceği kadar geniş ve derin. Karşı kıyı ırmağın iki yanında görebildiği kadarıyla sık bir ağaç kütlesiydi. Orada görebildiği hiçbir şey kıpırdamıyordu.

Bu konuda ne hissettiğinden emin değildi. Soluklar ve Trolloclar olmadan da yapabilirdi, karşı kıyıda olsa bile, ama Aes Sedai, Muhafız, hatta daha iyisi, arkadaşlarından herhangi birisinin ortaya çıkması ile bir sürü endişeden kurtulurdu. Dilekler kanat olsaydı, koyunlar uçabilirdi. Luhhan Hanım hep böyle söylerdi.

Yamaçtan ırmağa düştüğünden beri atından iz görmemişti, güven içinde yüzüp çıktığını umuyordu ama zaten yürümeye at binmekten daha çok alışıktı ve çizmeleri sağlam ve iyi tabanlıydı. Yiyecek hiçbir şeyi yoktu, ama sapanı hâlâ belindeydi, ya bu, ya da cebindeki tuzak ipleri bir tavşan yakalamasına yardım ederdi. Ateş yakmak için kullanabileceği her şey heybeleri ile gitmişti, ama sedir ağaçları biraz çalışma ile odun ve bir ateşyayı verirdi.

Saklanma yerine doğru esen rüzgâr ile titredi. Pelerini ırmağın içinde bir yerdeydi ve ceketi ile üzerindeki başka her şey hâlâ yapış yapış, nemliydi. Dün gece soğuk ve ıslaklıktan rahatsız olamayacak kadar yorgundu, ama şimdi her ürpertiyi hissedecek kadar uyanıktı. Yine de, giysilerini kuruması için dallara asmamaya karar verdi. Gün çok soğuk olmasa da, ılık olmaktan çok uzaktı.

Asıl sorun zaman, diye düşündü içini çekerek. Kuru giysiler için biraz zaman. Kızartacak bir tavşan ve onu kızartmakta kullanacağı ateş için biraz zaman. Midesi guruldadı, Perrin yemeyi tamamen unutmaya çalıştı. Zamanı çok daha önemli şeyler için kullanmalıydı. *Her şey sıra ile ve ilk önce en önemli olanı.* Onun tarzı buydu.

Gözleri Arinelle'in güçlü akıntısını takip etti. Egwene'den daha güçlü bir yüzücüydü. Kız karşıya geçebilmişse... Hayır, eğer değil. Irmağı geçmiş olacağı yer daha aşağıdaydı. Düşünerek, tartarak parmakları ile yeri dövdü.

Kararını verdikten sonra baltasını alıp ırmaktan aşağı doğru yola çıktı.

Arinelle'in bu tarafı, batı kıyısının yoğun ormanından yoksundu. Bahar geldiğinde otlak olacak yerde ağaç kümeleri oraya buraya saçılmıştı. Bazıları koruluk denebilecek kadar büyüktü, çıplak dişbudak, karaağaç ve sert reçine ağaçlarının arasında her daim yeşil ağaçlardan topluluklar vardı. Irmağın aşağısında bu topluluklar daha küçük ve seyrekti. Yetersiz bir koruma sağlıyorlardı, ama var olan tek koruma onlardı.

Perrin eğilerek ağaçtan ağaca fırladı, ağaçların arasına girer girmez kendini yere atıp ırmak kıyılarını inceledi. Muhafız, ırmağın Soluklara ve Trolloclara engel olacağını söylemişti, değil mi? Onu görmek, derin suyu geçme konusundaki gönülsüzlüklerini yok edebilirdi. Perrin bu yüzden ağaçların ardından dikkatle izledi ve bir saklanma yerinden ötekine hızla ve eğilerek, dikkatle koştu.

Bu şekilde, hızla koşarak kilometrelerce gitti, sonra aniden, bir söğüt topluluğunun oluşturduğu çekici sığınağa giden yolun yarısında homurdandı ve kıpırdamadan durup yere baktı. Geçen yılın otlarının kahverengi örtüsünün üzerinde çıplak toprağın göründüğü kısımlar vardı ve bu kısımlardan birinin ortasında, tam gözünün önünde, açık toynak izleri görülüyordu. Perrin'in yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı. Bazı Trollocların toynakları vardı, ama herhangi birinin nal taktığını sanmıyordu, özellikle de Luhhan Usta'nın sağlam olması için çapraz çubuklar taktığı nallar.

Irmağın karşı kıyısında kendisini izliyor olabilecek gözleri unutarak daha fazla iz aramaya başladı. Ormanın zeminindeki ölü otlardan oluşan örtü, çok iyi iz bırakmıyordu, ama Perrin'in keskin gözleri onları yine de buldu. Bulduğu pek az iz onu ırmaktan yoğun bir ağaçlığa götürdü. Ağaçlık, meşinyapraklar ve sedir ağaçları ile doluydu, rüzgâra ve meraklı gözlere karşı bir duvar oluşturuyordu. Hepsinin ortasında, bir köknarın yaygın dalları yükseliyordu.

Sırıtmaya devam ederek, ne kadar gürültü yaptığına aldırmadan dolaşık dalların arasından geçti. Köknarın altında aniden küçük bir açıklığa adım attı ve durdu. Küçük bir ateşin arkasında, Egwene sert bir yüzle çökmüştü. Elinde kalın bir dal, sırtını Bela'ya vermişti.

"Sanırım seslenmeliydim," dedi Perrin utançla omuzlarını silkerek.

Kız sopasını yere attı ve koşup kollarını boynuna doladı. "Boğulduğunu sandım. Hâlâ ıslaksın. Gel, ateşin yanına otur ve ısın. Atını kaybettin, değil mi?"

Perrin kızın kendisini ateşin yanına ittirmesine izin verdi ve sıcaklık için minnettar, ellerini ateşin üzerinde ovuşturdu. Egwene, heybelerin birinden yağlı kağıda sarılmış bir paket çıkardı ve Perrin'e biraz ekmekle peynir verdi. Paket o kadar sıkı sarılmıştı ki, ırmaktan geçmesine rağmen hâlâ kuruydu. *Sen onun hakkında endişeleniyordun ve o senden daha iyi durumdaymış.*

"Bela beni karşıya geçirdi," dedi Egwene, uzun tüylü kısrağı okşayarak. "Trolloclardan uzaklaştı ve beni de yanında sürükledi." Durdu. "Başka kimseyi görmedim, Perrin."

Perrin telaffuz edilmeyen soruyu işitti. Üzüntüyle kızın tekrar sardığı paketi izleyerek parmaklarındaki son kırıntıları yaladı ve yanıt verdi, "Dün geceden beri senden başka kimseyi görmedim. Soluk ya da Trolloc da görmedim; bu da var."

"Rand iyi olmalı," dedi Egwene, sonra telaşla ekledi, "hepsi iyi olmalı. Öyle olmak zorunda. Muhtemelen şimdi bizi arıyorlardır. Her an bulabilirler. Hem, Moiraine bir Aes Sedai."

"Birileri devamlı bana bunu hatırlatıp duruyor," dedi Perrin. "Yak beni, keşke unutabilseydim."

"Trollocların bizi yakalamasını engellediği zaman şikayet ettiğini duymadım ama," dedi Egwene ekşi ekşi.

"Keşke o olmadan da yapabilseydik." Perrin, kızın dik bakışları altında huzursuzca omuzlarını silkti. "Ama sanırım yapamayız. Düşünüyordum da…" Kızın kaşları kalktı, ama Perrin ne zaman fikir bildirse insanların şaşırmasına alışıktı. Fikirleri onlarınki kadar iyi olduğu zaman bile, onları ne kadar enine boyuna değerlendirdiğini hep hatırlarlardı. "Lan ile Moiraine'in bizi bulmasını bekleyebiliriz."

"Elbette," diye araya girdi kız. "Moiraine Sedai ayrı düşersek bizi bulabileceğini söyledi."

Perrin kızın sözünü bitirmesini bekledi, sonra devam etti. "Ya da bizi önce Trolloclar bulur. Moiraine de ölmüş olabilir. Hepsi ölmüş olabilir. Hayır, Egwene, üzgünüm, ama olabilir. Umarım hepsi güvendedir. Umarım şu ateşin başına çıkıp gelirler. Ama umut, sen boğulurken eline geçen bir parça ip gibidir; kendi kendine seni sudan çıkarmaya yetmez."

Egwene ağzını kapattı ve çenesini öne çıkararak dik dik ona baktı. Sonunda konuştu, "Beyazköprü'ye mi gitmek istiyorsun? Eğer Moiraine Sedai bizi burada bulamazsa, bakacağı bir sonraki yer orası olacak."

"Sanırım," dedi Perrin yavaşça, "gitmemiz gereken yer Beyazköprü. Ama muhtemelen bunu Soluklar da biliyor. Onlar da oraya bakacaktır ve bu sefer bizi koruyacak bir Aes Sedai ya da Muhafız yok."

"Sanırım Mat'in söylediği gibi bir yerlere kaçmayı önereceksin. Solukların ve Trollocların bizi bulamayacağı bir yere. Ya da Moiraine Sedai'nin. Öyle mi?"

"Düşünmedim sanma," dedi Perrin sessizce. "Ama ne zaman özgür olduğumuzu düşünsek, Soluklar ve Trolloclar bizi buluyor. Onlardan saklanabileceğimiz herhangi bir yer olduğundan kuşkuluyum. Bundan pek hoşlanmıyorum, ama Moiraine'e ihtiyacımız var."

"O zaman anlamıyorum, Perrin. Nereye gideceğiz?"

Perrin şaşkınlık içinde gözlerini kırpıştırdı. Kız bir yanıt bekliyordu. Ne yapacağını onun söylemesini bekliyordu. Perrin'in aklına, ondan önderlik etmesini bekleyeceği hiç gelmemişti. Egwene başkalarının planladığı şeyleri yapmayı hiç sevmezdi ve asla bir başkasının ona ne yapması gerektiğini söylemesine izin vermezdi. Belki Hikmet dışında, ve Perrin kızın Hikmet'e de direndiğini düşünüyordu. Eliyle önündeki toprağı düzeltti ve boğazını temizledi.

"Eğer şu anda buradaysak, Beyazköprü şurada," diye toprağı parmağı ile iki kere dürtükledi. "Bu durumda, Caemlyn şuralarda bir yerde olmalı." Yan tarafta üçüncü bir işaret yaptı.

Perrin, yerdeki üç noktaya bakarak durdu. Tüm planı, kızın babasının eski haritasından hatırladıklarına dayanıyordu. Al'Vere Efendi haritanın çok doğru olmadığını söylemişti, ve Perrin zaten Rand ve Mat kadar çok incelememişti onu. Ama Egwene hiçbir şey söylemedi. Perrin başını kaldırdığında, kız hâlâ elleri kucağında, onu izliyordu.

"Caemlyn mi?" Kız hayretler içinde kalmış gibiydi.

"Caemlyn." Perrin iki nokta arasında bir çizgi çizdi. "Irmaktan uzağa, düz bir çizgi üzerinde gideceğiz. Kimse bunu beklemeyecektir. Onları Caemlyn'de bekleyeceğiz." Ellerinin tozunu silkeledi ve bekledi. Bunun iyi bir plan olduğunu düşünüyordu, ama kuşkusuz kızın itirazları olacaktı. Perrin onun yönetimi ele almasını bekledi, kız hep onu bir şeylere zorlayıp duruyordu ve bu onun için hiç sorun değildi.

Ama şaşkınlıkla, kızın başını salladığını gördü. "Yol üzerinde köyler olmalı. Yol sorabiliriz."

"Beni endişelendiren," dedi Perrin, "Aes Sedai bizi orada bulamazsa ne yapacağımız. Işık, böyle bir şey hakkında endişeleneceğim kimin aklına gelirdi? Ya Caemlyn'e gelmezse? Belki öldüğümüzü düşünüyordur. Belki Rand ile Mat'i alır ve doğrudan Tar Valon'a götürür."

"Moiraine Sedai bizi bulabileceğini söyledi," dedi Egwene kararlılıkla. "Eğer bizi orada bulamazsa, Caemlyn'de bulabilir. Ve bulacaktır."

Perrin yavaşça başını salladı. "Sen öyle diyorsan. Ama birkaç gün içinde Caemlyn'de ortaya çıkmazsa Tar Valon'a gideriz ve Amyrlin Makamı önünde durumumuzu anlatırız." Derin bir nefes aldı. *İki hafta önce hayatında hiç Aes Sedai görmemiştin ve şimdi Amyrlin Makamı'ndan bahsediyorsun. Işık!* "Lan'e göre, Caemlyn'den oraya iyi bir yol varmış." Egwene'in yanındaki yağlı kağıt paketine baktı ve boğazını temizledi. "Biraz daha peynir ve ekmek için şansım var mı?"

"Bu daha uzun süre dayanabilir," dedi kız, "dün gece tuzaklarında şansın benden yaver gittiyse başka. En azından ateş kolaydı." Kız şaka yapmış gibi yumuşak sesle güldü ve paketi heybesine soktu.

Görünüşe göre kızın ne kadar önderlik kabul edeceği konusunda sınırları vardı. Perrin'in midesi guruldadı. "Bu durumda," dedi ayağa kalkarak,

"şimdi yola koyulsak da olur."

"Ama hâlâ ıslaksın," diye itiraz etti Egwene.

"Yürürken kururum," dedi delikanlı kararlılıkla ve ateşin üzerine toprak atmaya başladı. Eğer önder oysa, önderlik etmeye başlasa iyi olurdu. Irmaktan yükselen rüzgâr hızlanmaya başlamıştı.

23. BÖLÜM

Kurtkardeş

Perrin daha başta, Egwene'in Bela'nın sırtına sırayla binmeleri konusunda ısrar etmesinden, Caemlyn yolculuğunun hiç de rahat geçmeyeceğini anlamıştı. *Şehrin ne kadar uzak olduğunu bilmiyoruz*, demişti kız, ama kızın ata binen tek kişi olması için çok uzaktı. Çenesini kaldırdı, gözlerini kırpmadan delikanlıya baktı.

"Ben Bela'ya binmek için çok iriyim," dedi Perrin. "Yürümeye alışığım ve yürümeyi tercih ederim."

"Ben yürümeye alışık değii miyim?" dedi Egwene keskin bir sesle.

"Benim kastettiğim..."

"Yani eyer yalnızca benim oramın buramın tutulmasına sebep olacak, öyle mi? Ve sen de ayakların bileklerinden düşene kadar yürüyecek, sonra da benim sana bakmamı bekleyeceksin."

"Öyle olsun," diye nefes verdi Perrin, kız söylenmeye devam edecekmiş gibi görününce. "Her neyse, ilk sıra senin." Kızın yüzü daha da inatçı bir ifade kazandı, ama Perrin onun sorun çıkarmasına izin vermedi. "Eğer eyere kendin binmezsen, ben bindiririm."

Kız irkilerek ona baktı ve dudakları küçük bir gülümseme ile kıvrıldı. "bu durumda..." Kahkaha atacakmış gibi görünüyordu, ama eyere tırmandı.

Perrin ırmağa sırtını dönerken kendi kendine homurdandı. Hikayelerdeki önderler hiç böyle şeylerle uğraşmak zorunda kalmıyordu.

Egwene ata sırayla binmeleri konusunda ısrarlıydı gerçekten ve ısrarı Perrin bundan kaçınmaya çalışsa, zorla onu eyere çıkartırdı. Perrin ırmağa sırtını dönerken kendi kendine homurdandı. Hikâyelerdeki önderler hiç böyle şeylerle uğraşmak zorunda kalmıyordu.

Egwene ata sırayla binmeleri konusunda ısrarlıydı gerçekten ve ne zaman Perrin bundan kaçınmaya çalışsa, zorla onu eyere çıkarıyordu. Demircilik Perrin'e ince bir yapı vermemişti ve Bela da atlar söz konusu olduğunda pek iri sayılmazdı. Perrin'in ayağını üzengiye koyduğu her seferinde uzun tüylü kısrak ona, delikanlının, paylama olduğundan emin olduğu bir ifade ile bakıyordu. Bunlar kuşkusuz küçük şeylerdi, ama sinir bozucuydu. Kısa süre sonra, Egwene ne zaman, "Senin sıran, Perrin," dese irkilmeye başladı.

Hikâyelerde askerler nadiren irkilirdi ve asla bir şeyler yapmaya zorlanmazdı. *Ama,* diye düşündü, *onların Egwene ile uğraşması da gerekmiyordu.*

Daha başlangıçtan ekmek ve peynirleri azdı ve var olan da ilk günün sonunda tükendi. Egwene ateş yakmaya çalışırken Perrin olası tavşan yollarının üzerine tuzaklar kurdu -yollar eski görünüyordu, ama şansını denemeye değerdi. İşi bittiği zaman, ışık tamamen kaybolmadan sapanını denemeye karar verdi. Herhangi bir canlıya ilişkin hiçbir iz görmemişlerdi, ama... Bir sefer sıska bir tavşanı ürkütünce şaşırdı. Tam ayağının dibindeki bir çalıdan fırlayınca o kadar şaşırmıştı ki, hayvan neredeyse kaçacaktı, ama kırk adım ötede, tam bir ağacın arkasına dolanırken onu yakaladı.

Elinde tavşanla kampa döndüğünde Egwene ateş için dallar kırmış ve yerleştirmişti, ama gözlerini kapatmış, yığının yanında diz çöküyordu. "Ne yapıyorsun? Ateşi dilek dileyerek yakamazsın."

Egwene ilk sözcükleri ile yerinden sıçradı ve elini boğazına götürerek dönüp baktı. "Beni... beni korkuttun."

"Şansım yaver gitti," dedi Perrin, tavşanı kaldırarak. "Çakmaktaşını ve çeliğini çıkar. En azından bu akşam karnımız doyacak."

"Çakmaktaşım yok," dedi Egwene yavaşça. "Cebimdeydi, ama ırmakta kaybettim."

"O zaman nasıl...?"

"Irmak kıyısında çok kolay oldu, Perrin. Tıpkı Moiraine Sedai'nin gösterdiği gibi. Uzandım ve..." Bir şey yakalarmış gibi yaptı, sonra içini çekerek elini indirdi. "Ama şimdi bulamıyorum."

Perrin huzursuzca dudaklarını yaladı. "Gü... Güç mü?" Kız başını salladı ve Perrin ona bakakaldı. "Sen deli misin? Yani.. Tek Güç! Öyle bir şeyle oyun oynayamazsın."

"Çok kolaydı, Perrin. Yapabiliyorum. Güç'ü yönlendirebiliyorum."

Perrin derin bir nefes aldı. "Bir ateşyayı yapacağım, Egwene. Bu.. bu... şeyi bir daha denemeyeceğine söz ver."

"Vermeyeceğim." Kız çenesini çıkardı. Perrin içini çekti. "Sen kendi baltandan vazgeçer miydin, Perrin Aybara? Bir elini arkana bağlayıp gezer miydin? Söz vermeyeceğim!"

"Ben bir ateşyayı yapayım," dedi Perrin yorgun yorgun. "En azından bu gece deneme. Lütfen."

Kız istemeye istemeye razı oldu. Tavşan, alevlerin üzerindeki bir şişte kızarırken bile Perrin, kızın kendisinin daha iyi yapabileceğini düşündüğünü hissediyordu. Ama kız, yapabildiği en iyi şey hemen yok olan bir duman iplikçiği olsa da, her gece denemekten hiç vazgeçmedi. Gözleri delikanlıya bir şey söylemesi için meydan okuyordu, ama Perrin bilgece çenesini kapalı tuttu.

O tek sıcak yemekten sonra, çiğ yabankökleri ve birkaç yeni filiz ile beslendiler. Hâlâ bahardan işaret olmadığından hiçbiri bol ya da lezzetli değildi. İkisi de şikayet etmedi, ama içlerinden birinin özlemle içini çekmediği tek bir yemek geçmiyordu ve ikisi de bunun bir lokma peynir, hatta ekmek kokusu için olduğunu biliyordu. Bir akşam, ormanın gölgeli bir yerinde buldukları mantarlar Kraliçenin Tacı, en iyisi onlara büyük bir ziyafet gibi geldi. Kahkahalar atarak, Emond Meydanı'ndan, "Hatırlıyor musun, bir zaman..." diye başlayan hikâyeler anlatarak mantarları yalayıp

yuttular, ama ne mantarlar, ne de kahkahalar fazla dayandı. Açlıkta pek az neşe vardı.

Yürümekte olan hangisiyse, bir tavşan ya da sincap görür görmez vurmaya hazır, sapan taşıyordu, ama taşlarını yalnızca hayal kırıklarıyla fırlattılar. Her akşam büyük özenle kurdukları tuzaklar şafakta fos çıkıyordu ve hiçbir yerde, tuzakların biraz daha durması için kalfaya cesaret edemiyorlardı. Hiçbiri Caemlyn'in ne kadar uzakta oluğunu bilmiyordu ve ikisi de oraya varana kadar, hatta oraya vardıktan sonra kendini güvende hissetmeyecekti. Perrin midesinin büzülüp büzülüp, karnında bir delik açmasından korkmaya başladı.

Hızlı ilerlediklerini düşünüyorlardı, ama Arinelle'den uzaklaştılar, yol sorabilecekleri tek bir köy, hatta tek bir çiftlik evi görmediler. Perrin'in planı hakkındaki kuşkuları büyümeye başladı. Egwene hâlâ yola çıktıkları ilk zamanki kadar güvenli görünüyordu, ama Perrin onun eninde sonunda, kaybolup yaşamlarının sonuna kadar dolanıp durmaktansa Trolloc tehlikesini göze almalarının daha iyi olacağını söyleyeceğinden emindi. Kız hiç söylemedi, ama Perrin beklemeye devam etti.

Irmaktan iki gün sonra arazi hızla yoğun ormanla kaplı tepelere dönüştü. Burası da her yer gibi kışın kuyruğunu yakalamış, bırakmıyordu ve bir gün sonra tepeler yine düzleşti. Yoğun orman, zaman zaman genişliği bir buçuk kilometreden büyük açıklıklarla delinmeye başladı. Kuytu köşelerde kar hâlâ duruyordu ve rüzgâr hep soğuktu. Hiçbir yerde bir yol, ekili bir tarla, uzakta bir bacadan çıkan duman ya da insan yerleşimine ilişkin iz görmediler, en azından insanların hâlâ yaşıyor olduğu bir yerde.

Bir kez, bir tepeyi çevreleyen yüksek, taş surlar gördüler. Yıkık çemberin içinde çatısız taş evlerden parçalar duruyordu. Orman, kaleyi uzun zaman önce yutmuştu; her şeyin üzerinde ağaçlar büyümüştü ve eski sarmaşıklardan ağlar iri taş blokları kaplamıştı. Bir başka zaman taştan bir kuleye rastladılar. Tepesi kırılmış, eski yosunlarla kahverengileşmiş, kalın kökleri kuleyi yavaş yavaş deviren dev bir meşeye yaslanmıştı. Ama insanların canlı anılarla nefes aldığı hiçbir şey bulamadılar. Shadar Logoth'un anıları onları yıkıntılardan uzak tuttu ve bir kez daha insan izi görmemiş derinliklere ulaşana kadar hızlı hızlı yürüdüler.

Perrin'in uykuları rüyalarla doluydu, korkunç rüyalarla. İçlerinde Ba'alzamon vardı, onu labirentlerde kovalıyor, avlıyordu, ama Perrin, hatırlayabildiği kadarıyla, onunla hiç yüz yüze gelmedi. Ve yolculukları, kötü rüyalar getirecek kadar kötüydü. Egwene, Shadar Logoth hakkında rüyalardan şikayet etti, özellikle de yıkılmış kaleyi ve terk edilmiş kuleyi bulduktan sonraki iki gece. Perrin karanlıkta terlemeye, titremeye başladıktan sonra bile rüyalarını kendine sakladı. Kız, onları Caemlyn'e güven içinde ulaştırması için ona güveniyordu, hakkında hiçbir şey yapamayacakları endişelerini paylaşmak için değil.

Perrin, Bela'nın yularını tutmuş, bu akşam yiyecek herhangi bir şey bulabilecekler mi diye merak ediyordu ki, ilk kokuyu yakaladı. Kısrak bir sonraki an burun deliklerini açtı ve başını salladı. Perrin, at kişnemeden başlığını yakaladı.

"Duman bu," dedi Egwene heyecanla. Eyerde öne eğildi, derin bir nefes aldı. "Yemek ateşi. birisi bir şey kızartıyor. Tavşan."

"Belki," dedi Perrin ihtiyatla ve kızın hevesli gülümsemesi soldu. Perrin elindeki sapanı kötücül görünüşlü, yarımay şeklindeki balta ile değiştirdi. Elleri kalın sapın üzerinde kararsızca açılıp kapandı. Bu bir silahtı, ama ne demirhanenin arkasında yaptığı gizli alıştırmalar, ne de Lan'in öğrettikleri onu bir silah gibi kullanmaya alıştırmamıştı Perrin'i. Shadar Logoth'un önündeki savaş bile, güven vermeyecek kadar belirsiz geliyordu. Rand ile Muhafız'ın bahsettikleri o boşluğu da hiç becerememişti.

Arkalarında, ağaçların arasından güneş ışığı sızıyordu. Orman hâlâ ışıkla beneklenen bir gölgeler yığınıydı. Pişmiş et kokusu ile süslenmiş, hafif odun dumanı kokusu ikiliye doğru süzüldü. *Tavşan olabilir,* diye düşündü Perrin ve midesi guruldadı. *Ama başka bir şey de olabilir*, diye hatırlattı kendine. Egwene'e baktı; kız onu izliyordu. Önder olmak bazı sorumluluklar getiriyordu.

"Burada bekle," dedi yumuşak sesle. Kız kaşlarını çattı, ama Perrin o ağzını açınca sözünü kesti. "Ve sessiz ol! Henüz kim olduğunu bilmiyoruz." Kız başını salladı. Gönülsüzce, ama salladı. Perrin ata binme sırasını alması için uğraşırken bunun neden işe yaramadığını merak etti. Derin bir nefes alarak dumanın kaynağına doğru yürümeye başladı.

Emond Meydanı ormanlarında Perrin, Rand ve Mat kadar çok zaman geçirmemişti, ama yine de tavşan avladığı olmuştu. Tek dal bile kırmadan ağaçtan ağaca kaydı. Kısa süre sonra yaygın, yılansı dalları yere dokunup, tekrar yükselen uzun bir meşe ağacının dalının arkasından gözetliyordu. Ötede bir kamp ateşi ve alevlerden fazla uzak olmayan dallardan birine yaslanmış, güneşte yanmış, zayıf bir adam duruyordu.

En azından bir Trolloc değildi, ama Perrin'in şimdiye dek gördüğü en garip adamdı. İlk olarak, giysilerinin hepsi tüyleri hâlâ üzerinde olan hayvan derilerinden yapılmıştı, hatta çizmeleri ile kafasındaki o tuhaf, düz tepeli, yuvarlak şapka bile. Pelerini tavşan ve sincap kürklerinden çılgın bir battaniye gibiydi; pantolonu uzun tüylü, beyaz-kahverengi keçi derisinden yapılmış gibi görünüyordu. Grileşmeye başlamış kahverengi saçları bir sicim ile ensesinde bağlanmıştı. Göğsünün yarısı gür bir sakalla örtülmüştü. Kemerinde uzun bir hançer asılıydı, neredeyse bir kılıç kadar uzundu. Eline yakın bir dala bir yay ve bir sadak dayanmıştı.

Adam, gözleri kapalı, görünüşe göre uyuyarak arkasına yaslanmıştı, ama Perrin saklandığı yerden kıpırdamadı. Adamın ateşinin üzerine altı sopa eğilmişti ve her birine birer tavşan geçirilmiş, güzelce kızarmış, arada bir ateşe tıslayan sular damlatıyordu. Bu kadar yakından tavşanların kokusunu almak Perrin'in ağzını sulandırdı.

"Ağzından su akıtmayı bitirdin mi?" Adam bir gözünü açtı ve başını yana eğerek Perrin'in saklandığı yere baktı. "Sen ve arkadaşın ateşin başına oturup bir lokma yemek yiyebilirsiniz. Son iki gündür hiçbir şey yemediniz."

Perrin tereddüt etti, sonra yavaşça, baltayı hâlâ sıkı sıkı tutarak doğruldu. "İki gündür beni mi izliyordun?"

Adam gırtlağının derinliklerinden güldü. "Evet, seni izliyordum. Ve o güzel kızı. Seni ispenç tavuğu gibi itekleyip duruyor, değil mi? Sizi daha çok dinledim. Aranızda yedi kilometre öteden duyulacak kadar çok ses çıkarmayan bir at var. Gidip kızı çağıracak mısın, yoksa tüm tavşanları tek başına yemeyi mi düşünüyorsun?"

Perrin kabardı; çok ses çıkarmadığını biliyordu. "Gürültü yaparsanız Suormanı'nda bir tavşana yaklaşamazsınız bile. Ama tavşan kokusu, aklına

Egwene'in de aç olduğunu getirdi. Kokusunu aldıkları şeyin bir Trolloc ateşi olup olmadığını öğrenmek için beklediklerini de unutmamıştı.

Baltasının sapını kemerindeki halkaya geçirdi ve sesini yükseltti. "Egwene! Sorun yok! Tavşanmış gerçekten!" Elini uzatarak daha normal bir sesle, "Adım Perrin. Perrin Aybara," dedi.

Adam eli inceledi, sonra beceriksizce, el sıkışmaya alışık değilmiş gibi tuttu. "Benim adım Elyas," dedi, başını kaldırarak. "Elyas Machera."

Perrin'in nefesi kesildi, neredeyse Elyas'ın elini bırakacaktı. Adamın gözleri sarıydı, parlak, cilalı altın gibi. Perrin'in zihninin arkasında bazı anılar kıpırdandı, sonra kaçtı. Tek düşünebildiği, gördüğü Trollocların gözlerinin neredeyse siyah olduğuydu.

Egwene ihtiyatla Bela'yı çekerek belirdi. Kısrağın dizginlerini meşenin ince dallarından birine bağladı ve Perrin onu Elyas'la tanıştırırken nazik sesler çıkardı, ama gözleri tavşanlara kayıp duruyordu. Adamın gözlerini fark etmemiş gibiydi. Elyas eliyle yiyeceklere işaret edince, kız hevesle yemeye koyuldu. Perrin yalnızca bir an tereddüt etti, sonra kıza katıldı.

Onlar yerken Elyas sessizlik içinde bekledi. Perrin o kadar açtı ki, sıcak et parçaları koparıyor, sonra ağzına alabilecek kadar soğuması için elden ele geçiriyordu. Egwene bile her zamanki kadar temiz yemiyordu; çenesinden aşağı yağlı sular damlıyordu. İkili yavaşlamadan gün alacakaranlığa döndü, ateşin çevresini aysız bir karanlık sardı ve sonra Elyas konuştu.

"Burada ne yapıyorsunuz? Her yönde, yetmiş beş kilometre içinde tek bir ev yok."

"Caemlyn'e gidiyoruz," dedi Egwene. "Belki sen..." Elyas başını arkaya atıp kahkahadan kırılmaya başlayınca kız soğuk soğuk kaşlarını kaldırdı. Perrin, ağzına bir tavşan bacağı götürürken durup bakakaldı.

"Caemlyn mi?" diye hırıldadı Elyas yeniden konuşabildiği zaman. "Takip ettiğiniz yol, son iki gündür takip ettiğiniz düz çizgi, sizi Caemlyn'in yüz elli kilometre kuzeyinden geçirir."

"Yol soracaktık," dedi Egwene kendini savunurcasına. "Ama henüz hiç köy ya da çiftlik görmedik."

"Ve görmeyeceksiniz de," dedi Elyas gülerek. "Bu yolu takip ederek, tek bir insan görmeden, ta Dünyanın Omurgası'na kadar gidebilirsiniz. Elbette, Omurga'ya tırmanmaya kalkışırsanız bazı yerlerde tırmanılabilir, Aile Kıraçları'nda insan bulabilirsiniz, ama oradan pek hoşlanacağınızı sanmam. Gündüz kızarır, gece donabilirsiniz ve her an susuzluktan ölebilirsiniz. Kıraç'ta su bulmak için bir Aile gerekir ve onlar da yabancılardan fazla hoşlanmazlar. Hayır, hem de hiç hoşlanmadıklarını söyleyebilirim." Yeni bir şiddetli kahkaha patlaması yaşadı. Bu sefer yere de yuvarlandı. "Hiç, hiç hoşlanmazlar," demeyi başardı.

Perrin huzursuzca kıpırdandı. *Deli bir adamla mı yemek yiyoruz?*

Egwene kaşlarını çattı, ama Elyas'ın neşesinin biraz dinmesini bekledi. "Belki bize sen yol gösterebilirsin. Bu yerler hakkında bizden çok daha fazla şey biliyor gibisin."

Elyas gülmeyi bıraktı. Başını kaldırdı, yerde yuvarlanırken düşmüş olan yuvarlak şapkasını başına taktı ve indirdiği kaşlarının altından kıza baktı. "Ben insanlardan pek hoşlanmam," dedi ifadesiz bir sesle. "Şehirler insan doludur. Köylerin, hatta çiftliklerin yanına da pek gitmem. Köylüler ve çiftçiler dostlarımdan hoşlanmaz. Yeni doğmuş enikler kadar savunmasız ve masum, dolanıp duruyor olmasaydınız size de yardım etmezdim."

"Ama en azından ne yöne gideceğimizi söyleyebilirsin," diye ısrar etti kız. "Eğer bize, yetmiş beş kilometre ötede bile olsa en yakın köyü tarif edersen, onlar bizi Caemlyn'e yönlendirebilir."

"Kıpırdamayın," dedi Elyas. "Dostlarım geliyor."

Bela aniden korku içinde kişnedi ve dizginlerini çekiştirmeye başladı. Kararmakta olan ormanda çevrelerinde şekiller belirmeye başlayınca, Perrin yarı doğruldu. Bela çığlıklar atarak şahlandı, kıvrandı.

"Kısrağı susturun," dedi Elyas. "Ona zarar vermeyecekler. Kıpırdamazsanız, size de."

Dört kurt ateş ışığına adım attı. Çeneleri bir adamın bacağını kırabilecek, uzun tüylü, bel yüksekliğinde şekillerdi. Sanki insanlar orada yokmuş gibi ateşin yanına yaklaştılar ve insanların arasında uzandılar. Ağaçların

arasındaki karanlıkta, ateş ışığı her yönde, daha fazla kurdun gözlerinden yansıdı.

Sarı gözler, diye düşündü Perrin. Elyas'ın gözleri gibi. Hatırlamaya çalıştığı buydu. Aralarındaki kurtları dikkatle izleyerek baltasına uzandı.

"Ben olsam yapmazdım," dedi Elyas. "Onlara zarar vereceğini düşünürlerse, dost canlısı davranmaktan vazgeçerler."

Perrin, dört kurdun hepsinin birden kendisine baktığını gördü. Ağaçların arasındakiler dahil tüm kurtların ona baktığını hissediyordu. Derisi karıncalandı. İhtiyatla ellerini baltadan çekti. Kurtların arasında gerilimin düştüğünü hayal etti. Yavaşça oturdu; elleri titriyordu, durdurmak için dizlerini kavradı. Egwene o kadar gerilmişti ki, neredeyse titremeye başlayacaktı. Siyaha yakın, yüzünde daha açık renkli gri bir leke olan bir kurt, ona dokunacak kadar yakındı.

Bela çığlık atmayı ve şahlanmayı bırakmıştı. Şimdi titreyerek, tüm kurtları görebilmek için dönerek, zaman zaman tekme atarak, canını pahalıya satmaya kararlı bir biçimde bekliyordu.

"İşte," dedi Elyas. "Bu daha iyi."

"Uysal mıdırlar?" diye sordu Egwene hafifçe, umutla. "Onlar... evcil hayvan mı?"

Elyas hıhladı. "Kurtlar evcilleşmez, kızım, insanlar kadar bile. Onlar benim dostlarım. Birbirimize yoldaş oluruz, birlikte avlanırız, bir şekilde konuşuruz. Tıpkı tüm dostlar gibi. Bu doğru değil mi, Benek?" Kürkü karanlık ve aydınlık, bir düzine gri tonu taşıyan bir kurt başını çevirip adama baktı.

"Onlarla konuşabiliyor musun?" dedi Perrin şaşkınlık içinde.

"Pek konuşmak denemez," diye yanıt verdi Elyas yavaşça. "Sözcüklerin önemi yoktur ve tam olarak doğru da değildirler. O kurdun adı Benek değil. Anlamı daha çok, kış ortası şafağında, esinti bir orman göletinin yüzeyini dalgalandırırken gölgelerin oynaşması ve suya dilini dokundurduğunda hissettiğin buz tadı ve gece çökerken havadaki kar kokusu gibi bir şeydir. Ama bu da tam olarak doğru değil. İsmini sözcüklerle söyleyemezsin. Daha

çok bir duygudur. Kurtlar böyle konuşur. Diğer kurtların isimleri Yanık, Çekirge ve Rüzgâr'dır." Yanık'ın omzunda, adını açıklayabilecek bir yara izi vardı, ama diğer iki kurtta isimlerinin ne anlama geldiğini açıklayacak hiçbir işaret yoktu.

Adamın sert havasına rağmen, Perrin onun başka insanlarla konuşma fırsatı bulduğu için memnun olduğunu düşündü. En azından konuşmaya hevesliydi. Perrin kurtların ateş ışığı altında parlayan dişlerini gözledi ve onu konuşturmaya devam etmenin iyi bir fikir olduğuna karar verdi. "Nasıl... Kurtlarla konuşmayı nasıl öğrendin, Elyas?"

"Onlar anladılar," diye yanıt verdi Elyas. "Ben değil. Başta değil. Anladığım kadarıyla hep böyle olur. Kurtlar seni bulur, sen onları değil Bazı insanlar Karanlık Varlık'ın bana dokunduğunu düşünürdü, çünkü ben nereye gitsem orada kurtlar belirirdi. Sanırım ben de zaman zaman böyle düşündüm. Çoğu saygın insan benden kaçınmaya başladı ve beni arayanları da ben tanımak istemiyordum. Sonra kurtların zaman zaman ne düşündüğümü anlar, kafamdaki şeylere yanıt verir gibi göründüğünü fark ettim. Asıl başlangıç buydu. Beni merak ediyorlardı. Kurtlar genelde insanları hissedebilir, ama bu şekilde değil. Beni buldukları için memnundular. İnsanlarla avlandıkları zamanlardan bu yana çok zaman geçtiğini söylediler ve onlar çok zaman dediği zaman aklıma İlk Gün'den bu yana esen soğuk bir rüzgâr gibi bir şey geliyor."

"İnsanların kurtlarla avlandığını hiç duymadım," dedi Egwene. Sesi hâlâ tam olarak kendine hakim değildi, ama kurtların öylece yatıyor olması biraz cesaret vermiş gibiydi.

Elyas onu işittiyse de, belli etmedi. "Kurtlar her şeyi insanlardan farklı şekilde hatırlar," dedi. Tuhaf gözleri, anıların akıntısında sürükleniyormuş gibi dalgın bir ifade aldı. "Her kurt tüm kurtların tarihini hatırlar, ya da en azından şeklini. Dediğim gibi, sözcüklerle anlatılamaz. İnsanlarla yan yana av peşinde koştuklarını hatırlıyorlar, ama o kadar uzun zaman önceydi ki, muhtemelen bu bir anının gölgesinin gölgesi."

"Bu çok ilginç," dedi Egwene ve Elyas ona keskin gözlerle baktı. "Hayır, gerçekten." Kız dudaklarını ıslattı. "Bize... ah... bize onlarla konuşmayı öğretebilir misin?"

Elyas yine hıhladı. "Bu öğretilemez. Bazıları konuşabilir, bazıları konuşamaz. Onun konuşabildiğini söylüyorlar." Perrin'e işaret etti.

Perrin Elyas'a, parmağı bir hançermiş gibi baktı. *Gerçekten de deli.* Kurtlar yine ona bakıyordu. Huzursuzca kıpırdandı.

"Caemlyn'e gittiğinizi söylediniz," dedi Elyas, "ama bu hâlâ neden burada, her yerden günlerce uzakta olduğunuzu açıklamıyor." Kürk pelerinini arkaya attı ve bir dirseğine dayanarak yana uzanıp beklemeye başladı.

Perrin, Egwene'e bir bakış fırlattı. Daha önce, başlarına bela açmadan nereye gittiklerini açıklamak için, insanlarla karşılaştıkları zaman anlatacakları bir hikâye hazırlamışlardı. Kimseye gerçekten nereden geldiklerini ve sonunda nereye gideceklerini açıklamayacaklardı. Dikkatsiz bir sözün bir Soluk'un kulağına gitmeyeceğini kim bilebilirdi? Her gün hikâyenin üzerinde çalışmışlar, parça parça bir araya getirmişler, kusurlarını gidermişlerdi. Egwene'in anlatmasına karar vermişlerdi. Kız sözcükler konusunda Perrin'den daha iyiydi ve Perrin yalan söylediğinde yüzünden belli olduğunu iddia ediyordu.

Egwene hemen başladı. Kuzeyden, Saldaea'dan, küçük bir köyün dışındaki çiftliklerin birinden geliyorlardı. İkisi de bundan önce evlerinden otuz kilometreden fazla uzaklaşmamışlardı. Ama âşıkların masallarını, tüccarların hikâyelerini dinlemişlerdi ve dünyayı görmek istemişlerdi. Caemlyn'i ve Illian'ı. Fırtınalar Denizi'ni, hatta belki efsanevi Deniz Halkı'nı.

Perrin tatmin içinde dinledi. Thom Merrilin bile İki Nehir dışındaki dünya hakkında pek az şey bilirken, daha iyi, ya da ihtiyaçlarına daha çok uyan bir hikâye uyduramazdı.

"Saldaea'dan, öyle mi?" dedi Elyas, kız anlatmayı bitirdikten sonra.

Perrin başını salladı. "Doğru. İlk önce Maradon'u görmeyi düşünmüştük. Kral'ı görmeyi mutlaka istiyorum. Ama babalarımız ilk başkente bakacaktır."

Bu, hikâyenin parçasıydı, böylece Maradon'a hiç gitmediklerini açıklamış oluyorlardı. Böylece, orada bulunan birileri ile karşılaşmaları durumunda, kimse o şehir hakkında bir şey bilmelerini beklemeyecekti. Emond

Meydanı'ndan ve Kış Gecesi olaylarından çok uzaktı. Hikâyeyi dinleyen hiç kimse, Tar Valon ya da Aes Sedailer hakkında düşünmek için sebep bulamayacaktı.

"İyi hikâye." Elyas başını salladı. "Evet, iyi hikâye. Birkaç kusuru var, ama Benek diyor ki, asıl sorun, tamamının yalan olması. Her bir sözcüğünün."

"Yalan mı!" diye bağırdı Egwene. "Neden yalan söyleyelim ki?"

Dört kurt yerlerinden kıpırdamamıştı, ama artık ateşin çevresinde uzanıyormuş gibi görünmüyorlardı; çökmüş, Emond Meydanı'ndan gelenleri sarı gözlerini kırpmadan izliyormuş gibi görünüyorlardı.

Perrin hiçbir şey söylemedi, ama eli belindeki baltaya gitti. Dört kurt tek bir hızlı hareket ile ayağa fırladılar ve delikanlının eli, olduğu yerde dondu. Kurtlar hiç ses çıkarmamışlardı, ama enselerindeki tüyler diken diken olmuştu. Ağaçların altındaki kurtlardan biri geceye bir uluma gönderdi. Başkaları yanıt verdi, beş, on, yirmi kurt, ta ki, karanlık ulumalarla dalgalanana kadar. Aniden sustular. Perrin'in yüzünden soğuk terler aktı.

"Eğer sen..." Egwene durup yutkundu. Havanın soğukluğuna rağmen onun da yüzü terliydi. "Eğer yalan söylediğimizi düşünüyorsan, belki bu gece kendi kampımızı seninkinden uzakta yapmamızı tercih edersin."

"Normalde ederdim, kızım. Ama şu anda Trollocları dinlemek istiyorum. Ve Yarı-insanları." Perrin yüzünü duygusuz tutmak için çabaladı ve Egwene'den daha başarılı olduğunu umdu. Elyas sohbet edercesine devam etti. "Benek, siz o aptal hikâyeyi anlatırken zihninizde Yarı-insan ve Trolloc kokusu aldığını söyledi. Hepsi almış. Bir şekilde Trolloclara ve Gözsüzlere bulaşmışsınız. Kurtlar, Trolloclar ve Yarı-insanlardan nefret eder. Orman yangınlarından bile çok, her şeyden çok. Ben de öyle.

"Yanık senin işini bitirmek istiyor. Daha bir yaşındayken o izi ona bir Trolloc yaptı. Av bulunmadığını, senin aylardır gördüğü bütün geyiklerden daha etli olduğunu ve işini bitirmemiz gerektiğini söylüyor. Ama Yanık hep sabırsız olmuştur. Neden bana anlatmıyorsunuz? Umarım Karanlıkdostu değilsinizdir. İnsanları besledikten sonra öldürmekten hoşlanmam. Ama unutmayın, yalan söylerseniz anlarlar ve Benek bile Yanık kadar sinirli."

Kurtların gözlerini andıran sarı gözlerini hiç kırpmamıştı. *Bunlar kurt gözü,* diye düşündü Perrin.

Egwene'in ona baktığını fark etti. Ne yapacaklarına karar vermesini bekliyordu. *Işık, aniden yine ben önder oldum.* Daha baştan gerçek hikâyeyi kimseye anlatmamaya karar vermişlerdi, ama Perrin kaçmaları için hiç şans göremiyordu. Kurtlar harekete geçmeden baltasını çıkarabilse bile...

Benek, gırtlağından derin bir hırlama çıkardı ve sesi ateşin çevresindeki diğer üç kurt da yankıladı. Sonra, karanlığın içindeki tüm kurtlar. Geceyi kötü bir gürleme doldurdu.

"Tamam," dedi Perrin telaşla. "Tamam!" Hırlama aniden, bıçakla kesilmiş gibi durdu. Egwene ellerini açtı ve başını salladı. "Kış Gecesi'nden birkaç gün önce başladı," dedi Perrin, "arkadaşımız Mat, siyah pelerinli bir adam gördü..."

Elyas'ın yüz ifadesi hiç değişmedi, uzandığı yerden kıpırdamadı, ama başını eğişinde, kulaklarının dikildiğini ifade eden bir şey vardı. Perrin konuşurken dört kurt oturdu, Perrin onların da dinlediğini hissetmişti. Uzun bir hikâyeydi ve delikanlı çoğunu anlattı. Ama onun ve diğerlerinin Baerlon'da gördüğü rüyayı kendine sakladı. Kurtların anlatmadığı kısmı yakaladığını gösterecek bir işaret bekledi, ama yalnızca izlediler. Benek dost, Yanık öfkeli gibiydi. Bitirdiği zaman sesi boğuklaşmıştı.

"... ve eğer kadın bizi Caemlyn'de bulamazsa, Tar Valon'a gideceğiz. Aes Sedailerden yardım istemek dışında seçeneğimiz yok."

"Bu kadar güneyde Trolloclar ve Yarı-insanlar," dedi Elyas. "İşte bu, üzerinde düşünülmesi gereken bir şey." Elini arkasına götürdü ve Perrin'e bakmadan deri bir su tulumu fırlattı. Düşünüyor gibiydi. Perrin içene ve tıpasını yerine sokana kadar bekledi. "Aes Sedailerden hoşlanmam. Kırmızı Ajahlar, Tek Güç ile uğraşan erkekleri avlayanlar bir zamanlar beni ehlileştirmek istedi. Yüzlerine hepsinin Kara Ajah olduğunu söyledim; Karanlık Varlık'a hizmet ettiklerini söyledim ve bundan hiç hoşlanmadılar. Ama ormana bir kez girince beni yakalayamadılar, fakat denediler. Evet, denediler. Ayrıca, herhangi bir Aes Sedai'nin bana iyi davranacağından kuşkuluyum. Birkaç Muhafız'ı öldürmek zorunda kaldım. Kötü bir iş, Muhafız öldürmek. Hoşlanmam."

"Bu kurtlarla konuşma meselesi," dedi Perrin huzursuzca. "Bunun... bunun Güç'le ilgisi var mı?"

"Elbette yok," diye hırladı Elyas. "Bu ehlileştirme benim üzerimde işe yaramazdı, ama denemek istemeleri beni deliye döndürdü. Bu eski bir şeydir, evlat. Aes Sedailerden daha eski. Tek Güç kullanan herkesten daha eski. İnsanlık kadar eski. Kurtlar kadar eski. Aes Sedailer bundan da hoşlanmıyorlar. Eski şeylerin yeniden ortaya çıkmasından. Ben tek değilim. Başka şeyler, başka insanlar da var. Bu Aes Sedailer'i endişelendiriyor, kadim engellerin zayıfladığı hakkında homurdanmalarına sebep oluyor. Her şey ufalanıyor, diyorlar. Karanlık Varlık'ın serbest kalmasından korkuyorlar. Bana nasıl baktıklarını görseniz, suçlu benim sanırdınız. Kızıl Ajah'dı onlar, ama başkaları da vardı. Amyrlin Makamı... Aaaah! Çoğunlukla onlardan ve Aes Sedailerin dostlarından uzak dururum. Aklınız varsa siz de öyle yaparsınız."

"Aes Sedailerden uzak durmak kadar istediğim şey yok," dedi Perrin.

Egwene ona keskin bir bakış fırlattı. Perrin, kızın bir Aes Sedai olmak istediğini haykırmayacağını umdu. Kız hiçbir şey söylemedi, ama ağzı gerildi ve Perrin devam ettti.

"Ama seçeneğimiz yok. Trolloclar, Soluklar, Draghkarlar bizi kovaladı. Karanlıkdostları hariç her şey. Saklanamayız ve yalnız başımıza mücadele edemeyiz. Bize kim yardım edebilir? Aes Sedailer dışında başka kim o kadar güçlüdür?"

Elyas bir süre kurtlara, ama daha çok Benek ile Yanık'a bakarak sessiz kaldı. Perrin sinirli sinirli kıpırdandı ve izlememeye çalıştı. İzlerken Elyas ile kurtların birbirlerine ne dediklerini işittiğini sanıyordu. Güç ile bir ilgisi olmamasına rağmen, böyle bir şeyi hiç istemiyordu. *Delice bir şaka yapmış olmalı. Ben kurtlarla konuşamam.* Kurtlardan biri Çekirge olduğunu düşünüyordu ona baktı ve sırıtır gibi oldu. Perrin, ismini nasıl bildiğini merak etti.

"Benimle kalabilirsiniz," dedi Elyas sonunda. "Bizimle." Egwene'in kaşları kalktı ve Perrin'in ağzı açık kaldı. "Eh, daha güvenli ne var ki?" diye meydan okudu Elyas. "Trolloclar yalnız bir kurdu öldürme fırsatını hiç kaçırmaz, ama bir kurt sürüsünden uzak durmak için yollarını

kilometrelerce uzatmaktan da kaçınmazlar. Ve Aes Sedailer hakkında endişelenmeniz de gerekmez. Onlar bu ormanlara sık gelmezler."

"Bilmiyorum." Perrin iki yanındaki kurtlara bakmaktan kaçındı. biri Benek'ti ve gözlerini üzerinde hissedebiliyordu. "Konu yalnızca Trolloclar değil."

Elyas soğuk soğuk güldü. "Ben, bir sürünün Gözsüzlerden birini aşağı indirdiğini de gördüm. Sürünün yarısını kaybettik, ama kokuyu aldıktan sonra fırsatı kaçırmazlardı. Trolloclar, Myrddraaller, kurtlar için hepsi bir. Asıl istedikleri sensin, evlat. Kurtlarla konuşan başka insanları duydular, ama benden sonra gördükleri ilk sen varsın. Ama arkadaşını da kabul edecekler ve burada, herhangi bir şehirde olduğundan daha fazla güvende olursun. Şehirlerde Karanlıkdostları vardır."

"Dinle," dedi Perrin telaşla. "Keşke bunu söylemekten vazgeçsen. Ben - senin... senin yaptığını söylediğin şeyi yapamam."

"Nasıl istersen, evlat. İstiyorsan keçiyi oyna. Güvende olmak istemiyor musun?"

"Kendimi kandırmıyorum. Kendimi kandırmam gereken bir konu yok. Bizim tek istediğimiz..."

"Biz Caemlyn'e gidiyoruz," diye kararlılıkla sesini yükseltti Egwene. "Ve sonra Tar Valon'a."

Perrin ağzını kapatarak kızın öfkeli bakışlarına aynı şekilde karşılık verdi. Kızın, dilediği zaman onun önderliğini kabul ettiğini, istemediği zaman etmediğini biliyordu, ama en azından kendi adına konuşmasına izin verebilirdi. "Ya sen, Perrin?" dedi ve kendi kendine yanıt verdi. "Ben mi? Eh, bir düşüneyim. Evet. Evet, sanırım yola devam edeceğim." Ilımlı bir gülümseme ile kıza döndü. "Eh, Egwene, ikimiz de gidiyoruz. Sanırım ben de seninle geleceğim. Karar vermeden önce konuşmamız ne güzel, değil mi?" Kız kızardı, ama çenesindeki kararlılık kaybolmadı.

Elyas homurdandı. "Benek, 'nasıl isterseniz,' dedi. Kızın insan dünyasına sıkı sıkı bağlı olduğunu söyledi, ama sen," Perrin'e başını salladı "yarı yolda duruyormuşsun. Mevcut koşullar altında, sanırım bizim de sizinle güneye

gelmemiz iyi olacak. Aksi halde açlıktan ölebilir, kaybolabilirsiniz. Ya da..."

Yanık aniden doğruldu. Elyas başını çevirip iri kurda baktı. Bir an sonra Benek de doğruldu. Elyas'a yaklaştı ve Yanık ile göz göze geldi. Tablo uzun dakikalar boyunca donup kaldı, sonra Yanık hızla döndü ve gecenin içinde kayboldu. Benek silkelendi, sonra yerine dönüp, hiçbir şey olmamış gibi kendini yere attı.

Elyas, Perrin'in soru dolu bakışları ile karşılaştı. "Bu sürüyü Benek yönetir," diye açıkladı. "Erkek kurtlardan bazıları meydan okurlarsa onu altedebileceklerini düşünüyor, ama bu dişi kurt onların hepsinden daha zeki ve onlar bunu biliyorlar. Sürüyü pek çok kez kurtardı. Ama Yanık, sürünün siz üçünüz ile zaman kaybettiğini düşünüyor. Onun için önemli olan tek şey Trolloclara karşı nefreti ve bu kadar güneyde Trolloc varsa, onları öldürmek için peşlerine düşmek istiyor."

"Çok iyi anlıyoruz," dedi Egwene, rahatlamış bir sesle. "Gerçekten de yolumuzu bulabiliriz... yön gösterirsen, elbette."

Elyas elini salladı. "Sürüyü Benek yönetir dedim, değil mi? Sabahleyin sizinle güneye doğru yola çıkıyorum ve onlar da geliyor." Egwene, işittiği en iyi haber bu değilmiş gibi görünüyordu.

Perrin sessizlik içinde oturuyordu. Yanık'ın gittiğini hissedebiliyordu. Ve yara izli erkek kurt yalnız değildi; hepsi genç erkekler olan bir düzine kurt onunla birlikte uzaklaşıyordu. Perrin, bunun yalnızca Elyas'ın hayal gücü üzerinde oynadığı bir oyun olduğuna inanmak istiyordu, ama yapamıyordu. Uzaklaşan kurtlar zihninde solmadan hemen önce, Yanık'tan gelen, kendi düşüncesiymiş gibi keskin ve berrak bir düşünce hissetti. Nefret. Nefret ve kan tadı.

24. BÖLÜM

Arinelle'den Aşağı Kaçış

Uzakta damlayan sular, yankılanan, tekrar yankılanan, kaynaklarını sonsuza dek kaybeden boş şıpırtılar. Her yerde taş köprüler, korkuluksuz rampalar vardı; hepsi cilalı, pürüzsüz, kırmızı ve altın rengi çizgili, geniş, düz tepeli, taş kulelerden fışkırıyorlardı. Labirent karanlığın içinde, görülür bir başlangıç ya da son olmadan, kat kat uzanıyordu. Her köprü bir kuleye, her rampa bir başka kuleye, başka köprülere gidiyordu. Rand hangi yöne bakarsa baksın, loşluğun içinde göz görebildiğince aynıydı, hem aşağıda, hem yukarıda. Açıkça görmesine yetecek kadar ışık yoktu ve bundan neredeyse memnundu. Rampalardan bazıları aşağıdakilerin tam tepesinde olması gereken platformlara gidiyordu. Hiçbirinin tabanını göremiyordu. Serbest kalmaya çalışarak, bunun yalnızca bir yanılsama olduğunu bilerek çabaladı. Her şey bir yanılsamaydı.

Yanılsamayı biliyordu; peşinden o kadar çok gitmişti ki, bilmemesi olanaksızdı. Yukarıya, aşağıya ya da herhangi bir yöne ne kadar giderse gitsin, yalnızca parlak taş görüyordu. Taş, fakat derin, yeni kazılmış toprağın ıslak kokusu havaya işlemişti. Ve çürümenin tatlımsı, mide bulandırıcı kokusu. Zamanından önce açılmış bir mezarın kokusu. Nefes almamaya çalıştı, ama koku, burun deliklerini doldurdu. Derisine yağ gibi yapıştı.

Gözü bir hareket yakaladı ve Rand olduğu yerde dondu. Kulelerin birinin tepesini çepeçevre dolanan koruma duvarının yanında yarı çöktü. Burası saklanabileceği bir yer değildi. Bir yerden görülebilirdi. Havayı gölge doldurmuştu, ama saklanabileceği daha derin gölgeler yoktu. Işık, lambalardan, meşalelerden gelmiyordu; yalnızca oradaydı, olduğu gibi, sanki havadan sızıyordu. Bir şekilde, görmek için yeterli; görülmek için yeterli. Ama kıpırtısızlık pek az koruma sağlıyordu.

Hareket yine geldi ve bu sefer açıktı. Uzak bir rampada, korkuluk olmamasına aldırmadan, aşağıdaki boşluğa aldırmadan yürüyen bir adam. Adamın pelerini görkemli telaşı içinde dalgalanıyordu. Başını çevirerek arandı. Mesafe, Rand'ın karanlığın içindeki şekilden fazlasını görebilmesi için çok fazlaydı, ama pelerinin taze kan rengi olduğunu ve arayış içindeki o gözlerin iki fırın gibi alev alev yandığını bilmek için yakın olması gerekmiyordu.

Gözleri ile labirenti takip etmeye, Ba'alzamon ona ulaşmadan önce kaç bağlantı geçmesi gerektiğini anlamaya çalıştı, sonra bunu faydasız bularak vazgeçti. Mesafeler burada aldatıcıydı, öğrendiği bir başka ders. Uzak görünen bir şey bir köşeyi dönünce ele geçebilirdi; yakın görünen bir şey tamamen ulaşılmaz olabilirdi. Yapacak tek şey, baştan beri olduğu gibi, devamlı hareket etmekti. Devamlı hareket et ve düşünme. Düşünmenin tehlikeli olduğunu biliyordu.

Yine de, Ba'alzamon'un uzak şekline sırtını döndüğünde, kendini Mat'i merak etmekten alıkoyamadı. Mat bu labirentte bir yerde miydi? Yoksa iki labirent ve iki Ba'alzamon mu var? Zihni bu düşünceden kaçtı; düşünülemeyecek kadar dehşet vericiydi. Bu Baerton gibi mi? O zaman neden beni bulamıyor? Bu birazcık daha iyiydi. Küçük bir teselli. *Teselli mi? Kan ve küller, teselli bunun neresinde?*

İki ya da üç kez dokunacak kadar yakın olmuştu, ama onları açıkça hatırlayamıyordu, ama Ba'alzamon boşuna kovalarken uzun, çok uzun zaman -ne kadar uzun?- kaçmıştı. Bu Baerlon gibi miydi, yoksa yalnızca bir kâbus, başka insanların rüyaları gibi bir rüya mıydı?

Sonra bir anlığına -bir nefes almaya yetecek bir süre için düşünmenin neden tehlikeli olduğunu, ne hakkında düşünmenin tehlikeli olduğunu

hatırladı. Daha önce olduğu gibi, ne zaman kendisine onu bir rüya gibi çevreleyenin ne olduğunu düşünme izni verse, hava pırıldıyor, gözlerini bulandırıyordu. Pelteye dönüyor, onu sıkı sıkı tutuyordu. Yalnızca bir anlığına.

Kumlu sıcaklık derisini dürttü, dikenli çalı çitlerden oluşan labirentte koştururken uzun zaman önce boğazı kurumuştu. Ne kadar olmuştu? Teri boncuklanmaya fırsat bulamadan buharlaşıyordu ve gözleri yanıyordu. Yukarıda ve, o kadar da yukarıda değildi, siyah çizgili, öfkeli, çelik grisi bulutlar kaynıyordu, ama labirentin içinde tek bir nefes esinti yoktu. Bir an, daha önce farklı olduğunu düşündü, ama düşüncesi ısıyla buharlaştı. Uzun zamandır buradaydı. Düşünmek tehlikeliydi, bunu biliyordu.

Pürüzsüz, solgun ve yuvarlak taşlar yarım yamalak bir döşeme oluşturuyordu. En hafif adımla bile toz bulutları fışkırtan, kemik gibi kuru tozların içine yarı gömülmüşlerdi. Toz, Rand'ın burnunu gıdıklıyor, onu ele verecek bir hapşırık koparmakla tehdit ediyordu; ağzından nefes almaya çalıştığında toz boğazını tıkıyor, boğulacak gibi olmasına sebep oluyordu.

Burası tehlikeli bir yerdi; bunu da biliyordu. İleride, yüksek diken duvarında üç açıklık görüyordu, sonra yol kıvrılarak gözden kayboluyordu. Ba'alzamon o anda o köşelerin herhangi birinden çıkabilirdi. Çoktan iki, üç kez karşılaşmışlardı, ama Rand karşı karşıya geldikleri ve bir şekilde kaçmayı başardığı dışında hiçbir şey hatırlamıyordu. Çok fazla düşünmek tehlikeliydi.

Sıcakta nefes nefese durdu ve labirent duvarını inceledi. Sık, dolaşık dikenli çalılar, kahverengi ve ölü görünüşlü, iki santim uzunluğunda çengeller gibi zalim, siyah dikenler. Üzerinden bakılmayacak kadar yüksek, içinden görülmeyecek kadar yoğun. İhtiyatla duvara dokundu ve inledi. Onca özene rağmen, sıcak bir iğne gibi yanan bir diken, parmağını delmişti. Elini sallayarak, topukları taşlara takılarak geriledi ve yoğun kan damlaları saçtı. Yanma hissi çekilmeye başladı, ama tüm eli zonkluyordu.

Aniden acıyı unuttu. Topuğu o pürüzsüz taşlardan birini çevirmiş, kuru zeminden tekmelemişti. Taşa baktı, boş göz çukurları bakışlarına karşılık verdi. Bir kafatası. Bir insan kafatası. Yoldaki bütün pürüzsüz, solgun taşlara baktı. Hepsi birbirinin aynıydı. Telaşla ayak değiştirdi, ama onların

üzerine basmadan yürüyemiyordu, onların üzerine basmadan ayakta duramıyordu. Kafasında gelişigüzel bir düşünce şekillendi, her şey göründüğü gibi olmayabilirdi, ama düşünceyi acımasızca bastırdı. Burada düşünmek tehlikeliydi.

Titreyerek kendine hakim oldu. Bir yerde kalmak da tehlikeliydi. Bu belirsizce, ama kesin olarak bildiği şeylerden biriydi. Parmağındaki kan akışı yavaş bir damlamaya dönüşmüştü, ama zonklama neredeyse kaybolmuştu. Parmak ucunu emerek, yüzünün dönük olduğu yöne yürümeye başladı. Burada her yol birbirinin aynıydı.

Bir zamanlar, bir labirentten devamlı aynı yöne dönerek çıkabileceğini duyduğunu hatırladı. Diken duvarındaki ilk açıklıkta sağa döndü, sonra bir sonrakinde yine sağa. Ve kendini Ba'alzamon ile yüz yüze buldu.

Ba'alzamon'un yüzünden bir şaşkınlık geçti ve olduğu yerde durunca kan kırmızısı pelerini kıpırtısızlaştı. Gözlerinde alevler yükseldi, ama labirentin ışığında Rand onları pek hissetmedi.

"Sence benden ne kadar kaçabilirsin, evlat? Sence kaderinden ne kadar kaçabilirsin? Sen benimsin!"

Rand gerileyerek, neden kılıç ararcasına kemerini yokladığını merak etti. "Işık bana yardım et," diye mırıldandı. "Işık bana yardım et." Bunun ne anlama geldiğini hatırlamıyordu.

"Işık sana yardım etmeyecek, evlat ve Dünyanın Gözü sana hizmet etmeyecek. Sen benim köpeğimsin ve emrime uymazsan, seni Büyük Yılan'ın leşi ile boğarım!"

Ba'alzamon elini uzattı ve Rand aniden bir kaçış yolu buldu, tehlike çığlıkları atan sisli, yarı oluşmuş bir anı, ama Karanlık Varlık'ın dokunuşunun tehlikesi yanında hiçbir şey.

"Rüya!" diye bağırdı Rand. "Bu bir rüya!"

Ba'alzamon'un gözleri, şaşkınlık, öfke ya da her ikisi ile irileşmeye başladı, sonra hava pırıldadı, hatları bulanıklaştı ve soldu.

Rand çevresinde dönerek bakakaldı. Bin yerden kendisine bakan kendi imgesini gördü. On bin yerden. Yukarıda karanlık vardı, aşağıda karanlık

vardı, ama çevresinde, her yerde aynalar vardı, her açıda yerleştirilmiş aynalar, görebildiğince uzaklara kadar, hepsi çökmüş, dönen, irileşmiş, korku dolu gözlerle bakan kendisini gösteren aynalar.

Aynalardan kırmızı bir bulanıklık geçti. Rand yakalamaya çalışarak döndü, ama bulanıklık her aynadaki kendi imgesinin arkasından geçti ve yok oldu. Sonra yine döndü, ama bir bulanıklık gibi değildi.

Ba'alzamon aynalardan geçti, on bin Ba'alzamon, arayan, gümüş aynaların önünden tekrar tekrar geçen.

Kendini, kendi yüzünün yansımalarına bakarken buldu, solgun, bıçak gibi kesen soğukta titreyen. Ba'alzamon'un imgesi arkasında ona bakarak büyüdü; görmeden, ama bakarak. Her aynada, Ba'alzamon'un yüzündeki alevler arkasında öfkeyle sararak, yakarak, karışarak yükseldi. Rand çığlık atmak istedi, ama boğazı donmuştu. O sonsuz aynalarda tek bir yüz vardı. Kendi yüzü. Ba'alzamon'un yüzü. Tek yüz.

Rand silkindi, gözlerini açtı. Yalnızca solgun bir ışıkla azalan karanlık. Nefes bile almadan, gözleri dışında hiçbir şeyi oynatmadı. Üzerine, omuzlarına kadar gelen kaba bir yün battaniye örtmüştü ve başını kollarına dayamıştı. Ellerinin altındaki pürüzsüz tahtaları hissedebiliyordu. Güverte tahtaları. Gecenin içinde halatlar gıcırdıyordu. Uzun bir nefes verdi. Serpintideydi. Bitmişti... en azından bu gecelik.

Düşünmeden parmağını ağzına götürdü. Kan tadı alınca nefesini tuttu. Yavaşça elini yüzüne, solgun ay ışığı altında görebileceği bir yere, parmak ucunda kan damlasının oluşmasını izleyebileceği bir yere yaklaştırdı. Bir diken yarasından akan kan.

Serpinti yavaş yavaş Arinelle'den aşağı süzüldü. Rüzgâr güçlüydü, ama estiği yön yelkenleri faydasız kılıyordu. Kaptan Domon'un hızlı gitme emirlerine rağmen, gemi yavaş ilerliyordu. Geceleyin, akıntı kürekleri içeri çekilmiş tekneyi rüzgâra karşı ırmak aşağı taşırken, pruvada duran bir adam lamba ışığı altında ucuna kurşun bağlanmış halat salıyor, sonra derinliği dümenciye bağırıyordu. Arinelle'de korkulacak kayalar yoktu, ama sığlıklar çoktu, bir tekne çamura saplanabilir, yardım gelene kadar orada kalabilirdi. Eğer ilk gelen yardım olursa. Gündüz, kürekler gün doğumundan gün

batımına kadar çalışıyordu, ama rüzgâr tekneyi ırmak yukarı itmek istermiş gibi onlarla mücadele ediyordu.

Ne gece, ne de gündüz kıyıya yanaşmıyorlardı. Bayie Domon tekneyi ve mürettebatı sert, ters rüzgârlar gibi zorluyor, ağırlıklarına küfrediyordu. Kürekleri miskin miskin çektikleri için azarlıyor, yanlış kullanılan her halat için onları dili ile kırbaçlıyordu. Alçak, sert sesi üç metre ötede, güvertede, boğazlarını parçalamak için bekleyen Trolloclar tasvir ediyordu. İki gün boyunca bu her adamı yerinden sıçratmaya yetti. Sonra Trolloc saldırısının şoku geçmeye başladı ve adamlar bacaklarını kıyıda biraz uzatacakları bir saat için, karanlıkta ırmak aşağı ilerlemenin tehlikeleri hakkında homurdanmaya başladılar.

Mürettebat homurdanmalarını alçak tutuyor, göz ucuyla Kaptan Domon'un, işitecek kadar yakında olup olmadığını gözetliyordu, fakat kaptan teknesinde söylenen her şeyi duyuyor gibiydi. Homurdanmaların başladığı her sefer, ortaya sessizce, uzun, tırpan görünümlü bir kılıç ve saldırıdan sonra güvertede buldukları, zalim bir çengeli olan bir balta çıkarıyordu. Kaptan bunları bir saat için direğe asıyor, saldırıda yaralananlar sargılarını elliyor, mırıldanmalar kesiliyordu... en azından bir iki gün için, ta ki, mürettebattan bir başka kişi bir kez daha kuşkusuz artık Trollocları çok arkada bıraktıklarını düşünmeye başlayana kadar. Sonra aynı döngü tekrarlanıyordu.

Rand, fısıldaşmalar ve kaş çatmalar başladığı zaman Thom Merrilin'in mürettebattan uzak durduğunu fark etti, ama normalde herkesin sırtına şaplaklar atıyor, şakalar patlatıyor, öyle gevezelikler yapıyordu ki, en çok çalışan adamın bile yüzünde bir sırıtma beliriyordu. Thom o gizli mırıldanmaları ihtiyatlı bakışlarla izliyor, bu arada uzun saplı piposunu yakmaya, arpını akort etmeye, ya da mürettebat dışındaki herhangi bir şeye dalmış gibi yapıyordu. Rand neden olduğunu anlamıyordu. Mürettebat, Trollocların güverteye kadar kovaladığı üç kişiyi suçlarmış gibi görünmüyordu, Floran Gelb'i suçluyorlardı.

İlk bir iki gün Gelb'in ince şekli köşeye kıstırdığı mürettebattan biri ile konuşurken, Rand ve diğerlerinin geldiği gece hakkında kendi görüşlerini anlatırken görülebiliyordu. Gelb'in tavırları esip püfürmeden sızlanmalara

kadar değişiyordu, ama Thom, Mat, özellikle de Rand'a işaret ederken, suçu onlara atmaya çalışırken dudakları hep alayla kıvrılıyordu.

"Onlar yabancı," diye yalvarıyordu Gelb, sessizce, kaptanın gelip gelmediğini gözetleyerek. "Onlar hakkında ne biliyoruz? Trolloclar onlarla geldi, bildiğimiz bu. Onlarla birlik olmuşlar."

"Talih, Gelb, kes şunu," diye hırladı, saçlarını atkuyruğu yapmış, yanağında mavi yıldız dövmesi olan adam. Güvertede, çıplak ayak parmaklarını kullanarak halat sararken Gelb'e bakmadı bile, Soğuğa rağmen tüm mürettebat çıplak ayak geziyordu; çizmeler güvertede kayabilirdi. "Biraz rahat etmeni sağlayacak olsa, kendi annene bile Karanlıkdostu dersin. Benden uzak dur!" Gelb'in ayağına tükürdü ve halatının başına döndü.

Tüm mürettebat Gelb'in tutmadığı nöbeti hatırlıyordu ve atkuyruklu adamınki, Gelb'in aldığı en nazik tepkiydi. Kimse onunla çalışmak istemiyordu. Gelb kendini tek kişilik işlere atanmış bulmaya başladı. Bunların hepsi pis işlerdi, mutfaktaki yağlı tencereleri ovmak, karın üstü sintineye sürünüp yılların biriktirdiği pisliklerin arasında sızıntı aramak gibi. Kısa süre sonra kimseyle konuşmamaya başladı. Omuzları kendini savunurcasına kamburlaştı ve duruşuna yaralı bir sessizlik geldi, ne kadar çok insan izliyorsa, o kadar yaralı, ama bu ona bir homurtudan fazlasını kazandırmıyordu. Yine de Gelb'in gözleri ne zaman Rand'a, Mat'e, ya da Thom'a takılsa, uzun burunlu yüzünde cinayet çakıyordu.

Rand, Mat'e Gelb'in eninde sonunda başlarına bela açacağını söylediğinde, Mat teknede çevresine bakınıyor ve "İçlerinden birine güvenebilir miyiz? Herhangi birine?" diye soruyordu. Sonra gidip yalnız kalabileceği bir yer buluyordu. Yüksek pruvasından dümenin takılı olduğu kıçına otuz adımlık bir teknede ne kadar yalnız kalınabilirse. Mat, Shadar Logoth'taki geceden beri çok yalnız kalıyordu; Rand'ın gördüğü kadarıyla, kara kara düşünüyordu.

Ama Thom farklı konuşuyordu. "Çıkacak olsa bile Gelb'den sorun çıkmaz, evlat. En azından henüz değil. Mürettebattan hiç kimse onu desteklemez ve o da yalnız başına bir şey deneyecek cesarete sahip değil. Ama diğerleri...? Domon hep Trollocların onu şahsen kovaladıklarını düşünüyor gibi, ama

kalanı tehlikenin geçtiği fikrinde. Bu kadarının onlara yettiğine karar verebilirler. Zaten sınırdalar." Yama kaplı pelerinini kaldırdı ve Rand gizli hançerlerini kontrol ettiğini hissetti, *ikinci en iyi takım.* "Eğer isyan ederlerse, evlat, geride hikâyeyi anlatacak yolcu bırakmazlar. Kraliçe'nin Yasası Caemlyn'den bu kadar uzakta o kadar etkili olmayabilir, ama bir köy valisi bile bu konuda bir şey yapabilir." Ondan sonra Rand da mürettebat izlerken fark edilmemeye çalışmaya başladı.

Thom, mürettebatın aklından isyan fikrini uzaklaştırmak için elinden geleni yapıyordu. Her sabah ve her akşam gösterişli hareketlerle hikâyeler anlatıyor, aralarda istedikleri şarkıları çalıyor, söylüyordu. Rand ve Mat'in Âşık çırağı olmak istedikleri fikrini desteklemek için her gün bir süre ikisine de ayrı ayrı ders veriyordu ve bu da mürettebat için ayrı bir eğlence kaynağıydı. Elbette ikisinin de arpa dokunmasına izin vermiyordu ve flüt dersleri, en azından başlangıçta, mürettebattan irkilerek kulak tıkamalar ve kahkahalar kazandı.

Oğlanlara kolay hikâyelerden bazılarını, basit taklalar ve elbette, top çevirme öğretti. Mat, Thom'un talep ettiklerinden şikayetçiydi, ama Thom bıyıklarını üfürüyor ve dik dik bakıyordu.

"Ders vermece oynamayı bilmiyorum, evlat. Bir şeyi ya öğretirim ya da öğretmem! Şimdi! Her köylü hödük, basit bir amuda kalkmayı becerebilir. Hadi bakalım."

İş başında olmayan mürettebat toplanıyor, üçünün çevresinde bir çember oluşturarak yere çöküyordu. Bazıları Thom'un öğrettiklerini deniyor, kendi beceriksizliklerine gülüyordu. Gelb tek başına durup, karanlık bakışlarla, hepsinden nefret ederek izliyordu.

Rand her günün büyük kısmını küpeşteye yaslanarak, kıyıya bakarak geçiriyordu. Aslında Egwene ya da diğerlerinin aniden kıyıda belirmesini umduğundan değil, ama tekne o kadar yavaş ilerliyordu ki, bazen umut ediyordu. Çok hızlı at sürmeden bile onları yakalayabilirlerdi. Kaçabilmişlerse. Hâlâ hayattalarsa.

Irmak hiçbir yaşam belirtisi olmadan, Serpinti dışında hiçbir tekne görülmeden akıp gidiyordu. Ama bu görülecek ya da şaşılmayacak hiçbir şey yok demek değildi. İlk günün ortasında, Arinelle her iki yanda birer

kilometre uzanan yüksek yamaçların arasından aktı. Tüm yamaç boyunca, taşa otuz metre yüksekliğinde erkek ve kadın şekilleri oyulmuştu. Taçları, her birinin kral ve kraliçe olduğunu ilan ediyordu. Bu kraliyet alayında hiçbiri bir diğerine benzemiyordu ve ilkini sonuncusundan uzun yıllar ayırıyordu. Rüzgâr ve yağmur kuzey taraftakileri pürüzsüz ve neredeyse özelliksiz yüzeylere çevirmişti. Yüzler ve detaylar güneye gittikçe daha belirginleşiyordu. Irmak, heykellerin ayaklarını yalıyordu, tamamen yok olmamış ayaklar pürüzsüz yumrulara dönüşmüştü. *Ne kadardır burada duruyorlar,* diye merak etti Rand. *Irmak bu kadar kayayı ne kadar zamanda yıpratır?* Mürettebattan hiç kimse işlerinden başını kaldırmamıştı bile, kadim oymaları daha önce defalarca görmüşlerdi.

Başka bir zaman, doğu kıyısı yalnızca dağınık çalılarla beneklenen düz bir otlağa dönüştüğü zaman, güneş uzakta bir şeyin üzerinde parıldadı. "Bu ne olabilir?" diye yüksek sesle merak etti Rand. "Metale benziyor."

Kaptan Domon yanından geçiyordu ve durdu, parıltıya doğru gözlerini kıstı. "Gerçekten de metal," dedi. Sözcükleri hâlâ birbirine giriyordu, ama Rand çözmeye ihtiyaç duymadan anlamaya başlamıştı. "Metalden bir kule. Yakından gördüm, biliyorum. Irmak tüccarları bunu yol işareti olarak kullanır. Bu hızla, Beyazköprü'ye on günlük yolumuz var."

"Metal bir kule mi?" dedi Rand. Sırtını bir fıçıya dayanmış, bacaklarını çaprazlamış oturan Mat kara kara düşünmeyi bırakıp dinlemeye başladı.

Kaptan başını salladı. "Evet. Görünüşü ve dokunuşu parlak çelik, ama tek bir pas lekesi yok. Altmış metre yüksekliğinde, çevresi bir ev kadar, üzerinde tek bir iz, tek bir açıklık yok."

"İddiaya girerim içinde hazine vardır," dedi Mat. Ayağa kalktı ve ırmak Serpintiyi yanından geçirip götürürken uzaktaki kuleye baktı. "Öyle bir kule, değerli bir şeyi korumak için yapılmış olmalı."

"Belki de, evlat," diye homurdandı kaptan. "Dünyada bundan daha garip şeyler var. Tremalking'de, Deniz Halkı'nın adalarından birinde, bir tepede dikilmiş on beş metre yüksekliğinde, avcunda bu gemi kadar büyük, kristal bir küre taşıyan taştan bir el var. Eğer herhangi bir yerde bir hazine varsa, o tepenin altında olmalı, ama ada halkı orayı kazmayı düşünmez bile ve

Deniz İnsanları gemileri ile denize açılmak, Coramoor'u, Seçilmiş'i aramaktan başka bir şey düşünmez."

"Ben kazardım," dedi Mat. "Bu... Tremalking ne kadar uzakta?" Bir ağaç kümesi parlak kulenin önüne kaydı, ama Mat hâlâ görebiliyormuş gibi bakmaya devam etti.

Kaptan Domon başını iki yana salladı. "Hayır, evlat, dünyayı görülmeye değer kılan hazineler değildir. Eğer kendine bir avuç altın ya da ölü krallardan birinin mücevherlerini bulursan, iyi, güzel, ama seni bir sonraki ufka çeken, garipliğin kendisidir. Tanchico'da bu Aryth Okyanusu'nda bir limandır Panarch Sarayı'nın bir kısmı Efsaneler Çağı'nda inşa edilmiştir, öyle denir. Orada, yaşayan hiçbir insanın görmediği hayvanları gösteren duvar resimleri vardır."

"Her çocuk, hiç kimsenin görmediği hayvanlar çizebilir," dedi Rand, ve kaptan güldü.

"Evet, evlat, çizebilirler. Ama bir çocuk o hayvanların kemiklerini yapabilir mi? Tanchico'da kemikler var, hepsi hayvanın eski hali gibi birbirine bağlanmış. Panarch Sarayı'nın, herkesin girip görebileceği bir yerinde duruyorlar. Kırılış geride bin harika bıraktı ve o zamandan bu yana yarım düzine imparatorluk gelip geçti, ve bazıları Şahinkanadı Artur'unkine rakip olabilir. Her biri görülecek ve bulunacak şeyler bıraktı. Işık sopaları, ustura kayışları, yürek taşları. Bir adayı kaplayan kristal bir kafes ve ay çıktığı zaman mırıldanıyor. Bir tas gibi içi boşaltılmış bir dağ ve merkezinde yüz metre yüksekliğinde gümüş bir çivi var ve bir buçuk kilometre yakınına gelen herkes ölüyor. Paslı yıkıntılar, kırık parçalar, denizin dibinde bulunmuş şeyler, en eski kitapların bile anlamını bilmediği şeyler. Ben de birkaç tanesini topladım. Hiç hayal etmediğin türden şeyler, on ömür boyunca görebileceğin yerden daha fazla yerde. Seni çekip götüren bu gariplik işte."

"Kum Tepeleri'nde kemikler çıkarırdık," dedi Rand yavaşça. "Garip kemikler. Bir zaman bir balığın parçası vardı sanırım balıktı bu tekne kadar büyüktü. Bazıları tepeleri kazmanın kötü şans getireceğini söylerdi."

Kaptan ona kurnaz gözlerle baktı. "Çoktan evi düşünmeye başlamışsın, evlat, ve dünyaya daha yeni çıktın. Dünya ağzına bir olta takacaktır. Gün

batımını kovalamaya başlayacaksın, bekle ve gör... ve eğer geri dönersen, köyün seni tutacak kadar büyük görünmeyecek gözüne."

"Hayır!" Rand irkildi. En son ne zaman evini, Emond Meydanı'nı düşünmüştü? Ya Tam? Günler olmalıydı. Aylar gibi geliyordu. "Bir gün, yapabildiğim zaman eve döneceğim. Koyun yetiştireceğim... Babam gibi. Ve eğer bir daha oradan gidersem, çok çabuk ayrılmışım gibi gelecek. Değil mi, Mat? En kısa zamanda eve döneceğiz ve bütün bunların var olduğunu bile unutacağız."

Mat gözle görülür bir çabayla kaybolan kulenin peşinden bakmayı bıraktı. "Ne? Ah, elbette. Eve döneceğiz. Elbette." Gitmek için dönerken, Rand onun alçak sesle mırıldandığını duydu. "İddiaya girerim başka kimsenin hazinenin peşinden gitmesini istemiyordun." Yüksek sesle konuştuğunu fark etmemiş gibiydi.

Irmak aşağı süren dört günlük yolculuktan sonra Rand direğin tepesine tırmandı, payandalara bacaklarını doladı ve ucuna oturdu. Serpinti, ırmağın üzerinde hafif hafif sallanıyordu, ama suyun on beş metre yukarısında direğin tepesi geniş yaylar çizerek gidip geliyordu. Rand başını arkaya attı ve yüzüne esen rüzgâra kahkahalar savurdu.

Kürekler çıkmıştı ve tekne oradan, Arinelle'den aşağı sürünen on iki bacaklı bir örümceğe benziyordu. Daha önce de bu kadar yükseğe çıkmıştı, İki Nehir'deki ağaçlara tırmanmıştı, ama bu sefer manzarasını kapatacak dallar yoktu. Güvertedeki her şey, kürekteki gemiciler, kaygan taşları ile güverteyi ovan adamlar, halatlar ve ambar kapakları ile bir şeyler yapan adamlar, hepsi yukarıdan bakınca çok tuhaf, kısa ve bodur görünüyordu. Rand onlara bakıp gülerek bir saat geçirdi.

Onlara her baktığında hâlâ gülüyordu, ama artık yanından akıp geçen ırmak kıyılarına da bakıyordu. Öyle bir görünüyordu ki, sanki kendisi sabit duruyormuş -öne arkaya sallanmak dışında elbette- ve kıyılar yavaşça kayıyor, ağaçlar ve tepeler iki yanda yürüyüp gidiyorlarmış gibi. Rand yerinde duruyor, tüm dünya yanından geçiyordu.

Ani bir dürtü ile, direği tutan payandalardan bacaklarını çözdü, kollarını ve bacaklarını açarak sallantıya karşı denge kurdu. Üç tam yay boyunca dengesini o şekilde korudu, ama aniden dengesini kaybetti. Kolları ve

bacaklarını çevirerek öne devrildi ve öndeki payandayı yakaladı. Bacakları direğin iki yanında açılmıştı, onu tehlikeli bir şekilde konduğu yerde tutan, payandaya yapışmış iki eli dışında hiçbir şey yoktu. Rand kahkahalar attı. Taze, soğuk rüzgârdan derin nefesler alarak, heyecanla güldü.

"Evlat," diye geldi Thom'un boğuk sesi. "Evlat, eğer aptal boynunu kırmaya çalışıyorsan, bunu benim üzerime düşerek yapma."

Rand aşağıya baktı. Thom biraz aşağısında, iskalaryalara tutunmuş, son bir iki metreye sertçe bakıyordu. Rand gibi, Âşık da pelerinini aşağıda bırakmıştı "Thom," dedi Rand sevinçle. "Thom, buraya ne zaman çıktın?"

"Sen sana bağıran insanlara dikkat etmediğin zaman. Yak beni, evlat, herkes delirdiğini düşünüyor."

Rand aşağıya baktı ve tüm yüzlerin ona çevrilmiş olduğunu görünce şaşırdı. Yalnızca pruvada, sırtını direğe vermiş oturan Mat ona bakmıyordu. Küreklerdeki adamlar bile bakışlarını kaldırmışlardı, kürek darbeleri boşa gidiyordu. Ve kimse bu yüzden onları paylamıyordu. Rand başını çevirdi ve kolunun altından kıç tarafına baktı. Kaptan Domon dümende durmuş, iri yumruklarını kalçalarına dayamış, dik dik ona bakıyordu. Rand dönüp Thom'a sırıttı. "Aşağı inmemi mi istiyorsun?"

Thom şiddetle başını salladı. "Çok minnettar olurum."

"Tamam." Payandadaki ellerini kaydırdı, direğin tepesinden öne atladı. Düşüşü kısa kesilip, payandadan tutunarak sallanmaya başlayınca Thom'un küfrünü yuttuğunu duydu. Âşık bir elini onu yakalamak için uzatarak, kötü kötü baktı. Rand, Thom'a yine sırıttı. "Şimdi aşağı iniyorum."

Bacaklarını yukarıya savurdu, bir dizini direkten pruvaya uzanan kalın bir halata doladı, sonra halatı dirseğinin çukuru ile kavradı ve ellerini bıraktı. Önce yavaşça, sonra gittikçe hızlanarak aşağıya kaydı. Pruvaya gelince, Mat'in tam önünde güverteye atladı, dengesini sağlamak için bir adım attı ve bir yuvarlanma numarasından sonra Âşığın yaptığı gibi kollarını açarak tekneye döndü.

Mürettebattan dağınık alkışlar yükseldi, ama Rand şaşkınlık içinde Mat'e, Mat'in herkesten gizleyerek elinde tuttuğu şeye bakıyordu. Üzerine tuhaf simgeler işlenmiş, altın kınlı, eğri bir hançer. Kabzasına ince altın tel

sarılmıştı, ucuna Rand'ın başparmağındaki tırnak kadar iri bir yakut kakılmıştı ve ucu ile kabzasını ayıran parçalar dişlerini çıkarmış, altın pullu yılanlardı.

Mat bir an daha hançeri kınına sokup çıkarmaya devam etti. Hançerle oynamayı sürdürerek yavaşça başını kaldırdı; gözlerinde uzak bir bakış vardı. Aniden bakışları Rand'a odaklandı, irkildi ve hançeri ceketinin altına tıktı.

Rand topuklarının üzerine çöktü ve kollarını dizlerine doladı. "Onu nereden buldun?" Mat hiçbir şey söylemedi, yakında başka kimse var mı diye telaşla çevresine bakındı. Bu sefer yalnızdılar. "Onu Shadar Logoth'tan almadın, değil mi?"

Mat ona dik dik baktı. "Bu senin suçun. Senin ve Perrin'in. İkiniz beni o hazineden uzaklaştırdınız ve bu elimdeydi. Mordeth vermedi bana. Ben aldım, bu yüzden Moiraine'in armağanlar konusundaki uyarısı geçersiz. Kimseye söyleme, Rand. Çalmaya çalışabilirler."

"Kimseye söylemem," dedi Rand. "Bence Kaptan Domon dürüst bir adam, ama diğerleri her şeyi yapabilir, özellikle de Gelb."

"Kimseye söyleme," diye ısrar etti Mat. "Domon'a, Thom'a, kimseye. Emond Meydanı'ndan yalnızca ikimiz kaldık, Rand. Başka kimseye güvenemeyiz."

"Onlar hayatta, Mat. Egwene ve Perrin. Hayatta olduklarını biliyorum." Mat utanmış göründü. "Ama sırrını koruyacağım. Yalnızca ikimiz. En azından artık para için endişelenmemize gerek yok. Satıp Tar Valon'a krallar gibi gidebiliriz."

"Elbette," dedi Mat bir süre sonra. "Zorunlu kalırsak. Ama ben söyleyene kadar kimseye bahsetme,"

"Söylemem dedim. Dinle, tekneye bindiğimizden beri başka rüya gördün mü? Baerlon'daki gibi? Altı kişi daha dinlemeden ilk kez sorma fırsatı buluyorum."

Mat başını çevirdi, ona yan yan baktı. "Belki."

"Ne demek, belki? Ya görmüşsündür, ya da görmemişsindir."

"Tamam, tamam, gördüm. Bu konuda konuşmak istemiyorum. Bu konuda düşünmek bile istemiyorum. Hiçbir faydası yok."

İkisi de başka bir şey söyleyemeden, Thom, pelerini kolunda, uzun adımlarla geldi. Rüzgâr beyaz saçlarını dağıtıyordu, uzun bıyığı diken diken olmuş gibiydi. "Kaptanı deli olmadığın konusunda ikna ettim," diye bildirdi. "Eğitiminin bir parçası olduğunu söyledim." Halatı tuttu ve salladı. "O aptalca numaran, halattan kaymak, yardımcı oldu, ama aptal boynunu kırmadığın için şanslısın."

Rand'ın gözleri halata, gitti ve direğin tepesine kadar takip etti ve bunu yaparken ağzı açık kaldı. Ondan aşağı kaymıştı gerçekten. Ve direğin tam tepesinde oturmuştu...

Kendisini aniden, kollarını ve bacaklarını açmış, orada otururken gördü. Olduğu yerde oturuverdi ve dümdüz sırt üstü düşmekten kendini zor kurtardı. Thom ona düşünceli düşünceli bakıyordu.

"Yükseklikleri bu kadar sevdiğini bilmiyordum, evlat. Illian, Abou Dar, hatta Tear'da numaralar yapabiliriz. Güneydeki büyük şehirlerin halkları ipte yürüyenleri, trapezcileri sever."

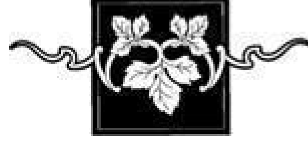
"Biz şeye gidiyoruz..." Rand son anda kulak misafiri olan biri var mı, diye çevresine bakınmayı akıl etti. Mürettebat onları izliyordu. Her zamanki gibi dik dik bakan Gelb de aralarındaydı, ama hiçbiri söylediklerini duyamazdı. "Biz Tar Valon'a gidiyoruz," diye bitirdi. Mat onun için hepsi birmiş gibi omuzlarını silkti.

"Şu anda, evlat," dedi Thom, yanlarına oturarak, "ama yarın... kim bilir? Bir âşığın hayatı böyledir işte." Geniş kol yenlerinin birinden bir avuç renkli top çıkardı. "Seni havadan indirdiğime göre, üçlü çapraz geçiş çalışalım."

Rand'ın bakışları direğin tepesine kaydı. Ürperdi. *Bana neler oluyor? Işık, neler oluyor?* Öğrenmek zorundaydı. Gerçekten delirmeden Tar Valon'a ulaşmalıydı.

25. BÖLÜM

Gezginler

Bela, zayıf güneşin altında, sanki biraz ötesindeki üç kurt, köy köpeklerinden başka bir şey değilmiş gibi uysal uysal yürüyordu, ama zaman zaman gözlerini, çepeçevre aklarını gösterecek şekilde o tarafa yuvarlaması hiç de öyle hissetmediğini gösteriyordu. Kısrağın sırtındaki Egwene de aynı derecede kötüydü. Göz ucuyla devamlı kurtları gözlüyor, zaman zaman eyerinde dönüp çevresine bakınıyordu. Perrin, kızın sürünün geri kalanını aradığından emindi, ama bunu söylediği zaman kız öfkeyle inkar ediyordu; yanlarında yürüyen kurtlardan korktuğunu, sürünün geri kalanı ve neyin peşinde oldukları hakkında endişelendiğini inkar ediyordu. İnkar ediyordu ve gergin bakışlarla, huzursuzca dudaklarını ıslatarak bakınmaya devam ediyordu.

Sürünün geri kalanı çok uzaktaydı; Perrin kıza bunu söyleyebilirdi. *Bana inansa bile ne faydası var ki? Özellikle de inanırsa.* Zorunlu kalana kadar o yılan sepetini açmayı düşünmüyordu. Nereden bildiğini düşünmek istemiyordu. Önlerinde yürüyen, zaman zaman kendisi de bir kurda benzeyen kürklere bürünmüş adam hiç Benek, Çekirge ve Rüzgâr'a bakmıyordu, ama o da biliyordu.

Emond Meydanı'ndan gelenler ilk sabah şafakla uyandıklarında Elyas'ın daha fazla tavşan pişirdiğini ve gür sakallarının üzerinden ifadesizce onları izlediğini görmüşlerdi. Yalnız Benek, Çekirge ve Rüzgâr görünürlerde yoktu. Solgun, erken gün ışığında, büyük meşenin altında derin gölgeler

hâlâ oyalanıyordu ve ötedeki çıplak ağaçlar kemiklerine kadar soyunmuş parmaklara benziyordu.

"Buralardalar," diye yanıt verdi Elyas, Egwene sürünün geri kalanının gidip gitmediğini sorduğunda. "Gerekirse yardım edecek kadar yakında, herhangi bir insan sorunundan kaçınacak kadar uzaktalar. İki insan bir araya geldiğinde eninde sonunda sorun çıkar. Onlara ihtiyaç duyarsak burada olurlar."

Perrin bir lokma kızarmış tavşan koparırken zihninin arkasında bir şey kıpırdandı. Belirsizce, bir yön hissetti. *Elbette! Oradalar...* Ağzındaki sıcak sıvılar aniden tadını yitirdi. Elyas'ın kömürlerin üzerinde pişirdiği köklerden birini aldı, tadı şalgam gibiydi ama iştahı kaçmıştı.

Yola çıkarlarken Egwene herkesin ata sırayla binmesi konusunda ısrar etti ve Perrin tartışmaya zahmet etmedi bile.

"İlk sıra senin," dedi kıza. Egwene başını salladı. "Sonra sen, Elyas."

"Bacaklarım bana yeter," dedi Elyas. Bela'ya baktı ve kısrak adam kurtlardan biriymiş gibi gözlerini yuvarladı. "Dahası, benim üzerine binmemi istediğinden emin değilim."

"Bu saçma," diye yanıt verdi Egwene kararlılıkla. "Bu konuda inatçılık etmenin anlamı yok. Yapılacak en mantıklı şey herkesin sırayla binmesi. Daha gideceğimiz çok yol olduğunu sen söyledin."

"Hayır, dedim, kızım."

Kız derin bir nefes aldı ve Perrin onun kendisine yaptığı gibi Elyas'a da zorla kabul ettirip ettirmeyeceğini merak etti. Sonra kızın ağzı açık, tek söz söylemeden durduğunu fark etti. Elyas ona bakıyordu, o sarı, kurt gözleri ile yalnızca bakıyordu. Egwene kaburgaları çıkmış adamdan bir adım geriledi, dudaklarını yaladı, yine geriledi. Elyas sırtını döndüğünde Bela'ya kadar gerilemiş, kısrağın sırtına tırmanmıştı bile. Elyas onları güneye yönlendirdiği zaman, Perrin adamın sırıtışının da kurtlarınkine çok benzediğini düşündü.

Üç gün boyunca bu şekilde, tüm gün güney ve doğuya yürüyerek ve at binerek, ancak alacakaranlık çöktüğünde durarak yolculuk ettiler. Elyas

şehir insanlarının telaşını küçük görür gibiydi, ama gidilecek bir yer varken zaman harcamak istemiyordu.

Üç kurdu nadiren görüyorlardı. Her gece bir süre için ateşin yanına geliyorlar, gündüz zaman zaman kendilerini şöyle bir gösteriyorlar, en beklenmedik anda yakınlarında beliriyor, sonra aynı şekilde yok oluyorlardı. Ama Perrin onların orada bir yerde olduklarını, nerede olduklarını biliyordu. Ne zaman ilerideki yolda keşif yaptıklarını, ne zaman arkadaki yolu izlediklerini biliyordu. Sürünün her zamanki av arazisini ne zaman terk ettiğini, Benek'in sürüyü kendisini beklemek üzere geri yolladığını biliyordu. Bazen kalan üç kurt zihninde silikleşiyordu, ama fazla zaman geçmeden ve daha onları görecek kadar yaklaşmadan döndüklerini anlıyordu. Ağaçlar seyrelip, geniş, ölü otlarla kaplı açıklıklarla bölünmüş dağınık bir koruluğa dönüştüğü zaman bile, kurtlar görülmek istemiyorlarsa hayaletlere dönüşebiliyorlardı, ama Perrin yine de herhangi birini, istediği zaman işaret edebilirdi. Nereden bildiğini bilmiyordu ve kendini bunun yalnızca hayal gücünün oyunu olduğuna ikna etmeye çalıştı, ama işe yaramadı. Tıpkı Elyas'ın bildiği gibi, o da biliyordu.

Kurtları düşünmemeye çalıştı, ama yine de düşüncelerine girmeye devam ediyorlardı. Elyas ve kurtlarla karşılaştığından beri rüyalarında Ba'alzamon'u görmemişti. Rüyaları, uyandığında hatırladığı kadarıyla, gündelik şeyler hakkındaydı, evdeyken gördükleri gibi... Baerlon'dan önce... Kış Gecesi'nden önce. *Normal rüyalara* bir eklemeyle. Hatırladığı her rüyada, Luhhan Usta'nın demirhanesinde, yüzündeki teri silmek için doğrulduğu ya da köy kızları ile Çayır'da dans etmekten döndüğü, şöminenin önünde kitabından başını kaldırdığı bir an vardı ve içeride de olsa dışarıda da, yakında hep bir kurt oluyordu. Kurdun sırtı hep ona dönük oluyordu ve Perrin daima kurdun sarı gözlerinin nöbet tuttuğunu, gelecek olan herhangi bir şeye karşı onu koruduğunu biliyordu rüyalarda bu, Alsbet Luhhan'in yemek masasında bile olsa, normal geliyordu. Ama uyandığı zaman rüyaları garipsiyordu.

Üç gün yolculuk ettiler. Benek, Çekirge ve Rüzgâr onlara tavşanlar ve sincaplar getirdi, Elyas, Perrin'in ancak birkaç tanesini tanıdığı, yenebilir bitkiler gösterdi. Bir kez Bela'nın ayaklarının hemen altından bir tavşan fırladı; Perrin daha sapanına taş koyamadan Elyas uzun bıçağı ile, yirmi

adım ötede onu şişledi. Bir başka zaman Elyas uçan şişman bir sülünü ok ve yayıyla indirdi. Yalnız oldukları zamana göre çok iyi yemek yiyorlardı, ama Perrin farklı arkadaşlar uğruna kıt yiyeceğe razı olacağını düşünüyordu. Egwene'in nasıl hissettiğinden emin değildi, ama kurtlar olmasa, aç yürümeye bile razı olurdu. Üç gün olmuştu ve akşam gelmişti.

İleride, daha önce gördüklerinden daha büyük, yaklaşık bir buçuk kilometre genişliğinde bir ağaçlık uzanıyordu. Güneş, gökyüzünün batısında alçalmış, sağlarına doğru eğik gölgeler düşürüyordu ve rüzgâr yükseliyordu. Perrin, kurtların arkadan takip etmeyi bırakıp, telaş etmeden öne geçtiklerini hissetti. Tehlikeli herhangi bir şey görmemişler, kokusunu almamışlardı. Bela'ya binme sırası Egwene'deydi. Gece için kamp yeri arama zamanı gelmişti ve geniş ağaçlık konaklamak için iyi bir yerdi.

Ağaçlara yaklaştıklarında üç mastif saklandıkları yerden fırladı. Geniş burunlu köpekler, kurtlar kadar uzun boylu ve daha yapılıydılar. Dişlerini yüksek, gök gürültüsü gibi hırlamalar ile çıkarmışlardı. Açıklığa çıkar çıkmaz durdular, ama üç insan ile aralarında otuz adımdan fazla yoktu ve kara gözleri ölüm ışığı ile yanıyordu.

Kurtlar yüzünden zaten sinirleri bozuk olan Bela kişnedi ve neredeyse Egwene'i eyerden düşürüyordu, ama Perrin sapanını kaldırmış, başının üzerinde çevirmeye başlamıştı bile. Köpekler üzerinde balta kullanmaya gerek yoktu. Kaburgalarına isabet ettireceği bir taş en kötü köpeği kaçırmaya yeterdi.

Elyas gözlerini gergin bacaklı köpeklerden ayırmadan elini salladı. "Şşşt! Şimdi bunun sırası değil!"

Perrin şaşkın şaşkın kaşlarını çatarak ona baktı, ama sapanını yavaşlattı ve indirdi. Egwene Bela'yı kontrol altına almayı başardı; kız ve kısrak köpekleri ihtiyatla izlemeye başladılar.

Mastiflerin tüyleri dikilmişti. Kulaklarını yatırmışlar, gök gürültüsü gibi hırlıyorlardı. Elyas aniden bir parmağını omzu hizasında kaldırdı ve uzun, tiz bir ıslık çalmaya başladı. Islık yükseldi, yükseldi, ama bitmedi. Hırlamalar durdu. Köpekler sızlanarak, gitmek istiyorlarmış, ama burada tutuluyorlarmış gibi geriledi. Gözleri Elyas'ın parmağına dikilmişti.

Elyas elini yavaş yavaş indirdi ve ıslığı da alçaldı. Köpekler elini takip ederek, dilleri dışarıda, yere uzandılar. Üç kuyruk da sallanıyordu.

"Gördün mü," dedi Elyas, köpeklerin yanına giderek. "Silaha gerek yok." Mastifler adamın ellerini yaladılar, Elyas onların geniş kafalarını okşadı, kulaklarını kaşıdı. "Olduklarından daha sert görünüyor. Bizi korkutup kaçırmak istediler ve biz ağaçlığa girmeye çalışmadığımız sürece ısırmazlardı. Her neyse, artık bu konuda endişelenmemize gerek yok. Karanlık iyice çökmeden bir sonraki ağaçlığa ulaşabiliriz."

Perrin ağzı bir karış açık halde izlemekte olan Egwene'e baktı. O da kendi ağzını, dişleri fıkırdayarak kapattı.

Elyas köpekleri okşamaya devam ederek ağaçlığı inceledi. "Orada Tuatha'anlar olmalı. Gezginler." İki genç ona boş boş bakınca ekledi, "Tenekeciler."

"Tenekeciler mi?" diye bağırdı Perrin. "Tenekecileri görmeyi hep istemişimdir. Bazen Taren Salı'nın karşısında, ırmağın öte yanında kamp kurarlar, ama bildiğim kadarıyla İki Nehir'e girmezler. Neden, bilmiyorum."

Egwene katılaştı. "Muhtemelen Taren Salı halkının da Tenekeciler kadar iyi hırsızlar olmaları yüzündedir. Kuşkusuz birbirlerini don gömlek soyuyorlardır. Elyas Efendi, eğer gerçekten yakında Tenekeciler varsa, yola devam etmemiz gerekmez mi? Bela'nın çalınmasını istemeyiz ve... eh, başka bir şeyimiz yok, ama Tenekecilerin her şeyi çaldığını herkes bilir."

"Bebekler de dahil mi?" diye sordu sordu Elyas kuru kuru. "Çocuk kaçırma falan?" Yere tükürdü ve Egwene kızardı. Bu bebek çalma hikâyeleri bazen anlatılırdı, ama çoğunlukla Cenn Buie ya da Coplinler ve Congarlardan biri tarafından. Diğer hikâyeleri herkes bilirdi. "Tenekeciler bazen beni hasta ediyorlar, ama başka insanlardan daha fazla çalmazlar. Hatta bildiğim bazılarından biraz daha az."

"Kısa süre sonra hava kararacak, Elyas," dedi Perrin. "Bir yerde kamp kurmalıyız. Bizi kabul ederlerse, neden onların yanına gitmeyelim?" Luhhan Hanım'ın, yenisinden iyi olduğunu iddia ettiği, Tenekecilerin onardığı bir tenceresi vardı. Luhhan Efendi karısının Tenekeci işçiliğini övmesinden çok memnun değildi, ama Perrin nasıl yapıldığını görmek

istiyordu. Ama Elyas'ta anlamadığı bir gönülsüzlük vardı. "Gitmememiz için bir sebep mi var?"

Elyas başını iki yana salladı, ama omuzlarının duruşuna, ağzındaki gerginliğe bakılırsa hâlâ gönülsüzdü. "Gitsek de olur. Ama söyledikleri şeylere dikkat etmeyin. Bir sürü aptallık. Çoğu zaman Gezginler gelişigüzel işler yapar, ama resmiyete önem verdikleri zamanlar da vardır, bu yüzden ben ne yaparsam onu yapın. Ve sırlarınızı saklayın. Dünyaya her şeyi anlatmaya gerek yok."

Elyas ağaçlığın içinde yol gösterirken, köpekler kuyruklarını sallayarak yanlarında yürüdüler. Perrin kurtların yavaşladığını hissetti ve ağaçlığa girmeyeceklerini anladı. Köpeklerden korkmuyorlardı, ateşin yanında uyumak için özgürlüklerini feda eden köpekleri hor görüyorlardı ama insanlardan kaçınıyorlardı.

Elyas yolu biliyormuş gibi emin adımlarla yürüdü ve ağaçlığın ortasında, meşe ve dişbudak ağaçlarının arasında Tenekecilerin arabaları belirdi.

Emond Meydanı'ndaki herkes gibi Perrin de görmediği halde Tenekeciler hakkında çok şey işitmişti ve kamp tam beklediği gibiydi. Arabaları tekerlekler üzerinde küçük evlerdi, parlak kırmızılara, mavilere, sarılara, yeşillere ve isim veremediği başka renklere boyanmış, cilalanmış yüksek, tahta kutular. Gezginler hayal kırıklığı uyandıracak ölçüde sıradan görünen işler yapıyorlardı, yemek pişiriyor, dikiş dikiyor, çocuk bakıyor, koşum takımlarını onarıyorlardı, ama giysileri arabalarından da renkliydi ve görünüşe göre gelişigüzel seçilmişti; bazen ceket ve pantolonlar, elbise ve şallar insanın gözünü acıtacak renk birliktelikleri yaratıyordu. Yabançiçekleri ile dolu bir çayırlıktaki kelebekler gibi görünüyorlardı.

Kampın değişik yerlerindeki dört, beş adam, kemanlar, flütler çalıyorlardı ve birkaç kişi gökkuşağı renkli sinekkuşları gibi dans ediyordu. Yemek ateşlerinin arasında çocuklar ve köpekler oynuyordu. Buradaki köpekler de yolcuların karşısına çıkanlar gibi mastifti, ama çocuklar köpeklerin kulaklarını ve kuyruklarını çekiştiriyor, sırtlarına tırmanıyordu ve iri köpekler her şeyi uysallık içinde kabul ediyordu. Elyas'ın yanındaki üçü, dillerini çıkarmış, sakallı adama en iyi dostlarıymış gibi bakıyordu. Perrin

başını iki yana salladı. Köpekler yine de iki ayağı üzerine kalkınca bir adamın boğazına ulaşabilecek kadar iriydi.

Müzik aniden durdu, Perrin tüm Tenekecilerin ona ve yol arkadaşlarına baktığını fark etti. Çocuklar ve köpekler bile durmuş, kaçmak üzereymiş gibi ihtiyatla izliyorlardı.

Bir an hiç ses duyulmadı, sonra gri saçlı, kısa boylu zayıf bir adam öne çıktı ve Elyas'a ciddiyetle eğilerek selam verdi. Üzerinde yüksek yakalı, kırmızı bir ceket ve paçalarını dizlerine kadar gelen çizmelerinin içine tıktığı bol, parlak yeşil pantolon vardı. "Ateşimizin başına hoş geldiniz. Şarkıyı biliyor musunuz?"

Elyas aynı şekilde eğildi ve ellerini göğsüne bastırdı. "Ateşlerinizin etimi ısıttığı gibi, Mehdi, karşılamanız ruhumu ısıtıyor, ama şarkıyı bilmiyorum."

"O zaman aramaya devam edeceğiz," dedi gri saçlı adam. "Eskiden olduğu gibi ve hatırladığımız, arayıp bulmadığımız sürece bundan sonra olacağı gibi." Gülümseyerek kolunu ateşlere doğru salladı ve sesi neşeli bir hafiflik kazandı. "Yemek neredeyse hazır. Lütfen bize katılın."

Bir işaret verilmiş gibi müzik yeniden başladı ve çocuklar kahkahalar atıp köpeklerle koştular. Kamptaki herkes, yeni gelenler eski dostlarmış gibi yaptıkları şeylere geri döndüler.

Ama gri saçlı adam tereddüt etti ve Elyas'a baktı. "Diğer... dostların? Uzak duracaklar mı? Zavallı köpekleri çok korkutuyorlar."

"Uzak duracaklar, Raen." Elyas'ın baş sallamasında küçümseme vardı. "Artık bunu biliyor olmalısın."

Gri saçlı adam, hiçbir şeyin kesin olmadığını söylercesine ellerini açtı. Yol göstermek için döndüğünde Egwene attan indi ve Elyas'a yaklaştı. "Siz ikiniz arkadaş mısınız?" Gülümseyen bir Tenekeci, Bela'yi almak için geldi; Egwene Elyas'ın alayla hıhlamasından sonra dizginleri gönülsüzce teslim etti.

"Birbirimizi tanıyoruz," dedi kürklere bürünmüş adam ters ters.

"Adı Mehdi mi?" dedi Perrin.

Elyas kendi kendine bir şeyler homurdandı. "Adı Raen. Mehdi unvanı. Arayıcı. Bu topluluğun önderidir. Diğerleri tuhaf geldiyse ona Arayıcı diye hitap edebilirsiniz. Aldırmaz."

"Bahsettiği şarkı neydi?" diye sordu Egwene.

"Gezmelerinin sebebi budur," dedi Elyas, "ya da öyle derler. Bir Şarkı arıyorlar. Mehdi'nin aradığı budur. Dünyanın Kırılışı sırasında kaybettiklerini, bir kez daha bulurlarsa Efsaneler Çağı'nın cennetinin döneceğini söylerler." Gözlerini kampta gezdirdi ve hıhladı. "Şarkının ne olduğunu bile bilmiyorlar; buldukları zaman anlayacaklarını iddia ediyorlar. Cenneti nasıl getireceğini de bilmiyorlar, ama Kırılış'tan bu yana, neredeyse üç bin yıldır arıyorlar. Bence, çark dönmeyi bırakana kadar arayacaklar."

Kampın ortasındaki, Raen'in ateşine ulaştılar. Arayıcı'nın arabası kırmızıydı ve sarıyla çevrelenmişti. Yüksek, kırmızı kenarlı tekerleklerin çubukları bir sarıya, bir kırmızıya boyanmıştı. Raen gibi gri saçlı, ama yanakları kırışıksız, tombul bir kadın arabadan çıktı ve arkadaki merdivende durup, omuzlarındaki mavi kenarlı şalı düzeltti. Kadının bluzu sarı, eteği kırmızıydı ve ikisi de parlaktı. Birleşim Perrin'in gözlerini kırpıştırmasına sebep oldu ve Egwene boğulurmuş gibi bir ses çıkardı.

Kadın, Raen'in arkasındakileri görünce hoş bir gülümseme ile aşağı indi. Adı Ila idi ve Raen'in karısıydı. Kocasından bir baş uzundu. Kadın kısa sürede Perrin'in giysilerinin renklerini unutmasını sağladı. Kadında al'Vere Hanım'ın anaçlığı vardı ve ilk gülümsemesi ile Perrin'in kendini iyi hissetmesini sağladı.

İla, Elyas'ı eski bir tanıdık olarak, ama Raen'e acı verdiği belli olan bir mesafe ile selamladı. Elyas kuru kuru sırıttı ve başını salladı. Perrin ve Egwene kendilerini tanıttılar. Kadın, Elyas'a gösterdiğinden daha büyük bir sıcaklıkla ikisinin de ellerini iki avcuna aldı, hatta Egwene'e sarıldı.

"Ah, çok güzelsin, çocuğum," dedi, Egwene'in çenesini tutup gülümseyerek. "Ve herhalde kemiklerine kadar donmuşsundur. Ateşin yanına otur, Egwene. Hepiniz oturun. Akşam yemeği neredeyse hazır."

Ateşin çevresine, oturmak için kütükler çekilmişti. Elyas, medeniyete bu kadar ödün vermeyi bile reddetti ve yere oturdu. Alevlerin üzerindeki demir

üçayakların üzerinde, iki küçük tencere, kömürlerin kenarında bir fırın duruyordu, Ila bunlarla ilgilendi.

Perrin ve diğerleri yerlerini alırken, yeşil, çizgili giysiler giymiş uzun boylu, genç bir adam ateşe yaklaştı. Raen'i kucakladı, Ila'yı öptü, Elyas ve Emond Meydanı'ndan gelenleri serin gözlerle süzdü. Perrin ile aynı yaşlardaydı ve bir sonraki adımında dans etmeye başlayacakmış gibi yürüyordu.

"Ee, Aram," Ila sevgiyle gülümsedi "bu sefer ihtiyar büyükbabanla ve benimle yemek yemeye karar verdin, öyle mi?" Ateşin üzerindeki tencereyi karıştırmak için eğilirken gülümsemesi Egwene'e kaydı. "Acaba neden?"

Aram, Egwene'in karşısında, kollarını dizlerinde çaprazlayarak rahatça çöktü. "Adım Aram," dedi kıza alçak, güvenli bir sesle. Artık ondan başka kimsenin farkında değil gibiydi. "Baharın ilk gününü bekliyordum ve şimdi onu büyükbabamın ateşinin başında buluyorum."

Perrin, Egwene'in kıkırdamasını bekledi, ama sonra kızın Aram'ın bakışlarına karşılık verdiğini gördü. Bakışlarını yine genç Tenekeci'ye çevirdi. Aram'ın sıra dışı bir yakışıklılığa sahip olduğunu kabul etti. Perrin bu delikanlıyı kime benzettiğini buldu. Wil al'Seen, Deven Yolu'ndan Emond Meydanı'na geldiğinde bütün kızlar arkasından bakarak fısıldaşırdı. Wil gördüğü her kızla flört eder, her birini tüm diğerlerine yalnızca nazik davrandığına ikna ederdi.

"Köpekleriniz," dedi Perrin yüksek sesle ve Egwene irkildi, "ayılar kadar iri görünüyor. Çocukların onlarla oynamasına izin vermeniz beni şaşırttı."

Aram'ın gülümsemesi yok oldu, ama Perrin'e baktığında, eskisinden de güvenli, geri döndü. "Size zarar vermezler. Tehlikeyi uzaklaştırmak için gösteri yapar, bizi uyarırlar, ama Yaprağın Yolu'na göre eğitilmişlerdir."

"Yaprağın Yolu mu?" dedi Egwene. "O ne?"

Aram yapraklara işaret etti ve gözlerini kızın gözlerine dikti. "Yaprak ona ayrılan zamanı yaşar ve onu uçurup götüren rüzgârla mücadele etmez. Yaprak hiçbir şeye zarar vermez ve sonunda yere düşüp yeni yaprakları besler. Erkekler de böyle olmalıdır. Ve kadınlar." Egwene, yanakları hafifçe kızararak ona baktı.

"Ama ne anlama geliyor?" dedi Perrin. Aram ona sinirli bir bakış fırlattı, ama yanıt veren Raen oldu.

"Hiçbir insan bir diğerine, herhangi bir sebepten zarar vermemeli, demek." Arayıcı'nın gözleri Elyas'a kaydı. "Şiddet için hiçbir bahane yoktur. Hiç."

"Ya birisi size saldırırsa?" diye ısrar etti Perrin. "Ya birisi size vurursa; sizi soymaya ya da öldürmeye çalışırsa?"

Raen sabırla, sanki Perrin bu kadar açık bir şeyi göremiyormuş gibi içini çekti. "Bir adam bana vurursa, neden böyle bir şey yaptığını sorarım. Yine de bana vurmak isterse, ya da beni soymaya, öldürmeye kalkarsa, kaçarım. Daha da iyisi, şiddet göstermek yerine, istediği şeyi, hatta canımı almasına izin veririm. Ve bunu yapanın daha çok zarar görmediğini umarım."

"Ama onu incitmeyeceğini söylemiştin?" dedi Perrin.

"İncitmem, ama şiddet, gören kadar göstereni de incitir." Perrin kuşkulu görünüyordu. "Baltanla bir ağacı kesebilirsin," dedi Raen. "Balta ağaca şiddet gösterir ve zarar görmeden kurtulur. Sen böyle mi düşünüyorsun? Tahta çeliğe göre yumuşaktır, ama keskin çelik, ağacı keserken körelir ve ağacın suyu onu paslandırır, delik deşik eder. Güçlü balta savunmasız ağaca şiddet gösterir ve zarar görür. İnsanlar da böyledir, ama insanlarda zarar gören ruhtur."

"Ama..."

"Yeter," diye gürledi Elyas ve Perrin sustu. "Raen, bu saçmalıklarla köy gençlerinin aklını çelmeye çalışman yeterince kötü, gittiğin hemen her yerde başını belaya sokuyor, değil mi? ama bunları buraya üstlerinde çalışasın diye getirmedim. Bırak artık."

"Sana mı bırakalım?" dedi Ila, avuçlarına bitkiler ufalayıp tencerelerden birine serperek. Sesi sakindi, ama elleri bitkileri öfkeyle eziyordu. "Onlara kendi yolunu mu öğreteceksin? Öldürmek ya da ölmek? Onları kendin için aradığın kadere mi götüreceksin? Yapayalnız ölmek, cesetlerini didikleyecek kuzgunlar ve senin... senin dostlarınla?"

"Sakin ol, Ha," dedi Raen nazikçe, sanki bütün bunları ve daha fazlasını yüz kez dinlemiş gibi. "Ateşimizin başına davet edildiler, karım."

İla sustu, ama Perrin kadının özür dilemediğini fark etti. Bunun yerine Elyas'a baktı, başını üzgün üzgün iki yana salladı, sonra ellerinin tozunu silkeleyip arabanın yan tarafındaki kırmızı bir sandıktan kaşıklar ve tabaklar çıkarmaya başladı.

Raen Elyas'a döndü. "Eski dostum, sana kaç kez bizim kimseyi döndürmeye çalışmadığımızı söyleyeceğim? Köylüler âdetlerimizi merak ettikleri zaman sorularına yanıt veriyoruz. Doğru, çoğunlukla gençler soru soruyor ve bazen içlerinden biri yolumuza devam ederken yanımızda bizimle geliyor, ama tamamen kendi özgür iradeleri ile."

"Bunu oğlunun ya da kızının Tenekeciler ile kaçtığını öğrenen bir çiftçi karısına söyle," dedi Elyas alayla. "İşte bu yüzden büyük kasabalar yakında kamp kurmanıza izin vermiyorlar. Köylüler birkaç şeyi onarmanız için size tahammül ediyor, ama şehirlerin buna ihtiyacı yok ve gençleri ile konuşmanızdan ve kaçmalarına sebep olmanızdan hoşlanmıyorlar."

"Şehirlerin neye izin verdiğini bilmem." Raen'in sabrı sonsuz gibiydi. Kesinlikle hiç öfkeli görünmüyordu. "Şehirlerde daima şiddet dolu insanlar vardır. Her durumda, şarkının bir şehirde bulunabileceğini sanmıyorum."

"Sizi gücendirmek istemem, Arayıcı," dedi Perrin yavaşça, "ama... Şey, ben şiddet aramıyorum. Yıllardır kimseyle güreş bile etmedim sanırım, festivaller dışında. Ama eğer birisi bana vurursa, ben de ona vururum. Vurmazsam, onu dilediği zaman bana vurmaya cesaretlendirmiş olurum. Bazı insanlar diğerlerinden faydalanır ve eğer bunu yapamayacaklarını göstermezseniz, kendilerinden zayıf olanlara zorbalık edip dururlar."

"Bazı insanlar," dedi Aram büyük bir üzüntüyle, "hayvani içgüdülerini asla başaramazlar." Bunu söylerken Perrin'e öyle bir baktı ki, Perrin'in bahsettiği zorbaları kastetmediğini açıkça ifade etti.

"Sanırım sen bol bol kaçma fırsatı elde etmişsindir," dedi Perrin. Genç Tenekeci'nin yüzündeki gergin ifadenin, Yaprağın Yolu ile hiç ilgisi yoktu.

"Bence," dedi Egwene, Perrin'e dik dik bakarak, "kaslarının her sorunu çözeceğine inanmayan birileri ile tanışmak ilgi çekici."

Aram'ın morali düzeldi. Ayağa kalktı ve gülümseyerek kıza elini uzattı. "Sana kampımızı göstereyim. Dans da var."

"Bu hoşuma gider." Kız gülümsemesine yanıt verdi.

İla küçük, demir fırından ekmek aldığı yerden doğruldu. "Ama yemek hazır, Aram."

"Annemle yerim," dedi Aram omzunun üzerinden, Egwene'i elinden çekerek. "İkimiz de annemle yeriz." Perrin'e zafer dolu bir gülümseme ile baktı. Koşarak uzaklaşırlarken Egwene kahkahalar atıyordu.

Perrin ayağa kalktı, sonra durdu. Kamp, Raen'in söylediği gibi bu Yaprağın Yolu'nu izliyorsa, kıza zarar gelmezdi. Torunlarının arkasından üzgün üzgün bakmakta olan Raen ile Ila'ya döndü ve, "Özür dilerim. Ben bir konuğum ve..." dedi.

"Aptallaşma," dedi Ila yatıştırırcasına. "Bu onun hatası, senin değil. Otur ve yemeğini ye."

"Aram sorunlu bir genç," diye ekledi Raen hüzünle. "İyi bir çocuk, ama bazen Yaprağın Yolu'nu takip etmeyi güç bulduğunu düşünüyorum. Korkarım bazıları böyle oluyor. Lütfen. Ateşim sizindir. Lütfen?"

Perrin hâlâ rahatsız hissederek yavaşça oturdu. "Yol'u takip edemeyen birine ne olur?" diye sordu. "Bir Tenekeci'ye demek istiyorum."

Raen ve Ila endişeyle bakıştılar ve Raen, "Bizi terk ederler. Kaybolmuşlar gidip köylerde yaşarlar," dedi.

İla, torununun uzaklaştığı yöne baktı. "Kaybolmuşlar mutlu olamaz." İçini çekti, ama tabakları ve kaşıkları uzatırken yüzü yine sakindi.

Perrin sormamış olmayı dileyerek yere baktı. Ha, tasları yoğun bir bitki yahnisi ile doldurur, çıtır çıtır kabuklu ekmeği uzatır ve hepsi yemeklerini yerlerken daha fazla konuşmaya yer yoktu. Yahni çok lezzetliydi ve Perrin doyana kadar üç tas yedi. Sırıtarak, Elyas'ın dört tas boşalttığını gördü.

Yemekten sonra Raen piposunu doldurdu, Elyas kendisininkini çıkardı ve Raen'in su geçirmez kumaştan yapılmış kesesinden doldurdu. Yakma, sıkıştırma ve yeniden yakma işleri bittiği zaman, sessizlik içinde yerlerine yerleştiler. Ila örgüsünü çıkardı. Güneş batıdaki ağaç tepelerinde kırmızı bir alev gibiydi. Kamp gece için yerleşmişti, ama koşuşturma durmamış, yalnızca değişmişti. Kampa geldiklerinde çalmakta olan müzisyenlerin

yerini başkaları almış, ateşlerin önünde daha fazla insan, gölgeleri arabaların üzerinde sıçrayarak dans etmeye başlamıştı. Kampın bir yerlerinden erkek sesleri koro halinde yükseldi. Perrin kütüğün önüne kaydı ve kısa süre sonra uyuklamaya başladığını hissetti.

Raen bir süre sonra konuştu, "Geçen bahar bizimle görüştükten sonra başka Tuatha'anları ziyaret ettin mi, Elyas?"

Perrin'in gözleri açıldı, sonra yine yarı yarıya kapandı.

"Hayır," diye yanıt verdi Elyas piposunun sapının üzerinden. "Kısa zamanda çok insan görmekten hoşlanmam."

Raen güldü. "Özellikle de seninkine bu kadar zıt âdetleri olan insanları, değil mi? Hayır, eski dostum, endişelenme. Senin Yol'a gelmen umudunu seneler önce kaybettim. Ama son karşılaşmamızdan bu yana bir hikâye duydum ve sen duymadıysan, ilgini çekebilir. Benim ilgimi çekti ve halkımızdan olanlarla karşılaştığımızda defalarca dinledim."

"Ben de dinlerim."

"İki yıl önce, baharda başlıyor, halkımızdan bir topluluk kuzey yolundan Kıraçları geçerken."

Perrin'in gözleri iri iri açıldı. "Kıraçlar mı? Aiel Kıraçları mı? Aiel Kıraçları'nı mı geçiyorlarmış?"

"Bazıları rahatsız edilmeden Kıraçlara girebilir," dedi Elyas. "Âşıklar. Eğer dürüstlerse çerçiler. Thuatha'an halkı Kıraçları hep geçer. Cairhienli tüccarlar Ağaç'tan ve Aiel Savaşı'ndan önce geçerdi."

"Aramızdan çok kişi onlarla konuşmaya çalıştığı halde Aieller bizden kaçınır," dedi Raen hüzünle. "Bizi uzaktan izlerler, ama ne yanımıza gelirler, ne de bizim onlara yaklaşmamıza izin verirler. Bazen şarkıyı bildiklerinden endişeleniyorum, ama sanırım bu pek olası değil. Aiel erkekleri şarkı söylemez, biliyorsun. Bu garip değil mi? Bir Aiel oğlanı, erkek olduğu andan itibaren savaş marşları ya da öldürülenler için ağıtlar dışında hiçbir şarkı söylemez. Ölüleri ve öldürülenler için şarkı söylediklerini duydum. O şarkı, taşları bile ağlatabilecek bir şarkıydı." Onu dinlemekte olan Ha, örgüsünün üzerinden, onaylayarak başını salladı.

Perrin hızla düşündü. Tenekecilerin bu kaçma konuşmaları ile, devamlı korku içinde yaşadıklarını düşünmüştü, ama korku içinde yaşayan hiç kimse Aiel Kıraçları'nı geçmeyi düşünmezdi. Duyduklarına bakılırsa, aklı başında olan hiç kimse Kıraçları geçmeye çalışmazdı.

"Eğer bu bir şarkı hakkındaki bir hikâyeyse," diye başladı Elyas, ama Raen başını iki yana salladı.

"Hayır, eski dostum, bir şarkı hakkında değil. Ne hakkında olduğunu bildiğimden emin değilim." Dikkatini Perrin'e çevirdi. "Genç Aieller sık sık Afet'e gider. Genç adamlardan bazıları, bir sebepten Karanlık Varlık'ı öldürmeye çağrıldığını düşünerek gider. Bazıları küçük halinde. Trolloc avlamak için." Raen başını hüzünle iki yana salladı ve devam ettiği zaman sesi ağırdı. "İki yıl önce halkımızdan bir topluluk, Afet'in yüz elli kilometre kadar güneyinden Kıraçları geçerken bu gruplardan birini bulmuş."

"Genç kadınlar," diye araya girdi Ila, kocası kadar hüzünle. "Daha çocukluktan yeni çıkmış."

Perrin şaşkın bir ses çıkardı ve Elyas alayla sırıttı.

"Aiel kızları istemiyorlarsa ev işi yapmazlar ve yemek pişirmezler, evlat. Savaşçı olmak isteyenler, savaşçı topluluklarından birine katılırlar. Far Dareis Mai, Mızrağın Kızları'na ve erkeklerin yanında savaşırlar."

Perrin başını iki yana salladı. Elyas yüz ifadesine güldü.

Raen, hikâyeye devam etti. Sesinde beğenmezlik ve şaşkınlık vardı. "Bir tanesi dışında genç kızların hepsi ölmüştü ve o kalan da ölüyordu. Arabalardan birine süründü. Onların Tuatha'an olduklarını bildiği açıktı. Tiksintisi acısından fazlaydı, ama öyle önemli bir mesaj taşıyordu ki, ölmeden önce birisine aktarması şarttı. Bu bizden biri bile olsa. Erkekler yardım edebilecekleri başkaları var mı, görmek için gittiler, kızın kanını takip ettiler ama hepsi ölmüştü, onların sayısının üç katı Trolloc da öyle."

Elyas doğrulup oturdu, piposu neredeyse dişlerinin arasından düşecekti. "Kıraçların yüz elli kilometre içinde, öyle mi? Bu imkânsız! Djevik K'Shar, Trolloclar Kıraçlara böyle der. Ölüm Yeri. Afet'teki tüm Myrddraaller onları sürüyor olsa, yine de Kıraçların yüz elli kilometre içine girmezler."

"Trolloclar hakkında çok şey biliyorsun, Elyas," dedi Perrin.

"Hikâyene devam et," dedi Elyas Raen'e sertçe.

"Aiellerin taşıdığı ganimetlerden, Afet'ten geldikleri anlaşılıyordu. Trolloclar takip etmişti, ama bıraktıkları izlere bakılırsa, Aieleleri öldürdükten sonra ancak birkaç tanesi geri dönebilmişti. Kıza gelince, yaralarına bakmak için bile olsa, kimsenin kendisine dokunmasına izin vermedi. Ama Arayıcı'yı yakasından yakaladı ve kelimesi kelimesine şöyle dedi. 'Yaprakkıran' ı kör etmeyi planlıyor, Dünyanın Gözü kaybolmuş. Büyük Yılan'ı öldürecek. Halk'ı uyar, Kaybolmuş. Gözyakan geliyor. Şafakla Gelen'e hazır olmalarını söyle. Onlara... Ve sonra ölmüş. Yaprakkıran, Gözyakan," diye ekledi Raen Perrin için, "Karanlık Varlık'ın Aielce isimleridir, ama kızın söylediklerinin tek sözünü anlamıyorum. Ancak kız önemli olduğunu düşünüyordu ki, son nefesi ile aktarmak için küçük gördüğü açık olan insanlara yaklaştı. Ama kime aktarmak istedi? Biz kendimiz, Halkız, ama kızın bizi kastettiğini sanmıyorum. Aieller mi? İstesek de onlara iletmemize izin vermezlerdi." Derin derin iç çekti. "Kız bize Kaybolmuş," dedi. "Daha önce, bizi ne kadar küçük gördüklerini hiç bilmiyordum." Ila örgüsünü kucağına bıraktı ve nazikçe kocasının başına dokundu.

"Afet'te öğrendikleri bir şey," diye mırıldandı Elyas. "Ama hiçbiri mantıklı gelmiyor. Büyük Yılan'ı öldürmek, ha? Zamanın kendisini öldürmek. Ve Dünyanın Gözünü kör etmek? Bir kayayı açlıktan öldüreceğini söylemekten farkı yok. Belki kız sayıklıyordu, Raen. Yaralanmıştı ve ölüyordu, gerçeklik duygusunu kaybetmiş olabilir. Belki o Tuatha'anların kim olduğunu bile bilmiyordu."

"Kız ne dediğini ve kime söylediğini biliyordu. Kendi yaşamından da önemli bir şeydi ve biz anlamıyoruz bile. Seni kampımıza girerken görünce, belki senin sonunda bir yanıt bulabileceğini düşündüm çünkü sen," Elyas eliyle hızlı bir hareket yaptı ve Raen söylemek üzere olduğu şeyi değiştirdi "bir dostsun ve pek çok tuhaf şey biliyorsun."

"Bu konuda değil," dedi Elyas, konuşmaya son veren bir tonda. Kamp ateşinin çevresindeki sessizlik yalnızca, geceye bürünmüş kampın başka yerlerinden gelen müzik ve kahkahalarla bölünüyordu.

Omuzlarını ateşin çevresindeki kütüklerden birine dayamış olan Perrin, Aiel kadının mesajını çözmeye çalıştı, ama Raen'in ya da Elyas'ın anlayabildiğinden fazlasını anlamadı. Dünyanın Gözü. Bir kez rüyasında görmüştü, ama o rüyalar hakkında düşünmek istemiyordu. *Ama Elyas…* Orada yanıtlanmasını istediği bir soru vardı. Raen sakallı adam hakkında ne söyleyecekti de Elyas sözünü kesmişti? Bu konuda da şansı yoktu. Aiel kızlarının neye benzediğini hayal etmeye çalışıyordu, duyduğu kadarıyla yalnızca Muhafızların gittiği Afet'e giden, Trolloclarla savaşan kızlar, ki Egwene'in kendi kendine şarkı söyleyerek döndüğünü duydu.

Ayağa kalktı ve kızı ateş ışığının kenarında karşıladı. Kız durdu, başını bir yana eğerek ona baktı. Perrin karanlıkta kızın yüz ifadesini okuyamıyordu.

"Uzun zamandır yoksun," dedi. "Eğlendin mi?"

"Annesi ile yemek yedik," diye yanıt verdi Egwene. "Ve sonra dans ettik... ve güldük. En son dans etmemden bu yana bir sonsuzluk geçmiş sanki."

"Çocuk bana Wil al'Seen'i hatırlatıyor. Sen Wil'in seni cebine atmasına izin vermeyecek kadar aklı başında görünürdün."

"Aram, iyi ve eğlenceli bir çocuk," dedi Egwene gergin bir sesle. "Beni güldürüyor."

Perrin içini çekti. "Özür dilerim. Dans ederken eğlenmene sevindim."

Egwene aniden kollarını boynuna doladı ve ağlamaya başladı. Perrin beceriksizce kızın saçlarını okşadı. *Rand olsa ne yapılacağını bilirdi,* diye düşündü. Rand, kızların yanında rahat davranıyordu. Ne yapacağını ve ne söyleyeceğini asla bilemeyen Perrin gibi değildi. "Sana özür dilerim, dedim, Egwene. Gerçekten de dans ederken eğlenmene sevindim. Gerçekten."

"Bana hayatta olduklarını söyle," diye mırıldandı kız Perrin'in göğsüne.

"Ne?"

Kız bir kol boyu uzaklaştı, ellerini kollarına koydu ve karanlığın içinde başını kaldırıp ona baktı. "Rand ve Mat. Diğerleri. Bana hayatta olduklarını söyle."

Perrin derin bir nefes aldı ve kararsızca çevresine bakındı. "Hayattalar," dedi sonunda.

"Güzel." Kız telaşla yanaklarını sildi. "Ben de bunu duymak istemiştim. İyi geceler, Perrin. İyi uyu." Parmak uçlarında yükselip yanağına bir öpücük kondurdu ve o konuşamadan yanından geçip gitti.

Perrin onu takip etmek için döndü, Ila kızı karşılamak için ayağa kalktı ve ikisi alçak sesle konuşarak arabaya girdiler. *Rand bunu anlayabilirdi,* diye düşündü Perrin, *ben anlamıyorum.*

Gecenin içinde, uzakta, yeniayın ince dilimi ufukta yükselirken kurtlar uludu ve Perrin ürperdi. Yarın kurtlar için endişelenecek çok zamanı olacaktı. Ama yanılıyordu. Kurtlar onu rüyalarında karşılamak üzere bekliyordu.

26. BÖLÜM

Beyazköprü

"Söğüdü Sallayan Rüzgâr" olduğu zar zor anlaşılan şarkının son titrek notaları, herkesi sevindirerek sönüp gitti ve Mat, Thom'un altın ve gümüş süslemeli flütünü indirdi. Rand ellerini kulaklarından çekti. Yakında halat saran bir gemici yüksek sesle, rahatlayarak nefes aldı. Bir an için işitilen yegane sesler, suyun gemiye çarpması, küreklerin tempolu gıcırtısı ve zaman zaman rüzgârın halatlar üzerindeki ıslığı oldu. Rüzgâr Serpinti'nin üzerinde ölgün bir biçimde esiyordu ve yelkenler toplanmıştı.

"Sanırım sana teşekkür etmeliyim," diye mırıldandı Thom Merrilin sonunda, "bana eski deyişin ne kadar doğru olduğunu öğrettiğin için. Ne kadar uğraşırsan uğraş, domuza flüt çalmasını asla öğretemezsin." Gemici kahkahalara boğuldu ve Mat ona atacakmış gibi flütü kaldırdı. Thom beceriyle aleti Mat'ten kaptı ve sert, deri çantasına yerleştirdi. "Siz çobanların tüm gün koyunlara kaval ya da tulum çaldığınızı sanıyordum. Bu bana ilk elden görmediğim hiçbir şeye inanmamayı öğretti."

"Çoban olan Rand," diye homurdandı Mat. "Tulum çalan o, ben değilim."

"Evet, eh, onun biraz yeteneği var. Belki top çevirmeyi denesek, sende daha fazla başarı ederiz, evlat. En azından bu konuda biraz becerin var."

"Thom," dedi Rand "neden bu kadar çok uğraşıyorsun, bilmiyorum." Gemiciye baktı ve sesini alçaktı. "Biz gerçekten âşık olmaya çalışmıyoruz.

Bu yalnızca, Moiraine ve diğerlerini bulana kadar arkasında saklanacağımız bir şey."

Thom bıyığının ucunu çekiştirdi ve dizlerinin üzerindeki pürüzsüz, koyu kahverengi flüt çantasını incelermiş gibi yaptı. "Ya onları bulamazsak, evlat? Hâlâ hayatta olduklarını gösteren hiçbir şey yok."

"Hayattalar," dedi Rand kararlılıkla. Destek için Mat'e döndü, ama Mat'in kaşları burnuna kadar inmiş, ağzı ince bir çizgi olmuştu ve gözlerini güverteye dikmişti. "Konuşsana," dedi Rand ona. "Flüt çalamadığın için o kadar kızmış olamazsın. Ben çalabiliyorum, ama o kadar iyi değil. Daha önce flüt çalabilmeyi hiç istememiştin."

Mat kaşlarını çatmaya devam ederek başını kaldırdı. "Ya öldülerse?" dedi yumuşak sesle. "Gerçekleri kabullenmeliyiz, değil mi?"

O anda pruvadaki gözcü seslendi, "Beyazköprü! Beyazköprü ileride!"

Rand uzun bir dakika boyunca, Mat'in böyle bir şeyi bu kadar kayıtsızca söylediğine inanmak istemeyerek, gemicilerin limana girmek için koşturmalarının ortasında, bakışlarını arkadaşına dikti. Mat başını omuzlarının arasına çekmiş, dik dik bakıyordu. Rand'ın söylemek istediği çok şey vardı, ama sözcüklere dökemiyordu. Diğerlerinin hayatta olduğuna inanmak zorundaydılar. Buna zorunluydular. *Neden?* dedi kafasının arkasında bir ses. *Her şey Thom'un hikâyelerindeki gibi bitsin diye mi? Kahraman hazineyi bulur, haini alteder ve sonsuza dek mutlu yaşar. Hikâyelerin bazıları öyle bitmiyor ama. Bazen kahramanlar bile ölüyor. Sen bir kahraman mısın, Rand al'Thor? Sen bir kahraman mısın, koyun çobanı?*

Mat aniden kızardı ve gözlerini kaçırdı. Düşüncelerinden kurtulan Rand yerinden sıçrayıp küpeştenin yanındaki kargaşaya katıldı. Mat yavaş yavaş, yoluna çıkan gemicilerden kaçmaya çalışmadan takip etti.

Adamlar, çıplak ayakları güverteyi döverek teknede oradan oraya koşturuyor, halatları çekiyor, bazılarını bağlıyor, bazılarını çözüyorlardı. Bazıları tıka basa yün dolu yağlı kumaştan çuvalları ambardan çıkarıyor, diğerleri Rand'ın bileği kadar kalın halatları hazırlıyordu. Onca telaşa rağmen aynı şeyleri daha önce bin kez yapmış adamların güveni ile hareket ediyorlardı, ama Kaptan Domon emirler yağdırarak, onun istediği kadar

hızlı hareket etmeyenlere küfrederek güvertede bir aşağı, bir yukarı dolanıyordu.

Rand'ın dikkati, Arinelle'in hafif bir kıvrımını dolanırlarken görüş alanına giren, önlerinde uzanan görüntüdeydi. Şarkılarda, hikâyelerde, çerçilerin anlattıklarında duymuştu, ama şimdi efsaneyi gerçekten görecekti.

Beyazköprü geniş suların üzerinde, Serpinti'nin seren direğinin iki katı yüksekliğinde, hatta daha yüksekte kubbeleniyor, bir uçtan ötekine süt beyazı pırıldıyor, ışığı topluyor, adeta parlıyordu. Aynı maddeden örümcek gibi iskeleler güçlü akıntılara gömülmüş, köprünün ağırlığını ve genişliğini destekleyemeyecek kadar kırılgan görünüyorlardı. Hepsi tek bir kayadan oyulmuş ya da bir devin eliyle kalıba dökülmüş gibi tek parça görünüyordu. Geniş ve yüksek, ırmağa, göze cüssesini unutturan bir zerafetle dalıyordu. Taren Salı'ndaki evler kadar yüksek taş ve kiremit evleri, ırmağa uzanan ince parmaklar gibi iskeleleri ile Beyazköprü Emond Meydanı'ndan çok daha geniş olmasına rağmen, köprünün azameti doğu kıyısında, ayağının dibine yayılmış kasabayı cüceleştiriyordu. Küçük tekneler Arinelle'in üzerini doldurmuş, balıkçılar ağlarını çekiyorlardı. Ve hepsinin üzerinde Beyazköprü yükseliyor, parlıyordu.

"Cama benziyor," dedi Rand, özellikle kimseye hitap etmeden.

Arkasında Kaptan Domon durdu ve başparmaklarını geniş kemerine taktı. "Hayır, evlat. Nedir bilmem, ama cam değil. Ne kadar yağmur yağarsa yağsın kaygan olmaz ve en iyi kesik, en güçlü kol bile üzerinde iz bırakamaz."

"Efsaneler Çağı'ndan bir andaç," dedi Thom. "Hep öyle olması gerektiğini düşündüm."

Kaptan aksi aksi homurdandı. "Belki. Ama hâlâ faydalı. Başka birisi yapmış olabilir. Aes Sedai işi olmak zorunda değil, talih beni dürtsün. Çok, çok eski olmalı. Sırtını daya, seni lanet aptal!" Güverteye seyirtti.

Rand daha büyük bir şaşkınlık içinde baktı. *Efsaneler Çağı'ndan*. O zaman, Aes Sedailer yapmış olmalıydı. Kaptan Domon, dünyanın garipliği ve harikaları hakkındaki konuşmalarına rağmen bu yüzden böyle hissediyordu. Aes Sedai işi. *İşitmek bir şey, görmek ve dokunmak bambaşka*

bir şey. Bunu biliyorsun, değil mi? Rand'a bir an süt beyazı yapının içinde bir gölge dalgalanmış gibi geldi. Gözlerini yaklaşan rıhtımlara çevirdi, ama köprü hâlâ gözünün ucunda dikiliyordu.

"Başardık, Thom," dedi, sonra zorlama bir kahkaha attı. "Ve isyan çıkmadı."

Âşık yalnızca homurdandı ve bıyıklarını üfledi, ama yakında bir halatı hazırlayan iki gemici Rand'a keskin bir bakış fırlattı, sonra çabucak işlerine eğildiler. Rand gülmeyi bıraktı ve Beyazköprü'ye yanaştıkları sürenin geri kalanı boyunca o iki gemiciye bakmamaya çalıştı.

Serpinti rahatça ilk rıhtımın arkasına kıvrıldı. Kalın keresteler, ağır, katran kaplı kazıklara dayandı, küreklerin suyu köpürterek geri geri çekilmesi ile durdu. Kürekler içeri çekilir, gemiciler rıhtımdaki adamlara halat atarken ve adamlar halatları bağlarken, mürettebattan başkaları gövdeyi rıhtımın kazıklarından korumak için yün çuvallarını yana asmaya başladı.

Tekne rıhtıma sabitlenmeden önce, rıhtımın ucunda yüksek, parlak siyah vernikli arabalar belirdi. Her birinin kapısının üzerinde iri, altın ve kırmızı renklerle bir isim boyanmıştı. Arabaların yolcuları iskeleye iner inmez gemiye seyirttiler. Hepsi pürüzsüz yüzlü, uzun kadife ceketli, ipek çevrilmiş pelerinleri ve kumaş terlikleri olan, arkalarından demir çerçeveli para kutuları taşıyan, sade giyimli hizmetkârları olan adamlardı.

Boyalı gülümsemelerle Kaptan Domon'a yaklaştılar, ama kaptan aniden yüzlerine kükreyince gülümsemeler silindi. "Sen!" Kalın parmağını uzattı ve teknenin karşı tarafındaki Floran Gelb'i adımının yarısında durdurdu. Gelb'in alnında, Rand'ın çizmesinin bıraktığı iz solmuştu, ama adam zaman zaman kendine hatırlatmak için hâlâ yerini elliyordu. "Gemimde son kez nöbet başında uyudun! Ya da herhangi bir gemide. Kendi yolunu seç, rıhtım ya da ırmak ama hemen gemimi terk et!"

Gelb sırtını kamburlaştırdı, gözleri zehirli bir bakışla Rand ve dostlarına, özellikle de Rand'a dikildi. Zayıf adam destek için güverteye baktı, ama bakışlarında pek az umut vardı. Mürettebattan herkes teker teker yaptığı işten doğruldu ve soğuk soğuk ona baktı. Gelb gözle görünür bir şekilde soldu, ama sonra dik bakışları, öncekinden iki kat güçlü, geri geldi. Bir küfür mırıldanarak mürettebat kamarasına daldı. Domon herhangi bir

kötülük yapmamasını sağlamak için arkasından iki kişi gönderdi ve adamın arkasından homurdandı. Kaptan, tüccarlara döndüğünde, adamlar selamları hiç kesintiye uğramamış gibi tekrar gülümsediler ve eğildiler.

Thom'un bir sözü üzerine Mat ve Rand eşyalarını toplamaya başladılar. Sırtlarındaki giysiler dışında pek bir şeyleri yoktu. Rand'ın battaniye rulosu, heybeleri ve babasının kılıcı vardı. Kılıcı bir an elinde tuttu, içini öyle bir özlem kapladı ki, gözleri yanmaya başladı. Tam'i bir daha görüp göremeyeceğini merak etti. Ya da evini. *Ev. Hayatımın geri kalanını koşarak, rüyalarımdan bile kaçarak geçireceğim.* Ürpererek, kemeri ceketinin üzerinden, beline taktı.

Gelb, iki gölgesi tarafından takip edilerek güverteye döndü. Dümdüz önüne bakıyordu, ama Rand yine de ondan dalga dalga gelen nefreti hissedebiliyordu. Sırtı dik, yüzü karanlık olan Gelb gergin gergin iskeleden geçti ve rıhtımdaki seyrek kalabalığa karıştı. Bir dakika sonra gözden kaybolmuş, tüccarların arabalarının arkasında yok olmuştu.

Rıhtımda çok kişi yoktu ve olanlar da sade giyimli işçiler, ağlarını onaran balıkçılar ve Saldaea'dan aşağı inen yılın ilk teknesini görmek için gelen kasabalılardı. Kızların hiçbiri Egwene değildi ve kimse Moiraine ya da Lan'e, ya da Rand'ın görmek istediği herhangi birine benzemiyordu.

"Belki rıhtıma gelmemişlerdir," dedi.

"Belki," diye yanıt verdi Thom kısaca. Alet kutularını dikkatle sırtına yerleştirdi. "Siz ikiniz Gelb'e göz kulak olun. Elinden gelirse sorun çıkaracaktır. Beyazköprü'den öyle sessizce geçmek istiyoruz ki, biz gittikten beş dakika sonra burada olduğumuzu kimse hatırlamasın."

İskele tahtasında yürürlerken pelerinleri rüzgârda dalgalanıyordu. Mat yayını göğsüne çaprazlamıştı. Teknede geçirdikleri onca günden sonra, yay hâlâ mürettebatın ilgisini çekiyordu; onların yayları daha kısaydı.

Kaptan Domon, tüccarları bırakıp iskele tahtasında Thom'un yolunu kesti.

"Şimdi mi gidiyorsun, Âşık? Seni yola devam etmeye ikna edemez miyim? Ben Illian'a kadar gidiyorum, orada insanlar âşıklara hakları olan saygıyı gösterir. Dünyada sanatın için daha iyi yer yoktur. İddiaya girerim

Sefan Festivali'ne yetişirsin. Yarışmalar, biliyorsun. Büyük Boru Avı'nı en iyi anlatana yüz altın marka."

"Büyük bir ödül, kaptan," diye yanıt verdi Thom karmaşık bir selam ile. Pelerinini, yamalarını dalgalandırarak salladı. "Ve tüm dünyadan âşıklar çeken büyük yarışmalar. Ama," diye ekledi kuru kuru, "korkarım senin aldığın yolculuk ücretlerini karşılayamam."

"Evet, eh, o konuya gelince..." Kaptan ceketinin cebinden deri bir kese çıkardı ve Thom'a fırlattı. Thom yakalarken kese şıngırdadı. "Sizden aldığım ücret ve biraz fazlası. Tekneye gelen zarar, düşündüğüm kadar kötü değilmiş, hikâyelerin ve arpınla yolculuğunun bedelini karşıladın. Fırtınalar Denizi'ne kadar teknede kalırsan bir kat fazlasını verebilirim belki. Ve seni Illian'da kıyıya bırakırım. İyi bir âşık, orada bir servet yapabilir. Yarışmalar da cabası."

Thom keseyi avucunda tartarak tereddüt etti, ama Rand sesini yükseltti. "Burada dostlarımızla buluşacağız, kaptan ve birlikte Caemlyn'e gideceğiz. Illian'ı bir başka zaman görürüz."

Thom'un ağzı alayla büküldü, sonra uzun bıyıklarını üfledi ve keseyi ceketine soktu. "Belki buluşacağımız insanlar burada değildir, kaptan."

"Evet," dedi Domon ekşi ekşi. "Sen bir düşün. Diğerlerinin öfkelerini çıkarması için Gelb'i teknede tutamamam çok kötü, ama ben dediğimi yaparım. Sanırım, Illian'a ulaşmak için üç kat fazla zaman harcamam gerekeceği anlamına gelse de, biraz işi gevşetsem iyi olacak. Eh, belki o Trolloclar gerçekten de sizin peşinizdeydi."

Rand gözlerini kırptı, ama sessiz kaldı. Fakat Mat o kadar ihtiyatlı değildi.

"Neden olmadıklarını düşünüyorsun ki?" diye sordu. "Bizim peşinde olduğumuz aynı hazineyi istiyorlardı."

"Belki," diye homurdandı kaptan, ikna olmamış gibi. Kalın parmaklarını sakalından geçirdi, sonra Thom'un keseyi koyduğu cebi işaret etti. "Adamların zihinlerini, onlara verdiğim işlerin ağırlığından uzaklaştırmak için geri gelirsen onun iki katını veririm. Bir düşün. Sabahın ilk ışıkları ile yola çıkıyorum." Topuklarının üzerinde döndü ve kollarını açarak, onları beklettiği için özür dileyerek tüccarlara doğru yürüdü.

Thom hâlâ tereddütlüydü, ama Rand itiraz etmesine fırsat vermeden onu iskele tahtasından rıhtıma sürükledi ve Âşık, sürüklenmesine izin verdi. Thom'un yamalı pelerinini gören rıhtımdakiler arasında bir mırıltı dolaştı ve bazıları nerede gösteri yapacağını öğrenmek için seslendi. *Fark edilmeden geçmek buraya kadar,* diye düşündü Rand dehşet içinde. Gün batımında Beyazköprü'deki herkes kasabada bir âşık olduğunu öğrenecekti. Ama Thom'u hızla sürüklemeye devam etti. Somurtkan bir sessizliğe gömülmüş olan Thom, kendisine gösterilen dikkat karşısında üstünü başını düzeltmek için yavaşlamaya bile çalışmadı.

Araba sürücüleri tünedikleri yerlerden ilgiyle Thom'a baktılar, ama görünüşe göre konumlarının vakarı seslenmelerini engelliyordu. Tam olarak nereye gittikleri konusunda hiçbir fikri olmayan Rand ırmak boyunca, köprünün altına uzanan sokağa döndü.

"Moiraine ve diğerlerini bulmalıyız," dedi. "Bir an önce. Thom'un pelerinini değiştirmeyi akıl etmeliydik."

Thom aniden silkindi ve olduğu yerde kaldı. "Burada olup olmadıklarını, buradan geçip geçmediklerini bir hancı bize söyleyebilir. Doğru hancı. Hancılar bütün haberleri ve dedikoduları duyarlar. Burada değillerse..." Rand'a ve Mat'e baktı. "Biz üçümüz, konuşmalıyız." Pelerini ayak bileklerinde dalgalanarak ırmağa sırtını döndü ve kasabaya doğru yola çıktı. Rand ve Mat ona ayak uydurmak için acele etmek zorunda kaldılar.

Kasabaya ismini veren geniş, süt beyazı kemer, kasabaya yakından da, uzaktan olduğu kadar hakimdi, ama Rand, sokaklarına girdiği zaman kasabanın Baerlon kadar büyük olduğunu, ama o kadar kalabalık olmadığını gördü. Sokaklarda atların, öküzlerin, eşeklerin ya da insanların çektiği arabalar ilerliyordu, ama insan taşımak için yapılmış arabalardan yoktu. Muhtemelen o arabaların hepsi tüccarlara aitti ve rıhtıma toplanmışlardı.

Sokaklarda her tür dükkan diziliydi ve çoğu esnaf, dükkanlarının önünde, rüzgârda sallanan tabelalarının altında çalışıyordu. Tencere onaran bir adamın, bir müşteri için kumaş açan bir terzinin yanından geçtiler. Kapısının eşiğinde oturmuş bir ayakkabıcı bir çizmenin topuğunu çekiçliyordu. İşportacılar bıçak ve makas bileylediklerini bağırıyor, gelip

geçenlerin dikkatini pek az meyve sebzenin dizili olduğu tepsilere çekmeye çalışıyordu. Yiyecek satan dükkanlarda, Rand'ın Baerlon'dan hatırladığı tezgahlar vardı. Balıkçılar bile, ırmağın üzerindeki onca tekneye rağmen ancak küçük balıklardan oluşan küçük yığınlar sergileyebiliyordu. Henüz gerçekten zor zamanlar yaşanmıyordu, ama herkes hava kısa zamanda değişmezse neyin geldiğini görebiliyordu ve endişeli kaş çatışlar sergilemeyen yüzlerdeki bakışlar görülmeyen, nahoş bir şeye dikilmiş gibiydi.

Beyazköprü'nün kasabanın ortasına indiği yerde, nesiller boyunca ayaklar ve araba tekerlekleri altında yıpranmış taşlarla kaplı geniş bir meydan vardı. Meydan, hanlar, dükkanlar, Rand'ın rıhtımda gördüğü arabalarla aynı ismi taşıyan tabelaları olan yüksek, kırmızı, tuğla evlerle çevriliydi. Thom, görünürde rasgele, bu hanlardan birine daldı. Kapının üzerindeki, rüzgârda sallanan tabelanın bir yanında, sırtına bohça vurmuş bir adam, diğer yanında ise başını yastığa dayamış aynı adam görünüyordu ve hanın isminin *Yolcunun Dinlenme Yeri* olduğunu ilan ediyordu.

Salon, fıçıdan bira çeken şişman hancı ve arka taraftaki bir masada oturan, kaba işçi giysileri giymiş, asık suratlarla kupalarına bakan iki adam dışında boştu. İçeri girdiklerinde yalnızca hancı başını kaldırdı. Omuz yüksekliğindeki bir duvar odanın ön tarafını arka tarafından ayırıyordu. İki yanda da masalar ve yanan birer şömine vardı. Rand bütün hancıların şişman ve kel olup olmadığını merak etti.

Thom, ellerini birbirine sürterek hancıya soğukların sürmesinden bahsetti ve sıcak, baharatlı şarap ısmarladı, sonra sessizce ekledi: "Dostlarımın ve benim rahatsız edilmeden konuşabileceğimiz bir yer var mı?"

Hancı başını alçak duvara doğru salladı. "Oda tutmak istemiyorsan sana en fazla diğer tarafı önerebilirim. Çünkü gemiciler ırmaktan yukarı geldiği zaman, mürettebatın yarısı diğer yarısına kin duyuyor gibi görünüyor. Hanımın kavgalarda harap olmasını istemem, bu yüzden onları ayrı tutuyorum." Baştan beri Thom'un pelerinini gözlüyordu. Şimdi başını bir yana eğmiş, gözlerinde kurnaz bir bakış belirmişti. "Kalıyor musun? Bir süredir burada âşık görülmemişti. İnsanlar akıllarını bazı şeylerden uzaklaştıracak iyi bir şeyler için güzel para öder. Hatta oda ve yemek ücretlerinde indirim de yaparım."

Fark edilmeden, diye düşündü Rand kasvetle.

"Çok cömertsin," dedi Thom eğilerek. "Belki teklifini kabul ederim. Ama şimdilik, birazcık mahremiyet."

"Şarabını getireceğim. Burada âşıklar iyi kazanır."

Duvarın uzağındaki masalar boştu, ama Thom mekanın tam ortasındakini seçti. "Böylece biz anlamadan kimse dinleyemez," diye açıkladı. "O adamı duydunuz mu? İndirim yaparmış. Sırf burada oturarak müşterilerini ikiye katlayabilirim. Dürüst bir hancı bir Âşığa bir oda ve iyi yemekler verir."

Çıplak masa pek de temiz değildi ve yer haftalardır olmasa da, günlerdir süpürülmemişti. Rand çevresine bakındı ve yüzünü buruşturdu. Al'Vere Efendi hasta yatağından kalkmak zorunda kalsa da, hanının bu kadar kirlenmesine izin vermezdi. "Yalnızca bilgi peşindeyiz. Unuttunuz mu?"

"Neden burası?" diye sordu Mat. "Daha temiz görünen başka hanlar geçtik."

"Köprüden doğrudan buraya," dedi Thom, "Caemlyn yolu gelir. Beyazköprü'ye gelen herkes bu meydandan geçer. Irmağı takip etmedikleri sürece ve dostlarınızın bunu yapmayacağını biliyoruz. Burada onlardan bahsedilmiyorsa, yoklar. Bırakın ben konuşayım. Bu, dikkatle yapılmalı."

Tam o sırada hancı belirdi. Bir elinde, üç perişan bakır kupayı saplarından tutmuştu. Şişman adam bir havluyu masanın üzerinde şöyle bir gezdirdi, kupaları bıraktı ve Thom'un parasını aldı. "Eğer kalırsan, içkilerinizin parasını da ödemen gerekmez. Burada iyi şarap vardır."

Thom'un gülümsemesi yalnızca ağzına dokundu. "Düşüneceğim, hancı. Burada ne haberler var? Biz haberlerden uzak kaldık."

"Büyük haber, olan bu. Büyük haber."

Hancı havluyu omzuna attı ve bir sandalye çekti. Kollarını masanın üzerinde çaprazladı, uzun uzun iç çekti ve bunca zamandan sonra oturmanın ne kadar iyi olduğunu söyledi. Adı Bartim'di ve ayaklarını tüm detayları ile anlattı, nasırlarını, şişlerini, ayakta ne kadar zaman harcadığını, neyle yıkadığını, ta ki, Thom yine haberlerden bahsedene kadar. O zaman hiç durmadan konuyu değiştirdi.

Haber, söylediği kadar büyüktü. Logain, sahte Ejder, güçlerini Ghealdan'dan Tear'a hareket ettirmeye çalışırken, Lugard yakınlarında büyük bir savaştan sonra yakalanmıştı. *Kehanetler,* anlıyorlar mıydı? Thom başını salladı ve Bartim devam etti. Güneydeki yollar insan doluydu. Şanslı olanlar sırtlarında taşıyabildikleri kadarını yanlarında götürüyordu. Her yöne binlerce insan kaçıyordu.

"Hiçbiri" Bartim alayla güldü "Logain'i desteklemiyordu, elbette. Ah, hayır, bunu itiraf edecek çok kişi bulamazsın, bu zamanlarda değil. Yalnızca sorunlu zamanlarda daha güvenli bir yer bulmaya çalışan mülteciler."

Elbette, Logain'in ele geçirilmesinde Aes Sedailer rol oynamıştı. Bartim bunu söylerken yere tükürdü, sonra sahte Ejder'i kuzeye, Tar Valon'a götürdüklerini söylerken yine tükürdü. *Bartim, saygıdeğer bir adamdır,* dedi, ve onu ilgilendirdiği kadarıyla Aes Sedailerin hepsi geldikleri Afet'e geri dönebilirdi ve Tar Valon'u da yanlarında götürebilirlerdi. Ona kalsa, bir Aes Sedai'ye bin beş yüz kilometreden daha fazla yaklaşmazdı. Elbette, kuzey yolunda her köyde ve kasabada durup Logain'i teşhir ediyorlardı, öyle duymuştu. İnsanlara sahte Ejder'in yakalandığını ve dünyanın yine güvende olduğunu göstermek için. Bunu görmek isterdi, bu Aes Sedailere yaklaşmak anlamına gelse bile. Hatta Caemlyn'e gitmeyi bile düşünmüştü.

"Kraliçe Morgase'e göstermek için onu oraya götürecekler." Hancı saygıyla alnına dokundu. "Ben Kraliçe'yi hiç görmedim. İnsan kendi Kraliçesini görmeli, sizce de öyle değil mi?"

Logain "bazı şeyleri" yapabiliyordu ve Bartim'in gözlerinin dolanması, dilinin dudaklarında gezinmesi ne demek istediğini açıkça anlatıyordu. İki sene önce, taşradan geçirilirken son sahte Ejder'i görmüştü, ama o yalnızca, kral olabileceğini sanan öylesine bir adamdı. O zaman Aes Sedailere gerek kalmamıştı. Askerler adamı bir arabaya zincirlemişlerdi. Arabanın üstünde inleyip duran, insanlar ona taş attığında, sopalarla dürtüklediğinde başıyla kollarını korumaya çalışan asık suratlı bir adam. İnsanlar adamı çok rahatsız etmişti ve askerler, adamı öldürmedikleri sürece, onları durdurmak için hiçbir şey yapmamıştı. İnsanların, adamın hiç de özel biri olmadığını görmeleri en iyisiydi. "Bazı şeyleri" yapamıyordu. Ama bu Logain, görmeye değer biri olmalıydı. Bartim'in torunlarına anlatacağı türden bir şey. Hanı ona izin verse...

Rand gerçek bir ilgi ile dinledi. Padan Fain Emond Meydanı'na sahte Ejder'den, Güç'ü kullanabilen adamdan haber getirdiği zaman, bu yıllardır İki Nehir'de duyulan en büyük haber olmuştu. O zamandan bu yana olanlar, bu olayı aklının arkasına itmişti, ama yine de insanların yıllarca konuşacağı, torunlarına anlatacağı türden bir olaydı. Bartim sahte Ejder'i görse de, görmese de, muhtemelen kendi torunlarına gördüğünü anlatacaktı. Kimse İki Nehir'den gelen köylülerin başına gelenleri konuşmaya değer bulmayacaktı, İki Nehir halkı dışında kimse.

"Bu," dedi Thom, "bin yıl anlatılacak bir hikâye olur. Keşke ben de orada olsaydım." Sesi, basit gerçeği ifade ediyormuş gibi çıkmıştı ve Rand gerçekten de öyle olduğunu düşündü. "Yine de onu görmeye çalışabilirim. Hangi yoldan gittiklerimi söylemedin. Belki çevrede başka yolcular da vardır. Yolu onlar biliyordur."

Bartim kirli elini önemsemezce salladı. "Kuzeye, buralardaki herkes yalnızca bunu biliyor. Onu görmek istiyorsan, Caemlyn'e gideceksin. Bildiğim tek şey bu ve Beyazköprü'de bilinecek bir şey varsa, ben bilirim."

"Bundan kuşkum yok," dedi Thom rahatlıkla. "Herhalde bir sürü yabancı geçerken burada duruyordun Tabelan ta Beyazköprü'nün ayağından gözüme çarptı."

"Yalnızca batıdan da değil. İki gün önce bir adam buradaydı, ihtişamlı biri, elinde mühürlü, kurdeleli bir bildiri vardı. Tam meydanın ortasında okudu. Bildiriyi Puslu Dağlar'a, hatta geçitler açıksa belki Aryth Okyanusu'na kadar götüreceğini söyledi. Dünyadaki her yerde okunması için adamlar gönderildiğini söyledi." Hancı başını iki yana salladı. "Puslu Dağlar. Tüm sene sis kaplı olduklarını ve sislerin içinde, sen kaçamadan kemiklerindeki eti sıyıracak şeyler olduğunu duydum." Mat kıkırdadı ve Bartim ona öfkeli bir bakış fırlattı.

Thom hevesle öne eğildi. "Bildiri ne diyordu?"

"Boru avından bahsediyordu, elbette," diye bağırdı Bartim. "Bunu söylemedim mi? Illianlılar yaşamlarını ava adamaya yemin edecek herkesi Illian'a çağırıyorlar. Bunu hayal edebiliyor musunuz? Hayatını bir efsaneye adamak. Sanırım birkaç aptal bulurlar. Ortalıklarda hep aptallar vardır. Bu adam dünyanın sonunun geldiğini iddia etti. Karanlık Varlık'la son savaş."

Güldü, ama boş bir gülüştü bu, kendini gülmeye değer bir şey olduğuna ikna etmeye çalışan bir adamın gülüşü. "Herhalde bu olmadan önce Valere Borusu'nun bulunması gerektiğini düşündüler. Şimdi, buna ne dersiniz?" Bir dakika boyunca düşünceli düşünceli parmak boğumunu kemirdi. "Elbette, bu kıştan sonra onlarla nasıl tartışırım, bilmiyorum. Kış ve bu adam, Logain, ve ondan önceki ikisi. Son birkaç yılda Ejder olduğunu iddia eden bu kadar adam neden çıktı? Ve kış. Bir anlamı olmalı. Sen ne düşünüyorsun?"

Thom onu duymamış gibiydi. Âşık yumuşak bir sesle söylemeye başladı.

"Uzun gece çökmeden,

son, ümitsiz savaşta

dağlar nöbet tutacak,

ve ölüler koruyacak,

çünkü mezar engel değildir çağrıma."

"İşte bu." Bartim, Thom'u dinleyen kalabalıklardan para toplamaya başladığını görmeye başlamış gibi sırıttı. "İşte bu. Büyük Boru Avı. Sen bunu anlat, burada çatı kirişlerinden asılırlar. Herkes bildiriyi duydu."

Thom hâlâ binlerce kilometre uzakta gibiydi, bu yüzden Rand konuştu, "Bu tarafa gelecek dostlarımızı arıyoruz. Batıdan. Son bir iki haftada buradan geçen yabancı oldu mu?"

"Birkaç tane," dedi Bartim yavaşça. "Hem doğudan, hem batıdan hep birkaç yabancı geçer." Aniden ihtiyat kazanarak, sırayla hepsine teker teker baktı. "Bu dostlarınız neye benziyor?"

Rand ağzını açtı, ama gittiği yerden aniden dönen Thom, ona öfkeli, susturucu bir bakış fırlattı. Âşık çileden çıkmışcasına içini çekerek hanaya döndü. "İki adam ve üç kadın," dedi gönülsüzce. "Birlikte olabilirler de, olmayabilirler de." Hepsini kabaca, birkaç kelimeyle tarif etti. Gören birinin tanıyabileceği, ama kim olduklarını açığa vurmayacak kadar.

Bartim bir eliyle kafasını ovaladı, incelen saçlarını karıştırdı ve yavaşça ayağa kalktı. "Burada gösteri yapmayı unut, Âşık. Aslında, şarabını içip

gidersen memnun olurum. Akıllıysan Beyazköprü'yü terk edersin."

"Onları soran başkaları da mı oldu?" Thom alacağı yanıt dünyadaki en önemsiz şeymiş gibi içkisinden bir yudum aldı ve hancıya bir kaşını kaldırdı. "Kim olabilir acaba?"

Bartim saçını yine sıvazladı ve gidecekmiş gibi ayak değiştirdi, sonra kendi kendine başını salladı. "Hatırladığım kadarıyla yaklaşık bir hafta önce, köprüden sinsi görünüşlü bir adam geldi. Herkes deli olduğunu düşündü. Devamlı kendi kendine konuşuyordu, yerinde dururken bile hareket etmeye devam ediyordu. Aynı insanları sordu... bazılarını. Önemliymiş gibi soruyordu, sonra yanıtın ne olduğuna aldırmıyormuş gibi yapıyordu. Bir an burada onları beklemesi gerektiğini, başka bir an gitmesi gerektiğini, acelesi olduğunu söylüyordu. Bir an mızıldanıyor, yalvarıyor, bir sonraki an bir kral gibi taleplerde bulunuyordu. Bir iki sefer, deli ya da değil, kendini dövdürtmeyi başardı. Nöbetçiler kendi güvenliği için onu gözaltına aldı. Aynı gün kendi kendine konuşarak, sızlanarak Caemlyn'e doğru yola çıktı. Dediğim gibi, deliydi."

Rand, Thom ve Mat'e soru dolu gözlerle baktı ve ikisi de başlarını iki yana salladı. Bu sinsi görünüşlü adam onları arıyor olsa bile, kimsenin tanıdığı biri değildi.

"Aynı insanları sorduğundan emin inisin?" dedi Rand.

"Bazılarını. Savaşçı adam ve ipekli kadın. Ama asıl ilgilendiği onlar değildi. Üç köylü oğlanla ilgileniyordu." Gözleri Rand ile Mat'e kaydı, sonra o kadar çabuk kaçtı ki, Rand o bakışı gördü mü, hayal mi etti, emin olamadı. "Onları bulmayı çılgınca istiyordu. Ama dediğim gibi, deliydi."

Rand ürperdi, deli adamın kim olabileceğini, neden onları aradığını merak etti. Bir Karanlıkdostu mu? Ba'alzamon deli bir adamı kullanır mıydı?

"O deliydi, ama diğeri..." Bartim'in gözleri huzursuzca kaydı, onları ıslatacak tükürük bulamıyormuş gibi dilini dudaklarında gezdirdi. "Ertesi gün... diğeri ilk kez geldi." Sustu.

"Diğeri ini?" diye cesaretlendirdi Thom sonunda.

Bartim çevresine bakındı, ama odanın o kısmı, onlar dışında boştu. Hatta ayak uçlarında yükseldi ve alçak duvarın üzerinden baktı. Sonunda konuştuğunda, hızlı bir fısıltı ile konuşuyordu.

"Tamamen siyahlara bürünmüştü. Pelerininin başlığını öyle çekmişti ki, yüzü görünmüyordu, ama sana baktığını hissedebiliyordun, belkemiğine saplanmış bir buz parçası gibi hissediyordun. O... o benimle konuştu." İrkildi, dudağını çiğnemek için sustu, sonra devam etti. "Sesi ölü yaprakların üzerinde kıvranan yılan gibiydi. Geldiği her seferinde aynı soruları soruyor. Deli adamın sorduğu soruların aynısını. Kimse geldiğini görmüyor, gece ya da gündüz aniden orada beliriveriyor ve seni olduğun yerde donduruyor. İnsanlar omuzlarının üstünden bakmaya başladı. En kötüsü, kapı nöbetçileri ne gelirken, ne de giderken kapıların hiçbirinden geçmediğini iddia ediyor."

Rand yüzünü ifadesiz tutmak için uğraştı; dişlerini öyle sıktı ki, çenesi ağrımaya başladı. Mat kaşlarını çattı, Thom şarabını incelemeye başladı. Hiçbirinin telaffuz etmek istemediği sözcük, aralarında asılıydı. *Myrddraal.*

"Sanırım öyle biriyle karşılaşsam hatırlardım," dedi Thom bir an sonra.

Bartim'in başı öfkeyle sallandı. "Yak beni, hatırlardın. Işığın gerçeği, hatırlardın. O... o da deli adamın aradığı aynı grubu soruyor, ama yanlarında bir de kız olduğunu söylüyor." Dedi ve yan yan Thom'a baktı "bir de beyaz saçlı bir âşık."

Thom'un kaşları Rand'ın rol olmayan bir şaşkınlık olduğunu düşündüğü şekilde havaya kalktı. "Beyaz saçlı bir âşık mı? Eh, dünyada yaşını birazcık almış tek âşık ben değilim. Seni temin ederim, bu adamı tanımıyorum ve beni aramak için hiçbir sebebi olamaz."

"Olabilir," dedi Bartim asık suratla. "Uzun uzun anlatmadı, ama bu insanlara yardım etmeye kalkanlara ya da saklamaya çalışanlara çok kızacağı izlenimini edindim. Her neyse, ona ne söylediğimi söyleyeyim. Hiçbirini görmediğimi, duymadığımı söyledim ve doğrusu da bu. Hiçbirini," diye bitirdi imalı imalı. Aniden Thom'un parasını masaya çarptı. "Şarabınızı bitirin ve gidin. Tamam mı? Tamam mı?" Ve omzunun üzerinden bakarak, elinden geldiğince hızla uzaklaştı.

"Bir Soluk," diye nefes verdi Mat hancı gittikten sonra. "Burada bizi arayacakları aklıma gelmeliydi."

"Ve dönecek," dedi Thom, masaya yaslanıp sesini alçaltarak. "Bence gizlice arkadan çıkalım ve Kaptan Domon'un önerisini kabul edelim. Av, Caemlyn yolu üzerinde yoğunlaşırken biz Illian yolunda, Myrddraallerin bizi beklediği yerin bin beş yüz kilometre uzağında oluruz."

"Hayır," dedi Rand kararlılıkla. "Ya Moiraine ve diğerlerini Beyazköprü'de bekleriz, ya da Caemlyn'e gideriz. Ya biri, ya diğeri, Thom. Buna karar vermiştik."

"Bu delilik, evlat. Olaylar değişti. Beni dinle. Bu hana ne derse desin, bir Myrddraal ona bakışlarını diktiğinde ne içtiğimize, çizmelerimizde ne kadar toz olduğuna kadar her şeyi anlatacaktır." Rand Soluk'un gözsüz bakışlarını hatırlayarak ürperdi. "Caemlyn'e gelince... Sence Yarı-insanlar Tar Valon'a ulaşmak istediğini bilmiyorlar mı? Güneye giden bir teknede olmak için iyi bir zaman bu."

"Hayır, Thom." Rand, Solukların baktığı yerden bin beş yüz kilometre uzakta olmayı hayal ederken, sözcükleri söylemek için kendini zorlamak zorunda kaldı, ama derin bir nefes aldı ve sesine kararlılık kazandırmayı başardı. "Hayır."

"Düşün, evlat. Illian! Dünya üzerinde daha ihtişamlı bir şehir yoktur. Ve Büyük Boru Avı! Neredeyse dört yüzyıldır Boru Avı olmadı. Oluşmayı bekleyen yepyeni bir hikâyeler devri. Bir düşün. Böyle bir şeyi hayal bile etmemişsindir. Myddraaller nereye gittiğinizi anlayana kadar öylesine ihtiyarlamış, torunlarınızı izlemekten öylesine bıkmış olursunuz ki, sizi bulup bulmadıklarına aldırmazsınız bile."

Rand'ın yüzü inatçı bir ifade kazandı. "Kaç kez hayır demeliyim? Nereye gidersek gidelim bizi bulurlar. Illian'da bekleyen Soluklar da olacak. Hem, rüyalardan nasıl kaçacağız? Bana neler olduğunu öğrenmek istiyorum, Thom, ve neden olduğunu. Ben Tar Valon'a gidiyorum. Elimden gelirse Moiraine ile birlikte; zorunlu kalırsam yalnız. Öğrenmek zorundayım."

"Ama Illian, evlat! Ve onlar başka yöne bakarken güven içinde ırmaktan aşağı gideceğiz. Kan ve küller, rüyalar sana zarar veremez."

Rand sessiz kaldı. *Rüyalar zarar veremez mi? Rüyalardaki dikenler gerçek kan çıkarır mı?* Bir an Thom'a o rüyayı da anlatmış olmayı diledi. *Herhangi birine anlatmaya cesaretin var mı? Ba'alzamon rüyalarına giriyor, ama artık rüya ile gerçek arasında ne fark var? Karanlık Varlık'ın sana dokunduğunu kime anlatmaya cesaret edebilirsin?*

Thom anlamış göründü. Âşığın yüzü yumuşadı. "O rüyalar bile, evlat. Yine de rüya, değil mi? Işık aşkına, Mat, konuş onunla. En azından senin Tar Valon'a gitmek istemediğini biliyorum."

Mat'in yüzü yarı utanç, yarı kızgınlıkla kızardı. Rand'a bakmaktan kaçındı, onun yerine Thom'a kaşlarını çattı. "Neden bu kadar zahmete giriyorsun? Tekneye mi dönmek istiyorsun? Tekneye git o zaman. Biz kendi başımızın çaresine bakarız."

Âşığın ince omuzları sessiz kahkahalarla sarsıldı, ama sesi öfkeyle gerilmişti. "Myrddraaller hakkında, kaçmanıza yetecek kadar çok şey bildiğinizi sanıyorsunuz, öyle mi? Tar Valon'a yalnız başınıza gideceksiniz ve derdinizi Amyrlin Makamı'na kendiniz anlatacaksınız, öyle mi? Bir Ajah'ı bir diğerinden ayırt edebiliyor musunuz? Işık beni yaksın, evlat, Tar Valon'a yalnız ulaşabileceğinizi sanıyorsanız, bana gitmemi söyleyin."

"Git," diye gürledi Mat, bir elini pelerininin altına kaydırarak. Rand şok içinde, Shadar Logoth'dan aldığı hançeri kavradığını, hatta belki kullanmaya hazırlandığını fark etti.

Odayı bölen alçak duvarın öteki yanından kahkahalar yükseldi, küçümseme dolu bir ses bağırarak konuştu.

"Trolloclar mı? Üzerine bir âşık pelerini at, adam! Sarhoşsun sen! Trolloclarmış! Sınırboyları masalları!"

Sözcükler, öfkeyi bir kova dolusu soğuk su gibi söndürdü. Mat bile gözleri irileşerek duvara döndü.

Rand duvarın üzerinden öte yanı görecek kadar doğruldu, sonra midesi büzülerek eğildi. Duvarın diğer yanında, içeri girdiklerinde iki adamın oturduğu, arkadaki masaya Floran Gelb gelmişti. Adamlar ona gülüyorlardı, ama dinliyorlardı da. Bartim, silinmeye fazlasıyla ihtiyacı olan bir masayı

siliyordu. Gelb'e ve iki adama bakmıyordu, ama o da dinliyordu. Havlusunu aynı noktaya sürtüp duruyor, o tarafa düşecek kadar eğiliyordu.

"Gelb," diye fısıldadı Rand sandalyesine çökerken. Diğerleri gerildi. Thom hızla odanın bu yanını inceledi.

Duvarın öte yanında ikinci adamın sesi çınladı. "Hayır, hayır, Trolloclar eskiden vardı. Ama hepsini Trolloc Savaşları'nda öldürdük."

"Sınırboyları masalları!" diye tekrarladı birindi adam.

"Doğru, diyorum size," diye itiraz etti Gelb yüksek sesle. "Sınırboyları'na gittim. Trolloc gördüm ve adım gibi eminim, onlar Trolloctu. O üçü Trollocların onları kovaladığını iddia etti, ama ben doğrusunu biliyorum. Bu yüzden Serpinti'de kalmadım. Bir süredir Bayie Domon'dan şüpheleniyordum, ama o üçünün Karanlıkdostu olduğu kesin, size söylüyorum..." Kahkahalar ve kaba şakalar, Gelb'in sözlerinin geri kalanını boğdu.

Hancı "o üçünün" tasvirini dinleyene kadar ne kadar zaman geçer, diye merak etti Rand. *Elbette şimdiye dek duymadıysa. Çoktan gördüğü o üç yabancının üzerine atlamak üzere değilse.* Ortak odanın kendi oturdukları yarısının tek çıkış kapısı, onları Gelb'in masasının tam yanından geçirecekti.

"Belki tekne kötü bir fikir değildir," diye mırıldandı Mat, ama Thom başını iki yana salladı.

"Artık değil." Âşık yumuşak bir sesle ve hızlı konuşuyordu. Kaptan Domon'un verdiği deri keseyi çıkardı ve parayı telaşla üçe böldü. "Herhangi biri inansın ya da inanmasın, o hikâye bir saat sonra bütün kasabaya yayılır ve Yarı-insan her an duyabilir. Domon, yarın sabaha kadar yola çıkmıyor. En iyi durumda, peşinde onu ta Illian'a kadar kovalayan Trolloclar bulur. Eh, bir sebepten zaten bunu yarı bekliyor gibiydi, ama bunun bize bir faydası yok. Kaçmaktan başka yapacak şey yok."

Mat hızla Thom'un önüne ittiği paraları cebine soktu. Rand kendi yığınını daha yavaş aldı. Moiraine'in verdiği para bunların içinde değildi. Domon, aynı ağırlıkta gümüş vermişti, ama Rand, anlayamadığı bir sebepten, Aes Sedai'nin parasını almış olmayı tercih ediyordu. Parayı cebine tıkarak soru dolu gözlerle Âşığa baktı.

"Ayrı düşmemiz olasılığına karşılık," diye açıkladı Thom. "Muhtemelen düşmeyiz, ama ayrılırsak... eh, siz ikiniz başınızın çaresine bakabilirsiniz. İyi çocuklarsınız. Ama kendi hatırınıza, Aes Sedailerden uzak durun."

"Bizimle kalacağını sanmıştım," dedi Rand.

"Kalacağım, evlat. Kalacağım. Ama artık yaklaşıyorlar ve neler olacağını ancak Işık bilebilir. Eh, fark etmez. Bir şey olma olasılığı pek yok." Thom Mat'e bakarak sustu. "Umarım sizinle kalmama aldırmıyorsundur," dedi kuru kuru.

Mat omuz silkti. Teker teker diğerlerine baktı, sonra yine omuz silkti. "Yalnızca sinirliyim. Bundan kurtulamıyorum sanki. Ne zaman nefes almak için dursak, oradalar, bizi arıyorlar. Sanki devamlı birisi arkamdan bakıyormuş gibi hissediyorum. Ne yapacağız?"

Duvarın öte yanında bir kahkaha koptu; Gelb yüksek sesle iki adamı ikna etmeye çalışırken bölünen bir kahkaha. *Daha ne kadar zamanımız var,* diye merak etti Rand. Bartim eninde sonunda Gelb'in üç kişisi ile onları bir araya getirecekti.

Thom, sandalyesinden kalktı, ama dikilmedi. Duvarın üzerinden kayıtsızca bakan hiç kimse onu göremezdi. Diğerlerine takip etmelerini işaret ederek fısıldadı: "Çok sessiz olun."

Şöminenin iki yanındaki pencereler, bir yan yola bakıyordu. Thom, pencerelerden birini dikkatle inceledi, sonra sıkışarak geçebilecekleri kadar araladı. Pencere neredeyse hiç ses çıkarmadı, alçak duvarın ötesindeki kahkaha ve itirazların üzerinden, bir metre öteden duyulamayacak kadar sessizce açıldı.

Yan yola geldiklerinde Mat hemen caddeye yürümeye başladı, ama Thom kolunu yakaladı. "O kadar çabuk değil," dedi Âşık ona. "Ne yaptığımızı anlayana kadar değil." Thom pencereyi dışarıdan, elinden geldiğince indirdi ve yan yolu incelemek için döndü.

Rand, Thom'un bakışlarını takip etti. Hana dayanmış yarım düzine yağmur suyu fıçısı ile bir sonraki bina olan bir terzi atölyesi dışında sokak boştu. Toprak, kuru ve tozluydu.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu Mat yine. "Bizi bıraksan daha güvende olursun. Neden bizimle kalıyorsun?"

Thom uzun süre ona baktı. "Bir yeğenim vardı, Owyn," dedi bitkinlik içinde, pelerinini çıkararak. Konuşurken battaniye rulosunu üzerine koydu, sonra dikkatle alet kutularını en üste yerleştirdi. "Erkek kardeşimin tek oğlu, yaşayan tek akrabam. Aes Sedailerle başı derde girdi, ama ben... başka şeylerle çok meşguldüm. Ne yapabilirdim, bilmiyorum, ama sonunda denediğimde, çok geçti. Owyn birkaç yıl sonra öldü. Onu Aes Sedailerin öldürdüğünü de söyleyebilirsin." Onlara bakmadan sırtını dikleştirdi. Sesi hâlâ sakindi, ama Rand başını çevirirken gözlerinde yaşların parladığını gördü. "Siz ikinizi Tar Valon'dan uzak tutabilirsem, belki Owyn'i düşünmeyi bırakabilirim. Burada bekleyin." Onlara bakmaktan kaçınarak yol ağzına seyirtti, oraya ulaşmadan yavaşladı. Hızla çevresine bakındıktan sonra kayıtsızca caddeye çıktı ve gözden kayboldu.

Mat, takip etmek için doğrulacak oldu, sonra yine oturdu. "Bunları bırakmayacaktır," dedi, deri alet çantalarına dokunarak. "Hikâyesine inanıyor musun?"

Rand sabırla yağmur fıçılarının yanına çöktü. "Sana neler oluyor, Mat? Sen böyle değilsindir. Günlerdir kahkaha attığını duymadım."

"Tavşan gibi kovalanmaktan hoşlanmıyorum," diye terslendi Mat. İçini çekti, başını hanın tuğla duvarına dayadı. O durumda bile gergin görünüyordu. Gözleri ihtiyatla dolandı. "Üzgünüm. Kaçmak, bunca yabancı ve... ve her şey yüzünden. Beni gerginleştiriyor. birine bakıyorum ve Soluklara bizden bahsedeceğini, bizi aldatacağını, soyacağını sanıyorum... Işık, Rand, bu senin de sinirlerini bozmuyor mu?"

Rand güldü, boğazının arkasından hızlı, havlama gibi bir gülüş. "Sinirli olamayacak kadar korkuyorum."

"Sence Aes Sedailer yeğenine ne yapmıştır?"

"Bilmiyorum," dedi Rand huzursuzca. Bir erkeğin başının Aes Sedailerle girebileceği tek tür dert biliyordu. "Bizim gibi değildi, herhalde."

"Hayır. Bizim gibi değil."

Bir süre konuşmadan duvara yaslandılar. Rand ne kadar beklediklerinden emin değildi. Muhtemelen birkaç dakika, ama Thom'un dönmesini beklerken, Bartim'in ve Gelb'in pencereyi açıp, onların Karanlıkdostları olduğunu ilan etmesinden korkarken bir saat geçmiş gibi geldi. Sonra köşeyi bir adam döndü, pelerinin başlığını yüzünü saklayacak şekilde çekmiş, uzun boylu bir adam. Pelerini sokağın ışığında gece gibi karanlıktı.

Rand ayağa kalktı. Bir eli Tam'in kılıcının kabzasını öyle kavramıştı ki, parmak boğumları acıyordu. Ağzı kurumuştu ve ne kadar yutkunursa yutkunsun, faydası olmadı. Mat bir elini pelerininin altına kaydırarak çömeldi.

Adam yaklaştı ve her adımı ile Rand'ın boğazı daha da tıkandı. Adam aniden durdu ve başlığını arkaya attı. Rand'ın dizleri boşanacak gibi oldu. Gelen Thom'du.

"Eh, eğer beni siz tanımadıysanız," Âşık sırıttı "demek kapılardan geçmeye yetecek kadar değişmişim."

Thom aralarından geçti ve yama kaplı pelerinindeki eşyaları yeni pelerinine öyle beceriyle aktardı ki, Rand hiçbirinin ne olduğunu çıkaramadı. Rand yeni pelerinin koyu kahverengi olduğunu gördü. Derin, perişan bir nefes aldı; hâlâ birisi boğazını sıkıyormuş gibi geliyordu. Kahverengi, siyah değil. Mat'in eli hâlâ pelerininin altındaydı ve Thom'un sırtına, gizli hançerini kullanmayı düşünüyormuş gibi bakıyordu.

Thom başını kaldırdı, sonra daha keskin bir bakış fırlattı onlara. "Bu ürkekleşecek zaman değil." Beceriyle eski pelerinini alet çantalarının çevresinde topladı. Yamalar görünmesin diye ters yüz etmişti. "Teker teker çıkacağız ve ancak birbirimizi kaybetmeyecek kadar yakın duracağız. Bu şekilde hatırlanmamalıyız. Sen sırtını kamburlaştırabilir misin?" diye ekledi Rand'a. "Boyunun uzunluğu bir bayrak kadar kötü." Pelerinden yaptığı bohçayı omzunun üzerine attı ve başlığını yine başına çekerek durdu. Beyaz saçlı bir Âşığa hiç de benzemiyordu. Yalnızca bir başka yolcuydu; değil bir araba, bir at bile alamayacak kadar fakir bir yolcu. "Gidelim. Zaten çok fazla zaman harcadık."

Rand hararetle onayladı, ama yine de sokaktan meydana çıkarken tereddüt etti. Geçen tek tük insan ona ikinci kez bakmadı bile çoğu bir kez bile

bakmadı- ama Rand omuzları düğüm düğüm olarak, sıradan insanları cinayet işlemeye hazır bir çeteye çeviren "Karanlıkdostu" haykırışını bekliyordu. Gözleri meydanda, günlük işlerinin peşinde koşturan insanların üzerinde gezindi ve başladığı yere döndüğü zaman meydanın yarısını geçmiş bir Myrddraal buldu.

Soluk'un nereden geldiğini tahmin edemiyordu, ama yavaş bir ölümcüllük ile, avını saptamış bir avcı gibi üçüne doğru yürüyordu. İnsanlar siyah pelerinli şekilden uzaklaştılar, ona bakmaktan kaçındılar. İnsanlar aniden başka yerde işleri olduğuna karar verince meydan boşaldı.

Siyah başlık Rand'ı olduğu yerde dondurdu. Boşluğu çağırmaya çalıştı, ama duman yakalamaya çalışmaktan bir farkı yoktu. Soluk'un gizli bakışları onu kemiklerine kadar kesti, iliklerini buza çevirdi.

"Yüzüne bakmayın," diye mırıldandı Thom. Sesi titriyor ve çatlıyordu, sözcükler zorla çıkıyormuş gibi geliyordu. "Işık sizi yaksın, yüzüne bakmayın!"

Rand gözlerini şekilden kopardı neredeyse inleyecekti; yüzünden bir sülük koparır gibi hissetmişti ama meydanın taşlarına bakarken bile, Myrddraal'in geldiğini hissedebiliyordu, bir kedinin fareyle oynaması gibiydi, kaçmak için nafile çaba göstermeleri ile eğleniyordu, sonunda çenelerini kapatacaktı. Soluk, aralarındaki mesafeyi yarıladı. "Burada durup bekleyecek miyiz?" diye mırıldandı. "Kaçmalıyız... uzaklaşmalıyız." Ama ayaklarını kıpırdatamadı.

Mat sonunda yakut kabzalı hançerini çıkarmış, titrek elinde tutuyordu. Dudakları korku ile hırlar gibi dişlerinin üzerine gerilmişti.

"Sence..." Thom durup yutkundu, sonra boğuk sesle devam etti. "Sence ondan kaçabilir misin, evlat?" Kendi kendine mırıldanmaya başladı; Rand'ın çıkarabildiği tek sözcük "Owyn," oldu. Thom aniden hırladı, "Sizin işlerinize hiç karışmamalıydım. Hiç." Sırtındaki âşık pelerini bohçasını aldı ve Rand'ın kollarına bıraktı. "Buna iyi bak. Ben kaçın dediğim zaman kaçın ve Caemlyn'e varana kadar da durmayın. Kraliçenin Takdisi. Bir han. Bunu unutmayın, eğer ben... Unutmayın işte."

"Anlamıyorum," dedi Rand. Myrddraal şimdi yirmi adım ötedeydi. Rand'ın ayaklarına kurşun ağırlıklar bağlanmış gibi geliyordu.

"Unutmayın dedim!" diye hırladı Thom. "Kraliçenin Takdisi. Şimdi KAÇIN!"

"KAÇ!" Thom uzun, sessiz bir haykırışla fırlayıp harekete geçti onların ardından, fakat Myrddraal'a doğru. Onun elleri en iyi hareketi yapacak şekilde gelişkindi ve elinde bir hançer belirdi. Rand durdu, fakat Mat onu uzağa çekti.

Fade irkildi. Sendeleyerek uzun bir adım attı sakince. Eli kemerinden sarkan kara kılıcın kabzasına uzandı, fakat Âşık'ın uzun bacakları çabucak mesafeyi korudu. Kara kılıç yarı yarıya çekilmeden önce Thom, Myrddraal'ın üstüne atıldı, ve ikisi birden çöp yığınının içine düştüler. Birkaç kişi hâlâ kaçış meydanındaydı.

"KAÇ!" Meydandaki havada göz kamaştırıcı mavi bir ışık çaktı, Thom çığlık atmaya başladı, fakat çığlığının ortasında tek bir söz söyleyebildi, *"KAÇ!"*

Rand itaat etti. Âşık'ın çığlıkları peşinden geldi.

Thom'un bohçasını göğsüne bastırarak koşabildiği kadar hızlı bir şekilde koştu. Panik tüm kasabaya yayılırken Rand ve Mat bir korku dalgasına kapıldı. Onlar geçerken satıcılar mallarını bırakıp kaçtılar. Kepenkler gümleyerek kapandı, ve dehşete düşmüş suratlar evlerin pencerlerinden gözükmeye başladı. İnsanlar dikkatsizce sokaklarda çılgınca koşuşturuyordu, kaçışıyordu. Birbirlerine çarpıyor, birbirlerinin ayaklarına takılıp düşüyordu. Beyazköprü, tekmelenmiş bir karınca yuvası gibi kaynıyordu.

Koşmaya başlamaları için omuzlarına ellerini koyup ittirdi. Rand sendeleyip tökezledi, sonra Mat'ın yanında, koşmaya başladı.

Rand ve Mat kapılara koşarken Rand aniden Thom'un boyu hakkında söylediklerini hatırladı. Yavaşlamadan, kambur duruyormuş gibi görünmemeye çalışarak elinden geldiğince sırtını büktü. Ama kapılar demir bantlarla bağlanmış kalın tahtalardan yapılmış duruyordu. Ucuz görünüşlü, beyaz yakalı, kırmızı zincir zırh ve çelik miğfer giymiş kapıcı, huzursuzca

kargılarını elleyerek kasabaya bakıyordu. Aralarından biri Rand ve Mat'e baktı, ama kapıdan koşarak çıkan yalnızca onlar değildi. Akıntı kaynayarak kapılardan geçiyordu, nefesini tutuyor, ağlayan kadınlar bebeklerini çekiştiriyor, solgun yüzlü esnaf önlükler, aletlerini kavrayarak koşuyorlardı.

Rand koşarken sersem sersem, nereye gittiklerini kimsenin anlamayacağını düşündü. Thom. *Ah, Işık beni kurtar, Thom.*

Mat yanında sendeledi, dengesini sağladı ve kaçan insanları peşlerinde bırakarak, kasaba ve Beyazköprü iyice arkalarında kalana kadar koştular.

Sonunda Rand tozların içinde, dizlerinin üstüne çöktü, boğazı acıyarak derin, perişan nefesler aldı. Arkada, çıplak ağaçların arasında gözden kaybolan yol boştu. Mat onu çekiştirdi.

"Hadi. Hadi." Sözcükleri nefes nefese söylüyordu. Yüzü ter ve tozla çizgi çizgi olmuştu ve yere yığılmak üzereymiş gibi görünüyordu. "Devam etmeliyiz."

"Thom," dedi Rand. Kollarındaki bohçayı sıktı; alet kutuları içinde sert yumrulardı. "Thom."

"Öldü. Gördün. Duydun. Işık, Rand, o öldü!"

"Sence Egwene, Moiraine ve diğerleri de ölmüş müdür? Eğer ölmüşlerse, neden Myrddraaller hâlâ peşlerinde? Bana bunu söyle."

Mat tozların içinde, yanına diz çöktü. "Tamam. Belki yaşıyorlardır. Ama Thom… Gördün! Kan ve küller, Rand, aynı şey bizim de başımıza gelebilir."

Rand yavaşça başını salladı. Arkalarındaki yol hâlâ boştu. Thom'un bıyıklarını üfleyerek, ne kadar baş belası şeyler olduklarını söyleyerek arkalarında belirmesini bekliyordu, en azından umuyordu. *Caemlyn'de Kraliçenin Takdisi*. Ayağa kalktı ve Thom'un bohçasını battaniye rulosunun yanına, sırtına attı. Mat kısık gözlerle, ihtiyatla ona baktı.

"Gidelim," dedi Rand, ve Caemlyn'e doğru yürümeye başladı. Mat'in mırıldandığını duydu. Delikanlı biraz sonra Rand'ı yakaladı.

Başları önlerinde, konuşmadan tozlu yolda bata çıka ilerlediler. Rüzgâr yollarının üzerinde toz hortumları uçuruyordu. Rand zaman zaman arkasına bakıyordu, ama arkadaki yol hep boştu.

27. BÖLÜM

Fırtınadan Kaçarken

Perrin ağır ağır güney ve doğuya yolculuk eden Tuatha'anlarla geçen günler için endişeleniyordu. Gezginler acele etme ihtiyacı hissetmiyordu; hiç hissetmezlerdi. Rengarenk arabalarıyla, sabahleyin güneş ufukta iyice yükselmeden yola çıkmıyor, uygun bir nokta bulurlarsa henüz akşam olmadan duruyorlardı. Köpekler ve çocuklar rahatça arabaların yanına koşturuyor, ayak uydurmakta güçlük çekmiyorlardı. Daha fazla ya da daha hızlı gitme önerileri, kahkahalar ya da belki, "Ah, ama zavallı atların bu kadar çok çalışmasını ister misin?" sözleri ile karşılanıyordu.

Perrin, Elyas'ın duygularını paylaşmamasına şaşırıyordu. Elyas arabalara binmiyordu, yürümeyi tercih ediyor, zaman zaman topluluğun önünden gidiyordu ama ayrılmayı hiç önermiyor, hızlanmaları için ısrar etmiyordu.

Tuhaf, deri giysileri içindeki, sakallı adam, nazik Tuatha'anlardan o kadar farklıydı ki, arabaların arasında nereye giderse gitsin sırıtıyordu. Kampın öte ucundan bakılsa bile Elyas'ı halktan biri ile karıştırmanın imkânı yoktu ve bunun tek sebebi giysileri değildi. Elyas bir kurdun tembel zerafeti ile hareket ediyor, kürk giysileri ve şapkası bunun ancak akını çiziyordu. Adam, ateşin ısı yayması gibi yoğun bir tehlike duygusu yayıyordu ve Gezginler ile arasındaki karşıtlık keskindi. Genç ya da yaşlı, halkın duruşu coşkuluydu. Zerafetlerinde tehlike değil, yalnızca sevinç vardı. Çocukları, salt hareket etme zevkiyle fırlayıp geçiyorlardı, ama Tuatha'anlar arasında grisakalların ve büyükannelerin de adımları hafif, yürüyüşleri vakarlı, fakat canlı bir dans gibiydi. Halkın tümü, yerlerinde kıpırdamadan dururken bile,

kampta müzik olmadığı nadir zamanlarda bile her an dans etmeye başlayacak gibi görünüyordu. Kemanlar, flütler, santurlar, kanunlar ve davullar her saat arabaların çevresinde, kampta ya da hareket halinde ezgiler yaratıyordu. Coşkulu şarkılar, neşeli şarkılar, gülen şarkılar, hüzünlü şarkılar; kampta uyanık biri varsa, genellikle müzik de olurdu.

Elyas, yanından geçtiği her arabada selamlar ve gülümsemeler ile karşılaşıyor, başında durduğu her ateşte, neşeli bir sözcük ile karşılanıyordu. Bu, halkın yabancılara gösterdiği yüz olmalıydı, açık, gülümseyen yüzler. Ama Perrin yüzeyin altında yarı evcil bir geyiğin ihtiyatlılığının saklı olduğunu öğrenmişti. Emond Meydanı'ndan gelenlere yönelttikleri gülümsemelerin altında derin bir şey yatıyordu, güvende olup olmadıklarını merak eden bir şey, günler geçtikçe biraz azalan bir şey. Elyas varken ihtiyat güçlüydü, tıpkı havada parıldayan yaz ortası sıcaklığı gibi ve azalmıyordu. O bakmazken, ne yapacağından emin değillermiş gibi devamlı onu izliyorlardı. Kampın içinde yürürken, dans etmeye hazır ayaklar kaçmaya da hazır görünüyordu.

Elyas, Halkın Yaprağın Yolu ile, onların kendisi ile olduğundan daha rahat değildi. Tuatha'anların yanındayken dudakları devamlı bükülüyordu. Tam olarak tenezzül değildi ve kesinlikle küçümseme değildi, ama burada değil başka bir yerde, başka herhangi bir yerde olmayı tercih eder gibi görünüyordu. Ama ne zaman Perrin halktan ayrılma konusunu açsa, Elyas birkaç gün için dinlenmekle ilgili yatıştırıcı sözler söylüyordu.

"Benimle karşılaşmadan önce zor zamanlar yaşadınız," dedi Elyas, Perrin'in sorduğu üçüncü veya dördüncü kez, "ve peşinizde Trolloclar, Yarı-insanlar, ve dost olarak bir Aes Sedai varken, daha da zor zamanlar yaşayacaksınız." Ila'nın kuru elma pastasından aldığı bir lokmanın üzerinden sırıttı. Perrin, adam gülümserken bile, hâlâ o sarı gözleri rahatsız edici buluyordu. Belki de daha çok gülümserken; gülümsemeler avcının gözlerine nadiren dokunuyordu. Elyas, her zamanki gibi bunun için çekilmiş kütüklerin üzerine oturmayı reddederek Raen'in ateşinin yanında uzanmıştı. "Kendini Aes Sedai'nin ellerine bırakmak için bu kadar acele etme."

"Ya Soluklar bizi bulursa? Biz burada oturmuş beklerken neden oyalansınlar? Üç kurt onları uzak tutamaz ve Gezginlerin bir faydası olmaz.

Kendilerini bile savunmazlar. Trolloclar onları katleder ve bu bizim hatamız olur. Her neyse, eninde sonunda onlardan ayrılmamız gerekecek. Yakında olsa daha iyi."

"Bir şey bana beklememi söylüyor. Yalnızca birkaç gün."

"Bir şey mi!"

"Gevşe, evlat. Yaşamı olduğu gibi kabul et. Zorunluysan kaç, savaş, ve şansın varken dinlen."

"Neden bahsediyorsun, bir şey de ne?"

"Şu pastadan al. Ila benden hoşlanmıyor, ama ziyaret ettiğimde beni iyi beslediği kesin. Halkın kamplarında hep iyi yiyecekler bulursun."

"Ne 'bir şeyi' ?" diye sordu Perrin. "Eğer bize söylemediğin bir şey biliyorsan..."

Elyas, elindeki pasta diliminin üzerinden kaşlarını çattı, sonra dilimi indirdi ve ellerindeki kırıntıları silkeledi. "Bir şey," dedi sonunda, kendisi de tam olarak anlamazmış gibi omuzlarını silkerek. "Bir şey bana beklemenin önemli olduğunu söylüyor. Birkaç gün daha. Sık sık bu tür duygular hissetmem, ama hissettiğim zaman onlara güvenmeyi öğrendim. Geçmişte hayatımı kurtardılar. Bir şekilde bu sefer değişik, ama önemli. Bu açık. Kaçmaya devam etmek istiyorsan, kaç. Ben kalacağım."

Perrin kaç kez sorduysa, söylediği tek şey bu oldu. Uzandı, Raen ile konuştu, yedi, şapkasını gözlerinin üzerine örtüp uyukladı ve gitmek konusunda konuşmayı reddetti. Bir şey ona beklemesini söylüyordu. Bir şey ona bunun önemli olduğunu söylüyordu. Gitme zamanı geldiğinde bilecekti. *Biraz kek al, evlat. Kendi kendini heyecanlandırma. Şu yahniden dene. Gevşe.*

Perrin gevşeyemiyordu. Geceleri gökkuşağı renklerindeki arabaların arasında dolaşarak kaygılanıyordu; başka sebepler kadar, başka kimsenin kaygılanacak sebep görememesinden dolayı kaygılanıyordu. Tuatha'anlar şarkı söylüyor, dans ediyor, kamp ateşlerinin çevresinde yemek pişiriyor, yiyorlar -meyveler ve kabuklu yemişler, böğürtlenler ve sebzeler; et yemiyorlardı dünyada kaygılanacak başka şey yokmuş gibi sayısız işlerinin

peşinde koşuyorlardı. Çocuklar her yerde koşturup, oynuyordu: arabaların arasında saklambaç, kampın çevresindeki ağaçlara tırmanıp, köpeklerle kahkahalar atarak güreşiyorlardı. Kimsenin dünyada endişelenecek tek bir şeyi yoktu.

Perrin onları izlerken gitmek için sabırsızlanıyordu. *Avcıları onların üzerine getirmeden gitmeliyiz. Bizi konuk ettiler ve biz nezaketlerine, onları tehlikeye atarak karşılık veriyoruz. En azından onların içlerinin rahat olması için sebepleri var. Onları kovalayan hiçbir şey yok. Ama biz...*

Egwene'le konuşmak güçtü. Ya Ila ile kafa kafaya vermiş, aralarına erkek kabul etmeyeceklerini söyleyen bir tarzda sohbet ediyor, ya da Aram'la dans ediyor, flütlerin, kemanların, davulların ritmiyle, Tuatha'anların dünyanın her köşesinden topladıkları ezgilere, Gezginlerin keskin titrek şarkılarına ayak uydurarak dönüyordu. Gezginlerin şarkıları, hızlı da olsalar yavaş da, hep titrekti. Çok şarkı biliyorlardı, bazılarını köyden hatırlıyordu, ama genellikle isimleri farklı oluyordu. Örneğin "Çayırda Üç Kız" a, Tenekeciler "Dans Eden Güzel Kızlar" diyordu; "Kuzeyden Gelen Rüzgâr" ın bazı yerlerde "Çok Yağmur Yağıyor", bazılarında "Berin'in Sığınağı" olduğunu söylüyorlardı. Perrin düşünmeden "Tenekeci Tencerelerimi Aldı" şarkısını istediği zaman, gülmekten yerlere yuvarlandılar. Biliyorlardı, ama "Tüyleri salla" olarak.

Halkın şarkıları ile dans etmek istemeyi anlayabiliyordu. Emond Meydanı'ndan kimse onu yeterli bir dansçıdan fazla görmezdi, ama bu şarkılar ayaklarını çekiyordu ve hayatı boyunca hiç bu kadar uzun, bu kadar çok, bu kadar iyi dans ettiğini düşünmüyordu. O büyüleyici şarkılar kalbinin davulların ritmine göre atmasına sebep oluyordu.

İkinci akşam Perrin, kadınların ilk defa yavaş şarkılardan biri ile dans ettiğini gördü. Ateşler tükenmek üzereydi ve gece arabaların üzerinde asılıydı. Parmaklar davullarda yavaş bir ritim çalıyordu. İlk önce bir davul, sonra bir başkası, sonunda kamptaki her davul aynı alçak, ısrarlı tempoyu tutmaya başladı. Kırmızı elbiseli bir kız şalını gevşeterek, sallanarak ışık halkasına girdi. Saçlarında boncuk dizileri asılıydı ve ayakkabılarını çıkarmıştı. Bir flüt yumuşak sesle inleyerek melodiye başladı ve kız dans etti. Uzattığı kolları şalı arkasında yaydı; çıplak ayakları davulların vuruşları ile sürtünürken kalçaları dalgalandı. Kızın kara gözleri Perrin'e

dikildi, gülümseyişi de dansı kadar ağırdı. Kız, omzunun üzerinden delikanlıya gülümseyerek küçük çemberler çizdi.

Perrin yutkundu. Yüzündeki sıcaklığın sebebi ateş değildi. İlkine ikinci bir kız katıldı, şalının kenarlarını davulların temposu ve kalçalarının kıvrılmasına uyarak salladı. Kızlar ona gülümsediler ve Perrin boğazını temizledi. Çevresine bakınmaya korkuyordu; yüzü pancar gibi kızarmıştı ve dans edenleri izlemeyen herkes muhtemelen ona gülüyordu. Bundan emindi.

Elinden geldiğince kayıtsız görünmeye çalışarak, rahat bir yer ararmış gibi kütükten yere kaydı, ama büyük bir özenle sırtını ateşe ve dansçılara döndü. Emond Meydanı'nda böyle bir şey yoktu. Festival günü Çayır'da kızlarla dans etmek buna yaklaşmıyordu bile. İlk kez rüzgârın hızlanmasını, onu serinletmesini istedi.

Kızlar dans ederek görüş alanına girdiler, ama şimdi üç kişiydiler. biri ona kurnaz kurnaz göz kırptı. Perrin'in gözleri çılgınca çevrede dolandı. *Işık,* diye düşündü. *Şimdi ne yapacağım? Rand olsa ne yapardı? O kızlardan anlar.*

Dans eden kızlar alçak sesle gülüştüler; uzun saçlarını omuzlarından arkaya atarken boncuklar tıkırdayarak çarpıştı. Perrin, yüzünün alev alacağını sandı. Sonra kızlara, bu işin nasıl yapılacağını göstermek için biraz daha büyük bir kadın katıldı. Perrin inleyerek pes etti ve gözlerini kapattı. Göz kapaklarının ardından bile kahkahaları ona sataşıyor, gıdıklıyordu. Gözleri kapalıyken bile onları görebiliyordu. Alnında ter damlaları belirdi, rüzgâr çıkmasını diledi.

Raen'e göre kızlar bu dansı sık yapmazdı ve kadınlar nadiren yapardı. Elyas'a göre, o geceden sonra her gece o dansı etmelerini Perrin'in kızarmasına borçluydular.

"Sana teşekkür etmeliyim," dedi Elyas ona, ağırbaşlı ve ciddi bir sesle. "Siz gençler farklısınız, ama benim yaşımda kemiklerini ısıtmak için bir ateşten fazlası gerekiyor." Perrin kaşlarını çattı. Elyas uzaklaşırken sırtının duruşunda, belli etmese bile içten içe kahkahalar attığını söyleyen bir şey vardı.

Perrin, kısa sürede gözlerini dans eden kızlardan ve kadınlardan kaçırmamayı öğrendi, ama göz kırpmaları ve gülümsemeleri hâlâ bunu yapabilmeyi dilemesine sebep oluyordu. Bir tanesi sorun olmayabilirdi ama herkes izlerken beş altı kız... Kızarmalarının önüne asla tam olarak geçemedi.

Sonra, Egwene dansı öğrenmeye başladı. İlk gece dans eden iki kız ona öğrettiler, Egwene arkasında ödünç aldığı bir şalı sallayarak ayaklarını sürürken ellerini çırparak tempo tuttular. Perrin bir şey diyecek oldu, ama sonra ağzını açmamasının daha akıllıca olacağına karar verdi. Kızlar kalça hareketlerini eklediği zaman Egwene kahkaha atmaya başladı ve üç kız kıkırdaşarak birbirlerine yaslandılar. Ama Egwene, gözleri parıldayarak, yanaklarında parlak noktalar ile devam etti.

Aram, kızın dansını sıcak ve aç bakışlarla izliyordu. Genç, yakışıklı Tuatha'an ona mavi boncuklardan bir kolye vermişti ve Egwene, kolyesini hiç çıkarmıyordu. Torununun Egwene'e ilgi duyduğunu ilk anladığı zaman Ila'nın yüzünde beliren gülümsemelerin yerini endişeli kaş çatışlar almıştı. Perrin, genç Aram Efendi'den gözünü ayırmamaya karar verdi.

Bir kez Egwene'i, yeşil ve sarıya boyanmış bir arabanın yanında yalnız yakalamayı başardı. "Eğleniyorsun, değil mi?" dedi.

"Neden eğlenmeyeyim?" Kız, boynundaki boncuk kolyeyi elledi, boncuklara gülümsedi. "Hepimiz senin gibi sefil hissetmek için elimizden geleni yapmasak da olur. Birazcık eğlenmeye hakkımız yok mu?"

Aram biraz ötede Egwene'den asla fazla uzaklaşmıyordu kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzünde yarı kendinden emin, yarı meydan okuyan bir gülümseme, duruyordu. Perrin sesini alçaktı. "Tar Valon'a gitmek istediğini sanıyordum. Burada Aes Sedai olmayı öğrenemezsin."

Egwene, saçlarını arkaya attı. "Ve ben de senin Aes Sedai olmamı istemediğini sanıyordum," dedi, son derece tatlı bir sesle.

"Kan ve küller, burada güvende olduğumuza inanıyor musun? Bu insanlar biz buradayken güvende mi? Her an bir Soluk bizi bulabilir."

Kızın boncukların üzerindeki eli titredi. Elini indirdi, derin bir nefes aldı. "Bugün de gitsek gelecek hafta da, olacak olan olur. Artık buna inanıyorum.

Eğlen, Perrin. Elimizdeki son şans bu olabilir."

Kız hüzünle Perrin'in yanağını okşadı. Sonra Aram elini ona uzattı ve kız kahkaha atarak ona koştu. Kemanların çaldığı yere doğru uzaklaşırlarken, Aram omzunun üzerinden Perrin'e, *o senin değil, benim olacak*, der gibi muzaffer bir gülümseme ile baktı.

Perrin hepsinin, halkın büyüsüne kapıldığını düşündü. *Elyas haklı. Seni Yaprağın Yolu'na döndürmeye çalışmalarına gerek yok. İçine sızıyor.*

İla, onun rüzgârda nasıl büzüldüğünü gördü, sonra arabadan kalın, yün bir pelerin çıkardı; Perrin onca kırmızı ve sarıdan sonra pelerinin koyu yeşil olduğunu görünce memnun oldu. Pelerinin ona uyacak kadar büyük olmasına sevinerek omuzlarına atarken, Ila ağırbaşlılıkla, "Daha iyi uyabilirdi," dedi. Kemerindeki baltaya bir bakış fırlattı ve bakışlarını kaldırdığında, gülümsemesinin üzerinde gözleri hüzünlüydü. "Çok daha iyi uyabilirdi."

Tüm Tenekeciler bunu yapıyordu. Gülümsemeleri asla kaybolmuyordu, bir içki ya da müzik dinlemek için onları aralarına davet ederken hiç tereddüt etmiyorlardı, ama gözleri hep baltaya kayıyordu ve Perrin ne düşündüklerini tahmin edebiliyordu. *Bir şiddet aracı.* Bir başka insana şiddet göstermek için asla bahane olamazdı. *Yaprağın Yolu.*

Bazen onlara bağırmak istiyordu. Dünyada Trolloclar var, Soluklar var. Var olan her yaprağı koparabilecek olanlar var. Karanlık Varlık orada bir yerde ve Yaprağın Yolu Ba'alzamon'un gözlerinde kavrulur gider. İnatla baltayı kemerinde taşımaya devam etti. Hava rüzgârlı olduğu zamanlarda bile pelerinini arkaya atmaya, yarımay biçimindeki baltayı sergilemeye başladı. Arada sırada Elyas yan tarafında asılı ağır silaha merakla bakıyor, o sarı gözler aklını okurmuş gibi sırıtıyordu. Bu neredeyse baltayı örtmesine sebep oluyordu. Neredeyse.

Tuatha'an kampı bir sinir kaynağıysa da, en azından burada rüyaları normaldi. Bazen Trollocların ve Soluklarm kampa saldırdığı, rengarenk arabaları fırlattıkları meşaleler ile ateşe verdikleri, insanların kan gölleri içinde yere yığıldığı, erkeklerin, kadınların ve çocukların kaçtığı, çığlıklar attığı ve öldüğü, ama kendilerini tırpan gibi biçen kılıçlara karşı savunmak için hiçbir şey yapmadığı rüyalardan ter içinde uyanıyordu. Her gece

karanlığın içinde nefes nefese doğrulup oturuyor, baltasına uzanıyordu, ama sonra arabaların alevler içinde olmadığını, yere saçılmış kırık dökük bedenlerin üzerine eğilen kanlı hayvan ağızları olmadığını görüyordu. Ama bunlar sıradan kâbuslardı ve tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı. Karanlık Varlık için rüyalarda bir yer olduğu söylenebilirse, Perrin'in gördüğü rüyalarda vardı, ama Karanlık Varlık yoktu işte. Ba'alzamon yoktu. Bunlar yalnızca sıradan kâbuslardı.

Ama uyanıkken kurtların farkındaydı. Kamptan, hareket eden kamplardan uzak duruyorlardı, ama Perrin orada olduklarını hep biliyordu. Tuatha'anların köpeklerine hissettikleri küçümsemeyi hissedebiliyordu. Gürültücü hayvanlar çenelerinin ne için olduğunu unutmuşlardı, kan tadını unutmuşlardı; insanları korkutuyor olabilirlerdi, ama sürü gelecek olsa karınlarının üstünde sürünürlerdi. Her gün farkındalığı keskinleşiyor, berraklaşıyordu.

Benek, her geçen gün batımında daha fazla sabırsızlanıyordu. Elyas'ın insanları güneye götürmeyi istemesinden başka bunu yapılmaya değer kılacak bir şey yoktu, ama eğer yapılması gerekiyorsa, yapılmalıydı. Bu yavaş yolculuk sona ermeliydi. Kurtların devamlı gezinmesi gerekirdi ve dişi kurt sürüden bu kadar uzun süre ayrı kalmaktan hoşlanmıyordu. Rüzgâr'ın da sabırsızlıkla içi içine sığmıyordu. Burada av yok denecek kadar azdı ve tarla fareleri ile beslenmeyi hor görüyordu. Bunu avlanmayı öğrenen enikler ve artık geyik ve yabani sığır avlayamayan ihtiyarlar yapardı. Bazen Rüzgâr, Yanık'ın haklı olduğunu düşünüyordu; *insan sorunlarını insanlara bırakacaksın.* Ama Benek çevredeyken düşüncelerine hakim oluyordu. Çekirge çevredeyken daha fazla. Çekirge, bedeni yara izleri ile kaplı, yaşlı bir savaşçıydı, yılların bilgisi ile duygularını kendine saklıyor, yaşının onu yoksun bıraktığı şeyleri kurnazlığı fazla fazla telafi ediyordu. İnsanlara aldırmıyordu, ama Benek bu şeyin yapılmasını istiyordu ve Çekirge, dişi kurdun beklediği gibi bekleyecek, koştuğu zaman koşacaktı. Kurt ya da insan, boğa ya da ayı, Benek'e meydan okuyan herhangi bir şey karşısında, Çekirge'nin onu uzun uykuya göndermeye hazır çenelerini bulurdu. Çekirge'nin tüm yaşamı bu idi ve bu Rüzgâr'ı ihtiyatlı kılıyordu. Benek ikisinin de düşüncelerini görmezden geliyor gibiydi.

Hepsi Perrin'in zihninde berraktı. Hararetle Caemleyn'i, Moiraine'i ve Tar Valon'u özlüyordu. Yanıt bulamasa bile, belki bunu sona erdirebilirlerdi. Elyas ona bakıyordu ve sarı gözlü adamın bildiğinden emindi. *Lütfen, bir sonu olsun.*

Rüya son zamanlarda gördüklerinden daha hoş başladı. Alsbet, Luhhan'ın mutfak masasında oturmuş, baltasını bileyliyordu. Luhhan Hanım demirhane işinin ya da onunla ilişkili herhangi bir şeyin eve getirilmesine izin vermezdi. Luhhan Efendi mutfak bıçaklarını bile dışarıda bileylemek zorunda kalıyordu. Ama kadın pişirdiği yemeğe baktı ve balta hakkında tek söz söylemedi. Bir kurt, evin derinliklerinden gelip Perrin ile avlu kapısı arasına kıvrıldığı zaman bile hiçbir şey söylemedi. Perrin bileylemeye devam etti; kullanma zamanı yakında gelecekti.

Kurt aniden, gırtlağının derinliklerinden hırlayarak, ensesindeki kalın kürk dikilerek doğruldu. Avludan mutfağa Ba'alzamon adım attı. Luhhan Hanım pişirme işine devam etti.

Perrin baltayı kaldırarak doğruldu, ama Ba'alzamon silahı görmezden geldi, onun yerine kurda yoğunlaştı. Gözlerinin olması gereken yerde alevler dans ediyordu. "Seni bu mu koruyacak? Eh, bununla daha önce de karşılaştım. Defalarca."

Bir parmağını büktü ve kurdun gözlerinde, ağzında, derisinde alevler yükselirken hayvan uludu. Yanık et ve tüy kokusu mutfağı doldurdu. Alsbet Luhhan bir tencerenin kapağını kaldırdı ve tahta bir kaşıkla karıştırdı.

Perrin baltayı bıraktı ve öne atlayıp elleriyle alevleri söndürmeye çalıştı. Kurt, avuçlarının arasında ufalanarak siyah küllere dönüştü. Luhhan Hanım'ın temiz mutfağındaki şekilsiz kül yığınına bakan Perrin geriledi. Ellerindeki yağlı isleri silebilmeyi diledi, ama onu giysilerine silme düşüncesi midesini bulandırdı. Baltasını kaptı, sapını parmak boğumları çatırdayana kadar sıktı.

"Beni rahat bırak!" diye bağırdı. Luhhan Hanım kaşığı tencerenin kenarına vurdu ve kendi kendine mırıldanarak kapağı kapattı.

"Benden kaçamazsın," dedi Ba'alzamon. "Benden saklanamazsın. Eğer sen oysan, benimsin." Yüzündeki alevlerin sıcaklığı Perrin'in mutfak duvarına

kadar gerilemesine sebep oldu. Luhhan Hanım fırını açıp ekmeği kontrol etti. "Dünyanın Gözü seni tüketecek," dedi Ba'alzamon. "Seni damgalıyorum!" Bir şey fırlatıyormuş gibi sıktığı yumruğunu açtı; parmakları açıldığı zaman bir kuzgun Perrin'in yüzüne uçtu.

Siyah gagası sol gözünü oyarken Perrin çığlık attı...

... ve Gezginlerin arabalarının ortasında yüzünü tutarak doğrulup oturdu. Yavaş yavaş ellerini indirdi. Acı yoktu, kan yoktu. Ama hatırlayabiliyordu, keskin acıyı hatırlayabiliyordu.

Ürperdi ve aniden şafak öncesi aydınlığında onu uyandırmak için elini sallarken yanında oturan Elyas'ın farkına vardı. Arabaların durduğu ağaçların ötesinde kurtlar uludu, üç boğazdan üç keskin çığlık. Duygularını paylaştı. *Ateş. Acı. Ateş. Nefret. Nefret! Öldür!*

"Evet," dedi Elyas yumuşak sesle. "Zaman geldi. Kalk, evlat. Gitme zamanı geldi."

Perrin battaniyelerinin arasından sıyrıldı. O hâlâ battaniyesini yuvarlamakla uğraşırken, Raen gözlerini ovuşturarak arabasından çıktı. Arayıcı gökyüzüne baktı ve eli hâlâ yüzünde, merdivenin yarısında durdu. Gökyüzünü dikkatle incelerken yalnızca gözleri hareket ediyordu, ama Perrin neye baktığını anlayamadı. Doğuda, henüz doğmamış güneşin altlarını pembeleştirdiği bulutlar asılıydı, ama başka görecek hiçbir şey yoktu. Raen dinliyor, aynı zamanda havayı kokluyor gibiydi, ama ağaçlardaki rüzgârdan başka ses, dün gecenin kamp ateşlerinin dumanlı kalıntılarından başka koku yoktu.

Elyas kendi birkaç eşyasına döndü ve Raen basamakları inmeyi bitirdi. "Gittiğimiz yönü değiştirmeliyiz, eski dostum." Arayıcı yine huzursuzca gökyüzüne baktı. "Bugün başka bir yöne gideceğiz. Bizimle gelecek misin?" Elyas başını iki yana salladı ve Raen baştan beri biliyormuşcasına onayladı. "Peki, kendine dikkat et, eski dostum. Bugünde bir şey var..." Bir kez daha yukarı bakacak oldu, ama arabaların tepesine kadar ulaşmadan gözlerini aşağı indirdi. "Sanırım arabalar doğuya gidecek. Belki ta Dünyanın Omurgası'na kadar. Belki bir Yurt buluruz ve bir süre orada kalırız."

"Sorunlar yurtlara asla girmez," diye onayladı Elyas. "Ama Ogierler yabancılara açık değildir."

"Gezginlere herkes açıktır," dedi Raen ve sırıttı. "Dahası, Ogier tencereleri bile onarıma ihtiyaç duyar. Gel, kahvaltı ederken konuşalım."

"Zaman yok," dedi Elyas. "Bugün gidiyoruz. Mümkün olan en kısa zamanda. Görünüşe göre bugün hareket günü."

Raen onu en azından yemek yiyecek kadar kalmaya ikna etmeye çalıştı ve Ila Egwene ile araba kapısında göründüğünde, o da kocasına katıldı, ama onun kadar ısrarlı değildi. Kadın bütün doğru şeyleri söyledi, ama nezaketi gergindi ve Egwene'in olmasa bile Elyas'ın sırtını görmekten memnun olacağı açıktı.

Egwene, Ila'nın ona fırlattığı üzüntülü bakışları fark etmedi. Neler olduğunu sordu ve Perrin kendini, kızın Tuatha'anlarla kalmak istediğini söylemesine hazırladı, ama Elyas açıkladığı zaman kız yalnızca düşünceli düşünceli başını salladı ve eşyalarını toparlamak için arabaya döndü.

Sonunda Raen ellerini kaldırdı. "Tamam. Bu kamptan veda ziyafeti vermeden bir konuk gönderdiğimi hatırlamıyorum, ama..." Kararsızca gözlerini yine gökyüzüne kaldırdı. "Eh, sanırım bizim de erkenden yola çıkmamız gerekecek. Belki yolda yeriz. Ama en azından herkesin hoşçakal demesine izin ver."

Elyas itiraz edecek oldu, ama Raen çoktan arabadan arabaya seyirtmeye, kimsenin uyanık olmadığı yerlerde kapıları dövmeye başlamıştı bile. Bela'yı çeken bir Tenekeci geldiği zaman tüm kamp en iyi ve en parlak giysilerinin içinde dışarı çıkmıştı. Kalabalığın ortasında Raen ve Ila'nın kırmızı-sarı arabası neredeyse sade görünüyordu. Perrin ve diğerleri herkesle el sıkışıp kucaklaşırken iri köpekler dilleri dışarıda, kalabalığın arasında dolanıyor, kulaklarının arkasını kaşıyacak birini arıyorlardı. Her gece dans eden kızlar el sıkışmakla yetinmediler ve kucaklamaları Perrin'in aniden gitmeyi hiç istememesine sebep oldu ta ki izleyen başkaları olduğunu hatırlayana kadar, sonra yüzü Arayıcı'nın arabası ile aynı rengi aldı.

Aram, Egwene'i bir kenara çekti. Perrin veda gürültülerinin üzerinden ne söylediğini duyamıyordu, ama kız başını iki yana sallıyordu, başta yavaşça,

sonra genç adam yalvarır gibi hareketler yapmaya başlayınca kararlılıkla. Aram'ın yüzündeki yalvarır ifade bir tartışma ifadesine dönüştü, ama kız başını inatla iki yana sallamaya devam etti. Sonunda Ila geldi, torununa birkaç keskin sözcük söyledi ve kızı kurtardı. Aram kaşlarını çatarak kalabalığın içinde kendine yol açtı ve veda etmeden gitti, Ila onu geri çağırmanın eşiğinde tereddüt ederek uzaklaşmasını izledi. *Rahatladı,* diye düşündü Perrin. *Torunu bizimle, Egwene ile, gelmek istemediği için rahatladı.*

Delikanlı kamptaki herkesle en az bir kez el sıkıştıktan, her kızı en az iki kez kucakladıktan sonra kalabalık geriledi ve Raen, Ila ve üç konuğun çevresinde küçük bir açıklık bıraktı.

"Barış içinde geldiniz," dedi Raen, resmiyetle, elleri göğsünde eğilerek. "Barış içinde gidin. Ateşlerimiz sizi hep barış içinde karşılayacaktır. Yaprağın Yolu barıştır."

"Barış hep sizinle olsun," diye yanıt verdi Elyas, "ve halkınızla." Tereddüt etti, sonra ekledi. "Şarkıyı belki ben bulurum, belki bir başkası, ama şarkı bu yıl ya da gelecek bir yıl söylenecek. Dünya sona ermeden, yine eskiden olduğu gibi olacak."

Raen şaşkınlık içinde gözlerini kırptı ve Ila küçük dilini yutmuş gibi göründü, ama diğer Tuatha'anlar mırıldanarak yanıt verdi, "Dünya sona ermeden. Dünya ve zaman sona ermeden." Raen ve karısı telaşla diğerlerinin ardından aynı yanıtı verdi.

Sonra gerçekten gitme zamanı geldi. Son birkaç veda, son birkaç kendine iyi bakma tembihi, son birkaç gülümseme ve göz kırpmadan sonra, kamptan çıktılar. Raen, yanında oynayan iki köpek ile ağaçlığın kenarına kadar onlara eşlik etti.

"Gerçekten de, eski dostum, kendine çok dikkat etmelisin. Bugün... Korkarım dünyada kötülük serbest geziyor ve sen nasıl davranırsan davran, o seni yutacak kadar kötü değilsin."

"Barış seninle olsun," dedi Elyas.

"Barış seninle olsun," dedi Raen hüzünle.

Raen gittikten sonra, Elyas diğer ikisini kendisine bakar bulunca kaşlarını çattı. "Aptal şarkılarına inanmıyorsam ne olmuş," diye hırladı. "Törenlerini berbat ederek kendilerini kötü hissetmelerine sebep olmanın gereği yoktu, değil mi? Size bazen törenlere çok önem verdiklerini söylemiştim."

"Elbette," dedi Egwene nazikçe. "Hiç gereği yoktu." Elyas kendi kendine homurdanarak döndü.

Benek, Rüzgâr ve Çekirge gelip Elyas'ı selamladılar. Köpekler gibi hoplayıp zıplamadan, eşitlerin vakur karşılaşması ile. Perrin aralarında geçenleri anladı. *Ateş gözler. Acı. Yürekdişi. Ölüm. Yürekdişi.* Perrin ne demek istediklerini anlıyordu. *Karanlık Varlık.* Ona rüyasını anlatıyorlardı. Hep beraber gördükleri rüyayı.

Kurtlar keşif yapmak için önde yayılırken ürperdi. Bela'ya binme sırası Egwene'deydi ve Perrin yanında yürüyordu. Elyas her zamanki gibi istikrarlı, mesafeleri tüketen bir hız belirlemişti.

Perrin, rüyasını düşünmek istemiyordu. Kurtların onları güvende tuttuğunu düşünmüştü. *Bütün değilsin… Kabul et. Bütün yürek. Bütün akıl. Hâlâ mücadele ediyorsun. Ancak kabullendiğin zaman bütün olacaksın.*

Kurtları aklından çıkardı ve şaşkınlık içinde gözlerini kırptı. Bunu yapabildiğini bilmiyordu. Onları tekrar aklına almamaya karar verdi. *Rüyalarda bile mi?* Düşünce onların mıydı, kendisinin mi, emin değildi.

Egwene, Aram'ın verdiği mavi boncuk kolyeyi hâlâ takıyordu ve saçlarında minik, parlak kırmızı yapraklarla dolu küçük bir filiz vardı, genç Tuatha'an'dan bir başka armağan. Aram onu Gezginlerle kalmaya ikna etmeye çalışmıştı, Perrin bundan emindi. Kızın razı olmadığına memnundu, ama boncukları böylesine sevgiyle ellememesini diliyordu.

Sonunda konuştu, "İla ile böyle uzun uzun ne konuştun? O uzun bacaklı adamla dans etmediğin zamanlarda, büyükannesi ile bir sır paylaşırmış gibi konuşuyordun."

"İla bana kadın olma konusunda tavsiyeler veriyordu," diye yanıt verdi Egwene dalgın dalgın. Perrin gülmeye başladı ve kız ona delikanlının görmediği tehlikeli bir bakış fırlattı.

"Tavsiye mi! Kimse bize erkek olmayı anlatmaz. Oluruz, o kadar."

"İşte," dedi Egwene, "muhtemelen bu yüzden bu kadar kötü iş çıkarıyorsunuz." İleride, Elyas yüksek sesle güldü.

28. BÖLÜM

Havada Ayak İzleri

Nynaeve şaşkınlık içinde ırmağın aşağısında gördüğü şeye, güneşin altında süt gibi parlayan Beyazköprü'ye baktı. *Bir başka efsane*, diye düşündü, önünde at süren Muhafız ile Aes Sedai'ye bakarak. *Bir başka efsane ve onlar fark etmiş gibi bile görünmüyorlar.* Onların görebildiği yerlere dikkatle bakmamaya karar verdi. *Beni köylü bir hödük gibi ağzı açık bakarken yakalarlarsa gülerler.* Üçü sessizlik içinde efsanevi Beyazköprü'ye doğru at sürdüler.

Moiraine ile Lan'i Arinelle kıyısında bulduğu, Shadar Logoth'daki sabahtan bu yana o ve Aes Sedai arasında pek az konuşma geçmişti. Konuşmuşlardı elbette, ama Nynaeve'in gördüğü kadarıyla önemli konularda değil. Örneğin Moiraine onu Tar Valon'a gelmesi konusunda ikna etmeye çalışmıştı. *Tar Valon.* Gerekirse oraya gidecek, eğitimlerini alacaktı, ama Aes Sedai'nin düşündüğü sebeplerden değil. *Eğer Moiraine Egwene ve oğlanlara zarar getirirse...*

Bazen, iradesi dışında, Nynaeve kendini bir Hikmet'in Tek Güç ile neler yapabileceğini, kendisinin neler yapabileceğini merak ederken buluyordu. Ama kafasından geçenleri fark eder etmez bir öfke çakması onu yakıyordu. Güç, pis bir şeydi. Onunla hiçbir ilgisi olamazdı. Zorunlu kalmadığı sürece.

Lanetli kadın yalnızca eğitim alması için onu Tar Valon'a götürmek konusunda konuşmak istiyordu. Moiraine ona başka hiçbir şey söylemiyordu! Çok şey bilmek istediğinden değil.

"Onları nasıl bulmayı planlıyorsun?" diye sorduğunu hatırlıyordu.

"Sana daha önce de söylediğim gibi," diye yanıt vermişti Moiraine, arkasına dönmeye zahmet etmeden, "paralarını kaybeden ikisine yaklaştığımda anlayacağım." Nynaeve ilk kez sormuyordu, ama Aes Sedai'nin sesi Nynaeve kaç taş atarsa atsın, dalgalanmayı reddeden durgun bir havuz gibiydi; Hikmet'in kanının her seferinde daha fazla kaynamasına sebep oluyordu. Moiraine, Nynaeve'in sırtına dikilmiş gözlerini hissetmiyormuş gibi devam etti; Nynaeve, hissetmesi gerektiğini biliyordu; o kadar sert bakıyordu. "Ne kadar uzun sürerse, o kadar yaklaşmam gerekir, ama anlayacağım. Parası hâlâ yanında olana gelince, parayı üzerinde taşıdığı sürece, gerekirse dünyanın öbür ucuna kadar takip edebilirim."

"Ya sonra? Onları bulduğunda ne yapmayı planlıyorsun, Aes Sedai?" Bir an bile, planları olmasa Aes Sedai'nin onları bulmakta bu kadar kararlı olacağına inanmamıştı.

"Tar Valon, Hikmet."

"Tar Valon, Tar Valon. Ağzından başka laf çıkmıyor ve artık..."

"Tar Valon'da alacağın eğitimin bir kısmı, Hikmet, sana doğanı kontrol altına almayı öğretecek. Zihnini duygular yönetirken, Tek Güç ile hiçbir şey yapamazsın." Nynaeve ağzını açtı, ama Aes Sedai devam etti. "Lan, seninle biraz konuşmalıyım."

İkisi kafa kafaya verdiler ve Nynaeve, yüzünde bulduğu ve her seferinde daha da çok nefret ettiği asık suratlı bakışlarla baş başa kaldı. Aes Sedai beceriyle konuşmayı başka konuya çevirdiği zaman, rahatlıkla araya kurduğu tuzaklardan kurtulduğu zaman ya da bağırışlarını sessizlik ile sona erene kadar duymazdan geldiği sık sık oluyordu. Asık suratı, kendini Kadın Kurulu'ndan biri tarafından aptalca davranırken yakalanmış bir kız çocuğu gibi hissetmesine sebep oluyordu. Bu, Nynaeve'in alışık olmadığı bir duyguydu ve Moiraine'in yüzündeki sakin gülümseme her şeyi daha da kötüleştiriyordu.

Kadından kurtulmanın bir yolunu bulabilse! Lan yalnız başına daha iyi olurdu, *bir Muhafız'ın gereken şeylerle baş edebilmesi gerekir,* dedi kendi kendine telaşla, aniden kızardığını hissederek; başka sebep yoktu ama biri, öteki anlamına geliyordu.

Ama Lan onu Moiraine'den de fazla kızdırıyordu. Genç kadın nasıl bu kadar kolay sinirine dokunmayı başardığını anlamıyordu. Nadiren konuşuyordu, bazen bir günde bir düzine sözcükten daha az ve Moiraine ile yaptıkları tartışmalara hiç katılmıyordu. Sık sık iki kadından ayrılıyor, araziyi keşfe çıkıyordu, ama yanlarındayken biraz kenardan takip ediyor, bir düello seyreder gibi ikisini izliyordu. Nynaeve bunu bırakmasını diliyordu. Eğer bu bir düelloysa, tek puan alamamıştı ve Moiraine bunun bir mücadele olduğunun bile farkında değildi. Nynaeve adamın o havalı mavi gözleri olmadan, o sessiz seyirci olmadan da yapabilirdi.

Yolculukları genellikle böyle geçiyordu. Nynaeve sinirine hakim olabildiği sürece sessiz. Bazen bağırdığı zaman, sesi sessizliğin içinde kırılan camın şıngırtıları gibi geliyordu. Arazi, dünya nefesini tutmuş gibi sessizdi. Rüzgâr ağaçlarda inliyordu, ama başka her şey kıpırtısızdı. Rüzgâr, sırtındaki pelerini kesip içine işlediği halde uzak geliyordu.

Başta kıpırtısızlık, olan onca şeyden sonra huzur vericiydi. Kış Gecesi'nden bu yana sessiz bir an görmemiş gibi geliyordu Nynaeve'e. Ama Aes Sedai ve Muhafız ile geçirdiği ilk günün ardından omzunun üzerinden arkaya bakmaya, sırtının ortasında ulaşamadığı bir kaşıntı varmış gibi eyerinde kıpırdanmaya başlamıştı. Sessizlik, kırılacak kristal bir kubbe gibiydi ve iki çatırtıyı beklemek Nynaeve'i çileden çıkarıyordu.

Dıştan ne kadar sakin görünseler de, Moiraine ve Lan'i de etkiliyordu. Genç kadın kısa süre sonra, sakin yüzeylerinin altında her geçen saat ikisinin de kırılma noktasına dek kurulan saat yayları gibi gerildiklerini fark etti. Moiraine orada olmayan şeyleri dinliyor gibiydi ve işittikleri alnını kırıştırıyordu. Lan ormanı ve ırmağı, yapraksız ağaçlar ve geniş, ağır akan su ileride bekleyen tuzakların, pusuların işaretlerini taşıyormuş gibi izliyordu.

İçinden bir parça, dünyadaki bu uçurumun kenarında hissini fark eden tek kişi olmadığı için memnundu, ama eğer onları etkilemişse gerçekti. Ve

içindeki bir başka parça, hayatta hiçbir şeyi, bunun hayal gücünün işi olmasından daha fazla istemiyordu. Bir şey, rüzgârı dinlediği zaman olduğu gibi zihninin köşelerini gıdıklıyordu, ama Moiraine bunun Tek Güç ile ilgili olduğunu biliyordu ve kendini o düşüncenin kenarındaki dalgaları kabullenmeye ikna edemiyordu.

"Bir şey yok," dedi Lan sessizce, sorduğu zaman. Konuşurken genç kadına bakmıyordu; gözleri çevreyi taramayı asla bırakmıyordu. Sonra, biraz önce söylediği şeyi inkar ederek ekledi, "Beyazköprü'ye ve Caemlyn Yolu'na ulaştığımız zaman İki Nehir'ine geri dönmelisin. Burası çok tehlikeli. Ama geri dönmeye çalışırsan hiçbir şey seni durdurmaz." Bütün gün yaptığı en uzun konuşmaydı.

"O artık Desen'in bir parçası, Lan," dedi Moiraine paylar gibi. Onun bakışları da başka yerdeydi. "Sorun Karanlık Varlık, Nynaeve. Fırtına bizi bıraktı... en azından bir süreliğine." Havayı hissetmek ister gibi bir elini kaldırdı, sonra pisliğe dokunmuş gibi bilinçsizce elbisesine sildi. "Ama hâlâ izliyor," içini çekti, "ve bakışları daha güçlü. Bizim değil, dünyanın üzerinde. Yeterince güçlenmeden önce ne kadar zamanımız var..."

Nynaeve sırtını kamburlaştırdı; sırtına bakan birisi olduğunu hissedebiliyor gibiydi. Bu, Aes Sedai'nin ona yapmamış olmayı dilediği bir açıklamaydı.

Lan, ırmaktan aşağı uzanan yolu keşfe çıkmıştı, ama o yolu seçemeden artık Moiraine seçiyordu. Görünmeyen bir izi, havadaki ayak izlerini, hafızanın kokusunu takip ediyormuş kadar emindi. Lan yalnızca onun seçtiği yolu kontrol ediyor, güvenli olup olmadığına bakıyordu. Nynaeve, adam güvenli olmadığını söylese bile Moiraine'in o yoldan gitmek konusunda ısrar edeceğini hissediyordu. Ve adam da giderdi, emindi. Irmaktan aşağı, doğruca...

Nynaeve irkilerek düşüncelerinden sıyrıldı. Beyazköprü'nün ayağındaydılar. Solgun kemer güneş ışığında, ayakta duramayacak kadar narin, süt beyazı bir örümcek ağı gibi, Arinelle'i aşarak uzanıyordu. Değil bir atın, bir insanın ağırlığı bile onu yıkmaya yetiyor olmalıydı. Her an kendi ağırlığı altında yıkılabilirdi.

Lan ve Moiraine kaygısızca ilerlediler, parlak beyaz girişten geçip köprüye çıktılar. Atlarının toynakları cama çarpan çelik gibi değil, çeliğe çarpan çelik gibi çınlıyordu. Köprünün yüzeyi kesinlikle cam kadar ıslak, cam kadar kaygan görünüyordu, ama atlar, ayaklarını emin, sıkı adımlarla atıyorlardı.

Nynaeve kendini takip etmeye zorladı, ama ilk adımdan itibaren tüm yapının altlarında parçalanmasını bekledi. *Dantel camdan yapılsa,* diye düşündü, *tıpkı buna benzerdi.*

Ancak köprünün karşı ucuna geldiklerinde havayı koyulaştıran katran gibi bir yanık kokusu aldı. Sonra gördü.

Beyazköprü'nün ayağının dibindeki meydanda, yarım düzine binanın yerini dumanı tüten kalıntılar almıştı. Üstlerine uymayan kırmızı üniformalar ve kararmış zırhlar içinde adamlar sokaklarda devriye geziyordu, ama bir şey bulmaktan korkar gibi hızlı hızlı yürüyorlardı ve giderken omuzlarının üzerinden arkalarına bakıyorlardı. Kasabalılar dışarıda olan birkaç kişi sırtlarını kamburlaştırmış, arkalarından bir şey kovalıyormuş gibi, koşar adım yürüyorlardı.

Lan her zamankinden de sert görünüyordu ve kasabalılar, hatta askerler üçüne yaklaşmadan, çevrelerinden dolandılar. Muhafız havayı kokladı ve alçak sesle homurdanarak yüzünü buruşturdu. Yanık kokusu bu kadar güçlüyken, Nynaeve hiç şaşırmamıştı.

"Çark dönerken dokur," diye mırıldandı Moiraine. "Hiçbir göz, Desen'i dokunana kadar göremez."

Bir sonraki an Aldieb'den inmiş, kasabalılarla konuşuyordu. Soru sormadı, yalnızca sempatisini gösterdi ve Nynaeve şaşkınlıkla, kadının içten olduğunu gördü. Lan'den çekinen, bütün yabancılardan uzaklaşmaya hazır insanlar Moiraine ile konuşmak için duruyorlardı. Kendi yaptıklarına şaşmış gibi görünüyorlardı, ama Moiraine'in berrak bakışları ve yatıştırıcı sesi altında açıldılar. Aes Sedai'nin gözleri insanların incinmişliklerini paylaşıyor, kafa karışıklıklarını anlıyor gibi görünüyordu ve insanların dilleri çözülüyordu.

Ama yine de yalan söylüyorlardı. *Çoğu.* Bazıları sorun olduğunu bile inkar ediyordu. Hiç sorun yoktu. Moiraine, meydanın çevresindeki yanmış binalardan bahsetti. *Her şey yolunda*, diye ısrar ettiler, bakışları görmek istemedikleri şeylerin yanından geçip giderek.

Şişman bir adam boş bir yüreklilikle konuştu, ama arkasından gelen her sesle yanağı seyiriyordu. İkide bir kayıp giden bir gülümseme ile devrilen bir lambanın yangın çıkardığını, bir şey yapılamadan önce yangının yayıldığını iddia etti. Nynaeve'in fırlattığı bir bakış, yanmış binaların yan yana durmadığını gösterdi.

Neredeyse insanların sayısı kadar farklı hikâye vardı. Pek çok kadın sır paylaşır gibi seslerini alçaktılar. İşin doğrusu, kasabada Tek Güç ile uğraşan bir adam vardı. Aes Sedaileri çağırmanın zamanı gelmişti; erkekler ne derse desin, Aes Sedaileri getirmenin zamanı gelmiş de geçmişti bile. *Bırak, meseleleri Kızıl Ajahlar halletsin.*

Bir adam haydutların saldırdığını, bir başkası, Karanlıkdostlarının isyan ettiğini iddia etti. "Sahte Ejder'i görmeye gidenler, biliyor musun," diye sır verdi karanlık karanlık. "Her yerdeler. Her biri Karanlıkdostu."

Ve başkaları ırmaktan aşağı tekneyle gelen bir tür sorundan bahsetti, tam olarak ne tür bir sorun olduğu konusunda söyledikleri belirsizdi.

"Onlara gösterdik," diye mırıldandı ince suratlı bir adam, ellerini sinirli sinirli ovuşturarak. "Bu tür şeyleri Sınırboyları'nda, ait olduğu yerde bıraksınlar. Rıhtımlara gittik ve..." O kadar ani bir biçimde sustu ki, dişleri birbirine çarptı. Başka tek söz söylemeden, onu kovalayacaklarını düşünüyormuş gibi omzunun üzerinden arkaya bakarak fırlayıp gitti.

Tekne gitmişti zaman içinde, başkalarından bu kadarını öğrenebildiler kalabalık rıhtımlara dökülünce, önceki gün halatları kesip ırmaktan aşağı kaçmışlardı. Nynaeve, Egwene ve oğlanların teknede olup olmadıklarını merak etti. Bir kadın teknede bir âşık olduğunu söyledi. Eğer o Thom Merrilin ise...

Nynaeve, Emond Meydanı'ndan gelenlerin bir kısmının tekneyle kaçtığı tahminini Moiraine'e söylediği zaman, Aes Sedai sabırla dinledi ve sözü bitince başını iki yana salladı.

"Belki," dedi sonra, ama sesi kuşkuluydu.

Meydanın ortasında bir han duruyordu. Salonu omuz yüksekliğinde bir duvarla ikiye bölünmüştü. Moiraine hana girmeden önce durdu, eliyle havayı hissetti. Hissettiği şey karşısında gülümsedi, ama hiçbir şey söylemedi.

Yemeklerini sessizlik içinde yediler, yalnızca kendi masalarında değil, tüm salonda sessizlik vardı. Orada yemek yiyen bir avuç insan, tabaklarına ve düşüncelerine yoğunlaşmıştı. Önlüğünün köşesi ile masaların tozunu alan hancı, devamlı kendi kendine mırıldanıyordu, ama sesi duyulamayacak kadar alçaktı. Nynaeve orada uyumanın hoş olmayacağını düşündü; hava bile korku ile ağırlaşmıştı.

Tabaklarını son ekmek parçaları ile süpürüp temizledikleri zaman kırmızı üniformalı askerlerden biri kapıda belirdi. Sivri miğferi, parlak zırhı ile Nynaeve'e göz kamaştırıcı geldi, ta ki adam kapıdan içeri adım atıp, yüzünde sert bir ifade ile bir elini kılıcının kabzasına koyup, aşırı sıkı yakasını bir parmağı ile gevşetmeye çalışana kadar. Bu aklına Köy Kurulu üyesi gibi davranmaya çalışan Cenn Buie'yi getirdi.

Lan, adama bir bakış fırlattı ve hıhladı. "Milis. Faydasız."

Asker odada göz gezdirdi, gözleri gruba takıldı. Tereddüt etti, sonra derin bir nefes aldı ve gruba yaklaşıp telaşla kim olduklarını, Beyazköprü'de ne işleri olduğunu, ne kadar kalmaya niyetli olduklarını sordu.

"Ben biramı bitirir bitirmez gidiyoruz," dedi Lan. Askere bakarken yavaşça bir yudum daha aldı. "Işık, iyi Kraliçe Morgase'i aydınlatsın."

Kırmızı üniformalı adam ağzını açtı, sonra Lan'in gözlerine iyice baktı ve geriledi. Moiraine'e ve Nynaeve'e bakarak kendini toparladı. Nynaeve bir an adamın iki kadın önünde korkak görünmemek için aptalca bir şey yapacağını düşündü. Onun deneyimlerine göre, erkekler sık sık böyle aptalca davranırdı. Ama Beyazköprü'de çok fazla şey olmuştu; erkeklerin zihinlerinden çok fazla belirsizlik kaybolmuştu. Milis, Lan'e baktı ve bir kez daha düşündü. Muhafız'ın sert çizgili yüzü ifadesizdi, ama bir de o soğuk, mavi gözler vardı. Çok soğuk.

Milis kısaca başını sallayarak kararını verdi. "Öyle yapın. Bugünlerde Kraliçe'nin barışı için gelen fazla yabancı var." Topuklarının üzerinde döndü, yolda sert bakışlarını deneyerek çıktı. Handaki kasabalıların hiçbiri fark etmiş görünmüyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Nynaeve Muhafız'a. Odada öyle bir ortam vardı ki, sesini alçak tuttu, ama kararlı çıktığından da emin oldu. "Teknenin peşinden mi?"

Lan, Moiraine'e baktı, kadın başını hafifçe iki yana salladı. "İlk önce bulacağımdan emin olduğum çocuğu bulmalıyım. Şu anda kuzeyde bir yerde. Diğer ikisinin tekneyle gittiklerini sanmıyorum." Dudaklarında; küçük, tatminkar bir gülümseme belirdi. "Muhtemelen bir gün önce bu odadaymışlar, iki günden fazla değil. Korku dolu, ama canlı terk etmişler burayı. O güçlü duygu olmadan iz bu kadar dayanmazdı."

"Hangi ikisi?" Nynaeve hevesle masaya eğildi. "Biliyor musun?" Aes Sedai başını çok hafifçe iki yana salladı ve Nynaeve arkasına yaslandı. "Yalnızca bir ya da iki gün öndeyseler, neden ilk önce onların peşinden gitmiyoruz?"

"Burada bulunduklarını biliyorum," dedi Moiraine, aynı çekilmez ölçüde sakin sesle, "ama bunun ötesinde doğuya mı, kuzeye mi, yoksa güneye mi gittiklerini ayırt edemiyorum. Doğuya, Caemlyn'e gidecek kadar akıllı olduklarını umuyorum, ama paraları yanlarında olmadığı için bilemiyorum. Belki bir kilometre kadar yaklaşıncaya dek bilemeyeceğim. İki günde herhangi bir yöne otuz, hatta korku onları dürtmüşse altmış kilometre gitmiş olabilirler. Ve buradan çıkarlarken kesinlikle korkuyorlardı."

"Ama..."

"Hikmet, ne kadar korkmuş olurlarsa olsunlar, hangi yöne kaçmış olurlarsa olsunlar, sonunda Caemlyn'i hatırlayacaklar ve onları orada bulacağız. Ama ilk önce yardım edebileceğim delikanlıyı bulacağım."

Nynaeve ağzını yine açtı, ama Lan yumuşak bir sesle sözünü kesti. "Korkmak için sebepleri vardı." Çevresine bakındı, sonra sesini alçalttı. "Burada bir Yarı-insan bulunmuş." Yüzünü meydanda yaptığı gibi buruşturdu. "Kokusunu hâlâ her yerde alabiliyorum."

Moiraine içini çekti. "Yok olduğunu bilene kadar umut edeceğim. Karanlık Varlık'ın bu kadar kolay kazanacağına inanmayı reddediyorum. Üçünü de hayatta ve iyi bulacağım. Buna inanmalıyım."

"Ben de oğlanları bulmak istiyorum," dedi Nynaeve, "ama ya Egwene? Ondan hiç bahsetmiyorsun ve sorduğum zaman beni duymazdan geliyorsun. Onu," -diğer masalara göz attı ve sesini alçaktı- "Tar Valon'a götüreceğini sanıyordum."

Aes Sedai bir an masayı inceledikten sonra gözlerini kaldırıp Nynaeve'e baktı ve genç kadın Moiraine'in gözlerinin neredeyse parlamasına sebep olan bir öfke çakması ile geriledi. Sonra sırtı dikleşti, kendi öfkesi kabardı, ama o tek sözcük söyleyemeden Aes Sedai soğuk bir sesle konuştu.

"Egwene'i de hayatta ve iyi bulmak istiyorum. Bu kadar yetenekli genç kadınları bulduğum zaman onlardan o kadar kolay vazgeçmem. Ama Çark'ın dokuduğu gibi olacak."

Nynaeve, midesinde soğuk bir yumru hissetti. *Ben de vazgeçmeyeceği o genç kadınlardan biri miyim? Göreceğiz, Aes Sedai. Işık seni yaksın, göreceğiz.*

Yemeklerini sessizlik içinde bitirdiler ve yine sessizlik içinde kapıdan çıkıp Caemlyn Yolu'na koyuldular. Moiraine'in gözleri kuzeydoğu ufkunu araştırdı. Arkalarında, duman lekeli Beyazköprü yerinde büzüldü.

29. BÖLÜM

Merhametsiz Gözler

Elyas, Gezginlerle harcadıkları zamanı telafi etmek ister gibi, kahverengi otlarla kaplı düzlüklerde, alacakaranlık koyulaştığı zaman durduklarında Bela'nın bir minnettarlık duymasını sağlayan bir hız belirledi. Fakat acele etme arzusuna rağmen, daha önce almadığı önlemler alıyordu. Geceleyin yalnızca yerde yeterince ölü dal varsa ateş yakıyorlardı. Elyas, Perrin ve Egwene'in ayaktaki bir ağaçtan tek bir dal bile koparmalarına izin vermiyordu. Yaktıkları ateşler küçüktü ve her zaman, çimenlerden kestikleri bir kapağın altında dikkatle kazdıkları bir çukurda yakılıyordu. Gri, sahte şafakta yola çıktıkları zaman, kamp yerini santim santim inceliyor, buradan birinin geçtiğine ilişkin en ufak bir iz kalmadığından emin oluyordu. Hatta devrilmiş taşları çeviriyor, eğilmiş otları düzeltiyordu. Bunları hızla, birkaç dakikadan fazla zaman harcamadan yapıyordu, ama o tatmin olana kadar yola çıkmıyorlardı.

Perrin, önlemlerin rüyalarına karşı pek faydası olmadığını düşünüyordu, ama neye karşı faydasız olduklarını düşündüğünde, yalnızca rüyalara karşı olmasını diliyordu. İlk seferinde, Egwene endişeyle Trollocların dönüp dönmediğini sordu, ama Elyas başını iki yana salladı ve yola devam etmelerini söyledi. Perrin hiçbir şey söylemedi. Yakınlarda Trolloc olmadığını biliyordu; kurtlar yalnızca otların, ağaçların ve küçük hayvanların kokusunu alıyordu. Elyas'ı zorlayan Trolloc korkusu değildi, onun bile ne olduğundan emin olmadığı, başka bir şeydi. Kurtlar da ne

olduğunu bilmiyorlardı, ama Elyas'ın ihtiyatlı telaşını hissediyorlardı ve enselerinde koşan, bir sonraki tepeye pusu kuran bir tehlike varmış gibi keşif yapmaya başladılar.

Arazi, önlerinde uzanan geniş, yuvarlanan yükseltilere dönüştü. Tepe denemeyecek kadar alçaktılar. Hâlâ kuru, yer yer çürük otlarla lekelenmiş sert çimenlerden bir halı önlerinde yayılıyor, yüz elli kilometre boyunca engelsizce esen doğu rüzgârı ile dalgalanıyordu. Ağaçlıklar gittikçe seyreliyordu. Güneş gönülsüzce, sıcaklık vermeden yükseliyordu.

Alçak sırtların arasında Elyas, elinden geldiğince arazinin hatlarını takip ediyor, mümkünse sırtlara çıkmaktan kaçınıyordu. Nadiren konuşuyordu ve konuştuğunda...

"Bu şekilde her lanet küçük tepenin çevresini dolanmanın ne kadar uzun sürdüğünü biliyor musunuz? Kan ve küller! Sizi elimden çıkarmadan yaz gelecek. Hayır, düz gidemeyiz! Kaç sefer söylemem gerek? Bunun gibi bir arazide, sırta çıkan birinin ne kadar uzaktan görülebileceği hakkında hiç fikriniz var mı? Yak beni, ama ileri gittiğimiz kadar çevrede dolanıyoruz. Yılan gibi kıvrılıyoruz. Ayaklarım bağlı olsa daha hızlı giderdim. Eh, bana öyle bakacak mısınız, yoksa yürüyecek misiniz?"

Perrin ve Egwene bakıştılar. Kız, Elyas'ın arkasından ona dilini çıkardı. İkisi de bir şey söylemedi. Egwene bir kez sırtları dolanmak isteyenin Elyas olduğunu, onları suçlayamayacağını söyleyerek itiraz etmişti ve bu ona bir kilometre öteden duyulabilecek bir hırlama ile, sesin ne kadar uzaklara yayılabileceği konusunda bir ders kazandırdı. Adam, dersi omzunun üzerinden arkaya bakarak verdi ve yavaşlamadı bile.

Konuşsa da, konuşmasa da, Elyas'ın gözleri tüm çevreyi tarıyor, bazen ayaklarının altında aynı kaba otlardan başka görecek bir şey varmış gibi gözlerini dikiyordu. O bir şey görebiliyorsa da, ne Perrin, ne de kurtlar göremiyordu. Elyas'ın alnı kırışıyordu, ama neden acele ettiklerini, onları neyin kovaladığından korktuğunu açıklayamıyordu.

Bazen yollarına her zamankinden daha uzun, doğuya ve batıya kilometrelerce uzanan bir sırt çıkıyordu. O zaman Elyas bile o sırtı dolanmanın çok fazla zaman alacağını kabul ediyordu. Ama çabucak tırmanıp geçmelerine izin vermiyordu. Onları eğimin dibinde bırakıyor,

tepeye karnının üzerinde sürünüyor, sanki on dakika önce kurtlar kontrol etmemiş gibi ihtiyatla üzerinden gözetliyordu. Sırtın dibinde beklerken geçen dakikalar saatler gibi geliyordu ve bilmemek, üstlerinde baskı yaratıyordu. Egwene dudağını çiğniyor, farkında olmadan Aram'ın verdiği boncukları parmaklarının arasında tıkırdatıyordu. Perrin inatla bekliyordu. Midesi düğüm düğüm oluyordu, ama yüzünü sakin tutmayı, içsel kargaşasını saklamayı başarıyordu.

Tehlike olsa kurtlar uyarırdı. Gitseler, yok oluverseler harika olurdu, *ama şu anda... şu anda bize haber verirler. Elyas ne arıyor? Ne?*

Sırtın üzerinde ancak görebilecek kadar yükselerek uzun uzun aradıktan sonra Elyas hep gelmelerini işaret ediyordu. Her seferinde yol açık oluyordu, dolanamadıkları bir başka sırt bulana kadar. Böyle dolaşırken, üçüncü sırtta Perrin'in midesi kasıldı. Boğazında ekşi kokular yükseldi ve beş dakika bile beklese kusacağını anladı. "Ben..." Yutkundu. "Ben de geliyorum."

"Eğil," dedi Elyas yalnızca.

O konuşur konuşmaz Egwene Bela'dan aşağı atladı.

Kürk şapkalı adam yuvarlak şapkasını öne ittirdi ve kenarının altından kıza baktı. "O kısrağın yerde sürünmesini sağlayacağını mı sanıyorsun?" dedi kuru kuru.

Kızın ağzı oynadı, ama ses çıkmadı. Sonunda omuzlarını silkti. Elyas başka hiçbir şey söylemeden döndü ve eğimi tırmanmaya başladı. Perrin arkasından seyirtti.

Tepenin sırtından biraz önce Elyas eliyle aşağıya işaret etti ve bir an sonra yere uzandı, son birkaç adımı sürünerek aştı. Perrin karnının üzerine yattı.

Tepede, Elyas şapkasını çıkardı ve başını yavaşça kaldırdı. Dikenli otlardan bir kümenin içinden bakan Perrin yalnızca önlerinde uzanan, yükselip alçalan aynı araziyi gördü. Aşağı iniş çıplaktı, ama çukurun yüz adım kadar ötesinde, sırtın belki sekiz yüz metre ötesinde bir ağaç kümesi vardı. Kurtlar çoktan oraya ulaşmış ve Trolloc ya da Myrddraal kokusu almamıştı.

Perrin'in görebildiği kadarıyla doğuda ve batıda da arazi aynıydı. Yuvarlanan otluklar, dağınık ağaçlıklar. Hiçbir şey kıpırdamıyordu. Kurtlar bir buçuk kilometre ötedeydi ve gözden kaybolmuşlardı; o uzaklıktan onları zorlukla hissedebiliyordu. Buradan geçerken hiçbir şey görmemişlerdi. *Elyas ne arıyor? Burada hiçbir şey yok.*

"Zaman harcıyoruz," dedi doğrulmayı deneyerek ve aşağıdaki ağaçtan elli, yüz siyah kuzgun havalanarak, gökyüzünde sarmallar çizmeye başladı. Ağaçların üzerinde dönerlerken Perrin çökerek yerinde dondu. *Karanlık Varlık'ın gözleri. Beni gördüler mi?* Yüzünden aşağı ter damlaları aktı.

Tek bir düşünce, yüz minik zihinde kıvılcımlanmış gibi bütün kuzgunlar aynı yöne döndüler. Güneye. Sürü bir sonraki tepenin ardında, alçalarak yok oldu. Doğuda bir başka ağaçlık daha kuzgun kustu. Siyah yığın iki kere döndü ve güneye yöneldi.

Titreyerek yavaşça yerden kalktı. Konuşmaya çalıştı, ama ağzı fazla kuruydu. Bir dakika sonra ağzını biraz ıslatmayı başardı. "Korktuğun bu muydu? Neden bir şey söylemedin? Neden kurtlar onları görmedi?"

"Kurtlar ağaçlara pek bakmaz," diye hırladı Elyas. "Ve hayır, bunu aramıyordum. Sana söyledim, ne olduğunu bilmiyordum..." Batıda, uzakta bir başka ağaçlığın üzerinden siyah bir bulut yükseldi ve güneye doğru kanat vurdu. Kuşları görebilmeleri için fazla uzaktaydılar. "Işık'a şükür büyük bir sürü değil. Bilmiyorlar. Hatta..." Dönüp, geldikleri yola baktı.

Perrin yutkundu. *Hatta rüyadan sonra,* demek istemişti Elyas. "Büyük, değil mi?" dedi. "Bizim köyde bütün sene o kadar kuzgun görmezsin."

Elyas başını iki yana salladı. "Sınırboyları'nda bin kuzgunluk sürüler gördüğüm oldu. Çok sık değil orada kuzgun başına ödül veriyorlar ama oldu." Hâlâ kuzeye bakıyordu. "Artık sus."

Perrin o zaman adamın uzaktaki kurtlara uzandığını hissetti. Elyas, Benek ve arkadaşlarının ileride keşif yapmayı bırakmalarını, hemen geri dönüp geldikleri yolu kontrol etmelerini istiyordu. Zaten zayıf olan yüzü, gerginlik altında gerilmiş, daha da incelmişti. Kurtlar o kadar uzaktaydı ki, Perrin onları hissedemiyordu. *Acele edin. Gökyüzünü izleyin. Acele edin.*

Teni, epey güneyden gelen yanıtı hafifçe hissetti. *Geliyoruz.* Zihninde bir imge çaktı, burunlarını rüzgâra uzatmış, arkalarından ateş kovalıyormuş gibi koşan kurtlar çaktı ve bir anda yok oldu.

Elyas çöktü, derin bir nefes aldı. Kaşlarını çatarak sırttan öteye, sonra yine kuzeye baktı ve alçak sesle mırıldandı.

"Sence arkamızda daha fazla kuzgun mu var?" diye sordu Perrin

"Belki," dedi Elyas belirsizce. "Bazen böyle yaparlar. Bir yer biliyorum, belki hava kararmadan ulaşabiliriz. Oraya ulaşamasak bile hava tamamen kararana kadar ilerlemeye devam etmek zorundayız, ama benim istediğim kadar hızlı gidemeyiz. İlerideki kuzgunlara çok yaklaşmaya cesaret edemeyiz. Ama eğer arkamızda da kuzgun varsa..."

"Neden karanlığa kadar?" dedi Perrin. "Hangi yer? Kuzgunlardan kurtulabileceğimiz bir yer mi?"

"Kuzgun olmayan bir yer," dedi Elyas, "ama çok fazla insan biliyor... Kuzgunlar gece tünerler. Karanlıkta bizi bulacaklarından endişelenmemiz gerekmez. Işık izin verirse, kuzgunlar endişelenmemiz gereken tek şey olur." Tepenin üstünden bir kez daha baktı, ayağa kalktı ve Egwene'e Bela'yı getirmesini işaret etti. "Ama daha karanlığa çok var. Harekete geçmeliyiz." Yamaçtan aşağı ayaklarını sürüyerek koşmaya başladı, her adımında düşmekten ancak kurtuluyordu. "Yürüyün, sizi yanasıcalar!"

Perrin yarı koşarak, yarı kayarak, adamın peşine düştü.

Egwene arkalarından, koşması için Bela'yı tekmeleyerek sırtı tırmandı. Onları gördüğünde yüzünde bir rahatlama gülüşü çiçeklendi. "Neler oluyor?" diye seslendi, uzun tüylü kısrağı onlara yetişmesi için topuklayarak. "Öyle yok olduğunuz zaman sandım ki... Ne oldu?"

Perrin, kız onlara yetişene kadar nefesini koşmaya ayırdı. Sonra kuzgunları ve Elyas'ın güvenli yerini açıkladı, ama kopuk bir hikâyeydi. Kız boğuk sesle, "Kuzgunlar mı!" diye bağırdıktan sonra soru sorarak sözünü kesmeye başladı. Perrin'in, soruların tümüne verecek yanıtı yoktu. Bir sonraki sırta gelene kadar hikâyeyi bitiremedi.

Normalde eğer bu yolculukta herhangi bir şeye normal denilirse bu sırtı tırmanmazlar, dolanırlardı, ama Elyas yine de keşif yapmak konusunda ısrar etti.

"Tam ortalarına düşmek mi istersin, evlat?" diye yorum yaptı.

Egwene bu sefer hem Elyas'la gitmeyi, hem de olduğu yerde kalmayı istiyormuş gibi dudaklarını yalayarak sırtın tepesine baktı. Hiçbir tereddüt etmeyen tek kişi Elyas'tı.

Perrin, kuzgunların dönüp dönmediğini merak etti. Sırta tırmandıklarında karşılarında oraya aynı anda gelmiş bir sürü bulmak güzel olurdu doğrusu.

Tepede başını görebilecek kadar kaldırdı ve biraz batıda küçük bir ağaçlıktan başka bir şey göremeyince rahatlayarak içini çekti. Görünürlerde kuzgun yoktu. Aniden ağaçların arasından bir tilki fırladı ve koşabildiğince hızlı koşmaya başladı. Arkasından, dallardan kuzgunlar döküldü. Kanatlarının sesi tilkinin ümitsiz inlemesini bastıracak kadar yüksekti Siyah bir hortum gibi daldılar ve tilkinin çevresinde döndüler. Tilkinin çeneleri kuzgunlara doğru kapandı, ama dalıp zarar görmeden, siyah gagaları ıslak ıslak parlayarak kaçtılar. Tilki, ininin güvenliğine ulaşmak için ağaçlara doğru koştu. Ama artık başını eğmiş, kürkü kan lekeleri ile kaplı, güçlükle koşuyordu ve çevresinde kanat çırpan kuzgunların sayısı gittikçe artıyordu. Sonunda tilki tamamen gözden kayboldu. Kuzgunlar indikleri kadar ani, yükseldiler, döndüler ve güneyde, bir sonraki sırtın ardında kayboldular. Tilkinin olduğu yerde şekilsiz, paramparça bir kürk yığını duruyordu.

Perrin yutkundu. *Işık! Bunu bize de yapabilirler. Yüz kuzgun. Onlar...*

"Yürüyün," diye hırladı Elyas, ayağa fırlayarak. Egwene'e gelmesini işaret etti ve beklemeden ağaçlara doğru koşturmaya başladı. "Yürüyün, sizi yanasıcalar!" diye seslendi omzunun üzerinden. "Yürüyün!"

Egwene, Bela'yi sırta çıkardı ve yamacın dibine varmadan onları yakaladı. Açıklama yapmak için zaman yoktu, ama kızın gözleri tilkiyi hemen buldu. Yüzü kar gibi beyazladı.

Elyas ağaçlığa ulaştı ve ağaçların başladığı yerde dönüp acele etmeleri için kolunu sallamaya başladı. Perrin daha hızlı koşmaya çalıştı ve

sendeledi. Kollarını sallayarak, yüz üstü düşmeden dengesini sağladı. *Kan ise küller! Elimden geldiğince hızlı koşuyorum.*

Ağaçlıktan yalnız bir kuzgun yükseldi. Onlara doğru döndü, çığlık attı ve güneye döndü. Perrin çok geç kaldığını bilerek belindeki sopayı çıkarmaya çalıştı. Kuzgun aniden havada takla atıp yere düştüğüne hâlâ sapana cebinden bir taş yerleştirmeye çalışıyordu. Ağzı açık aldı ve sonra Egwene'in elinden sarkan sapanı gördü. Kız titrek bir gülümseme ile ona baktı.

"Orada durup ayak parmaklarınızı saymayın!" diye seslendi Elyas.

Perrin irkilerek ağaçlara doğru koştu, sonra Bela tarafından ezilmemek için kenara sıçradı.

Batıda, uzakta, neredeyse görülmez, kara bir sis havalandı. Perrin kurtların o tarafa geçtiğini, kuzeye yollandığını hissetti. Onların sağlarında ve sollarında, kuzgunları fark ettiğini hissetti. Kara sis, kurtları kovalıyormuş gibi kuzeye döndü, sonra aniden vazgeçti ve güneye fırladı.

"Sence bizi gördüler mi?" diye sordu Egwene. "Ağaçlara girmiştik bile, değil mi? O uzaklıktan bizi göremezler. Değil mi? O kadar uzaktan."

"Biz onları gördük," dedi Elyas kuru kuru. Perrin huzursuzca kıpırdandı, Egwene korkuyla nefes aldı. "Eğer bizi görmüş olsalar," diye hırladı Elyas, "o tilki gibi üzerimize çökerlerdi. Hayatta kalmak istiyorsanız düşünün. Kontrol edemezseniz korku sizi öldürür." Delici bakışları ikisini de bir an yerlerine çaktı. Sonunda başını salladı. "Ama gittiler ve biz de gitmeliyiz. O sapanları elinizden bırakmayın. Faydalı olabilir."

Ağaçlıktan çıktıklarında, Elyas takip ettikleri yönden batıya döndü. Perrin'in nefesi boğazında tıkanıyordu; sanki gördükleri son kuzgunları kovalıyorlardı. Elyas yorgunluk belirtisi göstermeden yürüyordu ve iki gencin elinden, takip etmekten başka bir şey gelmiyordu. Hem, Elyas güvenli bir yer biliyordu. *Bir yerde. Öyle demişti.*

Bir sonraki sırta koştular, kuzgunlar gidene kadar beklediler, sonra yine koştular, beklediler, koştular. Korudukları istikrarlı ilerleyiş yeterince yorucuydu, ama Elyas dışında hepsi bu koşma ve bekleme temposu ile bitkin düşmeye başladı. Perrin'in göğsü inip kalkıyor, bir sırtta uzanacak

birkaç dakika bulduğu zaman derin derin nefes alıyor, arama işini Elyas'a bırakıyordu. Her duraklamada Bela burun delikleri kabararak başını eğiyordu. Korku, hepsinin içini doldurmuştu ve Perrin onu kontrol edip edemediklerinden emin değildi. Yalnızca arkalarında bir şey varsa, kurtların ne olduğunu söylemesini diliyordu.

İleride Perrin'in bir daha göreceğini umduğundan daha fazla kuzgun vardı. Sağda ve solda kuşlar kabardılar, güneye döndüler. Ondan fazla kez, kuzgunlar gökyüzünü kaplamadan hemen önce bir ağaçlığa ya da bir yamacın yetersiz gölgesine sığındılar. Bir kez, güneş tepeden aşağı kaymaya başladığında, Karanlık Varlık'ın tüylü casuslarından yüz tanesi bir buçuk kilometre ötede çakıp geçerken en yakın korunaklı yerden sekiz yüz metre uzakta, açıkta, oldukları yerde donup kaldılar, Rüzgâra rağmen Perrin'in yüzünden ter boşandı, ta ki, son siyah şekil küçülerek bir noktaya dönüşene, sonra da yok olana kadar. Sapanları ile indirdikleri yalnız kuzgunların sayısını unutmuşlardı.

Yollarının üzerinde, korkularını haklı çıkaracak kanıtların yeterinden fazlasını gördü. Midesi bulanarak, büyülenmiş gibi paramparça edilmiş bir tavşana baktı. Gözsüz kafa dik duruyordu ve diğer parçaları -bacakları, bağırsakları çevresinde kaba bir çember halinde yayılmıştı. Şekilsiz tüy yumaklarına dönüşmüş kuşlar da vardı. Ve iki tilki daha.

Lan'in söylediği bir şeyi hatırladı. *Karanlık Varlık tüm yaratıkları öldürmekten zevk alır. Karanlık Varlık'ın gücü ölümdür. Ya kuzgunlar onları bulursa? Siyah boncuklar gibi parlayan merhametsiz gözler. Çevrelerinde dönen, hançer gibi gagalar. Kan döken iğne kadar sivri gagalar. Yüzlercesi. Ya da, türlerinden başkalarını çağırabilirler mi? Belki hepsi birden avın üzerine çullanır? Kafasında mide bulandırıcı bir imge canlandı. Kurtçuklar gibi kaynayan, birkaç kanlı parça için kavga eden, bir tepe kadar büyük bir kuzgun yığını.*

Aniden imge başka imgeler tarafından bir yana itildi. Yeni imgeler döndü, solarak birbirine girdi. Kurtlar kuzeyde kuzgun bulmuşlardı. Çığlıklar atan kuşlar daldı, döndü, yine daldı; her dalışta gagaları kan çıkardı. Hırlayan kurtlar kaçtı, sıçradı, havada büküldü, çeneleri kapandı. Perrin tekrar tekrar tüy tadı aldı, canlı canlı ezilen, çırpınan kuzgunların pis tadını hissetti, bedeninde kanayan kesiklerin acısını hissetti, pes etmeye asla yaklaşmayan

bir ümitsizlikle çabalarının yeterli olmayacağını anladı. Aniden kuzgunlar dağıldı, yukarıda dönerek kurtlara son kez öfke çığlıkları attılar. Kurtlar o kadar kolay ölmüyorlardı ve kuzgunların bir görevi vardı. Siyah kanatlarını çırparak yok oldular. Geride bıraktıkları leşlerin üzerinde birkaç siyah tüy uçuştu. Rüzgâr sol ön bacağındaki yarayı yaladı. Benek'in gözlerinden birinde kötü bir şey vardı. Benek kendi yaralarını görmezden gelerek diğerlerini toparladı ve acıyla topallayarak kuzgunların kaybolduğu yöne doğru yola koyuldular. Kürkleri kanla keçeleşmişti. *Geliyoruz. Tehlike önümüzde geliyor.*

Perrin sendeleyerek koşarken Elyas'a bir bakış fırlattı. Adamın sarı gözleri ifadesizdi, ama biliyordu. Hiçbir şey söylemedi, yalnızca Perrin'i izledi ve çaba göstermeden koşturarak bekledi.

Beni bekliyor. Kurtları hissettiğimi itiraf etmemi bekliyor.

"Kuzgunlar," dedi Perrin nefes nefese, gönülsüzce. "Arkamızda."

"Haklıymış," diye nefes verdi Egwene. "Onlarla konuşabiliyorsun."

Perrin'in ayakları tahta direklerin ucundaki demir külçeler gibi geliyordu, ama yine de onları daha hızlı hareket ettirmeye çalıştı. Gözlerinden, kuzgunlardan, kurtlardan, ama her şeyden öte Egwene'in gözlerinden kaçmak istiyordu, çünkü artık ne olduğunu biliyorlardı. *Sen nesin? Bozunmuş, Işık beni kör etsin! Lanetli!*

Boğazı, Luhhan Usta'nın demirhanesinin dumanını ve sıcaklığını solurken acımadığı gibi acıyordu. Sendeledi, Egwene'in üzengisine tutundu. Kız aşağı indi ve delikanlının devam edebileceği itirazlarına rağmen onu ittirerek eyere oturttu. Ama fazla zaman geçmeden kız koşarken, bir eliyle eteklerini toplayıp, diğeri ile üzengiye tutunmaya başladı ve biraz sonra Perrin attan indi, ama dizleri hâlâ tutmuyordu. Kızın eyere oturması için onu kaldırması gerekti, ama kız mücadele edemeyecek kadar yorgundu.

Elyas yavaşlamıyordu. Onları zorluyor, ısrar ediyor, güneydeki arayan kuzgunlara o kadar yakın tutuyordu ki, Perrin tek bir kuşun geriye bakmasının yeterli olacağını düşünüyordu. "Yürüyün, sizi yanasıcalar! Bizi yakalarlarsa haliniz o tilkiden daha mı iyi olacak sanıyorsunuz? Bağırsakları kafasının üstüne yığılmış olandan daha mı iyi?" Egwene,

eyerinde sallandı ve gürültüyle kustu. "Hatırladığınızı biliyordum. Biraz daha dayanın, yeter. Birazcık daha. Sizi yanasıcalar, çiftlik gençlerinin daha dayanıklı olduğunu sanırdım. Bütün gün çalışıp, bütün gece dans ettiğinizi sanırdım. Anlaşılan bütün gün uyuyup, gece de uyumaya devam ediyormuşsunuz. Lanet ayaklarınızı oynatın!"

Son kuzgun bir sonraki sırtta kaybolur kaybolmaz, sırtlardan aşağı koşmaya başladılar, sonra en arkada kalanlar hâlâ tepede kanat çırparken tepeleri inmeye başladılar. *Tek bir kuş arkaya baksa.* Onlar aralardaki açıklıkta koştururken doğuda ve batıda kuzgunlar aramaya devam ediyorlardı. *Tek bir kuşun bakması yeter.*

Arkadaki kuzgunlar hızla yaklaşıyordu. Benek ve diğer kurtlar çevrelerinden dolanıyor, yaralarını yalamak için durmadan geliyorlardı, ama gökyüzünü izlemek konusunda gereken dersi almışlardı. Ne kadar yakınlar? Ne kadar zamanımız var? Kurtların insanlar gibi zaman kavramları yoktu, bir günü saatlere bölmek için sebepleri yoktu. Mevsimler, aydınlık ve karanlık onlar için yeterliydi. Daha fazlasına ihtiyaç yoktu. Perrin sonunda kuzgunlar onları arkadan kovalarken güneşin gökyüzündeki imgesini bulmayı başardı. Sonra omzunun üzerinden batan güneşe baktı ve kuru diliyle dudaklarını yaladı. Bir saat, belki daha az süre sonra kuzgunlar tepelerinde olacaktı. Bir saat, ve daha güneşin batmasına en az iki saat vardı, hava iyice kararana kadar en az iki saat.

Güneş batarken öleceğiz, diye düşündü, sendeleyerek koşarken. *Tilki gibi katledileceğiz.* Baltasını elledi, sonra elini sapanına kaydırdı. Bu daha faydalı olurdu. *Ama yeterli değil. Yüz kuzguna, yüz uçan hedefe, yüz hançer gibi gagaya karşı yetersiz.*

"Ata binme sırası sende, Perrin," dedi Egwene yorgun yorgun.

"Birazdan," diye nefes nefese karşılık verdi Perrin. "Daha kilometrelerce koşabilirim." Kız başını salladı ve eyerde kaldı. *Yoruldu. Ona söylesem mi? Yoksa hâlâ kaçma şansımız olduğunu düşünmesine izin mi versem? Ümitsiz bile olsa bir saatlik umut mu, yoksa bir saatlik çaresizlik mi?*

Yine onu izlemekte olan Elyas hiçbir şey söylemedi. Biliyor olmalıydı, ama konuşmadı. Perrin, Egwene'e yine baktı ve sıcak gözyaşlarına karşı gözlerini kırpıştırdı. Baltasına dokundu, cesareti olup olmadığını merak etti.

Son dakikalarda, kuzgunlar üstlerine çöktüğünde, bütün umutları kaybolduğunda, onu tilki gibi ölmekten kurtaracak cesareti var mıydı? *Işık, beni güçlü kıl!*

Önlerindeki kuzgunlar aniden kaybolmuş gibi göründü. Perrin doğuda ve batıdaki uzak, karanlık, sis gibi bulutları hâlâ ayırt edebiliyordu, ama ileride... *hiçbir şey. Nereye gittiler? Işık, önlerine geçtiysek...*

Aniden içinden bir ürperti geçti, kış ortasında Badeçay Suyu'na dalmış gibi soğuk, temiz bir ürperti. İçinde dalgalandı, bitkinliğinin bir kısmını, bacaklarındaki acıyı, ciğerlerindeki yangını götürmüş gibi geldi. Bir şeyi arkada bırakmıştı. Ne olduğunu anlamıyordu, ama kendini farklı hissediyordu. Sendeleyerek durdu ve korku içinde çevresine bakındı.

Elyas onu, hepsini, gözlerinin arkasında bir parıltı ile izliyordu. Ne olduğunu biliyordu, Perrin bundan emindi, ama onları izlemekle yetindi.

Egwene Bela'yı dizginledi, kararsızca, yarı korku, yarı şaşkınlık içinde çevresine baktı. "Çok... garip," diye fısıldadı. "Bir şey kaybetmişim gibi hissediyorum." Kısrak bile beklenti içinde başını kaldırdı, yeni biçilmiş saman kokusu almış gibi burun delikleri açıldı.

"Bu... bu neydi?" diye sordu Perrin.

Elyas aniden güldü. İki büklüm oldu, omuzları sarsılarak ellerini dizlerine dayadı. "Güvenlik, olan bu. Başardık, sizi lanet aptallar. O çizgiyi hiçbir kuzgun geçemez... Karanlık Varlık'ın gözlerini taşıyan hiçbir şey. Bir Trolloc'un geçmesi için sürülmesi gerekir ve bunun için Trollocları sürecek Myrddraalleri zorlayan bir şey olmalıdır. Hiçbir Aes Sedai de geçemez. Tek Güç burada işlemez; Gerçek Kaynak'a dokunamazlar. Kaynak'ı hissedemezler bile, kaybolmuş gibi olur. Bu, içlerinin karıncalanmasına sebep olur. Yedi gündür içen biri gibi sallanmaya başlarlar. Güvenlik bu."

Başta Perrin için, arazi bütün gördükleri yuvarlanan tepeler, tüm gün aştıkları sırtlardan farklı değildi. Sonra otların arasındaki yeşil filizleri gördü; çok değildi ve mücadele ediyorlardı, ama başka yerlerde gördüklerinden fazlaydı. Çimenlerin içindeki yabani otlar da daha azdı. Ne olduğunu hayal edemiyordu, ama burada... bir şey vardı. Ve Elyas'in söylediği bir şey anılarını gıdıkladı.

"Bu nedir?" diye sordu Egwene. "Hissettiğim... Burası neresi? Bundan hoşlandığımı sanmıyorum."

"Bir yurt," diye kükredi Elyas. "Hikâyeleri hiç dinlemez misiniz? Elbette, üç bin yıldır, Dünyanın Kırılışı'ndan bu yana Ogierler görülmedi, ama yurtlar Ogierleri yapar, Ogierler yurtları değil."

"Yalnızca efsane," diye kekeledi Perrin. Hikâyelerde, yurtlar hep sığınak, saklanacak yerler olurdu, karşınızdaki Aes Sedai de olsa, Yalanların Babası'nın yaratıkları da.

Elyas doğruldu; tam olarak dinç olmasa da, bütün günü koşarak geçirmiş gibi görünmüyordu. "Haydi. Bu efsanenin derinliklerine dalsak iyi olur. Kuzgunlar takip edemez, ama kenara bu kadar yakınken yurdun tüm sınırını gözleyecek kadar kuzgun var olabilir. Bırak çevresinde avlanmaya devam etsinler."

Perrin olduğu yerde kalmak istiyordu; bacakları titriyor, bir hafta boyunca yatmasını söylüyordu. Hissettiği tazelenme yalnızca bir an sürmüştü; onca yorgunluk ve ağrı geri dönmüştü. Kendini bir adım atmaya zorladı, sonra bir adım daha. İşi kolaylaşmadı, ama devam etti. Egwene, Bela'yı harekete geçirmek için dizginleri silkeledi. Elyas çaba harcamadan hızlı bir tempoda karar kıldı, ancak diğerlerinin ayak uyduramayacağı açık olunca yürüyüş hızına düştü. Hızlı bir yürüyüş.

"Neden biz burada kalmıyoruz?" dedi Perrin nefes nefese. Ağzından nefes alıyordu ve sözcükleri derin, perişan nefeslerin arasında, güçlükle telaffuz etti. "Eğer bu gerçekten bir yurtsa. Güvendeyiz. Trolloc yok. Aes Sedai yok. Neden biz her şey bitene kadar burada kalmıyoruz?" *Belki kurtlar da gelmez.*

"Ne kadar sürer sence?" Elyas tek kaşını kaldırarak omzunun üzerinden baktı. "Ne yerdin? Atlar gibi ot mu? Dahası, burayı bilen başkaları da var ve insanları dışarıda tutan hiçbir şey yok, en kötülerini bile. Ve tek bir su kaynağı var." Huzursuzca kaşlarını çattı ve araziyi tarayarak tam bir çember çizdi. İşi bittiği zaman başını iki yana salladı ve kendi kendine mırıldandı. Perrin kurtlara seslendiğini hissetti. *Acele edin. Acele edin.* "Kötülükler arasında seçimimizi yaptık ve kuzgunların varlığı kesin. Gelin. Yalnızca iki üç kilometre."

Perrin, nefesini harcamaya gönüllü olsa homurdanırdı.

Alçak tepelerin üzerinde dev kayalar belirmeye başladı; toprağa yarı gömülü, bazıları bir ev kadar büyük, liken kaplı, düzensiz, gri taş parçaları. Dikenli bitkiler ağ gibi sarılmış, alçak çalılar çoğunu yarıya dek gizlemişti. Orada burada, bitkilerin kuru kahverengilerinin arasında, yalnız, yeşil bir filiz, burasının özel bir yer olduğunu gösteriyordu. Sınırlarının ötesinde toprağı yaralayan her ne ise, buraya da zarar vermişti, ama burada yara o kadar derin değildi.

Bir tepeyi daha tırmandılar ve bu tepenin dibinde bir su havuzu vardı. İçlerinden herhangi biri iki adımda havuzu aşabilirdi, ama su temizdi ve bir cam tabakası gibi dibindeki kumu gösterecek kadar berraktı. Elyas bile hevesle yamaçtan aşağı seyirtti.

Perrin havuza ulaştığında kendini yere fırlattı ve başını içine daldırdı. Bir an sonra toprağın derinliklerinden çıkan suyun soğukluğu ile, uzun saçlarından sular sıçratarak başını çıkardı. Egwene sırıttı ve ona su sıçrattı. Perrin'in gözleri ciddileşti. Kız kaşlarını çattı ve ağzını açtı, ama delikanlı yüzünü yine suya daldırdı. *Soru yok. Şimdi değil. Açıklama yok. Asla.* Ama küçük bir ses ona sataştı. *Ama yapardın, değil mi?*

Elyas biraz sonra onları havuzdan çağırdı. "Bir şey yemek isteyen varsa, biraz yardım istiyorum."

Egwene kıt yemeklerini hazırlarlarken, neşeyle kahkahalar atarak, şakalar yaparak çalıştı. Peynir ve kurutulmuş etten başka bir şey kalmamıştı; avlanma fırsatları olmamıştı. En azından hâlâ çay vardı. Perrin payına düşeni yaptı, ama sessizce. Egwene'in gözlerini üzerinde hissetti, kızın yüzünü endişeli bir ifadenin kapladığını, ama elinden geldiğince onunla göz göze gelmekten kaçındı. Kızın kahkahası soldu, şakaklarının arası açıldı, her biri bir öncekinden daha gergin oldu. Elyas hiçbir şey söylemeden izledi. Üstlerine kasvetli bir hava çöktü ve yemeklerine sessizlik içinde başladılar. Güneş batıda kızardı, gölgeleri uzadı, inceldi.

Karanlığa bir saat bile kalmadı. Yurt olmasaydı çoktan ölmüş olurdunuz. Kızı koruyabilir miydin? Onca çalı çırpının yaptığı gibi keser miydin onu? Çalılar kanamaz, değil mi? Ya da çığlık atmaz ve gözlerine bakarak, neden, diye sormazlar.

Perrin daha çok içine kapandı. Zihninin gerilerinde ona kahkahalarla gülen bir şey hissediyordu. *Zalim bir şey. Karanlık Varlık değil.* Neredeyse o olmasını dileyecekti. Karanlık Varlık değil; kendisi.

Elyas bu seferlik ateş konusundaki kurallarını bozmuştu. Ağaç yoktu, ama çalılardaki ölü dalları koparmış, ateşi tepede çıkıntı yapan iri bir kaya parçasının dibine yakmıştı. Taşı lekeleyen is tabakalarına bakarak, Perrin buranın yolcular tarafından nesiller boyunca kullanıldığını düşündü.

İri kayanın toprak üstünde kalan kısmı yuvarlaktı ve bir yanı kırılmış, üzerinde eski, kahverengi yosunlar çentikli yüzeyi kaplamıştı.

Yuvarlak kısımdaki oyuklar ve boşluklar Perrin'e tuhaf geldi, ama merak etmeyecek kadar kasvete bürünmüştü. Fakat Egwene yerken inceledi.

"Bu," dedi sonunda, "bir göze benziyor." Perrin gözlerini kırpıştırdı; onca kurumun altında gerçekten de göze benziyordu.

"Öyle," dedi Elyas. Sırtını ateşe ve kayaya verdi ve kösele kadar sert bir et parçasını çiğneyerek çevredeki araziyi inceledi. "Şahinkanadı Artur'un gözü. Yüksek Kral'ın gözü. Sonunda gücü ve ihtişamı buna geldi işte," dedi dalgın dalgın. Çiğnemesi bile dalgındı; gözleri ve dikkati tepelerdeydi.

"Şahinkanadı Artur mu?" diye bağırdı Egwene. "Şaka yapıyorsun. Bu göz falan değil. Neden insan burada bir kayaya Şahinkanadı Artur'un gözünü oysun ki?"

Elyas omzunun üzerinden ona baktı ve mırıldandı. "Köy eniklerine ne öğretiyorlar?" Hıhladı, izleme işine döndü, ama konuşmaya devam etti. "Artur Paendrag Tanreall, Şahinkanadı Artur, Yüce Kral, Büyük Afet'ten Fırtınalar Denizi'ne, Aryth Okyanusu'ndan Aiel Kıraçları'na, hatta Kıraçlar'ın ötesine, tüm ülkeleri birleştirdi. Hikâyeler, dünyaya hükmettiğini söyler, ama hükmettiği şey bir hikâyeye konu olmayan bütün erkekler için yeterliydi. Ve her yere barış ve adalet getirdi."

"Herkes yasalar önünde eşitmiş," dedi Egwene, "ve hiç kimse bir diğerine el kaldıramazmış."

"Demek en azından hikâyeleri duydunuz." Elyas kuru kuru güldü. "Şahinkanadı Artur barış ve adalet getirdi, ama bunu ateş ve kılıçla yaptı.

Bir çocuk bile yalnız başına Aryth Okyanusu'ndan Dünyanın Omurgası'na, elinde bir torba altın ile, bir an bile korkmadan at sürebilirdi, ama Yüce Kral'ın adaleti, gücüne meydan okuyan herkese karşı şu kaya kadar sertti. Meydan okumanın kaynağı sırf kim olduğunuz ya da meydan okuduğunuzun sanılması bile olsa. Sıradan insanlar barış ve adalet, ek olarak dolu mideler buldular, ama Yüksek Kral, Tar Valon'u yirmi yıl boyunca kuşattı ve bir Aes Sedai kellesine bin altın kron ödül koydu."

"Aes Sedailerden hoşlanmadığını sanırdım," dedi Egwene.

Elyas alayla gülümsedi. "Benim neden hoşlandığımın önemi yok, kızım. Şahinkanadı Artur kibirli bir aptaldı. Hastalandığı, bazılarına göre zehirlendiği zaman bir Aes Sedai şifacı onu iyileştirebilirdi, ama hayatta olan bütün Aes Sedailer Parlak Duvarların içine kapatılmıştı ve tüm Güçlerini, kamp ateşleri geceyi aydınlatan bir orduyu duvarların dışında tutmak için harcıyorlardı. Zaten bir tanesini bile yanına yaklaştırmazdı. Aes Sedailerden, Karanlık Varlık'dan nefret ettiği kadar nefret ediyordu."

Egwene'in ağzı gerildi, ama konuştuğu zaman tek söylediği, "Bunun, Şahinkanadı Artur'un gözü olup olmadığı ile ne ilgisi var?" oldu.

"Yalnızca şu, kızım. Okyanusun karşısında olan bitenlere rağmen barış, gittiği her yerde insanların onu sevinçle karşılaması onu gerçekten seviyorlardı, anlıyor musunuz; sert bir adamdı, ama asla sıradan insanlara karşı değil, eh, bütün bunlar varken, kendine bir başkent inşa etme zamanının geldiğine karar verdi. Yeni bir şehir, insanların kafalarının içinde eski bir ülkü, hizip ya da rekabet ile ilişkili olmayan bir yer. Onu burada, denizler, Kıraç ve Afet ile çevrili toprakların tam ortasında inşa edecekti. Hiçbir Aes Sedai buraya kendi rızasıyla gelmez ya da gelseler de Güç'ü kullanamazlardı. Bir gün bütün dünyanın barış ve adalet için döneceği bir başkent. Bildiriyi duydukları zaman sıradan insanlar onun adına bir anıt yapılmasına yetecek kadar para bağışladılar. Çoğu, onu Yaratıcı'dan yalnızca bir kat aşağıda görüyordu. Kısa bir kat. Anıtı oymak ve inşa etmek beş yıl sürdü. Şahinkanadı'nın, kendisinden yüz kat büyük heykeli. Onu tam buraya, şehrin çevresinde yükseleceği yere diktiler."

"Burada hiç şehir olmadı," diye alay etti Egwene. "Olsa bir şeyler kalırdı. Herhangi bir şey."

Elyas çevreyi gözlemeye devam ederek başını salladı. "Gerçekten de olmadı. Heykelin bittiği gün Şahinkanadı Artur öldü. Oğulları ve akrabalarının kalanı Şahinkanadı'nın tahtına kim oturacak, diye kavga etmeye başladı. Heykel bu tepelerin arasında yalnız kaldı. Oğulları, yeğenleri, kuzenleri öldü ve Şahinkanadı'nın kanından olan son kişi bile yeryüzü üzerinden silindi, belki Aryth Okyanusu'nun öte tarafına gidenler dışında. Ellerinden gelse onun anısını bile silmek isteyecekler vardı. Sırf adı geçiyor diye kitaplar yakıldı. Sonunda onun hakkında, hikâyelerden başka hiçbir şey kalmadı ve onların da çoğu yanlış."

İhtişamı buna geldi işte.

"Şahinkanadı ve akrabaları öldü diye savaş bitmedi, elbette. Hâlâ kazanılacak bir taht vardı ve asker toplayabilen her lord ve leydi o tahtı istiyordu. Bu, Yüzyıl Savaşları'nın başlangıcı idi. Aslında yüz yirmi üç yıl sürdü ve o zamana ait tarihçelerin çoğu yanan kasabaların dumanları arasında kayboldu. Çok kişi ülkenin bazı kısımlarını aldı, ama bütününü kimse alamadı ve o yılların birinde heykel yıkıldı. Belki artık onunla boy ölçüşmeye dayanamıyorlardı."

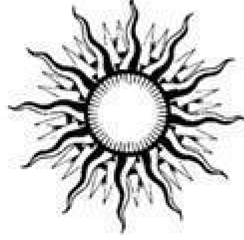
"Başta onu küçümsüyormuşsun gibi konuşuyordun," dedi Egwene, "ve şimdi ona hayranlık duyuyormuşsun gibi konuşuyorsun." Başını iki yana salladı.

Elyas dönerek, düz, kırpmadığı gözlerle kıza baktı. "İstiyorsan şimdi biraz çay al. Karanlık çökmeden ateşin sönmesini istiyorum."

Perrin, solan aydınlığa rağmen artık gözü açıkça ayırt edebiliyordu. İnsan kafasından büyüktü ve üzerine düşen gölgeler kuzgun gözüne benzemesine sebep oluyordu. *Sert, siyah ve merhametsiz.* Başka yerde uyumayı diledi.

30. BÖLÜM

Gölgenin Çocukları

Egwene, ateşin başında oturmuş, heykel parçasına bakıyordu, ama Perrin yalnız kalmak için havuza indi. Gün soluyordu ve gece rüzgârı doğudan yükselmiş, suyun yüzeyini kırıştırıyordu. Perrin, kemerindeki halkadan baltayı çıkardı ve ellerinde çevirdi. Dişbudak sap, kolu kadar uzun, pürüzsüz ve serindi. Ondan nefret ediyordu. Emond Meydanı'nda baltayla ne kadar gurur duyduğunu hatırladıkça utanıyordu. Onunla neler yapmaya gönüllü olduğunu anlamadan önce.

"Kızdan bu kadar mı nefret ediyorsun?" dedi Elyas arkasından.

Perrin irkilerek yerinden sıçradı ve kim olduğunu görmeden önce baltasını kaldırdı. "Sen...? Sen benim aklımdan geçenleri de mi okuyabiliyorsun? Kurtlar gibi?"

Elyas başını bir yana eğdi ve sorgularcasına ona baktı. "Yüzünü kör bir adam bile okuyabilir, evlat. Eh, konuş. Kızdan nefret ediyor musun? Onu küçümsüyor musun? İşte bu. Devamlı ayak sürüdüğü için, kadınsı yöntemlerle seni alıkoyduğu için onu küçümsüyorsun. Bu yüzden onu öldürmeye hazırdın."

"Egwene asla ayak sürümez," diye itiraz etti Perrin. "Kendine düşeni hep yapar. Onu küçümsemiyorum. Onu seviyorum." Ona gülmesi için meydan okuyarak Elyas'a dik dik baktı. "Öyle değil. Yani, kızkardeşim gibi değil,

ama o ve Rand.. Kan ve küller! Kuzgunlar bizi yakalasaydı.. Eğer... Bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun. Eğer ölüm şeklini o seçebilseydi, sence hangisini tercih ederdi? Baltanın temiz bir darbesini mi, yoksa bugün gördüğümüz hayvanların ölümünü mü? Ben hangisini seçeceğimi biliyorum."

"Onun adına seçim yapmaya hakkım yok. Ona söyleme, olmaz mı? Şeyi..." Elleri baltanın sapını kavradı; kollarındaki kaslar kasıldı, yaşı için ağır kaslar, Luhhan Usta'nın demirhanesinde saatlerce çekiç sallamak sonucunda oluşan kaslar. Bir an için, kalın, tahta sapın kırılacağını sandı. "Bu lanet şeyden nefret ediyorum," diye hırladı. "Bir tür aptal gibi onunla kasıla kasıla dolanırken ne yaptığımı sanıyorum, bilmiyorum. Yapamazdım, biliyorsun. Her şey yalnızca bir oyunken belki böbürlenir, numara yapabilirdim..." İçini çekti, sesi soldu. "Artık farklı. Onu bir daha kullanmak istemiyorum."

"Kullanacaksın."

Perrin havuza fırlatmak için baltayı kaldırdı, ama Elyas bileğini yakaladı.

"Kullanacaksın, evlat, ve kullanırken ondan nefret ettiğin sürece, onu çoğu insandan daha büyük bir bilgelikle kullanacaksın. Bekle. Artık ondan nefret etmediğin an, elinden geldiğince uzağa fırlatmanın ve aksi yöne koşmanın zamanı gelmiştir."

Perrin baltayı kaldırdı, hâlâ havuza atmayı arzu ediyordu. *Onun için bekle demesi kolay. Ya beklersem ve sonra atmak istemezsem?*

Elyas'a sormak için ağzını açtı, ama ses çıkmadı. Kurtlardan gelen çok acil bir mesajla gözleri camlaştı. Bir an söylemek üzere olduğu şeyi unuttu, herhangi bir şey söylemek üzere olduğunu unuttu, hatta nasıl konuşacağını ve nasıl nefes alacağını bile unuttu. Elyas'ın yüzü de sarktı ve gözleri içine, uzaklara bakarmış gibi göründü. Sonra geldiği kadar çabuk, kayboldu. Yalnızca bir yürek atışı kadar sürmüştü, ama bu kadarı yetmişti.

Perrin silkelendi ve ciğerlerini doldurdu. Elyas durmadı; gözlerindeki perde kalkar kalkmaz tereddüt etmeden ateşe seyirtti. Perrin tek söz söylemeden arkasından koştu.

"Ateşi söndür!" diye boğuk sesle Egwene'e seslendi Elyas. Telaşla işaret etti ve fısıldayarak bağırmaya çalıştı sanki. "Hemen söndür!"

Egwene kararsızca ona bakarak ayağa kalktı, sonra ateşe yaklaştı. Ama neler olduğunu tam olarak anlamadığından hareketleri yavaştı.

Elyas kabaca kızı ittirip geçti, çaydanlığı kaptı ve canını yakınca küfretti. Sıcak çaydanlığı elden geçirerek ateşin üzerine boşalttı, Bir adım arkasındaki Perrin o anda geldi ve son çay damlalar, ateşte tıslayıp, buhar bulutları çıkarırken kömürlerin üzerine toprak tekmelemeye başladı. Ateşten son kalan izler de örtülene kadar durmadı.

Elyas çaydanlığı Perrin'e fırlattı. Perrin boğuk bir haykırma ile yere düşürdü. Ellerine üfleyerek Elyas'a kaşlarını çam, ama kürklere bürünmüş adam dikkat edemeyecek kadar meşguldü. Kamp yaptıkları yere telaşla son bir bakış fırlatıyordu.

"Burada birisinin bulunduğunu gizlemek için zamanımız yok," dedi Elyas. "Acele etmek ve umut etmek zorundayız. Belki zahmet etmezler. Kan ve küller, kuzgunlar yüzünden olduğundan emindim."

Perrin aceleyle eyeri Bela'nın üzerine attı, kolanı sıkarken baltasını kalçasına yasladı.

"Ne oldu?" diye sordu Egwene. Sesi titriyordu. "Trolloclar mı? Bir Soluk mu?"

"Doğuya ya da batıya git," dedi Elyas Perrin'e. "Saklanacak bir yer bul. En kısa zamanda sana katılmaya çalışacağım. Eğer onlar bir kurt görürse..." Dört ayak üzerinde koşmayı düşünürmüş gibi eğilerek yerinden fırladı ve akşamın uzayan gölgelerinin arasında kayboldu.

Egwene telaşla eşyalarını topladı, ama halâ Perrin'den bir açıklama istiyordu. Sesi ısrarlıydı ve onun sessiz kaldığı her dakika daha da korku doluyordu. Perrin de korkuyordu, ama korku daha hızlı hareket etmelerini sağlıyordu. Perrin batan güneşe doğru ilerlemeye başlayana kadar bekledi. Bela'nın önünde koşturarak, iki eli ile baltayı göğsünde, çapraz tutarak, saklanıp Elyas'ı bekleyebilecekleri bir yer ararken bildiklerini omzunun üzerinden parça parça anlattı.

"Bize doğru gelen bir sürü atlı adam var. Kurtların arkasından geldiler, ama adamlar onları görmedi. Havuza yönelmişler. Muhtemelen bizimle bir ilgileri yok; havuz kilometreler içindeki tek su kaynağı. Ama Benek diyor ki..." Omzunun üzerinden kıza bir bakış fırlattı. Akşam güneşsizin yüzüne tuhaf gölgeler düşürüyordu, yüz ifadesin, saklayan gölgeler. *Ne düşünüyor? Artık seni tanımıyormuş gibi mi bakıyor? Seni tanıyor mu?* "Benek diyor ki, yanlış kokuyorlarmış. Bu... kuduz bir köpeğin yanlış kokması gibi bir şey." Arkalarında gözden kayboldu. Derinleşen alacakaranlıkta kayaları hâlâ seçebiliyordu Şahinkanadı Artur'un heykelinin parçaları, ama hangi kayanın altında ateş yaktıklarını artık ayırt edemiyordu. "Onlardan uzak duracağız ve Elyas'ı bekleyebileceğimiz bir yer bulacağız."

"Neden bizi rahatsız etsinler ki?" diye sordu kız. "Burada güvende olmamız gerekiyordu. Burasının güvenli olması gerekiyordu. Işık, güvende olacağımız bir yer olmalı."

Perrin saklanacak yer aramaya başladı. Havuzdan çok uzaklaşmış olamazlardı, ama alacakaranlık koyulaşıyordu. Kısa süre sonra hava yolculuk edilmeyecek kadar kararacaktı. Zirveler hâlâ solgun bir ışıkla yıkanıyordu. Zar zor görülecek kadar az ışık olan zirveler, aradaki çukurlardan bakınca parlak geliyordu. Solda gökyüzünün üzerinde karanlık bir şekil dikiliyordu, bir yamaçta eğik duran geniş, düz bir taş. Altındaki yamaca karanlık bir gölge düşürüyordu.

"Bu taraftan," dedi.

Herhangi biri geliyor mu diye omzunun üzerinden arkaya bakarak tepeye koşturdu. Hiçbir şey yoktu henüz. Birkaç kez durup, diğerleri arkasından sendeleyerek gelirken beklemek zorunda kaldı. Egwene, Bela'nın boynuna eğilmişti, kısrak düzensiz zeminde adımlarını dikkatle atıyordu. Perrin ikisinin de sandıklarından daha fazla yanılmış olması gerektiğini düşündü. *Umarım burası iyi bir saklanma yeridir. Bir başkasını arayabileceğimizi hiç sanmıyorum.*

Tepenin dibinde gökyüzünün önünde hatları seçilen, neredeyse zirveye kadar uzanan dev, düz kayayı inceledi. İri kayanın oluşturduğu düzensiz, üç yüksek, bir alçak adımda tuhaf bir şekilde tanıdık bir şey vardı. Aradaki kısa mesafeyi tırmandı ve yanında yürüyerek başı yokladı. Yüzyılların

yıpratmasına karşın birleşen dört sütunu hâlâ görebiliyordu. Başının üzerinde eğik duran taşın basamaklara benzeyen tepesine baktı. *Parmaklar. Şahinkanadı Artur'un elinde aklanacağız. Belki burada adaletinden biraz kalmıştır.*

Egwene'e kendisine katılmasını işaret etti. Kız kıpırdamadı, bu yüzden Perrin tepeden aşağı kaydı ve ona ne bulduğunu anlattı.

Egwene yüzünü ileriye uzatarak tepeden yukarı baktı. "Nasıl bir şey görebiliyorsun?"

Perrin ağzını açtı, sonra kapattı. Çevresine bakınırken dudaklarını yaladı, çünkü ilk defa ne gördüğünün farkına varmıştı. Güneş batmıştı. Tamamen. Bulutlar dolunayı saklıyordu, ama ona alacakaranlığın koyu mor kalıntıları gibi geliyordu. "Kayayı yokladım," dedi sonunda. "Öyle olmak zorunda. Buraya kadar gelseler bile bizi gölgelerden ayırt edemezler." Atı elin altındaki sığınağa götürmek için Bela'nın dizginlerini aldı. Sırtında Egwene'in gözlerini hissedebiliyordu.

Kızın eyerden inmesine yardım ederken, havuz tarafında, gecenin içinde bağırışlar yükseldi. Kız elini Perrin'in koluna koydu ve delikanlı telaffuz edilmemiş soruyu işitti.

"Adamlar Rüzgâr'ı gördüler," dedi gönülsüzce. Kurtların düşüncelerinin anlamını çözmek güçtü. *Ateş hakkında bir şey.* "Meşaleleri var." Kızı parmakların dibine oturttu ve yanına çöktü. "Aramak için gruplara ayrılıyorlar. Sayıları çok fazla ve kurtların hepsi yaralı." Sesinin cesur çıkması için uğraştı. "Ama Benek ve diğerleri yaralı da olsalar yollarından uzak durmayı başarırlar ve bizi bulmayı beklemiyorlar. İnsanlar beklemedikleri şeyleri görmezler. Kısa süre sonra vazgeçip kamplarını kurarlar." Elyas kurtlarla beraberdi ve onlar kovalanırken yanlarından ayrılmazdı. *Çok fazla atlı. Çok ısrarlı. Neden bu kadar ısrarlılar?*

Egwene'in başını salladığını gördü, ama karanlıkta kız fark etmedi. "Kurtulacağız, Perrin."

Işık, diye düşündü şaşkınlık içinde, *beni teselli etmeye çalışıyor.*

Bağrışmalar sürdü, sürdü. Uzakta küçük meşale noktaları, karanlığın içinde minik ışık kıvılcımları hareket etti.

"Perrin," dedi Egwene yumuşak sesle, "Güneşgünü'nde benimle dans eder misin? O zamana kadar köye dönersek?"

Delikanlının omuzları sarsılmaya başladı. Ses çıkarmıyordu ve gülüyor muydu, ağlıyor muydu, bilmiyordu. "Ederim. Söz." Elleri istemsizce baltanın sapını daha sıkı kavradı ve onun hâlâ elinde olduğunu hatırlattı. Sesi fısıltıya dönüştü. "Söz," dedi yine ve umut etti.

Meşale taşıyan adamlar on, on iki kişilik gruplar halinde tepelerin arasında at sürüyorlardı. Perrin kaç grup olduğunu çıkartamıyordu. Bazen aynı anda üç, dört grup görünüyor, öne arkaya yürüyorlardı. Birbirlerine bağırmaya devam ediyorlardı, zaman zaman günün içinde çığlıklar yükseliyordu. Atların çığlıkları, adamların çığlıkları.

Her şeyi birden çok noktadan görüyordu. Egwene'in yanında, yamaçta çöktü, meşalelerin karanlıkta ateşböcekleri gibi hareket etmesini izledi. Zihninde gecenin içinde Benek, Rüzgâr ve Çekirge ile koşuyordu. Kuzgunlar kurtları çok yaralamıştı, daha uzağa ya da daha hızlı koşamıyorlardı, bu yüzden adamları karanlığa çekmeye, ateşlerinin korunağından uzaklaştırmaya çalışıyorlardı. Kurtlar gecenin içinde gezerken, insanlar hep sonunda ateşlerin güvenliğini arardı. Bazı atlılar iplerle binicisiz atlar çekiyordu; atlar kişniyor, gri şekiller aralarında dolanırken gözlerini iri iri açarak yuvarlıyor, çığlıklar atıyor, iplerini onları tutan adamlardan kurtarmaya çalışıyor, ellerinden geldiğince hızlı koşarak her yöne dağılıyorlardı. Gri şekiller karanlığın içinden kesici dişlerle fırladığı zaman binicisi olan atlar da çığlık atıyordu ve bazen çeneler boğazlarını parçalamadan hemen önce insanlar da çığlık atıyordu. Elyas'ın da orada olduğunu belirsizce hissetti, uzun bıçağı ile, tek bir keskin dişi olan iki bacaklı bir kurt gibi gecenin içinde yürüyordu. Sık sık bağırışlar küfüre dönüşüyordu, ama arayıcılar pes etmeye yanaşmıyordu.

Perrin aniden meşaleli adamların belirli bir düzen izlediğini fark etti. Ne zaman gruplardan bazıları görüş alanına girse, aralarından en az biri Egwene ile Perrin'in saklandığı tepeye yakın oluyordu. *Elyas saklanın demişti, ama... Kaçsak? Belki durmadan hareket edersek karanlığın içinde saklanabiliriz. Belki. Bunun için yeterince karanlık olmalı.*

Egwene'e döndü, ama bunu yaparken karar verme şansı elinden alındı. Bir düzine meşale tepenin dibine geldi, atların hareketleri ile sallanarak durdu. Mızrak başları meşale ışığı altında parladı. Perrin nefesini tutarak, eli balta sapını sıkı sıkı kavrayarak yerinde dondu.

Atlılar tepenin yanından geçtiler ama adamlardan biri bağırdı ve meşaleler geri döndü. Perrin çaresizce bir kaçış yolu arayarak düşündü ama yerlerinden kıpırdadıkları anda görüleceklerdi, şimdiye kadar görülmemişlerse. Ve bir kez belirlendikten sonra, karanlıkta bile şansları olmazdı.

Atlılar tepenin dibine geldiler. Her adamın bir elinde mızrak, diğerinde meşale vardı. Atlarını dizlerinin basıncı ile sürüyorlardı. Meşalelerin ışığı altında Perrin, Işığın Çocukları'nın beyaz pelerinlerini görebiliyordu. Meşaleleri yükseğe kaldırıyor, eyerlerinde öne eğiliyor, Şahinkanadı Artur'un parmaklarının altındaki gölgelere bakıyorlardı.

"Orada bir şey var," dedi içlerinden biri. Sesi, meşalesinin ışığının dışında olan şeylerden korkuyormuş gibi, aşırı yüksekti. "Size orada birinin saklanabileceğini söyledim. O bir at değil mi?"

Egwene, elini Perrin'in koluna koydu; gözleri karanlıkta iri iri açılmıştı. Hatlarını saklayan gölgeye rağmen sessiz sorusu açıktı. *Ne yapacaklardı?* Elyas ve kurtlar hâlâ gecenin içinde avlanıyorlardı. Aşağıdaki atlar sinirli sinirli ayak değiştirdiler. *Eğer şimdi kaçarsak, bizi yakalarlar.*

Beyazpelerinlerden biri atını öne çıkardı ve tepeye bağırdı. "İnsan dilini anlıyorsanız, aşağı inin ve teslim olun. Işık'ta yürürseniz zarar görmezsiniz. Teslim olmazsanız hepiniz öldürüleceksiniz. Bir dakikanız var." Uzun, çelik başlıkları meşale ışığı altında parlayan mızraklar indi.

"Perrin," diye fısıldadı Egwene, "onlardan kaçamayız. Pes etmezsen bizi öldürecekler. Perrin?"

Elyas ve kurtlar hâlâ özgürdü. Bir başka uzak, fokurtulu çığlık Benek'i fazla yakından izleyen bir Beyazpelerin'in yerini belli etti. *Kaçarsak...* Egwene ona bakıyor, ne yapacaklarını söylemesini bekliyordu. *Kaçarsak...* Başını bitkinlik içinde iki yana salladı ve büyülenmiş bir adam gibi ayağa kalktı, yamaçtan aşağı, Işığın Çocukları'na doğru sendeleyerek yürüdü.

Egwene'in içini çektiğini ve gönülsüzce ayaklarını sürüyerek takip ettiğini duydu. *Neden Beyazpelerinler, kurtlardan tutkuyla nefret ediyormuş gibi, bu kadar ısrarlı? Neden yanlış kokuyorlar?* Rüzgâr, atlılardan ona doğru estiğinde, kokularının yanlışlığını kendisi bile alabiliyormuş gibi geldi.

"Baltayı bırak," diye havladı önderleri.

Perrin aldığını düşündüğü kokudan kurtulmak için burnunu karıştırarak ona doğru sendeledi.

"Bırak şunu, hödük!" Önderin mızrağı Perrin'in göğsüne döndü.

Perrin bir an mızrak başına baktı. Göğsünü delip geçecek kadar çelik vardı orada. Aniden, "Hayır!" diye haykırdı. Atlıya bağırmıyordu.

Gecenin içinde Çekirge gelmişti ve Perrin kurtla birdi. Çekirge, kartalların süzülmesini izleyen, kartallar gibi gökyüzünde uçmak için can atan yavru. Kurt yavrusu devamlı hopluyor, sıçrıyordu, öyle ki sonunda bütün kurtlardan daha yükseğe hoplamaya başlamıştı. O yavrunun göklerde süzülme özlemini hiç kaybetmemişti. Gecenin içinde Çekirge geldi ve tek bir sıçrayışta yeri ardında bıraktı, kartallar gibi süzüldü. Çekirge'nin çeneleri mızrağını Perrin'e doğrultan adamın boğazında kapanmadan önce Beyazpelerinlerin ancak küfretmek için zamanı oldu. İri kurdun hızı ikisini birden atın öbür yanına sürükledi. Perrin boğazın ezildiğini hissetti, kan tadı aldı.

Çekirge rahatlıkta yere kondu, öldürdüğü adamdan ayrılmıştı bile. Kürkü kanla keçeleşmişti, kendi kanı ve başkalarının kanlarıyla. Yüzündeki bir kesik sol gözünün olduğu yerde boş bir gözyuvası bırakmıştı. Sağlam gözü bir an Perrin'in gözleri ile buluştu. *Koş, kardeşim!* Sıçramak, son bir kez süzülmek için döndü ve bir mızrak onu yere mıhladı. İkinci bir çelik kaburgalarını deldi, altında yere saplandı. Tekmeler savurarak onu yerinde tutan mızrakları ısırmaya çalıştı. *Süzülmek.*

Perrin'in içini acı doldurdu ve içinde bir kurdun haykırışını taşıyan sözsüz bir çığlık attı. Düşünmeden, haykırmaya devam ederek öne sıçradı. Düşünemiyordu. Atlılar mızraklarını kullanamayacak kadar birbirlerine yaklaşmıştı ve balta ellerinde tüy gibi hafifti, çelikten dev gibi bir kurt dişi. Bir şey kafasına indi ve ölen kendisi mi, Çekirge mi, bilmeden yere yığıldı.

"... kartallar gibi süzülmek."

Perrin mırıldanarak, sersem sersem gözlerini açtı. Başı acıyordu ve bunun nedenini hatırlamıyordu. Işığa karşı gözlerini kırpıştırarak çevresine bakındı. Egwene diz çökmüş, onu izliyordu. Bir çiftlik evinin orta büyüklükte bir odası olabilecek kare seklinde bir çadırdaydılar. Zemin, kumaş kaplıydı. Her köşede, yüksek sehpaların üzerinde gaz lambaları parlak bir ışık veriyordu.

"Işık'a şükürler olsun, Perrin," diye nefes verdi kız. "Seni öldürmüş olmalarından korktum."

Perrin yanıt vermek yerine çadırdaki tek sandalyede oturan gri saçlı adama baktı. Bakışlarına, kara gözlü, babacan ifadeli bir yüz karşılık verdi. Zihninde, giydiği beyaz ve altın rengi, kolsuz cüppe, bembeyaz gömleğinin üzerine kayışlarla bağlanmış parlak zırh ile zıt bir yüz. İyicil bir yüze benziyordu, tok sözlü ve vakurdu, ve çadırdaki eşyaların zarif sadeliği ile uyumlu bir şey de vardı. Bir masa, katlanır bir yatak, düz beyaz leğen ve bir sürahi taşıyan bir sehpa ve üzerine basit, geometrik desenler işlenmiş tek bir ahşap sandık. Tahta olan eşyalar yumuşak bir parıltıya sahip olacak şekilde cilalanmıştı. Metal eşyalar parıldıyordu, ama çok parlak değillerdi ve gösterişli hiçbir şey yoktu. Çadırdaki her şey hüner izleri taşıyordu, ama yalnızca zanaatkarların Luhhan Usta, ya da dolap imalatçısı Aydaer Usta gibi çalışmasını izlemiş kişiler görebilirdi.

Adam kaşlarını çatarak küt parmakları ile iki küçük nesne yığınını karıştırdı. Perrin o yığınlardan birinin içeriklerini ve hançerini tanıdı. Moiraine'in verdiği gümüş para devrilerek yığından ayrıldı ve adam düşünceli bir biçimde onu yığına itti. Dudaklarını büzerek yığınları bıraktı ve masadan Perrin'in baltasını alıp kaldırdı. Dikkati Emond Meydanı'ndan gelenlere döndü.

Perrin ayağa kalkmaya çalıştı. İlk kez ellerinin ve ayaklarının bağlanmış olduğunu fark etti. Gözleri Egwene'e gitti. Kız üzüntüyle omuz silkti ve Perrin arkasını görebilsin diye döndü. El ve ayak bileklerine yarım düzine halat dolanmıştı ve derisine bastırıyorlardı. El ve ayak bileklerindeki bağların arasında bir ip gerilmişti, ayağa kalkacak olursa doğrulmasını engelleyecek kadar kısa bir ipti.

Perrin bakakaldı. Bağlanmış olmaları yeterince şaşırtıcıydı, ama üstlerinde atları tutacak kadar çok ip vardı. *Bizim ne olduğumuzu sanıyorlar?*

Gri saçlı adam düşünceli ve meraklı, onları izliyordu. Bir sorunu çözmeye çalışan al'Vere Efendi'ye benziyordu. Baltayı, unutmuş gibi tutuyordu.

Çadırın kapısı yana kaydı ve uzun boylu bir adam içeri girdi. Yüzü uzun ve zayıftı, gözleri o kadar derindi ki, mağaralardan dışarı bakıyor gibiydi. Üzerinde fazla et yoktu, yağ hiç yoktu, derisi altındaki kasların ve kemiklerin üzerinde gerilmişti.

Perrin, dışarıdaki geceye, kamp ateşlerine, çadırın girişinde nöbet tutan iki beyazpelerinliye bir göz attı ve çadırın kapısı yerine düştü. Yeni gelen çadıra girer girmez, demirden bir çubuk gibi dimdik durdu, önüne, çadırın uzak duvarına gözlerini dikti. Zincir ve plaka zırhı, kar beyazı pelerini ve gömleği üzerinde gümüş gibi parlıyordu.

"Lord Kumandanım." Sesi de duruşu kadar sert ve gıcırtılıydı, ama bir şekilde düz ve ifadesizdi.

Gri saçlı adam kayıtsız bir hareket yaptı. "Rahat, Byar Evlat. Bu... karşılaşma için verdiğimiz kayıpları hesapladın mı?"

Uzun boylu adam ayaklarını ayırdı, ama Perrin bunun dışında duruşunda rahatlığa benzer hiçbir şey göremedi. "Dokuz adam öldü, Lord Kumandan ve yirmi üç adam yaralandı. Yedisinin durumu ağır. Ama hepsi at binebilir. Otuz atın öldürülmesi gerekti. Dizardı kirişleri koparılmıştı!" Duygusuz sesi ile bunu vurguladı, sanki atların başına gelen adamların ölümleri ve yaralanmalarından daha kötüymüş gibi. "Kalan atların çoğu dağıldı. Gün doğduğunda onları bulabiliriz, Lord Kumandan, ama onları uzaklara sürecek kurtlar varken hepsini toplamak günler alabilir. Onları koruması gereken adamlar Caemlyn'e varana kadar gece nöbetine verildi."

"Elimizde günler yok, Byar Evlat," dedi gri saçlı adam ılımlı bir sesle. "Şafakta yola çıkıyoruz. Hiçbir şey bunu değiştiremez. Caemlyn'e zamanında ulaşmalıyız, değil mi?"

"Emredersiniz, Lord Kumandanım."

Gri saçlı adam Perrin ve Egwene'e bir bakış fırlattı, sonra bakışlarını çevirdi "Bu iki genç dışında, durumu nasıl açıklayabiliriz?"

Byar derin bir nefes aldı ve bir an duraksadı. "Bunlarla birlikte olan kurdun derisini yüzdürdüm, Lord Kumandan. Deri, Lord Kumandanımın çadırı için güzel bir halı olacak."

Çekirge! Perrin ne yaptığını fark etmeden hırladı ve ipleri ile mücadele etti. İpler derisini kesti; bilekleri kanla kayganlaştı ama kopmadılar.

Byar ilk defa tutsaklara baktı. Egwene, adamdan uzaklaşmaya başladı. Adamın yüzü de sesi gibi ifadesizdi, ama çukur gözlerinde zalim bir ışık yanıyordu. *Tıpkı Ba'alzamon'un gözlerinde yanan alevler gibi.* Byar, bu geceden önce hiç görmediği insanlarmış gibi değil, uzun yıllardır düşmanları olan insanlarmış gibi nefret ediyordu onlardan.

Perrin bakışlarına meydan okurcasına karşılık verdi. Dişlerini adamın boğazında hayal edince ağzı gergin bir gülümseme ile kıvrıldı.

Yüzündeki gülümseme aniden solan Perrin silkelendi. *Dişlerim mi? Ben bir insanım, kurt değil! Işık, bunun bir sonu olmalı!* Ama yine de Byar'ın nefret dolu bakışlarına nefretle karşılık verdi.

"Kurt derilerinden hoşlanmam, Byar Evlat." Lord Kumandan'ın sesindeki paylama nazikti, ama Byar'ın sırtı yine kaskatı oldu, gözleri çadırın duvarına dikildi. "Bu gece başarılanların raporunu veriyordun, değil mi?"

"Elli ya da daha fazla hayvandan oluşan bir sürünün saldırdığını tahmin ediyorum, Lord Kumandan. Bunların yaklaşık yirmi, belki otuz tanesini öldürdük. Leşlerini bu gece getirmek için daha fazla atı riske atmak istemedim. Sabah toplatıp, geceleyin sürünerek gitmiş olmayanları yaktırırım. Bu ikisinin dışında, en az bir düzine daha insan vardı. Sanırım dört ya da beşinden kurtulduk, ama Karanlıkdostlarının kayıplarını gizlemek için ölülerini götürme eğilimleri düşünülürse, ceset bulacağımızdan şüpheliyim. Bu planlı bir pusu gibi görünüyor, ama insanın aklına..."

Zayıf adam konuşmaya devam ederken Perrin'in boğazı tıkandı. *Elyas?* İhtiyatla, gönülsüzce, Elyas'a, kurtlara uzandı... ve hiçbir şey bulamadı. Sanki hiç kurtların zihnini hissetmemiş gibiydi. *Ya öldüler, ya da seni terk*

ettiler. Acı bir kahkaha atmak istedi. Sonunda baştan beri istediği olmuştu, ama bedeli çok ağırdı.

Gri saçlı adam tam o sırada güldü, tok, alaycı bir gülüş. Byar'ın yanaklarında kırmızı noktalar belirdi. "Demek, Byar Evlat, elliden fazla kurt ve en az bir düzine Karanlıkdostunun planlı pususuna düştüğümüzü tahmin ediyorsun. Öyle mi? Belki birkaç harekat daha gördükten sonra..."

"Ama, Lord Kumandan Bornhald..."

"Altı veya sekiz kurt olduğunu söyleyebilirim Byar Evlat, ve belki bu ikisinden başka insan yoktu. Gerçek bir şevkin var, ama şehirlerin dışında hiç deneyimin yok. Sokaklar ve evler çok uzakken *Işık gelmek* farklı bir şeydir. Kurtlar geceleyin olduklarından fazla görünebilir, insanlar da. En fazla altı ya da sekiz, bence." Byar'ın yüzü yavaş yavaş daha da kızardı. "Aynı zamanda, buraya bizimle aynı sebep için geldiklerini tahmin ediyorum: herhangi bir yönde, bir günlük mesafe dahilinde tek kolay su kaynağı. Çocukların içinde casuslar ve hainler aramaktan çok daha basit bir açıklama ve genellikle en basit açıklama en doğrusudur. Deneyim kazandıkça öğreneceksin."

Babacan adam konuşurken Byar'ın yüzü ölü gibi beyazladı; sıska yanaklarındaki iki nokta, kırmızıdan mora dönüştü. Gözleri bir anlığına iki tutsağı biçti.

Artık bizden daha fazla nefret ediyor, diye düşündü Perrin. *Bunları duyduğumuz için. Ama neden bizden başlangıçta nefret ediyordu?*

"Bu konuda ne düşünüyorsun?" dedi Lord Kumandan, Perrin'in baltasını kaldırarak.

Byar sorarcasına komutanına baktı ve silahı almak üzere katı duruşunu bozmak için adamın başını sallamasını bekledi. Baltayı tarttı, şaşkın bir homurtu çıkardı, sonra çadır tavanını kıl payı kaçıran bir yay çizerek başının üzerinde savurdu. Silahı, sanki ellerinde baltayla doğmuş gibi emin bir tavırla tutuyordu. Yüzünden kıskanç bir hayranlık ifadesi geçti, ama baltayı indirdiği zaman yüzü her zamanki gibi ifadesizdi.

"Mükemmel bir dengesi var, Lord Kumandan. Sade, ama çok iyi bir silah imalatçısı tarafından yapılmış, hatta belki bir usta tarafından." Gözleri kara

kara yanarak tutsaklara çevrildi. "Bir köylü silahı değil, Lord Kumandan. Ne de bir çiftçi silahı."

"Hayır." Gri saçlı adam, torunlarının yaramazlık yaptığını bilen iyilik dolu bir dede gibi bitkin, hafifçe paylayan bir gülümseme ile Perrin ve Egwene'e döndü. "Adım Geofram Bornhald," dedi. "Anladığım kadarıyla sen Perrin'sin. Ama sen, genç hanım, ismin nedir?"

Perrin ona dik dik baktı, ama Egwene başını iki yana salladı. "Aptal olma, Perrin. Adım Egwene."

"Yalnızca Perrin ve yalnızca Egwene," diye mırıldandı Bornhald. "Ama sanırım gerçekten Karanlıkdostuysanız, kimliklerinizi elinizden geldiğince gizlemeye çalışacaksınız."

Perrin dizlerinin üzerinde doğruldu; bağları yüzünden daha fazla kalkamıyordu. "Biz Karanlıkdostu değiliz," diye itiraz etti öfkeyle.

Sözcükler ağzından tamamen çıkmadan Byar yanına ulaştı. Adam yılan gibi hareket ediyordu. Perrin kendi baltasının sapının ona doğru savrulduğunu gördü, eğilmeye çalıştı, ama kalın sap kulağının üzerine çarptı. Yalnızca darbeden uzaklaşıyor olduğu gerçeği kafasının yarılmasını engelledi. Yine de gözlerinde ışıklar çaktı. Yere çarparken nefesi kesildi. Kulakları çınlamaya, yanağından aşağı kan akmaya başladı.

"Buna hakkınız yoktu," diye başladı Egwene ve balta sapı ona doğal savrulurken çığlık attı. Kendini yana attı, o yerdeki kumaşa dolanırken balta sapı ıslık çalarak üzerinden geçti.

"Işıkla Kutsanmış'la konuşurken," dedi Byar, "dilini tutacaksın, yoksa onu keserim." En kötüsü, sesinde hiç duygu olmamasıydı. Dillerini kesmek ona ne zevk, ne üzüntü verecekti; yalnızca yapacağı bir şeydi.

"Sakin ol, Byar Evlat." Bornhald bakışlarını tutsaklarına çevirdi. "Sanırım Kutsanmış'la ya da Işığın Çocuklarının Lord Kumandanı ile ilgili çok şey bilmiyorsunuz, değil mi? Hayır, bildiğinizi düşünmemiştim. Eh, en azından Byar Evlat'ın hatırına itiraz etmeye ya da bağırmaya kalkmayın, olmaz mı? Işık'ta yürümenizden çok istediğim bir şey yok ve öfkeye kapılmanın hiçbirimize faydası olmaz."

Perrin, tepelerine dikilmiş zayıf yüzlü adama baktı. *Byar Evlat'ın hatırına mı?* Lord Kumandan'ın Byar'a onları rahat bırakmasını söylemediğini fark etti. Byar'la göz göze geldi ve adam gülümsedi; gülümseme adamın yalnızca ağzına dokundu, ama yüzünün derisi daha gerildi, öyle ki kafatası gibi görünmeye başladı. Perrin ürperdi.

"Kurtlarla koşan adamları duydum," dedi Bornhald düşünceler içinde, "ama daha önce hiç görmemiştim. Sözde kurtlarla ve Karanlık Varlık'ın başka yaratıkları ile konuşan insanlar. Pis bir iş. Son Savaş'ın gerçekten de geldiğinden korkuyorum."

"Kurtlar..." Byar'ın çizmesi geri çekilince Perrin sustu. Derin bir nefes aldı ve daha ılımlı bir sesle devam etti. Byar hayal kırıklığıyla yüzünü buruşturarak ayağını indirdi. "Kurtlar Karanlık Varlık'ın yaratıkları değil. Karanlık Varlık'tan nefret ederler. En azından, Trolloclardan ve Soluklardan nefret ediyorlar." Gergin yüzlü adamın kendi kendine başını salladığını görünce şaşırdı.

Bornhald bir kaşını kaldırdı. "Sana kim söyledi?"

"Bir Muhafız," dedi Egwene. Byar'ın hararetli bakışları önünde geriledi. "Kurtların Trolloclardan, Trollocların da kurtlardan nefret ettiğini söyledi." Perrin, kızın Elyas'tan bahsetmemesine memnun oldu.

"Bir Muhafız," diye içini çekti gri saçlı adam. "Tar Valon cadılarının bir yaratığı. Kendisi Karanlıkdostu iken ve Karanlıkdostlarının hizmetkârı iken o tip adamlar başka ne diyebilir ki? Trollocların kurt dişlerine ve burunlarına, kurt kürküne sahip olduklarını bilmiyor musunuz?"

Perrin zihnini berraklaştırmaya çalışarak gözlerini kırpıştırdı. Beyni hâlâ acıyla pelteye dönüşmüş gibiydi, ama burada yanlış bir şey vardı. Fakat düşüncelerini, yanlış olan şeyi ayırt edecek kadar düzenleyemiyordu.

"Hepsi değil," diye mırıldandı Egwene. Perrin, Byar'a ihtiyatlı bir bakış fırlattı, ama zayıf adam yalnızca kızı izlemekle yetindi. "Bazılarının koçlar ya da keçiler gibi boynuzları var, ya da şahin gagaları, ya da... ya da... her tür şey."

Bornhald hüzünle başını iki yana salladı. "Size her şansı veriyorum, ama her sözcüğünüzle daha derine batıyorsunuz." Bir parmağını kaldırdı.

"Kurtlarla koşuyorsunuz, Karanlık Varlık'ın yaratıkları ile." İkinci parmağını kaldırdı. "Bir Muhafız tanıdığınızı itiraf ediyorsunuz, Karanlık Varlık'ın bir başka yaratığı. Yalnızca geçerken bile olsa, size böyle bir şey söyleyeceğinden kuşkuluyum." Üçüncü parmak. "Sen, çocuk, cebinde bir Tar Valon işareti taşıyorsun. Tar Valon dışında çoğu insan bunlardan elinden geldiğince çabuk kurtulur. Tar Valon cadılarına hizmet etmedikleri sürece." *Dördüncü.* "Çiftçi çocuğu gibi giyinmişken yanında bir savaşçı silahı taşıyorsun. Demek ki kılık değiştirmişsin." Baş parmak kalktı. "Trolloclardan ve Myrddraallerden haberiniz var. Bu kadar güneyde, ancak birkaç alim ve Sınırboyları'na gidenler onların hikâye olmadığına inanır. Belki Sınırboyları'na gitmişsinizdir, ha? Eğer öyleyse söyleyin, nereye? Ben Sınırboyları'nda epey yolculuk yaptım; oraları çok iyi bilirim. Hayır mı? Ah, pekâlâ o zaman." Açtığı eline baktı, sonra elini masaya indirdi. Dede ifadesi, torunlarının gerçekten de çok ciddi bir yaramazlık yaptığını söylüyordu. "Gecenin içinde kurtlarla koşmanız hakkında gerçeği neden söylemiyorsunuz?"

Egwene ağzını açtı, ama Perrin, kızın çenesindeki inatçı ifadeyi gördü ve daha önce uydurdukları hikâyelerden birini anlatacağını hemen anladı. Bu işe yaramazdı. *Şimdi, burada değil.* Perrin'in başı ağrıyordu, düşünecek zamanı olmasını diliyordu, ama zaman yoktu. Bu Bornhald'ın nerelere gittiğini, hangi toprakları ve şehirleri tanıdığını kim bilebilirdi? Onları yalan söylerken yakalarsa, gerçeğe dönmek için fırsatları olmayabilirdi. Bornhald o zaman Karanlıkdostu oldukları konusunda ikna olurdu.

"Biz İki Nehirliyiz," dedi çabucak.

Egwene kendine hakim olamadan önce ona öylece bakakaldı, ama delikanlı gerçeğe ya da onun bir versiyonuna sadık kaldı. İkisi, Caemlyn'i görmek için İki Nehir'den ayrılmıştı. Yolda büyük bir şehrin yıkıntılarını duymuşlardı, ama Shadar Logoth'u bulduklarında orada Trolloclar vardı. İkisi Arinelle Irmağı'nın karşısına kaçmayı başarmışlar, fakat kaybolmuşlardı. Sonra onları Caemlyn'e götürmeyi teklif eden bir adamla karşılaşmışlardı. Adam, adının onları ilgilendirmediğini söylemişti ve hiç de dost canlısı davranmamıştı, ama bir kılavuza ihtiyaçları vardı. Kurtları ilk, Işığın Çocukları ortaya çıktıktan sonra görmüşlerdi. Tek yaptıkları,

kurtlar tarafından yenmemek ve atlılar tarafından öldürülmemek için saklanmaya çalışmak olmuştu.

"... Sizin Işığın Çocukları olduğunuzu bilseydik," diye bitirdi, "yardım için size başvururduk."

Byar inanmazlık içinde hıhladı. Perrin pek aldırmıyordu; eğer Lord Kumandan ikna olursa, Byar onlara zarar veremezdi. Lord Kumandan Bornhald emrederse Byar'ın nefes almaktan vazgeçeceği açıktı.

"Bu hikâyede Muhafız yok," dedi gri saçlı adam bir dakika sonra.

Perrin'in icadı başarısız olmuştu; durup düşünmesi gerektiğini biliyordu. Egwene imdadına yetişti. "Baerlon'da karşılaştık. Şehir kıştan sonra madenlerden gelen adamlarla doluydu ve handa aynı masaya oturtulduk. Yalnızca yemek boyunca konuştuk."

Perrin yine nefes almaya başladı. *Teşekkür ederim, Egwene.*

"Onlara eşyalarını geri ver, Byar Evlat. Silahları değil, elbette."

Byar şaşkınlık içinde ona bakınca, Bornhald ekledi, "Yoksa aydınlanmamış olanları soyanlardan mısın, Byar Evlat? Bu kötü bir şey, değil mi? Hiç kimse hem hırsız olup, hem Işık'ta yürüyemez." Byar bu fikir karşısında hissettiği inanmazlık ile mücadele ediyor gibiydi.

"Bizi bırakıyor musunuz?" Egwene şaşırmış görünüyordu. Perrin başını kaldırıp Lord Kumandan'a baktı.

"Elbette hayır, çocuğum," dedi Bornhald hüzünle. "İki Nehirli olmanız konusunda doğruyu söylüyor olabilirsiniz. Baerlon'u ve madenleri biliyorsunuz. Ama Shadar Logoth...? Bu ismi gerçekten pek az sayıda insan bilir ve bilenlerin çoğu Karanlıkdostudur. İsmi bilecek kadar çok şey bilen herkes, oraya gitmemesi gerektiğini de bilir. Amador yolunda daha iyi bir hikâye bulmanızı öneririm. Zamanınız olacak, çünkü Caemlyn'de durmamız gerekecek. Gerçeği tercih ederim, çocuğum. Gerçekte ve Işık'ta özgürlük vardır."

Byar, gri saçlı adama göstermesi gereken saygıyı bir an unuttu. Tutsaklardan komutanına döndü ve sözlerinde öfke dolu bir paylama vardı. "Yapamazsınız! Buna izin yok!" Bornhald sorgularcasına bir kaşını kaldırdı

ve Byar kendini toparladı, yutkundu. "Beni affedin, Lord Kumandanım. Kendimi unuttum ve alçakgönüllülükle affınızı diliyorum ve vereceğiniz cezaya razı oluyorum, ama Caemlyn'e zamanında ulaşmamız gerektiğini Lord Kumandan bizzat söyledi ve atlarımızın çoğu gitmişken, yanımızda tutsak taşımadan da güçlük çekeceğiz."

"Peki sen ne önerirsin?" diye sordu Bornhald sakinlik içinde.

"Karanlıkdostlarının cezası ölümdür." Düz sesi söylediklerini daha da sinir bozucu yaptı. Bir böceği ezmekten bahsediyor da olabilirdi. "Gölge ile anlaşma yapılmaz. Karanlıkdostları için merhamet yoktur."

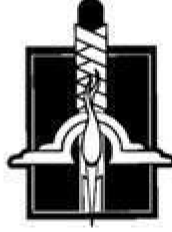
"Şevkin övgüye değer, Byar Evlat, ama, sık sık oğlum Dain'e söylediğim gibi, aşırı şevk acı verici bir kusurdur. İlkelerin söylediği bir başka şeyi hatırla. 'Hiç kimse Işık'a getirilemeyecek kadar kaybolmamıştır.' Bu ikisi genç. Henüz Gölge'nin derinliklerine dalmış olamazlar. Gözlerindeki Gölge'nin kaldırılmasına izin verirlerse, hâlâ Işık'a getirilebilirler. Onlara bu fırsatı vermeliyiz."

Perrin bir an Byar ile onların arasında duran bu babacan adama sevgi duydu. Sonra Bornhald babacan gülümsemesini Egwene'e çevirdi.

"Eğer Amador'a ulaştığımız zaman Işık'a dönmeyi reddedersen, seni Sorguculara teslim etmek zorunda kalırım ve onların yanında Byar'ın şevki güneşin yanındaki mum kadardır." Gri saçlı adamın sesi, yapmak zorunda olduğu şeyden üzüntü duyan, ama görevi olan şeyi yapmaktan başka hiçbir niyeti olmayan bir adam gibi çıkıyordu. "Tövbe et, Karanlık Varlık'ı terk et, Işık'a gel, günahlarını itiraf et, kurtlarla ilgili bu şer hakkında bildiklerini anlat, Sorgucuların kurtulursun. Işık'ta, özgür yürürsün." Bakışları Perrin'e odaklandı ve hüzünle içini çekti. Perrin'in belkemiği buz kesti. "Ama sen, İki Nehirli Perrin. Çocuklardan ikisini öldürdün." Hâlâ Byar'ın elinde duran baltaya dokundu. "Korkarım Amador'da seni darağacı bekliyor."

31. BÖLÜM

Akşam Yemeğin İçin Çal

Rand gözlerini kısarak, yolun üç, dört dönemeç ilerisinde yükselen toz bulutunu izledi. Mat çoktan yolun kıyısındaki yabani çalılara yönelmişti. Çalıların yeşil ve dolaşık dalları, diğer tarafa geçmenin bir yolunu bulurlarsa, onları bir duvar kadar iyi gizleyecekti. Yolun karşı tarafında adam boyu çalıların seyrek, kahverengi iskeletleri uzanıyordu ve ötede sekiz yüz metrelik açık bir alan, sonra orman vardı. Uzun zaman önce terk edilmiş bir çiftliğin parçası olabilirdi, ama hemen saklanılacak bir yer sunmuyordu. Rand, toz bulutunun ve rüzgârın hızını tahmin etmeye çalıştı.

Ani bir esinti, çevresinde tozlar uçurdu, her şeyi görünmez kıldı. Rand gözlerini kırpıştırdı, burnuna ve ağzına örttüğü düz, siyah atkıyı düzeltti. Atkı artık eskisi kadar temiz değildi ve yüzünü kaşındırıyordu, ama aldığı her nefes ile toz solumasını engelliyordu. Atkıyı ona bir çiftçi vermişti, yanaklarında endişe kırışıkları olan uzun yüzlü bir adam.

"Neden kaçıyorsunuz, bilmiyorum," demişti kaşlarını endişeli bir biçimde çatarak. "Ve bilmek de istemiyorum. Anlıyor musunuz? Ailem." Çiftçi aniden cebinden iki uzun yün atkı çıkarmış, onlara uzatmıştı. "Çok değil, ama alın. Oğullarıma ait. Başka atkıları da var. Beni tanımıyorsunuz, anladınız mı? Kötü zamanlarda yaşıyoruz."

Rand atkıya değer veriyordu. Beyazköprü'den bu yana gördüğü iyiliklerin listesi kısaydı ve daha fazla uzayacağını sanmıyordu.

Başına sardığı atkı yüzünden gözleri dışında hiçbir şey görülmeyen Mat, yapraklı dalları çekerek yüksek çalı çitin içini araştırdı.

Rand, kemerindeki balıkçıl damgalı kabzaya dokundu, ama elini indirdi. Şimdiye dek bir kez çalıda delik açmak onları neredeyse ele verecekti. Toz bulutu onlara doğru geliyordu ve uzun süredir dağılmamıştı. Rüzgâr değildi. En azından yağmur yağmıyordu. Yağmur, tozu yere yapıştırıyordu. Ne kadar şiddetli yağarsa yağsın, sert yolu çamura çeviremiyordu, ama yağmur yağdığı zaman toz olmuyordu, işitecek kadar yaklaşmadan önce birisinin geldiğini gösteren tek şey tozdu. Bazen bu bile çok geç oluyordu.

"Burada," diye seslendi Mat yumuşak sesle. Çalıdan dışarı adım atmış gibiydi.

Rand o noktaya seyirtti. birisi eskiden oraya bir delik açmıştı. Kısmen çalının büyümesi ile kapanmıştı ve üç adım öteden diğer yerler kadar aşılmaz görünüyordu, ama yakından bakınca, yalnızca ince dallardan oluşan bir perde görülüyordu. Rand, aradan geçerken atların geldiğini duydu. *Rüzgâr değil.*

Ancak örtülmüş açıklıktan yolu gözetledi, atlılar gelip geçerken kılıcının kabzasını kavradı. Beş... altı... yedi atlı. Sade giyimli adamlar, ama kılıçları ve mızrakları köylü olmadıklarını söylüyordu. Bazıları metal plakalar kakılmış deri tunikler giymişti ve ikisinin yuvarlak, çelik miğferleri vardı. Muhtemelen iki iş arasında serbest kalan tüccar koruyucuları. *Belki.*

İçlerinden biri açıklığın önünden geçerken bakışlarını kayıtsızca çalı çitte dolaştırdı ve Rand kılıcını bir santim çekti. Mat köşeye kıstırılmış bir porsuk gibi sessizce dişlerini çıkararak atkısının üzerinden gözlerini kıstı. Eli ceketinin altındaydı; tehlike hissettiğinde hep Shadar Logoth'dan aldığı hançeri kavrıyordu. Rand artık kendisini mi, yoksa yakut kabzalı hançeri mi koruduğundan emin olamıyordu. Son zamanlarda Mat bir yayı olduğunu sık sık unutuyordu.

Atlılar yavaş bir tırıs ile geçtiler, kararlılıkla, ama acele etmeden uzaklaştılar. Çalının içinden toz sızdı.

Rand toynakların sesi solduktan sonra ihtiyatla başını delikten çıkardı. Toz bulutu, ikisinin geldiği yönde epey uzaklaşmıştı. Gökyüzü doğuda açıktı. Yola süründü, batıdaki toz sütununu izledi.

"Bizim peşimizde değiller," dedi, yarı bildiri, yarı soru biçiminde.

Mat arkasından çıktı, ihtiyatla iki yöne baktı. "Belki," dedi. "Belki."

Hangisini kastettiği konusunda Rand'ın en ufak bir fikri yoktu, ama başını salladı. *Belki.* Caemlyn Yolu'ndaki yolculukları böyle başlamamıştı.

Beyazköprü'den ayrıldıktan uzun zaman sonra, Rand aniden kendisini arkasındaki yola bakarken bulmuştu. Bazen nefesini tutmasına sebep olan birisini görüyordu, yolda seyirten uzun boylu zayıf bir adam, ya da bir arabanın üzerinde, sürücünün yanında sıska, beyaz saçlı biri, ama hepsi yaya giden bir çerçi ya da pazara giden çiftçiler çıkıyordu. *Thom Merrilin değil.* Günler geçtikçe umutlar soldu.

Yolda epey trafik vardı; at ve yolcu arabaları, atlılar, yayalar. Tek tek ya da gruplar halinde geliyorlardı, tüccar arabalarından bir kafile ya da birlikte at süren bir düzine adam. Yolu tıkamıyorlardı ve genellikle görünürde sert yolun iki yanında sıralanan yapraksız ağaçlardan başka bir şey olmuyordu, ama kesinlikle Rand'ın İki Nehir'de gördüğünden daha fazla yolcu vardı.

Çoğu onlarla aynı yöne gidiyordu; doğuya, Caemlyn'e doğru. Bazen bir süre bir çiftçinin arabasına biniyorlardı, iki kilometre için, belki on, ama daha çok yürüyorlardı. Atlılardan kaçınıyorlardı; uzakta tek bir atlı bile görseler yoldan kaçıyorlar, geçene kadar saklanıyorlardı. Atlıların hiçbiri siyah pelerin giymiyordu ve Rand bir Soluk'un geldiğini görmelerine izin vereceğini düşünmüyordu aslında, ama işi şansa bırakmanın gereği yoktu. Başlangıçta yalnızca Yarı-insanlardan korkuyorlardı.

Beyazköprü'den sonraki ilk köy, Emond Meydanı'na o kadar benziyordu ki, gördüğü zaman Rand'ın adımları ağırlaştı. Yüksek tepeli saz damlar, evlerin arasındaki çitin üzerinden dedikodu yapan köylü kadınlar, köy çayırında oynayan çocuklar. Kadınların saçları omuzlarında örülmemiş, sarkıyordu ve farklı olan başka küçük şeyler vardı, ama hepsi bir arada, Rand'ın köyü gibi görünüyordu. İnekler çayırda otluyor, kazlar kasıla kasıla yolu geçiyordu. Otların tamamen yok olduğu yerlerde, çocuklar tozun

içinde yuvarlanıyor, kahkahalar atıyordu. Rand ve Mat geçerken dönüp bakmadılar bile. Farklı olan bir şey de buydu. Yabancılar burada sıra dışı değildi; iki yabancı ikinci bir bakışı hak etmiyordu bile. Köy köpekleri o ve Mat geçerken yalnızca başlarını kaldırıp kokluyorlardı; hiçbiri yerinden kıpırdamıyordu.

Köyden geçerlerken akşam çöküyordu. Pencerelerde ışıklar belirirken Rand'ın içi özlemle doldu. *Neye benzerse benzesin,* diye fısıldadı küçük bir ses kafasında, *burası senin köyün değil. O evlerden birine giremezsin, Tam orada olmayacak. Olsaydı, yüzüne bakabilir miydin? Artık biliyorsun, değil mi? Nereli ve kim olduğun gibi küçük şeyler dışında. Sayıklama değil.* Kafasının içinde yankılanan kahkahaya karşılık sırtını kamburlaştırdı. *Duran da olur,* diye kıkırdadı ses. *Hiçbir yere ait değilken, Karanlık Varlık seni işaretlemişken her yer aynı.*

Mat, Rand'ın kolunu çekiştirdi, ama Rand kolunu kurtardı ve evlere baktı. Durmak istemiyordu, bakmak ve hatırlamak istiyordu. *Köye ne kadar benziyor, ama sen köyünü bir daha asla göremeyeceksin, değil mi?*

Mat onu yine çekiştirdi. Yüzü gergin, ağzının ve gözlerinin çevresindeki deri beyazdı. "Haydi," diye mırıldandı Mat. "Haydi." Köye, orada saklanan bir şey olduğundan kuşkulanırmış gibi baktı. "Haydi. Henüz duramayız."

Rand tam bir çember çizerek tüm köyü taradı ve içini çekti. Beyazköprü'den çok uzak değildiler. Myrddraaller, Beyazköprü'nün duvarlarından görülmeden geçebiliyorsa, bu köyü aramakta hiçbir güçlük çekmezlerdi. Saz damlı evler arkada kalana kadar ötedeki kırlara sürüklenmesine izin verdi.

Gece çöktükten sonra, ay ışığında, ölü yapraklarını hâlâ taşıyan çalıların dibinde uygun bir nokta buldular. Midelerini, yakındaki sığ bir dereden soğuk suyla doldurdular ve ateş yakmadan pelerinlerine sarınıp yere kıvrıldılar. Ateş görülebilirdi; üşümek daha iyiydi.

Rand, anılarından huzursuz, sık sık uyanıyordu ve her seferinde Mat'in uykusunda mırıldandığını, döndüğünü duyabiliyordu. *Rüya görmedi,* en azından gördüğünü hatırlamıyordu, ama yine de iyi uyuyamadı. *Köyünü bir daha asla göremeyeceksin.*

Onları rüzgârdan, hatta bazen soğuk yağmurdan koruyacak, pelerinlerinden başka hiçbir şey olmadan geçirdikleri tek gece bu değildi. Midelerini soğuk sudan başka bir şeyle doldurmadan geçen tek öğün bu değildi. Paralarını bir araya getirince, handa birkaç kez yemek yemeye yetiyordu, ama bir gecelik yatak tutmak çok pahalıydı. İki Nehir dışında her şey çok pahalıydı, Arinelle'in bu tarafında, Baerlon'dakinden de fazlaydı. Kalan paralarını acil durumlara saklıyorlardı.

Bir akşam, guruldayamayacak kadar boş midelerle bata çıka yürürlerken, güneş alçak ve zayıf parlarken, görünürde çalılardan başka bir şey yokken, Rand, kabzasında yakut olan hançerden bahsetti. Gökyüzünde kara bulutlar toplanıyordu, gece yağmur yağacaktı. Rand şanslı olacaklarını umuyordu; belki buz gibi bir serpintiden başka bir şey yağmazdı.

Mat'in durduğunu ancak birkaç adım geçtikten sonra fark etti. O da durdu, çizmelerinin içinde ayak parmaklarını kıvırdı. En azından ayakları sıcaktı. Omuzlarındaki kayışları kaydırdı. Battaniye rulosu ve Thom'un bohça yapılmış pelerini ağır değildi, ama boş mideyle yürünen birkaç kilometreden sonra birkaç kilo bile çok ağır geliyordu. "Sorun ne, Mat?" dedi.

"Neden onu satmaya bu kadar heveslisin?" diye sordu Mat öfkeyle. "Onu ben buldum. Saklamak isteyebileceğim hiç aklına geldi mi? Hiç olmazsa bir süre. Eğer bir şey satmak istiyorsan, o lanet kılıcı sat!"

Rand elini balıkçıl damgalı kabzada gezdirdi. "Bu kılıcı bana babam verdi. Onundu. Babanın verdiği bir şeyi satmanı istemezdim senden. Kan ve küller, Mat, aç gezmek hoşuna mı gidiyor? Her neyse, onu alacak birisini bulabilsen bile, böyle bir kılıç ne getirir ki? Bir çiftçi kılıcı ne yapsın? O yakut, Caemlyn'e arabayla, gitmemize yetecek kadar para eder. Hatta belki Tar Valon'a. Ve her öğünü handa yeriz ve her gece yatakta uyuruz. Belki dünyanın yarısını yürüyerek aşmak ve yerde uyumak fikrinden hoşlanıyorsundur, ha?" Mat'e dik dik baktı, arkadaşı bakışlarına karşılık verdi.

O şekilde yolun ortasında durdular. Sonunda Mat aniden huzursuzca omuz silkti ve bakışlarını yere indirdi. "Onu kime satayım, Rand? Bir çiftçi tavukla öder karşılığını; tavuk vererek araba alamayız. Ve geçtiğimiz

herhangi bir köyde onu çıkarsam, muhtemelen çaldığımızı düşünürler. Işık bilir, o zaman neler olur?"

Rand bir an sonra gönülsüzce başını salladı. "Haklısın. Biliyorum. Üzgünüm; seni terslemek istemedim. Yalnızca açım ve ayaklarım acıyor."

"Benimkiler de." Öncekinden de büyük bir bitkinlikle yürüyerek yola koyuldular. Rüzgâr yükselerek yüzlerine toz uçurdu. "Benimkiler de." Mat öksürdü.

Çiftlikler, onlara biraz yiyecek ve soğuktan uzak birkaç gece geçirmelerini sağladı. Çalıların altında geçirilen bir gece ile karşılaştırılınca, bir saman yığını, içinde ateş yanan bir oda kadar sıcaktı ve saman yığınları, üzerinde örtü olmasa da, yeterince derine gömülürsen en şiddetli yağmurları bile geçirmiyordu. Mat birkaç kez yumurta çalmayı denedi ve bir kez uzun bir ipin ucunda otlamaya bırakılmış bir ineği sağmaya çalıştı. Çoğu çiftliğin köpekleri vardı ve çiftlik köpekleri dikkatliydi. Rand'a göre, enselerinde uluyan köpeklerle üç kilometre koşmak, iki, üç yumurta için çok büyük bir bedeldi, özellikle de köpeklerin gidip, sığındıkları ağaçtan inmelerine izin vermesinden önce saatler geçtiği zaman. Asıl üzüldüğü o saatlerdi.

Bunu yapmaktan hoşlanmıyordu, ama Rand çiftlik evlerine gündüz yaklaşmayı tercih ediyordu. Buna rağmen birkaç kez, daha tek laf edilmeden köpekleri üstlerine saldılar, çünkü söylentiler ve zamanların kötülüğü, başkalarından uzak yaşayan insanların yabancılardan şüphelenmesine sebep oluyordu, ama sık sık bir saat odun kesmek ya da su çekmek bir öğün ve bir yatak kazanmalarını sağlamıştı; o yatak, ahırdaki bir saman yığını olsa bile. Ama bir iki saat iş yapmak, yerlerinde saydıkları bir iki saat gün ışığı demekti, Myrddraallerin yetişmesi için bir iki saat. Rand bazen Solukların bir saatte ne kadar yol yaptıklarını merak ediyordu. Boşa geçen her dakikaya sinirleniyordu, ama bir çiftçi karısının sıcak çorbasını kaşıklarken bunu hiç düşünmüyordu. Ve yiyecek bulamadıklarında, geçen her dakikayı Caemlyn'e ilerlemek için kullandıklarını düşünmek, boş midelerini yatıştırmaya pek yaramıyordu. Rand zaman harcamak mı daha kötü, yoksa aç gezmek mi, karar veremiyordu, ama Mat midesi ya da yakalanma endişelerinin ötesine geçmişti.

"Hem, onlar hakkında ne biliyoruz ki?" diye sordu Mat bir akşam, küçük bir çiftlikte, ahırdaki tezekleri temizlerlerken.

"Işık, Mat, onlar bizim hakkımızda ne biliyorlar?" Rand hapşırdı. Bellerine kadar soyunmuşlardı, her tarafları ter ve saman kaplanmıştı, saman tozları havada asılıydı. "Benim bildiğim, bize biraz kuzu kızartması ve uyumak için gerçek bir yatak verecekleri."

Mat, yabasını samanlara ve tezeğe daldırdı ve bir elinde kova, diğerinde bir tabure, ahırdan çıkan çiftçiye kaşlarını çatarak yan yan baktı. Derisi köseleye dönmüş, gri saçları seyrelmiş çiftçi Mat'in ona baktığını görünce yavaşladı, sonra bakışlarını kaçırarak ahırdan dışarı seyirttti. Telaşı içinde kovanın kenarından süt saçmıştı.

"Bir şeyin peşinde, sana söylüyorum," dedi Mat. "Benimle nasıl göz göze gelmek istemediğini gördün mü? Daha önce hiç görmedikleri iki gezgine neden bu kadar dost canlısı davranıyorlar? Bana bunu söyle."

"Karısı, onlara torunlarını hatırlattığımızı söylüyor. Onlar hakkında endişelenmeyi keser misin? Asıl endişelenmemiz gereken şey arkamızda. Umarım."

"Bir şeyin peşinde," diye mırıldandı Mat.

İşlerini bitirdikleri zaman ahırın önündeki tulumda temizlendiler. Gölgeleri batan güneşle uzamıştı. Rand çiftlik evine doğru yürürken gömleği ile kurulandı. Çiftçi onları kapıda karşıladı; değneğine kayıtsızlıkla yaslanmıştı, Arkasında karısı önlüğünü kavramış, dudağını çiğneyerek omzunun üzerinden bakıyordu. Rand içini çekti; artık onlara torunlarını hatırlattıklarını sanmıyordu.

"Bu gece oğullarımız bizi ziyarete geliyor," dedi yaşlı adam. "Dördü birden. Unutmuşum. Dördü de geliyor. İri çocuklar. Güçlü. Her an burada olabilirler. Korkarım size söz verdiğim yataklar bize lazım."

Karısı yanından bir peçeteye sarılmış küçük bir bohça uzattı. "Alın. Ekmek, peynir, turşu ve kuzu. İki öğüne yeter. Alın." Kırışık yüzü, *lütfen* alıp gitmelerini istiyordu.

Rand bohçayı aldı. "Teşekkür ederim. Anlıyorum. Gel, Mat."

Mat homurdana homurdana gömleğini başından geçirerek takip etti. Rand yemek için durmadan önce araya ellerinden geldiğince çok mesafe koymalarının en iyisi olacağına karar verdi. Yaşlı çiftçinin bir köpeği vardı.

Daha kötü olabilirdi, diye düşündü. Üç gün önce, bir çiftçi daha Çalışırlarken köpekleri üstlerine salmıştı. Köpekler, çiftçi ve iki oğlu, vazgeçmeden önce sopalarla onları Caemlyn Yolu'nda, sekiz yüz metre kovalamıştı. Eşyalarını kapıp kaçmaya ancak zaman bulmuşlardı. Çiftçi, ok takılmış bir yay taşıyordu.

"Geri dönmeyin, duydunuz mu?" diye bağırmıştı arkalarından. "Neyin peşinde olduğunuzu bilmiyorum, ama o kayık gözlerinizi bir daha görmeyeyim."

Mat, sadağını karıştırarak geri dönecek olmuştu, ama Rand onu sürüklemişti. "Sen deli misin?" Mat ona asık suratla bakmıştı, ama en azından koşmaya devam etmişti.

Rand bazen çiftliklerde durmaya değip değmediğini merak ediyordu. Mat gittikçe yabancılardan daha fazla şüpheleniyordu ve bunu gittikçe daha az saklayabiliyordu. Ya da saklamaya zahmet ediyordu. Aynı iş için aldıkları yemekler gittikçe azaldı, bazen uyumaları için ahır bile teklif edilmemeye başladı. Ama sonra Rand'ın aklına tüm sorunları için bir çözüm geldi. Ya da öyle göründü. Grinwell'in çiftliğindeydiler.

Grinwell Efendi ve karısının dokuz çocuğu vardı. En büyük kızları, Rand ve Mat'ten bir yaş küçüktü. Grinwell Efendi gürbüz bir adamdı ve çocukları yanındayken muhtemelen fazladan yardıma ihtiyaç duymuyordu, ama Rand ve Mat'i süzdü, lekeli giysilerine ve tozlu çizmelerine baktı ve bazen yetişebileceklerinden çok işleri olduğunu söyledi. Grinwell Hanım masasında yemek yiyeceklerse, bunu o pis şeyleri giyerken yapamayacaklarını söyledi. Çamaşır yıkamak üzereydi ve kocasının eski giysilerinden bazılarını çalışırken giyebilirlerdi. Kadın bunu söylerken gülümsedi ve bir an için Rand'a al'Vere Hanım gibi göründü, ama kadının saçları sarıydı; Rand daha önce o renk saç hiç görmemişti. Kadının gülümsemesi ona dokunduğu zaman Mat bile gerginliğini biraz yitirmiş göründü. En büyük kız bambaşka bir konuydu.

Koyu renk saçlı, iri gözlü ve güzel Else, anne babası bakmazken onlara arsız arsız sırıtıyordu. Onlar çalışırken, ahıra fıçı ve tahıl çuvalları taşırken kız bölme kapısına asılıp, kendi kendine ezgiler mırıldanıyor, onları izleyerek uzun atkuyruğunun ucunu çiğniyordu. Özellikle Rand'a bakıyordu. Delikanlı, kızı görmezden gelmeye çalıştı, ama birkaç dakika sonra Grinwell Efendi'nin ödünç verdiği gömleği giydi. Omuzları dardı ve çok kısaydı, ama hiç yoktan iyiydi. O gömleği çekiştirirken Else yüksek sesle güldü. Rand kovalanırlarsa bu sefer Mat'in suçu olmayacağını düşündü.

Perrin bununla nasıl başa çıkacağını bilirdi, diye düşündü. Rasgele bir yorum yapardı ve kısa süre sonra kız babasının görebileceği bir yerde dolanıp durmayı bırakıp şakalarına gülmeye başlardı. Ama Rand'ın aklına rasgele bir yorum ya da şaka gelmiyordu. Ne zaman kızın olduğu yöne baksa kız, babası görse köpekleri üstlerine salacağı bir tavırla gülümsüyordu. Kız bir kez ona uzun boylu erkeklerden hoşlandığını söyledi. Çevredeki çiftliklerdeki bütün oğlanlar kısa boyluydu. Mat pis pis kıkırdadı. Aklına bir şaka gelmesini dileyen Rand yabalamaya yoğunlaştı.

En azından küçük çocuklar Rand'ın gözleri için bir nimetti. Çevrede çocuklar varken Mat biraz gevşiyordu. Akşam yemeğinden sonra hepsi şöminenin çevresine toplandı. Grinwell Efendi piposunu tütün doldurdu ve Grinwell Hanım dikiş kutusunu çıkardı ve onlar için yıkadığı gömleklerle uğraşmaya başladı. Mat, Thom'un renkli toplarını çıkardı ve çevirmeye başladı. Çocuklar olmasa bunu asla yapmazdı. Topları düşürür gibi yapıp son anda yakalayınca çocuklar kahkahalar attı. Çeşme, sekiz işareti, altı toplu çember yaparken, bu sefer topları neredeyse gerçekten düşüyordu, ama onlar sorun yapmadılar ve alkışladılar. Grinwell Efendi ve karısı da çocukları kadar çok alkışlıyordu. Mat'in işi bittikten ve Thom kadar süslü selamlar verdikten sonra, Rand Thom'un flütünü çantasından çıkardı.

Bir üzüntü sancısı hissetmeden aleti asla eline alamıyordu. Altın ve gümüş işlemelerine dokunmak, Thom'un anısına dokunmak gibiydi. Güvende ve kuru olduğundan emin olmak amacı dışında arpa hiç dokunmadı -Thom hep arpın çiftçi çocuklarının hantal elleri için olmadığını söylerdi ama ne zaman bir çiftçi kalmalarına izin verse, akşam yemeğinden sonra flütü ile bir ezgi

çalıyordu. Bu, çiftçiye, iyiliğinin bedelini ödemek için fazladan yaptığı bir şeydi ve belki Thom'un anısını taze tutmanın bir yoluydu.

Mat'in top çevirmesinin yarattığı neşeli havada, "Çayırdaki Üç Kız" ı çaldı. Grinwell Efendi ve karısı el çırptı, küçük çocuklar ortada dans etti, hatta yeni yürümeye başlamış en ufak oğlan ezgiye uyarak ayağını yere vurdu. Rand, performansı ile Bel Tine'da ödül kazanamayacağını biliyordu, ama Thom'un derslerinden sonra, yarışmaya girmeye utanmazdı.

Else, ateşin önünde bağdaş kurmuş, oturuyordu ve delikanlı son notadan sonra flütü indirirken kız derin derin iç çekerek öne eğildi ve ona gülümsedi. "Harika çalıyorsun. Hiç bu kadar güzel bir şey dinlememiştim."

Grinwell Hanım aniden dikişini bıraktı, bir kaşını kaldırarak kızına baktı, sonra Rand'ı uzun uzun, teraziye vururmuş gibi süzdü.

Delikanlı flütü kaldırmak için deri çantayı almıştı, ama kadının bakışları altında çantayı yere düşürdü. Neredeyse flütü de düşürecekti. Kadın onu kızı ile oynaşmakla suçlarsa... Çaresizce flütü yine dudaklarına götürdü ve bir başka şarkı çaldı, sonra bir tane daha, bir tane daha. Grinwell Hanım onu izlemeye devam etti. Delikanlı, "Söğüdü Sallayan Rüzgâr" ı, "Tarwin Vadisi'nden Eve Dönerken" i, "Aynora Hanım'ın Horozu" nu, "İhtiyar Kara Ayı" yı çaldı. Aklına gelen bütün şarkıları çaldı, ama kadın gözlerini ondan ayırmadı. Hiçbir şey söylemedi de, ama izledi ve tarttı.

Grinwell Efendi sonunda gülerek ve ellerini ovuşturarak ayağa kalktığında geç olmuştu. "Eh, bu iyi bir eğlence oldu, ama yatma zamanımız geçti. Siz gezgin delikanlılar dilediğiniz saatte kalkabilirsiniz, ama çiftlikte sabah erken gelir. Size söylüyorum, delikanlılar, bu gecekinden daha iyi olmayan eğlenceler için handa iyi para ödediğim oldu. Hatta daha kötüleri için."

"Bence bir ödül almalılar, baba," dedi Grinwell Hanım, uzun zaman önce ateşin önünde uyuyakalmış en küçük oğlanı kucaklarken. "Ahır uyumak için iyi bir yer değil. Bu gece Else'nin odasında uyuyabilirler. Kız da benimle uyur."

Else yüzünü buruşturdu. Başını kaldırmamaya özen gösterdi, ama Rand gördü. Annesinin de gördüğünü düşünüyordu.

Grinwell Efendi başını salladı. "Evet, evet, ahırdan çok daha iyi, iki kişi bir yatakta uyumaya aldırmazsanız." Rand kızardı; Grinwell Hanım hâlâ ona bakıyordu. "O flütü daha fazla dinlemeyi gerçekten isterim. Top çevirmenizi görmeyi de. Bu hoşuma gider. Biliyor musunuz, yarın yardım edebileceğiniz küçük bir iş var ve..." .

"Yarın yola erken çıkmak isteyeceklerdir, baba," diye araya girdi Grinwell Hanım. "Gidecekleri bir sonraki köy Arien olacak ve oradaki handa şanslarını denemeyi düşünüyorlarsa, karanlık olmadan oraya varmak için tüm gün yürümeleri gerekecek."

"Evet, hanımefendi," dedi Rand, "öyle. Ve teşekkür ederiz."

Kadın, delikanlının teşekkürlerinin, tavsiyesinden, akşam yemeğinden ve sıcak yataktan daha fazlasını içerdiğini biliyormuş gibi gergin gergin gülümsedi.

Ertesi gün boyunca yolda yürürlerken, Mat ona Else konusunda takılıp durdu. Rand konuyu değiştirmeye çalıştı ve aklına en kolay gelen şey, Grinwelllerin hanlarda gösteri yapmaları önerişiydi. Sabahleyin evden ayrılırlarken Else surat asmış, Grinwell Hanım bir an önce gitmelerinin en iyisi olacağını ifade eden keskin bakışlarla onları izlemişti. Bunlar, Mat'in dilini tutmasına yetmişti. Ama bir sonraki köye ulaştıklarında konu yine değişti.

Alacakaranlık çökerken Arien'deki tek hana girdiler ve Rand hancıyla konuştu. "Irmaktaki Sal" ı, tombul hancı "Sevgili Sara" diyordu ona, ve "Dun Aren Yolu" nun bir kısmını çaldı. Mat biraz top çevirdi ve sonuç olarak o gece bir yatakta uyudular, fırında patates ve sıcak biftek yediler. Handaki en küçük odaydı kuşkusuz, arkadaki saçakların altındaydı ve yemek uzun bir gösteri gecesinin ortasında geldi, ama yine de başlarını bir çatının altına sokmuşlardı. Rand açısından daha da iyisi, gün ışığı altındaki bütün saatleri yolculuk için harcayacak olmalarıydı. Handaki müşteriler Mat'in onlara şüpheyle bakmasına aldırmadılar. Hatta bazıları yan yan birbirlerine baktılar. Yaşadıkları zaman yabancılardan şüphelenmeyi sıradan bir şey yapmıştı ve handa yabancılar hep olurdu.

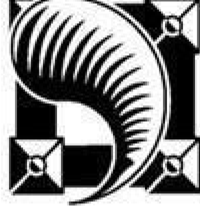
Rand, Mat'le aynı yatağı paylaşmalarına ve delikanlının mırıldanmalarına rağmen Beyazköprü'den çıktıklarından beri ilk kez iyi bir uyku çekti.

Sabahleyin hancı onları bir iki gün daha kalmaları için ikna etmeye çalıştı, ama bunu yapamayınca, geceleyin çok içip arabasını eve sürememiş, gözleri sulanmış bir çiftçiye seslendi. Bir saat sonra, sırtlarını Eazil Forney'in arabasının arkasındaki samanlara yaslanmış, bacaklarını uzatmış, sekiz kilometre doğudaydılar.

Böyle yolculuk etmeye başladılar. Biraz şans ve bir iki araba yolculuğundan sonra, karanlık çökmeden bir köye ulaşmayı başarıyorlardı. Köyde birden çok han varsa, Rand'ın flütünü dinledikten ve Mat'in top çevirmesini gördükten sonra hancılar fiyat artırıyorlardı. İkisi birden tek bir âşık olamıyorlardı, ama çoğu köyün bir senede görebileceklerinden daha fazlaydılar. Kasabada iki ya da üç han olması, daha iyi bir oda, iki yatak, etin iyi kısımlarından daha cömert porsiyonlar, hatta bazen ayrılırlarken, ceplerinde birkaç bakır para anlamına geliyordu. Sabahleyin onları arabasına almayı öneren birileri, çok geç kalmış ya da çok içmiş bir çiftçi, eğlenceden arabasının arkasına binmelerine ses çıkarmayacak kadar çok hoşlanmış bir tüccar hep çıkıyordu. Rand, Caemlyn'e ulaşana kadar bir daha sorunla karşılaşmayacaklarını düşünmeye başlamıştı. Ama sonra Dört Kral geldi.

32. BÖLÜM

Gölgede Dört Kral

Köy, çoğundan daha büyüktü, ama yine de Dört Kral gibi bir isim taşımak için biraz yıkık döküktü. Caemlyn Yolu her zamanki gibi kasabanın tam ortasından geçiyordu, ama güneyden gelen ve trafiği yoğun olan bir başka yol daha vardı. Bölgedeki çoğu köy, pazar yeri ve çiftçilerin bir araya geldikleri yerlerdi, ama burada pek az çiftçi görülüyordu. Dört Kral, Caemlyn'e ve Baerlon'un ötesindeki, Puslu Dağlar'daki madenci kasabalarına giden tüccar arabası kafilelerinin konak yeri olarak hayatta kalmıştı. Güney yolu, Lugard'ın batıdaki madenlerle ticaretini taşıyordu; Caemlyn'e giden Lugardlı tüccarlar daha kısa bir yoldan gidiyordu. Çevredeki kırlarda pek az çiftlik vardı, kendilerini ve kasabayı beslemeye ancak yetecek kadar ve köydeki her şey tüccarlar, arabaları, onları süren adamlar ve malları yükleyen işçilerin üzerine odaklanmıştı.

Dört Kral'ın çevresinde ufalanıp toza dönüşmüş, saçılmış, tekerlek tekerleğe park edilmiş, birkaç sıkkın nöbetçi dışında terk edilmiş arabalarla dolu çıplak toprak alanlar vardı. Sokaklar dizi dizi ahırlar ve atların bağlanması için ayrılan yerlerle doluydu. Tüm sokaklar, arabaların geçmesine izin verecek kadar genişti ve derin tekerlek izleri ile oyulmuştu. Köy çayırı yoktu, çocuklar teker izlerinin içinde oynuyor, arabalardan ve sürücülerin küfürlerinden kaçıyorlardı. Başlarını eşarplarla örten köy kadınları gözlerini yerden kaldırmıyor, bazen arabacıların Rand'ın yüzünü

kızartan yorumları eşliğinde çabuk çabuk yürüyorlardı. Mat bile bazı küfürleri duyunca irkilmişti. Çitlerin üzerinden sarkıp komşularıyla dedikodu eden kadınlar yoktu. Kasvetli, ahşap evler yan yana duruyordu. Aralarında daracık geçitlerden başka bir şey yoktu ve badanaları eski tahtaları boyamaya zahmet edenlerin olduğu yerlerde yıllardır yenilenmemiş gibi solmuştu. Evlerdeki ağır kepenkler o kadar uzun zamandır açılmamıştı ki, menteşeler kaskatı pas yığınlarına dönüşmüştü. Her yerde bir gürültü asılıydı: demircilerin tangırtıları, araba, sürücülerinin bağrışmaları, hanlardan yükselen kahkahalar.

Çiğ renklere boyanmış, yeşilleri ve sarıları kurşun rengi evlerin öte yanından, dikkat çeken bir hanın önüne geldiklerinde Rand bir tüccarın kanvas tepeli arabasından aşağı atladı. Araba dizisi ilerlemeye devam etti. Sürücülerin hiçbiri onun ve Mat'in gittiğini fark etmedi; alacakaranlık çöküyordu ve hepsinin aklında hanlara ulaşıp atları çözmek vardı. Rand, bir tekerlek çukurunda sendeledi, sonra karşı yönden gelen, tıkabasa dolu bir arabanın yolundan kaçtı. Araba geçerken sürücü bir küfür salladı. Bir köy kadını yanından dolandı ve göz göze gelmekten kaçınarak uzaklaştı.

"Burası hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," dedi. Gürültülerin içinden müzik sesleri duyduğunu sandı, ama nereden geldiğini çıkaramıyordu. Belki handan, ama emin olmak güçtü. "Ama hoşlanmadım. Belki bu sefer yola devam etsek daha iyi olacak."

Mat ona küçümseyerek baktı, sonra gözlerini gökyüzüne çevirdi. Yukarıda siyah bulutlar toparlanıyordu. "Ve bu gece bir çalının dibinde uyuyalım, öyle mi? Bu havada mı? Ben yine yatakta uyumaya alıştım." Dinlemek için başını bir yana eğdi, sonra homurdandı. "Belki o yerlerden birinin müzisyeni yoktur. Her durumda, bir jonglörleri olmadığından eminim." Yayını omzuna astı ve her şeyi kısık gözlerle izleyerek parlak sarı kapıya yöneldi. Rand, kuşku içinde takip etti.

İçeride müzisyenler vardı, kanun ve davulları kaba kahkahalar ve sarhoş bağrışmaları arasında kayboluyordu. Rand, hancıyı bulmaya zahmet etmedi. Sonraki iki hanın da müzisyenleri vardı ve orada da aynı sağır edici şamata hüküm sürüyordu. Kaba giyimli adamlar masaları doldurmuş, ortalıkta sendeliyor, kupalarını sallıyor, sabit, sabırlı gülümsemeler ile masaların arasında seyirten kadın hizmetkârları ellemeye çalışıyorlardı. Binalar

gürültü ile sallanıyordu, içeride ekşi bir beklemiş şarap ve yıkanmamış beden kokusu vardı. İpek ve kadifelere bürünmüş tüccarlardan iz yoktu; yukarı kattaki özel yemek odaları, kulaklarını ve burunlarını koruyordu. Rand ve Mat başlarını içeri uzattıktan sonra hemen ayrıldılar. Rand yola devam etmekten başka seçenekleri olmayacağını düşünmeye başlamıştı.

Dördüncü han olan Dans Eden Arabacı, sessiz duruyordu.

Diğer hanlar gibi çiğ renklere boyanmıştı: sarı çerçeveli parlak kırmızı ve göz çıkartan bir yeşil. Fakat burada boyalar çatlamış, soyuluyordu. Rand ve Mat içeri girdi.

Salonu dolduran masalarda yalnızca yarım düzine adam oturuyordu. Kupalarının üzerinde kamburlarını çıkarmışlar, her biri yalnız başına, asık suratlı bir halde düşüncelerine dalmıştı. Burada iş kesinlikle iyi değildi, ama bir zamanlar daha iyi olmuş olmalıydı. Müşteri adedi kadar hizmetkâr odada oyalanıyordu. Aslında yapacak epey işleri vardı yer, kir, tavanın köşeleri, örümcek ağları ile kaplıydı ama çoğu faydalı hiçbir şey yapmıyor, yalnızca aylak görünmemek için ortada dolanıyordu.

Omuzlarına kadar uzanan tel tel saçları olan kemikli bir adam, kapıdan girerlerken dönüp onlara kaşlarını çattı. Dört Kral'ın üzerinde ilk gök gürültüsü çaktı. "Ne istiyorsunuz?" Ayak bileklerine kadar uzanan yağlı önlüğüne ellerini siliyordu. Rand, önlüğün mü, yoksa adamın ellerinin mi daha kirli olduğunu merak etti. Rand'ın gördüğü ilk zayıf hancıydı bu. "Ee? Konuşun, bir içki alın ya da gidin! Ucube gösterisi gibi mi görünüyorum?"

Rand kızararak bundan önceki hanlarda mükemmelleştirdiği sözlere girişti. "Ben flüt çalıyorum ve arkadaşım top çeviriyor. Bir yıldır daha iyi iki kişi görmemişsindir. İyi bir oda ve iyi bir yemek karşılığında bu salonu doldururuz." O akşam gördüğü diğer dolu salonları hatırladı, özellikle de sonuncusunda, tam önünde kusan adamı. Çizmelerini kurtarmak için çeviklikle sıçraması gerekmişti. Tereddüt etti, kendine hakim oldu ve devam etti. "Hanını, bize harcayacağın pek az paraya karşılık yirmi kat daha fazla kazandıracak kadar içki ve yemek satın alacak adamlarla doldururuz. Neden..."

"Santur çalan bir adamım var," dedi hancı ekşi ekşi.

"Seninki ayyaşın biri, Sami Hake," dedi hizmetkâr kadınlardan biri Üzerinde iki kupa olan bir tepsi ile yanlarından geçiyordu. Durup Rand ile Mat'e tombul yanaklarıyla gülümsedi. "Çoğu zaman salonu bulacak kadar bile göremiyor," diye sır verdi yüksek bir fısıltı ile. "İki gündür onu görmedim."

Hake, gözlerini Rand ve Mat'den ayırmadan kayıtsızlıkla kadının suratına elinin tersiyle bir tokat patlattı. Kadın şaşkın bir homurtu çıkardı ve tüm ağırlığıyla pis yere düştü; kupalardan biri kırıldı, dökülen şarap, pisliğin içinde yollar açtı. "Dökülen şarabın ve kupanın parası ücretinden kesilecek. Yeni içki getir. Ve acele et. İnsanlar sen tembellik edesin diye para ödemiyor." Ses tonu da tokadı kadar kayıtsızdı. Müşterilerden hiçbiri şaraplarından başlarını kaldırmadılar ve diğer hizmetkâr kadınlar bakışlarını kaçırdılar.

Tombul kadın yanağını ovuşturdu ve Hake'e sadece ölüm dolu gözlerle baktı, ama boş kupayı, kırık parçaları tepsisine topladı ve tek söz söylemeden uzaklaştı.

Hake, Rand ve Mat'i süzerek düşünceli düşünceli dişlerinin arasından nefes aldı. Bakışları balıkçıl damgalı kılıca takıldı, sonra gözlerini kaçırdı. "Bakın size ne söyleyeceğim," dedi sonunda. "Arkadaki boş depodan iki palet kullanabilirsiniz. Odalar, ücretsiz vermek için fazla pahalı. Herkes gittikten sonra yersiniz. Yetecek kadar yemek kalır mutlaka."

Rand, Dört Kral'da henüz denemediği bir han olmasını diledi. Beyazköprü'den ayrıldığından beri, soğukluk, kayıtsızlık ya da açık düşmanlıkla karşılaşmıştı, ama bu adamın ve bu köyün verdiği huzursuzluk duygusunu hiçbir yerde görmemişti. Kendi kendine bunun sebebinin pislik ve gürültü olduğunu söyledi, ama huzursuzluk duygusu kaybolmadı. Mat tuzaktan şüpheleniyormuş gibi Hake'i izliyordu, ama Dans Eden Arabacı'dan vazgeçip bir çalının dibinde uyumayı istiyormuş gibi görünmüyordu. Gök gürültüsü pencereleri sarstı. Rand içini çekti.

"Temizlerse ve yeterince temiz battaniye varsa palet olur. Ama karanlık çöktükten iki saat sonra yemek yeriz ve elindekinin en iyilerinden yeriz. Burada. Ne yapabileceğimizi sana gösterelim." Flüt çantasına uzandı, ama Hake başını iki yana salladı.

"Fark etmez. Bu kalabalık, müziğe benzediği sürece her tür gıcırtıyı kabul eder." Gözleri yine Rand'ın kılıcına gitti; ince gülümsemesi gerçekçi değildi. "Ne zaman istersen ye, ama eğer kalabalıkla paylaşmazsan seni dışarı atarız." Omuzlarının üstünden başını salladı duvardaki iki sinirli adama karşı. Sarhoş değillerdi, ve kolları, bacakları kadar kalındı. Ne zaman ki Hake onlara başını salladı, gözlerini düz ve ifadesizce Rand ve Mat'e doğru çevirdi.

Rand bir elini kılıcının kabzasına koydu, karnındaki ağrının yüzünden okunmamasını umut etti. "Mutabık kaldığımız sürece," diye düz bir tonda seslendi.

Hake göz kırptı, ve bir an için huzursuz göründü. Birdenbire başını salladı. "Söylediğim gibi, değil mi? Pekâlâ, başlayalım. Oraya hiç kimseyi getirmeyeceksin." Azametle yürüdü, kaşlarını çattı ve sanki orada ihmal edilmiş elli müşteri varmış gibi hizmetçilerine seslendi.

Arka kapının yanında, odanın dip tarafında küçük, yükseltilmiş bir platform bulunuyordu. Rand bir sırayı onun üzerine kaldırdı, ve pelerinini, battaniye dürümünü ve Thom'un tomar haline getirdiği pelerinini üzerine yerleştirdi.

Kılıcı ulu orta kuşansaydı ne olacağını merak etti. Kılıç genel bir ihtiyaçtı, fakat balıkçıl işareti dikkat çeker ve spekülasyona neden olurdu. Herkes değil, ancak herhangi bir ihbar onu tamamıyla rahatsız ederdi. Myrddraal için açık bir iz bırakmış olabilirdi -eğer Fades bu tür bir ize ihtiyaç duyuyor olsaydı. Onlar bunu görmemişti. Ne olursa olsun, onu taşımaktan vazgeçmeye niyetli değildi. Onu Tam vermişti. Babası. Tam ve onun arasında bir bağ olduğu müddetçe bu kılıcı taşımaya devam edecekti, ki bir bağ hala ona Tam'e baba deme hakkını veriyordu. *Şimdi çok geç,* diye düşündü. Ne anlama geldiğinden emin değildi, fakat bunun doğru olduğuna emindi. *Çok geç.*

"Kuzey Horozu" nun ilk işareti, oturma odasında şaraplarını kafalarına diken yarım düzine müşteriydi. Hatta iki fedai ön tarafta bir müddet oturdu. Bitirdiğinde hepsi alkışladı, bu iki bıçkın delikanlı da dahil, ve bir kez de Mat'in renkli topları ellerinin arasında döndürdüğü gösteride. Dışarıda, tekrar gök gürledi. Yağmur yağmıyordu, fakat havadaki sıkıntıdan yağacağı

hissediliyordu; uzun zamandır bekliyordu, oldukça kuvvetli yağacak gibiydi.

Söylenti yayıldı ve hava karardığı zaman, han, kahkahalar atan, konuşan adamlarla tıkabasa dolmuştu. Gürültü o kadar yüksekti ki, Rand ne çaldığını duyamıyordu. Salondaki şamatayı ancak gök gürültüsü bastırabiliyordu. Pencerelerde şimşekler çakıyordu ve gök gürültüsünün verdiği kısa aralarda yağmurun çatıyı dövdüğünü işitebiliyordu.

Ne zaman ara verse sesler gürültünün içinden şarkı isimleri bağırıyordu. Çoğu ismi tanımıyordu, ama birisine biraz söylettikten sonra, genellikle şarkıyı bildiğini anlıyordu. Başka yerlerde de böyle olmuştu. "Şen Jaim", burada "Rhea'nın Sıçrayışı" olarak biliniyordu ve bir önceki duraklarında "Güneşin Renkleri" olmuştu. Bazı isimler aynı kalıyordu; başkaları on beş kilometre aralıklarla değişiyordu ve yeni şarkılar da öğrenmişti. "Sarhoş Çerçi" yeniydi, ama bazen "Tenekeci Mutfakta" deniyordu. "İki Kral Ava Geldi", "Kaçan İki At" ve daha bir sürü değişik isme sahipti. Rand, bildiklerini çaldı ve masalardaki adamlar daha fazlası için alkış tuttular.

Başkaları, Mat'in yine top çevirmesi için seslendiler. Bazen, müzik isteyenlerle top çevirme sevenler arasında kavgalar çıkıyordu. Bir kez bir hançer çıktı, bir kadın çığlık attı ve bir adam, yüzünden kan akarak arkaya devrildi, ama iki azman, Jak ve Strom hızla müdahale etti ve kesinlikle ayrım gözetmeden kavgaya karışan herkesi, kafalarında birer yumru ile sokağa attılar. Her tür soruna karşı taktikleri buydu. Kahkahalar ve konuşmalar, hiçbir şey olmamış gibi devam etti. Azmanların kapıya giderken çarptıkları dışında kimse bakmadı bile.

Müşteriler, hizmetkâr kadınlardan biri ihtiyatı elden bırakınca ellerini serbestçe kullanıyordu. Jak ve Strom birkaç kez kadınlardan birini kurtardı, ama pek de acele etmediler. Hake'in bağırmalarına ve ilgili kadını sarsmasına bakılırsa, hep kadının suçlu olduğunu düşünüyor gibiydi ve yaşlı gözler, kekeleyerek dilenen özürler, kadınların da onun fikrini kabullenmeye hazır olduğunu gösteriyordu. Hake ne zaman kaşlarını çatsa, başka yere bakıyor olsa da kadınlar yerlerinden sıçrıyordu. Rand, buna neden tahammül ettiklerini merak etti.

Hake Rand ve Mat'e baktığı zaman gülümsüyordu. Bir süre sonra Rand, Hake'in onlara gülümsemediğini fark etti; gülümsemesi, gözleri arkalarına, balıkçıl damgalı kılıcın yattığı yere kaydığında beliriyordu. Rand bir kez altın ve gümüş işlemeli flütü yanına koydu ve flüt de bir gülümseme kazandı.

Mat ile bir kez daha yer değiştirirlerken, Rand Mat'in kulağına eğildi. O kadar yakınken bile yüksek sesle konuşmak zorunda kalıyordu, ama onca gürültü varken, herhangi birinin duyabileceğinden kuşkuluydu. "Hake bizi soymaya çalışacak."

Mat hiç de beklemediği bir şey değilmiş gibi başını salladı. "Bu gece kapımızı sürgülememiz gerekecek."

"Kapıyı sürgülemek mi? Jak ve Strom yumrukları ile kapıyı kırabilir. Buradan gidelim."

"En azından yemek yiyene kadar bekle. Açım. Burada bize hiçbir şey yapamazlar," diye ekledi Mat. Tıklım tıklım dolu olan salondan, devam etmeleri için sabırsız bağırışlar yükseldi. Hake dik dik bakıyordu. "Her neyse, bu gece dışarıda mı uyumak istiyorsun?" Özellikle güçlü bir şimşek başka her şeyi bastırdı ve bir an pencerelerden gelen ışık lambalardan daha güçlüydü.

"Yalnızca kafam kırılmadan buradan ayrılmak istiyorum," dedi Rand, ama Mat çoktan dinlenmek için taburesine çökmüştü. Rand içini çekti ve "Dun Aren Yolu" na başladı. Kalabalığın çoğu bunu sevmiş görünüyordu; Rand şimdiye dek dört kez çalmıştı ve hâlâ istek alıyordu.

Sorun, Mat'in haklı olmasıydı. O da açtı. Ve salon doluyken, zaman geçtikçe daha da dolarken Hake'in nasıl sorun çıkaracağını göremiyordu. Kapıdan çıkan ya da Jak ve Strom tarafından dışarıya atılan her adama karşılık, sokaktan iki kişi geliyordu. Top çevirme ya da özel bir ezgi için sesleniyorlardı, ama daha çok içki içmek ve hizmetkâr kadınları ellemekle ilgileniyorlardı. Ama bir adam farklıydı.

Dans Eden Arabacı'daki kalabalığın içinde, her açıdan sırıtıyordu. Görünüşe göre tüccarlar bu harap handan hoşlanmıyordu; Rand'ın anlayabildiği kadarıyla, kendilerine özel odaları bile yoktu. Müşterilerin

hepsi kaba giysili, kaba derili, güneşte ve rüzgârda çalışan adamlardı. Bu adam zarif ve etliydi, elleri yumuşak görünüyordu, kadife bir ceketi vardı, omuzlarına mavi ipek çevrili koyu yeşil kadifeden bir pelerin atılmıştı. Giysilerinin hepsi pahalı görünüyordu. Ayakkabıları çizme değil yumuşak, kadife terliklerdi Dört Kral'ın delik deşik sokakları için yapılmamıştı. Ya da herhangi bir sokak için.

Adam, karanlık çöktükten epey sonra geldi, ağzı tatsız tatsız bükülerek çevresine bakınırken pelerinindeki yağmur damlalarını silkeledi. Odayı bir kez taradı, gitmek için döndü, sonra aniden, Rand'ın görebildiği kadarıyla sebepsiz yere irkildi ve Jak ile Strom'un biraz önce boşalttığı bir masaya oturdu. Masasında bir hizmetkâr durdu, sonra ona bir kupa şarap getirdi, ama adam kupayı bir kenara itti ve bir daha dokunmadı. Kadın iki seferinde de masayı terk etmek için acele eder göründü, ama adam ona dokunmaya çalışmadı, hatta bakmadı bile. Adamda kadını rahatsız eden ne varsa, ona yaklaşan başkaları da fark etti. Yumuşak görüntüsüne rağmen, ne zaman elleri nasırlı bir araba sürücüsü masasını paylaşmaya karar verse, tek bir bakışı adamı başka yer aramaya gönderiyordu. Odada kendisinden ve Rand ile Mat'ten başka hiç kimse yokmuş gibi oturuyordu. Onları, her parmağında birer yüzük parıldayan ellerini önünde kenetleyerek izledi. Onları tatmin dolu bir tanıma gülümsemesi ile izledi.

Yine yer değiştirirlerken, Rand Mat'e mırıldandı ve Mat başını salladı. "Onu gördüm," diye mırıldandı. "Kim o? Onu tanıyormuşum gibi geliyor."

Aynı düşünce Rand'ın aklına da gelmiş, kafasını kurcalamış, ama adamın kim olduğunu bir türlü çıkartamamıştı. Ama o yüzü başka bir yerde gördüğünden emindi.

İki saat gösteri yaptıktan sonra Rand flütü çantasına yerleştirdi ve Mat eşyalarını topladı. Alçak platformdan inerlerken Hake, dar yüzü öfkeyle çarpılmış bir halde koştura koştura geldi.

"Yemek zamanı," dedi Rand ondan önce, "ve eşyalarımızın çalınmasını istemiyoruz. Aşçıya söylemek ister misin?" Hake hâlâ öfkeli, tereddüt etti, başarısız bir şekilde bakışlarını Rand'ın kollarında tuttuklarından koparmaya çalıştı. Rand kayıtsızlıkla el değiştirdi ve bir elini kılıcının üzerine koydu. "Belki de bizi sokağa atmayı denersin." Vurguyu bilerek

yapmıştı, sonra ekledi, "Bu gece çalacağımız daha çok şey var. Bu kalabalığın para harcamaya devam etmesini sağlayacaksak gücümüzü korumamız gerek. Biz açlıktan bayılırsak, bu oda sence daha ne kadar dolu kalır?"

Hake'in gözleri, ceplerini dolduran adamlarla dolu odada gezindi, sonra döndü ve başını hanın arka kapısından içeri soktu. "Şunları besleyin!" diye bağırdı. Hızla Rand ile Mat'e döndü ve hırladı. "Çok sürmesin. Son adam da gidene kadar burada kalmanızı bekliyorum."

Müşterilerden bazıları müzisyen ve jonglör için bağırmaya başlamıştı. Hake dönüp onları yatıştırdı. En heveslilerden biri kadife pelerinli adamdı. Rand Mat'e takip etmesini işaret etti.

Mutfağı hanın ön tarafından sağlam bir kapı ayırıyordu ve bir hizmetkârın geçmesi için kapının açıldığı zamanlar hariç, mutfakta çatıdan gelen yağmur sesleri salondaki gürültüden yüksekti. Büyük bir odaydı, sobalar, fırınlar yüzünden sıcak ve buharlıydı ve ortadaki dev masa hazırlanmakta olan yiyecekler ve servis edilmeye hazır tabaklarla doluydu. Hizmetkar kadınlardan bazıları arka kapının yanındaki bir sıraya toplanmış, ayaklarını ovuşturuyor, hep bir ağızdan şişman aşçı ile gevezelik ediyorlardı. Aşçı bir yandan konuşuyor, bir yandan sözlerini vurgulamak için iri bir kaşığı sallıyordu. Rand ve Mat girerken hepsi başlarını kaldırdı, ama ne sohbetlerini yavaşlattılar, ne de ayaklarını ovmaktan vazgeçtiler.

"Şansımız varken buradan gitmeliyiz," dedi Rand yumuşak bir sesle, ama Mat gözlerini aşçının biftek, patates ve bezelyeyle doldurduğu tabaklara dikerek başını iki yana salladı. Kadın ikisine bakmadı bile, masanın üzerindeki eşyaları dirseği ile yana ittirip tabakları koyarken, birer de çatal çıkarırken diğer kadınlarla konuşmaya devam etti.

"Yemek yedikten sonra zamanımız olur." Mat bir sıraya kaydı ve çatalını kürek gibi kullanmaya başladı.

Rand içini çekti, ama Mat'in yaptığını yaptı. Önceki geceden bu yana, yalnızca küçük bir ekmek parçası yiyebilmişti. Karnı bir dilencinin kesesi kadar boştu ve mutfağı dolduran yemek kokuları, dayanmasını daha güçleştiriyordu. Hızla ağzını doldurmaya başladı, ama Mat tabağını aşçıya tekrar doldurturken, Rand ancak kendisininkinin yarısını bitirmişti.

Kadınların konuşmalarına kulak misafiri olmak istememişti, ama bazı cümleler ona kadar geldi ve dikkatini çekti.

"Bana çılgınca geliyor."

"Çılgınca ya da değil, işittiğim bu. Buraya gelmeden önce kasabadaki hanların yarısına gitmiş. İçeri girmiş, çevreye bakınmış ve tek söz söylemeden dışarı çıkmış. Kraliyet Hanı'nda bile. Sanki hiç yağmur yağmıyormuş gibi."

"Belki en rahat yerin burası olduğunu düşünmüştür." Bu, kahkaha fırtınaları yarattı.

"Benim işittiğim, Dört Kral'a gece çöktükten sonra geldiği. Atları çok zorlanmış gibi soluk soluğaymış."

"Karanlığa kalacak şekilde nereden gelmiş ki? Yolculuğa çıkarken plan yapmamak için aptal olmak gerek."

"Eh, belki aptalın biri, ama zengin bir aptal. Hizmetkarları ve çantaları için bir arabası daha olduğunu duydum. Orada çok para var. Pelerinini gördünüz mü? O pelerin bende olsa, hiç fena olmazdı."

"Bence biraz tombul, ama hep derim. Yanında yeterince altın geliyorsa, hiçbir erkek çok şişman olamaz." Hepsi kıkırdayarak iki büklüm oldular. Aşçı başını arkaya attı ve kahkahalarla kükredi.

Rand çatalını tabağa düşürdü. Kafasında hiç hoşlanmadığı bir düşünce belirmişti. "Birazdan dönerim," dedi. Mat ağzına bir parça patates tıkarak başını salladı.

Rand ayağa kalkarken pelerini ile beraber kılıç kemerini de aldı, arka kapıdan çıkarken beline taktı. Kimse ona dikkat etmedi.

Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Rand pelerinini omuzlarına attı ve başlığı kafasına çekti. Ahır avlusunda koşarken pelerininin önünü kapalı tuttu. Bir yağmur perdesi, şimşek çaktığı zamanlar hariç her şeyi gizliyordu, ama o aradığını buldu. Atlar ahıra götürülmüştü, ama iki siyah vernikli araba dışarıda ıslak ıslak parlıyordu. Gök gürültüsü homurdandı ve hanın üzerinde bir şimşek çaktı. Kısa ışık patlamalarında, Rand arabaların kapısına yazılmış ismi okudu. Howal Gode.

Onu döven yağmura aldırmadan, artık göremediği isme bakarak durdu. Siyah vernikli, kapılarında sahiplerinin ismi yazılı arabaları ve ipek çevrili kadife pelerinler ve kadife terlikler giymiş zarif, iyi beslenmiş adamları nerede gördüğünü hatırlamıştı. Beyazköprü. Beyazköprülü bir tüccarın Caemlyn'e gitmek için kesinlikle geçerli sebepleri olabilirdi. *Buraya, senin bulunduğun hana gelmeden önce kasabadaki hanların yarısına gitmesini sağlayan bir sebep mi? Sana, aradığı şeyi bulmuş gibi bakmasını sağlayan bir sebep mi?*

Rand ürperdi ve aniden sırtından aşağı süzülen yağmur damlalarını hissetti. Pelerini sıkı dokunmuştu, ama bu tür sağanaklara dayanmak için yapılmamıştı. Gittikçe derinleşen birikintilere dalarak hana seyirtti. İçeri girecekken Jak kapıya dikildi.

"Vay vay vay. Karanlıkta tek başına. Karanlık tehlikelidir, evlat."

Islak saçlar Rand'ın alnına yapışmıştı. Ahır avlusu ikisi dışında boştu. Hake'in kılıcı ve flütü, salondaki kalabalığı feda edecek kadar çok istediğine mi karar verdiğini merak etti Rand.

Bir eliyle gözlerindeki suyu sildi, diğerini kılıcının üzerine koydu. Pürüzlü deri ıslakken bile sağlam bir kavrayış sağlıyordu. "Hake, o kadar adamın, eğlence olan başka bir yere gitmek yerine sırf birası için burada kalacağına mı karar verdi? Eğer öyleyse, şimdiye dek yaptıklarımızı yemeğe sayarız ve gideriz."

Kapının içinde kuru kalan iriyarı adam yağmura baktı ve hıhladı. "Bu havada mı?" Gözleri, Rand'ın kılıcın kabzasındaki eline kaydı. "Biliyor musun, Strom ve ben iddiaya girdik. O, kılıcını ihtiyar büyükannenden çaldığını düşünüyor. Bense, büyükannenin seni eline geçirse, domuz ağılında evire çevire döveceğini ve kuruman için asacağını düşünüyorum." Sırıttı. Dişleri çarpık ve sararmıştı ve sırıtmak, adamın daha da sert görünmesine neden oluyordu. "Daha gece uzun, evlat."

Rand, yanından geçti, Jak çirkin bir gülüş ile onu içeri aldı.

Rand içeri girince pelerini bir kenara attı ve kendini birkaç dakika önce terk ettiği sıraya bıraktı. Mat, ikinci tabağını bitirmiş, üçüncüsü üzerinde çalışıyordu. Daha yavaş, ama daha dikkatli yiyordu, bu onu öldürecek olsa

bile, son lokmasına dek bitirmeye kararlı gibiydi. Jak, ahır avlusuna giden kapının yanında oturdu, duvara yaslandı ve onları izlemeye başladı. Aşçı bile o oradayken konuşma eğiliminde değildi.

"Adam Beyazköprü'den," dedi Rand alçak sesle. Hangi adamdan bahsettiğini söylemesine gerek yoktu. Mat'in başı ona döndü. Tabak ile ağzı arasında, bir parça bifteğe saplanmış çatal havada asılı kaldı. Jak'ın izlediğini bilen, Rand, tabağındaki yiyecekleri karıştırdı. Açlıktan ölüyor bile olsa tek lokma yiyemezdi, ama Mat'e, arabaları ve dinlememiş olması olasılığına karşılık kadınların söylediklerini anlatırken bezelyelerle ilgileniyormuş gibi yaptı.

Anlaşılan Mat dinlememişti. Şaşkınlık içinde gözlerini kırptı, dişlerinin arasından ıslık çaldı, sonra çatalındaki ete bakıp kaşlarını çattı ve çatalını tabağa fırlatırken homurdandı. Rand hiç olmazsa tedbirli davranmayı akıl edebilmesini diledi.

"Bizim peşimizde," dedi Mat, Rand sözünü bitirdiği zaman. "Karanlıkdostu mu?"

"Belki. Bilmiyorum." Rand Jak'a baktı. İriyarı adam gerindi, bir demircinin omuzları kadar geniş omuzlarını silkti. "Sence onun yanından geçip gidebilir miyiz?"

"Hake ile diğerini getirecek kadar gürültü yapmadan geçemeyiz. Burada durmamamız gerektiğini biliyordum."

Rand ağzını açtı, ama o bir şey diyemeden Hake ve diğer iri adam salonun kapısından içeri girdi. Strom'un iri bedeni Hake'in omzunun üzerinden görülebiliyordu. Jak arka kapının önüne geçti. "Tüm gece yemek mi yiyeceksiniz?" diye gürledi Hake. "Sizi burada yatasınız diye beslemedim."

Rand arkadaşına baktı. Mat, *daha sonra*, diye sessizce dudaklarını oynattı ve Hake, Strom ve Jak'ın dikkatli gözleri altında eşyalarını toparladılar.

Rand ile Mat salona girer girmez, top çevirme talepleri ile istenilen ezgilerin isimleri şamatanın üzerinden yükseldi. Kadife pelerinli adam Howal Gode çevresindeki her şeyi hâlâ görmezden geliyor gibiydi, ama yine de sandalyesinin ucunda oturuyordu. Onları görünce arkasına yaslandı, dudaklarına tatmin dolu bir gülümseme döndü.

Rand, yükseltinin önünde ilk sırayı aldı ve kafasını vermeden "Kuyudan Su Çekerken" i çaldı. Kimse çıkardığı birkaç yanlış notayı fark etmiş görünmedi. Rand nasıl kaçacaklarını düşünmeye çalışıyor, bir yandan da Gode'a bakmaktan kaçınıyordu. Adam peşlerindeyse, bunu bildiklerini belli etmelerinin anlamı yoktu. Kaçmaya gelince...

Rand daha önce, bir hanın ne kadar iyi bir tuzak olduğunu fark etmemişti. Hake, Jak ve Strom onlara göz kulak olmak zorunda bile değildi; o ve Mat yükseltiyi terk ederse kalabalık onlara haber verirdi. Salon insanlarla dolu olduğu sürece Hake Jak ve Strom'u üstlerine gönderemezdi, ama salon dolu olduğu sürece Hake'in haberi olmadan kaçamazlardı da. Ve Gode her hareketlerini izliyordu. O kadar komikti ki, kusmak üzere olmasa kahkaha atardı. Tedbirli olmaları ve fırsat beklemeleri gerekiyordu.

Mat ile yer değiştirdiğinde Rand kendi kendine homurdandı. Mat Hake'e, Strom'a, Jak'a, fark edilip edilmediğini, neden diye merak edeceklerini düşünmeden dik dik bakıyordu. Toplar elinde değilken, eli ceketinin altına gidiyordu. Rand ona tısladı, ama o dikkat etmedi. Hake o yakutu görürse, yalnız kalana kadar beklemeyebilirdi. Salondaki adamlar görürse, yarısı Hake'e katılırdı.

En kötüsü, Mat Beyazköprülü tüccar adama Karanlıkdostu gibi bakıyordu, herkesten fazla bakıyordu ve Gode durumun farkındaydı. Fark etmemesi imkânsızdı. Ama bu, onun soğukkanlılığını hiç etkilememişti. Tam tersine, gülümsemesi derinleşmiş, Mat'e eski bir tanıdığıymış gibi bakmış, sonra bakışlarını Rand'a çevirip tek kaşını sorarcasına kaldırmıştı. Rand, sorunun ne olduğunu bilmek istemiyordu. Adama bakmaktan kaçınmaya çalıştı, ama bunun için çok geç olduğunu biliyordu. *Çok geç. Yine çok geç.*

Kadife pelerinli adamın soğukkanlılığını yalnızca tek bir şey sarsmış gibiydi. Rand'ın kılıcı. Belinden çıkarmamıştı. İki, üç adam sendeleyerek yaklaşmış, kendini korumaya ihtiyaç duyacak kadar kötü çaldığını düşünüp düşünmediğini sormuşlardı, ama hiçbiri kabzadaki balıkçılı fark etmemişti. Gode fark etmişti. Solgun ellerini yumruk yaptı ve gülümsemesi dönmeden önce uzun uzun kılıca kaşlarını çattı. Tekrar gülümsediği zaman, kendinden eskisi kadar emin değildi.

En azından bir iyi şey, diye düşündü Rand. *Balıkçıl damgasını benim kazandığımı düşünürse, belki bizi rahat bırakır. Sonra tek endişelenmemiz gereken, Hake ve kabadayıları olur.* Hiç de rahatlatıcı bir düşünce değildi ve kılıç olsa da olmasa da, Gode izlemeye devam etti. Ve gülümsemeye.

Rand'a gece bir sene sürmüş gibi geldi. Tüm gözler üzerindeydi: Hake, Jak ve Strom bataklığa saplanmış bir koyunu izleyen akbabalar gibi, Gode daha da kötü bir şeyi bekler gibiydi. Rand odadaki herkesin aynı gizli amaç ile izlediğini düşünmeye başladı. Ekşi şarap kokuları, pis, terli bedenlerin kokuları başını döndürdü, gürültü üzerine üzerine geldi ve sonunda bakışları bulanıklaşmaya, kendi flütünün sesi bile kulaklarını tırmalamaya başladı. Gök gürültüsü kafasının içinde çatırdıyor gibiydi. Bitkinlik, üzerine demirden bir ağırlık gibi çökmüştü.

Zaman içinde, şafakla kalkma gerekliliği insanları gönülsüzce karanlığa sürüklemeye başladı. Bir çiftçi yalnızca kendisine hesap verirdi, ama tüccarların, arabacıların ücretini kendileri öderken akşamdan kalanlara karşı ne kadar duygusuz davrandığı iyi bilinirdi. Salon yavaş yavaş boşaldı, yukarıda odaları olanlar bile, yataklarını bulmak için sendeleyerek uzaklaştılar.

İçeride kalan son müşteri Gode idi. Rand esneyerek flüt çantasına uzanırken, Gode ayağa kalktı ve pelerinini koluna astı. Hizmetkar kadınlar, dökülmüş şarapların, kırık çanakların pisliğine söylenerek temizlik yapıyordu. Hake iri bir anahtarla ön kapıyı kilitledi. Gode bir an için Hake'i köşeye kıstırdı ve Hake ona bir oda göstermesi için kadınlardan birini çağırdı. Kadife pelerinli adam merdivende kaybolmadan önce Rand ile Mat'e bilmiş bilmiş gülümsedi.

Hake de, Rand ve Mat'e bakıyordu. Jak ve Strom yanında duruyordu.

Rand telaşla eşyalarını omuzlarına asma işini bitirdi ve kılıcına uzanabilmek için eşyaları sol eli ile arkada tuttu. Kılıcın kabzasını kavramadı, ama hazır olduğunu bilmek istiyordu. Esnemesini bastırdı; ne kadar yorgun olduğunu anlamamaları gerekiyordu.

Mat, yayını ve birkaç parça eşyasını omuzladı, ama Hake ile kabadayılarının yaklaştığını görünce elini ceketinin altına götürdü.

Hake bir gaz lambası taşıyordu. Rand şaşkınlık içinde adamın hafifçe eğildiğini ve yandaki bir kapıya işaret ettiğini gördü. "Paletleriniz bu tarafta." Hareketi yalnızca dudaklarının hafifçe kıvrılması ile bozuldu.

Mat, Jak ve Strom'u işaret ederek. "Bize yataklarımızı göstermek için bu ikisine mi ihtiyacın var?" dedi.

"Ben malı mülkü olan bir adamım," dedi Hake, kirli önlüğünü düzelterek, "ve malı mülkü olan adamlar ne kadar ihtiyatlı davransa yetmez." Bir gök gürültüsü pencereleri sarstı ve adam anlamlı anlamlı tavana baktı, sonra dişlerini göstererek sırıttı. "Yataklarınızı görmek istiyor musunuz, istemiyor musunuz?"

Rand gitmek istediklerini söylese ne olacağını merak etti. *Lan'in gösterdiği egzersizlerin dışında o kılıcı kullanmayı gerçekten bilseydin...* "Yolu göster," dedi, sesinin sert çıkması için çaba göstererek. "Arkamda birisinin olmasından hoşlanmam."

Strom kıkırdadı, ama Hake sakin sakin başını salladı ve yan kapıya döndü. İki iri adam arkasından sallana sallana yürüdü. Rand derin bir nefes alarak özlemle mutfak kapısına baktı. Hake arka kapıyı kilitlemişse, şimdi kaçmaya çalışmak kaçınmayı umduğu şeyi başlatırdı. Asık suratla hancıyı izledi.

Rand yan kapıda tereddüt etti ve Mat arkadan çarptı. Hake'in lambasını neden getirdiği belli olmuştu. Kapı zifiri karanlık bir koridora açılıyordu. Yalnızca Hake'in taşıdığı, Jak ile Strom'u siluet halinde gösteren lamba Rand'a yola devam etme cesareti verdi. Arkalarına dönecek olurlarsa, bilecekti. Sonra ne olacak? Zemin, çizmelerinin altında gıcırdıyordu.

Koridor kaba, boyasız bir kapı ile sona erdi. Rand yolda başka kapı olup olmadığını görmemişti. Hake ve kabadayıları kapıdan girdi ve Rand onlar bir tuzak hazırlayamadan çabucak takip etti, ama Hake yalnızca lambasını kaldırdı ve odaya işaret etti.

"İşte burası."

Eski bir depo demişti ve görünüşüne bakılırsa epeydir kullanılmamıştı. Eski fıçılar ve kırık kasalar odanın yarısını doldurmuştu. Tavanda birçok yerden yağmur damlıyordu ve pis penceredeki kırık bir cam, yağmurun

serbestçe içeri dalmasına izin veriyordu. Raflar ne olduğu anlaşılmaz ıvır zıvırla doluydu ve hemen hemen her şeyin üstü kalın bir toz tabakası ile kaplıydı. Vaat edilen paletlerin varlığı şaşkınlık vericiydi.

Kılıç onu endişelendiriyor. Biz uykuya dalmadan bir şey denemeyecek. Rand'ın, Hake'in çatısı altında uyumaya hiç niyeti yoktu. Hancı gider gitmez pencereden çıkmayı planlıyordu. "Burası iş görür," dedi. Gözlerini Hake'ten ayırmadı, hancının iki yanındaki iki sırıtan adama işaret göndermesi olasılığına karşı dikkatliydi. Dudaklarını yalamamak için kendini zor tutuyordu. "Lambayı bırak."

Hake homurdandı, ama lambayı bir rafın üzerine koydu. Onlara bakarak tereddüt etti. Rand, Jak ile Strom'a üstlerine atlamalarını söyleyeceğinden emindi, ama adamın bakışları tartan bir kaş çatış ile Rand'ın kılıcına gitti ve kafasını iki iri adama doğru salladı. Adamların geniş yüzlerinden bir şaşkınlık geçti, ama arkalarına bakmadan hancıyı takip ettiler.

Rand, adımlarının gıcırtısının uzaklaşmasını bekledi, sonra elliye kadar sayıp başını koridora uzattı. Karanlık yalnızca ay kadar uzak bir dikdörtgenin ışığı ile bozuluyordu: salonun kapısı. Kafasını içeri çekerken uzak kapıda iri bir şey hareket etti. Nöbet tutan Jak ya da Strom.

Kapıyı hızla inceleyince bilmesi gereken her şeyi öğrendi ve öğrendikleri pek işe yaramıyordu. Tahtalar kalın ve sağlamdı, ama içeride ne bir kilit, ne bir sürgü vardı. Ama odaya açılıyordu.

"Bize saldıracaklarını düşünüyordum," dedi Mat. "Neyi bekliyorlar?" Hançerini çıkarmış, beyaz boğumlu ellerinde kavrıyordu. Lambanın ışığı çeliğinde oynaştı. Yayı ve sadağı unutulmuş, yerde yatıyordu.

"Uyumamızı." Rand, fıçıları ve kasaları karıştırmaya başladı. "Kapıya dayayacak bir şey bulmama yardım et."

"Neden? Gerçekten burada uyumayı düşünmüyorsun, değil mi? Pencereden çıkalım ve gidelim. Ölü olmaktansa ıslak olmayı tercih ederim."

"Adamlardan biri koridorun ucunda bekliyor. Gürültü yaparsak, göz açıp kapayana kadar burada olurlar. Sanırım Hake kaçmamıza izin vermektense, bizimle uyanıkken yüzleşmeyi tercih eder."

Mat mırıldanarak aramaya katıldı, ama yerdeki öte berinin içinde pek az faydalı şey vardı. Fıçılar boştu, kasalar kırıktı ve kapının önüne hepsini birden yığsalar bile açılmasını engellemeyezlerdi. Sonra bir rafın üzerinde tanıdık bir şey Rand'ın gözüne çarptı. Pas ve toz kaplı iki kama. Sırıtarak kamaları aldı.

Telaşla onları kapının altına soktu ve gök gürültüsü bir kez daha kükrediğinde iki tekmeyle sıkıştırdı. Gök gürültüsü kesildiği zaman nefesini tutup dinledi. Tek işittiği, çatıyı döven yağmurun sesiydi. Koşan ayakların altında gıcırdayan yer tahtaları yoktu.

"Pencere," dedi.

Çevresinde kabuk kabuk biriken kire bakılırsa pencere yıllardır açılmamıştı. Sürme kanadı olanca güçleri ile yukarı ittirdiler. Kanat yerinden kıpırdamadan önce Rand'ın dizleri titremeye başlamıştı bile; pencere gönülsüz gönülsüz kaydığı her santimetre için homurdanıyordu. Açıklık geçmelerine yetecek kadar genişlediğinde Rand çöktü, sonra durdu.

"Kan ve küller!" diye hırladı Mat. "Hake'in kaçmamızdan endişelenmemesine şaşmamak gerek."

Lambanın ışığı altında demir bir çerçevenin içinde demir parmaklıklar ıslak ıslak parladı. Rand parmaklıkları ittirdi; kaya kadar sağlamdılar.

"Bir şey gördüm," dedi Mat. Telaşla raflardaki öte beriyi karıştırdı ve paslı bir levye ile döndü. Ucunu yanda, demir çerçevenin kenarına vurdu. Rand irkildi.

"Gürültüyü unutma, Mat."

Mat yüzünü buruşturdu ve alçak sesle homurdandı, ama bekledi. Rand levyeyi yakaladı ve ayaklarını pencerenin dibinde büyümekte olan su birikintisinin altında, yere sıkı sıkı dayadı. Gök gürültüsü kükredi ve birlikte ittiler. Rand'ın ensesindeki tüyleri diken diken eden bir çivi gıcırtısı ile çerçeve kaydı yarım santim, o kadar. Gök gürültüsü seslerine, şimşeklerin çatırtısına uyarak levyeyi tekrar tekrar ittirdiler. *Hiçbir şey.* Yarım santim daha. *Hiçbir şey.* Bir saç teli kadar. *Hiçbir şey. Hiçbir şey.*

Rand'ın ayakları aniden suda kaydı ve yere düştüler. Levye ellerinden fırlayıp bir gong gibi yere düştü. Rand birikintinin ortasına, nefesini tutup dinleyerek uzandı. Yağmur dışında her şey sessizdi.

Mat yaralı parmak boğumlarını emdi ve dik dik ona baktı. "Bu hızla gidersek asla dışarı çıkamayacağız." Demir çerçeve pencereden ancak iki parmak ayrılmıştı. Dar açıklıktan düzinelerce çivi görülüyordu.

"Denemeye devam etmeliyiz," dedi Rand ayağa kalkarak. Ama levyeyi çerçevenin altına yerleştirdiğinde, kapı birisi açmaya çalışırmış gibi gıcırdadı. Kamalar kapıyı yerinde tuttu. Kapı yine gıcırdadı.

Rand derin bir nefes aldı ve sesini sakin tutmaya çalıştı. "Defol, Hake. Uyumaya çalışıyoruz."

"Korkarım yanlışlık yapıyorsunuz." Ses o kadar zarif ve güven doluydu ki, sahibini hemen belli ediyordu. Howal Gode. "Hake Efendi ve... hizmetkârları bizi rahatsız etmeyecekler. Derin derin uyuyorlar ve ancak yarın sabah nereye kaybolduğunuzu merak edebilecekler. Bırakın içeri gireyim, genç dostlarım. Konuşmalıyız."

"Seninle konuşacak bir şeyimiz yok," dedi Mat. "Git ve bırak uyuyalım."

Gode pis pis güldü. "Elbette konuşacak bir şeylerimiz var. Bunu siz de benim kadar iyi biliyorsunuz. Gözlerinizde gördüm. Ne olduğunuzu, belki de sizden iyi biliyorum. Sizden dalgalar halinde yayıldığını hissedebiliyorum. Artık yarı yarıya sahibime ait sayılırsınız. Kaçmayı bırakın ve kabul edin. Her şey sizin için çok daha kolay olur. Tar Valon kocakarıları sizi bulursa, onların işi bitmeden kendi boğazınızı kesmeyi diliyor olacaksınız, ama bunu yapamayacaksınız. Sizi onlardan yalnızca benim efendim koruyabilir."

Rand yutkundu. "Neyden bahsettiğini bilmiyoruz. Bizi rahat bırak." Koridordaki döşeme tahtaları gıcırdadı. Gode yalnız değildi. İki arabada kaç adam getirmiş olabilirdi?

"Aptalca davranmayı bırakın, genç dostlarım. Biliyorsunuz. Çok iyi biliyorsunuz. Karanlığın Yüce Efendisi üzerinize nişanını koydu. Uyandığı zaman, yeni Dehşetlordları onu övmek üzere hazır olacak. İkiniz onlardan olmalısınız, aksi halde sizi bulmak için ben gönderilmezdim. Bir düşünün.

Sonsuz ömür ve hayallerinizin ötesinde güç." Sesi o güce duyduğu açlıkla boğuktu.

Rand bir şimşek gökyüzünü yararken pencereye baktı ve neredeyse inleyecekti. Kısa ışık çakması dışarıda adamlar olduğunu göstermişti, orada durmuş pencereyi izlerken onları sırılsıklam eden yağmuru görmezden gelen adamlar.

"Bundan sıkılmaya başlıyorum," diye bildirdi Gode. "Efendime, efendinize boyun eğeceksiniz, aksi halde boyun eğmeniz sağlanacak. Bu sizin için hiç de hoş olmaz. Karanlığın Yüce Efendisi ölüme hükmeder ve ölümde yaşam, yaşamda ölüm verebilir. Kapıyı açın. Öyle ya da böyle, kaçışınız sona erdi. Açın, diyorum!"

Bir şey daha demiş olmalıydı, çünkü aniden ağır bir beden kapıya çarptı. Kapı titredi ve kamalar tahtaların üzerinde pastan izler bırakarak birkaç milim oynadı. Bedenler çarparken kapı tekrar tekrar sarsıldı. Bazen kamalar yerinde kaldı, bazen biraz daha kaydı ve kapı yavaş yavaş içeriye doğru açıldı.

"Boyun eğin," diye emretti Gode koridordan, "ya da sonsuza dek boyun eğmiş olmayı dileyin!"

"Başka seçeneğimiz yoksa..." Mat Rand'ın bakışları altında dudaklarını yaladı. Gözleri tuzağa yakalanmış bir porsuğun gözleri gibi çevrede dolanıyordu; yüzü solgundu, nefes nefese konuşuyordu. "Evet deyip, sonra kaçabiliriz. Kan ve küller, Rand, başka çıkış yolu yok!"

Sözcükler Rand'a kulaklarına tıkanan yünlerin içinden ulaşıyor gibiydi. *Çıkış yok.* Yukarıda gök gürültüsü kükredi ve bir şimşeğin çatırtısı ile boğuldu. *Bir çıkış yolu bulmak zorundayım.* Gode onlara sesleniyor, emirler yağdırıyor, yakarıyordu; kapı bir santim daha açıldı. Odayı ışık doldurdu, gözlerini kamaştırdı; hava kükredi ve yandı. Rand, havalandığını ve duvara vurulduğunu hissetti. Kulakları çınlayarak, bedenindeki bütün tüyler ürpererek yere yığıldı. Sersemlemiş halde, sendeleyerek ayağa kalktı. Dizleri titriyordu. Ayakta kalabilmek için elini duvara dayamak zorunda kaldı. Şaşkın bir biçimde çevresine bakındı.

Hâlâ duvarda kalmış birkaç raftan birinin üzerinde duran lamba devrilmiş, yanmaya ve ışık vermeye devam ediyordu. Tüm fıçılar ve kasalar, bazıları kararmış, tüterek, fırladıkları yerde kalmıştı. Pencereler, parmaklıklar ve duvarın çoğu yok olmuş, geriye kıymık kıymık bir delik bırakmıştı. Çatı sarkmış, açıklığın kenarlarında duman iplikçikleri yağmurla savaşıyordu. Kapı menteşelerinin üzerinde sarkmış, duvara saplanmış gibi bir açıyla kasasında asılı duruyordu.

Rand, sarhoş gibi lambayı düzeltti. Kırılmadığından emin olmak, dünyadaki en önemli şeymiş gibi geliyordu.

Aniden kasa yığınları aralandı ve ortasında Mat doğruldu. Ayaklarının üzerinde sallanarak gözlerini kırpıştırdı, hâlâ bütün olup olmadığını merak eder gibi üstünü başını yokladı. Rand'a baktı. "Rand? Sen misin? Canlısın. İkimizin de..." Sustu, titreyerek dudağını ısırdı. Güldüğünü, isteriye kapılmak üzere olduğunu fark etmek, Rand'ın bir dakikasını aldı.

"Ne oldu, Mat? Mat? Mat! Ne oldu?"

Mat son bir kez ürperdi, sonra durdu. "Yıldırım, Rand." Tam pencereden dışarı bakarken parmaklıklara çarptı. "Yıldırım. Hiçbir şey göre..." Sustu, eğik kapıya doğru gözlerini kıstı ve sesi keskinleşti. "Gode nerede?"

Kapının ötesindeki karanlık koridorda hiçbir şey kıpırdamıyordu. Gode ve arkadaşlarından ne bir işaret, ne bir ses vardı, ama o karanlığın içinde herhangi bir şey saklanabilirdi. Rand, kendini öldüklerini umarken buldu, ama kendisine bir taç sunulduğundan emin olmak için başını delikten sokmayacaktı. Eskiden duvar olan yerin ötesinde, gecenin içinde hiçbir şey hareket etmiyordu, ama başkaları uyanmış, kalkmıştı. Yukarı kattan kargaşa, bağırışlar ve koşan ayak sesleri duyuluyordu.

"Fırsat varken kaçalım," dedi Rand.

Telaşla eşyalarını molozlardan ayırıp Mat'in kolunu yakaladı ve geceye açılan deliğe doğru arkadaşını yarı sürükledi, yarı yol gösterdi. Mat, Rand'ın kolunu tuttu, görmek için başını öne uzatarak yanında yürüdü.

İlk yağmur damlası Rand'ın yüzüne vururken ve şimşek hanın üzerinde çatallanırken, sarsılarak durdu. Gode'un adamları hâlâ oradaydı, ayakları

deliğe doğru uzanmış, yerde yatıyorlardı. Yağmurun altında, açık gözleri gökyüzüne bakıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Mat. "Kan ve küller! Kendi lanet elimi bile zor görüyorum."

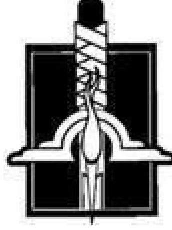
"Hiçbir şey," dedi Rand. Şans. Işık'ın kendi... Öyle mi? Titreyerek, Mat'i dikkatle bedenlerin çevresinden dolandırdı. "Yalnızca yıldırım."

Şimşekler dışında ışık yoktu ve handan sendeleyerek kaçarken ayakları tekerlek çukurlarına takıldı. Mat ona asılırken, her takılma ikisini de devirecek gibi oluyordu, ama nefes nefese koşmaya devam ettiler.

Rand bir kez arkasına baktı. Bir kez. Yağmur hızlanıp Dans Eden Arabacı'yı örtmeden önce. Şimşek, hanın arka tarafında bir adam silueti ortaya çıkardı, onlara yumruğunu sallayan bir adam. Ya da belki gökyüzüne. Gode ya da Hake, bilmiyordu, ama ikisi de bir diğeri kadar kötüydü. Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyor, onları bir su duvarının içine hapsediyordu. Rand, fırtınanın kükremesinin üzerinden takip edildiklerine dair bir ses duymayı bekleyerek gecenin içinde koşturdu.

33. BÖLÜM

Karanlık Bekliyor

Kurşuni bir gökyüzünün altında, yüksek tekerlekli araba Caemlyn Yolu üzerinde hoplayarak doğuya ilerledi. Rand, samanların içinden çıktı ve kendini arabanın yanından yukarı çekip baktı. Bir saat önce olduğundan daha kolay olmuştu bu. Kolları, onu yukarı çekmek yerine uzayacakmış gibi geliyordu. Bir an başı gitmeye devam etmeyi, süzülmeyi istedi, ama daha kolaydı. Kollarını alçak yan duvarlara dayadı ve yanlarından yuvarlanıp geçen araziyi izledi. Donuk bulutların arkasında gizlenmiş olan güneş hâlâ yüksekteydi, ama araba sarmaşık kaplı, kırmızı tuğla evlerle dolu bir başka köye giriyordu. Dört Kral'dan sonra kasabalar gitgide birbirine yaklaşıyordu.

İnsanların bazıları el salladı ya da Hyam Kinch'e, arabanın sahibi olan çiftçiye seslendi. Kösele suratlı, suskun Kinch Efendi her seferinde, piposunu dişlerine kıstırıp birkaç sözcük bağırarak karşılık verdi. Ağzındaki pipo söylediklerini anlaşılmaz kılıyordu, ama sesi neşeli çıkıyordu ve herkesi tatmin ediyor gibiydi; adamlar arabaya bir daha bakmadan işlerine dönüyorlardı. Çiftçinin iki yolcusuna kimse dikkat etmiyordu.

Köy hanı Rand'ın önünden kayıp geçti. Badanalı, gri tahta damlı bir binaydı. İnsanlar telaşla girip çıkıyor, kayıtsızca birbirlerine selam veriyor, el sallıyorlardı. Bazıları durup konuşuyordu. Birbirlerini tanıyorlardı. Giysilerine bakılırsa çoğu köylüydü çizmeleri, pantolonları ve ceketleri

Rand'ın giydiklerinden çok da farklı değildi, ama renkli çizgileri, çok fazla seviyor olmalıydılar. Kadınlar yüzlerini saklayan büyük boneler ve çizgili, beyaz önlükler takıyordu. Belki hepsi köylü ve yerel çiftçilerdi. *Fark eder mi?*

Rand, samanların üzerine uzandı, köyün ayaklarının arasında küçülmesini izledi. Çit çevrili tarlalar, kırpılmış çalı çitler yolun iki yanında uzanıyordu. Küçük çiftlik evlerinin kırmızı, tuğla bacalarından dumanlar yükseliyordu. Yakında ormandan çok koruluklar vardı, ateşlerine odun sağlaması için iyi bakılmış, bir çiftlik avlusu kadar evcil. Ama dalları, gökyüzünün altında yapraksız duruyordu, batıdaki vahşi ormanlar kadar çıplaktılar.

Karşı yöne giden bir araba sırası yolun ortasında tangırdayarak çiftçinin arabasını kenara sıkıştırdı. Kinch Efendi piposunu ağzının köşesine kaydırdı ve dişlerinin arasından tükürdü. Bir gözü çalılara dolanmasın diye kenarda kalan tekerinde, arabayı sürmeye devam etti. Tüccar, kafilesine baktığı zaman ağzı gerildi.

Arabaları çeken sekizer atın üzerinde uzun kırbaçlarını şaklatan sürücülerden hiçbiri, arabaların yanında, eyerlerinde kamburlarını çıkartan askerlerin hiçbiri, çiftçinin arabasına bakmadı. Rand göğsü sıkışarak geçmelerini izledi. Son araba da sallanarak geçene kadar eli pelerinin altında, kılıcının kabzasında kaldı.

Son araba da biraz önce terk ettikleri köye doğru uzaklaştıktan sonra, Mat çiftçinin yanındaki yerinden döndü ve eğilip Rand ile göz göze geldi. Gerektiğinde tozdan koruyan atkıyı bükmüş, alnına bağlamış, böylece gözlerini gölgeliyordu. Buna rağmen gri gün ışığında gözlerini kısıyordu. "Orada bir şey gördün mü?" diye sordu alçak sesle. "Arabalarda?"

Rand başını iki yana salladı ve Mat onayladı. O da bir şey görmemişti.

Kinch Efendi göz ucuyla onlara baktı, sonra piposunu ağzında yine kaydırdı ve dizginleri silkeledi. Hepsi buydu, ama fark etmişti. Atlar hızlandı.

"Gözlerin acıyor mu?" diye sordu Rand

Mat, başındaki atkıya dokundu. "Hayır. Fazla değil. Güneşe doğrudan bakmazsam fazla acımıyor. Ya sen? Kendini daha iyi hissediyor musun?"

"Biraz." Gerçekten de daha iyi hissettiğini fark etti. Hastalıktan bu kadar çabuk kurtulması şaşırtıcı bir şeydi. Bundan da fazla, Işık'ın armağanı idi. *Işık olmalı. Öyle olmalı.*

Aniden bir atlı grubu arabanın yanından geçti, tüccar kafilesinin arkasından batıya yöneldi. Uzun beyaz yakaları, zırhlarının üzerine sarkıyordu. Pelerinleri ve ceketleri Beyazköprü'deki kapı nöbetçilerinin üniformaları gibi kırmızıydı, ama daha iyi dikilmişti ve üstlerine daha iyi uyuyordu. Her birinin koni şeklindeki miğferi gümüş gibi parlıyordu. Atlarının üzerinde dik oturuyorlardı. Mızrak başlarının altında; ince, kırmızı flamalar uçuyordu ve her mızrak aynı açıyla tutulmuştu.

İki sıra halinde geçerlerken aralarından bazıları arabaya baktı. Her birinin yüzü çelik parmaklıklardan bir kafes ile örtülmüştü. Rand, pelerini kılıcını kapattığı için memnundu. Birkaçı Kinch Efendi'ye başını salladı; tanıyormuş gibi değil, tarafsız bir selamlama ile. Kinch Efendi aynı şekilde karşılık verdi, ama yüz ifadesinin değişmesine rağmen, selamında bir onay havası vardı.

Atları yürüyordu, ama arabanın hızı da eklenince çabucak geçip gittiler. Rand, zihninin bir kısmı ile onları saydı. On... yirmi... otuz... otuz iki. Başını kaldırıp asker sıralarının Caemlyn Yolu'nda ilerlemesini izledi.

"Onlar kim?" diye sordu Mat, yarı merak, yarı şüpheyle.

"Kraliçenin Askerleri," dedi Kinch Efendi piposunun üzerinden. Gözlerini ilerideki yoldan ayırmadı. "Gerekmedikçe Breen Çayı'ndan öteye gitmezler. Eski günler gibi değil." Piposunu çekiştirdi, sonra ekledi. "Sanırım bugünlerde Alem'de bir yıldan fazla süre askerleri görmeyen yöreler vardır. Hiç eski günler gibi değil."

"Ne yapıyorlar?" diye sordu Rand.

Çiftçi ona baktı. "Kraliçe'nin barışını koruyor ve Kraliçe'nin yasalarını uyguluyorlar, elbette." Bu sözlerin tınısından hoşlanmış gibi kendi kendine başını salladı ve ekledi, "Suçluları buluyorlar ve yargıcın önüne çıkarıyorlar. Mmmph!" Dumandan uzun bir bulut üfledi. "Kraliçe'nin Askerleri'ni tanımadığınıza göre çok uzaktan olmalısınız. Nerelisiniz?"

"Çok uzaktan," dedi Mat, Rand aynı anda "İki Nehir'den," derken. Rand, bu sözler ağzından çıkar çıkmaz söylememiş olmayı diledi. Hâlâ berrak düşünemiyordu. Saklanmaya çalışıyorlardı ve Rand, bir Soluk'un bir çan gibi açıkça duyabileceği bir ismi söylemişti.

Kinch Efendi göz ucuyla Mat'e baktı ve bir süre sessizlik içinde piposunu tüttürdü. "Gerçekten de uzakmış," dedi sonunda. "Neredeyse Alem'in sınırında. Ama Alem'de insanların Kraliçenin Askerleri'ni tanımadığı yerler varsa, her şey benim düşündüğümden de kötü olmalı. Hiç eski günler gibi değil."

Rand, birisi ona İki Nehir'in, Kraliçenin Alemi'nin bir bölümü olduğunu söylese al'Vere Efendi'nin ne diyeceğini merak etti. Andor Kraliçesi olduğunu tahmin ediyordu. Belki Belediye Başkanı biliyordu Rand'ı şaşkınlık içinde bırakan pek çok şey biliyordu ve belki başkaları da biliyordu, ama hiç kimsenin bahsettiğini duymamıştı. *İki Nehir İki Nehir'di işte.* Her köy kendi sorunları ile kendi ilgilenirdi ve birden çok köyü ilgilendiren bir güçlük çıkarsa, Belediye Başkanları, belki Köy Kurulları kendi aralarında bir çözüm ararlardı.

Kinch Efendi dizginleri çekti ve arabayı durdurdu. "Benim yolum buraya kadar." Kuzeye dönen dar bir araba yolu vardı; üzerinde ekin olmayan tarlaların ötesinde pek çok çiftlik evi görülüyordu. "İki gün sonra Caemlyn'desiniz. En azından, arkadaşın yürüyebilse öyle olurdu."

Mat, aşağı atladı, yayını ve diğer eşyalarını topladı, sonra Rand'ın arabanın arkasından inmesine yardım etti. Rand'ın bohçaları çok ağır geliyor, bacakları titriyordu, ama arkadaşının elini ittirdi ve kendi başına birkaç adım atmaya çalıştı. Kendisini hâlâ dengesiz hissediyordu, ama bacakları onu destekledi. Hatta kullandıkça güçleniyor gibiydiler.

Çiftçi, atlarını hemen harekete geçirmedi. Piposunu çekerek onları bir süre süzdü. "İstiyorsanız evimde bir iki gün dinlenebilirsiniz. O zamana kadar hiçbir şey kaçırmazsınız, sanırım. Hangi hastalığı atlatıyorsan, delikanlı... eh, benim ihtiyar hatun ve ben, daha siz doğmadan aklınıza gelebilecek her tür hastalığı geçirdik ve bizim ufaklıklar geçirirken onlara baktık. Ama sanırım siz hastalık kapacak yaşı geçtiniz."

Mat'in gözleri kısıldı ve Rand kendini kaşlarını çatarken yakaladı. *Herkes bunun parçası değil. Herkes olamaz.*

"Teşekkür ederim," dedi, "ama ben iyiyim. Gerçekten. Bir sonraki köy ne kadar uzaklıkta?"

"Cary Geçidi mi? Yürüyerek, karanlık basmadan ulaşabilirsiniz." Kinch Efendi piposunu dişlerinin arasından çekti ve devam etmeden önce dudaklarını düşünceli düşünceli büzdü. "Başta sizi kaçak çıraklar sandım, ama şimdi daha ciddi bir şeyden kaçtığınızı tahmin ediyorum. Ne, bilmiyorum. Umurumda da değil. Karanlıkdostu olmadığınızı biliyorum ve muhtemelen kimseyi soymayacak ya da incitmeyeceksiniz. Bugünlerde yolda gördüğüm başkaları gibi değilsiniz. Ben de sizin yaşınızdayken bir iki sefer başımı belaya soktum. Birkaç gün gözden kaybolacak bir yere ihtiyacınız varsa, çiftliğim o tarafta sekiz kilometre ötede" başını araba yoluna doğru eğdi "ve kimse oraya gelmez. Sizi kovalayan her ne ise, sizi orada bulamaz." Bu kadar çok konuştuğu için utanmış gibi boğazını temizledi.

"Karanlıkdostlarının neye benzediğini nereden biliyorsun?" diye sordu Mat. Arabadan uzaklaştı, eli ceketinin altına kaydı. "Karanlık dostları hakkında ne biliyorsun?"

Kinch Efendi'nin yüzü gerildi. "Siz bilirsiniz," dedi ve atlarına dil şaklattı. Araba dar yolda uzaklaşırken bir kez bile arkasına bakmadı.

Mat, Rand'a baktı ve çatılan kaşları düzeldi. "Üzgünüm, Rand. Dinlenecek bir yere ihtiyacın var. Belki arkasından gidersek..." Omuz silkti. "Herkesin bizim peşimizde olduğu duygusundan kurtulamıyorum. Işık, keşke neden öyle olduğunu bilseydim. Keşke bitseydi. Keşke..." Üzüntü içinde sustu.

"Hâlâ iyi insanlar var," dedi Rand. Mat, hayatta yapmak istediği son şeymiş gibi dişlerini sıkarak araba yoluna dönecek oldu, ama Rand onu durdurdu. "Dinlenmek için durmayı göze alamayız, Mat. Dahası, hiçbir yerde saklanabileceğimizi sanmıyorum."

Mat başını salladı, rahatladığı açıktı. Rand'ın yükünün bir kısmını, heybeleri ve Thom'un arpına sarılmış pelerin bohçasını almaya çalıştı, ama Rand bırakmadı. Bacakları gerçekten de daha güçlü gibiydi. *Bizi kovalayan*

her ne ise mi? diye düşündü yola koyuldukları zaman. *Kovalamıyor. Bekliyor.*

Dans Eden Arabacı'dan kaçtıktan sonra yağmur bütün gece devam etmiş, onları siyah gökyüzünü şimşeklerle bölen gök gürültüsü kadar şiddetle dövmüştü. Giysileri dakikalar içinde sırılsıklam olmuştu, bir saat içinde Rand'a derisi de sırılsıklam gelmeye başlamıştı, ama Dört Kral'ı arkalarında bırakmışlardı. Mat, karanlıkta neredeyse kör gibiydi, ağaçları bir anlığına karanlığın içinde gözler önüne seren şimşekler çakınca acıyla gözlerini kısıyordu. Rand onu elinden tutmuş, yol gösteriyordu, ama Mat adımlarını hâlâ kararsızca atıyordu. Rand'ın alnı endişeyle kırıştı. Mat gözlerine yeniden kavuşmazsa, iyice yavaşlayacaklardı. Asla uzaklaşamayacaklardı.

Mat, düşüncelerini hisseder gibi oldu. Pelerininin başlığına rağmen yağmur, Mat'in saçlarını yüzüne yapıştırmıştı. "Rand," dedi, "beni bırakmayacaksın, değil mi? Sana ayak uyduramazsam?" Sesi titriyordu.

"Seni bırakmayacağım." Rand arkadaşının elini daha sıkı kavradı. "Ne olursa olsun seni bırakmayacağım." *Işık, bize yardım et!* Tepelerinde gök gürültüsü patladı, Mat sendeledi, düşecek oldu. Neredeyse Rand'ı da düşürecekti. "Durmalıyız, Mat. Yürümeye devam edersek bacağını kıracaksın."

"Gode." Mat konuşurken tepelerinde çakan bir şimşek karanlığı böldü ve gök gürültüsü başka her sesi ezdi, ama çakan ışıkta, Rand Mat'in dudaklarının şekillendirdiği ismi görebildi.

"Öldü." *Ölmüş olmalı. Işık, ölmüş olsun.*

Mat'i, çakan şimşeğin gösterdiği çalılara çekti. Üzerinde, yağmurdan biraz koruyacak kadar yaprak kalmıştı. Bir ağaç kadar iyi değildi, ama Rand tepelerine yeniden yıldırım düşmesi riskini göze alamazdı. Bu sefer o kadar şanslı olmayabilirlerdi.

Çalıların arasında birbirlerine sokulup pelerinlerini dallara gererek küçük bir çadır yapmaya çalıştılar. Kuru kalmayı düşünmek için fazla geçti, ama yağmur damlalarını kesmek bile bir şeydi. Vücutlarının kalan sıcaklığını paylaşmak için birbirlerine sokulup çöktüler. Sırılsıklamdılar ve

pelerinlerden daha fazla yağmur damlası süzülüyordu, ama yine de titreyerek uykuya daldılar.

Rand rüya olduğunu hemen anladı. Dört Kral'daydı, ama kasaba Rand dışında boştu. Arabalar oradaydı, ama ne insanlar, ne atlar, ne köpekler vardı. Canlı olan hiçbir şey yoktu. Fakat Rand onu bekleyen bir şey olduğunu biliyordu.

Tekerlek izleri ile bozulmuş sokakta yürürken, arkasında kayan binalar bulanıklaşır gibi oluyordu. Başını çevirdiğinde oradaydılar, katıydılar, ama belirsizlik gözlerinin ucunda kalıyordu. Sanki yalnızca gördüğü şeyler, gördüğü sürece gerçekti. Yeterince hızlı dönerse, göreceğinden emindi... Neyi göreceğinden emin değildi, ama bu konuda düşünmek onu huzursuz ediyordu.

Önünde Dans Eden Arabacı belirdi. Bir şekilde çiğ renkleri gri ve cansız görünüyordu. İçeri girdi. Gode oradaydı, masadaydı.

Adamı yalnızca giysilerinden tanıdı, ipeklerinden ve koyu renk kadifelerinden. Gode'un derisi kırmızı, yanık, çatlaktı, her yanından irin sızdırıyordu. Yüzü neredeyse kafatasına dönmüştü, dudakları büzülmüş, dişlerini ve dişetlerini ortaya çıkarmıştı. Gode başını çevirirken saçlarının bir kısmı koptu, omuzlarına düşünce ufalanıp ise dönüştü. Kapaksız gözleri Rand'a baktı.

"Demek öldün," dedi Rand. Korkmadığını fark edince şaşırdı. Belki bu sefer rüya olduğunu bildiği içindi.

"Evet," dedi Ba'alzamon'un sesi, "ama benim için seni buldu. Bu ödülü hak ediyor, sence de öyle değil mi?"

Rand döndü ve bir rüya olduğunu bildiği halde korkabileceğini anladı. Ba'alzamon'un giysileri kuru kan rengindeydi, yüzünde öfke, nefret ve zafer mücadele ediyordu.

"Görüyorsun, ufaklık, benden sonsuza dek saklanamazsın. Öyle ya da böyle seni bulurum. Seni koruyan şey, seni aynı zamanda zayıf kılıyor. Bir an saklanıyorsun, sonra bana işaret ateşi yakıyorsun. Bana gel, ufaklık." Elini Rand'a uzattı. "Seni köpeklerim bulursa, nazik davranmayabilirler. Ayaklarımın dibinde diz çöktüğün zaman olacağın şeyi kıskanıyorlar. Bu

senin kaderin. Sen bana aitsin." Gode'un yanmış dili, öfkeli, hevesli bir gargara çıkardı.

Rand dudaklarını ıslatmaya çalıştı, ama ağzında tükürük kalmamıştı. "Hayır," demeyi başardı ve sonra sözcükler ağzından daha kolay çıktı. "Ben bana aidim. Sana değil. Asla. Kendime. Eğer Karanlıkdostların beni öldürürse, bana asla sahip olamazsın."

Ba'alzamon'un yüzündeki ateşler odayı öyle ısıttı ki, hava dalgalanmaya başladı. "Ölü ya da canlı, ufaklık, sen benimsin. Mezar bana aittir. Ölüyken daha kolay, ama canlıyken daha iyi. Senin için iyi, ufaklık. Canlılar çoğu şeye daha fazla hakimdir." Gode yine bir gargara çıkardı. "Evet, benim iyi köpeğim. İşte ödülün."

Rand başını çevirdiği anda Gode'un bedeni toza dönüştü. Bir an yanık yüzde büyük bir coşku görüldü, ama son anda, beklemediği bir şey görmüş gibi dehşete dönüştü. Gode'un boş, kadife giysileri küllerin arasında sandalyenin üzerine ve yere düştü.

Rand döndüğü zaman, Ba'alzamon'un eli yumruk olmuştu. "Sen benimsin ufaklık, ölü ya da diri. Dünyanın Gözü asla sana hizmet etmeyecek. Benim olduğunu işaretliyorum." Yumruğu açıldı ve bir alev topu fırladı. Rand'ın yüzüne çarptı, patladı, kavurdu.

Rand karanlıkta yerinden fırlayarak uyandı, pelerinlerden yüzüne su damlıyordu. Titreyen ellerle yanaklarına dokundu. Derisi, güneş yanığı olmuş gibi hassastı.

Aniden Mat'in uykusunda döndüğünü, inlediğini fark etti. Onu sarstı ve Mat sızlanarak uyandı.

"Gözlerim! Ah, Işık, gözlerim! Gözlerimi aldı!"

Rand onu bir bebekmiş gibi kucakladı. "İyisin, Mat. İyisin. Bizi incitemez. Ona izin vermeyeceğiz." Mat'in titrediğini, ceketine gözyaşlarının düştüğünü hissedebiliyordu. "Bizi incitemez," diye fısıldadı ve buna inanabilmeyi diledi. *Seni koruyan şey zayıf da kılıyor. Deliriyorum.*

Şafağın ilk ışıklarından hemen önce sağanak azaldı, şafak geldiğinde son serpintiler de durdu. Bulutlar yerlerinde kaldılar, sabah ilerleyene kadar

tehditlerine devam ettiler. Sonra rüzgâr yükseldi, bulutları güneye sürükledi, sıcaklık vermeyen güneşi çıkardı, sırılsıklam giysilerini bıçak gibi kesti. Bir daha uyumamışlardı, sersem sersem pelerinlerini taktılar, Rand Mat'in elini tuttu ve doğuya doğru yola koyuldular. Bir süre sonra Mat, kendini yağmurun yay kirişine ne yaptığından şikayet edecek kadar iyi hissetti. Ama Rand cebinden kuru bir kiriş ile değiştirmesi için durmasına izin vermedi; henüz olmazdı.

Öğleden sonra bir başka köye geldiler. Rand, rahat, tuğla evleri ve bacalardan tüten dumanı görünce daha fena ürperdi, ama uzak durarak Mat'i ağaçlıklardan ve güneydeki tarlalardan geçirdi. Çamurlu bir tarlayı belleyen yalnız bir çiftçi, gördüğü tek insandı ve ağaçların arasında çökerek adamın onları görmediğinden emin olmaya çalıştı. Çiftçi dikkatini işine vermişti, ama Rand gözden kaybolana kadar adamı izlemeye devam etti. Gode'un adamlarından hayatta kalan varsa, belki bu köyde onları gören herhangi birini bulamazlarsa, Dört Kral'dan çıktıktan sonra güney yoluna döndüklerine inanabilirlerdi. Kasaba gözden kaybolunca yola çıktılar, yürürken giysileri tamamen kurumasa da, en azından yalnızca nemli olmuşlardı.

Kasabadan bir saat ötede bir çiftçi, yarı boş saman arabasına binmelerine izin verdi. Rand Mat için endişelenirken gafil avlanmıştı. Mat eliyle, zayıf akşam güneşine karşı kıstığı gözlerini gölgeliyor, devamlı güneşin ne kadar parlak olduğundan şikayet ediyordu. Rand saman arabasının gürültüsünü duyduğunda, çok geç olmuştu. Islak yol sesleri boğuyordu, iki atın çektiği araba yalnızca elli metre arkalarındaydı ve sürücü onlara bakıyordu.

Adam arabayı çekip, binmelerini teklif ettiğinde Rand şaşırdı. Tereddüt etti, ama görülmekten kaçınmak için çok geçti ve teklifi reddetmek, adamın aklında kalmalarına sebep olabilirdi. Mat'in çiftçinin yanına binmesine yardım etti, sonra arkasından tırmandı.

Alpert Mull, vurdumduymaz bir adamdı. Sert bir yüzü, küt elleri vardı; hepsi yıpranmış, zorlu işler ve endişeler yüzünden kırışmıştı. Ve konuşacak birilerine ihtiyacı vardı. İneklerinin sütü kurumuştu, tavukları yumurtlamayı bırakmıştı ve otlakta doğru düzgün ot yoktu. Hayatında ilk defa saman satın almak zorunda kalmıştı ve "İhtiyar Bain" yalnızca yarım araba almasına

izin vermişti. Bu sene kendi topraklarından saman, ya da herhangi bir ürün alabileceğinden emin değildi.

"Kraliçe bir şeyler yapmalı, Işık onu aydınlatsın," diye mırıldandı ve parmak boğumlarını saygıyla, ama dalgın dalgın alnına değdirdi.

Rand'a ya da Mat'e neredeyse hiç bakmıyordu, ama arabasını, çiftliğine giden dar, tekerlek çukurları olan bir yola çevirirken onları indirdiğinde tereddüt etti ve neredeyse kendi kendine, "Neden kaçıyorsunuz bilmiyorum ve bilmek de istemiyorum," dedi. "Bir karım ve çocuklarım var. Anlıyor musunuz? Ailem. Yabancılara yardım etmek için kötü zamanlar bunlar."

Mat elini ceketinin altına sokmaya çalıştı, ama Rand bileğini yakaladı ve bırakmadı. Yolda durdu, konuşmadan adama baktı.

"Eğer iyi bir adam olsaydım," dedi Mull, "İliklerine kadar ıslanmış siz iki delikanlıya, ateşin önünde kuruyacağınız ve ısınacağınız bir yer teklif ederdim. Ama zaman kötü ve yabancılar... Neden kaçıyorsunuz bilmiyorum ve bilmek istemiyorum. Anlıyor musunuz? Ailem." Aniden ceketinin cebinden iki uzun, yün atkı çıkardı. Koyu renk ve kalındılar. "Fazla değil, ama alın. Oğullarıma ait. Başka atkıları da var. Beni tanımıyorsunuz, tamam mı? Zaman kötü."

"Seni görmedik bile," dedi Rand, atkıları kabul ederken. "Sen iyi bir adamsın. Günlerdir karşılaştığımız en iyi adam."

Çiftçi önce şaşkın, sonra minnettar göründü. Dizginleri toparladı ve atlarını dar yola çevirdi. Adam daha köşeyi dönmeden, Rand Mat'i Caemlyn Yolu'nda yürütmeye başlamıştı bile.

Alacakaranlık çökerken rüzgâr sertleşti. Mat aksi aksi ne zaman duracaklarını sormaya başladı, ama Rand Mat'i de yanında çekerek, çalı dibinde bir noktadan fazlasını arayarak yola devam etti. Giysileri hâlâ yapış yapışken ve rüzgâr her geçen dakika daha da soğurken, açıkta bir gece daha hayatta kalacaklarından emin değildi. O uygun bir yer bulamadan gece çöktü. Rüzgâr buz gibi oldu, pelerinini dövmeye başladı. Sonra, ilerideki karanlığın içinde ışıklar gördü. Bir köy.

Rand'ın eli cebine kaydı, oradaki paraları yokladı. Bir yemek ve ikisi için bir odaya yeter de artardı bile. Soğuk geceden uzak bir oda. Islak giysileri

içinde açıkta, rüzgâr ve soğukta yatarlarsa onları bulacak kişi iki cesetle karşılaşırdı. Yapmaları gereken tek şey, fazla dikkat çekmemekti. Flüt çalmak yoktu, ve Mat'in gözleri kesinlikle top çevirmesini engellerdi. Mat'in elini yine tuttu ve ışıkların çağrısına doğru yürüdü.

"Ne zaman duracağız?" diye sordu Mat yine. Başını öne çıkara çıkara yürümesinden, Rand, Mat'in değil köy ışıklarını, kendisini bile görebildiğinden emin değildi.

"Isınabileceğimiz bir yerde," diye yanıt verdi.

Kasabanın sokakları ev pencerelerinden dökülen ışıkla aydınlanmıştı; insanlar karanlıktan ne çıkabileceğine aldırmadan yürüyordu. Kasabadaki tek han tek katlı, geniş bir binaydı, yıllar içinde belli bir plana bağlı kalmadan odalar eklenmiş gibi görünüyordu. Ön kapı birisini dışarı bırakmak için açıldı ve Rand'a doğru bir kahkaha dalgası yuvarlandı.

Rand sokakta dondu, kafasında, Dans Eden Arabacı'daki sarhoş kahkahaları yankılandı. Adamın sokakta pek de dengeli olmayan yürüyüşünü izledi, sonra derin bir nefes aldı ve kapıyı ittirip açtı. Pelerininin kılıcını örtmesine dikkat etti. Kahkahalar üzerinden aktı geçti.

Yüksek tavandan sarkan lambalar odayı aydınlatıyordu ve Rand burasının Sami Hake'in hanından farklı olduğunu hemen hissetti. Her şeyden önce, burada sarhoşluk yoktu. Oda, çiftçiye ya da kasabalıya benzeyen insanlarla doluydu. Tam olarak ayık değillerdi, ama ayıktan çok uzak da değillerdi. Kahkahalar, biraz zorlama, olsa da, gerçekti. İnsanlar dertlerini unutmak için gülüyorlardı, ama fazla sarhoş da olmamışlardı. Salon temiz ve düzenliydi, uzak duvardaki büyük şöminede sıcak bir ateş kükrüyordu. Hizmetkar kadınların gülümsemeleri ateş kadar sıcaktı ve güldükleri zaman, Rand bunu istedikleri için yaptıklarını anlayabiliyordu.

Hancı da hanı kadar temizdi; koca göbeğine bembeyaz bir önlük bağlamıştı. Rand, adamın şişman olduğunu görünce memnun oldu; bir daha asla zayıf bir hancıya güvenmeyeceğinden emindi. Adı Rulan Yekbade'ydi, *iyi bir işaret,* diye düşündü Rand; içinde Emond Meydanı'nı hatırlatan çok şey vardı ve onları baştan aşağı süzdü, sonra nazikçe peşin ödemelerini önerdi.

"O tür insanlar olduğunuzu öne sürmüyorum, anlıyor musunuz, ama bugünlerde yollarda sabah olduğunda odanın ücretini ödemeye pek meraklı olmayanlar var. Bir sürü genç Caemlyn'e gidiyor."

Rand bu kadar ıslak ve perişanken alınmadı. Ama Yekbade Efendi ücreti söylediği zaman gözleri irileşti ve Mat boğazına bir şey kaçmış gibi sesler çıkardı.

Hancı üzüntüyle başını iki yana sallarken gıdısı oynadı, ama adam buna alışık gibiydi. "Zor zamanlar," dedi pes etmiş bir sesle. "Her şey azaldı ve giderler eskisinin beş katı. Gelecek ay daha da fazla olacak, buna yemin edebilirim."

Rand paralarını çıkardı ve Mat'e baktı. Mat'in ağzı inatla sıkılaştı.

"Çalıların altında mı uyumak istiyorsun?" diye sordu Rand. Mat içini çekti ve gönülsüzce cebini boşalttı. Ücret ödendikten sonra, Rand kalan pek az paraya yüzünü buruşturdu ve Mat'le paylaştı.

Ama on dakika sonra ateşin yanında, bir köşede yahni yiyor, et parçalarını kaşıklarına iri ekmek parçaları ile ittiriyorlardı. Porsiyonlar Rand'ın dilediği kadar büyük değildi, ama sıcak ve doyurucuydu. Ocaktan yükselen sıcaklık yavaş yavaş içine işledi. Gözleri tabağındaymış gibi yapıyordu, ama kapıyı dikkatle izliyordu. Girip çıkanların hepsi çiftçiye benziyordu, ama bu, korkularını yatıştırmaya yetmiyordu.

Mat yavaş yavaş, her lokmanın tadını çıkararak yiyor, bir yandan da lambaların ışığından şikayet ediyordu. Bir süre sonra Alpert Mull'un verdiği atkıyı çıkardı ve alnına bağladı, gözlerini neredeyse örtecek kadar aşağıya çekti. Bu, Rand'ın kaçınmayı istediği bakışları çekti. Tabağını telaşla temizledi ve Mat'i de aynısını yapması için zorladı, sonra Yekbade Efendi'ye odalarını sordu.

Hancı bu kadar erken yatmalarına şaşırmış gibiydi, ama yorum yapmadı. Bir mum aldı ve karmakarışık koridorlardan geçirerek hanın uzak bir köşesinde, içinde iki dar yatak bulunan küçük bir odayı gösterdi. Hancı gittikten sonra Rand bohçalarını yatağının yanına bıraktı, pelerinini sandalyenin üzerine attı ve soyunmadan yatak örtüsünün üzerine uzandı. Giysilerinin hepsi hâlâ nemli ve rahatsız ediciydi, ama kaçmak zorunda

kalma olasılığına karşı hazır olmak istiyordu. Kılıç kemerini de çıkarmadı ve bir elini kabzada tutarak uyudu.

Sabah bir horoz ötüşü ile irkilerek uyandı. Orada yatıp şafağın pencereyi aydınlatmasını izledi ve biraz daha uyumaya cesaret edip edemeyeceğini merak etti. Hareket etmek zorunda oldukları gün ışığında uyumak. Çenesinden neredeyse çıtırtılar çıkartarak esnedi.

"Hey," diye bağırdı Mat, "Görebiliyorum!" Doğrulup oturdu ve gözlerini kısarak odada gezdirdi. "Biraz. Yüzün hâlâ biraz bulanık, ama kim olduğunu çıkartabiliyorum. İyileşeceğimi biliyordum. Bu geceye kadar senden iyi görüyor olacağım. Yine."

Rand yataktan aşağı sıçradı, pelerinini alırken kaşındı. Giysileri, uyurken üzerinde kuruduğu için kırışmıştı ve kaşındırıyorlardı. "Gün ışığını boşa harcıyoruz," dedi. Mat çabucak kalktı; o da kaşınıyordu.

Rand kendini iyi hissediyordu. Dört Kral'dan bir gün uzaktaydılar ve Gode'un adamlarından hiçbiri görünmemişti. Moiraine'in onları bekliyor olacağı Caemlyn'e bir gün daha yakındılar. Kadın onları bekleyecekti. Aes Sedai ve Muhafız'ın yanında, Karanlıkdostları için artık endişelenmeleri gerekmeyecekti. Bir Aes Sedai ile birlikte olmaya can atmak tuhaf geliyordu. *Işık, Moiraine'i bir daha gördüğüm zaman, öpeceğim!* Bu düşünceye güldü. Kalan paralarından birkaçını kahvaltı için harcamak iyi geldi iri bir somun ekmek ve süthaneden yeni gelmiş, serin bir sürahi süt.

Salonun arkasında yemeklerini yerlerken, genç bir adam içeri girdi. Görünüşe bakılırsa köy delikanlılarından biriydi. Yürüyüşünde ve üzerine bir tüy dikilmiş kumaş şapkasını tek parmağında çevirişinde, kendini beğenmiş bir hava vardı. Odada onlardan başka bir tek, yerleri süpüren yaşlı bir adam vardı; süpürgesinden başını kaldırmadı. Genç adamın gözleri kaygısızca odada gezindi, ama Rand ile Mat'e takıldığı zaman şapkası elinden düştü. Bir dakika boyunca onlara baktı, sonra şapkasını yerden kaptı, biraz daha baktı ve parmaklarını gür, siyah, kıvırcık saçlarından geçirdi. Sonunda ayak sürüyerek masalarına geldi.

Rand'dan büyüktü, ama onlara çekinerek bakıyordu. "Oturabilir miyim?" diye sordu ve yanlış şeyi söylemiş gibi hemen yutkundu.

Rand, kahvaltılarını paylaşmak istediğini düşündü, ama kendi yemeğini satın alabilecek durumda görünüyordu. Mavi çizgili gömleğinin yakası ve koyu mavi pelerininin çevresi işlemeliydi. Deri çizmeleri, yıpratıcı işleri görmemişti bile. Rand, başını bir sandalyeye doğru salladı.

Delikanlı sandalyeyi masaya çekerken Mat adamı süzdü. Rand, adamın dik dik kendisine mi baktığını yoksa yalnızca görmeye mi çalıştığını ayırt edemedi. Her durumda, Mat'in kaş çatışı etkili oldu. Genç adam otururken yarı yolda dondu, Rand yine başını sallayana kadar yerine yerleşmedi.

"Adın ne?" diye sordu Rand.

"Adım mı? Adım. Alı... bana Paitr deyin." Gözleri sinirli sinirli dolandı. "Ah... bu benim fikrim değil, anlıyor musunuz, ama yapmak zorundayım. İstemedim, ama beni zorladılar. Bunu anlamalısınız. Ben..."

Rand gerilmeye başlamıştı. Mat aniden, "Karanlıkdostu," diye hırladı.

Paitr irkildi, sandalyesinde yarı doğruldu, çılgına dönmüş bakışlarla, sanki dinleyen elli kişi varmış gibi odada göz gezdirdi. Yaşlı adamın başı hâlâ süpürgesine eğilmişti, dikkati yerdeydi. Paitr tekrar oturdu, kararsızca bir Rand'a, bir Mat'e baktı. Üst dudağında ter damlaları belirmişti. Bu herkesi terletmeye yetecek bir suçlamaydı, ama delikanlı itiraz etmedi.

Rand yavaşça başını iki yana salladı. Gode'dan sonra, Karanlıkdostlarının alınlarında Ejder Dişi çizilmiş olması gerekmediğini biliyordu, ama giysileri dışında Paitr Emond Meydanı'na pekâlâ uyardı. Delikanlı hakkında hiçbir şey, cinayet, hatta daha kötüsünün izlerini taşımıyordu. Kimse onu fark etmezdi. En azından Gode... farklıydı.

"Bizi rahat bırak," dedi Rand. "Ve dostlarına bizi rahat bırakmalarını söyle. Onlardan hiçbir şey istemiyoruz ve onlar da bizden hiçbir şey alamaz."

"Gitmezsen," diye ekledi Mat sertçe, "ne olduğunu herkese söylerim. Bak bakalım o zaman köydeki dostların senin hakkında ne düşünür."

Rand bunu gerçekten yapmayı düşünmediğini umuyordu. Bu, Paitr kadar ikisi için de sorun yaratırdı.

Paitr, tehdidi ciddiye almış gibiydi. Yüzü soldu. "Ben... ben Dört Kral'da ne olduğunu duydum. En azından bir kısmını. Söylentiler yayılır. Bazı şeyleri duymamız için yöntemler vardır. Ama burada sizi tuzağa düşürecek hiç kimse yok. Ben yalnızım ve... ve yalnızca konuşmak istiyorum."

"Ne hakkında?" diye sordu Mat. Rand tam o anda, "İlgilenmiyoruz," dedi. Birbirlerine baktılar ve Mat omuz silkti. "İlgilenmiyoruz," dedi.

Rand sütünü bitirdi ve ekmeğin kendisine ait yarısının ucunu cebine tıktı. Paraları bitmek üzereydi ve bir sonraki öğünleri yalnızca bu olabilirdi.

Handan nasıl ayrılmalı? Paitr, Mat'in neredeyse kör olduğunu fark ederse diğerlerine söylerdi... *diğer Karanlıkdostlarına.* Rand bir kez bir kurdun sakat bir koyunu sürüden ayırdığını görmüştü; çevrede başka kurtlar vardı, bu yüzden ne sürüyü bırakabiliyor, ne de yayı ile nişan alabiliyordu. Dehşet içinde meleyen koyun, üç ayak üzerinde sekerek yalnız kalır kalmaz onu kovalayan bir kurt, sanki büyü yapılmış gibi on tane oldu. Hatırlamak midesini burkuyordu. Burada kalamazlardı da. Paitr yalnız olduğu konusunda gerçeği söylüyorsa, bu ne kadar böyle kalırdı?

"Gitme zamanı, Mat," dedi ve nefesini tuttu. Mat ayağa kalkarken Paitr'in bakışlarını kendine çekmek için öne eğildi ve şöyle dedi: "Bizi yalnız bırak, Karanlıkdostu. Bir daha tekrarlamayacağım. Bizi yalnız bırak."

Paitr yutkundu ve sandalyesinde geriledi; yüzünde hiç kan kalmamıştı. Bu, Rand'ın aklına Myrddraal'i getirdi.

Delikanlı Mat'e yine baktığında Mat ayağa kalkmıştı. Hareketlerinin beceriksizliği görülmemişti. Rand telaşla heybelerini ve çevresindeki bohçaları aldı. Bunu yaparken kılıcı pelerin ile örtmeye çalıştı. Belki Paitr'in kılıçtan zaten haberi vardı; belki Gode Ba'alzamon'a söylemişti ve Ba'alzamon da Paitr'e söylemişti; ama Rand öyle olduğunu düşünmüyordu. Paitr'in Dört Kral'da neler olduğu konusunda çok belirsiz bir fikri olduğunu düşünüyordu. Bu kadar korkmasının nedeni buydu.

Kapıdan gelen parlaklık, Mat'in hızla olmasa da, doğal olmayacak bir yavaşlık göstermeden doğrudan oraya gitmesine yardım etti. Rand onun sendelememesi için dua ederek yakından takip etti. Mat'in önü boş olduğu ve yolu kesen masalar ve sandalyeler olmadığı için minnettardı.

Arkasında Paitr aniden ayağa fırladı. "Durun," dedi çaresizce. "Durmak zorundasınız."

"Bizi rahat bırak," dedi Rand arkasına bakmadan. Neredeyse kapıya varmışlardı ve Mat hiç yanlış adım atmamıştı.

"Beni dinleyin, yeter," dedi Paitr ve durdurmak için elini Rand'ın omzuna koydu.

Rand'ın kafasında bir sürü imge canlandı. Kendi evinde üzerine atlayan Trolloc, Narg. Baerlon'da, Geyik ve Aslan'da onu tehdit eden Myrddraal. Her yerde Yarı-insanlar, Shadar Logoth'da onları kovalayan, Beyazköprü'de takip eden Soluklar. Her yerde Karanlıkdostları.

Rand yumruğunu sıkarak hızla döndü. "Bizi rahat bırak, dedim!" Yumruğu Paitr'in burnuna indi.

Karanlıkdostu arka üstü yere düştü ve yerde oturup Rand'a bakakaldı. Burnundan kan akıyordu. "Kaçamayacaksınız," diye tükürdü öfkeyle. "Ne kadar güçlü olursanız olun, Karanlığın Yüce Efendisi daha güçlüdür. Gölge sizi yutacak!"

Ortak odanın ötesinden bir inleme geldi, süpürgenin sapı takırdayarak yere düştü. Yeri süpüren yaşlı adam sonunda duymuştu. İri gözlerle durup Paitr'e baktı. Kırışık yüzü bembeyaz kesilmişti, ağzı kıpırdıyordu, ama ses çıkmıyordu. Paitr bir an ona baktı, sonra vahşi bir küfür savurdu ve ayağa fırlayıp handan çıktı, peşinde aç kurtlar varmış gibi kaçtı. Yaşlı adam, aynı ölçüde korkmuş görünerek dikkatini Rand ile Mat'e çevirdi.

Rand, Mat'i elinden geldiğince çabuk handan ve köyden çıkardı. Bir yandan da hiç gelmeyen bağırış çağırışı bekliyordu, ama kulakları yine de gürültü doluydu.

"Kan ve küller," diye hırladı Mat. "Her yerdeler, hep ensendeler. Asla kaçamayacağız."

"Hayır, değiller," dedi Rand. "Ba'alzamon burada olduğumuzu bilseydi, sence işi o çocuğa mı bırakırdı? Bir başka Gode ya da yirmi, otuz kabadayı olurdu. Hâlâ peşimizdeler, ama Paitr onlara söyleyene kadar bilmeyecekler

ve belki gerçekten de yalnızdır. Bildiğimiz, ta Dört Kral'a kadar gitmek zorunda kalabilir."

"Ama dedi ki..."

"Umurumda değil." Mat'in kimden bahsettiğinden emin değildi, ama bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. "Oturup bizi ele geçirmelerini beklemeyeceğiz."

Gün boyunca altı kez, kısa sürelerle arabaya bindiler. Bir çiftçi, Sheran Pazarı'nda deli bir ihtiyarın köyde Karanlıkdostları olduğunu iddia ettiğini söyledi. Çiftçi, kahkaha atmaktan konuşamıyordu; yanaklarındaki gözyaşlarını silip duruyordu. *Sheran Pazarı'nda Karanlıkdostları!* Bu, Ackley Farren sarhoş olup, geceyi hanın çatısında geçirdiğinden beri duyduğu en iyi hikâyeydi.

Bir başka adam, arabasının yanından aletler sarkan, arkada iki tekerlek taşıyan yuvarlak yüzlü bir araba imalatçısı, farklı bir hikâye anlattı. Sheran Pazarı'nda yirmi Karanlıkdostu toplantı yapmışlardı. Bedenleri çarpık adamlar, pislik ve paçavralar içinde, daha da kötü görünen kadınlar. Sırf size bakarak dizlerinizin titremesine, midenizin bulanmasına neden olabilen, kahkaha attıkları zaman, pis sesleri saatlerce kulaklarınızda çınlayan, başınızı yarılacakmış gibi ağrıtan yaratıklar. Onları uzaktan, güvenli bir mesafeden kendisi de görmüştü. Kraliçe bir şey yapmazsa, birisi Işığın Çocukları'ndan yardım istemeliydi. birileri bir şeyler yapmalıydı.

Arabacı onları indirdiği zaman rahatladılar.

Güneş arkalarından alçalırken Sheran Pazarı'na çok benzeyen bir başka köye geldiler. Caemlyn Yolu kasabayı düzgünce ikiye bölmüştü, ama yolun her iki yanında saz damlı küçük, tuğla evlerden sıralar duruyordu. Sarmaşıklar tuğlaları kaplamıştı, ama üstlerinde pek az yaprak asılıydı. Köyün tek hanı vardı, Badeçay Hanı'ndan daha büyük olmayan küçük bir yer, önünde rüzgârda sallanan bir tabelası vardı. *Kraliçenin Adamı.*

Badeçay Hanı'nın küçük olduğunu düşünmek tuhaftı. Rand bir binanın ancak o kadar büyük olabileceğini düşündüğünü hatırlayabiliyordu. Daha büyük herhangi bir şey saray olurdu ancak. Ama artık birkaç şey görmüştü ve aniden eve döndüğünde hiçbir şeyin eskisi gibi görünmeyeceğini fark etti. *Eğer dönersen.*

Hanın önünde duraksadı, ama Kraliçenin Adamı'ndaki fiyatlar, Sheran Pazarı'ndakiler kadar yüksek olmasa bile, ne yemeğe, ne de odaya yetecek kadar paraları vardı.

Mat, Rand'ın neye baktığını gördü ve Thom'un renkli toplarını sakladığı cebini okşadı. "Yeterince görebiliyorum. Çok zor numaralara kalkışmadığım sürece." Gözleri gittikçe iyileşiyordu, ama atkıyı hâlâ alnına bağlıyordu ve gün boyunca gökyüzüne her baktığında gözlerini kısmıştı. Rand hiçbir şey söylemeyince Mat devam etti. "Burası ile Caemlyn arasındaki her handa Karanlıkdostları olamaz. Dahası, bir yatak bulabileceksem, bir çalının altında uyumak istemiyorum." Ama hana gitmeye kalkışmadı, durup Rand'ı bekledi.

Rand bir an sonra başını salladı. Evden ayrıldığından beri kendisini hiç bu kadar yorgun hissetmemişti. Sırf geceyi düşünmek bile kemiklerinin ağrımasına neden oluyordu. *Sonunda yorgunluk bana yetişiyor.* Onca kaçmadan, omzunun üzerinden arkaya bakmadan sonra.

"Her yerde olamazlar," diye kabul etti.

Salona attıkları ilk adımda, hata yapıp yapmadığını merak etti. Temiz bir yerdi, ama kalabalıktı. Her masa doluydu, bazı adamlar oturacak yer bulamadıklarından duvara yaslanmışlardı. Hizmetkarların ve hancının masalar arasında koşturmasına ve sıkkın ifadelerine bakılırsa, bu alışık olduklarından daha büyük bir kalabalıktı. Bu küçük köy için çok fazla insan vardı. Buraya ait olmayanları seçmek kolaydı. Kalanlardan farklı giyinmemişlerdi, ama gözlerini yemeklerinden ve içkilerinden kaldırmıyorlardı. Yerliler, her şey kadar yabancıları da izliyorlardı.

Havada sohbet gürültüleri asılıydı; Rand konuşmaları gerektiğini belirtince hancının onları mutfağa götürmesine sebep olacak kadar yüksek bir gürültüydü bu. Burada da gürültü aynı ölçüde kötüydü, aşçı ve yamakları tencereleri tangırdatıyor, ortalıkta koşuşturuyordu.

Hancı büyük bir mendil ile yüzünü sildi. "Herhalde Alem'deki her aptal gibi siz de sahte Ejder'i görmek için Caemlyn'e gidiyorsunuzdur. Eh, bir odada altı kişi, her yatakta iki, üç kişi yatıyor ve bu işinize gelmiyorsa, size önereceğim hiçbir şey yok demektir."

Rand, midesi bulanarak konuşmasını yaptı. Yolda o kadar çok insan varken, herhangi biri Karanlıkdostu olabilirdi ve onları kalanlardan ayırmanın yolu yoktu. Mat top çevirme numaralarından örnek gösterdi üç topla sınırlı tuttu ve o zaman bile dikkatli davrandı ve Rand Thom'un flütünü çıkardı. "İhtiyar Siyah Ayı" nın ilk notalarından sonra hancı sabırsızca başını salladı.

"Bu işe yarar. O aptalların akıllarını bu Logain'den uzaklaştıracak bir şeye ihtiyacım var. Bu gece, adamın gerçek Ejder olup olmadığı üzerine üç kavga çıktı. Eşyalarınızı köşeye yığın, ben de gidip size bir yer boşaltayım. Yer bulabilirsem. Aptallar. Dünya, ait oldukları yerde kalmayı bilmeyen aptallarla dolu. Bu kadar soruna sebep olan da bu işte. İnsanlar ait oldukları yerde kalmıyor." Yüzünü yine silerek ve alçak sesle mırıldanarak telaşla mutfaktan çıktı.

Aşçı ve yardımcıları, Rand ile Mat'i görmezden geldi. Mat başındaki atkıyı düzeltip duruyordu, onu yukarı itiyor, sonra ışığa karşı gözlerini kırpıştırarak aşağı çekiştiriyordu. Rand üç top çevirmekten daha karmaşık herhangi bir şey yapıp yapamayacağını merak etti. Kendisine gelince...

Midesindeki bulantı arttı. Alçak bir tabureye çöktü ve başını ellerinin arasına aldı. Mutfak soğuk geliyordu. Titremeye başladı. Hava buhar doluydu; sobalar, fırınlar ısıyla çatırdıyordu. Titremeleri güçlendi, dişleri takırdamaya başladı. Kollarını bedenine sardı, ama işe yaramadı. Sanki kemikleri donuyordu.

Belirsizce Mat'in omzunu sarsarak bir şey sorduğunu fark etti, birisi küfretti ve koşarak mutfaktan çıktı. Hancı oradaydı, aşçı yanında kaşlarını çatıyordu ve Mat ikisiyle birden yüksek sesle tartışıyordu. Rand söylediklerinin hiçbirini anlamıyordu; sözcükler kulaklarında vızıldıyordu ve doğru düzgün düşünemiyordu.

Mat aniden kolunu tuttu ve çekerek Rand'ı ayağa kaldırdı. Eşyalarının tamamı -eyerler, battaniyeler, Thom'un pelerin bohçası ve alet kutuları Mat'in yayının yanında, omuzlarında asılıydı. Hancı endişeyle yüzünü silerek onları izliyordu. Rand sallanarak Mat'e yaslandı ve arkadaşının onu arka kapıya götürmesine izin verdi.

"Üüüzgünüm, Mmmat," demeyi başardı. Dişlerinin takırdamasını engelleyemiyordu. "Yyyağmur yüzünden olmalı.... Dddışarıda bir gece... dddaha fark etmez... hherhalde." Gökyüzü alacakaranlıkla koyulaşmış, üzerine bir avuç yıldız saçılmıştı.

"Hiç de değil," dedi Mat. Sesinin neşeli çıkması için çaba gösteriyordu, ama Rand arkasında gizli endişeyi işitebiliyordu. "Adam, hanında hasta birinin olduğunu başkalarının duyacağından korktu. Ona bizi dışarı atarsa, seni salona götüreceğimi söyledim. Bu, on dakikada odalarının yarısını boşaltır. Aptallar hakkında o kadar konuşmasına rağmen, bunu istemiyor."

"O zaman nnnereye?"

"Buraya," dedi Mat, ahır kapısını menteşeleri gıcırdatarak açarken.

İçerisi dışarıdan daha karanlıktı ve hava, saman, tahıl ve at kokuyordu. Arkadan güçlü bir tezek kokusu geliyordu. Mat, Rand'ı saman kaplı yere indirdikten sonra, Rand iki büklüm oldu, dizlerini kucaklayıp baştan ayağa titremeye başladı. Bütün gücü titremeye harcanıyor gibiydi. Mat'in sendelediğini, küfrettiğini, yine sendelediğini duydu, sonra bir metal tangırtısı işitildi. Aniden ışık yandı. Mat eski bir lambayı kaldırdı.

Han gibi, ahır da doluydu. Her bölmede bir at vardı, bazıları başlarını kaldırmış, ışığa karşı gözlerini kırpıştırıyordu. Mat samanlığa giden merdivene baktı, sonra yere çökmüş duran Rand'a baktı ve başını iki yana salladı.

"Seni asla oraya çıkaramam," diye mırıldandı. Lambayı bir çiviye taktı, merdiveni tırmandı ve aşağıya kucak kucak saman atmaya başladı. Telaşla aşağıya indi, ahırın arkasına samandan bir yatak yaptı ve Rand'ı üzerine uzattı. Üstünü ikisinin pelerini ile örttü, ama Rand hemen onları itti.

"Sıcak," diye mırıldandı. Belirsizce, biraz önce üşüyor olduğunun farkındaydı, ama şimdi fırındaymışcasına sıcak geliyordu. Başını çevirerek yakasını çekiştirdi. "Sıcak." Mat'in elini alnında hissetti.

"Hemen dönerim," dedi Mat ve kayboldu.

Rand samanların içinde dönüp durdu. Ne kadar sürdüğünden emin değildi, ama Mat sonunda bir elinde dolu bir tabak, diğerinde bir sürahi ve iki

parmağında asılı iki kupa ile geri döndü.

"Burada Hikmet yok," dedi, Rand'ın yanında dizlerinin üzerine çökerek. Kupalardan birini doldurdu ve Rand'ın ağzına götürdü. Rand günlerdir hiçbir şey içmemiş gibi kana kana su içti; böyle hissediyordu. "Hikmet'in ne olduğunu bile bilmiyorlar. Onların Brune Ana dedikleri biri var, ama birisini doğurtmaya gitmiş ve kimse ne zaman döneceğini bilmiyor. Biraz ekmek, peynir ve sosis getirdim. İyi Inlow Efendi, konuklarının gözlerinden uzak kaldığımız sürece bize her şeyi verir. Al, biraz ye."

Rand başını yana çevirdi. Yiyeceklerin görüntüsü ve kokusu midesini bulandırıyordu. Mat bir dakika sonra içini çekti ve oturup yemeye başladı. Rand gözlerini kaçırdı ve dinlememeye çalıştı.

Ürpertiler bir daha geldi, sonra ateş, sonra yine ürperti ve yine ateş. Mat titremeye başladığında üzerini örtüyor, susuzluktan şikayet ettiği zaman su içiriyordu. Gece derinleşti; ahır, lamba ışığı altında kıpırdandı. Gölgeler şekil kazandı ve kendi başlarına hareket ettiler. Sonra Rand, Ba'alzamon'un, gözleri alev alev, ahırda yürüdüğünü gördü. İki yanında yüzleri siyah başlıklarının derinliklerine gizlenmiş iki Myrddraal vardı.

Parmakları kılıcının kabzasını tırmalayarak ayağa kalkmaya çalıştı ve "Mat! Mat, buradalar! Işık, buradalar!" diye haykırdı.

Mat duvara yaslanmış, bağdaş kurmuş uyuduğu yerden sıçrayarak uyandı. "Ne? Karanlıkdostları mı? Nerede?"

Rand dizlerinin üzerinde sallanarak çılgınca ahırı işaret etti... ve ağzı açık kaldı. Gölgeler kıpırdandı ve bir at, uykusunda ayağını yere vurdu. Başka hiçbir şey yoktu. Samanların üzerine çöktü.

"Bizden başka hiç kimse yok," dedi Mat. "Şunu ben alayım." Rand'ın kılıç kemerine uzandı, ama Rand kabzayı daha sıkı kavradı.

"Hayır. Hayır. Bu bende kalmalı. O benim babam. Anladın mı? O bbbenim babam!" Bir kez daha titremeye başladı, ama kılıca, boğulmakta olan birinin ipe sarılması gibi sarıldı. "Bbenim bbabam!" Mat kılıcı almaya çalışmaktan vazgeçti ve pelerinleri Rand'ın üzerine çekti.

Gece, Mat uyuklarken başka misafirler de geldi, ama Rand onların gerçek olup olmadığından emin olamıyordu. Bazen başı göğsüne düşmüş Mat'e bakıyor, uyanık olsa onları görüp göremeyeceğini merak ediyordu.

Gölgelerden, Emond Meydanı'ndaymış gibi saçları uzun, siyah bir örgü yapılmış, yüzü acılı ve yaslı, Egwene de çıktı. "Neden bizi terk ettin?" diye sordu. "Sen bizi terk ettiğin için öldük."

Rand samanların üzerinde zayıfça başını iki yana salladı. "Hayır, Egwene. Sizi bırakmak istemedim. Lütfen."

"Hepimiz öldük," dedi kız hüzünle, "ve ölüm, Karanlık Varlık'ın krallığı. Sen bizi terk ettiğin için Karanlık Varlık bizi ele geçirdi."

"Hayır. Başka seçeneğim yoktu, Egwene. Lütfen. Egwene, gitme. Geri dön, Egwene!"

Ama kız gölgelere döndü ve gölgeye dönüştü.

Moiraine'in yüz ifadesi sakindi, ama yüzü kansız ve solgundu. Pelerini kefen, sesi kırbaç gibiydi. "Bu doğru, Rand al'Thor. Başka seçeneğin yok. Tar Valon'a gitmelisin, yoksa Karanlık Varlık seni kendine alacak. Zincire vurulmuş olarak Gölge'de geçirilecek bir sonsuzluk. Artık seni yalnızca Aes Sedailer kurtarabilir. Yalnızca Aes Sedailer."

Thom alayla sırıttı. Âşığın kömürleşmiş paçavralar halinde sarkan giysileri, Thom onların kaçması için zaman kazanmak üzere Soluk'la güreşirkenki ışık çakmalarını görmesine sebep oluyordu. Paçavraların altındaki deri yanmış ve kararmıştı. "Aes Sedailere güvenirsen, evlat, ölmüş olmayı dilersin. Unutma, Aes Sedailerin yardımlarına karşılık istedikleri bedel her zaman inanamayacağın kadar az, hayal edebileceğinden daha fazladır. Ve seni ilk hangi Ajah bulacak? Kırmızı mı? Yoksa Siyah mı? En iyisi kaç, evlat. Kaç."

Lan'in bakışları granit kadar sertti ve yüzü kan kaplıydı. "Bir koyun çobanının ellerinde balıkçıl damgalı kılıç görmek tuhaf. Sen buna layık mısın? Olsan iyi olur. Artık yalnızsın. Arkanda yaslanabileceğin, önünde seni koruyacak hiçbir şey yok ve herkes Karanlıkdostu olabilir." Bir kurt gibi gülümsedi ve ağzından kan fışkırdı. "Herkes."

Perrin suçlayarak, yardım dilenerek geldi. Al'Vere Hanım, kızı için ağlayarak, Bayie Domon teknesine Solukları getirdiği için küfrederek, Fitch Efendi hanının küllerinin üstünde ellerini ovuşturarak, Min bir Trolloc'un ellerinde çığlıklar atarak geldi. Tanıdığı insanlar, yeni tanıştığı insanlar. Ama en kötüsü Tam'di. Tam kaşlarını çatarak ve başını iki yana sallayarak tepesine dikildi, ama tek söz söylemedi.

"Bana söylemek zorundasın," diye yalvardı Rand. "Ben kimim? Söyle bana, lütfen. Ben kimim? Ben kimim?" diye bağırdı.

"Sakin ol, Rand."

Bir an Tam'in yanıt verdiğini sandı, ama sonra onun gitmiş olduğunu gördü. Mat, üzerine eğilmiş, dudaklarına bir su kupası tutuyordu.

"Sakin ol yeter. Sen Rand al'Thor'sun, işte busun, İki Nehir'deki en çirkin suratla ve en kalın kafayla. Hey, terliyorsun! Ateşin düştü."

"Rand al'Thor mu?" diye fısıldadı Rand. Mat başını salladı, bunda öyle rahatlatıcı bir şey vardı ki, Rand suya dokunmadan uykuya daldı.

Uykusu rüyasızdı en azından hatırladığı kadarıyla ama Mat onu her kontrol ettiğinde uyanacak kadar da hafifti. Bir kez Mat'in uyumayı başarıp başarmadığını merak etti, ama fazla düşünemeden uykuya daldı.

Kapı menteşelerinin gıcırtısı Rand'ı uyandırdı, ama bir an hâlâ uyuyor olmayı dileyerek uzanıp, kaldı. Uyurken bedeninin farkında değildi. Kasları suyu sıkılmış paçavralar gibi ağrıyordu ve gücü de ancak o kadardı. Güçlükle başını hafifçe kaldırmaya çalıştı; ancak ikinci denemesinde başardı.

Mat duvarın önünde, her zamanki yerinde oturuyordu, Rand'dan bir kol boyu uzakta. Çenesi göğsüne dayanmış, derin uykunun rahat ritmi ile yükselip alçalıyordu. Atkı gözlerine kaymıştı.

Rand kapıya doğru baktı.

Bir kadın kapıyı eliyle tutmuş, duruyordu. Bir an, sabahın erken ışıklarının solgun aydınlığı ile çevrelenmiş, elbise giymiş bir şekilden başka bir şey değildi. Sonra içeri girdi ve kapının arkasından kapanmasına izin verdi. Rand lamba ışığı altında kadını açıkça görebiliyordu. Yaşının Nynaeve

kadar olduğunu düşündü, ama köylü değildi. Elbisesinin açık yeşil ipek kumaşı hareket ederken ışıldıyordu. Pelerini güzel, yumuşak bir griydi, köpük köpük dantellerden bir ağ saçlarını hapsetmişti. Kadın, boynundaki ağır, altın kolyeyi elleyerek düşünceli düşünceli Mat ve Rand'a baktı.

"Mat," dedi Rand, sonra daha yüksek sesle, "Mat!"

Mat hıhladı ve uyanırken yere düşecek oldu. Uykulu gözlerini ovuşturarak kadına baktı.

"Atımı almaya geldim," dedi kadın, belirsizce bölmelere doğru elini sallayarak. Ama gözlerini ikisinden ayırmadı. "Hasta mısın?"

"O iyi," dedi Mat katı katı. "Yalnızca yağmurda soğuk aldı, o kadar."

"Belki ona bir bakmalıyım," dedi kadın. "Biraz bilgim vardır..."

Rand, kadının Aes Sedai olup olmadığını merak etti. Giysilerinden öte, kendinden emin tavrı, başını emir vermek üzereymiş gibi dik tutması buraya ait değildi. *Eğer Aes Sedai ise, hangi Ajah acaba?*

"Artık iyiyim," dedi kadına. "Gerçekten de gerek yok."

Ama kadın eteklerini kaldırarak, gri terliklerini ihtiyatla yere basarak yaklaştı. Samanlara yüzünü buruşturarak Rand'ın yanında diz çöktü ve alnını yokladı.

"Ateş yok," dedi, kaşlarını çatıp yüzünü inceleyerek. Güzel bir kadındı, sert yüz hatları vardı, ama yüzünde sıcaklık yoktu. Soğuk da değildi; yalnızca duygudan yoksun görünüyordu. "Ama hastaymışsın. Evet. Evet. Ve birkaç günlük kedi yavrusu kadar zayıfsın. Bence..." Pelerinin altına elini soktu ve aniden her şey öyle hızlı gelişmeye başladı ki, Rand boğuk bir çığlık atmaktan başka bir şey yapamadı.

Kadının eli pelerininin altından fırladı; Rand'ın üzerinden Mat'e doğru atılırken elinde bir şey parıldadı. Mat çırpınarak yana devrildi, tahtaya saplanan metalin katı çatık sesi geldi. Bir anda bitti ve her şey kıpırtısızlaştı.

Mat yarı uzanmış, bir eli hançerin hemen üzerinden kadının bileğini yakalamıştı. Hançer Mat'in göğsünün biraz önce durduğu yere saplanmıştı.

Mat'in diğer eli Shadar Logoth'dan aldığı hançeri kadının boğazına dayamıştı.

Kadın, gözlerinden başka hiçbir yerini oynatmadan Mat'in elindeki hançere bakmaya çalıştı. Gözleri irileşti, titreyerek nefes aldı ve gerilemeye çalıştı, ama Mat hançerini derisinden uzaklaştırmadı. Bundan sonra kadın taş gibi kıpırtısız kaldı.

Rand dudaklarını yalayarak üstündeki tabloya baktı. Bu kadar zayıf olmasaydı bile hareket edebileceğini sanmıyordu. Sonra gözleri kadının hançerine takıldı ve ağzı kurudu. Çeliğin çevresindeki tahta kararıyordu; kararan yerden ince duman iplikçikleri çıkıyordu.

"Mat! Mat, kadının hançeri!"

Mat önce hançere, sonra kadına bir bakış fırlattı, ama kadın kıpırdamadı. Dudaklarını endişeyle yaladı. Mat kabaca kadının elini kabzadan kopardı ve kadını ittirdi; kadın arkaya devrildi, ellerini arkasına götürerek dengesini buldu ve Mat'in elindeki hançeri izlemeye devam etti. "Kıpırdama," dedi Mat. "Hareket edersen bunu kullanırım. İnan bana, kullanırım." Kadın yavaşça başını salladı; gözleri Mat'in hançerinden ayrılmadı. "Onu izle, Rand."

Rand, kadın herhangi bir şeye kalkışırsa ne yapması gerektiğinden emin değildi belki bağırırdı; kaçmaya çalışırsa kesinlikle peşinden koşamazdı - ama Mat, kadının hançerini duvardan kurtarırken kadın kıpırdamadan orada oturdu. Siyah nokta büyümeyi bıraktı, ama hâlâ üzerinden ince bir duman ipliği yükseliyordu.

Mat hançeri koyacak bir yer bulmak için çevresine bakındı, sonra Rand'a uzattı. Rand hançeri, canlı bir engerekmiş gibi çekine çekine aldı. Hançer süslü, ama sıradan bir hançerdi. Solgun, fildişinden bir kabzası, elinden daha uzun olmayan dar, parlak bir ucu vardı. Yalnızca bir hançerdi işte. Ama ne yapabildiğini görmüştü. Kabza ılık bile değildi, ama eli terlemeye başladı. Rand hançeri samanların üzerine düşürmeyeceğini umdu.

Kadın düştüğü yerden kıpırdamadan Mat'in ona dönmesini izledi. Şimdi ne yapacağını merak ediyormuş gibi izliyordu, ama Rand, Mat'in gözlerinin aniden gerildiğini, hançeri tutan elinin sıkılaştığını gördü. "Mat, hayır!"

"Beni öldürmeye çalıştı, Rand. Seni de öldürürdü. O bir Karanlıkdostu." Mat, sözcüğü tükürürcesine söyledi.

"Ama biz değiliz," dedi Rand. Kadın, Mat'in neye niyetlendiğini yeni anlamış gibi inledi. "Biz değiliz, Mat."

Mat, hançeri lamba ışığını yansıtarak, bir an donup, kaldı. Sonra başını salladı. "O tarafa git," dedi kadına, hançeri ile alet odasının kapısına işaret ederek.

Kadın yavaşça ayağa kalktı, durup elbisesindeki samanları silkeledi. Mat'in gösterdiği tarafa yürümeye başladığında, acele etmek için sebebi yokmuşcasına hareket ediyordu. Ama Rand, kadının gözlerini Mat'in elindeki yakut kabzalı hançerden ayırmadığını fark etti. "Gerçekten de mücadele etmekten vazgeçmelisiniz," dedi kadın. "Sonunda, en iyisi bu olacak. Göreceksiniz."

"En iyisi mi?" dedi Mat alayla, göğsünde, yana kaçmasa hançerin saplanacağı yeri ovuşturarak. "Oraya gir."

Kadın itaat ederken kayıtsızca omuz silkti. "Hata yapıyorsunuz. O bencil aptal Gode'un yaptıklarından sonra epey kargaşa çıktı. Sheran Pazarı'ndaki salağın başlattığı panikten bahsetmiyorum bile. Kimse orada ne olduğundan, nasıl olduğundan emin değil. Bu her şeyi sizin için daha tehlikeli kılıyor, görmüyor musunuz? Büyük Lord'a kendi özgür iradeniz ile gelirseniz şerefli yerleriniz olacak, ama kaçmaya devam ettiğiniz sürece takip edileceksiniz. O zaman neler olabileceğini kim bilir?"

Rand ürperdi. *Köpeklerim kıskançtır ve nazik davranmayabilirler.*

"Demek bir çift köylü çocukla sorun yaşıyorsunuz." Mat'in kahkahası sertti. "Belki siz Karanlıkdostları hep işittiğim kadar tehlikeli değilsinizdir." Mat alet odasının kapısını açtı ve geriledi.

Kadın kapıda durdu, omzunun üzerinden ona baktı. Bakışları buz gibiydi, sesi daha da soğuktu. "Ne kadar tehlikeli olduğumuzu öğreneceksin. Myrddraaller buraya geldiği zaman..."

Başka her ne dediyse Mat kapıyı çarparak kapattığı ve sürgüyü yerine çektiği zaman kesildi. Mat döndüğünde bakışları endişeliydi. "Soluk," dedi

gergin bir sesle, hançeri ceketinin altına sokarak. "Buraya geliyor, dedi. Bacakların nasıl?"

"Dans edemem," diye mırıldandı Rand, "ama ayağa kalkmama yardım edersen yürüyebilirim." Elindeki hançere baktı ve ürperdi. "Kan ve küller, koşarım bile."

Telaşla eşyaları omuzlayan Mat, Rand'ı ayağa kaldırdı. Rand'ın bacakları titredi, dik durmak için arkadaşına yaslanmak zorunda kaldı, ama Mat'i yavaşlatmamaya çalıştı. Kadının hançerini kendinden uzak tutuyordu. Dışarıda bir kova su vardı. Geçerken hançeri içine bıraktı. Hançer tıslayarak suya düştü; suyun yüzeyinden buhar yükseldi. Rand yüzünü buruşturarak adımlarını hızlandırmaya çalıştı.

Ortalık aydınlanmıştı. Henüz erken olmasına rağmen sokaklarda çok insan vardı. Ama herkes kendi işlerinin peşindeydi ve çevrede bu kadar yabancı varken kimsenin köyden yürüyerek uzaklaşan iki delikanlıya ayıracak dikkati yoktu. Rand yine de her kasını gererek dik durmaya çalıştı. Her adımda yanlarından seyirtenlerin Karanlıkdostu olup olmadığını merak etti. İçlerinden biri hançerli kadım bekliyor olabilir mi? Ya da Soluk'u?

Köyün bir buçuk kilometre uzağında gücü tükendi. Bir an Mat'e tutunarak nefes nefese yürüyordu; bir sonraki an ikisi de yere yığılmıştı. Mat onu yolun kenarına çekti.

"Yürümeye devam etmeliyiz," dedi Mat. Elini saçlarından geçirdi, sonra atkıyı gözlerinin üstüne indirdi. "Eninde sonunda birisi kadını çıkaracak ve yine peşimize düşecekler."

"Biliyorum," dedi Rand nefes nefese. "Biliyorum. Elini uzat."

Mat onu yine ayağa kaldırdı, ama Rand durduğu yerde sallanarak bunun işe yaramayacağını düşündü. Adım atmaya çalıştığı ilk seferinde, kendisini yine dümdüz yerde bulacaktı.

Onu dik tutan Mat, köyden gelen bir arabanın geçmesini bekledi. Araba yavaşlayıp durduğu zaman Mat şaşkınlıkla homurdandı. Sürücü koltuğundan kösele derili bir adam bakıyordu.

"Ona bir şey mi oldu?" diye sordu adam piposunun üzerinden.

"Yalnızca bitkin," dedi Mat.

Rand, Mat'e bu şekilde yaslanmanın iyi olmayacağını görebiliyordu. Mat'i bıraktı ve ondan bir adım uzaklaştı. Bacakları titredi, ama Rand dik durmayı başardı. "İki gündür uyumuyorum," dedi. "yediğim bir şey beni hasta etti. Artık daha iyiyim, ama uykusuzum."

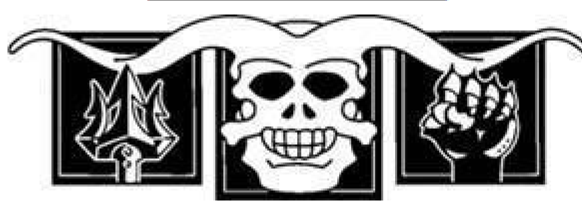
Adam, ağzının köşesinden bir duman bulutu üfledi. "Caemlyn'e mi gidiyorsunuz? Sizin yaşınızda olsaydım herhalde ben de bu sahte Ejder'i görmeye giderdim."

"Evet." Mat başını salladı. "Bu doğru. Sahte Ejder'i görmeye gidiyoruz."

"Eh, gelin o zaman. Arkadaşın arkaya. Kusacak olursa buraya değil, samanların üzerine kussun, daha iyi. Adım Hyam Kinch."

34. BÖLÜM

Son Köy

Cary Geçidi'ne ulaştıkları zaman karanlık çökeli epey olmuştu, Kinch'in onları indirirken söylediklerine bakarak Rand'ın düşündüğünden daha fazla. Zaman kavramının tamamen bozulup bozulmadığını merak etti. Howal Gode ve Dört Kral'dan sonra üç, Paitr onları Sheran Pazarı'nda şaşırttığından beri iki gece geçmişti. İsimsiz Karanlıkdostu kadın, onları Kraliçenin Adamı'nın ahırında öldürmeye çalıştığından beri yalnızca bir gün geçmişti, ama bu bile bir yıl, hatta bir ömür önce gibi geliyordu.

Zamana ne oluyorsa da, Cary Geçidi yeterince normal görünüyordu. En azından ilk bakışta. Düzenli, sarmaşık kaplı tuğla evler ve Caemlyn Yolu dışındaki dar sokaklar sessiz ve görünürde huzurluydu. *Ama altında ne var?* diye merak etti Rand. Sheran Pazarı başta huzurlu görünmüştü. Kadının saldırdığı köy de öyle... Rand, o kadının ismini öğrenememişti ve bu konuda düşünmek istemiyordu.

Boş sokaklara evlerin pencerelerinden ışık dökülüyordu. Bu, Rand için uygundu. Köşeden köşeye kayarak, dışarıda dolaşan pek az insandan kaçındı. Mat yanında, ezilen taşların sesi bir köylünün yaklaştığını haber verdiğinde yerinde donuyor, belirsiz gölge kaybolduğu zaman gölgeden gölgeye fırlıyordu.

Cary Irmağı burada ancak otuz adım genişliğindeydi ve siyah su ağır ağır akıyordu, ama kasabaya ismini veren sığlığın üzerine uzun zaman önce

köprü yapılmıştı. Yüzyılların yağmuru ve rüzgârı, taş ayakları yıpratmıştı, öyle ki, artık doğal formasyonlar gibi görünüyorlardı. Yıllarca üstünden geçen yük arabaları ve tüccar kafileleri, kalın hatları da ezmişti. Gevşek tahtalar çizmelerin altında takırdıyor, davul kadar yüksek ses çıkarıyordu. Köyden geçip, ötedeki kırlara çıktıktan uzun zaman sonra bile Rand kim olduklarını soran bir sesin duyulmasını bekledi. Ya da daha da kötüsü, kim olduklarını bilen bir sesin.

İlerledikçe kırlar daha da çok doluyor, daha da yerleşmiş oluyordu. Görünürdeki çiftliklerde hep ışık vardı. Çalı ve tahta çitler yolların ve ötedeki tarlaların kenarlarını çeviriyordu. En yakın köyden saatlerce uzakta olsalar da sanki hep bir köyün çevresinde gibiydiler. *Düzenli ve huzurlu.* Ve buralarda Karanlıkdostlarının ya da daha kötülerinin bulunduğuna ilişkin en ufak işaret yoktu.

Mat aniden yolda oturuverdi. Artık ayın ışığından başka ışık olmadığından atkıyı başının üzerine itmişti. "Bir buçuk adım bir metre," diye mırıldandı. "Bin metre bir kilometre, beş kilometre bir fersah... Sonunda uyuyacak bir yer yoksa on adım daha atmıyorum. Yiyecek bir şeyler de fena olmazdı. Ceplerinde bir şeyler saklamıyorsun, değil mi? Bir elma belki? Saklamışsan bozulmam. En azından bir baksan."

Rand, iki yandaki yola baktı. Gecenin içinde hareket eden bir onlar vardı. Bir çizmesini çıkarmış, ayağını ovmakta olan Mat'e baktı. Ya da artık hareket eden hiçbir şey yoktu. Kendi ayakları da acıyordu. Bacaklarından, henüz düşündüğü kadar güçlenmediklerini anlatmaya çalışıyorlarmış gibi bir titreme geçti.

Önlerindeki tarlada karanlık yığınlar duruyordu. Kışın hayvanları beslerken azalan saman yığınları, ama yine de saman yığınlarıydı işte.

Ayağının ucuyla Mat'i dürtükledi. "Orada uyuruz."

"Yine saman." Mat içini çekti, ama çizmesini giyip ayağa kalktı.

Rüzgâr yükseliyordu, gecenin soğuğu keskinleşiyordu. Çitin kaygan tahtalarına tırmandılar ve çabucak samanlara gömüldüler. Yağmuru engelleyen örtü rüzgârı da kesiyordu.

Rand, oluşturduğu boşluğun içinde dönerek rahat bir pozisyon buldu. Saman giysilerinin üzerinden derisini dürtüklemeyi başarıyor bu ama Rand buna tahammül etmeyi öğrenmişti. Beyazköprü'den yana içinde uyuduğu saman yığınlarını saymaya çalıştı. Hikâyelerde kahramanlar saman yığınlarının içinde ya da çalıların altında uyumazdı. Ama artık bir hikâyedeki kahramanmış gibi yapmak kolay değildi, kısacık bir süre için bile. İçini çekerek sırtına saman girmesini engellemek için yakasını kaldırdı.

"Rand?" dedi Mat yumuşak sesle. "Rand, sence başaracak mıyız?"

"Tar Valon mu? Daha çok yol var, ama..."

"Caemlyn. Sence Caemlyn'e varmayı başaracak mıyız?"

Rand başını kaldırdı, ama sığınakları karanlıktı; Mat'in nerede olduğunu gösteren tek şey sesiydi. "Kinch Efendi iki gün dedi. Yarın değil, öbür gün orada olacağız."

"Yolda bizi bekleyen yüz Trolloc ve bir iki Soluk yoksa." Bir an sessizlik oldu, sonra Mat konuştu, "Bence yalnızca biz kaldık, Rand." Sesi korku doluydu. "Bütün bunların sebebi her neyse, yalnızca ikimiz kaldık. Yalnızca biz."

Rand başını iki yana salladı. Mat'in karanlıkta onu göremeyeceğini biliyordu, ama bu zaten Mat'den çok kendineydi. "Uyu, Mat," dedi bitkinlik içinde. Ama uyku gelene kadar uzun süre uyanık yattı. *Yalnızca biz.*

Bir horozun ötüşü Rand'ı uyandırdı, sahte şafakta dışarı emekledi, giysilerindeki samanları silkeledi. Aldığı önleme rağmen samanlar sırtına girmişti; kürek kemiklerinin arasında kalmış, onu kaşındırıyorlardı. Rand samanları temizlemek için ceketini çıkardı, gömleğini başının üzerinden geçirdi. Bir eli ensesinde, diğeri sırtına bükülmüşken insanların farkına vardı.

Güneş tam olarak doğmamıştı, ama Caemlyn'e giden yolda birer ikişer insanlar yürüyordu. Bazıları paket ya da bohçalarını sırtlamıştı, diğerlerininse asalarından başka bir şey yoktu. Çoğu genç erkeklerdi, ama arada kızlar ya da daha yaşlı adamlar da görülüyordu. Hepsinde uzun yol yürümüş insanların perişan hali vardı. Bazıları gözlerini ayaklarına

dikmişti, henüz erken olmasına rağmen sırtlarında bitkin bir kambur vardı; başkaları bakışlarını ileride, henüz görmedikleri bir şeye, şafağın olduğu yere yöneltmişlerdi.

Mat, saman yığınının içinde yuvarlandı, şiddetle kaşınmaya başladı. Yalnızca atkıyı başına saracak kadar durdu; bu sabah gözlerini biraz daha az gölgeliyordu. "Sence bugün yiyecek bir şey bulabilir miyiz?"

Rand'ın midesi duygudaşlıkla guruldadı. "Bunu yola çıktığımızda düşünürüz," dedi. Telaşla giysilerini düzeltti ve saman yığınından kendine düşen yükleri çıkardı.

Çite vardıklarında Mat de insanları fark etmişti. Rand çite tırmanırken tarlada durup kaşlarını çattı. Onlardan çok büyük görünmeyen genç bir adam geçerken ikisine baktı. Giysileri ve sırtına kayışla bağladığı battaniyesi tozluydu.

"Nereye gidiyorsun?" diye seslendi Mat.

"Nereye olacak, Caemlyn'e, Ejder'i görmeye!" diye bağırarak yanıt verdi adam durmadan. İkisinin omuzlarından sarkan battaniyelere ve eyerlere bakarak bir kaşını kaldırdı ve ekledi, "Tıpkı sizin gibi." Kahkaha atarak, gözlerini hevesle önüne çevirerek devam etti.

Mat gün boyunca aynı soruyu defalarca sordu ve yalnızca o yörenin köylüleri aynı yanıtı vermedi. Köylüler yanıt verse bile, bunu, yalnızca tükürerek ve tiksinti içinde sırtlarını dönerek yapıyorlardı. Dönüyorlardı, ama gözlerini üstlerinden ayırmıyorlardı. Yolculara da aynı şekilde, göz ucuyla bakıyorlardı. Yüzleri, dikkat edilmezse yabancıların her şeyi yapabileceğini söylüyordu.

O yörede yaşayanlar, yabancılara karşı ihtiyatlı davranmakla kalmıyorlardı, kızıyorlardı da. Tam, yabancılar yola yayılmışlarken, güneş ufukta yükselmeye başladığında çiftçilerin arabaları ortaya çıkıyor, her zamanki yavaş ilerleyişleri daha da yavaşlıyordu. Hiçbiri arabasına konuk kabul etme havasında değildi. Ekşi bir yüz buruşturma ve belki yapamadıkları işler için bir küfür, daha olasıydı.

Caemlyn'e giden ya da oradan gelen tüccar arabaları, sıkılan yumruklardan başka bir engelle karşılaşmadan geçip gidiyorlardı. Sabahın erken

saatlerinde, güneş ufkun üzerine henüz yükselirken, tırıs gelen ilk tüccar kafilesi belirdiğinde Rand yoldan çekilmişti. Arabalar hiçbir şey için yavaşlayacak gibi görünmüyordu. Rand, başkalarının da yoldan kaçıştığını gördü. Ta kenara kadar gitti, ama yürümeye devam etti.

İlk araba gürleyerek geçerken bir hareket kıpırtısı, aldığı tek uyarı oldu. Araba sürücüsünün kırbacı başının biraz önce olduğu yerde şaklarken yere yuvarlandı. Araba uzaklaşırken yattığı yerden arabacı ile göz göze geldi. Gergin bir ağzın üzerinde sert gözler. Kimseyi yaralayıp yaralamadığına, göz çıkarıp çıkarmadığına aldırmadan geçip gitmişti.

"Işık seni kör etsin!" diye seslendi Mat arabanın arkasından. "Böyle..." Atlı bir asker mızrağının sapını omzuna indirdi ve onu da Rand'ın tepesine yuvarladı.

"Yoldan çekil, seni pis Karanlıkdostu!" diye hırladı asker yavaşlamadan.

Bundan sonra arabalardan uzak durdular. Kesinlikle çok araba vardı. Daha birinin gürültüsü kaybolmadan yeni bir tanesinin yaklaştığı duyulabiliyordu. Askerler ve sürücüler, hepsi, Caemlyn'e giden yolculara yürüyen pislikler gibi bakıyordu.

Rand bir kez bir arabacının kırbacının uzaklığını ucunun uzunluğu kadar yanlış hesap etti. Elini kaşının üzerindeki sığ kesiğe bastırarak, gözüne ne kadar yaklaştığı düşüncesi ile kusmamak için yutkundu. Arabacı ona alayla güldü. Rand diğer eliyle, yayına ok takmasını engellemek için Mat'i tuttu.

"Bırak gitsin," dedi. Başını arabaların yanında at süren askerlere doğru salladı. Bazıları gülüyordu; diğerleri Mat'in yayına sert sert bakıyordu. "Şanslıysak, yalnızca mızrakları ile bizi döverler. Şanslıysak."

Mat ekşi ekşi homurdandı, ama Rand'ın onu yola çekmesine izin verdi.

Kraliçenin Askeri süvari birliği iki kez mızraklarındaki flamalar rüzgârda dalgalanarak geçti. Çiftçilerin bazıları onlara seslendi, yabancılar için bir şeyler yapmalarını istedi ve askerler durup sabırla dinledi. Öğlene doğru Rand bu konuşmalardan birini dinlemek için durdu.

Yüzbaşının ağzı miğferinin parmaklıklarının arkasında ince bir çizgi gibiydi. "Eğer içlerinden biri bir şey çalarsa ya da arazinize izinsiz girerse,"

diye hırladı üzengisinin yanında kaşlarını çatan sıska çiftçiye. "Onları yargıcın önüne çıkarırım, ama Kraliçenin Yolu'nda yürüyerek Kraliçenin Yasası'nı bozmuş olmuyorlar."

"Ama her yerdeler," diye itiraz etti çiftçi. "Kim olduklarını, ne olduklarını kim bilebilir? Ejder hakkında bunca konuşma varken..."

"Işık, adam! Burada yalnızca bir avuç var. Caemlyn'in duvarlarının içi onlarla dolu ve her geçen gün daha fazlası geliyor." Yüzbaşı'nın kaş çatışı, yakında duran Rand ile Mat'i görünce derinleşti. "Yolunuza devam edin, yoksa yolu kapattığınız için sizi içeri tıkarım."

Sesi, çiftçi ile konuşurken olduğundan daha sert değildi, ama yola koyuldular. Yüzbaşının bakışları bir süre onları izledi; Rand sırtında olduklarını hissedebiliyordu. Askerlerin gezginlere karşı pek az sabrı kalmıştı, aç hırsızlara ise hiç hoşgörüleri kalmamıştı. Bir daha yumurta çalmayı önerirse Mat'i engellemeye karar verdi.

Yine de, yolda bunca araba ve insan olmasının iyi bir yanı vardı, özellikle Caemlyn'e giden bir sürü genç adam olmasının. Onları kovalayan herhangi bir Karanlıkdostu için bir güvercin sürüsü içinden iki tanesini seçmeye çalışmak gibi olacaktı. Eğer Kış Gecesi'ndeki Myrddraal kimin peşinde olduğunu tam olarak bilmiyorsa, belki buradaki arkadaşları daha başarılı olmazdı.

Rand'ın midesi sık sık gurulduyor, ona hemen hemen hiç paraları kalmadığını hatırlatıyordu, Caemlyn'e bu kadar yakınken yemek için talep edilen paraya kesinlikle yetmezdi. Bir kez elini flüt çantasının üzerine koyduğunu fark etti, ama kararlılıkla çantayı sırtına itti. Gode flüt çalıp top çevirdiklerini biliyordu. Onu öldürmeden önce Ba'alzamon'un ne kadar çok şey öğrendiğini eğer Rand'ın gördüğü şey gerçekten sonu ise ya da diğer Karanlıkdostlarına ne kadar bilgi iletildiğini bilmenin yolu yoktu.

Üzüntüyle yanından geçtikleri bir çiftliğe baktı. Bir adam bir çift hırlayan, tasmalarını çekiştiren köpekle çitleri dolanıyordu. Adamın, onları serbest bırakmak için bir bahaneden çok istediği bir şey yok gibiydi. Her çiftlik köpeklerini çıkarmamıştı, ama kimse yolculara iş vermiyordu.

Güneş batmadan önce Rand ve Mat iki köyden daha geçmişlerdi. Köylüler birbirlerine yakın gruplar halinde duruyor, aralarında konuşarak, geçenleri izliyorlardı. Yüzleri, çiftçilerin, araba sürücülerinin ya da Kraliçenin Askerleri'nin yüzlerinden daha dost canlısı değildi. Bütün bu yabancılar sahte Ejder'i görmeye gidiyordu. *Ait oldukları yerde kalmayı bilmeyen aptallar.* Belki, sahte Ejder'in takipçileriydiler. Hatta belki Karanlıkdostları. *İkisinin arasında bir fark varsa.*

Akşam gelirken, ikinci köyden geçen insan akıntısı seyrelmişti. Parası olan birkaç kişi hanlara girmişti, ama onları içeri bırakıp bırakmamak konusunda tartışmalar var gibiydi. Başkaları, uygun çalılar ya da köpekleri olmayan tarlalar bulmuştu. Alacakaranlık çöktüğünde, Rand ve Mat, Caemlyn Yolu'nda yalnızdı. Mat bir başka saman yığını bulmaktan bahsetmeye başladı, ama Rand devam etmeleri konusunda ısrar etti.

"Yolu görebildiğimiz kadarıyla," dedi, "durmadan ne kadar gidersek, o kadar ileride oluruz." *Eğer seni kovalıyorlarsa. Bunca zamandır onlara gitmeni beklemişken, neden şimdi kovalasınlar ki?*

Bu sav Mat için yeterliydi. Sık sık omzunun üzerinden bakışlar fırlatarak adımlarını hızlandırdı. Rand ayak uydurmak için hızlanmak zorunda kaldı.

Gece koyulaştı, ancak zayıf bir ay ışığı ile aydınlandı. Mat'in enerji patlaması soldu ve şikayetleri yine başladı. Rand'ın kalçalarında ağrılı düğümler belirdi. Kendi kendine, Tam ile çiftlikteyken, zorlu bir günde daha fazla yürüdüğünü söyledi, ama bunu ne kadar tekrarlarsa tekrarlasın, kendini inandıramadı. Dişlerini sıkarak, ağrıları ve acıları görmezden geldi ve durmayı reddetti.

Mat'in şikayetleri ve Rand'ın bir sonraki adımına yoğunlaşması arasında, ışıkları görmeden önce neredeyse köye girmişlerdi. Rand, yerinde kalakaldı, aniden ayaklarından bacaklarına yükselen yanmayı fark etti. Sağ ayağında bir su kabarcığı oluştuğunu düşünüyordu.

Köy ışıklarını görünce Mat inleyerek dizlerinin üzerine çöktü. "Artık durabilir miyiz?" dedi nefes nefese. "Yoksa bir han bulup Karanlıkdostları için tabela asmayı mı tercih edersin? Ya da bir Soluk için."

"Kasabanın diğer tarafına," diye yanıt verdi Rand, ışıklara bakarak. Karanlıkta bu uzaklıktan bakınca, burası Emond Meydanı'na benziyordu. *Orada bizi ne bekliyor?* "Bir buçuk kilometre daha, o kadar."

"O kadar mı! Bir adım daha atmıyorum."

Rand'ın bacakları ateş gibiydi, ama kendini bir adım daha atmaya zorladı, sonra bir adım daha. Yürüdükçe kolaylaşmadı, ama her seferinde bir adım atmaya yoğunlaşarak devam etti. Daha on adım ilerlememişlerdi ki, Mat'in, alçak sesle mırıldanarak arkasından sendelediğini işitti. Mat'in söylediklerini anlamamasının daha iyi olduğunu düşündü.

Köyün sokaklarının bu geç saatte boş olması gerekirdi, ama evlerin çoğunda, en az bir pencerede ışık vardı. Köyün ortasındaki han ışıl ışıl aydınlatılmış, karanlığı geri iten altından bir havuzla çevrelenmişti. Kalın duvarların boğuklaştırdığı müzik ve kahkaha sesleri binadan dışarı süzülüyordu. Kapının üzerindeki tabela rüzgârda gıcırdıyordu. Hanın yakındaki köşesinde, bir adam koşumları kontrol ederken bir at ve araba Caemlyn Yolu'nun üzerinde duruyordu. İki adam binanın uzak ucunda, ışık havuzunun kenarında duruyordu.

Rand, karanlık bir evin gölgesinin altında durdu. Çevrelerinden dolanmak için bir yan sokak arayamayacak kadar yorgundu. Bir dakika dinlenmenin zararı olmazdı. *Bir dakikacık. Adamlar gidene kadar.* Mat minnettar bir iç çekişle, oracıkta uyuyacakmış gibi duvara yaslandı.

Gölgenin kıyısındaki iki adamda, Rand'ı huzursuz eden bir şey vardı. Başta ne olduğunu çıkaramadı, ama arabanın yanındaki adamın da aynı şeyleri hissettiğini fark etti. Adam, kontrol ettiği kayışın sonuna ulaştı, atın ağzındaki gemi düzeltti, sonra dönüp baştan başladı. Başını hep önünde tutuyordu, gözleri yaptığı işteydi ve asla adamlara dönmüyordu. Kaba hareket etmesi ve zaman zaman sırf adamlara bakmamak için tuhaf şekillerde dönmesi olmasa, elli adım ötede olmalarına rağmen onların farkında olmadığı söylenebilirdi.

Gölgedeki adamlardan biri yalnızca siyah bir şekildi, ama diğer adam ışıkta duruyordu ve sırtı Rand'a dönüktü. Yine de siyahlı adamla ettiği sohbetten çok zevk almadığı açıktı. Ellerini ovuşturuyor, gözlerini yerden kaldırmıyordu. Zaman zaman, diğerinin söylediği bir şeye kısaca baş

sallıyordu. Rand hiçbir şey duyamıyordu, ama yalnızca gölgedeki adamın konuştuğu izlenimi altındaydı; sinirli adam dinliyor, başını sallıyor ve endişeyle ellerini ovuşturuyordu.

Bir süre sonra karanlığa bürünmüş olan sırtını döndü ve sinirli adam ışığa yürüdü. Soğuğa rağmen, tere batmış gibi yüzünü üzerindeki uzun önlük ile siliyordu.

Rand derisi diken diken, şeklin gecenin içinde uzaklaşmasını izledi. Neden bilmiyordu, ama huzursuzluğu onu takip ediyor gibiydi, ensesinde belirsiz bir karıncalanma, gizlice ona yaklaşan birini aniden fark etmiş gibi kollarındaki tüylerin dikildiğini hissediyordu. Başını hızla sallayarak kollarını ovaladı. *Mat kadar aptalca davranıyorsun, değil mi?*

O anda şekil ışığın kıyısından yalnızca kıyısından kayıp geçti ve Rand'ın derisi ürperdi. Hanın tabelası rüzgârda gıcırdayıp duruyordu, ama siyah pelerin asla kıpırdamıyordu.

"Soluk," diye fısıldadı ve sanki bağırmış gibi Mat ayağa fırladı.

"Ne...?"

Rand elini Mat'in ağzına kapattı. "Yavaş." Siyah şekil karanlığın içinde kayboldu. *Nerede?* "Artık gitti. Sanırım. Umarım." Elini çekti; Mat'in çıkardığı tek ses içine çektiği uzun nefesin sesi oldu.

Sinirli adam neredeyse han kapısına varmıştı. Durdu ve önlüğünü düzeltti. İçeriye girmeden önce kendini toplamaya çalıştığı gözle görülebiliyordu.

"Tuhaf dostların var, Raimun Holdwin," dedi arabanın yanındaki adam aniden. Bu yaşlı bir adamın sesiydi, ama güçlüydü. Konuşan, başını sallayarak doğruldu. "Bir hancı için karanlıkta, tuhaf dostlar."

Diğeri konuşunca sinirli adam yerinden sıçradı, arabayı ve diğer adamı ilk kez görmüş gibi çevresine bakındı. Derin bir nefes aldı, kendini topladı, sonra keskin bir sesle sordu. "Ne demeye çalışıyorsun, Almen Bunt?"

"Yalnızca ne söylediysem onu, Holdwin. Tuhaf dostlar. Buralardan değil, değil mi? Son birkaç gündür bir sürü tuhaf insan geldi. Bir sürü tuhaf insan."

"Senin için konuşmak kolay." Holdwin arabanın yanında duran adama başını eğerek baktı. "Ben bir sürü insan tanıyorum, hatta Caemlyn'den insanlar. Senin gibi bir çiftlikte kapalı değilim." Durdu, sonra daha fazla açıklaması gerektiğine karar vermiş gibi devam etti. "Adam Dört Kral'dan geliyor. Bir çift hırsız arıyor. Genç adamlar. Ondan balıkçıl damgalı bir kılıç çalmışlar."

Dört Kral'dan bahsedince Rand nefesini tutmuştu; kılıçtan bahsedince Mat'e bir bakış fırlattı. Arkadaşı sırtını duvara yaslamış, karanlığa bakıyordu. Gözleri öyle iri açılmıştı ki, çepeçevre beyazları görülebiliyordu. Rand da karanlığa bakmak istiyordu -Yarı-insanlar her yerde olabilirdi- ama gözleri hanın önündeki iki adama kaydı.

"Balıkçıl damgalı bir kılıç mı!" diye bağırdı Bunt. "Geri istemesine şaşmamak gerek."

Holdwin başını salladı. "Evet. İki genci de istiyor. Dostum zengin bir adamdır, bir... bir tüccar ve bu ikisi onun için çalışan insanların arasında sorun yaratmış. Çılgınca hikâyeler anlatarak insanları altüst etmiş. Karanlıkdostuymuşlar, Logain'in takipçileri."

"Karanlıkdostları ve sahte Ejder'in takipçileri, ha? Hem de çılgınca hikâyeler anlatıyorlar. Genç adamların yapması gerekenden çok ileri gitmişler. Genç olduklarını söylemiştin, değil mi?" Bunt'ın sesinde aniden bir alay izi tonu belirmişti, ama hancı fark etmiş görünmedi.

"Evet. Daha yirmi yaşında bile değiller. İkisi için bir ödül var yüz altın kron." Holdwin tereddüt etti, sonra ekledi, "O ikisinin çevik dilleri var. Işık bilir, insanları birbirlerinin aleyhine döndürmeye çalışırken ne tür hikâyeler anlatıyorlardır. Öyle görünmeseler de tehlikeliler. Saldırgan. En iyisi onları görürsen uzak dur. İki genç adam, birinin kılıcı var ve ikisi de omuzlarının üzerinden arkaya bakıyor olacak. Eğer onlarsa benim... benim arkadaşım yerleri belirlendiği anda yakalayacak onları."

"Sanki yüzlerini tanıyormuş gibi konuşuyorsun."

"Onları gördüğümde tanıyacağım," dedi Holdwin güvenle. "Ama onları kendin yakalamaya çalışma. birisinin yaralanmasına gerek yok. Onları

görürsen gel, bana söyle. Benim... dostum onlarla başa çıkar. İkisi için yüz kron, ama ikisini birden istiyor."

"İkisi için yüz kron," diye mırıldandı Bunt. "Bu kadar çok istediği kılıç için ne veriyor?"

Holdwin aniden diğer adamın onunla alay ettiğini fark etti. "Neden sana söylüyorum, bilmiyorum," diye terslendi. "Görüyorum ki, o aptalca planında hâlâ kararlısın."

"O kadar da aptalca değil," diye yanıt verdi Bunt sakin sakin. "Ben ölmeden yeni bir sahte Ejder çıkmayabilir Işık adına, umarım öyle olur! ve Caemlyn'e gidene kadar tüccar tozu yemek için fazla yaşlıyım. Yol tamamen bana kalacak ve yarın erkenden Caemlyn'de olacağım."

"Sana mı kalacak?" Hancının sesinde pis bir titreme vardı. "Gecenin içinde ne olduğunu asla bilemezsin, Almen Bunt. Karanlıkta, yolda yapayalnız. birisi çığlık attığını duysa bile sana yardım etmek için kimse kapısının sürgüsünü açmaz. Bugünlerde değil, Bunt. En yakın komşun bile."

Bunların hiçbiri yaşlı çiftçiyi etkilemiş görünmüyordu; önceki kadar sakin bir biçimde yanıt verdi. "Eğer Caemlyn'e bu kadar yakınken Kraliçenin Askerleri yolu güvenli tutamıyorsa, o zaman hiçbirimiz kendi yatağımızda bile güvende değiliz. Bana sorarsan, askerlerin yolu güvenli kılmak için yapmaları gereken tek şey, senin o arkadaşını prangaya vurmak olur. Herhangi birinin onu görmesinden korkarak karanlıkta gizli gizli dolaşıyor. Bana işe yaramazın teki olmadığını söyleyemezsin."

"Korkuyor mu!" diye bağırdı Holdwin. "Seni ihtiyar aptal, bir bilsen..." Aniden dişleri fıkırdayarak ağzını kapattı ve silkelendi. "Neden seninle zaman harcıyorum, bilmiyorum. Git işine! Hanımın önünde kalabalık etmekten vazgeç." Hanın kapısı arkasından gümleyerek kapandı.

Bunt kendi kendine mırıldanarak araba koltuğunun kenarını yakaladı ve ayağını tekerlek göbeğine koydu.

Rand yalnızca bir an tereddüt etti. Harekete geçerken Mat kolunu yakaladı.

"Sen delirdin mi, Rand? Bizi hemen tanır!"

"Burada kalmayı mı tercih edersin? Çevrede bir Soluk varken? O bizi bulmadan yürüyerek ne kadar uzağa gidebiliriz dersin?" Arabayla ne kadar uzağa gidebileceklerini düşünmemeye çalıştı. Mat'in elini silkeledi ve yola çıktı. Kılıcı gizlemek için pelerinini dikkatle kapattı; rüzgâr ve soğuk bunun için yeterli bahaneydi.

"Elimde olmadan Caemlyn'e gittiğinizi duydum," dedi.

Bunt irkildi, arabadaki değneği çıkardı. Köselemsi derisi bir kırışık yığınıydı ve dişlerinin yarısı eksikti, ama boğum boğum elleri değneği sağlam ellerle tutuyordu. Bir an sonra değneğin ucunu yere indirdi ve üzerine yaslandı. "Demek siz ikiniz Caemlyn'e gidiyorsunuz. Ejder'i görmeye mi?"

Rand, Mat'in onu takip ettiğini fark etmemişti. Mat geride, ışığın dışında kalmış, hanı ve ihtiyar çiftçiyi, adam sanki gecenin kendisiymişcesine kuşkuyla izliyordu.

"Sahte Ejder," dedi Rand vurgulayarak.

Bunt başını salladı. "Elbette. Elbette." Hana yan yan baktı, sonra aniden değneğini araba koltuğunun altına soktu. "Eh, eğer binmek isterseniz gelin. Yeterince zaman harcadım."

Çiftçi dizginleri silkelerken Rand arkaya tırmandı. Mat yetişmek için koşmak zorunda kaldı. Rand onun kollarını yakaladı ve arabaya çekti.

Bunt'ın belirdiği hız ile, köy çabucak arkalarında, gecenin içinde kayboldu. Rand çıplak tahtaların üzerine uzandı, tekerleklerin ninni gibi gıcırtısı ile mücadele etmeye başladı. Mat, ihtiyatla kırları izleyerek esnemelerini yumruğu ile bastırdı. Karanlık tarlaların ve çiftliklerin üzerine çökmüş, çiftlik evlerinin ışıkları ile beneklenmişti. Işıklar uzak görünüyordu, geceye karşı boşuna mücadele ediyor gibi görünüyordu. Bir baykuş yaslı yaslı öttü ve rüzgâr, Gölge'de kaybolmuş ruhlar gibi feryat etti.

Orada, herhangi bir yerde olabilir, diye düşündü Rand.

Bunt da gecenin baskınlığını hissediyor gibiydi, çünkü aniden konuştu. "Siz ikiniz daha önce Caemlyn'e gittiniz mi?" Hafifçe güldü. "Gittiğinizi

sanmam. Eh, görene kadar bekleyin. Dünyadaki en büyük şehir. Ah, Illian'ı, Ebou Dar'ı, Tear'ı falan duydum, bir şeyin, ufuğun ötesinde olduğu için daha büyük ve daha iyi olduğunu düşünen aptallar olduğunu hep duydum ama benim param için, en ihtişamlısı Caemlyn'dir. Daha ihtişamlı olamaz. Hayır, olamaz. Kraliçe Morgase, Işık onu aydınlatsın, o Tar Valon cadısından kurtulmadığı sürece olamaz."

Rand, başını Thom'un pelerin bohçasının üzerine koyduğu battaniye rulosuna dayamış, gecenin geçip gitmesini izliyor, çiftçinin sözlerinin üzerinden akıp gitmesine izin veriyordu. İnsan sesi karanlığı uzak tutuyor, yaslı rüzgârı susturuyordu. Dönüp, Bunt'ın karanlık sırtına baktı. "Aes Sedai'yi mi kastediyorsun?"

"Başka neyi kastedebilirim? Orada, Saray'da bir örümcek gibi oturuyor. Ben Kraliçe'nin iyi bir adamıyım, olmadığımı asla söylemem -ama bu doğru değil işte. Elaida'nın Kraliçe üzerinde çok fazla etkisi olduğunu söyleyenlerden değilim. Ben değil. Ve asıl kraliçenin Elaida olduğunu söyleyen aptallara gelince..." Geceye tükürdü. "Onlar bu işte. Morgase, Tar Valon cadılarına dans edecek bir kukla değil."

Bir başka Aes Sedai. Eğer... Moirane Caemlyn'e gittiğinde, Aes Sedai kardeşine gidebilirdi. En kötüsü olmuşsa, bu Elaida Tar Valon'a ulaşmalarına yardım edebilirdi. Rand Mat'e baktı, sanki yüksek sesle konuşmuş gibi Mat başını iki yana salladı. Rand, Mat'in yüzünü göremiyordu, ama yüzündeki ifadeden buna karşı çıktığını anlıyordu.

Bunt, atlar yavaşladığı zaman dizginleri silkeleyerek, bunun dışında ellerini dizlerine dayayarak konuşmaya devam etti. "Dediğim gibi, ben Kraliçe'nin iyi bir adamıyım, ama bazen aptallar bile zaman zaman işe yarar bir şeyler söyler. Bazen kör bir domuz bile bir meşe palamudu bulabilir. Bazı değişimler olmalı. Bu hava, ekinlerin bitmemesi, ineklerin kuruması, buzağıların, kuzuların ölü ya da iki başlı doğması. Lanet kuzgunlar hayvanların ölmesini beklemiyor bile. İnsanlar korkuyor. Suçlayacak bir şey arıyorlar. İnsanların kapılarına Ejder Dişleri çiziliyor. Gecenin içinde varlıklar sürünüyor. Ahırlar yanıyor. Holdwin'in dostuna benzeyen tipler ortalıklarda dolanarak insanları korkutuyor. Kraliçe çok geç olmadan bir şeyler yapmalı. Bunu görüyorsunuz, değil mi?"

Rand, tarafsız bir ses çıkardı. Bu yaşlı adamı ve arabasını bulduğu için düşündüğünden de şanslıymış gibi geliyordu ona. Gün ışığını bekleseler, son köyden çıkamayabilirlerdi. *Gecenin içinde sürünen şeyler.* Doğrulup arabanın yanından karanlığa baktı. Siyahlığın içinde gölgeler ve şekiller kıvranıyor gibiydi. Hayal gücü onu orada bir şey olduğuna ikna etmeden arkasına yaslandı.

Bunt bunu onay olarak kabul etti. "Doğru. Ben Kraliçe'nin iyi bir adamıyım ve ona zarar vermeye kalkışana karşı çıkarım, ama haklıyım. Örneğin Leydi Elayne ve Lord Gawin'i ele al. İşte bu, kimseye zararı olmayacak, hatta faydası olacak bir değişim olur. Elbette, Andor'da hep böyle yapageldiğimizi biliyorum. Kız-veliahtı Aes Sedailerin yanında eğitim görsünler diye, en büyük oğlanı da Muhafızlarla eğitim görsün diye Tar Valon'a gönder. Ben geleneklere inanırım, evet, ama son seferinde başımızı nasıl belaya soktuğuna baksana. Luc, Kılıcın İlk Prensi olarak vaftiz edilmeden Afet'te ölüyor ve tahta geçme zamanı geldiği zaman Tigraine yok oluyor -kaçıyor ya da ölüyor. Bu hâlâ bizi rahatsız ediyor.

"Bazıları hayatta olduğunu söylüyor, biliyor musunuz? Morgase'in gerçek Kraliçe olmadığını söylüyorlar. Lanet aptallar! Ben ne olduğunu hatırlıyorum. Daha dün olmuş gibi hatırlıyorum. Yaşlı Kraliçe öldüğünde tahta geçecek Kız-veliaht yoktu ve Andor'daki her aile taht için entrika çevirmeye, savaşmaya başladı. Ve Taringail Damodred. Hangi evin kazanacağını hesaplamaya çalışırken görsen, karısını yeni kaybettiğini düşünmezdin. Yeniden evlenip, Zevç-Prens olmak istiyordu. Eh, bunu başardı, ama Morgase neden onu seçti... ah, kimse bir kadını anlayamaz ve kraliçe iki kez kadındır, hem bir erkekle, hem de ülkesiyle evlidir. Adam istediğini elde etti, ama dilediği şekilde değil.

"İşi bitmeden Cairhien'i planlarına dahil etti ve nasıl bittiğini biliyorsunuz. Ağaç kesildi, siyah peçeli Aieller, Ejderduvarı'nı aştı. Eh, Taringail Damodren, Elayne ve Gawin'i yaptıktan sonra uygun şekilde kendisini öldürttü ve işin sonu da bu oldu, sanırım. Ama Tar Valon'a, neden göndersinler ki? İnsanların artık Andor'u Aes Sedailer ile aynı cümlede düşünmelerinin zamanı geçti bence. Gereken şeyleri öğrenmeleri için bir yer gerekiyorsa, eh, Illian'ın kütüphaneleri de Tar Valon'unkiler kadar iyidir ve Leydi Elayne'e entrika çevirip, hükmetmeyi, cadılar kadar iyi

öğretebilirler. Entrika çevirmeyi kimse Illianlılardan daha iyi bilemez. Aynı şey Shienarlılar ve Tearlılar için de geçerli. Ben Kraliçe'nin iyi bir adamıyım, ama Tar Valon ile ilişkileri kesmenin zamanı geldi, diyorum. Üç bin yıl yeterince uzun. Çok uzun. Kraliçe Morgase bize önderlik edebilir ve Beyaz Kule'nin yardımı olmadan her şeyi düzeltebilir. Size söylüyorum, işte o, bir erkeğin takdisi için diz çökmekten gurur duyabileceği bir kadın. Neden, bir kez..."

Rand uykuyla mücadele etti, ama arabanın ritmik gıcırtısı ve sallanışı onu yatıştırdı ve Bunt'un sesinin mırıltısı ile dalıp gitti. Rüyasında Tam'i gördü. Başta çiftlik evinde, büyük meşe masanın başındaydılar. Tam ona Zevç-Prensleri, Kız-veliahtları, Ejdersuru'nu ve siyah peçeli Aielleri anlatırken çay içiyorlardı. Balıkçıl damgalı kılıç, aralarında, masanın üzerinde yatıyordu, ama hiçbiri ona bakmıyordu. Aniden Rand kendini Batıormanı'nda, ay ışığı ile aydınlanmış gecede, kendi yaptığı sedyeyi çekerken buldu. Omzunun üzerinden baktığında sedyede babası değil, Thom vardı, bağdaş kurup oturmuş, ay ışığı altında top çeviriyordu.

"Kraliçe ülkeyle evlidir," dedi Thom neşeyle, renkli toplar bir çember çizerek dans ederken, "ama Ejder... Ejder ülkeyle birdir ve ülke de Ejder'le birdir."

Rand arkadan bir Soluk'un geldiğini gördü, siyah pelerini rüzgârda kımıldamıyordu, atı sessizce ağaçların arasından geçiyordu. Myrddraal'in eyerinde iki kesik baş asılıydı, atın kömür siyahı omzundan aşağı karanlık kanlar akıyordu. Yüzleri acı ile buruşmuş olan Lan ve Moiraine. Soluk atını sürerken bir avuç dolusu ip çekiyordu. Her ip sessiz toynakların arkasında koşan, yüzleri ümitsizlik ile ifadesiz bir kişiye bağlıydı. Mat ve Perrin. Ve Egwene.

"O olmaz!" diye bağırdı Rand. "Işık seni kavursun, istediğin benim, o değil!"

Yarı-insan işaret etti ve alevler Egwene'i kavurdu, eti küle dönüştü, kerhikleri karardı, ufalandı.

"Ejder ülkeyle birdir," dedi Thom, kayıtsızca top çevirmeye devam ederek, "ve ülke Ejder'le birdir."

Rand çığlık attı... ve gözlerini açtı.

Araba, geceyle, uzun zaman önce kesilmiş samanların tatlılığıyla, atın hafif kokusu ile dolu Caemlyn Yolu'nda gıcırdıyordu. Göğsünde geceden de kara bir şekil oturuyor, ölümden de karanlık gözlerle Rand'ın gözlerine bakıyordu.

"Sen benimsin," dedi karga ve keskin gaga gözüne saplandı. Kuzgun, gözyuvarını kafasından çekerken çığlık attı.

Gırtlağını yırtarcasına bir çığlık atarak doğrulup oturdu ve iki eliyle yüzünü kapattı.

Araba, sabahın ilk ışıkları ile yıkanıyordu. Sersem sersem ellerine baktı. Kan yoktu. Acı yoktu. Rüyasının kalanı çoktan solup gitmişti, ama bu... İhtiyatla yüzünü yokladı ve ürperdi.

"En azından..." Mat çeneleri çatırdayarak esnedi. "En azından sen biraz uyudun." Sulanmış gözlerinde pek az duygudaşlık vardı. Battaniye rulosu kafasının altında, pelerininin altına büzüldü. "Adam tüm gece konuştu."

"İyice uyandın mı?" dedi Bunt sürücü koltuğundan. "Öyle bağırınca beni ürküttün. Artık geldik." Elini gösterişli bir hareket ile önlerinde savurdu. "Caemlyn, dünyadaki en ihtişamlı şehir."

35. BÖLÜM

Caemlyn

Rand dönerek sürücü koltuğunun arkasında diz çöktü. Rahatladı ve gülmekten kendini alamadı. "Başardık, Mat! Sana başaracağımızı..."

Gözleri Caemlyn'e takılınca sözcükler ağzında öldü. Baerlon'dan sonra, hatta Shadar Logoth'un yıkıntılarından sonra büyük bir şehrin neye benzemesi gerektiğini bildiğini sanıyordu, ama bu... bu inanabileceğinden daha fazlaydı.

Büyük duvarın dışında, geçtikleri her kasaba toplanmış ve buraya yerleşmiş gibi, binalar yan yana, dip dibe toplanmıştı. Hanlar üst katlarını evlerin kiremit çatılarının üzerine uzatmışlardı. Alçak, geniş ve penceresiz dükkanlar hepsini birden omuzluyordu. Kırmızı tuğla, gri taş, beyaz badana birbirine karışmış, göz görebildiğince uzanıyordu. Baerlon burada fark edilmeden kaybolabilirdi ve Beyazköprü, tek dalga yaratamadan yirmi kez yutulurdu.

Ve duvar. Dik, on beş metre yüksekliğinde, açık gri taştan yapılmış, beyaz ve gümüş çizgilerle süslü duvar, büyük bir çember çizerek kuzeye ve güneye kıvrılıyordu. Rand ne kadar uzandığını merak etti. Üzerinde yuvarlak, duvardan da yüksek kuleler yükseliyor, her birinin tepesinde kırmızı beyaz flamalar rüzgârda dalgalanıyordu. Duvarın içinde başka kuleler görülüyordu; duvarlardakinden de yüksek, ince kuleler ve güneşin

altında beyaz ve altın rengi parlayan kubbeler. Dinlediği bin hikâye, aklında kralların ve kraliçelerin, tahtların, güçlerin ve efsanelerin şehirlerini resmetmişti ve Caemlyn, zihninin derinliklerindeki o resimlere, suyun sürahiye uyması gibi uyuyordu.

Araba dar yolda gıcırdayarak şehre, iki yanında kule bulunan şehir kapılarına doğru ilerledi. Tacir kafilesinin vagonları bir dev gibi, ya da yan yana dikilen on dev gibi duran taştan kubbeli kemerlerin altında sıralandı. Duvarsız pazarlar yolun iki tarafı boyunca uzanıyordu, kırmızı ve mor çatı kiremitleri pırıl pırıl parlıyor, onların altında tezgahlar ve kümesler uzanıyordu. Böğüren dana, inek ve öküzler, viyaklayan kazlar, gıdaklayan tavuklar, meleyen keçiler ve koyunlar, ve avazı çıktığı kadar bağıran insanlar. Caemlyn kapılarının yönünde bulunan ve gürültüyle tüten bacası bulunan bir duvara doğru yöneldiler.

"Size ne demiştim?" Bunt sesini duyurabilmek için bağırırcasına yükseltti. "Dünyanın en büyük şehri. Bilirsiniz, Ogier tarafından inşa edildi. En azından Şehir İçi ve Saray'ın bulunduğu alan. Caemlyn bu kadar eskidir. Caemlyn, iyi Kraliçe Morgase'in, Işık onu aydınlatsın, Andor'un yasa koyucusu ve barış koruyucusu, ikamet ettiği yerdir. Yeryüzündeki en muhteşem şehir."

Rand kabul etmeye hazırdı. Ağzı bir karış açık kalmıştı, ve gürültüden kurtulmak için kulaklarını elleriyle kapamak istiyordu. İnsanlar sokaklarda dolaşıyordu, ki neredeyse Emond Çayırı'nda Bel Tine'daki yeşillikler kadar kalabalıktılar. Baerlon'da çok fazla insan olduğunu düşündüğü zamanları hatırladı, ve neredeyse gülüyordu. Mat'e baktı ve gülümsedi. Mat kulaklarını elleriyle kapamıştı, ve omuzları da kendini korumak ister gibi kamburlaşmıştı.

"Bunun içinde nasıl gizleneceğiz?" Rand'ı bakarken gördüğünde sesini duyurmak için yükselterek. "Kime ne kadar güveneceğimizi nasıl bileceğiz? O kadar çok insan var ki. Işık, gürültü!"

Rand cevap vermeden önce Bunt'a baktı. O çiftçi şehrin büyüsüne kapılmıştı; gürültünün de etkisiyle zaten hiçbir şey duyamazdı. Yine de Rand ağzını Mat'in kulaklarına yaklaştırdı. "Bu kadar insan içinde bizi nasıl bulacaklar? Onu göremiyor musun, seni yün kafalı aptal? O lanet diline

hakim olmayı öğrenirsen, güvende oluruz!" Bir elini uzatıp pazardan her şeyi cebine atıyordu, şehir surları hala önlerindeydi. "Şuna bak, Mat! Burada bir şey olabilirdi. Bir şey! Bizi bekleyen Moiraine'i bulmalıyız, ve Egwene, ve diğerlerini."

"Eğer hayattalarsa. Bana soracak olursan, onlar Aşık gibi öldüler."

Rand'ın yüzündeki gülümseme soldu, ve dönüp yaklaşan kapılara baktı. Caemlyn gibi bir şehirde her şey olabilirdi. Bu düşünceyi inatla aklında tutuyordu.

Atlar hiç de hızlı gidemiyordu, Bunt dizginleri çırpıyordu; kapıların yakınına geldiklerinde, kalabalık arttı, Omuz omuza çarpıyor, at arabasını ve vagonları sıkıştırıyorlardı. Rand yolda ilerlemekte olan üstü başı toz içinde genç adamlar gördüğüne memnun oldu. Kalabalık, yaşları her ne ise, yol yorgunu görünen, köhne arabaları ve yorgun atları, çoğu geceler sert zeminde yatmaktan kırışmış elbiseleri, yorgun gözleri olan ve adımlarını sürüyen bu gençleri kapılara doğru sürüklüyordu. Yorgun ya da değil, bu gözler kapılardan bir geçseler tüm yorgunluklarını üzerlerinden atacaklarmış gibi kapıya sabitlenmişti.

Yarım düzine Kraliçe Muhafızı kapıda duruyordu, onların temiz kırmızı-ve-beyaz cüppeleri ve parlak demir-ve-örgü zırhları taş kemerin altından akan insanların çoğuyla keskin bir tezat oluşturuyordu. Sırtları dik ve başları kalkık, yeni gelenleri küçümseyen bir tavırla dikkatle izliyorlardı. Açıkça bir an önce içeri girseler de çekip gitsek niyetindeydiler. Şehirden ayrılanlara yol açmak bir yana, sert sözlerle onları daha hızlı itmeye çalışıyor, kimseyi engellemiyorlardı.

"Yerinizi koruyun. İtmeyin. İtmeyin, Işık gözünüzü kamaştırsın! Burada herkes için yer var, Işık bize yardım eder. Yerinizi koruyun."

Bunt'un arabası yavaşça akan kalabalıkla birlikte kapılardan yalpalayarak geçip Caemlyn'e girdi.

Şehir alçak tepelerin üzerinde yükseliyordu, bir merkeze çıkan merdivenler gibi. Diğer bir duvar merkezi çevreliyor, bembeyaz parlıyor ve bu tepelerin üzerinden akıyordu. İç kısımlarda daha fazla kule ve kubbe bulunuyor, beyaz ve altın ve mor, tepelerin yükseltisiyle birlikte kendi

yükseltileri onlara Caemlyn'in kalanına tepeden bakıyor görünümü veriyordu. Rand, Bunt'un bahsettiği İç Şehir'in burası olması gerektiğini düşündü.

Caemlyn Yolu şehrin içine girer girmez değişmiş, ortasında çimenler ve ağaçlardan genişçe bir şeritle bölünmüş geniş bir bulvar halini almıştı. Çimenler güneşten yanmıştı ve ağaçlar çıplaktı, fakat insanlar görülmedik şekilde acele ediyor, gülüyor, konuşuyor, tartışıyor, bu insanların yaptığı her şeyi yapıyorlardı. Buralara bu yıl baharın henüz gelmediğini, belki hiç gelmeyeceğini bilmiyormuş gibi. Rand görmediklerini, belki göremediklerini, belki görmeyi tercih etmediklerini fark etti. Gözleri yapraksız dallardan kaçıyor, ölü ya da ölmekte olan otların üzerinde bakışlarını yere indirmeden yürüyorlardı. Görmedikleri bir şeyi görmezden gelebilirlerdi; görmedikleri bir şey, aslında orada olmayabilirdi.

Rand, ağzı bir karış açık şehre ve insanlara bakarken, araba bulvardan daha dar, ama yine de Emond Meydanı'ndaki en geniş sokaktan daha geniş bir yan yola sapınca şaşırdı. Trafik burada biraz daha hafifti; kalabalık hızını kesmeden arabanın çevresinde ikiye ayrılıyordu.

"Pelerininin altında ne saklıyorsun, gerçekten de Holdwin'in söylediği şeyi mi?"

Rand heybelerini omzuna atmak üzereydi. Tek kası seyirmedi. "Ne demek istiyorsun?" Sesi de sakindi. Midesi ekşi bir düğüme dönüşmüştü, ama sesi sakindi.

Mat bir eliyle esnemesini bastırdı, ama diğer elini ceketinin altına soktu, Shadar Logoth'dan aldığı hançeri tutuyordu, Rand biliyordu ve gözleri kafasına sardığı atkının altında sert, kovalanıyormuş gibi bir bakış kazandı. Bunt, o elin altında gizli bir silah olduğunu biliyormuş gibi Mat'e bakmaktan kaçındı.

"Sanırım bunun bir anlamı yok. Bak şimdi, eğer Caemlyn'e geleceğimi duymuşsan, kalanını duyacak kadar orada durmuşsun demektir. Ödül peşinde olsaydım, Kaz ve Taç'a girmek için bir bahane bulur, Holdwin ile konuşurdum. Ama Holdwin'den pek hoşlanmam, arkadaşını ise hiç sevmedim. Siz ikinizi, dünyada her şeyden çok istiyor gibiydi."

"Ne istediğini bilmiyorum," dedi Rand. "Onu daha önce hiç görmedik." Bu doğru olabilirdi; Rand, bir Soluk'u bir diğerinden ayıramıyordu.

"Hı hı. Eh, dediğim gibi, ben hiçbir şey bilmiyorum ve sanırım bilmek de istemiyorum. İnsanlar daha fazla sorun aramaya başlamadan da yeterince dert var ortalıkta."

Mat ağır ağır eşyalarını topladı. Aşağı inmeye hazır olduğunda Rand çoktan arabadan inmiş, sabırsızca bekliyordu. Mat yayını, sadağını ve battaniye rulosunu kucaklayarak ve mırıldanarak sert bir biçimde arabaya sırtını döndü. Gözlerinin altında koyu renk gölgeler belirmişti.

Rand'ın midesi guruldadı. Yüzünü buruşturdu. Açlık, midesindeki ekşi burkulma ile birleşince, kusmaktan korkmaya başlamıştı. Mat beklenti içinde ona bakıyordu. *Ne tarafa gitmeli? Şimdi ne yapmalı?*

Bunt eğildi ve yaklaşmasını işaret etti. Rand, Caemlyn hakkında tavsiye almayı umarak yaklaştı.

"Şunu sakla..." Yaşlı çiftçi durdu ve ihtiyatla çevreye bakındı. İnsanlar arabanın iki yanından geçiyordu, ama yolu tıkadıkları için küfreden birkaç kişi dışında kimse onlara dikkat etmiyordu. "Takmaktan vazgeç," dedi, "sakla, sat. Ver gitsin. Benim tavsiyem bu. Onun gibi bir şey dikkat çekecektir ve bunu hiç istemediğinizi tahmin ediyorum."

Aniden doğruldu, atına dilini şaklattı ve başka tek söz söylemeden, tek bakış fırlatmadan kalabalığın içinde arabasını ağır ağır sürdü. Fıçı dolu bir araba onlara doğru geliyordu. Rand yoldan sıçradı ve sendeledi. Bir daha baktığında Bunt ve arabası gözden kaybolmuştu.

"Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu Mat. Dudaklarını yaladı, iri iri açılmış gözlerle yanlarından geçip giden insanlara, tepelerine dikilen altı katlı binalara baktı. "Artık Caemlyn'deyiz, ama ne yapacağız?" Ellerini kulaklarından çekmişti, ama kulaklarını yine örtmek istiyormuş gibi seyiriyorlardı. Şehrin üzerinde alçak, tekdüze bir gürültü asılıydı. Çalışan binlerce dükkanın mırıltısı, binlerce kişinin konuşmaları. Rand için tüm bunlar, devamlı vızıldayan dev bir arı kovanının içinde olmak gibiydi. "Burada olsalar bile, Rand, bütün bunların içinde nasıl bulacağız?"

"Moiraine bizi bulacaktır," dedi Rand yavaşça. Şehrin görkemi, omuzlarına bir yük gibi binmişti; kaçmak, bunca insandan ve gürültüden uzaklaşmak istiyordu. Tam'in öğrettiklerine rağmen boşluk ondan kaçınıyordu; gözleri boşluğun içine şehri de alıyordu. Rand hemen yakınında olanlara yoğunlaştı, ötede kalan her şeyi görmezden geldi. Tek bir sokağa baktığı zaman, neredeyse Baerlon gibi görünüyordu. *Baerlon, güvende olduklarını sandıkları son yer. Artık hiç kimse güvende değil. Belki hepsi ölmüştür. O zaman ne yapacağız?*

"Hayattalar! Egwene hayatta!" dedi sertçe. Geçenlerden bazıları tuhaf tuhaf baktı.

"Belki," dedi Mat. "Belki. Ya Moiraine bizi bulamazsa? Ya bizi bula bula... şey..." Ürperdi, ağzına geleni, sözcüklere dökemedi.

"Bunu olduğu zaman düşünürüz," dedi Rand kararlılıkla. "Eğer olursa." En kötü olasılık Elaida'yı, Saray'daki Aes Sedai'yi aramak demekti. Rand ilk önce Tar Valon'a gitmeyi tercih ederdi. Thom'un Kızıl Ajahlar ya da Siyahlar hakkında söylediklerini Mat'in hatırlayıp hatırlamadığını bilmiyordu, ama Rand kesinlikle hatırlıyordu. Midesi yine burkuldu. "Thom, Kraliçenin Takdisi isimli bir hanı bulmamızı söyledi. İlk önce oraya gideceğiz."

"Nasıl? Paramızı birleştirsek bile bir öğün yemek satın alamayız."

"En azından başlayacak bir yer olur. Thom orada yardım bulabileceğimizi düşünüyordu."

"Yapamam... Rand, her yerdeler." Mat, gözlerini kaldırım taşlarına dikti ve yerinde büzülerek çevrelerindeki insanlardan uzaklaşmaya çalıştı. "Nereye gidersek gidelim ya tam arkamızdalar, ya da bizi bekliyor oluyorlar. Kraliçenin Takdisi'nde de olacaklar. Ben... yapamam... Bir Soluk'u hiçbir şey durduramaz."

Rand, titremekten zor alıkoyduğu eliyle Mat'in yakasını kavradı. Mat'e ihtiyacı vardı. "Buraya kadar geldik, değil mi?" diye sordu boğuk bir fısıltıyla. "Daha bizi yakalamadılar. Pes etmezsek sonuna kadar gidebiliriz. Ben pes edip kasaplık koyun gibi beklemeyeceğim. Beklemeyeceğim! Ee?

Açlıktan ölene kadar orada duracak mısın? Ya da birileri gelip seni bir çuvala doldurana kadar?"

Mat'i bıraktı ve döndü. Tırnaklarını avuçlarına batırmıştı, ama elleri hâlâ titriyordu. Mat aniden yanında yürümeye başladı. Gözleri hâlâ yerdeydi. Rand uzun bir nefes bıraktı.

"Üzgünüm, Rand," diye mırıldandı Mat.

"Boş ver," dedi Rand.

Mat, cansız bir sesle sözcükler ağzından dökülürken başını ancak insanlara çarpmamasına yetecek kadar kaldırıyordu. "Köyü bir daha asla göremeyeceğimizi düşünmekten kendimi alamıyorum. Ben köye dönmek istiyorum, istiyorsan gül; umurumda değil. Şu anda annemin bana söylenip duruyor olması için neler vermezdim. Beynime yük binmiş gibi hissediyorum; büyük yük. Her yer yabancılarla dolu, güvenilecek biri varsa bile, kime güveneceğimizi anlamanın yolu yok. Işık, İki Nehir o kadar uzakta kaldı ki, bana dünyanın öbür ucundaymış gibi geliyor. Yalnızız ve bir daha asla köye dönemeyeceğiz. Öleceğiz, Rand."

"Henüz değil," diye terslendi Rand. "Herkes ölür. Çark döner. Ama ben kıvrılıp ölümü beklemeyeceğim."

"Al'Vere Efendi gibi konuşuyorsun," diye homurdandı Mat, ama sesi biraz daha canlı çıkıyordu.

"Güzel," dedi Rand. "Güzel." *Işık, ne olur diğerleri iyi olsun. Lütfen yalnız kalmamıza izin verme.*

Kraliçenin Takdisi'nin yerini sormaya başladı. Aldığı yanıtlar değişiyordu, kimileri ait oldukları yerde kalmadıkları için küfrediyordu, ama daha çok, omuz silkmeler ve anlamsız bakışlarla karşılaşıyorlardı. Bazıları tek bir bakış fırlattıktan sonra geçip gidiyordu.

Neredeyse Perrin kadar iriyarı, geniş yüzlü bir adam başını bir yana eğdi ve, "Kraliçenin Takdisi, ha? Siz köylüler Kraliçe'nin adamları mısınız?" dedi. Geniş kenarlı şapkasına beyaz bir rozet takmıştı ve uzun ceketinde beyaz bir kol bandı taşıyordu. "Eh, çok geç geldiniz."

Kahkahalar atarak uzaklaştı. Rand ve Mat şaşkınlık içinde birbirlerine baktılar. Rand omuzlarını silkti; Caemlyn'de bir sürü tuhaf insan vardı, daha önce gördüklerine hiç benzemeyen insanlar.

Bazıları kaba kaba sırıtıyordu, derileri çok koyu ya da çok solgundu, ceketlerinin kesimleri tuhaf, renkleri parlaktı, şapkaları sivri tepeli ya da uzun tüylüydü. Yüzlerine peçe örten kadınlar vardı, boyları kadar geniş, katlı elbiseler giymiş kadınlar, bedenlerini han hizmetkârlarından daha fazla teşhir eden elbiseler giymiş kadınlar. Zaman zaman başlarına tüyler takılmış dört ya da altı atın çektiği, boya ve işlemelerle rengarenk arabalar sokaktaki kalabalığın içinde zorla ilerliyordu. Her yerde tahtırevanlar vardı, taşıyan adamlar kimi ittirdiklerine bakmadan kalabalığı yarıp geçiyordu.

Rand, bir kavganın bu şekilde başladığını gördü, bağırıp çağıran bir adam yığını yumruklar savururken kırmızı çizgili ceket giymiş soluk derili bir adam yan yatmış tahtırevandan çıktı. O zamana kadar yalnızca oradan geçiyormuş gibi görünen kaba giyimli iki kişi, adam uzaklaşamadan üzerine atladı. İzlemek için duran kalabalık öfkelenmeye başlamıştı; mırıldanıyor, yumruklarını sıkıyorlardı. Rand, Mat'in kolunu çekerek yoluna devam etti. Mat'in ikinci bir uyarıya ihtiyacı yoktu. Küçük kargaşanın kükremesi, sokakta peşlerinden geldi.

İnsanlar birkaç kez, yollarını değiştirip ikisine yaklaştı. Tozlu giysileri şehre yeni geldiklerini belli ediyordu ve bu, bazılarını mıknatıs gibi çekiyor gibiydi. Sinsi görünüşlü adamlar gözleri etrafta gezinerek, her an kaçmaya hazır görünerek Logain'i konu alan andaçlar satmaya çalışıyorlardı. Rand, teklif edilen sahte Ejder pelerini ve Logain'in kılıcı parçalarının toplanınca yarım düzine pelerin ve iki kılıç yapacağını hesapladı. Mat'in yüzü, en azından ilkinde, ilgi ile canlandı, ama Rand sertçe *hayır* dedi ve adamlar başlarını eğerek, çabuk çabuk, "Işık Kraliçe'yi aydınlatsın, iyi efendim," diyerek kayboldular. Dükkanların çoğunda sahte Ejder'i zincirler içinde, Kraliçe'nin önünde gösteren resimlerle süslenmiş tabaklar ve kupalar sergileniyordu. Ve caddelerde Beyazpelerinler vardı. Her biri, tıpkı Baerlon'da olduğu gibi, kendisi ile birlikte ilerleyen bir açıklıkla yürüyordu.

Fark edilmemek, Rand'ın üzerinde çok düşündüğü bir konuydu. Pelerinini kılıcının üzerinde tuttu, ama bu yetmeyecekti. Eninde sonunda biri, ne

sakladığını merak edecekti. Bunt'ın tavsiyesine uyarak takmaktan vazgeçemezdi. Bu, Tam ile arasındaki bağ idi. Babası ile.

Kalabalıkta kılıç takan başkaları da vardı, ama hiçbirinin üzerinde dikkat çekici balıkçıl damgası yoktu. Ama Caemlynlilerin tümü ve yabancıların bazıları, kılıçlarının uçlarına ve kabzalarına kumaş şeritler sarmıştı. Kimi kırmızı kumaş sarıp beyaz iplikle tutturmuştu, kimi beyaz kumaş sarıp kırmızı iplikle bağlamıştı. O sargıların altında yüz balıkçıl damgası olabilirdi ve kimse göremezdi. Dahası, yerel modaya uymak şehre daha fazla uyum sağlamış gibi görünmelerini sağlayacaktı.

Dükkanların çoğunun önüne kumaş ve ip sergileyen masalar atılmıştı ve Rand birinde durdu. Kırmızı kumaş, beyaz kumaştan daha ucuzdu, ama renk dışında hiçbir fark göremiyordu. Bu yüzden, Mat'in çok az paraları kaldığı yönündeki şikayetlerine aldırmadan kırmızı kumaş ve bağlamak için beyaz ip aldı. Sıkı ağızlı dükkancı, Rand'ın bakır paralarını sayarken onları alayla baştan aşağı süzdü ve Rand içeride kılıcını sarıp saramayacağını sorduğunda küfretti.

"Biz Logain'i görmeye gelmedik," dedi Rand sabırla. "Biz yalnızca Caemlyn'i görmeye geldik." Bunt'ı hatırladı ve ekledi: "Dünyadaki en ihtişamlı şehri." Dükkancı yüzünü buruşturmaya devam etti. "Işık iyi Kraliçe Morgase'i aydınlatsın," dedi Rand umutla.

"Sorun çıkaracak olursan," dedi adam ekşi ekşi. "Sesime gelecek yüz adam var ve askerler bakmasa bile onlar icabınıza bakar." Susup Rand'ın ayağının yanına tükürdü. "Pis işinize bakın."

Rand, adam neşeyle iyi günler dilemiş gibi başını salladı ve Mat'i çekerek uzaklaştı. Mat omzunun üzerinden dükkana bakmaya, kendi kendine homurdanmaya devam etti. Rand sonunda onu boş bir yan yola çekti. Ne yaptıklarını kimse görmesin diye sırtlarını caddeye verdiler. Rand, kılıç kemerini çıkardı ve kın ile kabzaya kumaş sarmaya başladı.

"İddiaya girerim o lanet kumaş için senden iki kat fazla para almıştır," dedi Mat. "Hatta üç kat."

Kumaşı ve ipi düşmeyecek şekilde tutturmak göründüğü kadar kolay değildi.

"Hepsi bizi aldatmaya çalışacak, Rand. Başka herkes gibi sahte Ejder'i görmeye geldiğimizi sanıyorlar. birisi biz uyurken kafamıza vurmazsa şanslı sayılırız. Burası durulacak yer değil. Çok fazla insan var. Buradan çıkıp Tar Valon'a gidelim. Ya da güneye, Illian'a. Boru Avı için toplanmalarını görmek hoşuma giderdi. Köye dönemeyeceksek, gidelim yeter."

"Ben kalıyorum," dedi Rand. "Şimdiye dek gelmemişlerse bile, eninde sonunda gelip bizi arayacaklar."

Sargıları herkesin yaptığı gibi yaptığından emin değildi, ama kabzadaki ve kındaki balıkçıllar gizlenmişti ve Rand iyi tutturduğunu düşünüyordu. Caddeye dönerlerken, sorun yaratmasından endişelenecek bir şeyden kurtulduğuna inanıyordu. Mat, sanki bir tasmayla sürükleniyormuş gibi gönülsüzce yanında yürüyordu.

Rand yavaş yavaş istediği tarifi aldı. Başta tarifler belirsizdi, "o yönde bir yerde" ya da "şuradan" gibi. Ama yaklaştıkça tarifler de ayrıntılı bir hal almaya başladı ve sonunda kapısının üzerinde, gıcırdayarak rüzgârda sallanan bir tabelası olan geniş bir taş binanın önünde durdular. Tabelada kızıl-altın saçlı bir kadının önünde diz çökmüş bir adam resmi vardı. Kadının eli, adamın eğdiği başındaydı. *Kraliçenin Takdisi.*

"Bundan emin misin?" diye sordu Mat.

"Elbette," dedi Rand. Derin bir soluk aldı ve kapıyı ittirdi.

Salon genişti ve duvarları koyu renk ahşapla kaplıydı. İki şöminenin ateşi odayı ısıtıyordu. Bir hizmetkâr kadın, zaten temiz görünen yeri süpürüyor, bir diğeri köşedeki şamdanları cilalıyordu. İkisi içeri girince gülümsediler ve işlerine döndüler.

Yalnızca birkaç masa doluydu, ama bu kadar erken saatte bir düzine adam bile kalabalık sayılırdı ve hiçbiri onu ve Mat'i görünce çok memnun olmuş görünmedi, ama en azından temiz ve ayık görünüyorlardı. Kızaran biftek ve pişen ekmek kokuları mutfaktan süzülüyor, Rand'ın ağzını sulandırıyordu.

Rand hoşnutluk içinde, hancının şişman, pembe yüzlü biri olduğunu gördü. Önlüğü kolalı ve beyazdı, gri saçları kafasının kel kısmına doğru taranmıştı, ama tam olarak örtememişti. Keskin gözleri onları baştan aşağı

süzdü, tozlu giysilerini ve bohçalarını, yıpranmış çizmelerini içine aldı, ama gülümsemesi cömert ve hoştu. Adı Basel Gill idi.

"Gill Efendi," dedi Rand, "bir dostumuz buraya gelmemizi söyledi. Thom Merrilin. O..." Hancının gülümsemesi kayboldu. Rand Mat'e baktı, ama o mutfaktan süzülen kokulara dalmıştı ve başka hiçbir şeyi fark edecek gibi değildi. "Bir sorun mu var? Onu tanıyor musunuz?"

"Onu tanıyorum," dedi Gill sertçe. Şimdi Rand'ın yanındaki flüt çantasına, başka her şeye gösterdiğinden daha fazla ilgi gösteriyor gibiydi. "Benimle gelin." Başını arka tarafa doğru salladı. Rand Mat'i yürütmek için çekiştirdi, sonra neler olduğunu merak ederek hancıyı takip etti.

Gill Efendi mutfakta durup aşçıyla konuştu. Aşçı hancıyla aynı kiloda görünen, saçlarını ensesinde topuz yapmış şişman bir kadındı. Gill Efendi konuşurken tencerelerini karıştırmaya devam etti. Kokular o kadar güzel geliyordu ki iki günlük açlık her şeye hoş bir tat verirdi, ama burası al'Vere Hanım'ın mutfağı kadar güzel kokuyordu. Rand'ın midesi guruldadı. Mat burnunu tencerelere doğru uzatmıştı. Rand onu dürtükledi, Mat ağzından çenesine akan suları sildi.

Hancı onları telaşla arka kapıdan dışarı çıkardı. Ahır avlusunda yakında kimse olmadığından emin olmak için bakındı, sonra ikisine döndü. Rand'a. "Çantada ne var, evlat?"

"Thom'un flütü," dedi Rand yavaşça. Altın ve gümüş işlemeli flütü göstermenin faydası olacakmış gibi çantayı açtı. Mat'in eli ceketinin altına gitti.

Gill Efendi bakışlarını Rand'dan ayırmadı. "Evet, tanıdım. Onu çalmasını sık sık izledim ve kraliyet sarayının dışında ona benzer iki tane bulamazsın." Hoş gülümsemesi yok olmuştu, gözleri aniden bir bıçak kadar keskinleşmişti. "Onu nereden buldun? Thom o flütten ayrılmaktansa kolunu feda eder."

"Bana o verdi." Rand Thom'un bohça yapılmış pelerinini sırtından indirdi ve yere koyup arp çantasının ucu ile renkli yamaları açığa çıkaracak kadar açtı. "Thom öldü, Gill Efendi. O dostunuzdu, üzgünüm. Benim de dostumdu."

"Öldü mü dedin? Nasıl?"

"Bir... bir adam bizi öldürmeye çalıştı. Thom bunu kucağıma bıraktı ve bize kaçmamızı söyledi." Yamalar kelebekler gibi rüzgârda uçuştu. Rand'ın boğazına bir şey oturdu; pelerini dikkatle katladı. "O olmasaydı ölmüş olurduk. Birlikte Caemlyn'e geliyorduk. Bize buraya, sizin hanınıza gelmemizi söyledi."

"Öldüğüne," dedi hancı yavaşça, "ancak cesedini gördükten sonra inanırım." Pelerin bohçasını ayağının ucuyla dürtükledi ve boğazını temizledi. "Hayır, hayır, gördüğünüzü görmüşsünüzdür, herhalde; ama öldüğüne inanmıyorum. İhtiyar Thom Merrilin'i öldürmek bazılarının düşündüğünden daha zordur."

Rand bir elini Mat'in omzuna koydu. "Sorun yok, Mat. O dost."

Gill Efendi Mat'e bir bakış fırlattı ve içini çekti. "Sanırım öyleyim."

Mat yavaşça doğruldu, kollarını göğsünde kavuşturdu. Ama hâlâ hancıyı ihtiyatla izliyordu. Yanağında bir kas seyirdi.

"Caemlyn'e gelirken mi dedin?" Hancı başını iki yana salladı. "Burası Thom'un dünya üzerinde geleceği son yer. Belki Tar Valon dışında." Bir ahır uşağının, bir at çekerek geçmesini bekledi, sonra yine de sesini alçaktı. "Aes Sedailerle başınız derde girmiş anlaşılan."

"Evet," diye homurdandı Mat. Rand aynı anda, "Bunu düşünmenize sebep olan ne?" diye sordu.

Gill Efendi kuru kuru güldü. "Adamı tanıyorum, işte bu. Bu tür sorunlara balıklama atlar, özellikle de sizin yaşta iki delikanlıya yardım etmek için..." Gözlerinde anılar kıvılcımlandı, sakıngan bakışlarla doğruldu. "Şimdi... ah... bakın, kimseyi suçlamıyorum, ama... ah... ikinizden biri... ah... anlatmak istediğim şu:... ah... sormamda sakınca yoksa, Tar Valon'la sorununuz tam olarak nedir?"

Rand'ın derisi, adamın aklına neyin geldiğini fark edince diken diken oldu. *Tek Güç*. "Hayır, hayır, öyle bir şey değil. Yemin ederim. Hatta bize yardım eden bir Aes Sedai var. Moiraine de..." Dilini ısırdı, ama hancının ifadesi değişmemişti.

"Bunu duyduğuma memnun oldum. Aes Sedaileri o kadar da çok sevdiğimden değil, ama onlarla olmak... başka bir şeye taraf olmaktan iyidir." Başını yavaşça iki yana salladı. "Logain buraya getirilirken o tür şeylerden çok bahsedilmeye başlandı. Alınmayın, ama... eh, bilmek zorundaydım, değil mi?"

"Alınmadık," dedi Rand. Mat'in mırıltısı farklı şekillerde yorumlanabilirdi, ama hancı Rand'ın söylediğini onaylamış olarak anladı.

"Siz ikiniz düzgün tiplere benziyorsunuz ve Thom'un dostu olduğunuza inanıyorum, ama güç zamanlar ve zorlu günler yaşıyoruz. Para ödeyemezsiniz herhalde, değil mi? Hayır, ben de öyle düşünmüştüm. Artık hiçbir şeyden yeterince yok ve var olan da dünyalar ediyor, bu yüzden size yatak vereceğim en iyileri değil, ama sıcak ve kuru, bir de yiyecek bir şeyler, ama ne kadar istesem de daha fazlasına söz veremem."

"Teşekkür ederiz," dedi Rand Mat'e sorarcasına bakarak. "Beklediğimizden de fazla zaten." *Düzgün tip neydi? Neden daha fazlasını söz vermesi gerekiyordu?*

"Eh, Thom iyi bir dosttur. Eski bir dost. Çabuk öfkelenen ve en söylenmeyecek şeyleri söyleyen biri, ama yine de iyi bir dost. Eğer gelmezse... eh, o zaman bir şeyler düşünürüz. En iyisi Aes Sedailerin size yardım ettiğinden bir daha bahsetmeyin. Ben Kraliçe'nin iyi bir adamıyım, ama şu günlerde Caemlyn'de bunu yanlış anlayacak çok insan var ve yalnızca Beyazpelerinlerden bahsetmiyorum."

Mat hıhladı. "Kuzgunlar tüm Aes Sedaileri Shayol Ghul'e götürse de sesimi çıkarmam!"

"Söylediklerine dikkat et," diye terslendi Gill Efendi. "Onlara âşık değilim, dedim; kötü giden her şeyin arkasında onların olduğuna inandığımı söylemedim. Kraliçe Elaida'yı destekliyor ve askerler de Kraliçe'ye hizmet ediyor. Işık izin verirse, olaylar bunu değiştirecek kadar kötüye gitmeyecek. Her neyse, son zamanlarda bazı askerler Aes Sedailerin aleyhinde konuşanlara kötü davranacak kadar kendilerini unutabiliyorlar. Görev başındayken değil, Işık'a şükür, ama yine de oldu. İzine çıkmış askerlerin size ders vermek için salonumu kırıp dökmesini istemiyorum. Beyazpelerinlerin kapıma Ejder Dişi çizmesini de istemiyorum, bu yüzden

benden yardım bekliyorsanız, Aes Sedailer hakkındaki düşüncelerinizi, iyi de olsalar kötü de, kendinize saklarsınız." Düşünceler içinde sustu ve ekledi, "Belki benim dışımda başkalarının duyabileceği bir yerde Thom'dan bahsetmemeniz de iyi bir fikir olabilir. Askerlerin bazılarının hafızası iyidir. Kraliçe'nin de öyle. Risk almanın gereği yok."

"Thom, Kraliçe ile sorun mu yaşadı?" dedi Rand inanamayarak. Hancı kahkaha attı.

"Demek size her şeyi anlatmamış. Neden anlatsın ki zaten. Diğer yandan, neden bilmeyesiniz, onu da bilmiyorum. Pek sır sayılmaz. Sizce her âşık, Thom kadar burnu büyük müdür? Eh, aslında düşününce, sanırım öyledir, ama bana Thom'unki hep biraz daha büyükmüş gibi gelmiştir. Her zaman köyden köye gezinen, çalıların altında geceleyen bir âşık değildi. Bir zamanlar Thom Merrilin burada, Caemlyn'de bir Saray Âşığı idi ve Tear'dan Maradon'a, bütün kraliyet saraylarında tanınırdı."

"Thom mu?" dedi Mat.

Rand yavaşça başını salladı. Thom'u görkemli hareketleri ve azametli tavırları ile Kraliçe'nin huzurunda hayal edebiliyordu.

"Öyleydi," dedi Gill Efendi. "Taringail Damodred öldükten kısa süre sonra şu... şu yeğeni ile ilgili sorun çıktı. Thom'un Kraliçe'ye, nasıl desem, uygun olandan daha yakın olduğunu söyleyenler vardı.

Ama Morgase genç bir duldu ve Thom o zamanlarda en iyi yıllarını yaşıyordu, ve bana sorarsanız, Kraliçe dilediğini yapabilir. Ama bizim iyi Morgase'imizin çabuk alevlenen bir öfkesi vardır. Thom, yeğeninin başının nasıl bir belaya girdiğini öğrenir öğrenmez kimseye tek söz söylemeden çekip gitti. Kraliçe bundan hiç hoşlanmadı. Aes Sedailerin işlerine karışmasından da hoşlanmadı. Ben de bunun doğru olduğunu düşünmüyorum. Yeğeninin başına ne gelmiş olursa olsun. Her neyse, geri döndüğü zaman bazı laflar etti. Bir Kraliçe'ye söylemeyeceğin türden laflar. Morgase'in mizacına sahip bir kadına söylemeyeceğin türden laflar. Yeğeni ile ilgili meseleye karışmaya çalıştığı için Elaida aleyhine dönmüştü. Kraliçe'nin mizacı ve Elaida'nm düşmanlığı arasında kalan Thom, Caemlyn'i, celladın baltasının olmasa bile, zindanın yarım adım önünde terk etti. Bildiğim kadarıyla hapis kararı hâlâ geçerli."

"Bu uzun zaman önce olmuşsa," dedi Rand, "belki kimse hatırlamıyordur."

Gill Efendi başını iki yana salladı. "Kraliçenin Askerleri'nin General Kumandan'ı Gareth Bryne'dır. Morgase'in Thom'u zincire vurarak geri getirmesi için gönderilen askerlere bizzat komuta etmişti ve saraya döndüğü zaman Thom'un çoktan saraya gelip gittiğini öğrendiğini unutacağını hiç sanmıyorum. Kraliçe de hiçbir şeyi unutmaz. Unutan tek bir kadın gördünüz mü? Işık, Morgase çılgına dönmüştü! Yemin ederim tüm şehir bir ay boyunca yumuşak adımlarla yürüdü ve fısıldayarak konuştu. Hatırlayabilecek kadar yaşlı başka askerler de var. Hayır, Thom'u sizin Aes Sedai gibi sır olarak saklamanız en iyisi. Gelin, size yiyecek bir şeyler bulalım. Mideniz sırtınıza yapışmış gibi görünüyor."

36. BÖLÜM

Desenin Ağı

Gill Efendi onları salonun köşesindeki bir masaya götürdü ve hizmetkâr kadınlardan biri yiyecek getirdi. Rand tabakları görünce başını iki yana salladı. Her birinde birkaç tane sos kaplı ince biftek dilimi, birer kaşık hardal yaprağı ve ikişer patates vardı. Ama bu; hüzünlü, teslim olmuş bir baş sallamaydı, öfkeli değil. *Hiçbir şeyden yeteri kadar yok*, demişti hancı. Rand, çatalını ve bıçağını alırken, hiçbir şey kalmadığı zaman ne olacağını merak etti. O zaman bu yarı dolu tabak bir ziyafet gibi görünecekti. Bu düşünce içini ürpertti.

Gill Efendi herkesten uzak bir masa seçmişti. Hancı sırtını köşeye vererek, herkesi görebileceği bir yerde oturdu. Kimse o görmeden işitebilecek kadar yaklaşamazdı. Hizmetkar gittiği zaman yumuşak sesle konuştu, "Şimdi, neden sorununuzu anlatmıyorsunuz? Eğer yardımcı olacaksam, neye bulaştığımı bilmem en iyisi."

Rand Mat'e baktı, ama Mat kestiği patatese öfkelenmiş gibi tabağına kaşlarını çatıyordu. Rand derin bir nefes aldı. "Aslında ben de pek anlamıyorum," diye başladı.

Hikâyeyi kısa tuttu ve Soluklar ile Trolloclardan bahsetmedi. birisi yardım önerdiği zaman, onlara bunun masallar hakkında olduğunu söylemek olmazdı. Ama Rand tehlikeyi az göstermenin adil olduğunu düşünmüyordu; neye bulaştıklarını bilmezken, bir başkasını da içine çekmenin adil olduğunu düşünmüyordu. Mat ile kendisinin arkasında bazı adamlar vardı,

bir de onların bazı dostları. Hiç ummadıkları yerde beliriyorlardı ve ölümcül derecede tehlikeliydiler. Onu ve dostlarını öldürmeye kararlıydılar. Hatta daha da kötüsü. Moiraine, bazılarının Karanlıkdostu olduğunu söylemişti. Thom, Moiraine'e tamamen güvenmiyordu, ama yeğeni yüzünden onlarla kaldığını söylemişti. Beyazköprü'ye ulaşmaya çalışırlarken bir saldırıda arkadaşlarından ayrı düşmüşlerdi. Sonra, Beyazköprü'de Thom onları bir başka saldırıdan kurtarmaya çalışırken ölmüştü. Ve başka saldırılar da olmuştu. Hikâyesinde eksikler olduğunu biliyordu, ama güvenli olandan daha fazlasını anlatmadan, kısa zamanda bu kadarını becerebilmişti.

"Caemlyn'e ulaşana kadar durmadık," diye açıkladı. "Baştaki plan buydu. Caemlyn, sonra Tar Valon." Sandalyesinin kenarında huzursuzca kıpırdandı. Her şeyi bunca zaman sır tuttuktan sonra bu kadarını anlatmak bile tuhaf geliyordu. "Bu plana sadık kalırsak diğerleri eninde sonunda bizi bulur."

"Eğer hayattalarsa," diye mırıldandı Mat, tabağına bakarak.

Rand Mat'e bakmadı bile. Bir şey onu eklemeye zorladı, "Bize yardım etmek başınızı belaya sokabilir."

Gill Efendi tombul elini sallayarak bu düşünceyi bir kenara itti. "Sorun istediğimi söyleyemem, ama gördüğüm ilk sorun da olmaz. Hiçbir lanet Karanlıkdostu Thom'un dostlarına sırtımı dönmeme sebep olamaz. Bu kuzeyden gelen dostunuz eğer Caemlyn'e gelirse, ben duyarım. Buralarda gelip gidenlere göz kulak olanlar vardır ve söylentiler yayılır."

Rand tereddüt etti, sonra sordu, "Ya Elaida?"

Hancı duraksadı, sonunda başını iki yana salladı. "Sanmıyorum. Belki Thom ile bağlantınız olmasaydı. Kadın bunu ağzınızdan koparırsa, başınıza neler gelir? Bilmek imkânsız. Belki hücreye kapatılırsınız. Belki daha kötüsü. Kadının eskiden olan şeyleri, gelecekte olacak şeyleri hissettiğini söylüyorlar. Bir insanın saklamaya çalıştığı şeyleri koparıp aldığını söylüyorlar. Bilmiyorum, ama ben olsam riske girmezdim. Thom olmasaydı, askerlere gidebilirdiniz. Karanlıkdostlarının icabına bakarlardı. Ama Thom'u askerlerden saklasanız bile, Karanlıkdostlarından bahsettiğiniz söylentisi eninde sonunda Elaida'ya ulaşır ve o zaman başladığımız yere döneriz."

"Asker yok," diye kabul etti Rand. Mat çatalı ağzına götürürken hararetle başını salladı. Çenesi et sosu olmuştu.

"Sorun şu, suçunuz olmasa bile, politikaya bulaştınız evlat ve politika, yılanlarla dolu sisli bir bataklıktır."

"Ya..." diye başladı Rand, ama hancı aniden yüzünü buruşturdu. Sırtını dikleştirirken oturduğu sandalye gıcırdadı.

Aşçı mutfağın kapısında durmuş, ellerini önlüğüne siliyordu. Hancının baktığını görünce gelmesini işaret etti, sonra mutfağa döndü.

"Onunla evlensem daha iyi olacaktı," diye içini çekti Gill Efendi. "Daha ben sorun olduğunu anlamadan onarılması gereken şeyler buluyor. Kanalizasyon ya da yağmur boruları tıkanmamışsa, sıçanlar çıkmıştır. Burasını temiz tutarım, anlıyor musunuz, ama şehirde bu kadar çok insan varken, her yer sıçan oldu. İnsanları bir araya toplarsan, sıçanlar gelir ve Caemlyn'i de aniden sıçan bastı. Bugünlerde iyi bir kedi, iyi bir sıçan avcısı neler yakalıyor, asla tahmin edemezsiniz. Sizin odanız tavan arasında. Kızlara hangisi olduğunu söylerim. İçlerinden herhangi biri size yol gösterebilir. Ve Karanlıkdostları için endişelenmeyin. Beyazpelerinler için de pek iyi şeyler söyleyemem, ama onlar ve askerler bir aradayken, o tür adamlar pis yüzlerini Caemlyn'de gösteremez." Sandalyesini arkaya iterek ayağa kalkarken sandalye gıcırdadı. "Umarım yine kanalizasyon değildir."

Rand yemeğine döndü, ama Mat'in yemeyi bıraktığını gördü. "Aç olduğunu sanıyordum," dedi. Mat tabağına bakmaya devam etti. Çatalıyla bir patates parçasını iterek çemberler çiziyordu. "Yemelisin, Mat. Tar Valon'a ulaşmak istiyorsak gücümüzü korumalıyız."

Mat, alçak, acı bir kahkaha attı. "Tar Valon! Bunca zaman Caemlyn'di. Moiraine bizi Caemlyn'de bekliyor olacaktı. Perrin ve Egwene'i Caemlyn'de bulacaktık. Caemlyn'e ulaşınca her şey yoluna girecekti. Eh, işte geldik ve hiçbir şey yoluna girmedi. Moiraine yok, Perrin yok, kimse yok. Şimdi, Tar Valon'a ulaştığımızda her şey yoluna girecek."

"Hayattayız," dedi Rand, niyetlendiğinden daha keskin bir sesle. Derin bir nefes aldı ve ses tonunu düzeltti. "Hayattayız. Bu kadarı yolunda. Ve ben

hayatta kalmaya kararlıyım. Neden bu kadar önemli olduğumuzu öğrenmeye kararlıyım. Ben pes etmeyeceğim."

"Bunca insan ve içlerinden herhangi biri Karanlıkdostu olabilir. Gill Efendi bize yardım etmeyi ne kadar çabuk kabul etti! Nasıl bir adam Aes Sedailere ve Karanlıkdostlarına omuz silker? Bu normal değil. Her aklı başında insan bize defolup gitmemizi söylerdi, ya da... ya da... ya da öyle bir şey işte."

"Yemeğini ye," dedi Rand nazikçe ve Mat'in bir parça biftek çiğnemesini izledi.

Ellerinin titremesini önlemek için onları tabağının yanında masaya koydu. Korkuyordu. Gill Efendi'den değil elbette, ama o olmadan da korkulacak çok şey vardı. O yüksek kent duvarları bir Soluk'u durduramazdı. Belki hancıya bunu söylemeliydi. Ama Gül inansa bile, Kraliçenin Takdisi'nde bir Soluk'un belirebileceğini öğrenirse yardım etmek için bu kadar hevesli olur muydu? Bir de sıçanlar vardı. Belki sıçanlar insanların kalabalık olduğu yerde çoğalıyordu, ama Baerlon'da gördüğü, rüya olmayan rüyayı, küçük belkemiklerinin kırılmasını hatırlıyordu. Bazen Karanlık Varlık, leş yiyenleri gözleri olarak kullanır, demişti Lan. Kuzgunlar, kargalar, sıçanlar...

Rand yemeğini yedi, ama tek bir lokmanın tadını alabildiğini hatırlamıyordu.

Bir hizmetkâr kadın, geldikleri zaman şamdanları parlatan kadın, onlara tavan arasındaki odayı gösterdi. Bir çatı penceresi dış duvarı delmişti, iki yanında birer yatak, kapının yanında giysileri için askılar vardı. Siyah gözlü kız Rand'a her baktığında eteğini çevirerek kıkırdıyordu. Kız güzeldi, ama Rand bir şey söylerse kendini aptal durumuna düşüreceğini biliyordu. Perrin'in kızlar konusundaki becerisine sahip olmayı diledi; kız gittiği zaman memnun oldu.

Rand, Mat'in yorum yapmasını bekledi, ama kız gider gitmez Mat pelerinini ve çizmelerini çıkarmadan kendini yataklardan birinin üzerine attı ve yüzünü duvara döndü.

Rand, Mat'in sırtını seyrederek eşyalarını astı. Mat'in bir elinin ceketinin altında olduğunu, hançerini tutuğunu tahmin ediyordu.

"Orada yatıp saklanacak mısın?" dedi sonunda.

"Yorgunum," diye mırıldandı Mat.

"Daha Gill Efendi'ye sormamız gereken sorular var. Belki bize Egwene ile Perrin'i nasıl bulacağımızı bile söyleyebilir. Atlarını kaybetmemişlerse çoktan Caemlyn'e gelmiş olabilirler."

"Onlar öldü," dedi Mat duvara.

Rand durakladı, sonra pes etti. Mat'in gerçekten uyuyacağını umarak kapıyı yavaşça arkasından kapattı.

Ama aşağıda Gill Efendi görünürlerde yoktu. Aşçının keskin bakışları hancıyı onun da aradığını ifade ediyordu. Rand bir süre salonda oturdu, ama kendini içeri giren her müşteriyi, herhangi biri olabilecek yabancıları süzerken buluyordu. Özellikle de kapıda siyah bir siluet olarak göründükleri ilk anda. Odada bir Soluk, kümeste bir tilki gibi olurdu.

Sokaktan içeri bir asker girdi. Kırmızı üniformalı adam kapının hemen yanında durdu, soğuk bakışlarını şehir dışından geldiği belli olan insanların üzerinde dolaştırdı. Askerin gözleri ona takıldığında Rand masayı incelemeye başladı; başını kaldırdığında adam gitmişti.

Siyah gözlü hizmetkâr kolları havlularla dolu, yanından geçiyordu. "Bunu bazen yaparlar," dedi yanından geçerken sır verircesine. "Sırf sorun olmadığından emin olmak için. Kraliçe'nin iyi adamlarına göz kulak olurlar. Senin endişelenmen gereken bir şey yok." Kıkırdadı.

Rand, başını iki yana salladı. *Endişelenmesi gereken bir şey yok.* Asker tepesine dikilip Thom Merrilin'i tanıyıp tanımadığını sormamıştı. Mat kadar kötü oluyordu. Sandalyesini arkaya itti.

Bir başka hizmetkâr duvara dizili lambaların gazlarını kontrol ediyordu.

"Oturabileceğim başka bir oda var mı?" diye sordu ona. Yukarıya çıkıp Mat'in asık suratla içine kapanmasını izlemek istemiyordu. "Belki kullanılmayan özel bir yemek odası vardır?"

"Kütüphane var." Bir kapıya işaret etti. "Buradan, sağda, koridorun sonunda. Bu saatte boş olabilir."

"Teşekkür ederim. Gill Efendi'yi görürsen, bir dakika ayırabilirse Rand al'Thor'un onunla konuşmak istediğini söyler misin?"

"Söylerim," dedi kadın, sonra sırıttı. "Aşçı da onunla konuşmak istiyor."

Kadın arkasını dönerken Rand hancının muhtemelen saklandığını düşündü.

Kadının tarif ettiği odaya girdiğinde durup bakakaldı. Rafların üzerinde üç yüz, dört yüz kitap olmalıydı, daha önce tek mekanda gördüğü tüm kitaplardan daha fazla. Kumaş ciltli, deri ciltli, işlemeli sırtlı. Yalnızca birkaç tanesinin cildi tahtaydı. Gözleri kitapların isimlerine dikildi, en sevdiği kitapları seçmeye başladı. *Uzakgezgini Jain'in Yolculukları. Manecheli Willim'in Makaleleri. Deniz Halkı Arasında Yolculuklar* başlığını taşıyan deri ciltli bir kitabı görünce nefesi kesildi. Tam hep o kitabı okumak istemişti.

Tam'in gülümseyerek kitabı elinde evirip çevirdiğini, piposu elinde, okumak için ateşin önüne yerleşmeden önce verdiği duyguyu hissettiğini hayal ederken, kitaplardan aldığı zevki azaltan bir kayıp ve boşluk duygusu ile eli kılıcın kabzasını kavradı.

Arkasında birisi boğazını temizledi ve Rand aniden yalnız olmadığını fark etti. Kabalığı için özür dilemeye hazırlanarak döndü. Rand karşılaştığı herkesten uzun boylu olmaya alışıktı, ama bu sefer bakışlarını kaldırdı, kaldırdı, kaldırdı ve ağzı açık kaldı. Sonra neredeyse üç metrelik tavana ulaşan başa geldi. Yüz kadar geniş bir burun, *öyle geniş ki, insan burnundan çok hayvan burnuna benziyor.* Fincan tabağı kadar büyük, açık renk gözleri çevreleyen, uçları kuyruk gibi aşağı sarkan kaşlar. Kıvırcık, siyah bir yeleye benzeyen saçların arasından çıkan tüylü, sivri uçlu kulaklar. *Trolloc!* Bir çığlık attı ve kılıcını çekerek gerilemeye çalıştı. Ayakları birbirine dolandı, yere oturuverdi.

"Keşke siz insanlar bunu yapmasanız," diye gürledi, davul gibi bir ses. Tüylü kulaklar şiddetle seyirdi, ses hüzünlendi. "Demek pek azınız bizi hatırlıyor. Bu benim hatam, sanırım. Yolların üzerine Gölge düştüğünden

beri pek azımız insanların arasına karıştı. Bu... ah, altı nesil oldu. Trolloc Savaşları'ndan hemen sonraydı." Kıvırcık kafa iki yana sallandı, bir boğanın kıskanacağı bir nefes salıverdi. "Çok, çok uzun ve öyle azımız yolculuk yapıp dünyayı görüyor ki, hiç yok bile denebilir."

Rand bir dakika boyunca orada, ağzı açık, geniş uçlu, diz boyu çizmelere, belden boyuna kadar düğmelenmiş, sonra çizmelerin üzerine etek gibi sarkmış koyu mavi cekete bakarak durdu. Bir elinde göreceli olarak minik görünen bir kitap vardı, üç parmak genişliğinde parmağını kaldığı yeri işaretlemek için arasına koymuştu.

"Senin şey olduğunu..." diye başladı, sonra kendine hakim oldu.

"Sen ne...?" Bu daha iyi değildi. Ayağa kalkarak ihtiyatla elini uzattı. "Benim adım Rand al'Thor."

Jambon kadar iri bir el Rand'ın elini içine aldı; buna resmi bir eğilme eşlik etti. "Loial, Halan oğlu Arent'in oğlu. İsmin kulaklarıma şarkı gibi geliyor, Rand al'Thor."

Bu, Rand'a törensel bir selam gibi geldi. Eğilerek karşılık verdi. "Senin ismin de benim kulaklarıma şarkı gibi geliyor, Loial, Halan oğlu... ah... Arent'in oğlu."

Bu biraz gerçek dışıydı. Hâlâ, Loial'ın ne olduğunu bilmiyordu. Loial'ın dev parmaklarının kavrayışı şaşırtıcı ölçüde yumuşaktı, ama Rand elini tek parça halinde geri alınca memnun oldu.

"Siz insanlar çok kolay heyecanlanıyorsunuz," dedi Loial bas bir gürleme ile. "Tüm hikâyelerde dinledim, kitapları okudum elbette, ama fark etmemiştim. Caemlyn'deki ilk günümde çıkan kargaşaya inanamadım. Çocuklar ağladı, kadınlar çığlık attı, bir grup, 'Trolloc!' diye bağırarak, sopalar, hançerler ve meşaleler sallayarak beni şehrin bir ucundan ötekine kovaladı. Korkarım neredeyse biraz üzülecektim. Kraliçenin Askerleri gelmeseydi neler olurdu, bilmek imkânsız."

"Şansın varmış," dedi Rand alçak bir sesle.

"Evet, ama askerler de diğerleri kadar korkmuş görünüyordu. Dört gündür Caemlyn'deyim ve bu handan burnumu çıkaramadım. Hatta iyi yürekli Gill

Efendi salona gitmememi rica etti." Kulakları seyirdi. "Konuksever davranmadığından değil ama, anlıyor musun? İlk gece biraz sorun çıktı. Tüm insanlar aynı anda gitmeye kalkıştı. Bağırış çağırış içinde herkes aynı anda kapıya yüklendi. Bazıları incinebilirdi."

Rand büyülenmiş gibi o seyiren kulakları seyretti.

"Yurttan bunun için ayrılmamıştım."

"Sen bir Ogiersin!" diye bağırdı Rand. "Dur. Altı nesil mi? Trolloc Savaşları dedin! Kaç yaşındasın?" Söylediği anda bunun bir kabalık olduğunu anladı, ama Loial alınmış görünmedi, kendini savunurcasına yanıt verdi.

"Doksan," dedi Ogier katı katı. "On yıl sonra Kök'e hitap edebileceğim. Bence gidip gidemeyeceğime karar verirken İhtiyarlar benim de konuşmama izin vermeliydi. Ama herhangi bir yaştan biri Dışarı'ya gitmeye kalkınca hep endişelenirler. Siz insanlar çok telaşlı, çok değişkensiniz." Gözlerini kırptı ve biraz eğildi. "Lütfen beni affet. Bunu söylememeliydim. Ama gereği yokken bile hep savaşıyorsunuz."

"Sorun değil," dedi Rand. Hâlâ Loial'ın yaşını anlamaya çalışıyordu. Cenn Buie'den daha yaşlıydı, *ama yeterince büyük değil...* Yüksek sırtlı sandalyelerden birine oturdu. Loial iki kişilik bir koltuğa oturdu; koltuğu doldurdu. Otururken, neredeyse ayakta duran bir insan kadar uzundu. "En azından gitmene izin vermişler."

Loial burnunu kırıştırarak, bir eliyle ovuşturarak yere baktı. "Şey, buna gelince. Görüyorsun, Kök toplanalı çok olmamıştı, bir sene bile değil, ama duyduklarıma bakarak onlar karar verene kadar izin almadan gidebilecek yaşa geleceğim kararına vardım. Korkarım baltama çok uzun bir sap taktığımı söyleyecekler, ama ben... ayrıldım işte. İhtiyarlar hep benim çabuk heyecanlandığımı söyler ve korkarım haklı olduklarını kanıtladım. Oradan ayrıldığımı fark edip etmediklerini merak ediyorum. Ama gitmek zorundaydım."

Rand kahkaha atmamak için dudağını ısırdı. Loial çabuk heyecanlanan bir Ogierse, çoğu Ogier'in nasıl olduğunu hayal edebiliyordu. *Toplantı başlayalı çok olmamış, ha, bir sene bile değil?* Al'Vere Efendi olsa şaşkınlık

içinde başını iki yana sallardı; yarım gün süren bir Köy Konseyi toplantısı herkesi çileden çıkarırdı, Haral Luhhan'ı bile. İçini bir özlem dalgası kapladı, mutlu günlerinde Tam, Egwene, Badeçay Hanı, Bel Tine anıları nefesini kesti. Onları kafasından uzaklaştırdı.

"Sormamda sakınca yoksa," dedi boğazını temizleyerek, "neden... ah, Dışarı gitmeyi bu kadar çok istedin? Ben şimdi evde olmayı diliyorum."

"Neden mi? Elbette görmek için," dedi Loial, sanki dünyadaki en açık şeymiş gibi. "Kitapları, tüm gezi anlatılarını okudum ve içimde yalnızca okumak değil, görmek zorunda olduğum fikri yanmaya başladı." Solgun gözleri parladı, kulakları dikleşti. "Yolculuklar, Yollar, insan topraklarındaki âdetler, Dünyanın Kırılışı'ndan sonra insanlar için inşa ettiğimiz şehirler hakkında bulabildiğim her şeyi okudum. Ve ne kadar çok okudumsa, Dışarı gitmek zorunda olduğumu o kadar iyi anladım. Daha önce gittiğimiz yerlere gitmek, korulukları görmek,"

Rand gözlerini kırpıştırdı. "Koruluklar mı?"

"Evet, koruluklar. Ağaçlar. Yurdun anılarını taze tutan, göklere uzanan Büyük Ağaçlar'dan yalnızca birkaç tane kaldı." Öne eğilirken sandalyesi inledi. birinde hâlâ kitap duran elleri ile işaret etti. Gözleri her zamankinden de parlaktı, kulakları neredeyse titriyordu. "Çoğunlukla o toprakların ağaçlarını kullandılar. Toprağa kendi doğasına aykırı bir şey yaptıramazsın. Çok uzun süre olmaz; aksi halde toprak isyan eder. Vizyonunu toprağa göre şekillendirmen gerekir, toprağı vizyonuna göre değil. Her koruluğa, orada büyüyüp gelişecek, bunu yaparken yanındaki ile denge kuracak, başkalarını tamamlayacak ağaçlar dikildi, ama aynı zamanda o dengenin gözde ve yürekte şarkı söylemesi de sağlandı. Ah, kitaplar ihtiyarları aynı anda hem ağlatan, hem güldüren koruluklardan bahsediyor, anılarda sonsuza dek yeşil kalan koruluklar."

"Ya şehirler?" diye sordu Rand. Loial ona şaşkın şaşkın baktı. "Şehirler. Ogierlerin inşa ettikleri şehirler. Burası örneğin. Caemlyn. Caemlyn'i Ogierler yaptı, değil mi? Hikâyeler öyle diyor."

"Taşla çalışmak..." Gösterişli bir biçimde omuzlarını silkti. "Bu yalnızca Kırılış'tan sonra, Sürgün'de öğrendiğimiz bir şeydi, hâlâ yurdu bulmaya çalıştığımız zamanlarda. İyi bir şey, sanırım, ama asıl şey değil. Ne kadar

denersen dene ve o şehirleri inşa eden Ogierlerin gerçekten denediğini okudum taşın yaşamasını sağlayamazsın. Birkaçımız hâlâ taşla çalışıyor, ama yalnızca insanlar savaşları ile binalara sık sık zarar verdiği için. Ben geçerken şeyde... ah... şimdi Cairhien diyorlar... orada bir avuç Ogier vardı. Neyse ki, bir başka yurttandılar, bu yüzden beni tanımıyorlardı, ama yine de bu kadar gençken Dışarı'ya gitmiş olmamdan şüphelendiler. Sanırım orada oyalanmam için sebep olmaması iyi oldu. Her durumda, görüyorsun, taşla çalışmak yalnızca Desen dokunurken bize teslim edilen bir iş; koruluklar ise yüreklerimizden geldi."

Rand başını iki yana salladı. Büyürken dinlediği hikâyelerin yarısı ters yüz olmuştu. "Ogierlerin Desen'e inandığını sanmıyordum, Loial."

"Elbette inanıyoruz. Zaman Çarkı, Çağların Deseni'ni dokur ve yaşamlar da dokuduğu ipliklerdir. Kimse kendi yaşamının ipliğinin Desen'e nasıl dokunacağını, bir halkın ipinin nasıl dokunacağını bilemez. Desen bize Dünyanın Kırılışı'nı, Sürgün'ü, Taş'ı ve Özlem'i verdi, ve zaman içinde biz ölüp gitmeden önce, bize yurdu geri verdi. Bazen siz insanların, ipleriniz çok kısa olduğu için böyle davrandığınızı düşünüyorum. Dokumanın çevresinde sıçramaksınız. Ah, işte, yine yaptım. İhtiyarlar insanların yaşamlarının ne kadar kısa olduğunun hatırlatılmasından hoşlanmadığını söylüyor. Umarım duygularını incitmemişimdir."

Rand güldü ve başını iki yana salladı. "Hiç incitmedin. Sanırım senin kadar uzun yaşamak eğlenceli olurdu, ama bu konuda hiç düşünmemiştim. Sanırım ihtiyar Cenn Buie kadar uzun yaşarsam, bu herkes için yeterli olur."

"Yaşlı bir adam mıdır?"

Rand yalnızca başını salladı. Cenn Buie'nin Loial kadar yaşlı olmadığını açıklayacak değildi.

"Eh," dedi Loial, "belki siz insanların yaşamları kısa, ama devamlı oradan oraya sıçrayarak, devamlı acele ederek o ömürle çok şey yapabiliyorsunuz. Ve bunu tüm dünyayı görerek yapıyorsunuz. Biz Ogierler, kendi yurdumuza bağlıyız."

"Sen Dışarı'dasın."

"Bir süreliğine, Rand. Ama eninde sonunda geri dönmeliyim. Bu dünya sizin, senin ve senin türünün. Yurt ise benim. Dışarı'da çok fazla kargaşa var. Ve benim okuduklarımdan sonra çok şey değişmiş."

"Eh, yıllar içinde her şey değişir. En azından bir kısmı."

"Bir kısmı mı? Okuduğum kitaplarda anlatılan şehirlerin yarısı artık yerinde yok, ve kalanların çoğunun ismi farklı. Cairhien örneğin. Şehrin asıl adı Al'cair'rahienallen, yani Altın Şafak Tepesi. Sancaklarındaki gün doğumuna karşın, hatırlamıyorlar bile. Ve oradaki koruluk. Trolloc Savaşları'ndan beri bakım gördüğünden kuşkuluyum. Artık yalnızca ateşleri için odun kestikleri bir orman. Büyük Ağaçların hepsi gitmiş ve kimse onları hatırlamıyor. Ya burada? Caemlyn hâlâ Caemlyn, ama şehrin koruluğun içine doğru büyümesine izin vermişler. Oturduğumuz yer koruluğun merkezinden merkezinin olması gerektiği yerden beş yüz metre uzakta bile değil. Tek bir ağaç kalmamış. Tear ve Illian'a da gittim. Farklı isimler var ve hiç anı yok. Tear'da koruluğun olduğu yerde artık atları için bir otlak var. Illian'da koruluk Kral'ın parkı olmuş. İçinde geyik avlıyor ve onun izni olmadan hiç kimse giremiyor. Her şey değişmiş, Rand. Korkarım gittiğim her yerde aynı şeyleri göreceğim. Tüm korulukların, tüm anıların gittiğini, tüm hayallerin öldüğünü göreceğim."

"Pes edemezsin, Loial. Asla pes etmemelisin. Pes edeceğine ölsen daha iyi." Rand kızararak sandalyesine gömüldü. Ogier'in ona gülmesini beklemişti, ama Loial bunun yerine ciddi ciddi başını salladı.

"Evet, sizin türünüz böyle, değil mi?" Ogier'in sesi, sanki bir yerden alıntı yaparmış gibi değişti. "Gölge yok olana kadar, su yok olana kadar, Gölge'ye gireceğiz ve dişlerimizi sıkarak, son nefesimizle meydan okuyarak, Son Gün'de Kör Eden'in gözüne tüküreceğiz." Loial beklenti içinde kıvırcık kafasını yana eğdi, ama Rand'ın ne beklediği konusunda en ufak bir fikri bile yoktu.

Loial beklerken bir dakika geçti, sonra bir dakika daha ve uzun kaşları şaşkınlık içinde çatılmaya başladı. Ama beklemeye devam ediyordu. Sessizlik Rand için rahatsız edici olmaya başladı.

"Büyük Ağaçlar," dedi Rand sonunda, sırf sessizliği bozmak için. "Onlar Avendesora gibi mi?"

Loial hızla doğrulup oturdu; sandalyesi o kadar yüksek sesle gıcırdadı ve çatırdadı ki, Rand parçalanacağını sandı. "Öyle olmadığını biliyor olmalısın. Herkes bilmese bile sen biliyor olmalısın."

"Ben mi? Ben nereden bileyim?"

"Bana şaka mı yapıyorsun? Bazen siz Aieller en tuhaf şeyleri komik bulursunuz."

"Ne? Ben Aiel değilim! Ben İki Nehirliyim. Hayatımda hiç Aiel görmedim."

Loial başını iki yana salladı, kulaklarındaki tüyler dışa sarktı. "Gördün mü? Her şey değişmiş ve benim bildiklerimin yarısı faydasız. Umarım seni gücendirmemişimdir. Eminim, İki Nehir güzel bir yerdir, her neredeyse."

"Birisi bana," dedi Rand, "bir zamanlar Manetheren dendiğini söyledi. Ben hiç duymamıştım, ama belki sen..."

Ogier'in kulakları mutlulukla dikildi. "Ah! Evet. Manetheren." Tüyler yine sarktı. "Orada çok güzel bir koruluk var. Acın yüreğimde şarkı söylüyor, Rand al'Thor. Zamanında gelemedik."

Loial oturduğu yerde eğildi, Rand da karşılık verdi. Eğilmezse Loial'ın incineceğinden şüphelenmişti, en azından kaba olduğunu düşünecekti. Loial'ın kendisinin de Ogierlerinkilerle aynı türden anılara sahip olduğunu düşünüp düşünmediğini merak etti. Loial'ın ağzının ve gözlerinin köşeleri Rand'ın acısını paylaşıyormuş gibi sarkmıştı, sanki Manetheren'in yıkımı iki bin yıl önce olmamış gibi. Rand'ın yalnızca Moiraine'in hikâyesinden öğrendiği bir şey değilmiş gibi.

Bir süre sonra Loial içini çekti. "Çark döner," dedi, "ve kimse dönüşlerini bilmez. Ama sen de evinden benim kadar uzaklaşmışsın. Şu andaki haliyle uzun bir mesafe. Elbette Yollar açıkken, ama üzerinden çok zaman geçti. Söylesene, seni bu kadar uzağa getiren nedir? Senin de görmek istediğin bir şey mi var?"

Rand, sahte Ejder'i görmek için geldiklerini söylemek için ağzını açtı fakat söyleyemedi. Belki de Loial, doksan yaşında olmasına rağmen Rand'ın yaşıtıymış gibi davrandığı içindi. Belki bir Ogier için doksan yaşında

olmak, kendisiyle aynı yaşta olmak demekti. Rand, olan biten hakkında kimseyle konuşmayalı uzun zaman geçmişti. Hep başkalarının Karanlıkdostu olmasından korkmuştu, ya da kendisinin öyle olduğunu sanmıştı. Mat o kadar içine kapanmış, korkularını şüpheleri ile beslemişti ki, artık konuşmaya bile gelmiyordu. Rand, kendini Loial'a Kış Gecesi'ni anlatırken buldu. Karanlıkdostları hakkında belirsiz bir hikâye değil; kapıyı kıran Trolloclar, Taşocağı Yolu'nda bir Soluk hakkındaki gerçek hikâye.

İçinde bir parça, yaptığı şey karşısında dehşete düşmüştü, ama sanki ikiye bölünmüştü, bir kısmı dilini tutmaya çalışıyor, diğeri sonunda her şeyi anlatabildiği için rahatladığını hissediyordu. Sonuç olarak durakladı, kekeledi, olaydan olaya atladı. Shadar Logoth ve geceleyin arkadaşlarını kaybettiklerini, nerede olduklarını bilmediklerini. Beyazköprü'deki Soluk'u, onlar kaçabilsin diye Thom'un ölmesini. Baerlon'daki Soluk'u. Daha sonraki Karanlıkdostlarını, Howal Gode'u, onlardan korkan delikanlıyı, Mat'i öldürmeye çalışan kadını.

Kaz ve Taç'taki Yarı-insan'ı.

Rüyalar hakkında gevezelik etmeye başladığında, konuşmak isteyen parçası bile ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Dilini ısırarak çenesini kapattı. Burnundan derin derin nefes alarak ihtiyatla, kâbus gördüğünü düşünmesini umarak Ogier'i izledi. Işık biliyordu ki, hepsi kâbus gibi gelmişti, ya da herkese kâbus gördürecek kadar kötü. Belki Loial delirdiğini düşünüyordu. Belki...

"Ta'veren" dedi Loial.

Rand gözlerini kırpıştırdı. "Ne?"

"Ta'veren." Loial küt parmağı ile sivri kulaklarından birinin arkasını kaşıdı ve hafifçe omuzlarını silkti. "İhtiyar Haman hep, asla dinlemediğimi söyler, ama bazen dinlerim. Bazen dinledim. Desen'in nasıl dokunduğunu biliyorsundur, değil mi?"

"Bu konuda hiç düşünmemiştim," dedi Rand yavaşça. "Dokunur işte."

"Ah, evet, şey. Tam olarak değil. Görüyorsun, Zaman Çarkı Çağların Deseni'ni dokur ve kullandığı ipler yaşamlardır. Desen sabit bir şey değildir. biri yaşamının yönünü değiştirmeye çalışırsa ve Desen'in uygun bir boşluğu

varsa, Çark dokumaya devam eder ve o değişikliği içine alır. Küçük değişiklikler için her zaman yer vardır, ama bazen Desen, ne kadar denersen dene, büyük bir değişimi reddeder. Anlıyor musun?"

Rand başını salladı. "Bir çiftlikte ya da Emond Meydanı'nda yaşayabilirdim ve bu küçük bir değişim olurdu. Ama bir kral olmak isteseydim..." Rand güldü, ve Loial yüzü neredeyse ikiye bölünerek sırıttı. Dişleri beyazdı ve keski kadar iriydiler.

"Evet, işte öyle. Ama bazen değişim seni ya da Çark o değişimi için seni seçer. Ve bazen Çark bir yaşam ipliğini ya da pek çok ipliği öyle büker ki, çevredeki tüm iplikler o büklümün çevresinde dönmek zorunda kalır ve onlar da başka iplikleri zorlarlar, onlar da başkalarını, vesaire, vesaire. Ağ'ın yaptığı o ilk büklüm, işte o ta'verendir ve onu değiştirebilmek için yapabileceğin hiçbir şey yoktur, Desen'in kendisi değişene kadar hiçbir şey. Ağ ta'maral'ailen denir, haftalarca, yıllarca sürebilir. Bir kasabayı, hatta tüm Desen'i içine alabilir. Şahinkanadı Artur'un bir ta'verendi. Lews Therin Kardeşkatili de öyle, sanırım." Gürleyerek güldü. "İhtiyar Haman benimle gurur duyardı. Devamlı bana homurdanır dururdu, ama gezi kitapları çok daha ilgi çekiciydi, yine de bazen onu dinlerdim."

"Hepsi iyi güzel," dedi Rand, "ama bunun benimle ne ilgisi var, anlamıyorum. Ben bir çobanım, bir başka Şahinkanadı Artur değil. Mat ya da Perrin de öyle. Bu... saçma."

"Öyle olduğunu söylemedim, ama hikâyeni dinlerken Desen'in döndüğünü hissedebiliyordum ve bu konuda hiç yetkim yoktur. Sen kesinlikle ta'verensin. Sen ve belki arkadaşların da." Ogier düşünceli düşünceli burnunu kaşıyarak sustu. Sonunda bir karara varmış gibi kendi kendine başını salladı. "Seninle yolculuk etmek isterim, Rand."

Rand bir an doğru duyup duymadığını merak ederek bakakaldı. "Benimle mi?" diye bağırdı konuşmayı başardığı zaman. "Anlattıklarımı dinlemedin mi...?" Aniden kapıya baktı. Sıkı sıkı kapalıydı ve diğer yandan dinlemeye çalışan olsa, kulağını kapıya dayasa bile bir mırıltıdan başka bir şey duymamasını sağlayacak kadar kalındı. Yine de sesini alçaktı. "Beni kimlerin kovaladığını duymadın mı? Her durumda, gidip ağaçlarınızı görmek istediğini sanıyordum."

"Tar Valon'da çok güzel bir koruluk vardır ve Aes Sedailerin ona iyi baktıklarını duydum. Dahası, görmek istediğim yalnızca korular değil. Belki sen yeni bir Şahinkanadı Artur değilsin, ama en azından bir süreliğine dünyanın bir kısmı senin çevrende şekillenecek, hatta belki şekillenmeye başladı bile. İhtiyar Haman bile bunu görmek isterdi."

Rand tereddüt etti. Yanında birisinin olması iyi olurdu. Mat'in davranış tarzı, onunla olmayı yalnız kalmaya eş kılmıştı. Ogier'in varlığı rahatlatıcı olacaktı. Belki Ogierlerin ömürleri düşünüldüğünde, genç sayılırdı, ama tıpkı Tam gibi, kaya gibi sağlam görünüyordu. Ve Loial bir sürü yere gitmiş, başka insanlar tanımıştı. Geniş yüzü bir sabır tablosu gibi oturmakta olan Ogier'e baktı. Orada otururken bile ayakta duran çoğu insandan daha uzundu. *Neredeyse üç metre boyunda birini nasıl saklarsın?* İçini çekti ve başını iki yana salladı.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, Loial. Moiraine bizi burada bulsa bile Tar Valon'a gidene kadar tehlikede olacağız. Moiraine bizi bulamazsa..." *Bulamazsa, o zaman, o ve başka herkes ölmüştür. Ah, Eğmene. Silkelendi.* Egwene ölmemişti ve Moiraine onları bulacaktı.

Loial ona duygudaşlıkla baktı ve omzuna dokundu. "Dostlarının iyi olduğundan eminim, Rand."

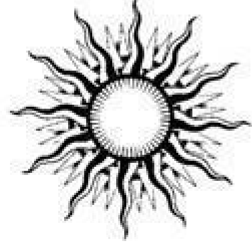
Rand başını sallayarak teşekkür etti. Boğazı sıkışmıştı, konuşamıyordu.

"En azından zaman zaman benimle konuşmaz mısın?" Loial bas bir gürleme ile içini çekti. "Ve belki taş oyunu oynamaz mısın? Günlerdir iyi yürekli Gill Efendi dışında kimseyle konuşmadım. O da genellikle meşgul. Aşçı onu merhametsizce işe koşuyor gibi görünüyor. Belki hanın gerçek sahibi aşçıdır, ha?"

"Elbette gelirim." Sesi boğuktu. Boğazını temizledi ve sırıtmaya çalıştı. "Ve eğer Tar Valon'da görüşürsek, bana oradaki koruluğu gösterirsin." *İyi olmak zorundalar. Işık aşkına, iyi olsunlar.*

37. BÖLÜM

Uzun Takip

Nynaeve, üç atın dizginlerini kavradı ve karanlığı delip Aes Sedai ile Muhafız'ı bulabilirmiş gibi gecenin içine baktı. Çevresini İskelet gibi ağaçlar sarmıştı, solgun ay ışığı altında çıplak ve siyahtılar. Ağaçlar ve gece, Moiraine ile Lan her ne yapıyorsa etkili bir perde oluşturuyordu ve ikisi de bunun ne olduğunu Nynaeve'e söylemek için durma zahmetine katlanmamıştı. Lan'den, alçak sesle söylenen bir "Atları sessiz tut," ve onu bir ahır uşağı gibi atların başında bırakıp gitmişlerdi. Nynaeve atlara bir bakış fırlattı ve çileden çıkmışcasına içini çekti.

Mandarb, sahibinin pelerini kadar başarıyla geceye karışıyordu. Savaş eğitimi almış aygırın Nynaeve'in bu kadar yaklaşmasına izin vermesinin tek sebebi, dizginleri kadının eline Lan'in bırakması idi. At şimdi sakin görünüyordu, ama Nynaeve Lan'in onayını beklemeden geme uzandığı zaman dudakların sessizce gerilmesini hatırlayabiliyordu. Sessizlik, çıkardığı dişleri daha da tehlikeli göstermişti. Aygıra son bir ihtiyat dolu bakış fırlatıp, kendi atını dalgın dalgın okşayarak diğer ikisinin gittiği yöne döndü. Aldieb, solgun burnunu elinin altına sokunca irkilerek yerinden sıçradı, ama bir an sonra beyaz kısrağı da okşadı.

"Acısını senden çıkarmaya gerek yok, herhalde," diye fısıldadı, "sırf efendin soğuk suratlı..." Yine karanlığın içini görmeye çalıştı. *Ne yapıyorlar?*

Beyazköprü'den ayrıldıktan sonra sıradanlıkları içinde gerçek dışı görünen köylerden geçmişlerdi; Nynaeve'e, Solukların, Trollocların ve Aes Sedailerin olduğu bir dünya ile bağlantıları yokmuş gibi gelen sıradan pazar köyleri. Caemlyn Yolu'nu takip ederek gelmişlerdi, ama sonunda Moiraine, Aldieb'in eyerinde öne eğilmiş, büyük anayolun en ucuna kadar, Caemlyn'e giden onca kilometreyi, hatta orada onları neyin beklediğini görebiliyormuş gibi doğuya bakmıştı.

Aes Sedai en sonunda uzun bir soluk vermiş, ve yerine yerleşmişti. "Çark dilediği gibi dokur," diye mırıldanmıştı, "ama umuda bir son dokuduğuna inanamıyorum. İlk önce emin olduğumla ilgilenmeliyim. Çarkın dokuduğu gibi olacak." Kısrağını kuzeye, yoldan ormana çevirmişti. Çocuklardan biri, Moiraine'in verdiği parayla beraber oradaydı. Lan onu takip etmişti.

Nynaeve, Caemlyn Yolu'na son bir bakış fırlatmıştı. Orada yolu onlarla pek az insan paylaşmıştı, bir iki yüksek tekerlekli yük arabası, uzakta boş bir yolcu arabası, eşyalarını sırtına atmış ya da el arabalarına yığmış bir avuç yaya. Bazıları Caemlyn'e sahte Ejder'i görmek için gittiklerini itiraf etmişlerdi, ama çoğu hararetle inkar etmişti, özellikle de Beyazköprü'den geçip gelenler. Nynaeve Beyazköprü'de Moiraine'e inanmaya başlamıştı. *Biraz.* En azından, biraz daha. Ve bunda teselli yoktu.

O arkalarından yürümeye başlamadan Muhafız ve Aes Sedai neredeyse gözden kaybolacaktı. Nynaeve yetişmek için seyirtmişti. Lan sık sık ona bakmış, gelmesini işaret etmişti, ama Moiraine'in yanından ayrılmamıştı ve Aes Sedai'nin gözleri de ileriye dikilmişti.

Yoldan ayrıldıktan sonra bir akşam, görünmez iz kayboldu. Moiraine, o sarsılmaz Moiraine, aniden üzerinde çaydanlık kaynayan küçük ateşin yanında durdu, gözleri irileşti. "Kayboldu," diye fısıldadı geceye.

"Oğlan...?" Nynaeve sorusunu bitiremedi. *Işık, hangisi olduğunu bile bilmiyorum.*

"Ölmedi," dedi Aes Sedai yavaşça, "ama artık para üzerinde değil." Oturdu, çaydanlığı alıp içine bir avuç çay atarken sesi sakindi ve eli titremiyordu. "Sabahleyin takip ettiğimiz yönde devam edeceğiz. Yeterince yaklaştığımızda, onu para olmadan da bulabilirim."

Ateş tükenip közlendiğinde, Lan pelerinine sarındı ve uykuya daldı. Nynaeve uyuyamıyordu. Aes Sedai'yi izledi. Moiraine'in gözleri kapalıydı, ama dik oturuyordu ve Nynaeve uyanık olduğunu biliyordu.

Közlerdeki son parıltı söndükten uzun zaman sonra, Moiraine gözlerini açtı ve ona baktı. Nynaeve, karanlıkta Aes Sedai'nin gülümsemesini hissedebiliyordu. "Parayı tekrar ele geçirdi, Hikmet. Her şey yoluna girecek." İçini çekerek battaniyelerinin üzerine uzandı ve derin derin nefes alarak uyumaya başladı.

Nynaeve, ne kadar yorgun olsa da, ona katılmakta güçlük çekti. O durdurmak için ne kadar çabalarsa çabalasın, zihni olabilecek en kötü şeyleri hayal ediyordu. *Her şey yoluna girecek.* Beyazköprü'den sonra artık buna o kadar kolay inanamıyordu.

Nynaeve, aniden anılarından silkinip geceye döndü; kolunda bir el vardı. Gırtlağında yükselen çığlığı bastırarak elini kemerindeki hançere götürdü, elin Lan'e ait olduğunu anlamadan önce kabzayı kavramıştı bile.

Muhafız'ın başlığı arkaya atılmıştı, ama bukalemun gibi pelerini geceye o kadar uyum sağlamıştı ki, yüzü gecenin içinde asılı gibi görünüyordu. Nynaeve'in kolundaki eli sanki yoktan var olmuş gibiydi.

Nynaeve titrek bir nefes aldı. Adamın onu nasıl kolaylıkla hazırlıksız yakaladığını söylemesini bekledi, ama bunun yerine dönüp eyerleri karıştırmaya başladı. "Lazımsın," dedi ve diz çöküp atları kösteklemeye başladı.

Atlar bağlanır bağlanmaz doğruldu, Nynaeve'in elini tuttu ve yine gecenin içine yöneldi. Siyah saçları geceye pelerini kadar uyum sağlıyordu ve genç kadından bile az ses çıkarıyordu. Nynaeve istemeye istemeye, elini tutmasa karanlığın içinde asla onu takip edemeyeceğini kendine itiraf etmek zorunda kaldı. Zaten, istese elini kurtarabileceğinden emin değildi; adamın çok güçlü elleri vardı.

Tepe denemeyecek kadar alçak küçük bir yükseltiyi tırmandıkları zaman Muhafız bir dizinin üzerine çöktü ve Nynaeve'i de yanına çekti. Genç kadının Moiraine'in orada olduğunu görmesi bir anını aldı. Kıpırtısız duran

Aes Sedai, koyu renk pelerini içinde gölge sanılabilirdi. Lan aşağıda, ağaçların arasındaki geniş bir açıklığa işaret etti.

Nynaeve solgun ay ışığı altında kaşlarını çattı, sonra aniden anlayarak gülümsedi. O solgun bulanıklıklar düzgün sıralar halinde kurulmuş çadırlardı, karartılmış bir kamp yeri.

"Beyazpelerinler," diye fısıldadı Lan. "İki yüz, belki daha fazla. Aşağıda içilebilir su var. Ve peşinde olduğumuz delikanlı."

"Kampta mı?" Nynaeve Lan'in başını salladığını görmekten çok hissetti.

"Tam ortasında. Moiraine nerede olduğunu gösterebilir. Ben yaklaştım ve çadırlarında nöbetçi beklediğini gördüm."

"Tutsak mı?" dedi Nynaeve. "Neden?"

"Bilmiyorum. Çocuklar, kuşku çeken bir şey olmadığı sürece, bir köylüyle ilgilenmezler. Işık biliyor ki, Beyazpelerinlerin kuşkusunu çekmek hiç zor bir şey değil, ama yine de bu beni endişelendirdi."

"Onları nasıl kurtaracaksın?" Adam ona bir bakış fırlatana kadar Nynaeve onun iki yüz adamın ortasına dalıp oğlanla beraber geri döneceğine ne kadar güveni olduğunu fark etmedi. *Eh, o bir Muhafız. Hikâyelerin bazıları doğru olmalı.*

Adamın içten içe ona gülüp gülmediğini merak etti, ama sesi düz ve kayıtsızdı. "Onu getirebilirim, ama muhtemelen gizli hareket edecek durumda olmayacaktır. Görülürsek, biz atlarımıza çifter çifter binerken peşimize iki yüz Beyazpelerin takılır. Bizi takip edemeyecek kadar meşgul değillerse. Risk almaya hazır mısın?"

"Bir Emond Meydanı sakinine yardım etmek için mi? Elbette! Ne tür bir risk?"

Adam, çadırların ötesindeki karanlığa işaret etti. Bu sefer Nynaeve gölgelerden başka bir şey göremedi. "Atlar. İpleri kısmen kesilecek. Tamamen değil, Moiraine kargaşa çıkardığı zaman koparmalarına yetecek kadar. O zaman Beyazpelerinler atları ile meşgul olacaklarından bizi takip edemezler. Kampın o yanında, iplerin ötesinde iki nöbetçi var, ama benim düşündüğümün yarısı kadar iyiysen, seni asla göremezler."

Nynaeve yutkundu. Tavşan izi sürmek bir şeydi; ama kılıçları ve mızrakları olan nöbetçiler... *Demek iyi olduğumu düşünüyor.* "Yapacağım."

Lan daha azını beklememiş gibi başını salladı. "Bir şey daha var. Bu gece çevrede kurtlar var. İki tane gördüm ve ben bu kadarını görebildiysem, muhtemelen daha fazlası vardır." Sustu, sesi değişmiş gelmese de Nynaeve şaşkın olduğunu hissetti. "Sanki onları görmemi istediler. Her neyse, seni rahatsız etmeyeceklerdir. Kurtlar genellikle insanlardan uzak dururlar."

"Bunu asla bilemezdim," dedi Nynaeve tatlı tatlı. "Yalnızca çobanların arasında büyüdüm." Adam homurdandı, Nynaeve karanlığın içinde gülümsedi.

"O zaman şimdi yapacağız," dedi Muhafız.

Silahlı adamlarla dolu kampa bakarken, Nynaeve'in gülümsemesi soldu. Mızraklı ve kılıçlı iki yüz adam... Bir kez daha düşünmeye fırsat vermeden hançerini kınında gevşetti ve sessizce uzaklaşmaya başladı. Moiraine Lan'inki kadar güçlü bir kavrayışla kolunu tuttu.

"Dikkat et," dedi Aes Sedai yumuşak sesle. "İpleri kestikten sonra elinden geldiğince çabuk geri dön. Sen de Desen'in parçasısın ve bugünlerde tüm dünya tehlikede olmasaydı, diğerlerini atmayacağım gibi, seni de asla tehlikeye atmazdım."

Nynaeve, Moiraine kolunu bıraktığında gizli gizli tuttuğu yeri ovdu. Aes Sedai'ye kavrayışının canını yaktığını belli edecek değildi. Ama Moiraine kolunu bırakır bırakmaz dönüp aşağıdaki kampı izlemeye başladı. Ve Nynaeve irkilerek Muhafız'ın kaybolduğunu fark etti. Gittiğini duymamıştı. *Işık seni kör etsin, lanet adam!* Bacakları serbest kalsın diye çabucak eteğini beline bağladı ve gecenin içine seyirtti.

Bir süre yerdeki dalları ayaklarının altında çıtırdatarak ilerledikten sonra yavaşladı, kızardığını görecek kimse olmadığı için memnun oldu. Sessiz olması gerekiyordu ve Muhafız ile yarış halinde değildi. *Ah, öyle mi?*

Bu düşünceyi aklından çıkardı ve karanlık ağaçlıkta yolunu bulmaya yoğunlaştı. Bu tek başına zor değildi, batmakta olan ayın solgun ışığı babasının ders verdiği herkes için yeterden de fazlaydı ve zemin hafif bir eğime sahipti. Ama gece gökyüzünün önündeki çıplak ağaçlar ona devamlı

bunun bir çocuk oyunu olmadığını hatırlatıyordu. Keskin rüzgârın çıkardığı ses, Trolloc borularına çok benziyordu. Artık karanlığın içinde yalnız olduğundan, bu kış İki Nehir'de insanlardan kaçan kurtların farklı davrandığını hatırladı.

Sonunda at kokusu aldığında rahatlama duygusu içini sıcak sıcak doldurdu. Nefesini tutarak karın üstü uzandı ve rüzgâra yüzünü vererek kokuya doğru süründü.

Nöbetçileri gördüğünde, beyaz pelerinleri rüzgârda dalgalanarak, ay ışığı altında neredeyse parlayarak ona doğru yürüyorlardı. Meşale taşısalar da olurdu; meşale ışığı bile onları daha görülür kılamazdı. Nynaeve yerinde dondu, kendini yerin bir parçası kılmaya çalıştı. Nöbetçiler önünde, yaklaşık on adım ötede, yüz yüze geldiler. Mızrakları omuzlarında, ayaklarını vurarak durdular. Genç kadın ötelerinde atların gölgelerini görebiliyordu. Ortalıkta ağır bir ahır, at ve dışkı kokusu vardı.

"Gecenin içinde her şey yolunda," diye bildirdi beyaz pelerinli bir şekil. "Işık bizi aydınlatsın ve Gölge'den korusun."

"Gecenin içinde her şey yolunda," diye yanıt verdi diğeri. "Işık bizi aydınlatsın ve Gölge'den korusun."

Bundan sonra döndüler ve yine karanlığın içine yürümeye başladılar.

Nynaeve, nöbetçiler iki tur atana kadar içinden sayarak bekledi. Her seferinde aynı sürede döndüler ve her seferinde sert sert aynı şeyleri söylediler, ne bir sözcük eksik, ne bir sözcük fazla. Hiçbiri yanlara bakmadı; yürürken, sonra uzaklaşırken dümdüz önlerine bakıyorlardı. Nynaeve ayakta duruyor olsa fark edip etmeyeceklerini merak etti.

Gece pelerinlerinin solgun dalgalarını üçüncü kez yutmadan önce ayağa kalkmış, eğilerek atlara doğru koşmaya başlamıştı bile. Yaklaştığında hayvanları korkutmamak için yavaşladı. Beyazpelerin nöbetçileri burunlarının dibinde olan biteni görmeyebilirlerdi, ama atlar aniden kişnerse kesinlikle araştırırlardı.

Kazıklara gerilmiş bir ip boyunca dizilmiş atlar birden fazla sıra vardı karanlıkta başlarını eğmiş, zar zor fark edilen yığınlardı. Zaman zaman içlerinden biri uykusunda burnundan hızla nefes veriyor ya da ayağını yere

vuruyordu. Loş ay ışığı altında Nynaeve kazıklardan birinin yakınında olduğunu gördü. İpe uzandı ve en yakındaki at başını kaldırıp ona bakınca yerinde dondu. Atın ipi kazıkta biten başparmağı kalınlığındaki kılavuz halata geniş bir halka halinde bağlanmıştı. *Tek bir kişneme.* Nynaeve'in yüreği göğsünden fırlamaya, nöbetçilerin dikkatini çekecek kadar yüksek sesle çarpmaya çalıştı.

Nynaeve gözlerini attan ayırmadan, bıçağının ucunu yoklayarak, ne kadar kestiğini anlamaya çalışarak halatı kesti. At başını salladı ve genç kadının içi buz kesti. *Yalnızca tek bir kişneme.*

Parmaklarının altında yalnızca birkaç ince kenevir ipi kaldı. Yavaşça, atı görmez olana kadar izleyerek bir sonraki halata gitti, sonra titrek bir nefes aldı. Hepsi o ata benziyorsa, sonuna kadar gidebileceğini sanmıyordu.

Ama bir sonraki kazık halatında ve bir sonrakinde, bir sonrakinde atlar uyumaya devam etti. Hatta parmağını kesip çığlığını bastırdığı zaman bile. Kesiği emerek ihtiyatla geldiği yöne baktı. Yüzünü rüzgâra verdiğinden, askerlerin ne konuştuğunu duyamıyordu, ama doğru yerdeyseler onlar onu duyabilirdi. Gürültünün ne olduğunu görmek için gelirlerse, rüzgâr tepesine dikilene kadar onları duymasını engellerdi. *Gitme zamanı.* Beş atın dördü kaçarken kimseyi kovalayamazlar.

Fakat yerinden kıpırdamadı. Yaptığı şeyi duyduğu zaman Lan'in gözlerinde belirecek bakışı hayal edebiliyordu. İçlerinde suçlama olmayacaktı; genç kadının mantığı sağlamdı ve adam ondan daha fazlasını beklemiyor olacaktı. O bir Hikmet'ti, kendini görünmez kılabilen büyük, sarsılmaz, lanet bir Muhafız değil. Çenesini çıkararak son halata yöneldi. Üzerindeki ilk at Bela'ydı.

O alçak, uzun tüylü şekli tanımaması imkânsızdı; şimdi, burada, aynı görünüşte bir at olması fazla büyük bir tesadüf olacaktı. Nynaeve son halatı bırakmadığı için o kadar memnun hissetti ki, titremeye başladı. Elleri ve kolları o kadar sallanıyordu ki, halata dokunmaya korktu, ama zihni Badeçay Suyu kadar berraktı. Kampta oğlanlardan hangisi varsa, Egwene de yanındaydı. Ve atlara çifter çifter binerek kaçmaya kalkarlarsa, atları ne kadar dağılmış olursa olsun Çocuklar onları yakalardı ve bazıları ölürdü. Genç kadın bundan, rüzgârı dinlemiş kadar emindi. Bu karnına bir korku

çivisi sapladı, nasıl emin olduğu korkusu. Bunun hava durumu, ekinler ya da hastalıkla ilgisi yoktu. *Neden Moiraine bana Güç'ü kullanabildiğimi söyledi? Neden beni rahat bırakmadı?*

Tuhaf bir şekilde, korku, titremesini durdurdu. Kendi evinde bitki dövüyormuş gibi emin ellerle halatı kesti. Hançeri kınına sokarak Bela'nın ipini çözdü. Uzun tüylü kısrak irkilerek uyandı, başını salladı, ama Nynaeve burnunu okşayarak kulağına rahatlatıcı sözler söyledi. Bela alçak sesle nefes verdi ve tatmin olmuş göründü.

Halata bağlı başka atlar da uyanmış, ona bakıyorlardı. Nynaeve Mandarb'ı hatırlayarak, tereddütle Bela'nın yanındaki ata uzandı, ama atın yabancı bir ele itirazı yoktu. Tam tersine, Bela'nın okşamalarından kendine de istiyordu. Genç kadın, Bela'nın dizginlerini sıkı sıkı tuttu ve kampı endişeyle izleyerek diğer dizgini diğer bileğine sardı. Beyaz çadırlar yalnızca otuz metre uzaktaydı ve aralarında adamlar dolaştığını görebiliyordu. *Atların kıpırdandığını görüp sebebini anlamak için gelirlerse...*

Çaresizce Moiraine'in dönüşünü beklememesini diledi. Aes Sedai her ne yapacaksa, şimdi yapmalıydı. *Işık, ne olur şimdi yapsın, bu adamlar...*

Aniden yukarıdaki gökyüzü bir yıldırımla bölündü ve bir anlığına karanlığı yok etti. Gök gürültüsü kulaklarında patladı, o kadar şiddetliydi ki, dizlerinin tutmayacağını sandı. Üç dişli bir yıldırım atların biraz ötesinde yere çarptı, çevreye taş ve toprak yağdırdı. Yırtılan toprağın çatırtısı gök gürültüsü ile yarıştı. Atlar çılgına döndü, kişneyerek şahlanmaya başladılar; halatlar kestiği yerlerden iplik gibi koptular. Daha ilkinin imgesi solmadan ikinci bir yıldırım havayı yardı.

Nynaeve'in sevinmeye zamanı yoktu. İlkinde Bela bir yana çekerken ikinci at öbür yana doğru şahlanmıştı. Nynaeve kollarının omuzlarından kopacağını sandı. Sonsuz bir an boyunca atların arasında ayakları havada asılı kaldı. Çığlığı ikinci çatırtı ile boğuldu. Yıldırım, gökyüzünden inen tek bir daimi kükreme halinde defalarca düştü. Atlar, istedikleri yöne gidemeyince geri döndüler ve genç kadını yere indirdiler. Nynaeve yere çöküp omuzlarını ovalamak istiyordu, ama zaman yoktu. Bela ve diğer at gözlerini akları görünecek kadar açarak onu sarsıyor, yere devirip ezmekle tehdit ediyorlardı. Bir şekilde kollarını kaldırmayı başardı, Bela'nın yelesini

yakaladı ve nefes nefese kısrağın sırtına tırmandı. Diğer dizgin hâlâ bileğine dolanmış, derisine sıkı sıkı sarılmıştı.

Uzun, gri bir gölge hırlayarak yanından geçince ağzı açık kaldı. Onu ve atları görmezden geldi, ama dişleri her yöne koşturmakta olan çılgına dönmüş hayvanlara doğru kapanıyordu. İkinci bir ölüm gölgesi arkasından takip ediyordu. Nynaeve yine çığlık atmak istedi, ama sesi çıkmadı. *Kurtlar! Işık bize yardım et! Moiraine ne yapıyor?*

Bela'nın karnına gömdüğü topuklar gereksizdi. Kısrak koşmaya başladı, diğer at takip etmekten memnundu. Koşabildikleri, geceyi öldüren gökyüzünden, yağan ateşten kaçabildikleri sürece nereye gittikleri önemli değildi.

38. BÖLÜM

Kurtuluş

Perrin, arkasından bağlı bileklerinin izin verdiğince kıpırdandı ve sonunda içini çekerek pes etti. Kaçındığı her taş iki yeni taş getiriyordu. Pelerinini üzerine çekmeye çalıştı. Gece soğuktu ve toprak, Beyazpelerinler onları yakaladığından beri her gece olduğu gibi, içindeki tüm ısıyı çekiyor gibiydi. Çocuklar, tutsakların battaniyelere ya da sığınacak bir yere ihtiyaç duyacaklarını düşünmüyordu. Özellikle de tehlikeli Karanlıkdostlarının.

Egwene ısınmak için arkasına büzülmüş, bitkinlikten derin derin uyuyordu. Hatta Perrin kıpırdanırken mırıldanmıyordu bile. Güneş saatler önce batmıştı ve Perrin bütün gün boynunda bir yular, bir atın arkasında yürümekten baştan ayağa ağrılar içindeydi, ama uyku bir türlü gelmiyordu.

Sıralar hızlı ilerlemiyordu. Yedek atlarının çoğunu yurttaki kurtlara kaptırdıklarından Beyazpelerinler istedikleri kadar hızlanamıyorlardı; gecikme, Emond Meydanı'ndan gelenlere yükledikleri bir başka suçtu. Ama kıvrım kıvrım, ikili sıra istikrarlı bir biçimde ilerliyordu. Lord Bornhald, Caemlyn'e zamanında -neyin zamanıysa- ulaşmaya kararlıydı, ve Perrin'in aklının bir köşesinde daima, Lord Kumandan Borhald'ın onları Amador'da sorgulanmak üzere hayatta tutmalarını emretmesine rağmen, düşecek olsa yularını tutan Beyazpelerin'in, durmayacağı korkusu vardı. Bu olursa kendini kurtaramayacağını biliyordu; ellerini yalnızca yemek yerken ya da lağım çukurunu ziyaret ederken çözüyorlardı. Yular her adımını önemli,

ayağının altındaki her taşı potansiyel olarak ölümcül kılıyordu. Kasları gergin, yeri endişeli gözlerle arayarak yürüyordu. Ne zaman Egwene'e baksa, onun da aynısını yaptığını görüyordu. Göz göze geldiklerinde kızın yüzü gergin ve korku dolu oluyordu. İkisi de gözlerini, bir bakış fırlatmaya yeteceğinden daha uzun süre yerden kaldırmaya cesaret edemiyordu.

Normalde Beyazpelerinler durmasına izin verir vermez suyu sıkılmış bir paçavra gibi yere yıkılıyordu, ama bu gece zihni yarış halindeydi. Derisi günlerdir biriken dehşetle karıncalanıyordu. Gözlerini kapattığında, yalnızca Byar'ın, Amador'a ulaştıklarında olacağını söylediği şeyleri görüyordu.

Egwene'in, Byar'ın düz bir sesle anlattıklarına hâlâ inanmadığından emindi. İnansa, ne kadar yorgun olursa olsun uyuyamazdı. Başta Perrin de Byar'a inanmamıştı. Hâlâ inanmak istemiyordu; insanlar başka insanlara o tür şeyler yapmazdı. Ama Byar aslında tehditler savurmuyordu, su içmekten bahseder gibi bir ses tonu ile kor gibi kızdırılmış demirlerden, kerpetenlerden, deriyi yüzecek bıçaklardan, iğnelerden bahsediyordu. Onları korkutmaya çalışıyormuş gibi görünmüyordu. Gözlerinde asla zevk okunmuyordu. Yalnızca korkup korkmadıklarına, işkence görüp görmediklerine, yaşayıp yaşamadıklarına aldırmıyordu. Sonunda anlayınca, Perrin'in yüzünde soğuk terler belirmesine sebep olan buydu. Artık Byar'ın basit gerçeği anlattığına onu ikna eden buydu.

İki nöbetçinin pelerinleri solgun ay ışığı altında gri gri parlıyordu, ellerini ayırt edemiyordu, ama izlediklerini biliyordu. Bir şey deneme olasılıkları varmış gibi elleri ve ayakları bağlanmıştı. Henüz görecek kadar ışık varken gözlerindeki tiksintiyi, yüzlerindeki gerginliği sanki pisliğe bulanmış, iğrenç kokan, korkunç görünen canavalarmışçasına nöbetçi dikilmişlerdi. Tüm Beyazpelerinler onlardı. Bu asla değişmiyordu. *Işık, çoktan bizim Karanlıkla ikna olmuşlarken, aksini nasıl kanıtlayacağız?* İrkildi. Sonunda, muhtemelen itiraf edecekti.

Lamba yüzüne doğru tutulduğunda gözlerini kıstı. Byar'ın diğer elinde Perrin'in baltası vardı; silaha el koymuştu. En azından, Perrin onu baltasız görmemişti hiç.

"Uyan," dedi Byar duygusuzca, sanki Perrin başı dik uyurmuş gibi. Sözlerine, kaburgalarına attığı sert bir tekme eşlik etti.

Perrin, sıktığı dişlerinin arasından inledi. Yanları Byar'ın çizmeleri yüzünden yaralarla doluydu.

"Uyan, dedim." Ayak yine kalktı ve Perrin çabucak konuştu.

"Uyanığım." Byar'ın söylediklerini duyduğunu belli etmeliydin, yoksa dikkatini çekmenin yolunu bulurdu.

Byar lambayı yere koydu ve bağları kontrol etmek için eğildi. Adam kabaca bileğini çekti, kollarını eklemlerinden büktü. Düğümleri bıraktığı kadar sıkı bulunca ayak bileklerindeki ipi çekerek Perrin'i kayalık zeminde sürükledi. Adam iskelet gibi ve güçsüz görünüyordu, ama Perrin'i bir çocukmuş gibi itip kakabiliyordu. Bu her gece tekrarlanan bir şeydi.

Byar doğrulurken Perrin Egwene'in hâlâ uyumakta olduğunu gördü. "Uyan!" diye bağırdı. "Egwene! Uyan!"

"N...? Ne?" Egwene'in sesi korku dolu ve uykuyla boğuktu. Başını kaldırdı, lamba ışığına karşı gözlerini kırpıştırdı.

Byar kızı tekmeleyerek uyandıramaması karşısında hayal kırıklığına uğradığını belli etmedi; asla etmezdi. Kızın iplerini de, inlemelerini duymazdan gelerek Perrin'inkiler gibi çekiştirdi. Acı vermek, kayıtsızlıkla karşıladığı bir başka şeydi; Perrin, alışkanlıklarından vazgeçerek incitmek için özel çaba harcadığı tek kişiydi. Perrin hatırlamasa bile, Byar Çocuklardan ikisini öldürdüğünü unutmuyordu.

"Saygıdeğer insanlar onlara nöbetçilik etmek için uyanık kalmak zorundayken Karanlıkdostları neden uyusun ki," dedi Byar duygusuzca.

"Yüzüncü kez söylüyorum," dedi Egwene bitkinlik içinde, "biz Karanlıkdostu değiliz."

Perrin gerginleşti. Bazen bu tür inkarların ardından, gıcırtılı, monoton bir sesle itiraf ve tövbe konusunda bir ders geliyor, bunu o itirafları ve tövbeyi elde etmek için Sorgucuların kullandığı yöntemler takip ediyordu. Bazen bir ders ve bir tekme getiriyordu. Perrin şaşkınlık içinde, Byar'ın inkarı duymazdan geldiğini gördü.

Bunun yerine adam baltayı dizlerine koyarak önünde diz çöktü. Yüzü tamamen köşeler ve boş çukurlarla doluydu. Pelerininin sol göğsündeki altın güneş ve altındaki iki altın yıldız lamba ışığında parıldıyordu. Miğferini çıkararak lambanın yanına koydu. Bu sefer yüzünde nefret ve tiksinti dışında bir şey vardı, okunmaz bir şey. Kollarını baltanın sapına dayadı ve sessizlik içinde Perrin'i inceledi. Perrin o boş gözlü bakışlar altında kıpırdamamaya çalıştı.

"Bizi yavaşlatıyorsunuz, Karanlıkdostu, sen ve kurtların. Kutsanmışlar Konseyi bu tür şeylere dair raporlar aldı ve daha fazlasını bilmek istiyorlar, bu yüzden Amador'a götürülmeli, Sorguculara teslim edilmelisin, ama bizi yavaşlatıyorsun. Yedek atlarımız olmadan da yeterince hızlı ilerleyebileceğimizi ummuştum, ama yanılmışım." Kaşlarını çatarak sustu.

Perrin bekledi; Byar hazır olduğunda söyleyecekti.

"Lord Kumandan bir ikileme sıkıştı kaldı," dedi Byar sonunda. "Kurtlar yüzünden seni Kurul'a götürmeli, ama Caemlyn'e de ulaşmalı. Sizi taşıyacak yedek atımız yok, ama sizi yürütmeye devam edersek önceden belirlenmiş zamanda Caemlyn'e ulaşamayacağız. Lord Kumandan görevlerini körlemesine takip eder ve sizi Kurul'un önüne çıkarmaya kararlı."

Egwene bir ses çıkardı. Byar Perrin'e bakıyordu ve Perrin gözlerini kırpmaya korkarak bakışlarına karşılık verdi. "Anlamıyorum," dedi yavaşça.

"Anlayacak bir şey yok," diye yanıt verdi Byar. "Boş spekülasyonlardan başka bir şey yok. Kaçarsanız, izinizi sürecek zamanımız olmaz. Caemlyn'e zamanında varacaksak boşa harcayacak bir saatimiz bile yok. Mesela, keskin bir taşla iplerinizi kesip gecenin içinde kaybolursanız, Lord Kumandan'ın sorunu çözülmüş olur." Bakışlarını Perrin'den ayırmadan elini pelerininin altına soktu ve yere bir şey fırlattı.

Perrin'in gözleri istemsizce takip etti. Ne olduğunu anlayınca nefesi kesildi. *Bir taş. Keskin kenarlı bir taş.*

"Yalnızca boş spekülasyonlar," dedi Byar. "Bu gece nöbetçileriniz de spekülasyon yapacak."

Perrin'in ağzı aniden kurumuştu. *İyice düşün! Işık bana yardım et, iyice düşün ve hata yapma!*

Bu doğru olabilir iniydi? Beyazpelerinlerin Caemlyn'e hızlı gitme ihtiyacı bu kadar önemli olabilir miydi? Karanlıkdostu olduğundan kuşkulandıkları insanların kaçmasına izin verecek kadar? Bu açıdan sorgulamanın bir faydası yoktu; yeterli bilgisi yoktu. Lord Kumandan Bornhald dışında onlarla konuşan tek Beyazpelerin Byar idi ve ikisinin de bilgi verdiği söylenemezdi. *Bir başka açı.* Byar kaçmalarını istiyorsa, neden basitçe iplerini kesmemişti? Byar kaçmalarını istiyorsa mı? İliklerine kadar Karanlıkdostu olduklarına inanan Byar. Karanlıkdostlarından, Karanlık Varlık'dan nefret ettiğinden daha fazla nefret eden Byar. İki Beyazpelerin öldürdüğü için her bahaneyle ona acı veren Byar. Byar kaçmalarını mı istiyordu?

Perrin, beyninin biraz önce hızlı çalıştığını sanıyordu, ama şimdi bir çığ gibi kükrüyordu. Soğuğa rağmen yüzünden ter derecikleri akıyordu. Nöbetçilere bir bakış fırlattı. Yalnızca açık gri gölgelerdiler, ama Perrin'e durmuş, bekliyorlar gibi geldi. O ve Egwene kaçmaya çalışırken öldürülürlerse ve ipleri tesadüfen orada bulunabilecek bir taş tarafından kesilmişse... Evet, Lord Kumandan'ın ikilemi çözülmüş olacaktı. Byar da ölmelerini sağlamış olacaktı; tıpkı istediği gibi.

Zayıf adam miğferini lambanın yanından aldı ve doğrulacak oldu.

"Dur," dedi Perrin boğuk sesle. Düşünceleri bir çıkış yolu ararken birbirine karışıyordu. "Dur, konuşmak istiyorum. Ben..."

Yardım geliyor!

Düşünce, kaosun içinde berrak bir ışık patlaması gibi zihninde çiçek açtı, öyle irkilticiydi ki bir anlığına başka her şeyi, hatta nerede olduğunu unuttu. Benek hayattaydı. *Elyas*, diye düşündü kurda, sözcükler olmadan adamın hayatta olup olmadığını sorarak. Kafasında bir imge canlandı. Bir mağarada, küçük bir ateşin yanında, her daim yeşil yapraklarla dolu dallardan bir yatağın üzerinde uzanan, yan tarafındaki yarayla ilgilenen Elyas. Yalnızca bir an sürdü. Ağzı açık Byar'a bakakaldı ve yüzünde aptal bir sırıtma belirdi. Elyas hayattaydı. Benek hayattaydı. Yardım geliyordu.

Byar doğrulmak üzereyken durmuş, ona bakıyordu. "Aklına bir düşünce geldi, İki Nehirli Perrin ve bunun ne olduğunu öğrenmek istiyorum."

Perrin bir an Benekten gelen düşünceyi kastettiğini düşündü. Yüzünden önce panik, sonra rahatlama dalgası geçti. Byar'ın bilmesi imkânsızdı.

Byar yüzünden geçen ifadeleri izledi ve ilk defa Beyazpelerin'in gözleri yere attığı taşa gitti.

Perrin adamın tekrar düşündüğünü fark etti. Taş hakkında fikrini değiştirirse, konuşma ihtimalleri olduğunu bilerek onları canlı bırakmaya cesaret edebilir miydi? Bağlandıkları ipler, fark edilme riskine rağmen onlar öldükten sonra da taşla kesilebilirdi. Byar'ın gözlerine baktı, adamın göz çukurlarının gölgeli boşlukları karanlık mağaralardan bakıyormuş gibi görünmesine sebep oluyordu ve ölüm kararını gördü.

Byar ağzını açtı, Perrin hükmün telaffuz edilmesini beklerken her şey çok hızlı gelişmeye başladı.

Aniden nöbetçilerden biri yok oldu. Bir an iki loş şekil vardı, bir sonraki an gece içlerinden birini yutmuştu. İkinci nöbetçi, dudaklarında bir haykırışın başlangıcı, döndü, ama ilk heceyi telaffuz edemeden katı bir çank sesi geldi ve adam bir ağaç gibi devrildi.

Byar, saldırıya geçen bir engerek gibi hızla döndü. Elindeki baltayı öyle hızlı çeviriyordu ki, balta vızıldıyordu. Gece lambanın ışığına doğru akarken Perrin'in gözleri iri iri açıldı. Bağırmak için ağzını açtı, ama boğazı korkuyla tıkandı. Bir an Byar'ın onları öldürmek istediğini bile unuttu. Beyazpelerin bir insandı ve gece canlanmış, hepsini birden almaya gelmişti!

Sonra çadırı istila eden karanlık Lan oldu, hareket ederken pelerini gri ve siyah gölgeler halinde dalgalanıyordu. Byar'ın elindeki balta şimşek gibi çaktı... ve Lan kayıtsızca bir yana eğildi, balta o kadar yakından geçti ki, rüzgârını hissetmemesi imkânsızdı. Darbesinin hızı ile dengesi bozulan Byar'ın gözleri, Muhafız elleri ve ayakları ile hızla saldırıya geçince irileşti. Adam o kadar hızlıydı ki Perrin ne gördüğünden emin olamıyordu. Ama Byar'ın bir kukla gibi yere yığıldığından emindi. Beyazpelerin yere düşmeyi bitirdiğinde Muhafız çoktan dizlerinin üzerine çökmüş, lambayı söndürüyordu.

Aniden dönen karanlık Perrin'i körleştirdi. Lan yine gözden kaybolmuş gibi göründü.

"O gerçekten...?" Egwene boğuk bir hıçkırık kopardı. "Öldüğünü sanmıştık. Hepinizin öldüğünü sanıyorduk."

"Henüz değil." Muhafız'ın derin fısıltısında hafif bir eğlenme tonu vardı.

Eller Perrin'e dokundu, bağlarını buldu. Bir hançer neredeyse hiç çekiştirmeden ipleri kesti ve Perrin serbest kaldı. Doğrulup otururken ağrıyan kasları isyan etti. Bileklerini ovalarken Byar'ın yerinde duran gri yığına baktı. "Sen onu...? O...?"

"Hayır," diye yanıt verdi Lan'in sesi karanlığın içinden. "İstemediğim sürece öldürmem. Ama bir süre kimseyi rahatsız edemeyecek. Soru sormayı bırak da onların pelerinlerinden iki tanesini getir. Fazla zamanımız yok."

Perrin, Byar'ın yattığı yere süründü. Adama dokunmak için kendini zorlaması gerekti. Beyazpelerin'in göğsünün kalkıp indiğini hissedince neredeyse ellerini çekecekti. Beyaz pelerini çözüp çekerken tüyleri diken diken oldu. Lan'in söylediklerine rağmen kafatası suratlı adamın aniden doğrulduğunu hayal edebiliyordu. Telaşla çevreyi yoklayıp baltasını buldu, sonra bir başka nöbetçiye doğru süründü. Başta bu baygın adama dokunmaktan çekinmemesi tuhaf geldi, ama mantık yürüttü. Tüm Beyazpelerinler ondan nefret ediyordu, ama bu insanca bir duyguydu. Byar ölmesi gerektiği dışında hiçbir şey hissetmiyordu; içinde nefret yoktu, hiç duygu yoktu.

İki pelerini kucaklayarak döndü ve paniğe kapıldı. Karanlıkta aniden yön duygusunu kaybetmişti, Lan ve diğerlerine nasıl ulaşacağını bilmiyordu. Kıpırdamaya korkarak olduğu yerde kaldı. Beyaz pelerini yokken Byar bile gecenin içinde kaybolmuştu. Yönünü belirlemek için kullanabileceği hiçbir şey yoktu. Herhangi bir yön kampa giden yol olabilirdi.

"Buraya."

Eller onu durdurana kadar Lan'in fısıltısına doğru sendeledi. Egwene loş bir gölgeydi ve Lan'in yüzü bir bulanıklıktı; Muhafız'ın kalanı orada değil gibiydi. Onların gözlerinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu, ve bir açıklama yapıp yapmaması gerektiğini merak etti.

"Pelerinleri takın," dedi Lan yumuşak sesle. "Çabuk. Kendi pelerinlerinizi bohça yapın. Ve ses çıkarmayın. Henüz güvende değilsiniz."

Perrin telaşla pelerinlerden birini Egwene'e uzattı, korkularından bahsetmek zorunda kalmadığı için rahatlamıştı. Kendi pelerinini bohça yaptı ve beyaz pelerini omuzlarına attı. Pelerin omuzlarına yerleşirken bir ürperti, kürek kemikleri arasında bir endişe hançeri hissetti. Ona Byar'ın pelerini mi düşmüştü? Zayıf adamın kokusunu alabildiğini düşündü.

Lan el ele tutuşmalarını söyledi ve Perrin bir eliyle baltasını, diğeri ile Egwene'in elini tuttu. Muhafız'ın kaçma işine koyulmasını diledi, böylece hayal gücünün çılgınca koşmasını engelleyebilecekti. Ama oracıkta, Çocukların çadırlarının ortasında, beyaz pelerinli iki şekil olarak durdular.

"Birazdan," diye fısıldadı Lan. "Birazdan."

Kampın üzerindeki gece bir yıldırımla yırtıldı, o kadar yakına düşmüştü ki Perrin kollarındaki tüylerin ve saçlarının diken diken olduğunu hissetti. Çadırların biraz ötesinde toprak havalandı, yerdeki patlama gökyüzündeki ile karıştı. Işık solmadan Lan onlara yol göstermeye başlamıştı bile.

Attıkları ilk adımda bir başka yıldırım karanlığı yarıp geçti. Yağmur gibi yıldırım yağmaya başladı, öyle ki, karanlık anlık çakmalarla geri dönüyormuş gibi gece yanıp sönüyordu. Gök gürültüsü vahşice gürlüyor, art arda gelen çan sesleri gibi bir kükreme yuvarlanıp bir sonrakine karışıyordu. Korkuya kapılmış atlar çığlıklar atıyor; kişnemeleri gök gürültüsünün solduğu kısa anlar dışında boğulup gidiyordu. İnsanlar çadırlardan dışarı döküldüler, bazıları beyaz pelerinlerine bürünmüş, diğerleri yarı giyinikti. Bazıları oraya buraya koşturuyordu, bazıları sersemlemiş gibi yerlerinde donmuşlardı.

Bütün bunların ortasında, Lan onlara koşarak yol gösterdi. Perrin en arkadan geliyordu. Geçerlerken Beyazpelerinler onlara vahşi gözlerle baktılar. Birkaçı onlara bağırdı, sözleri gökyüzünde çalan davulların gürültüsünde kayboldu, ama beyaz pelerinlerine sarınmışken kimse onları durdurmaya çalışmadı. Çadırların içinden geçtiler, kamptan çıktılar ve geceye karıştılar. Kimse onlara el kaldırmaya kalkışmadı.

Perrin'in, ayaklarının altındaki zemin düzensizleşti. Koşarken çalılar çarpmaya başladı. Yıldırım seyirerek ışıldadı, sonra yok oldu. Gök gürültüsünün yankıları gökyüzünde yuvarlandı, sonra o da sönüp gitti. Perrin omzunun üzerinden arkaya baktı. Orada, çadırların arasında bir avuç ateş yanıyordu. Yıldırımların bazıları çadırlara düşmüş olmalıydı, ya da belki adamlar panik içinde lambalarını devirmişlerdi. Adamlar, gecenin içinde küçük seslerle bağırmaya devam ediyor, düzen sağlamaya, ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Toprak yukarıya eğim kazandı ve çadırları, ateşleri, bağırışları arkada bıraktılar.

Lan durunca, Perrin Egwene'in topuklarını ezecek oldu. İleride, ay ışığı altında üç at duruyordu.

Bir gölge kıpırdandı ve Moiraine'in sinirli sesi duyuldu. "Nynaeve dönmedi. Korkarım o genç kadın aptalca bir şey yaptı." Lan geldiği yoldan dönecekmiş gibi topuklarının üzerinde döndü, ama Moiraine'in kırbaç gibi sesi onu durdurdu. "Hayır!" Lan durup ona yan yan baktı, yalnızca elleri ve yüzü gerçekten görülebiliyordu ve onlar da loş gölgelerden başka bir şey değildi. Kadın daha alçak sesle devam etti, alçak ama aynı ölçüde kararlı. "Bazı şeyler diğerlerinden daha önemlidir. Bunu biliyorsun." Muhafız yerinden kıpırdamadı ve kadının sesi yine sertleşti. "Yeminini hatırla, al'Lan Mandragoran Yedi Kulenin Efendisi! Malkierlilerin Taçlanmış Savaş Lordu'nun yeminine ne oldu?"

Perrin gözlerini kırpıştırdı. Bütün bunlar Lan miydi? Egwene mırıldanıyordu, ama Perrin gözlerini önündeki tablodan koparamıyordu; Lan, Benek'in sürüsündeki bir kurt gibi durmuştu; ufak tefek Aes Sedai'nin önünde kıstırılmış, boşuna kaçış yolu arayan bir kurt gibi.

Sahne, ağaçların arasından gelen dal kırılma sesleri ile bozuldu. Lan iki uzun adımda Moiraine ile sesin arasına girdi, kılıcı boyunca solgun ay ışığı dalgalandı. Çatırtılar eşliğinde çalıların arasından iki at ve bir binici fırladı.

"Bela!" diye bağırdı Egwene ve Nynaeve aynı anda, uzun tüylü kısrağın arkasında seslendi: "Seni neredeyse bulamayacaktım, Egwene! Işık'a şükür hayattasın!"

Genç kadın, Bela'nın sırtından aşağı kaydı, ama Emond Meydanı'ndan gelenlere doğru atılırken Lan kolunu yakaladı. Nynaeve durup ona baktı.

"Gitmeliyiz, Lan," dedi Moiraine, sesi bir kez daha sakinlik kazanarak ve Muhafız genç kadının kolunu bıraktı.

Nynaeve, Egwene'a sarılmaya seyirtirken kolunu ovaladı, ama Perrin aynı zamanda alçak sesle kahkaha attığını düşündü. Bu onu şaşırttı, çünkü Hikmet'in mutluluğunun onları yine görmekle bir ilgisi olduğunu düşünmüyordu.

"Rand ve Mat nerede?" diye sordu Perrin.

"Başka bir yerde," diye yanıt verdi Moiraine ve Nynaeve keskin bir sesle, Egwene'in şaşkınlıktan nefesini kesen bir şey mırıldandı. Perrin gözlerini kırpıştırdı; bir arabacı küfrünün sonunu yakalamıştı, hem de kaba bir küfür. "Işık izin verirse, iyidirler," diye devam etti Aes Sedai, fark etmemiş gibi.

"Beyazpelerinler bizi bulursa," dedi Lan, "hiçbirimiz iyi olmayız. Pelerinlerinizi değiştirin ve atlarınıza binin."

Perrin, Nynaeve'in Bela'nın arkasında çektiği ata tırmandı. Eyer olmaması onu engellemiyordu; köyde sık sık at binmezdi, ama bindiği zaman da çıplak ata binerdi. Pelerini katlayıp kemerine bağladı. Muhafız olabildiğince az iz bırakmaları gerektiğini söylemişti. Perrin hâlâ pelerinin üzerinde Byar'ın kokusunu alabiliyordu.

Muhafız, yüksek, siyah aygırına bindikten sonra yola çıkarlarken, Perrin Benek'in zihnine bir kez daha dokunduğunu hissetti. *Bir gün, bir kez daha.* Bu bir düşünceden çok duyguydu, bir iç çekiş, vaat edilen bir buluşma sözü, gelecek şeyin beklentisi, gelecek şeye teslim olma, hepsi tabaka tabaka içine yayılmıştı. Perrin telaş ve ani bir korku içinde bocalayarak ne zaman ve neden, diye sormaya çalıştı. Kurtların izleri gittikçe soluyordu. Çılgına dönmüş soruları yalnızca aynı ağır yanıtı getirdi. *Bir gün, bir kez daha*. Kurtların verdiği his yok olduktan sonra uzun süre aklında kaldı.

Lan ağır, fakat istikrarlı bir tempo ile güneye yöneldi. Geceye bürünmüş kırlıklar, alçalıp yükselen zemin, ayaklarının altına gelene kadar gizli kalan çalılar, gökyüzünün önündeki gür ağaçlıklar zaten hızlı gitmeye izin vermiyordu. Muhafız iki kez yanlarından ayrıldı, geriye, ayın ince dilimine doğru at sürdü, o ve Mandarb gece ile bir oldu. Her ikisinde de takip edilmediklerini söyleyerek geri döndü.

Egwene, Nynaeve'i yakından takip ediyordu. Yumuşak ve heyecanlı seslerle konuştukları parça parça Perrin'e kadar geliyordu. İkisi evlerini yeniden bulmuş kadar sevinmişlerdi. Perrin küçük grubun arkasından geliyordu. Bazen Hikmet, ona bakmak için eyerinde arkaya dönüyordu ve her seferinde Perrin her şeyin yolunda olduğunu ifade etmek ister gibi el sallıyor, ve yerinde kalıyordu. Düşünmesi gereken çok şey vardı, ama kafasında hiçbirini düzenleyemiyordu. *Gelecek olan. Gelecek olan mı?*

Moiraine sonunda mola verdiğinde Perrin şafağa fazla kalmadığını düşündü. Lan bir sel yatağı buldu ve kıyılardan birindeki oyukta küçük, gizli bir ateş yaktı.

Sonunda beyaz pelerinlerden kurtuldular, onları ateşin yakınma kazdıkları bir çukura gömdüler. Perrin kullandığı pelerini atmak üzereyken gözüne, pelerine işlenmiş altın güneş ve altındaki iki altın yıldız takıldı. Pelerini ısıracak bir şeymiş gibi yere düşürdü ve ellerini ceketine silerek uzaklaşıp kendi başına oturdu.

"Artık," dedi Egwene, Lan deliğe toprak yığmaya başladığında, "birisi bana Rand ve Mat'in nerede olduğunu söyleyecek ipi?"

"Caemlyn'de olduklarına inanıyorum," dedi Moiraine dikkatle, "ya da Caemlyn Yolu'nda." Nynaeve yüksek sesle homurdandı, ama Aes Sedai sözü kesilmemiş gibi devam etti. "Değillerse de onları bulacağım. Buna söz veririm."

Ekmek, peynir ve sıcak çayla sessiz bir yemek yediler. Egwene'in heyecanı bile bitkinliğe direnemedi. Hikmet çantasından Egwene'in bileklerindeki ip yaraları için bir merhem, yaralar için bir başkasını çıkardı. Perrin'in ateş ışığının kenarında oturduğu yere geldiğinde Perrin başını kaldırmadı.

Nynaeve bir süre sessizce ona bakarak durdu, sonra çantasını yanına koyup çöktü ve canlı canlı konuştu, "Ceketini ve gömleğini çıkar, Perrin. Bana Beyazpelerinlerden birinin senden fazla hoşlanmadığını söylediler."

Perrin, kafası hâlâ Benek'in mesajında, yavaşça itaat etti. Nynaeve inledi. Perrin irkilerek önce ona, sonra kendi çıplak göğsüne baktı. Bedeni bir renk yığınıydı, yeni, mor lekeler, eski, kahverengiye ve sarıya dönmüş olanlarla

iç içeydi. Yalnızca Luhhan Usta'nın demirhanesinde saatler boyu çalışarak kazandığı kalın kaslar kaburgalarını kırılmaktan korumuştu. Aklı kurtlarla doluyken acıyı unutmayı başarmıştı, ama şimdi onca güçleriyle geri gelmişti. İstemsizce derin bir nefes aldı ve inlememek için ağzını kapattı.

"Senden nasıl bu kadar nefret etmiş olabilir?" diye sordu Nynaeve şaşkınlık içinde.

Ben iki adam öldürdüm. Yüksek sesle, "Bilmiyorum," dedi.

Genç kadın çantasını karıştırdı ve yaralarının üzerine yağlı bir merhem sürmeye başladığı zaman Perrin irkildi. "Ezilmiş sarmaşık, beşparmak ve güneşpatlaması kökü," dedi.

Merhem aynı anda hem sıcak, hem soğuktu, Perrin'i hem terletiyor, hem ürpertiyordu, ama itiraz etmedi. Daha önceden Nynaeve'in merhemleri ve lapaları ile deneyimi vardı. Kadının parmakları nazikçe merhemi yedirirken, sıcak ve soğuk yok oldu ve acıyı da yanlarında götürdüler. Mor lekeler kahverengiye dönüştü, kahverengi ve sarı lekeler soldu, bazıları tamamen kayboldu. Sınamak için derin bir nefes aldı; çok az sancı kalmıştı.

"Şaşırmış görünüyorsun," dedi Nynaeve. O da biraz şaşkın, hatta tuhaf bir şekilde korkmuş görünüyordu. "Bir dahaki sefere, o kadına gidersin."

"Şaşırmadım," dedi Perrin yatıştırırcasına, "yalnızca memnun oldum." Nynaeve'in merhemlerinin faydası bazen hızlı, bazen yavaş görülürdü, ama hep faydalı olurlardı. "Ne... Rand ile Mat'e ne oldu?"

Nynaeve, kavanozlarını ve kaplarını, bir engelle mücadele edercesine çantasına tıkmaya başladı. "O iyi olduklarını söylüyor. O onları bulacağımızı söylüyor. Caemlyn'deler, diyor. O bizim için bulunmalarının çok önemli olduğunu söylüyor, bu ne demekse. O daha bir sürü şey söylüyor."

Perrin elinde olmadan sırıttı. Başka her ne değişmişse, Hikmet hâlâ Hikmetti ve o ve Aes Sedai hâlâ sıkı dost sayılmazlardı.

Nynaeve aniden Perrin'in yüzüne bakarak katılaştı. Çantasını bıraktı, ellerini delikanlının yanaklarına ve alnına bastırdı. Perrin gerilemeye çalıştı, ama kadın iki eliyle başını yakaladı, başparmaklarıyla göz kapaklarını

arkaya çekti ve kendi kendine mırıldanarak gözlerine baktı. Ufak tefek olmasına rağmen yüzünü kolaylıkla tutuyordu;

Nynaeve istemedikçe elinden kurtulmak asla kolay olmazdı.

"Anlamıyorum," dedi sonunda, onu bırakıp topuklarının üzerine oturarak. "Sarıgöz humması olsaydı, ayakta bile duramazdın. Ama ateşin yok ve gözlerinin akı değil, yalnızca irisleri sararmış."

"Sarı mı?" dedi Moiraine. Perrin ve Nynaeve oturdukları yerde sıçradılar. Aes Sedai'nin yaklaştığını duymamışlardı. Perrin Egwene'in ateşin yanında pelerinine sarınıp uykuya dalmış olduğunu gördü. Kendi göz kapakları da kapanmak istiyordu.

"Bir şey yok," dedi, ama Moiraine çenesini yakaladı ve Nynaeve gibi gözlerine bakabilmek için yüzünü çevirdi. Perrin tüyleri diken diken olarak uzaklaşmaya çalıştı. İki kadın ona çocuk gibi davranıyordu. "Bir şey yok dedim."

"Bunu haber veren bir şey yoktu." Moiraine kendi kendine konuşuyor gibiydi. Gözleri Perrin'in arkasında bir yere dikilmişti. "Dokunacak bir şey mi, yoksa Desen'de bir değişim mi? Eğer bir değişimse, kimin eliyle? Çark dilediği gibi dokur. Bu olmalı."

"Ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu Nynaeve gönülsüzce, sonra tereddüt etti. "Onun için bir şey yapabilir misin? Şifa'n ile?" Yardım talebi, kendisinin hiçbir şey yapamayacağı itirafı ağzından kerpetenle alınır gibi çıkmıştı.

Perrin, dik dik iki kadına baktı. "Benim hakkımda konuşacaksanız, benimle konuşun. Buracıkta oturuyorum." İkisi de ona bakmadı.

"Şifa mı?" Moiraine gülümsedi. "Şifa bu konuda hiçbir şey yapamaz. Bu bir hastalık değil ve ona..." Kısa bir süre tereddüt etti. Sonra Perrin'e bir bakış fırlattı, çok şeyden üzüntü duyan bir bakış. Ama bu bakış Perrin'i içermiyordu ve kadın Nynaeve'e dönerken delikanlı ekşi ekşi homurdandı. "Ona zarar vermez, diyecektim, ama aslında kim bilebilir ki? En azından ona doğrudan zarar vermez."

Nynaeve dizlerindeki tozları silkeleyerek ayağa kalktı ve Aes Sedai ile göz göze geldi. "Bu yeterli değil. Eğer ona bir şey olursa..."

"Olan olmuştur. Çoktan dokunmuş olan artık değiştirilemez." Moiraine aniden sırtını döndü. "Elimizde fırsat varken uyulmalıyız. İlk ışıklarla yola çıkacağız. Karanlık Varlık'ın eli fazla güçlenirse... Caemlyn'e bir an önce ulaşmalıyız."

Nynaeve öfkeyle çantasını kaptı ve Perrin konuşamadan yürüyüp gitti. Perrin hırlayarak küfretmeye başladı, ama bir düşünce yumruk gibi çarptı ve ağzı açık, ses çıkaramadan oturdu, kaldı. Moiraine biliyordu. Aes Sedai kurtları biliyordu. Ve bunun Karanlık Varlık'ın işi olduğunu düşünüyordu. İçinden bir ürperti geçti. Telaşla gömleğini giydi, beceriksizce pantolonuna tıktı, ceketini ve pelerinini üzerine geçirdi. Giysilerin faydası olmadı; iliklerine kadar üşüdüğünü hissediyordu, içi donmuş pelteye dönmüştü.

Lan, pelerinini arkaya atarak yere bağdaş kurdu. Perrin buna memnun oldu. Muhafız'a bakmak ve onun bakışlarının kayıp geçtiğini görmek hoş olmuyordu.

Uzun dakikalar boyunca birbirlerine baktılar. Muhafız'ın yüzündeki sert çizgiler okunamıyordu, ama gözlerinde Perrin... bir şey gördüğünü sandı. *Duygudaşlık mı? Merak mı? Her ikisi mi?*

"Biliyor musun?" dedi ve Lan başını salladı.

"Biraz biliyorum, her şeyi değil. Öylesine mi oldu, yoksa bir kılavuz ya da aracı ile mi tanıştın?"

"Bir adam vardı," dedi Perrin yavaşça. Biliyor, ama Moiraine ile aynı fikirde değil. "Adının Elyas olduğunu söyledi. Elyas Machera." Lan derin bir nefes aldı ve Perrin keskin gözlerle ona baktı. "Onu tanıyor musun?"

"Tanıyorum. Bana Afet ve bunun hakkında çok şey öğretti." Kılıcının kabzasına dokundu. "Bir Muhafız'dı. Bu... bu olmadan önce. Kızıl Ajahlar..." Moiraine'in ateşin yanında yattığı yere baktı.

Perrin ilk defa Muhafız'ı kararsız görüyordu. Shadar Logoth'da kendinden emin ve güçlüydü, Soluklar ve Trolloclar ile yüzleşirken de öyle. Şimdi

korkmuyordu Perrin bundan emindi ama çok fazla konuşmak istemez gibi ihtiyatlıydı. Söyledikleri tehlikeli olabilirmiş gibi.

"Kızıl Ajahları duydum," dedi Lan'e.

"Ve kuşkusuz duyduklarının çoğu yanlış. Anlamalısın, Tar Valon içinde hizipler vardır. Bazıları Karanlık Varlıkla bir şekilde savaşır, diğerleri başka şekilde. Amaç aynıdır, ama farklılıklar... farklılıklar değişen ve sona eren hayatlar demektir. Erkeklerin ve ulusların hayatları. Elyas iyi mi?"

"Sanırım. Beyazpelerinler onu öldürdüklerini söyledi, ama Benek..." Perrin rahatsızca Muhafız'a baktı. "Bilmiyorum." Lan gönülsüzce de olsa bilmediğini kabul etmiş göründü ve bu sözlerine devam etmesi için Perrin'i cesaretlendirdi. "Bu, kurtlarla iletişim kurma. Moiraine bunun... bunun Karanlık Varlık'ın yaptığı bir şey olduğunu düşünüyor. Öyle değil, değil mi?" Elyas'ın bir Karanlıkdostu olduğuna inanmazdı.

Ama Lan tereddüt etti ve Perrin'in yüzü ter içinde kaldı, soğuk damlalar gecenin içinde daha da soğudu. Muhafız konuşmaya başladığında yanaklarından aşağı kaymaya başlamıştı.

"Kendi başına, hayır. Bazıları öyle olduğunu sanıyor, ama yanılıyorlar; bu eski bir şeydir ve Karanlık Varlık bulunmadan önce kaybolmuştur. Ama ya söz konusu olasılık, demirci? Bazen Desen'in içinde gelişigüzellik vardır, en azından senin baktığın yerden ama sana bu yolda kılavuzluk edecek bir adamla karşılaşman ve senin bu kılavuzluğu takip edebilmenin olasılığı nedir? Desen büyük bir ağ dokuyor, bazıları buna Çağların Danteli der ve siz delikanlılar bunun ortasındasınız. Artık yaşamlarınızda fazla seçenek kaldığını sanmıyorum. Demek seçildin. Öyleyse, Işık tarafından mı, Gölge tarafından mı?"

"İsmini telaffuz etmezsek Karanlık Varlık bize dokunamaz." Perrin'in aklına Ba'alzamon ile ilgili rüyaları geldi, rüyadan fazla bir şey olan rüyalar. Yüzündeki teri sildi. "Dokunamaz."

"Kaya kadar inatçı," diye mırıldandı Muhafız. "Belki sonunda kendini kurtarabilecek kadar inatçısındır. İçinde yaşadığımız zamanları düşün, demirci. Moiraine Sedai'nin söylediklerini hatırla. Bu zamanlarda çok şey çözülür, dağılır. Eski engeller zayıflar, eski duvarlar yıkılır. Olan ve olmuş

şeylerin, olan ve olacak şeylerin arasındaki engeller yıkılır." Sesi sertleşti. "Karanlık Varlık'ın zindanının duvarları. Bu bir Çağ'ın sonu olabilir. Ölmeden yeni bir Çağ'ın doğduğunu görebiliriz. Hatta belki tüm Çağların sonunu, zamanın sonunu." Aniden sırıttı, ama sırıtışı kaş çatışı kadar karanlıktı; gözleri neşeyle kıvılcımlandı, darağaçlarının dibinde kahkahalar attı. "Ama bunun için endişelenmek bize düşmez, değil mi, demirci? İçimizde nefes kaldığı sürece Gölge ile savaşacağız ve bizi altederse, dişleyerek, pençeleyerek öleceğiz. Siz İki Nehirliler teslim olmayacak kadar inatçısınızdır. Sen Karanlık Varlık hayatını karıştırdı diye endişelenme. Artık dostlar arasındasın. Unutma, Çark dilediği gibi dokur ve Moiraine sana göz kulak olurken, Karanlık Varlık bile bunu değiştiremez. Ama arkadaşlarını bir an önce bulsak iyi olacak."

"Ne demek istiyorsun?"

"Onları koruyacak, Gerçek Kaynak'a dokunan bir Aes Sedai yok yanlarında. Belki Karanlık Varlık'ın duvarları olaylara şahsen dokunmasına yetecek kadar zayıflamadı, demirci. Elleri serbest değil, aksi halde çoktan işimiz bitmiş olurdu, ama belki ipleri birazcık kaydırabiliyor. Bir köşeden değil bir başka köşeden dönmek, tesadüfen birisiyle karşılaşmak, tesadüfen bir sözcük söylemek. Ya da tesadüf gibi görünen bir şey. Sonunda Gölge'ye öyle dalmış olabilirler ki, Moiraine bile onları geri getiremez."

"Onları bulmalıyız," dedi Perrin ve Muhafız homurdanır gibi güldü.

"Ben deminden beri ne anlatıp duruyorum? Biraz uyu, demirci." Ayağa kalkarken Lan'in pelerini çevresinde dalgalandı. Ateşin ve ayın loş ışığı altında ötedeki gölgelere karışmış gibi göründü. "Caemlyn'e kadar birkaç zorlu günümüz var. Dua et, onları orada bulalım."

"Ama Moiraine... Onları her yerde bulabilir, değil mi? Bulabileceğini söyledi."

"Ama zamanında bulabilir mi? Karanlık Varlık olayları kendisi ele alacak kadar güçlenmişse, zaman daralıyor demektir. Dua et, onları Caemlyn'de bulalım demirci, yoksa hepimiz mahvoluruz."

39. BÖLÜM

Ağ Dokunurken

Rand, Kraliçenin Takdisi'ndeki odasının yüksek penceresinden kalabalıkları izliyordu. Sokakta bağırarak, her yöne akarak, flamalar ve sancaklar sallayarak koşturuyorlardı. Binlerce kırmızı fon üzerinde nöbet tutan beyaz aslan. Caemlynliler ve yabancılar bir arada koşuyor ve bu sefer kimse bir başkasının kafasını patlatmak istiyor gibi görünmüyordu. Belki bugün yalnızca tek bir hizip vardı.

Rand sırıtarak pencereden döndü. Egwene ile Perrin'in hayatta ve gördükleri şeylere gülerek içeri girecekleri günü yanı sıra, sabırsızlıkla beklediği bir başka gün buydu.

"Geliyor musun?" diye sordu yine.

Mat yatağında kıvrıldığı yerden dik dik baktı. "O kadar dost olduğun Trolloc'u al yanına."

"Kan ve küller, Mat, o Trolloc değil. İnatla aptallık ediyorsun. Kaç kez daha aynı şeyi tartışmak istiyorsun? Işık, sanki daha önce Ogierleri hiç duymadın."

"Trolloclara benzediklerini hiç duymamıştım." Mat yüzünü yastığına gömdü ve daha sıkı kıvrıldı.

"İnatçı ve aptal," diye mırıldandı Rand. "Burada daha ne kadar saklanacaksın? Sonsuza dek yemeklerini onca merdivenden yukarı taşımayacağım. Hem, bir banyo yapsan fena olmazdı." Mat daha derine gömülmeye çalışır gibi yatağın içinde omuz silkti. Rand içini çekti, sonra kapıya gitti. "Birlikte gitmek için son şansımız, Mat. Ben gidiyorum." Kapıyı, Mat'in fikrini değiştireceğini umarak yavaşça çekti, ama arkadaşı yerinden kıpırdamadı. Kapı fıkırdayarak kapandı.

Koridorda kapıya yaslandı. Gill Efendi iki sokak yukarıda yaşlı bir kadın olduğunu söylemişti, Grubb Ana, bitkiler ve lapalar satıyor, doğumlara gidiyor, hastalara bakıyor, falcılık yapıyordu. Biraz Hikmet gibi olduğunu düşünmüştü. Mat'in ihtiyacı olan Nynaeve, ya da belki Moiraine'di, ama elinde Grubb Ana vardı. Kadın gelmeyi kabul ederse, onu Kraliçenin Takdisi'ne getirmek yanlış türden bir dikkat çekebilirdi; Rand ve Mat kadar kadın için de.

Bugünlerde Caemlyn'de otacılar ve şifacılar ortalıklarda görünmüyordu; iyileştirme ya da falcılık yapan herkese karşı söylentiler vardı. Her gece, hatta bazen gün ışığında kapılara Ejder Dişleri çiziliyordu ve Karanlıkdostu bağırışları yükseldiği zaman insanlar ateşlerini kimin düşürdüğünü, ağrıyan dişlerine kimin lapa bastığını unutabilirdi. Şehirdeki hava buydu.

Mat aslında hasta gibi görünmüyordu. Rand'ın mutfaktan getirdiği her şeyi yiyordu ama asla başkasının elinden kabul etmiyordu ve ağrılardan ya da ateşten şikayeti yoktu. Yalnızca odadan çıkmayı reddediyordu. Ama Rand bugün onu dışarı çıkarabileceğini düşünmüştü.

Pelerinini omuzlarına yerleştirdi, kılıç kemerini öyle çevirdi ki, kırmızı kumaşa sarılmış kılıç daha fazla gizlendi.

Merdivenlerin dibinde yukarı çıkmaya hazırlanan Gill Efendi ile karşılaştı. "Şehirde sizi soran biri varmış," dedi hancı piposunun üzerinden. Rand bir umut dalgası hissetti. "Seni ve diğer dostlarını isimleri ile soruyormuş. En azından siz gençleri. Üçünüzü çok istiyor gibi."

Umut yerini endişeye bıraktı. "Kim?" diye sordu Rand. Koridorun iki yanına bakmaktan kendini alamadı. Yan yol çıkışından salon kapısına kadar tüm koridor, onlar dışında boştu.

"İsmini bilmiyorum. Yalnızca duydum. Caemlyn'de hemen her şeyi duyarım ben. Dilenciymiş." Hancı homurdandı. "Yarı deli olduğunu işittim. Öyle de olsa, böyle zor zamanlar yaşıyor olsak bile, Saraya giderse Kraliçenin İhsanı'nı alabilir. Büyük Günlerde Kraliçe bunu kendi elleriyle dağıtır ve hiç kimse, hiçbir nedenle geri çevrilmez. Kimsenin Caemlyn'de dilenmesine gerek yoktur. Aranan bir adam bile Kraliçenin İhsanı'nı alırken tutuklanamaz."

"Bir Karanlıkdostu mu?" dedi Rand gönülsüzce. K*aranlıkdostları isimlerimizi biliyorsa...*

"Aklını Karanlıkdostları ile bozmuşsun, delikanlı. Evet, varlar, ama sırf Beyazpelerinler insanları ayağa kaldırdı diye şehrin onlarla dolu olması gerekmiyor. Bu aptallar şimdi de ne söylenti başlattılar, biliyor musun? 'Tuhaf şekiller.' Buna inanabiliyor musun? Geceleyin şehrin dışında dolanan tuhaf şekiller." Hancı, karnını hoplata hoplata güldü.

Rand'ın canı gülmek istemiyordu. Hyam Kinch tuhaf şekillerden bahsetmişti ve orada bir Soluk olduğu kesindi. "Ne tür şekiller?"

"Ne tür mü? Ne tür olduğunu bilmiyorum. Tuhaf şekiller. Muhtemelen Trolloclar. Gölgeadamlar. On beş metre boyunda geri dönmüş Lews Therin Kardeşkatili. Kafalarında bir fikir varken insanların ne tür şekiller hayal edeceğini düşünüyorsun? Bu senin endişelenmeni gerektirecek bir şey değil." Gill Efendi onu bir süre süzdü. "Dışarı mı çıkıyorsun? Eh, ben, bugün bile, canımın dışarı çıkmayı çektiğini söyleyemem, ama burada benden başka kalan kimse yok. Ya arkadaşın?"

"Mat kendini iyi hissetmiyor. Belki daha sonra."

"Eh, öyle olsun. Kendine dikkat et. Bugün bile iyi Kraliçe'nin adamları orada sayıca az olacak, Işık bunun olduğunu gördüğüm günü yaksın. En iyisi yan yoldan çık. Sokağın karşısında o lanet hainlerden ikisi oturmuş, kapımı izliyor. Işık adına, nerede durduğumu biliyorlar!"

Rand başını çıkardı ve iki yana baktıktan sonra yan yola kaydı. Gill Efendi'nin tuttuğu iri bir adam yan yolun başında bekliyor, mızrağına yaslanmış, görünüşte ilgisizce gelip geçenleri izliyordu. Bunun yalnızca görünüşte olduğunu Rand biliyordu. Adam -adı Lamgwin'di-, o ağır kapaklı

gözleriyle her şeyi görüyordu ve iriliğine rağmen bir kedi gibi hareket edebiliyordu. Aynı zamanda Kraliçe Morgase'in ete ve kemiğe bürünmüş Işık, ya da ona yakın bir şey olduğuna inanıyordu. Kraliçenin Takdisi'nin çevresinde dağılmış, ona benzer bir düzine adam vardı.

Rand yan yolun ağzına geldiğinde Lamgwin'in kulağı seyirdi, ama ilgisiz bakışlarını sokaktan ayırmadı. Rand adamın gelişini duyduğunu biliyordu.

"Bugün arkanı kolla, adamım." Lamgwin'in sesi bir tavada takırdayan çakıl taşları gibi çıkmıştı. "Sorun başladığı zaman burada lazım olacaksın. Sırtında bir hançerle yatarken işe yaramazsın."

Rand, iriyarı adama baktı, ama şaşkınlığını belli etmedi. Kılıcını hep gözden uzak tutmaya çalışıyordu, ama Gill Efendi'nin adamları savaşmayı bildiğini ilk kez varsaymıyordu. Lamgwin ona bakmadı. Adamın işi hanı korumaktı ve o da bunu yapıyordu.

Kılıcını pelerininin altına biraz daha iten Rand kalabalığa karıştı. Hancının bahsettiği iki adamı gördü. Kalabalığı görebilmek için sokağın karşısında ters çevirdikleri iki fıçıya çıkmışlardı. Rand yan yoldan çıktığını fark ettiklerini sanmıyordu. Hangi tarafı tuttuklarını saklamıyorlardı. Yalnızca kılıçlarını kırmızı kumaşla sarmakla kalmamış, kollarına beyaz kolluklar, şapkalarına beyaz rozetler takmışlardı.

Rand, Caemlyn'e geldikten sonra kısa sürede kılıcı kırmızı kumaşla sarmanın, kırmızı kolluk ya da rozet takmanın Kraliçe Morgase'i desteklemek anlamına geldiğini öğrenmişti. Beyaz, yolunda gitmeyen her şeyin suçunu Kraliçe'ye, onun Aes Sedailer ve Tar Valon'la ilişkisine atmak demekti. Hava durumu, çıkmayan ekinler. Hatta belki sahte Ejder çıkmasının suçunu.

Rand, Caemlyn politikasına karışmak istemiyordu. Ama artık çok geçti. Yalnızca çoktan seçimini yapmış olması yüzünden değil, kazayla yapmıştı, ama yapmıştı işte. Şehirde öyle bir hava vardı ki, tarafsız kalmak olanaksızdı. Yabancılar bile rozetler, kolluklar, kılıç sargıları kullanıyordu ve kırmızıdan çok beyaz vardı. Belki bazıları bu fikirde değildi, ama evlerinden çok uzaktaydılar ve Caemlyn'de eğilim buydu. Kraliçe'yi destekleyenler kendilerini korumak için gruplar halinde geziyorlardı. O da dışarı çıkarlarsa.

Ama bugün farklıydı. En azından görünürde. Bugün Caemlyn Işık'ın Gölge'ye karşı zaferini kutluyordu. Bugün sahte Ejder, Tar Valon'a götürülmeden önce Kraliçe'nin önünde teşhir edilmek üzere şehre getiriliyordu.

Kimse işin bu kısmından bahsetmiyordu. Elbette Tek Güç'ü kullanabilen bir adamla, Aes Sedailerden başka kimse baş edemiyordu, ama kimse bundan bahsetmek istemiyordu. Işık Gölge'yi altetmişti ve Andor'un askerleri savaşın ön saflarındaydı. Bugün için önemli olan tek şey buydu. Bugün için, başka her şey unutulabilirdi.

Rand, bunun doğru olup olmadığını merak etti. Kalabalık şarkı söyleyerek, flamalar sallayarak, kahkahalar atarak koşuyordu, ama kırmızı sergileyen adamlar on, yirmi kişilik gruplar halinde dolaşıyordu ve yanlarında kadın ya da çocuk yoktu. Rand Kraliçe'ye sadakatini sergileyen her adama karşılık en az on beyazlı adam olduğunu düşündü. Beyaz kumaşın daha ucuz olmuş olmasını diledi ve bunu ilk kez yapmıyordu. *Ama beyaz renkle ortaya çıksaydım Gill Efendi yardım eder miydi?*

Kalabalık o kadar yoğundu ki, ittirip kaktırmalar kaçınılmazdı. Beyazpelerinler bile bugün kalabalıktaki küçük açıklıklarından mahrum kalmışlardı. Rand, kalabalığın onu İç Şehir'e taşımasına izin verirken, tüm düşmanlıkların dizginlenmediğini fark etti, birisinin üç Işığın Çocukları'ndan birine tosladığını, adamın düşmekten kendini zor kurtardığını gördü. Beyazpelerin dengesini kurduktan sonra adama öfkeyle küfretmeye başladığında bir başka adam bilinçli olarak yaklaşıp omuzlanmıştı. Sorun daha ileri gitmeden Beyazpelerin'in arkadaşları onu kenara, bir kapı aralığına sığınabilecekleri bir yere çekmişti. Üçü normal, dik bakışları ile inanmazlık dolu bakışlar arasında kararsız kalmış gibi görünmüştü. Kalabalık, hiç kimse bir şey fark etmemiş gibi akmaya devam etmişti, belki de kimse bir şey fark etmemişti.

İki gün önce kimse böyle bir şey yapmaya cesaret edemezdi. Dahası, Rand Beyazpelerin'e toslayan adamların şapkalarında beyaz rozetler taşıdığını fark etmişti. Kraliçe ile Aes Sedai danışmanına karşı olanların Beyazpelerinlere destek verdiği varsayılıyordu, ama fark etmiyordu. İnsanlar daha önce hiç akıllarına gelmeyen şeyler yapıyordu. Bugün bir Beyazpelerin'i iteklemek. Belki yarın bir Kraliçe'yi tahttan indirmek. Rand

aniden yakınında kırmızılı birkaç adam daha olmasını diledi; beyaz rozetliler ve kolluklular tarafından ittirilip kaktırılırken birden kendini çok yalnız hissetmişti.

Beyazpelerinler onlara baktığını fark ettiler ve meydan okurcasına karşılık verdiler. Rand şarkı söyleyen bir grubun onu alıp götürmesine izin verdi ve şarkılarına katıldı.

"*Aslan ileri,*

Aslan ileri,

Beyaz Aslan meydana indi.

Gölge'ye meydan okuyarak kükredi.

Aslan ileri,

İleri, muzaffer Andor."

Sahte Ejder'i Caemlyn'e getirecek yol iyi biliniyordu. O sokaklar Kraliçenin Askerleri'nden katı sıralarla ve kırmızı ceketli, mızraklı askerlerle açık tutuluyordu, ama halk omuz omuza kenarlara, hatta pencerelere ve çatılara yığılmıştı. Rand Saraya yaklaşmaya çalışarak İç Şehir'de kendine yol açtı. Logain'i Kraliçe'nin huzurunda sergilenirken görebileceğini düşünmüştü. Sahte Ejder'i ve ve Kraliçe'yi birlikte görmek... bu köydeyken asla hayal etmediği bir şeydi.

İç Şehir tepelerin üzerine inşa edilmişti ve Ogierlerin yaptıklarından çoğu korunmuştu. Yeni Şehir'in sokakları genellikle çılgın bir kilim oluşturacak şekilde, gelişigüzel yönlere uzanırken burada, toprağın doğal bir parçasıymış gibi tepelerin kıvrımlarını takip ediyordu. Uzanan inişler ve çıkışlar her dönemeçte yeni ve şaşırtıcı manzaralar sunuyordu. Neredeyse hiç yeşillik kalmadığı halde yürüyüş yolları ve anıtları ile göze hoş görünen desenler oluşturan, yukarıdan olsa bile değişik açılardan görülen parklar. Aniden ortaya çıkan, seramik kaplı duvarları güneş ışığı altında rengarenk parlayan kuleler. İnsanın gözlerinin şehrin tamamını aşıp ötedeki ovalara ve ormanlara kadar görebildiği ani yükseltiler. Hepsi, görmesine izin vermeden onu sürükleyip götüren kalabalık olmasa görmeye değerdi. Ve o kıvrımlı sokaklar çok daha ilerisini görülmeyi imkânsız kılıyordu.

Aniden bir kıvrıma sürüklendi ve Sarayı gördü. Arazinin doğal hatlarını takip eden sokaklar sarmallar çizerek buraya ulaşacak şekilde yapılmıştı, açık renkli kuleler, altın kubbeler, girift taş işlemeler, her yükseltide dalgalanan Andor bayrağı ile bir âşık masalı, tüm diğer manzaraların uğruna tasarlandığı bir merkez. Sıradan binalar gibi inşa edilmek yerine, bir heykeltıraş tarafından yontulmuş gibi görünüyordu.

Bir bakış, Rand'a Saraya daha fazla yaklaşamayacağını gösterdi. Kimsenin yaklaşmasına izin verilmiyordu. Kraliçenin Askerleri kırmızı renkte on sıra halinde Saray kapılarının önüne dizilmişlerdi. Beyaz duvarların tepesinde, yüksek balkonlarda ve kulelerde, daha fazla asker dikilmiş, yayları zırhlı göğüslerinin üzerinde aynı açıyla eğilmişti. Onlar da bir âşık masalından çıkmış gibi görünüyordu, şeref askerleri gibi, ama Rand, orada olmalarının sebebinin bu olduğuna inanmıyordu. Sokakta dizilmiş şamata yapan kalabalık neredeyse tamamen beyaz kumaşla sarılı kılıçlardan, beyaz kolluklardan ve beyaz rozetlerden oluşuyordu. Orada burada beyazlar, kırmızı bir düğümle bozuluyordu. Kırmızı üniformalı askerler onca beyaza karşı zayıf bir engel gibi görünüyordu.

Saraya daha fazla yaklaşmaya çalışmaktan vazgeçen Rand, boyunu avantaj olarak kullanabileceği bir yer aradı. Her şeyi görmek için ön sırada olması gerekmiyordu. Kalabalık devamlı hareket ediyor, insanlar öne gitmeye çalışıyor, bazıları daha iyi görebileceklerini düşündükleri noktalara seyirtiyordu. Bu değişimler sırasında kendini sokaktan üç sıra arkada buldu ve mızraklı askerler dahil önündeki herkes ondan daha kısaydı. Neredeyse herkes. Bunca bedenin sıkıştırması yüzünden ter içinde kalan kalabalık iki yandan bastırıyordu. Arkasındakiler görememekten şikayet ediyor, yanından geçmek için eğiliyorlardı. Rand iki yanındakilerle birlikte aşılmaz bir duvar oluşturarak yerini korudu. Kendinden hoşnuttu. Sahte Ejder geçerken adamın yüzünü açıkça görebilecek kadar yakında olacaktı.

Sokağın karşısında, Yeni Şehir'in kapılarına doğru, tıklım tıkış kalabalıktan bir dalga geçti; dönemeçte insanlar bir şeyin geçmesi için yol vermek üzere kenara çekiliyorlardı. Bugün hariç her gün Beyazpelerinleri takip eden açıklığa benzemiyordu. İnsanlar irkilerek geriliyorlar, sonra yüzleri tatsız tatsız buruşuyordu. Yoldan çekilmek için arkalarındakini

ittiriyor, yüzlerini geçen şeyden kaçırıyorlar, ama göz ucuyla gelip geçene kadar izliyorlardı.

Kargaşayı başka gözler de fark etti. Ejder'in gelişinin beklentisi içinde, artık beklemek dışında yapacak hiçbir şeyi kalmayan kalabalık, her şeyi yorum yapmaya değer buluyordu. Rand, Aes Sedailerden Logain'in kendisine kadar değişen yorumlar duydu. Hatta bazı kaba yorumlar erkeklerden kahkahalar, kadınlardan küçümseme dolu burun çekmeler getirdi.

Dalga, kalabalığın içinde dolandı, sokağın kenarına yaklaştı. Kimse geçen şeye yol açmakta tereddüt etmiyor gibiydi, kalabalık boşalan yeri doldurmak için kıpırdanıyordu, avantajlı bir noktayı kaybetmeye mal olsa bile. Sonunda, Rand'ın tam karşısında kalabalık kırmızı ceketli askerleri ittirerek sokağa doğru kabardı ve açıldı. Tereddüt içinde açığa çıkan kambur şekil, bir insandan çok bir paçavra yığınına benziyordu. Rand, çevresinde tiksinti dolu mırıltılar duydu.

O perişan adam sokağın uzak ucunda durdu. Yırtık, kirden kaskatı başlığı bir şey arıyor, dinliyor gibi bir o yana, bir bu yana döndü. Birden sessiz bir haykırış kopardı ve pis, pençe gibi elini uzatıp doğrudan Rand'a işaret etti. Aniden böcek gibi sokağı geçmeye başladı.

Dilenci. Hangi talihsizlik adamın kendisini bu şekilde bulmasına izin vermişse, Rand aniden, Karanlıkdostu ya da değil, onunla yüz yüze gelmek istemediğine karar verdi. Dilencinin gözlerini derisine değen yağlı su gibi hissediyordu. Özellikle de adamın burada, şiddetin eşiğindeki bir kalabalığın içinde yaklaşmasını istemiyordu. Biraz önce gülen sesler, Rand ittirip geçerken, sokaktan uzaklaşırken küfretmeye başladı.

Rand ittirip kaktırmak zorunda kaldığı kalabalığın, pis adamın önünde kendiliğinden açılacağını bilerek acele etti. Kalabalığın içinden kendine yol açmaya çalışırken sendeledi, düşecek oldu, ama sonunda aniden kendini kurtardı. Denge kurmak için kollarını sallayarak koşmaya başladı. İnsanlar ona işaret ettiler, zıt yöne giden bir o vardı ve bunu koşarak yapıyordu. Peşinden bağırışlar geldi. Pelerini arkasında dalgalanarak kırmızı kumaşa sarılmış kılıcını açığa çıkardı. Bunu fark ettiği zaman hızını artırdı. Kraliçe'yi destekleyen ve koşarak kaçan yalnız biri, bugün bile olsa beyaz

rozetli kalabalığı kovalamaya teşvik edebilirdi. Rand uzun bacaklarının taş döşeli sokaklarda mesafeleri tüketmesine izin vererek koştu. Bağırışlar arkasında yok olana kadar, kendisine nefes nefese bir duvara yaslanma izni vermedi.

Hâlâ İç Şehir'de olduğu dışında nerede olduğunu bilmiyordu. O kıvrımlı sokaklarda kaç dönemeç geçtiğini hatırlamıyordu. Yine koşmaya hazır, geldiği yöne baktı. Sokakta yalnızca tek bir kadın vardı, pazar sepeti kolunda, sakin sakin yürüyen bir kadın. Şehirdeki başka herkes sahte Ejder'i görmek için toplanmıştı. *Beni takip etmiş olamaz. Onu arkada bırakmış olmalıyım.*

Dilenci vazgeçmeyecekti; bundan emindi, ama bunun nedenini, bilmiyordu. O perişan şekil, o sırada kalabalığın içinde ilerliyor, arıyor olmalıydı ve eğer Rand, Logain'i görmek için geri dönerse onunla karşılaşma tehlikesini göze almış olacaktı. Bir an Kraliçenin Takdisi'ne geri dönmeyi düşündü, ama Kraliçe'yi görme fırsatını bir daha bulamayacağından emindi ve sahte bir Ejder görmek için bir daha fırsat çıkmayacağını umuyordu. Bir Karanlıkdostu bile olsa kambur bir dilencinin onu saklanmaya zorlaması korkakça bir şeymiş gibi görünüyordu.

Düşünerek çevresine bakındı. İç Şehir'de inşa edilen binalar alçaktı, bu yüzden belli noktalardan bakınca manzara kesintisiz uzanıyordu. Alayın sahte Ejder'le beraber geçmesini görebileceği yerler olmalıydı. Kraliçe'yi göremese bile Logain'i görebilirdi. Aniden karar vererek yola çıktı.

Bir sonraki saat boyunca bunun gibi çok yer buldu, ama her biri alayın yolundaki izdihamdan kaçınmaya çalışan insanlarla tıkabasa doluydu. Beyaz rozetler ve kolluklardan katı bir cephe oluşturmuşlardı. İçlerinde hiç kırmızı yoktu. Böyle bir kalabalığın içinde kılıcının nasıl bir tepki çekeceğini düşünen Rand dikkatle, hızla uzaklaştı.

Yeni Şehir'den bağırışlar yükseldi, haykırışlar, boru sesleri, davulların askeri temposu. Logain ve eşlikçileri Caemlyn'e girmiş, Saraya doğru ilerliyorlardı.

Morali bozulan Rand, boş sokaklarda dolandı. Hâlâ Logain'i görecek bir yer bulmayı umuyordu. Gözleri yürümekte olduğu yoldan yükselen, üzerinde bina bulunmayan bir yamaca takıldı. Normal bir baharda yamaç

çiçekler ve çimenlerde dolu olurdu, ama şimdi tepesindeki yüksek duvara kadar kahverengiydi. Duvarın arkasında ağaçların tepeleri görülebiliyordu.

Sokağın bu kısmı harika bir manzara için tasarlanmamıştı, ama ileride, çatıların üzerinde, Beyaz Aslan flamaları rüzgârda dalgalanan Saray'ın kulelerinden bazılarını görebiliyordu. Rand yolun, gözden kaybolduğu tepeyi dolandıktan sonra nereye gittiğinden emin değildi, ama aniden tepedeki duvar aklına geldi.

Davul ve boru sesleri yaklaşıyor, bağırışlar, yükseliyordu. Hevesle yamacı tırmandı. Tırmanılmak için yapılmamıştı, ama çizmelerini ölü çimenlere gömerek, yapraksız çalılara tutunarak kendisini yukarı çekti. Gösterdiği çabadan çok hissettiği hevesle nefes nefese, duvara kalan son birkaç adımı emekleyerek aştı. Duvar tepesinde yükseliyordu, boyunun iki katı, hatta daha yüksekti. Hava, dövülen davullarla gürlüyor, boru sesleri ile çınlıyordu.

Duvarın örüldüğü taşlar doğal hallerinde bırakılmışlardı, dev bloklar yerlerine öyle iyi oturmuştu ki, birleşme yerleri zar zor görülebiliyordu, kabalığı neredeyse doğal bir uçurum duvarı gibi görünmesine sebep oluyordu. Rand sırıttı. Kum Tepeleri'nin ötesindeki uçurumlar daha yüksekti ve onlara Perrin bile tırmanabiliyordu. Elleri kayanın üzerindeki tutunma yerlerini aradı, çizmeli ayakları yarıklar buldu. Tırmanırken davullar onunla yarış etti. Rand onların kazanmasına izin vermeyi reddetti. Onlar Saraya ulaşamadan, o duvarın tepesine ulaşacaktı. Telaşı içinde taşlar ellerini yırttı ve pantolonunun arkasından dizlerini çizdi, ama Rand kollarını duvarın tepesine attı ve bir zafer duygusu ile kendini yukarı çekti.

Telaşla dönüp duvarın üstündeki düz, dar yere oturdu. Yüksek bir ağacın yapraklı dalları başının üzerinden uzanıyordu, ama Rand bunu düşünecek durumda değildi. Kiremit çatıların üstünden bakıyordu, ama duvardan gördüğü manzara açıktı. Birazcık eğildi ve Saray kapısını, orada dizilmiş duran Kraliçenin Askerleri'ni ve beklenti içindeki kalabalığı gördü. *Beklenti içinde.* Bağırışları davulların ve boruların gümbürtüsü içinde boğuluyordu, ama yine de bekliyorlardı. Rand sırıttı. *Ben kazandım.*

Yerine yerleşirken alayın ilk kısmı Saraydan önceki son dönemeci dolandı. İlk önce yirmi sıra borucu çıktı, havayı zafer dolu feryatlarla, bir zafer

tezahüratı ile yardı. Arkalarında, aynı sayıda davul gök gürültüsü gibi kükredi. Sonra, Caemlyn sancakları geldi, atlıların taşıdığı, kırmızı üzerine beyaz aslanlar. Arkasından Caemlyn askerleri belirdi, parlak zırhlar içinde, mızraklarını gururla kaldıran, kırmızı flamaları dalgalanan dizi dizi atlılar. Arkalarından üç kat daha fazla kargıcı ve okçu geldi, ve atlılar bekleyen askerlerin arasından geçip Saray kapılarından içeri girdikten sonra gelmeye devam ettiler.

Piyadelerin sonuncusu da köşeyi döndükten sonra, arkalarında büyük bir araba belirdi. Dörtlü gruplar halinde on altı at tarafından çekiliyordu. Arkasında, demir parmaklıklı iri bir kafes vardı ve her köşede iki kadın oturmuş, alay ve kalabalık yokmuş gibi dikkatle kafesi izliyordu. Aes Sedailer, Rand emindi. Araba ile piyadeler arasında, her iki yanda, pelerinleri dalgalanan ve göz aldatan bir düzine Muhafız at sürüyordu. Aes Sedailer kalabalığı görmezden geliyorsa bile, Muhafızlar sanki onlardan başka nöbetçi yokmuş gibi kalabalığı dikkatle tarıyorlardı.

Bütün bunların yanında, Rand'ın dikkatini çeken kafesteki adam oldu. Logain'in yüzünü dilediği gibi görecek kadar yakın değildi, ama aniden arzu ettiği kadar yakın olduğunu düşündü. Sahte Ejder uzun boylu bir adamdı, geniş omuzlarında dalgalanan, uzun, koyu renk saçları vardı. Arabanın sallanmasına kargılık bir elini tepesindeki parmaklıklara koymuş, dik duruyordu. Giysileri sıradan görünüyordu, herhangi bir çiftçi köyünde dikkat çekmeyecek bir pelerin, ceket ve pantolon. Ama onları giyme tarzı... Duruşu... Logain her santimetresi ile bir kraldı. Kafes yoktu sanki. Başı ve sırtı dikti, kalabalığa sanki onu şereflendirmek için gelmişler gibi bakıyordu. Ve bakışları nereye dönerse, oradaki insanlar susuyor, huşu içinde ona bakıyorlardı. Logain'in gözleri onları bıraktıktan sonra, sessizliklerini telafi etmek ister gibi iki kat öfkeyle bağırıyorlardı, ama bu ne adamın duruşunu, ne de onunla beraber ilerleyen sessizliği etkiliyordu. Araba Saray kapılarından geçerken adam dönüp toplanan yığınlara baktı. Ona, sözcüksüz bir uluma, hayvani bir nefret ve korku dalgası ile karşılık verdiler. Saray onu yutarken Logain başını arkaya attı ve güldü.

Arabanın arkasından sahte Ejderle savaşan ve onu alteden diğerlerini temsil eden sancaklar taşıyan başka birlikler geçti. Illian'ın Altın Arılar'ı, Tear'ın üç Beyaz Hilal'i, Cairhien'in Doğan Güneş'i ve başka uluslar ve

şehirlerin, ihtişamlarını kükreyecek kendi Boruları ve kendi davulları ile gelen büyük adamların sancakları. Logain geçip gittikten sonra etkisizdi.

Rand kafesli adamı son bir kez görebilmek için biraz daha eğildi. Yenilmişti, *değil mi? Işık, yenilmiş olmasa lanet bir kafeste olmazdı.*

Dengesini yitirdi, kaydı ve duvarın tepesine tutunup dengesini buldu. Logain gittikten sonra, taşın avuçlarını ve parmaklarını çizdiği yerlerdeki yangının farkına vardı. Ama imgelerden kurtulamıyordu. *Kafes ve Aes Sedailer. Yenik düşmemiş Logain.* Kafese rağmen bu altedilmiş bir adam değildi. Ürperdi ve acıyan ellerini kalçalarına sürttü.

"Aes Sedailer neden nöbet tutuyor?" diye sordu yüksek sesle.

"Gerçek Kaynak'a dokunmasını engelliyorlar, aptal."

Bakmak için kızın sesine doğru hızla başını çevirdi ve aniden dengesini kaybetti. Geriye devrildiğini fark edecek kadar zamanı ancak bulabildi, sonra başına bir şey çarptı ve kahkahalar atan bir Logain onu dönüp duran karanlıkta kovalamaya başladı.

40. BÖLÜM

Ağ Daralıyor

Rand, Logain ve Moiraine ile aynı masada oturduğunu sandı. Aes Sedai ve sahte Ejder onu sessizce izleyerek oturuyordu ve ikisi de diğerinin orada olduğunu bilmiyor gibiydi. Rand aniden odanın duvarlarının belirsizleştiğini, solarak grileştiğini fark etti. İçinde bir panik hissetti. Her şey kayboluyor, bulanıklaşıyordu. Masaya tekrar baktığında, Moiraine ve Logain yok olmuş, onların yerini Ba'alzamon almıştı. Rand'ın bedeni aciliyet hissi ile titriyordu; kafasının içinde gittikçe daha yüksek sesle vızıldıyordu. Vızıltı kulaklarını döven kanın sesi oldu.

İrkilerek doğrulup oturdu. İnledi, sallanarak başını tuttu. Tüm kafatası acıyordu; sol eli saçlarında yapış yapış bir ıslaklık buldu. Yerde, yeşil çimenlerin üzerinde oturuyordu. Bu onu bir şekilde rahatsız etti, ama başı dönüyor, baktığı her şey sallanıyordu ve tek düşünebildiği başının dönmesi durana kadar uzanmaktı.

Duvar! Kızın sesi!

Bir elini çimenlere dayayarak dengesini buldu ve yavaşça çevresine bakındı. Yavaş hareket etmek zorundaydı; başını hızlı çevirmeye çalıştığında her şey yine dönmeye başlıyordu. Bir bahçe ya da parktaydı; taş döşeli bir yürüyüş yolu dolanarak iki metre ötedeki, çiçek kaplı çalıların

arasında kayboluyordu. Yanında taş bir sıra ve sıraya gölge yapan yapraklı bir çardak vardı. Duvarın öte tarafına düşmüştü. *Ya kız?*

Ağacı arkasında buldu. Kız ağaçtan aşağı iniyordu. Kız yere ulaştı, Rand'a döndü ve Rand gözlerini kırpıştırarak inledi. Açık renk kürkle çevrilmiş mavi, kadife bir pelerin kızın omuzlarına atılmıştı. Başlığı beline kadar uzanıyor, tepesinden küçük, gümüş çanlar sarkıyordu. Kız hareket ettikçe çanlar şıngırdıyordu. Uzun, kızıl-altın buklelerini gümüş bir ağ sarıyor, kulaklarından zarif, gümüş küpeler sarkıyor, ağır bir gümüş zincir üzerinde koyu yeşil, Rand'ın zümrüt olduğunu düşündüğü taşlar boynunda asılı duruyordu. Açık mavi elbisesinin üzerinde ağacın bıraktığı lekeler vardı, ama elbise yine de ipekti ve girift işlemelerle süslenmişti. Eteğinde krem rengi pileler vardı. Geniş bir gümüş örgü kemer belini sarıyor, elbisesinin altından kadife terlikler görünüyordu.

Rand hayatı boyunca, bu şekilde giyinmiş yalnızca, iki kadın görmüştü: Moiraine ve Mat ile onu öldürmeye çalışan Karanlıkdostu kadın. Rand kimin bu giyimle ağaçlara tırmanacağını hayal edemiyordu, ama önemli biri olduğundan emindi. Kızın ona bakma tarzı da bu izlenimi güçlendiriyordu. Kız bahçesine bir yabancının düşmesinden hiç de rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Onda, Rand'ın aklına Nynaeve'i ya da Moiraine'i getiren bir kendine hakimiyet vardı.

Rand başını belaya sokup sokmadığını, kızın onları meşgul edecek başka şeyler varken Kraliçenin Askerleri'ni çağırabilecek biri olup olmadığını merak etmeye o kadar dalmıştı ki, süslü elbisesinin ve azametli tavırlarının ötesine bakıp kızın kendisini görmesi birkaç dakikasını aldı. Kız belki ondan iki, üç yaş daha küçüktü, bir kız için uzun boyluydu ve güzeldi. Yüzü güneş rengi buklelerle kaplı mükemmel bir ovaldi, dudakları dolgun ve kırmızıydı, gözleri Rand'ın inanabileceğinden daha maviydi. Boyu, yüzü ve bedeni ile Egwene'den çok farklıydı, ama aynı ölçüde güzeldi. Rand vicdan azabı duydu, ama kendi kendine, gözlerin görebildiğini inkar etmenin, Egwene'i Caemlyn'e daha hızlı ya da daha büyük güven içinde getiremeyeceğini söyledi.

Ağaçtan tırmanma sesleri geldi ve kabuk parçaları düştü, ardından bir oğlan kızın arkasında yere atladı. Oğlan kızdan bir baş uzundu ve biraz daha büyüktü, ama yüzü ve saçları kızın akrabası olduğunu gösteriyordu.

Ceketi ve pelerini kırmızı, beyaz ve altın rengiydi, işlemelerle doluydu ve erkek giysileri olduğu düşünülürse, kızın giysilerinden daha süslüydü. Bu Rand'ın endişesini artırdı. Sıradan bir erkek ancak festival günlerinde böyle giyinirdi, ama yine de bu kadar görkemli olmazdı. Burası sıradan bir halk parkı değildi. Belki askerler izinsiz girenlerle uğraşmayacak kadar meşgul olurlardı.

Oğlan, belindeki hançeri yoklayarak kızın omzunun üzerinden Rand'ı inceledi. Kullanmayı düşündüğünden değil, endişeliyken alışkanlıkla yaptığı bir hareket gibi görünüyordu. Ama tamamen değil. Oğlanda da kızdaki aynı kendine hakimiyet vardı ve ikisi de Rand'a çözülmesi gereken bir bilmece gibi bakıyordu. Rand en azından, kızın, çizmelerinden pelerinine, onun hakkındaki her şeyi sınıflandırıp sakladığı hissine kapıldı.

"Annem öğrenirse başımız beladan kurtulmayacak, Elayne," dedi oğlan aniden. "Bize odalarımızda kalmamızı söyledi, ama senin Logain'i görmen şarttı, değil mi? Bak şimdi neye bulaştık?"

"Sessiz ol, Gawyn." Kızın oğlandan daha küçük olduğu açıktı, ama oğlanın itaat edeceğini bilir gibi konuşmuştu. Oğlan daha söyleyecek şeyleri varmış gibi kendisi ile mücadele etti, ama sessizliğini korudu. "Sen iyi misin?" dedi kız aniden.

Kızın kendisi ile konuştuğunu anlamak Rand'ın bir dakikasını aldı. Anladığı zaman, ayağa kalkmaya çalıştı. "İyiyim. Yalnızca..." Sendeledi ve bacakları tutmaz oldu. Hızla yere oturdu. Başı dönüyordu. "Duvara tırmanıp giderim," diye mırıldandı. Bir kez daha ayağa kalkmaya çalıştı, ama kız elini omzuna koydu ve kalkmasına izin vermedi. Rand'ın başı o kadar dönüyordu ki, bu hafif baskı bile onu yerinde tutmaya yetti.

"Yaralanmışsın." Kız zerafetle yanında diz çöktü. Parmakları nazikçe başının sol tarafındaki, kanla yapış yapış olmuş saçları araladı. "Düşerken bir dala çarpmış olmalısın. Kafandan başka bir şey kırılmamışsa kendini şanslı saymalısın. Tırmanmak konusunda senin kadar yeteneklisini gördüğümü sanmıyorum, ama düşmek konusunda o kadar iyi değilsin."

"Ellerin kanlanacak," dedi Rand, geri çekilerek.

Kız, Rand'ın başını kararlılıkla ulaşabildiği bir yere çekti. "Kıpırdama." Sesi keskin değildi, ama yine de itaat edilmeyi beklediğini gösteren bir ton vardı. "Işık'a şükür çok kötü görünmüyor." Pelerininin içindeki ceplerden minik şişeler ve kağıt paketler çıkardı. Bir avuç dolusu sargı bezi ile bitirdi.

Rand şaşkınlık içinde çıkanlara baktı. Bu bir Hikmet'in taşımasını bekleyeceği türden bir koleksiyondu, bu kız gibi giyinmiş birinin değil. Kızın elleri kanlanmıştı, ama bundan rahatsız olmuşa benzemiyordu.

"Bana su mataranı ver, Gawyn," dedi kız. "Bunu temizlemeliyim."

Gawyn isimli oğlan kemerindeki deri matarayı çözdü ve kıza uzattı, sonra kollarını dizlerine dolayarak rahatça Rand'ın ayak ucunda çöküp oturdu. Elayne alışık ellerle işine devam etti. Rand, kız kafasındaki kesiği temizlerken soğuk su canını acıtınca irkilmedi, ama kız bir eliyle, yine çekilmeye çalışıp işi berbat etmesini beklermiş gibi kafasını tutmuştu. Ardından, şişelerden birinden alıp sürdüğü merhem acısını dindirme konusunda neredeyse Nynaeve'in hazırladıkları kadar iyiydi.

Kız çalışırken Gawyn sakin sakin gülümsedi. Sanki o da Rand'ın irkilmesini, hatta kaçmasını bekliyordu. "Hep sokak kedileri, kanadı kırık kuşlar buluyor. Üzerinde çalıştığı ilk insan sensin." Tereddüt etti, sonra ekledi. "Alınma. Sana sokak çocuğu demek istemedim." Bu bir özür değildi, yalnızca gerçeklerin ifadesi idi.

"Alınmadım," dedi Rand katı katı. Ama çift sanki Rand ürkek bir atmış gibi davranıyordu.

"Ne yaptığını biliyor," dedi Gawyn. "En iyi öğretmenlerin elinde yetişti. Bu yüzden korkma, iyi ellerdesin."

Elayne şakağına sargıyı bastırdı ve kemerinden ipek, mavi, krem ve altın rengi bir eşarp çıkardı. Bu, Emond Meydanı'ndaki herhangi bir kız için kıymetli bir festival süsü olurdu. Elayne, sargı bezini yerinde tutmak için eşarbı beceriyle Rand'ın başına dolamaya başladı.

"Bunu kullanamazsın," diye itiraz etti Rand.

Kız, eşarbı sarmaya devam etti. "Sana kıpırdama dedim," dedi sakin sakin.

Rand Gawyn'e baktı. "Herkesin hep söylediklerini yapmasını mı bekler?"

Genç adamın yüzünden bir şaşkınlık dalgası geçti ve ağzı dalga geçercesine gerildi. "Çoğunlukla evet. Ve çoğunlukla da dedikleri yapılır."

"Şunu tut," dedi Elayne. "Ben bağlarken elini oraya koy..." Kız ellerini görünce çığlık attı. "Bunu düşerken yapmış olamazsın. Tırmanmaman gereken yere tırmanırken yapmış olman daha olası." Düğümü bitirdikten sonra, ne kadar az su kaldığı hakkında mırıldanarak Rand'ın avuçlarını önünde açtırdı. Su elindeki çizikleri yaktı, ama kızın dokunuşu şaşırtıcı ölçüde nazikti. "Bu sefer kıpırdama."

Merhem şişesi yine ortaya çıktı. Kız ince bir merhem tabakasını çiziklerin üzerine yaydı. Tüm dikkatini merhemi yedirirken Rand'ın canını yakmamaya vermişti. Kız kesilen yerlere merhem sürerken Rand'ın avuçlarına bir serinlik yayıldı.

"Çoğunlukla, o ne derse tam olarak onu yaparlar," diye devam etti Gawyn, kızın başının üzerinden sevgiyle sırıtarak. "Çoğu insan. Annem değil, elbette. Elaida da değil. Hele Lini hiç değil. Lini dadısıydı. Daha küçükken incir çaldığın için seni sopalayan birine emir veremezsin. Bir de o kadar küçük değilken." Elayne başını, ona tehlikeli bir bakış fırlatacak kadar kaldırdı. Delikanlı boğazını temizledi ve dikkatle yüz ifadesini kontrol altına aldı, sonra devam etti. "Va Gareth, elbette. Kimse Gareth'a emir veremez."

"Annem bile," dedi Elayne, başını yine Rand'ın ellerine eğerek. "Annem önerilerde bulunur ve Gareth o önerileri hep yerine getirir, ama annemin ona emir verdiğini hiç duymadım." Başını iki yana salladı.

"Bu seni neden şaşırtıyor, anlamıyorum," diye yanıt verdi Gawyn kıza. "Sen bile Gareth'a ne yapması gerektiğini söylemeye kalkışmıyorsun. Üç Kraliçe'ye hizmet etti ve iki Kraliçe için General Kumandan ve Baş Prens Naip olarak görev yaptı. Andor Tahtı'nı Kraliçe'den daha fazla temsil ettiğini düşünenler bile var."

"Annem onunla evlenmeli," dedi kız dalgın dalgın. Dikkati Rand'ın ellerindeydi. "Evlenmek istiyor; benden saklayamaz. Çok sorunu çözerdi."

Gawyn başını iki yana salladı. "Ama önce ikisinden biri boyun eğmeli. Annem yapamaz, Gareth da yapmaz."

"Annem ona emir verirse..."

"İtaat eder. Sanırım. Ama annem emir vermez. Vermeyeceğini biliyorsun."

Aniden dönüp Rand'a baktılar. Rand nerede olduğunu unutmuş gibi görünüyordu. "Kim...?" Durup dudaklarını ıslattı. "Anneniz kim?"

Elayne'in gözleri şaşkınlık içinde irileşti, ama Gawyn sözlerini daha da sarsıcı kılan sıradan bir sesle konuştu. "Morgase, Işık'ın lütfuyla Andor Kraliçesi, Alemin Koruyucusu, Halkının Savunucusu, Trakand Ailesinin Başı."

"Kraliçe," diye mırıldandı Rand. Şaşkınlık, sersemletici dalgalar halinde içinde yayılıyordu. Bir an başının yine dönmeye başlayacağını sandı. *Dikkat çekme*. Yalnızca Kraliçe'nin bahçesine düş ve Kız-veliaht'ın bir şifacı gibi ellerini tedavi etmesine izin ver. Kahkaha atmak istedi ve paniğe kapılmak üzere olduğunu anladı.

Derin bir nefes alarak telaşla ayağa kalktı. Koşmaya başlamamak için kendine zor hakim oldu, ama uzaklaşma, orada olduğunu başka hiç kimse öğrenmeden kaçma ihtiyacı içini doldurmuştu.

Elayne ve Gawyn onu sakinlik içinde izliyordu. Ayağa fırladığında zerafetle, hiç acele etmeden doğruldular. Rand, başındaki eşarbı çıkarmak için elini kaldırdı, ama Elayne dirseğini yakaladı. "Kes şunu. Yine kanamaya başlayacak." Sesi hâlâ sakindi, hâlâ dediğinin yapılacağından emindi.

"Gitmeliyim," dedi Rand. "Duvara tırmanırım ve..."

"Gerçekten de biliniyordun." Kız ilk defa Rand kadar şaşkın göründü. "Yani nerede olduğunu bilmeden, Logain'i görmek için duvara mı tırmandın? Aşağıdaki sokaklardan daha rahat izleyebilirdin."

"Ben... ben kalabalıklardan hoşlanmam," diye mırıldandı Rand. Telaşla ikisine ayrı ayrı eğildi. "Bana izin verirseniz, ah... Leydim." Hikâyelerde, kraliyet sarayları birbirine Lord, Leydi, Majesteleri, Ekselansları diyen insanlarla dolu olurdu, ama Kız-veliaht için doğru hitap tarzının ne olduğunu işitmişse bile, hatırlayacak kadar açık düşünemiyordu. Uzaklaşma ihtiyacı dışında hiçbir şeyi açık düşünemiyordu. "Eğer bana izin verirseniz,

hemen gideyim. Ah... teşekkür ederim... şey için..." Başındaki eşarba dokundu. "Teşekkür ederim."

"Bize ismini söylemeden mi?" dedi Gawyn. "Elayne'in zahmeti için kötü bir karşılık. Beni meraklandırdın. Konuşman Andorlu gibi, ama Caemlyn'den değil kesinlikle, ve görünüşün... Eh, sen bizim isimlerimizi biliyorsun. Görgü kuralları, ismini bize söylemeni gerektirir."

Rand özlemle duvara bakarak, ne yaptığını düşünmeden ismini söyledi, hatta "İki Nehir'deki Emond Meydanı'ndan," diye de ekledi.

"Batıdan," diye mırıldandı Gawyn. "Çok, çok batıdan."

Rand, keskin gözlerle ona baktı. Genç adamın sesinde şaşkınlık vardı ve Rand döndüğünde yüzünde de aynı ifadeyi yakaladı. Ama Gawyn hemen hoş bir şekilde gülümsedi ve Rand doğru görüp görmediğinden kuşku duydu.

"Tütün ve yün," dedi Gawyn. "Alem'in her bölgesinin ana ürünlerini bilmem gerekiyor. Her ülkenin de. Eğitimimin parçası. Ana ürünler ve zanaatler, insanların nasıl göründüğü. İki Nehirlilerin inatçı olduğu söylenir. Seni buna layık görürlerse önderliğini kabul ederler, ama ne kadar çok zorlarsan, topuklarını yere o kadar çok gömerler. Elayne kocasını oradan seçmeli. Ayaklarının altında ezilmemek için taş gibi iradesi olan bir erkek olmalı."

Rand ona bakakaldı. Elayne de bakıyordu. Gawyn her zamanki gibi kendine hakim görünüyordu, ama saçmalıyordu. *Neden?*

"Bütün bunlar da ne demek oluyor?"

Sesin aniliği karşısında üçü birden sıçradı ve sese doğru döndü.

Karşılarında duran genç adam, Rand'ın gördüğü en yakışıklı erkekti, erkek olmak için neredeyse aşırı yakışıklı bile sayılabilirdi. Uzun boylu ve inceydi, ama hareketleri kırbaç gibi bir güç ve kendinden eminlik yansıtıyordu. Saçları ve gözleri siyahtı, Gawyn'inkinden biraz daha az süslü kırmızı ve beyaz giysilerini, hiç önemi yokmuş gibi taşıyordu. Bir eli kılıcının kabzasındaydı ve gözleri Rand'a dikilmişti.

"Ondan uzak dur, Elayne," dedi adam. "Sen de, Gawyn."

Elayne, Rand'ın önüne, onunla yeni gelenin arasına adım attı. Başı dik, yüzü her zamankinden daha güvenliydi. "O annemin sadık bir kulu ve Kraliçe'nin iyi bir adamı. Ve benim korumam altında, Galad."

Rand, Kinch Efendi'den ve Gill Efendi'den duyduklarını hatırlamaya çalıştı. Galadedrid Damodred, doğru hatırlıyorsa, Elayne ve Gawyn'in üvey kardeşiydi; üçünün babası aynıydı. Kinch Efendi Taringail Damodred'i pek sevmiyor gibiydi, Rand'ın dinlediği hiç kimse sevmiyordu ama oğlu, şehirdeki konuşmalara bakılırsa, hem beyaz, hem kırmızı kuşananlarca beğeniliyordu.

"Sokaktan topladıklarını sevdiğini biliyorum, Elayne," dedi ince adam makul bir tavırla, "ama bu adamın silahı var ve hiç de saygın görünmüyor. Bugünlerde ne kadar ihtiyatlı olsak kârdır. Eğer Kraliçe'nin sadık bir kulu ise, burada, ait olmadığı bir yerde ne işi var? Bir kılıcın sargılarını değiştirmek kolay iştir, Elayne."

"Benim konuğum olarak burada, Galad, ve onun kefili olurum. Kiminle, ne zaman konuşacağıma karar verebileceğini düşündüğüne göre, yoksa kendini dadım olarak mı görüyorsun?"

Kızın sesi küçümseme doluydu, ama Galad etkilenmiş görünmedi. "Yaptıklarını kontrol etme hakkım olduğunu iddia etmediğimi biliyorsun, Elayne, ama bu... konuğun uygun biri değil ve bunu sen de benim kadar biliyorsun. Gawyn, onu ikna etmeme yardım et. Annemiz..."

"Yeter!" diye payladı Elayne. "Yaptıklarımı kontrol etme hakkın olmadığı konusunda haklısın. Onları yargılama hakkına da sahip değilsin. Artık çekilebilirsin. Şimdi!"

Galad Gawyn'e üzgün bir bakış fırlattı; aynı zamanda hem yardım istiyor, hem Elayne'in yardım edilemeyecek kadar dikbaşlı olduğunu ifade ediyordu, ama kız tam ağzını tekrar açarken, resmi bir tavırla, ama aynı zamanda bir kedi kadar zarif, eğilerek selam verdi, bir adım geriledi, sonra döndü ve taş döşeli yolda uzaklaştı. Uzun bacakları onu hızla çardağın ötesine taşıdı.

"Ondan nefret ediyorum," dedi Elayne. "Kötü ve kıskanç."

"Bu konuda fazla ileri gidiyorsun, Elayne," dedi Gawyn. "Galad kıskançlığın ne demek olduğunu bilmez. İki kez hayatımı kurtardı, üstelik ikisinde de kılını kıpırdatmasa kimse bilmezdi. Hiçbir şey yapmasa, şimdi benim yerime o Kılıcın İlk Prensi olacaktı."

"Asla, Gawyn. Asla Galad'ı seçmezdim. Başka herhangi biri olabilirdi. En düşük ahır uşağı bile." Aniden gülümsedi ve ağabeyine numaradan, sert sert baktı. "Emir vermeye bayıldığımı söylersin. Eh, sana hiçbir şey olmamasını emrediyorum. Taç giyerken Kılıcın İlk Prensi'nin sen olmanı emrediyorum - Işık aşkına o gün çok uzak olsun!- ve Andor ordularını, Galad'ın hayalinde bile göremeyceği bir onur ile yönetmeni emrediyorum."

"Emriniz başım üstüne, Leydim." Gawyn bir kahkaha attı, Galad'ın eğilişini taklit etti.

Elayne, Rand'a kaşlarını çatarak düşünceli düşünceli baktı. "Şimdi, seni bir an önce buradan çıkarmalıyız."

"Galad hep doğru olan şeyi yapar," diye açıkladı Gawyn, "yapmaması gerektiği zamanlarda bile. Bu durumda, bahçelerde bir yabancı bulduğunda yapılması gereken şey Saray askerlerine haber vermektir. Ve şu anda Galad'ın bunu yapmak üzere yolda olduğunu tahmin ediyorum."

"O zaman duvara tırmansam iyi olacak," dedi Rand. *Bugün fark edilmemem iyi oldu! Tabela taşısam daha iyiydi!* Duvara döndü, ama Elayne kolunu yakaladı.

"Ben ellerin için o kadar zahmet çektikten sonra olmaz. Ellerini yine çizeceksin, sonra da arka sokak kocakarılarından birinin, Işık bilir ne sürmesine izin vereceksin. Bahçenin diğer yanında küçük bir kapı var. Üzerinde sarmaşıklar büyümüş ve benden başka kimse orada olduğunu hatırlamıyor."

Rand aniden döşeme taşları boyunca yaklaşan ayak sesleri duydu.

"Çok geç," diye mırıldandı Gawyn. "Gözden kaybolur kaybolmaz koşmaya başlamış olmalı."

Elayne bir küfür salladı ve Rand'ın kaşları kalktı. Aynısını Kraliçenin Takdisi'nde bir ahır uşağından duymuştu ve o zaman da şok geçirmişti. Bir

sonraki an kız yine serinkanlılıkla kendine hakim oldu.

Gawyn ve Elayne, oldukları yerde durmaktan memnun görünüyorlardı, ama Rand Kraliçenin Askerleri'ni aynı kayıtsızlıkla beklemeyi güç buldu. Bir kez daha, askerler gelene kadar yarısından daha yükseğe tırmanamayacağını bile bile duvara yönelecek oldu. Yerinde duramıyordu.

O üç adım atamadan kırmızı üniformalı adamlar fırladı, yolda koşarlarken zırhları güneşin ışığını yansıtıyordu. Kırmızı üniformalar ve parlak çelikten oluşmuş dalgalar gibi, her yönden başka askerler geldi. Bazıları kılıçlarını çektiler, diğerleri çizmelerini yere koyar koymaz yaylarını kaldırdılar ve tüylü oklarını yerleştirdiler. Parmaklıklı yüz zırhlarının arkasında tüm gözler sertti ve geniş uçlu okların hepsi Rand'a doğrultulmuştu.

Elayne ve Gawyn aynı anda sıçradılar ve kollarını açarak kendilerini Rand'a siper ettiler. Rand kıpırdamadan durdu, ellerini kılıçtan uzakta, kolayca görülebilecek şekilde kaldırdı.

Ayak sesleri ve yayların gıcırtısı havada hâlâ asılıyken, askerlerden biri, altın düğüm taşıyan bir subay bağırdı, "Leydim, Lordum, eğilin, çabuk!"

Uzattığı kollarına rağmen Elayne azametle dikildi. "Benim huzurumda kılıç çekmeye cüret mi ediyorsun, Tallanvor? Şansın varsa Gareth Bryne bunun için sana ahırları temizletir!"

Askerler şaşkın şaşkın bakıştı ve bazı okçular huzursuzca yaylarını indirdi. Elayne ancak o zaman kollarını indirdi. Kollarını kaldırmasının tek sebebi, kaldırmak istemesiymiş gibi davranıyordu. Gawyn tereddüt etti, sonra onun yaptığını yaptı. Rand indirilmeyen yayları sayabiliyordu. Midesindeki kaslar, yirmi adımdan atılan bir oku durdurabilirmiş gibi gerildi.

Subay düğümlü adam çok şaşırmış görünüyordu. "Leydim, beni affedin, ama Lord Galadedrid pis bir köylünün bahçelerde dolaştığını, silahlı olduğunu ve Leydi Elayne ile Lord Gawyn için bir tehlike oluşturduğunu bildirdi." Gözleri Rand'a gitti ve sesi kararlılık kazandı. "Eğer Leydim ve Lordum yana çekilirse bu haini gözaltına alalım. Bugünlerde şehirde çok fazla kargaşa var."

"Galad'ın böyle bir şey bildirdiğinden kuşku duyarım," dedi Elayne. "Galad yalan söylemez."

"Keşke bazen söyleseydi," dedi Gawyn alçak sesle, Rand'a. "Bir kerecik bile olsa. Onunla yaşamak daha kolay olabilirdi."

"Bu adam benim konuğum," diye devam etti Elayne, "ve benim korumam altında. Çekilebilirsin, Tallanvor."

"Korkarım bu mümkün değil, Leydim. Leydimin bildiği gibi, anneniz hanımefendi, Kraliçemizin, Majesteleri'nin izni olmadan Saray arazisine girenlerle ilgili emirleri var ve bu adam hakkında Majesteleri'ne haber gönderildi." Tallanvor'un sesinde kendinden hoşnut bir tını vardı. Rand, subayın Elayne'den, uygun olmadığını düşündüğü başka emirler almak zorunda kaldığını tahmin etti; adam bu sefer kızın emrini uygulamayacaktı, bunun için mükemmel bir mazereti vardı.

Elayne, Tallanvor'a baktı; bu sefer söyleyecek söz bulamaz gibiydi.

Rand sorarcasına Gawyn'e baktı ve Gawyn anladı. "Hapis," diye mırıldandı. Rand'ın yüzü beyazladı ve genç adam çabucak ekledi, "Yalnızca birkaç günlüğüne ve zarar görmezsin. Gareth Bryne, General Kumandan seni şahsen sorgular, ama kimseye zarar vermeyi planlamadığın anlaşılınca serbest bırakılırsın." Gözlerinde gizli düşüncelerle sustu. "Umarım doğruyu söylüyordun, İki Nehirli Rand al'Thor."

"Üçümüzü anneme götüreceksin," diye bildirdi Elayne aniden. Gawyn'in yüzünde bir sırıtma çiçek açtı.

Tallanvor'un çelik parmaklıklar arkasındaki yüzü şaşkın görünüyordu. "Leydim, ben..."

"Ya da üçümüzü birden bir hücreye götür," dedi Elayne. "Birlikte kalacağız. Yoksa şahsıma el sürülmesi emrini vermeyi mi düşünüyorsun?" Kızın gülümsemesi muzafferdi ve Tallanvor'un ağaçların arasında yardım bulmayı umarmış gibi çevresine bakınmasına bakılırsa, o da kızın kazandığı fikirdeydi.

Neyi kazandı? Nasıl?

"Annem Logain'i izliyor," dedi Gawyn yumuşak sesle, Rand'ın düşüncelerini okumuşcasına, "ve meşgul olmasaydı bile, Tallanvor onun

huzuruna, sanki bizi gözaltına almış gibi, Elayne ve benimle çıkmaya cesaret edemezdi. Annem bazen biraz çabuk öfkelenir."

Rand, Kraliçe Morgase hakkında Gill Efendi'nin söylediklerini hatırladı. *Biraz çabuk mu öfkelenir?*

Bir başka kırmızı üniformalı asker koşarak yaklaştı ve kayarak durup bir kolunu göğsüne dayayarak selam verdi. Tallanvor'a alçak sesle bir şeyler söyledi ve sözleri Tallanvor'un yüzüne yine tatmin dolu bir ifade getirdi.

"Anneniz hanımefendi, Kraliçe," diye bildirdi Tallanvor, "davetsiz misafirin hemen huzuruna getirilmesini emretti. Aynı zamanda, Leydi Elayne ile Lord Gawyn'in de hazır bulunması emredildi. Hemen."

Gawyn irkildi, Elayne yutkundu. Kendine hakim bir tavırla hemen elbisesindeki desenleri silmeye başladı. Birkaç kabuk parçasını silkelemek dışında, çabası pek işe yaramadı.

"Leydim hazırsa?" dedi Tallanvor memnun bir tavırla. "Lordum?"

Askerler, çevrelerinde boş bir kutu oluşturarak Tallandor'un önderliğinde taş döşeli yolda ilerlemeye başladı. Gawyn ile Elayne Rand'ın iki yanında yürüyordu. İkisi de nahoş düşünceler içinde kaybolmuş gibiydi. Askerler kılıçlarını kınlarına, oklarını sadaklarına sokmuştu, ama ellerinde silah varmışcasına tetikteydiler. Rand'ı, sanki her an kılıcını çekip savaşarak özgürlüğüne kavuşmaya çalışacakmış gibi izliyorlardı.

Herhangi bir şey denemek mi? Hiçbir şey denemeyeceğim. Fark edilmedenmiş! Hah!

Askerlerin kendisini izlemesini izlerken aniden bahçenin farkına vardı. Her şey birbiri ardına olmuştu, her yeni şok bir önceki solmadan gelmişti ve çevresi, duvar ve içtenlikle öte yanına geçme arzusu dışında bir bulanıklıktan başka bir şey değildi. Şimdi, daha önce zihninin gerisini gıdıklayan yeşil çimenleri görüyordu. *Yeşil! Yeşilin yüz tonu. Yeşil ve canlı, yaprak ve meyve dolu ağaçlar, çalılar. Yolun üzerindeki çardakları kaplayan gür sarmaşıklar. Her yerde çiçekler. Bahçeyi renge boğan onca çiçek.* Bazılarını tanıyordu parlak altın rengi güneşpatlamaları, minik, pembe mum çiçekleri, kızıl yıldızateşleri ve mor Emond'un Zaferleri, bembeyazdan koyu, çok koyu kırmızıya her renk gül ama diğerleri yabancı ve o kadar sıra

dışı şekillere ve renklere sahipti ki, Rand gerçek olup olmadıklarını merak etti.

"Yeşil," diye fısıldadı. "Yeşil." Askerler kendi kendilerine mırıldandılar; Tallanvor omzunun üzerinden onlara keskin bir bakış fırlattı ve hepsi sustu.

"Elaida'nın işleri," dedi Gawyn dalgın dalgın.

"Bu doğru değil," dedi Elayne. "Başka her yerde ekinler bitmezken bunu hangi çiftlikte yapmak isteyeceğimi sordu, ama yine de insanların yiyeceği yokken burada çiçek yetiştirmek doğru değil." Derin bir nefes aldı ve kendini güvenle doldurdu. "Kendini kaybetme," dedi Rand'a sertçe. "Sana hitap edildiği zaman açık konuş, bunun dışında sessiz kal. Ve benim söylediklerime uygun konuş. Her şey yoluna girecek."

Rand, kızın özgüvenini paylaşabilmeyi diledi. Gawyn'de de aynı özgüven olsa faydası olurdu. Tallanvor Saraya doğru yol gösterirken arkasına, bahçeye, çiçeklerle süslenmiş yeşilliklere, bir Aes Sedai'nin elinin Kraliçe için ördüğü renklere baktı. Artık derin sulardaydı ve görünürlerde kıyı yoktu.

Koridorlar, beyaz yakalı ve kol yenli kırmızı üniformalar giymiş, tuniklerinin sol göğsüne Beyaz Aslan işlenmiş Saray hizmetkârları ile doluydu, ne olduğu belli olmayan işlerin peşinde koşturuyorlardı. Askerler Elayne, Gawyn ve ortalarında Rand ile geçerken, yerlerinde kalakaldılar ve bir karış açık ağızlarla izlediler.

Bunca şaşkınlığın ortasında, gri çizgili bir erkek kedi kayıtsızca, gözleri iri iri açılmış hizmetkârların arasından dolanarak yaklaştı. Kedi aniden Rand'a tuhaf göründü. En cimri dükkanda bile her köşede bekleyen kediler olduğunu bilecek kadar Baerlon'da kalmıştı. Saray'a girdiğinden beri, bu gördüğü ilk kediydi.

"Burada fare yok mu?" dedi inanmazca. Her sarayda fare olurdu.

"Elaida farelerden hoşlanmıyor," diye mırıldandı Gawyn belirsizce. Endişe içinde koridora kaşlarını çatıyordu, görünüşe bakılırsa Kraliçe ile yaklaşan görüşmeyi çoktan görmeye başlamıştı. "Burada hiç fare yok."

"İkiniz de sessiz olun." Elayne'in sesi keskindi, ama ağabeyininki kadar dalgındı. "Düşünmeye çalışıyorum."

Rand, askerler bir köşeyi dönüp, kedi gözden kaybolana kadar onu izledi. Bir sürü kedi, kendini çok daha iyi hissetmesini sağlayacaktı; Sarayda normal olan tek bir şey görmek hoş olacaktı, fareler olsa bile.

Tallanvor'un takip ettiği yol o kadar çok döndü ki, Rand yön duygusunu kaybetti. Sonunda genç subay koyu renk ahşaptan yapılmış, parlak, yüksek bir çift kapının önünde durdu. Kapılar önünden geçtikleri başkaları kadar ihtişamlı değildi, ama yine de her tarafına, en ince detaylarına kadar işlenmiş aslanlar oyulmuştu. Kapının iki yanında üniformalı birer hizmetkâr duruyordu.

"En azından Büyük Salon değil." Gawyn rahatsızca güldü. "Annemin burada kimsenin başının kesilmesini emrettiğini hatırlamıyorum." Sesi, bir ilk yaşanabilirmiş gibi çıkıyordu.

Tallanvor, Rand'ın kılıcına uzandı, ama Elayne onu engellemek için öne çıktı. "O benim konuğum. Âdetlerimize ve yasalarımıza göre, kraliyet ailesinin konukları annemin huzuruna silahlı çıkabilir. Yoksa konuğum olduğunu söylediğimi inkar mı edeceksin?"

Tallanvor tereddüt etti, kız ile göz göze geldi, sonra başını salladı. "Peki, Leydim." Tallanvor gerilerken kız Rand'a gülümsedi, ama bu yalnızca bir an sürdü. "Leydi Elayne ile Lord Gawyn'in geldiğini Majesteleri'ne bildirin," dedi Tallanvor kapıda bekleyenlere. "Aynı zamanda, Majesteleri'nin emri ile, davetsiz misafiri gözaltına alan Teğmen Tallanvor."

Elayne, Tallanvor'a bakıp kaşlarını çattı, ama kapılar açılmaya başlamıştı bile. Gür bir sesin gelenleri bildirdiği duyuldu.

Elayne azametle kapılardan geçti, girişinin ihtişamı Rand'a arkasından takip etmesini işaret ederken yalnızca birazcık bozuldu. Gawyn omuzlarını dikleştirdi ve kızın yan tarafında, bir adım arkada yürüdü. Rand kararsızca, kızın diğer yanında Gawyn'in hizasında yürüyerek takip etti. Tallanvor Rand'a yakın kaldı ve arkasından on asker girdi. Kapılar arkalarından sessizce kapandı.

Elayne aniden yerlere kadar reverans yaptı, belden eğilerek eteklerini açtı ve o şekilde bekledi. Rand irkildi, sonra telaşla Gaye'yi ve diğer adamları taklit etti. Sağ dizinin üzerine çöktü, başını eğdi, öne eğilerek sağ elinin boğumlarını mermer taşlara dayadı, sol elini kılıcının kabzasına koydu. Gawyn tek söz söylemeden elini aynı şekilde hançerine koydu.

Rand kendini doğru yaptığı için kutlarken, Tallanvor'un, hâlâ başı eğik şekilde dik dik kendisine baktığını fark etti. *Başka bir şey mi yapmam gerekiyordu?* Aniden, kimse ona ne yapması gerektiğini söylememişken Tallanvor'un doğru davranışı beklemesine öfkelendi. Ve askerlerden korktuğu için de kızmıştı. *Korkacak hiçbir şey* yapmamıştı ki? Korkusunun Tallanvor'un suçu olmadığını biliyordu, ama yine de ona kızıyordu.

Herkes, baharın buzları çözmesini beklermiş gibi, yerinde donup kaldı. Rand neyi beklediklerini bilmiyordu, ama bu fırsatı kullanarak getirildiği yeri inceledi. Başını eğik tutarak, yalnızca görmesine yetecek kadar çevirdi. Tallanvor'un kaşları daha fena çatıldı, ama Rand görmezden geldi.

Kare şeklindeki oda, Kraliçenin Takdisi'ndeki salon kadardı. Bembeyaz taştan duvarlarına av sahneleri betimleyen rölyefler oyulmuştu. Oymaların arasındaki duvar halılarında parlak çiçekler, arıkuşlarına dair hoş resimler vardı. Odanın uzak ucundaki iki duvar halısında, Andor'un Beyaz Aslan'ı kırmızı fonlar üzerinde, iki ayak üstünde duruyordu. Bu iki halı bir yükseltinin iki yanına asılmıştı ve yükseltideki oymalı, yaldızlı tahtta Kraliçe oturuyordu.

Kraliçe'nin sağ tarafında, Kraliçenin Askerleri'nin kırmızı rengine bürünmüş iriyarı bir adam başı açık bekliyordu. Pelerininin omzunda dört altın düğüm vardı, kol yenlerindeki beyaz bantlar geniş, altın rengi bantlarla bölünmüştü. Şakakları gri tellerle doluydu, ama bir kaya kadar sağlam ve kıpırtısız görünüyordu. Bu, General Kumandan Gareth Bryne olmalıydı. Tahtın arkasında ve diğer yanında, koyu yeşil ipek bir elbise giymiş bir kadın alçak bir tabureye oturmuş, koyu renk, neredeyse siyah yünden bir şey örüyordu. Başta örgü örmesi Rand'a kadının yaşlı olduğunu düşündürdü, ama ikinci bakışta yaşını tahmin edemedi. Genç, yaşlı, bilemiyordu. Kadının dikkati tamamen örgü şişlerine ve yüne odaklanmış gibiydi, sanki bir kol boyu ötesinde bir Kraliçe yokmuş gibi. Düzgün yüz

hatlarına sahip bir kadındı, dıştan sakin görünüyordu, ama odaklanmasında dehşet verici bir şey vardı. Odada şişlerinin tıkırtısından başka ses yoktu.

Rand her şeye bakmaya çalıştı, ama gözleri alnında güllerden bir çelenk, Andorun Gül Tacı'nı taşıyan kadına kayıp duruyordu. Kırmızı beyaz plilerden oluşan elbisesinde asılı kırmızı etolünün üzerinde Andorun Aslanı yürüyordu ve sol eli Kumandan General'in koluna dokunduğu zaman, kendi kuyruğunu ısıran Büyük Yılan şeklindeki yüzüğü parıldadı. Ama Rand'ın gözlerini tekrar tekrar kendine çeken, giysilerinin, mücevherlerinin, hatta tacının ihtişamı değildi: onları giyen kadındı.

Morgase, kızının güzelliğini taşıyordu, daha olgun haliyle. Yüzü, vücudu ve varlığı odayı, yanındaki diğer iki kişiyi soldurur gibi ışıkla dolduruyordu. Emond Meydanı'nda bir dul olsaydı, köyün en kötü aşçısı ve en pasaklı ev kadını olsa bile kapısının önünde talipleri sıralanırdı. Rand kadının onu incelediğini gördü ve yüzünden düşüncelerini okumasından korkarak başını eğdi. *Işık, Kraliçe'yi bir köylü kadın olarak düşünmek, ha! Seni aptal!*

"Kalkabilirsiniz," dedi Morgase, Elayne'in itaat edileceğine dair özgüvenini yüz kat taşıyan gür, sıcak bir sesle.

Rand diğerleri ile birlikte ayağa kalktı.

"Anne..." diye başladı Elayne, ama Morgase sözünü kesti.

"Görünüşe göre ağaçlara tırmanıyorsun, kızım." Elayne, elbisesinden bir ağaç kabuğu aldı ve koyacak yer bulamayınca yumruk yaptığı elinde tuttu. "Aslında," diye devam etti Morgase sakinlik içinde, "aksine emir vermeme rağmen bu Logain'i görmeye çalışmışsın gibi görünüyor. Gawyn, senden daha iyisini beklerdim. Yalnızca kız kardeşine itaat etmeyi değil, aynı zamanda felaketleri önlemek için ona karşı bir denge oluşturmayı öğrenmelisin." Kraliçe'nin gözleri yanındaki iri adama kaydı, sonra çabucak kaçtı. Bryne fark etmemiş gibi kıpırtısız kalmıştı, ama Rand o gözlerin her şeyi fark ettiğini düşündü. "Öyle ki, bu ilk Prensin görevlerinden olan Andor'un ordularını yönetmek gibidir. Belki de eğitimin yoğunlaştırılırsa kız kardeşinin başını belaya sokması için daha az zamanın kalır. General Kumandan'dan kuzey yolculuğu sırasında yapacak şey bulamamana karşı önlem almasını rica edeceğim."

Gawyn itiraz edecek gibi ayak değiştirdi, sonra başını eğdi. "Emredersin, anne."

Elayne yüzünü buruşturdu. "Anne, Gawyn yanımda olmazsa başımı belaya sokmamı engelleyemez. Odalarını terk etmesinin tek sebebi bu. Anne, Logain'e yalnızca bakmanın zararı olmaz kuşkusuz. Şehirde neredeyse herkes ona bizden daha yakındı."

"Şehirdeki herkes Kız-veliaht değil." Kraliçe'nin sesi keskindi. "Bu Logain'i yakından gördüm ve tehlikeli, çocuğum. Kafese kapatılmış, her an yanında nöbet tutan Aes Sedailer var, ama yine de bir kurt kadar tehlikeli. Keşke Caemlyn'in yakınına bile getirilmeseydi."

"Tar Valon'da icabına bakacaklar." Taburedeki kadın konuşurken gözlerini örgüsünden kaldırmamıştı. "Önemli olan insanların Işık'ın bir kez daha Karanlık'ı mağlup ettiğini görmesi. Ve senin de bu zaferin tarafı olduğunu görmeleri, Morgase."

Morgase elini önemsemezce salladı. "Ben yine de Caemlyn'e yaklaşmamasını dilerdim. Elayne, ne düşündüğünü biliyorum."

"Anne," diye itiraz etti Elayne, "gerçekten de sana itaat etmek istiyorum. Gerçekten."

"Öyle mi?" diye sordu Morgase sahte bir şaşkınlık ile, sonra güldü. "Evet, gerçekten de görev bilir bir kız olmaya çalışıyorsun. Ama devamlı benim sınırlarımı sınıyorsun. Eh, ben de anneme aynısını yaptım. Tahta çıktığında bu mizaç işine yarayacak, ama henüz Kraliçe değilsin, çocuğum. Bana itaatsizlik ettin ve Logain'i gördün. Bu kadarıyla yetin. Kuzey yolculuğunda onun yüz adım yakınına bırakılmayacaksınız, ne sen, ne de Gawyn. Tar Valon'daki derslerinin ne kadar zor olacağını bilmeseydim, itaat ettiğinden emin olmak için yanında Lini'yi gönderirdim. En azından o gerektiğince davranmanı sağlıyor gibi."

Elayne asık suratla başını eğdi.

Tahtın arkasındaki kadın ilmekleri saymaya dalmış gibi görünüyordu. "Bir hafta sonra," dedi aniden, "eve, annene dönmek istiyor olacaksın. Bir ay sonra Gezginlerle kaçmak istiyor olacaksın. Ama kardeşlerim seni inanmayandan uzak tutacak. Bu tür şeyler senin için değil, henüz değil."

Aniden taburesinin üzerinde dönüp dikkatle Elayne'e baktı, tüm sakinliği, sanki daha önce hiç var olmamış gibi kaybolmuştu. "İçinde Andor'un bugüne dek gördüğü, herhangi bir ülkenin bin yıldır görmediği en büyük Kraliçe olma potansiyeli var. Gücün varsa, seni bunun için şekillendireceğiz."

Rand ona bakakaldı. Bu Elaida olmalıydı, Aes Sedai. Aniden, hangi Ajah'tan olursa olsun, ondan yardım istemek için buraya gelmediğine memnun oldu. Moiraine'inkinden çok daha yoğun bir sertlik yayıyordu. Rand bazen Moiraine'in kadife kaplı çelik gibi olduğunu düşünmüştü; Elaida'da kadife yalnızca bir yanılsama idi.

"Yeter, Elaida," dedi Morgase, huzursuzca kaşlarını çatarak. "Yeterinden fazlasını dinledi. Çark dilediği gibi dokur." Bir an kızını izleyerek sessiz kaldı. "Şimdi, bir de bu genç adam sorunu var," gözlerini Elayne'in yüzünden ayırmadan Rand'a işaret etti "ve nasıl ve neden buraya geldiği, neden kardeşine onun konuğun olduğunu söylediğin sorunu."

"Konuşabilir miyim, anne?" Morgase onaylayarak başını sallayınca, Elayne Rand'ın yamaçtaki duvara tırmanmasından başlayarak olayları basitçe anlattı. Rand, yaptığı şeyin masumca olduğunu söyleyerek bitireceğini sanmıştı, ama bunun yerine şöyle dedi, "Anne, sık sık halkımızı, en düşüğünden en yükseğine kadar tanımam gerektiğini söylersin, ama ne zaman içlerinden biri ile karşılaşsam, yanımda en az yirmi kişi oluyor. Bu şartlar altında nasıl gerçek bir şey öğrenebilirim? Bu genç adamla konuşurken İki Nehir halkı hakkında, ne tür insanlar oldukları hakkında kitaplardan öğrenebileceğimden daha fazlasını öğrendim. Bu kadar uzağa gelmesi ve şehre yeni gelen onca kişi korkudan beyaz kuşanırken kırmızı kuşanması, nasıl biri olduğu hakkında bir şeyler anlatıyor. Anne, yalvarırım sadık bir kuluna, bana hükmettiğin insanlar hakkında bir şeyler öğreten birine kötü davranma."

"İki Nehir'den sadık bir kul." Morgase içini çekti. "Çocuğum, o kitaplara daha fazla önem vermelisin. İki Nehir altı nesildir vergi tahsildarı, yedi nesildir Kraliçenin Askerleri'ni görmedi. Alem'in parçası olduklarını bile pek sık düşünmediklerini sanıyorum." Rand, İki Nehir'in Andor Alemi'nin parçası olduğunu duyduğunda nasıl şaşırdığını hatırlayarak rahatsız bir

biçimde omuz silkti. Kraliçe onu gördü ve hüzünle kızına gülümsedi. "Gördün mü, çocuğum?"

Rand, Elaida'nın örgüsünü bırakmış, kendisini incelemekte olduğunu fark etti. Kadın taburesinden kalktı ve yavaş yavaş yükseltinin önüne çıkarak önünde durdu. "İki Nehirli mi?" dedi. Bir elini Rand'ın başına uzattı; Rand dokunuşundan kaçındı ve kadın elini indirdi. "O kızıl saçlarla ve gri gözlerle mi? İki Nehirliler koyu renk saçlı ve gözlüdür ve nadiren bu kadar uzun boylu olurlar." Eli uzanıp ceketinin yenini itti, güneşin o kadar sık uğramadığı yerdeki açık renk deriyi açığa çıkardı. "Ne de böyle ten rengine."

Rand, kendini yumruklarını sıkmaktan zor alıkoydu. "Emond Meydanı'nda doğdum," dedi katı katı. "Annem yabancıydı; gözlerimi ondan aldım. Babam Tam al'Thor'dur, benim gibi bir çiftçi ve çoban."

Elaida, bakışlarını yüzünden ayırmadan yavaşça başını salladı. Rand, midesindeki ekşi duyguları saklayan bir ölçülülükle bakışlarına karşılık verdi. Kadın, bakışlarındaki dengeyi fark etti. Gözlerini delikanlının gözlerinden ayırmadan elini yavaşça uzattı. Rand bu sefer irkilmemeye karar verdi.

Kadın Rand'a değil, kılıcına dokundu, eli en tepedeki kabzayı kavradı. Parmakları sıkılaştı, gözleri şaşkınlık ile iri iri açıldı. "İki Nehirli bir çoban," dedi yumuşak ve herkesin duymasını istediği bir fısıltı ile, "ve balıkçıl damgalı bir kılıç."

Son birkaç sözcük, odada, Karanlık Varlık'ı ilan etmiş gibi bir tepki yarattı. Deri ve metal Rand'ın arkasından gıcırdadı, çizmeler mermer döşemelerin üzerinde sürtündü. Rand göz ucuyla Tallanvor ile diğer askerlerin, ellerini kılıçlarına götürerek, çekmeye, yüzlerine bakılırsa ölmeye hazırlanarak yer kazanmak için gerilediğini gördü. Gareth Bryne iki hızlı adımda yükseltinin önüne, Rand ile Kraliçe'nin arasına geçti. Gawyn bile yüzünde endişeli bir bakış ile, elini hançerine götürerek Elayne'in önüne geçti. Elayne onu ilk defa görüyormuş gibi bakıyordu. Morgase'in ifadesi değişmedi, ama elleri tahtının yaldızlı kollarını kavradı.

Yalnızca Elaida, Kraliçe'den daha az tepki gösterdi. Aes Sedai, sıra dışı bir şey söylediğine ilişkin hiçbir işaret göstermedi. Elini kılıçtan çekerek,

askerlerin daha da gerilmesine sebep oldu. Gözleri Rand'ın gözlerini bırakmadı, soğukkanlılıkla, hesaplayarak baktı.

"Kuşkusuz," dedi Morgase ölçülü bir sesle, "balıkçıl damgalı bir kılıç kazanmış olamayacak kadar genç. Gawyn'den daha büyük olamaz."

"Ona ait," dedi Gareth Bryne.

Kraliçe ona şaşkınlık içinde baktı. "Bu nasıl olabilir?"

"Bilmiyorum, Morgase," dedi Bryne yavaşça. "Gerçekten de çok genç, ama kılıç ona, o kılıca ait. Gözlerine bak. Duruşuna, kılıcın ona, onun kılıca nasıl yakıştığına bak. Çok genç, ama kılıç onun."

Kumandan General sustuğu zaman Elaida konuştu, "Bu kılıcı nerede buldun, İki Nehirli Rand al'Thor?" Kadın, nereli olduğu kadar isminden de şüphe duyuyormuş gibi konuşmuştu.

"Babam verdi," dedi Rand. "Onundu. Dünyaya açılırken bir kılıca ihtiyacım olduğunu düşündü."

"Demek İki Nehir'de balıkçıl damgalı kılıcı olan ikinci bir çoban var." Elaida'nın gülümsemesi Rand'ın ağzının kurumasına sebep oldu. "Caemlyn'e ne zaman geldin?"

Kadının yeterince doğru söylediğine ikna olmuştu. Kadın onu Karanlıkdostları kadar korkutuyordu. Yine saklanmaya başlama zamanı gelmişti. "Bugün," dedi. "Bu sabah."

"Tam zamanında," diye mırıldandı kadın. "Nerede kalıyorsun? Bir yerlerde oda bulmadığını söyleme. Biraz perişan görünüyorsun, ama dinlenme fırsatı bulmuşsun. Nerede?"

"Taç ve Aslan." Rand, Kraliçenin Takdisi'ni ararken Taç ve Aslan'ın önünden geçtiğini hatırlıyordu. Yeni Şehir'in öte yanındaydı. "Orada bir yatağım var. Tavan arasında." Kadın yalan söylediğini biliyormuş gibi geliyordu, ama yalnızca başını salladı.

"Bu nasıl bir tesadüf?" dedi kadın. "Kafir bugün Caemlyn'e getiriliyor. İki gün sonra kuzeye, Tar Valon'a götürülecek ve Kız-veliaht eğitimi için

onunla birlikte gidecek. Ve tam bu noktada Saray bahçesinde, İki Nehirli sadık bir kul olduğunu iddia eden genç bir adam ortaya çıkıyor..."

"Ben gerçekten de İki Nehirliyim." Hepsi ona bakıyordu, ama Rand görmezden geldi. Tallanvor ve askerler dışında hepsi; onlar gözlerini bile kırpmıyorlardı.

"... Elayne'i ikna eden bir hikâye ve balıkçıl damgalı bir kılıçla birlikte. Bağlılığını ifade edecek bir kolluk ya da rozet takmamış, balıkçıl damgasını meraklı gözlerden gizleyen bir kılıç sargısı kullanmış. Bu nasıl bir tesadüf, Morgase?"

Kraliçe, Kumandan General'in yana çekilmesini işaret etti ve sonra Rand'ı huzursuz bakışlarla inceledi. Ama Elaida'ya hitap etti. "Ona ne ad veriyorsun? Karanlıkdostu mu? Logain'in takipçilerinden biri mi?"

"Karanlık Varlık Shayol Ghul'de kıpırdanıyor," diye yanıt verdi Aes Sedai. "Desen'e Gölge düşüyor ve gelecek bir iğnenin ucunda dengede duruyor. Bu delikanlı tehlikeli."

Elayne aniden hareket etti ve tahtın önünde kendini dizlerinin üzerine attı. "Anne, yalvarırım ona zarar verme. Ben onu durdurmasam hemen gidecekti. Gitmek istedi. Kalmasına sebep olan ben oldum. Bir Karanlıkdostu olduğuna inanmıyorum."

Morgase kızına doğru yatıştırır gibi bir hareket yaptı, ama gözlerini Rand'dan ayırmadı. "Bu bir Kehanet mi, Elaida? Desen'i mi okuyorsun? En beklenmedik zamanda sana geldiğini ve geldiği gibi aniden gittiğini söylersin. Bu bir Kehanet mi, Elaida, gerçeği açıkça söylemeni emrediyorum. Her zaman yaptığın gibi, evet mi, hayır mı dediğin anlaşılmayacak şekilde gizeme sarmadan söyle. Konuş. Ne görüyorsun?"

"Şu Kehanet'te bulunuyorum," diye yanıt verdi Elaida, "ve Işık'ın altında yemin ediyorum ki, daha açık ifade edemezdim. Bugünden itibaren, Andor acı ve bölünmüşlüğe yürüyecek. Gölge kararacak, simsiyah kesilecek ve sonra Işık'ın geleceğini görmüyorum. Dünyanın şimdiye dek döktüğü tek gözyaşına karşılık, binlercesi dökülecek. Bu Kehanet'te bulunuyorum."

Oda kefen gibi bir sessizliğe büründü, sessizlik yalnızca, Morgase'in son nefesiymiş gibi salıverdiği nefesle bölündü.

Elaida, Rand'ın gözlerine bakmaya devam etti. Dudaklarını neredeyse oynatmadan devam etti, o kadar alçak sesle konuşuyordu ki, bir kol boyu uzaklıkta olmasa Rand bile duyamayacaktı. "Aynı zamanda şu Kehanet'te bulunuyorum. Tüm dünyaya acı ve bölünmüşlük gelecek ve bu adam onun ortasında duracak. Kraliçe'ye itaat ederek," diye fısıldadı, "açıkça söylüyorum."

Rand, ayaklarını mermer zemine kök salmış gibi hissediyordu. Taşın soğukluğu ve katılığı bacaklarından yukarı süründü, belkemiğinden yukarı bir ürperti yaydı. Başka kimse duymamıştı. Ama kadın hâlâ ona bakıyordu ve Rand duymuştu.

"Ben bir çobanım," dedi tüm odaya. "İki Nehir'den. Bir çoban."

"Çark dilediği gibi örer," dedi Elaida yüksek sesle ve Rand sesinde bir alay izi olup olmadığını ayırt edemedi.

"Lord Gareth," dedi Morgase. "Kumandan Generalimin tavsiyesine ihtiyacım var."

İri adam başını iki yana salladı. "Elaida Sedai çocuğun tehlikeli olduğunu söylüyor, Kraliçem ve daha fazlasını söylese, celladı çağırtın derdim. Ama tek söylediği, içimizden herhangi birinin kendi gözleri ile görebildiği. Çevrede, Kehanet olmadan da her şeyin daha kötüye gideceğini söylemeyen tek çiftçi yok. Ben oğlanın tesadüfen burada olduğunu düşünüyorum, ama onun için kötü bir tesadüf. Güvende olmak için, Kraliçem, Leydi Elayne ve Lord Gawyn yola çıkana kadar bir hücreye kapatalım, sonra salıverelim. Onunla ilgili başka Kehanetiniz var mı?"

"Desen'de okuduğum her şeyi söyledim, Kumandan General," dedi Elaida. Rand'a sert bir gülümseme ile baktı, dudaklarını hafifçe büken, Rand'ın onun söylediklerinin gerçekliğini inkar edememesi ile alay eden bir gülümseme. "Birkaç hafta hapsedilmek ona zarar vermez ve bana daha fazlasını öğrenme fırsatı verir." Kadının gözleri açlık doldu, Rand'ın ürpertilerini derinleştirdi. "Belki bir başka Kehanet gelir."

Morgase, çenesini yumruğuna, dirseğini tahtın koluna dayayarak bir süre düşündü. Rand hareket edebilse o çatık kaşlı bakışların altında kıpırdanırdı, ama Elaida'nın gözleri onu kaskatı dondurmuştu. Kraliçe sonunda konuştu.

"Şüphe Caemlyn'i boğuyor, belki de tüm Andor'u. Korku ve kara şüpheler. Kadınlar, komşularını Karanlıkdostu ilan ediyor. Erkekler yıllardır tanıdıkları insanların kapılarına Ejder Dişi çiziyor. Bunun bir parçası olmayacağım."

"Morgase..." diye başladı Elaida, ama Kraliçe sözünü kesti.

"Bunun parçası olmayacağım. Tahta geçtiğim zaman yüksektekiler ve alçaktakiler için adaletin uygulayıcısı olacağıma yemin ettim ve adaletin ne olduğunu hatırlayan son Andorlu olsam da, bunu uygulayacağım. Rand al'Thor, Işık altında, bu balıkçıl damgalı kılıcı sana babanın, İki Nehirli bir çobanın verdiğine yemin eder misin?"

Rand, konuşabilecek kadar ıslatana kadar ağzını açıp kapadı. "Yemin ederim." Aniden kiminle konuştuğunu hatırlayarak telaşla ekledi, "Kraliçem." Lord Gareth, gür kaşlarından birini kaldırdı, ama Morgase aldırmamış göründü.

"Ve bahçe duvarına yalnızca sahte Ejder'i görmek için tırmandın, öyle mi?"

"Evet, Kraliçem."

"Andor tahtına, kızıma ya da oğluma zarar vermeye niyetli misin?" Ses tonu, sondaki ikisinin ilkinden daha tehlikeli olacağını ifade ediyordu.

"Kimseye zarar vermeye niyetli değilim, Kraliçem. Ne size, ne de ailenize."

"O zaman sana adalet vereceğim, Rand al'Thor," dedi kadın. "Başta, Elaida ve Gareth'ın aksine, gençken İki Nehir aksanını duyma fırsatım olduğu için. Öyle görünmüyor olabilirsin, ama uzak anılar beni yanıltmıyorsa, dilin İki Nehirli. İkinci olarak, senin saçına ve gözlerine sahip biri, doğru olmadığı sürece İki Nehirli bir çoban olduğunu iddia etmezdi. Ve balıkçıl damgalı kılıcı babanın vermiş olması, bir yalan olamayacak kadar mantıksız bir açıklama. Ve üçüncü olarak, bana fısıldayan ses, en iyi yalanın genelde yalan olduğu düşünülemeyecek kadar saçma olduğunu fısıldıyor... ama o ses bir kanıt değil. Yaptığım yasaları uygulayacağım. Sana özgürlüğünü veriyorum, Rand al'Thor, ama gelecekte

nereye izinsiz girdiğine dikkat etmeni tavsiye ediyorum. Bir kez daha Saray bahçesinde görülürsen, bu kadar kolay kurtulamazsın."

"Teşekkür ederim, Kraliçem," dedi Rand boğuk bir sesle. Elaida'nın memnuniyetsizliğini, yüzünde sıcak hava gibi hissedebiliyordu.

"Tallanvor," dedi Morgase, "bu... kızımın konuğuna Saray kapılarına kadar eşlik et ve ona her tür nezaketi göster. Kalanınız da gidebilir. Hayır, Elaida, sen kal. Ve dilersen sen de, Lord Gareth. Şehirdeki Beyazpelerinler konusunda ne yapacağıma karar vermeliyim."

Tallanvor ve askerler kılıçlarını gönülsüzce kınlarına soktular. Gerekirse bir anda yine çekecekmiş gibi görünüyorlardı. Rand, askerlerin çevresinde boş bir kutu oluşturmasından ve Tallanvor'u takip etmekten memnundu. Elaida, Kraliçe'nin söylediklerini yarım kulakla dinliyordu; Rand, kadının gözlerinin sırtında olduğunu hissedebiliyordu. Morgase, Aes Sedai'yi yanında tutmasa ne olurdu? Düşünce askerlerin daha hızlı yürümesini dilemesine sebep oldu.

Rand şaşkınlık içinde Elayne ile Gawyn'in kapının dışında konuştuklarını, sonra peşine takıldıklarını gördü. Tallanvor da şaşırmıştı. Genç subay bakışlarını onlardan kapanan kapılara çevirdi.

"Annem," dedi Elayne, "Saray'dan çıkana kadar eşlik edilmesini istedi, Tallanvor. Her tür nezaketin gösterilmesini söyledi. Ne bekliyorsun?"

Tallanvor, arkasında Kraliçe'nin danışmanları ile görüştüğü kapılara kaşlarını çattı. "Hiçbir şey, Leydim," dedi ekşi ekşi ve gereksizce askerlerin yürümesini emretti.

Rand, sarayın harikalarına dikkatini veremiyordu. Delikanlı hâlâ şaşkınlık içindeydi, düşünceler kafasından hızla geçip gidiyordu. *Öyle görünmüyorsun. Bu adam tam yüreğinde duruyor.*

Askerler durdu. Rand gözlerini kırpıştırdı ve kendini Saray'ın önündeki büyük avluda, güneş altında parlayan yüksek, yaldızlı kapıların önünde bulunca irkildi. O kapılar tek bir adam için açılmazdı, hele Saray'a izinsiz giren biri için hiç. Kız-veliaht konuğu olduğunu iddia etse bile. Tallanvor tek kelime etmeden büyük kapının içine yerleştirilmiş küçük bir kapının sürgüsünü çekti.

"Konukları kapıya kadar geçirmek, ama gidişini izlememek geleneğimizdir. Hatırlanması gereken, konuğun eşliğinin zevkidir, gidişinin hüznü değil."

"Teşekkür ederim, Leydim," dedi Rand. Başındaki eşarba dokundu. "Her şey için. İki Nehir'de, konuğun bir armağan getirmesi gelenektir. Korkarım ben hiçbir şey getirmedim. Ama," diye ekledi kuru kuru, "görünüşe göre size İki Nehir halkı hakkında bir şeyler öğretmişim."

"Anneme senin yakışıklı olduğunu düşündüğümü söyleseydim, kesinlikle seni bir hücreye attırırdı." Elayne ona sersemletici bir gülümseme bahşetti. "Güle güle git, Rand al'Thor."

Rand, ağzı bir karış açık, kızın Morgase'in güzelliğinin ve ihtişamının daha genç bir versiyonu gibi uzaklaşmasını izledi.

"Onunla laf yarışına girme." Gawyn kahkaha attı. "Her seferinde kazanacaktır."

Rand, dalgın dalgın başını salladı. *Yakışıklı mı? Işık, Andor tahtının Kız-veliahtı!* Zihnini berraklaştırmak için silkelendi.

Gawyn bir şey bekliyor gibiydi. Rand bir an ona baktı.

"Lordum, size İki Nehirli olduğumu söylediğimde şaşırdınız. Ve başka herkes, anneniz, Lord Gareth, Elaida Sedai" sırtından bir ürpert, geçti "hiçbiri..." Sözlerini bitiremedi; neden başladığından bile emin değildi. *İki Nehir'de doğmuş olmasam bile, ben Tam al'Thor'un oğluyum.*

Gawyn, beklediği buymuş gibi başını salladı. Ama yine de tereddüt ediyordu. Rand telaffuz etmediği soruyu geri almak için ağzını açtı ve Gawyn, "Başına bir shoufa sar, Rand, bir Aiel kopyası olursun. Tuhaf, annem en azından İki Nehirli gibi konuştuğunu düşünüyor. Keşke birbirimizi tanımak için fırsatımız olsaydı, Rand al'Thor. Güle güle git."

Bir Aiel.

Rand durup Gawyn'in uzaklaşmasını izledi. Sonunda, Tallanvor'un sabırsız öksürmesi nerede olduğunu hatırlamasını sağladı. Küçük kapıdan eğilerek geçti, daha topuklarını eşikten yeni geçirmişti ki, Tallanvor kapıyı arkasından çarparak kapattı. İçerideki sürgü yüksek sesle yerine itildi.

Saray'ın önündeki oval meydan şimdi boştu. Tüm askerler gitmişti, kalabalıklar, davullar sessizlik içinde kaybolmuştu. Kaldırım taşları üzerinde uçuşan çerçöpten, heyecan bittiğine göre, artık işlerinin peşinde koşturan birkaç kişiden başka hiçbir şey kalmamıştı. Rand adamların kırmızı mı, yoksa beyaz mı sergilediğini ayırt edemedi.

Aiel.

İrkilerek Saray kapılarının tam önünde, Elaida'nın Kraliçe ile işi bittikten sonra onu rahatça bulabileceği bir yerde durduğunu fark etti. Pelerinine sıkı sıkı sarınarak koşmaya başladı, meydanı geçti, İç Şehir'in sokaklarına daldı. Takip eden var mı, diye sık sık arkasına bakıyordu, ama dönemeçler çok uzağı görmesini engelliyordu. Ama Elaida'nın bakışlarını çok iyi hatırlıyordu ve onların kendisini izlediğini hayal etti. Yeni Şehir'in kapılarına ulaştığında hızla koşuyordu.

41. BÖLÜM

Eski Dostlar, Yeni Tehditler

Kraliçenin Takdisi'ne döndüğünde, Rand nefes nefese ön kapıya dayandı. Kırmızı kuşandığını gören olup olmadığına aldırmadan, koşmasını onu kovalamak için bahane sayabileceklerini düşünmeden tüm yolu koşarak aşmıştı. Bir Soluk'un bile onu yakalayabileceğini sanmıyordu.

Koşarak geldiğinde, Lamgwin, kollarında alaca bir kedi, kapının yanındaki sırada oturuyordu. Adam Rand'ın nasıl geldiğini görünce, sakin sakin kedinin kulaklarını kaşımaya devam ederek sorunu anlamak için ayağa kalktı. Hiçbir şey göremeyince, hayvanı rahatsız etmemeye özen göstererek yine oturdu. "Bir süre önce aptallar kedilerden bazılarını çalmaya çalıştı," dedi. Kaşımaya devam etmeden önce parmak boğumlarını inceledi. "Bugünlerde kediler iyi para ediyor."

Rand, beyaz kuşanmış iki adamın hâlâ yolun karşısında beklediğini gördü. birinin gözü morarmış, diğerinin çenesi şişmişti. Çenesi şişmiş olan hanı izlerken ekşi ekşi baktı ve asık suratlı bir heveslilikle kılıcının kabzasını ovaladı.

"Gill Efendi nerede?" diye sordu Rand.

"Kütüphanede," diye yanıt verdi Lamgwin. Kedi mırıldanmaya başladı ve adam sırıttı. "Bir kedinin canını hiçbir şey uzun süre sıkamaz. Onu çuvala sokmaya çalışan bir adam bile."

Rand içeri daldı, şimdi her zamanki, kırmızı kuşanmış, biraları önlerinde sohbet eden müşterilerin doldurduğu salondan geçti. Sohbetlerinin konusu, sahte Ejder ve o kuzeye götürülürken Beyazpelerinlerin sorun çıkarıp çıkarmayacağıydı. Kimse, Logain'in başına ne geleceğine aldırmıyordu, ama hepsi topluluğun içinde Kız-veliaht ile Lord Gawyn'in olacağını, kimsenin onları riske atmayı göze alamayacağını biliyordu.

Rand, Gill Efendi'yi kütüphanede, Loial ile taş oynarken buldu. Masanın üzerinde ayaklarını altına almış tombul bir dişi tekir oturmuş, ellerin tahta üzerinde hareket etmesini izliyordu.

Ogier, kalın parmakları için tuhaf bir şekilde zarif bir dokunuş ile bir taş yerleştirdi. Gill Efendi başını iki yana salladı ve Rand'ın gelişini bahane ederek masadan döndü. Loial, taş oyununda hemen hemen her zaman kazanırdı. "Nerede olduğunu merak etmeye başlamıştım, evlat. O beyazlı hainlerle başın derde girdi ya da o dilenciye ya da bir şeye rastladın sandım."

Rand, bir an ağzı bir karış açık, bakakaldı. Paçavra yığını gibi adamı tamamen unutmuştu. "Onu gördüm," dedi sonunda, "ama bu bir şey değil. Kraliçe'yi ve Elaida'yı da gördüm. Asıl sorun burada."

Gill Efendi kahkaha attı. "Kraliçe'yi, ha? Deme! Zaten bir saat önce Gareth Bryne salondaydı, Çocukların Lord Kumandan Yüzbaşısı ile bilek güreşi yapıyordu. Ama Kraliçe? İşte bu bahse değer."

"Kan ve küller," diye hırladı Rand, "bugün herkes yalan söylediğimi düşünüyor." Pelerinini bir sandalyenin arkasına attı ve bir başka sandalyeye oturdu. Arkasına yaslanamayacak kadar heyecanlıydı. Sandalyenin önüne tünedi, mendili ile yüzünü sildi. "Dilenciyi gördüm. O da beni gördü ve sandım ki... Bu önemli değil. Logain'i içeri götürürlerken Sarayın önünü görebilmek için bir bahçe duvarına tırmandım. Ve iç tarafa düştüm."

"Neredeyse ciddi olduğunu düşüneceğim," dedi hancı yavaşça.

"Ta'veren," diye mırıldandı Loial.

"Ah, ama oldu," dedi Rand. "Işık bana yardım et, oldu."

Rand anlatmaya devam ederken Gill Efendi'nin şüpheciliği yavaş yavaş eridi, sessiz bir dehşete dönüştü. Hancı öne eğildi, eğildi, sonunda Rand gibi sandalyenin önüne tünedi. Loial, ifadesiz bir yüzle dinledi, ama sık sık geniş burnunu ovalıyor, kulaklarındaki tüyler hafif hafif seyiriyordu.

Rand, Elaida'nın fısıldadıkları dışında her şeyi olduğu gibi anlattı.

Gawyn'in Saray kapısında söylediklerini de atladı. İlkini düşünmek istemiyordu; ikincisinin anlattıkları ile bir ilgisi yoktu. *İki Nehir'de doğmuş olmasam bile ben Tam al'Thor'un oğluyum. Öyleyim! Ben İki Nehir kanına sahibim ve Tam benim babam.*

Aniden düşüncelerine dalıp, konuşmayı bıraktığını fark etti. Diğer ikisi ona bakıyordu. Panik dolu bir an boyunca fazla konuştuğunu düşündü.

"Eh," dedi Gill Efendi, "artık arkadaşlarını bekleyemezsin. Bir an önce şehri terk etmen gerek. En fazla iki gün içinde. O zamana kadar Mat'i ayağa kaldırabilir misin, yoksa Grubb Ana'yı çağırtayım mı?"

Rand ona kafası karışarak baktı. "İki gün mü?"

"Elaida, Kumandan General Gareth Bryne'ın yanı sıra Kraliçe Morgase'in" danışmanıdır. Hatta belki ondan ileridir. Kraliçenin Askerleri'ne sizi arama emri vermişse -Lord Gareth başka görevlerini engellemediği sürece ona engel olmayacaktır- eh, askerler iki gün içinde Caemlyn'deki bütün hanları arayabilir. Ve bu da, kötü talih onları ilk gün, ilk saat buraya getirmezse. Taç ve Aslan'dan başlarlarsa belki biraz daha zamanın olur, ama zaman kaybetmemelisin."

Rand yavaşça başını salladı. "Mat'i yataktan çıkaramazsam sen Grubb Ana'yı çağırt. Biraz daha param var. Belki yeter."

"Ben Grubb Ana'yla ilgilenirim," dedi hancı sertçe. "Ve sanırım size bir çift at ödünç verebilirim. Tar Valon'a yürüyerek gitmeye kalkarsanız çizmelerinizden kalanı da yarı yolda eskitirsiniz."

"Sen iyi bir dostsun," dedi Rand. "Sana beladan başka bir şey getirmedik gibi, ama yine de yardım etmeye çalışıyorsun. İyi bir dostsun."

Gill Efendi utanmış görünüyordu. Omuzlarını silkti, boğazını temizledi ve bakışlarını yere indirdi. Gözleri taş tahtasına takıldı ve hızla geri çekti.

Loial kesinlikle kazanıyordu. "Evet, peki, Thom benim için hep iyi bir dost olmuştur. Eğer sizin için alışkanlıklarından vazgeçmişse, ben de biraz bir şeyler yapabilirim."

"Siz giderken ben de gelmek isterim, Rand," dedi Loial aniden.

"Bu konuyu kapattığımızı sanıyordum, Loial." Tereddüt etti, Gill Efendi hâlâ tehlikenin tamamını bilmiyordu, sonra ekledi, "Beni ve Mat'i neyin beklediğini, bizi neyin kovaladığını biliyorsun."

"Karanlıkdostları," diye yanıt verdi Ogier sakin bir gürleme ile, "ve Aes Sedai ve Işık bilir başka ne. Belki Karanlık Varlık. Siz Tar Valon'a gidiyorsunuz ve orada Aes Sedailerin iyi baktığını duyduğum çok güzel bir koruluk var. Her durumda, dünyada görecek, koruluklardan fazlası var. Sen gerçekten de ta'verensin, Rand. Desen senin çevrende dokunuyor ve sen tam yüreğinde duruyorsun."

Bu adam her şeyin yüreğinde duruyor. Rand ürperdi. "Ben hiçbir şeyin yüreğinde durmuyorum," dedi sertçe.

Gill Efendi gözlerini kırptı, Loial bile öfkesi karşısında şaşkınlık içinde kalmış görünüyordu. Hancı ve Ogier bakıştılar, sonra gözlerini yere indirdiler. Rand derin nefesler alarak yüz ifadesini toparlamaya çalıştı. Son zamanlarda ondan devamlı kaçınan boşluğu ve sakinliği buldu. O ikisi öfkesini hak etmemişti.

"Gelebilirsin, Loial," dedi. "Neden gelmek istiyorsun bilmiyorum, ama yol arkadaşlığından memnun olurum. Sen... Mat'in nasıl olduğunu biliyorsun."

"Biliyorum," dedi Loial. "Hâlâ, peşimde 'Trolloc' diye bağrışan kalabalıklar olmadan sokaklarda yürüyemiyorum. Ama en azından Mat yalnızca sözcükleri kullanıyor. Beni öldürmeye çalışmadı."

"Elbette çalışmaz," dedi Rand. "Mat yapmaz." *O kadar ileri gidemez. Mat yapmaz.*

Kapı hafifçe çalındı ve hizmetkâr kadınlardan biri, Gilda başını içeri uzattı. Ağzı gergin, gözleri endişe doluydu. "Gill Efendi, hemen gel lütfen. Salonda Beyazpelerinler var."

Gill Efendi küfrederek ayağa fırladı, kedi masadan atladı, kuyruğunu dikerek, alınmış bir şekilde odadan çıktı. "Geliyorum. Onlara geldiğimi söyle, sonra yollarına çıkmayın. Beni duydun mu, kızım? Onlardan uzak durun." Gilda başını eğdi ve yok oldu. "Sen burada kalsan iyi olur," dedi Loial'a.

Ogier hıhlayarak yırtılan çarşaflar gibi bir ses çıkardı. "Işığın Çocukları ile bir daha karşılaşmaya niyetim yok."

Gill Efendi'nin gözleri taş tahtasına takıldı ve neşelendi. "Daha sonra yeni bir oyuna başlamamız gerekecek gibi görünüyor."

"Buna gerek yok." Loial kolunu raflara uzattı ve bir kitap aldı; ellerinin arasındaki kumaş ciltli kitap cüce gibi görünüyordu. "Kaldığımız yerden devam ederiz. Senin sıran."

Gill Efendi yüzünü buruşturdu. "Biri olmasa diğeri oluyor," diye mırıldandı odadan dışarı seyirtirken.

Rand yavaş yavaş arkasından gitti. O da Loial gibi Çocukları görmeyi istemiyordu. *Bu adam her şeyin yüreğinde duruyor.* Salonun kapısında, neler olup bittiğini görebileceği, ama fark edilmeyeceğini umduğu bir yerde durdu.

Odada ölüm sessizliği vardı. Beş Beyazpelerin odanın ortasında bekliyor, masalardaki insanları özenle görmezden geliyordu. İçlerinden birinin pelerinindeki güneş patlamasının altında, düşük rütbeli bir subay olduğunu gösteren gümüş bir şimşek vardı. Lamgwin ön kapının yanında duvara yaslanmış, bir kıymık kullanarak dikkatle tırnaklarını temizliyordu. Gill Efendi'nin tuttuğu korumalardan dört kişi daha Lamgwin'in yanında duvara dizilmiş, Beyazpelerinlere bakmamak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Işığın Çocukları bir şey fark etmişse bile, hiç belli etmiyorlardı. Yalnızca subay duygularını belli ediyor, hancıyı beklerken çelik sırtlı eldivenlerini sabırsızca eline vuruyordu.

Gill Efendi odayı çabucak geçti, yüzünde ihtiyatlı, tarafsız bir ifade vardı. "Işık sizi aydınlatsın," dedi dikkatli bir eğilme ile. Ne çok eğilmişti, ne de küçük düşürücü olacak kadar az. "Ve iyi Kraliçemiz Morgase'i. Nasıl yardımcı olabilirim..."

"Saçmalıkların için zamanım yok, hancı," diye terslendi subay. "Bugün yirmi hana gittim ve her biri bir öncekinden daha beter bir domuz ahırıydı. Güneş batmadan daha yirmi hana daha gideceğim. Bir Karanlıkdostu arıyorum, İki Nehirli bir oğlan..."

Her sözcük ile Gill Efendi'nin yüzü daha da karardı. Patlayacakmış gibi yanaklarını şişirdi ve sonunda Beyazpelerin'in sözünü kesti. "Benim hanımda Karanlıkdostları yok! Buradaki herkes iyi Kraliçe'nin kullarıdır!"

"Evet, ve hepimiz Morgase'in konumunu biliyoruz," dedi subay. Kraliçe'nin ismini alayla telaffuz etmişti. "Yanındaki Tar Valon cadısının da, değil mi?"

Sandalyeler yüksek sesle yere sürtündü. Aniden odadaki herkes ayağa kalkmıştı. Heykel gibi kıpırtısız duruyorlardı, ama hepsi sert sert Beyazpelerinlere bakıyordu. Subay fark etmemiş gibi yaptı, ama arkasındaki dördü huzursuzca çevrelerine bakındılar.

"İşbirliği yaparsan, hancı," dedi subay, "senin için daha kolay olur. Karanlıkdostlarını barındıranlar için zaman kötü. Kapısına Ejder Dişi çizilmiş bir hanın fazla müşteri çekeceğini sanmıyorum. O kapındayken yangın sorunu da yaşayabilirsin."

"Buradan hemen çıkın," dedi Gill Efendi sessizce, "yoksa sizden kalanları çöplüğe taşımaları için Kraliçenin Askerleri'ni çağırtırım."

Lamgwin'in kılıcı sürtünerek kınından çıktı, kılıçlar ve hançerler çekilirken çeliğin deriye sürtünürken çıkardığı boğuk ses odayı doldurdu. Hizmetkar kadınlar kapılara koşturdu.

Subay, küçümseme ve inanmazlıkla çevresine baktı. "Ejder Dişi..."

"Beş dediğimde size bir faydası olmayacak," diye bitirdi Gill Efendi. Yumruğunu kaldırdı ve başparmağını çıkardı. "Bir."

"Işığın Çocukları'nı tehdit edebildiğine göre delirmiş olmalısın, hancı."

"Beyazpelerinlerin Caemlyn'de hükmü yok. İki."

"Gerçekten burada biteceğini düşünüyor musun?"

"Üç."

"Döneceğiz," diye terslendi subay ve düzen içinde, kendi istediği zamanda çıkıyormuş gibi yaparak adamlarını çevirdi. Adamlarının kapıya ulaşmak için gösterdikleri heves gösterisini bozdu, koşmadılar, ama dışarıda olmak istediklerini gizlemediler de.

Lamgwin, kılıcı elinde kapının önünde durdu, ancak Gill Efendi çılgınca kollarını sallayınca çekildi. Beyazpelerinler gittikten sonra hancı tüm ağırlığıyla bir sandalyeye çöktü. Alnını sildi, sonra terle kaplı olmasına şaşırmış gibi şaşkın şaşkın eline baktı. Odadaki adamlar yerlerine oturdular, yaptıkları şeye gülmeye başladılar. Bazıları gidip Gill Efendi'nin omzuna bir şaplak attı.

Hancı, Rand'ı gördüğü zaman sandalyesinden doğruldu ve yanına gitti. "İçimde bir kahraman gizlediğimi kim bilebilirdi ki?" dedi şaşkın şaşkın. "Işık beni aydınlatsın." Aniden silkelendi, sesi neredeyse normal tonuna kavuştu. "Ben seni şehirden çıkarana kadar görünmeyeceksin." Salona dikkatle bakarak Rand'ı koridora ittirdi. "Geri dönecekler. Onlar olmasa bile bugünlük kırmızı kuşanan birkaç casus. Bu küçük gösteriden sonra burada olup olmamanıza aldıracaklarını sanmıyorum, buradaymışsınız gibi davranacaklar."

"Bu delilik," diye itiraz etti Rand. Hancının işareti üzerine sesini alçaktı. "Beyazpelerinlerin peşimde olması için bir sebep yok."

"Ben sebepten anlamam, evlat, kesinlikle senin ve Mat'in peşindeler. Ne işlere karıştın? Elaida ve Beyazpelerinler."

Rand itiraz etmek için elini kaldırdı, sonra indirdi. Mantıklı gelmiyordu, ama Beyazpelerin'i duymuştu. "Ya sen? Bizi bulamasalar bile sana sorun yaratacaklar."

"Bunun için endişelenme, evlat. Kraliçenin Askerleri, hainlerin beyaz kuşanarak dolanmalarına izin verseler de, yasaları korurlar. Gece gelince... eh, Lamgwin ve arkadaşları uykularını alamayacaklar, ama kapımı çizmeye çalışanlara acırım."

Gilda yanlarında belirdi, Gill Efendi'ye diz kırarak selam verdi. "Şey, bir... bir hanım geldi. Mutfakta." Birleşim onu çok utandırmış gibi görünüyordu. "Rand Efendi ve Mat Efendi'yi isimleri ile sordu."

Rand hancı ile bakıştı.

"Evlat," dedi Gill Efendi, "hanıma Saraydan Leydi Elayne'i getirmeyi başardıysan, hepimizin sonu cellat olur." Gilda Kız-veliaht'tan bahsedilince ciyakladı ve Rand'a gözlerini iri iri açarak baktı. "Git artık, kızım," dedi hancı sertçe. "Ve duyduklarından kimseye bahsetme. Bu kimseyi ilgilendirmez." Gilda yine diz kırdı ve omzunun üzerinden Rand'a bakışlar fırlatarak koridora fırladı. "Beş dakika içinde" Gill Efendi içini çekti "diğer kadınlara senin kılık değiştirmiş bir prens olduğunu anlatıyor olacak. Geceleyin Yeni Şehir'in her köşesinde duyulacak."

"Gill Efendi," dedi Rand, "Elayne'e Mat'ten bahsetmedim. Bu..." Aniden yüzü geniş bir gülümseme ile aydınlandı ve mutfağa koştu.

"Dur!" diye seslendi hancı arkasından. "Öğrenene kadar bekle. Dur, seni aptal!"

Rand, mutfağın kapısını hızla açtı, ve işte oradaydılar. Moiraine şaşırmadan dingin bakışlarını ona çevirdi. Nynaeve ve Egwene kahkahalar atarak kollarını boynuna doladılar, Perrin arkalarından yaklaştı, hepsi orada olduğundan emin olmak ister gibi omuzlarını okşamaya başladılar. Lan bir çizmesini kapı çerçevesine dayamış, ahır avlusuna giden kapıya yaslanmıştı. Dikkatini mutfak ile dışarısı arasında paylaştırıyordu.

Rand aynı anda iki kadını kucaklamaya ve Perrin'in elini sıkmaya çalıştı ve Nynaeve ateşi var mı diye yüzünü elleyerek kol ve kahkaha kargaşasını daha da artırdı. Hepsi bitkin görünüyordu Perrin'in yüzü yaralıydı ve gözlerini daha önce hiç yapmadığı bir şekilde aşağı indiriyordu ama hayattaydılar ve yine birlikteydiler. Boğazı öyle sıkışmıştı ki, zar zor konuşabiliyordu. "Sizi bir daha asla göremeyeceğimden korktum," demeyi başardı sonunda. "Hepinizin..."

"Senin hayatta olduğunu biliyordum," dedi Egwene. "Hep biliyordum. Daima."

"Ben bilmiyordum," dedi Nynaeve. Sesi bir anlığına keskin çıktı, ama bir sonraki an yumuşadı, genç kadın Rand'a gülümsedi. "İyi görünüyorsun, Rand. Kesinlikle çok beslenmiş değilsin, ama Işık'a şükür, iyisin."

"Eh," dedi Gill Efendi arkasından, "sanırım bu insanları tanıyorsun. Aradığın dostlar bunlar mı?"

Rand başını salladı. "Evet, arkadaşlarım." Herkesi tanıştırdı; Lan ve Moiraine'in gerçek isimlerini söylemek hâlâ tuhaf geliyordu. Söylediği zaman ikisi ona keskin gözlerle baktı.

Hancı, herkesi açık bir gülümseme ile selamladı, ama bir Muhafız, özellikle de Moiraine ile tanışmak onu etkilemiş gibiydi. Aes Sedai'ye ağzı bir karış açık bakakaldı, oğlanlara bir Aes Sedai'nin yardım ettiğini bilmek bir şeydi, onun mutfağında belirmesi bambaşka bir şey. Sonra yerlere kadar eğildi. "Kraliçenin Takdisi'ne hoş geldiniz, Aes Sedai. Ama sanırım, Elaida Sedai ve sahte Ejderle gelen Aes Sedailerle birlikte Sarayda kalırsınız." Bir kez daha eğilirken endişeyle Rand'a baktı. Aes Sedailer hakkında kötü söz söylememek iyiydi, ama bu çatısının altında bir tanesinin uyumasını istediği anlamına gelmiyordu.

Rand sessizce, sorun olmadığını anlatmaya çalışarak cesaret verircesine başını salladı. Moiraine, Elaida gibi değildi. Her bakışının, her sözcüğünün arkasında gizli bir tehdit yoktu. Emin misin? Şu anda bile, emin misin?

"Sanırım, Caemlyn'de olduğum kısa süre içinde burada kalacağım," dedi Moiraine. "Ve bedelini ödememe izin vermelisin."

Koridordan benekli bir kedi gelip, hancının ayak bileklerine sürtündü. Benekli kedi gelir gelmez masanın altından gri bir kedi fırladı, kamburunu çıkardı ve tısladı. Benekli kedi tehditkar bir hırlama ile çöktü ve gri Lan'in yanından geçip ahır avlusuna çıktı.

Gill Efendi, bir yandan kediler için özür dilerken, Moiraine'in konuğu olarak ona şeref vereceğini söyleyerek itiraz etti. Sarayı tercih etmeyeceğinden emin olup olmadığını sordu, tercih edecek olursa kesinlikle anlayacağını, en iyi odasını hediye olarak kabul etmesini umduğunu söyledi. Moiraine'in hiç dinlemiyor göründüğü karmakarışık bir söz dizisi sıraladı. Moiraine bunun yerine eğildi ve turuncu beyaz kediyi okşadı. Kedi Gill Efendi'yi bırakıp hemen Moiraine'e yanaştı.

"Şimdiye dek dört kedi daha gördüm," dedi. "Farelerle sorununuz mu var? Ya da sıçanlarla?"

"Sıçanlar, Moiraine Sedai." Hancı içini çekti. "Korkunç bir problem. Burayı temiz tutmadığımdan değil, anlıyor musunuz? İnsanlar yüzünden. Tüm şehir insanlar ve sıçanlarla dolu. Ama benim kedilerim icabına bakıyor. Rahatsız olmazsınız, söz veririm."

Rand Perrin ile bakıştı, Perrin hemen gözlerini indirdi. O gözlerde tuhaf bir şey vardı. Ve çok sessizdi; Perrin her zaman az konuşurdu, ama şimdi hiçbir şey söylemiyordu. "Hepsi insanlar yüzünden," dedi.

"İzninle, Gill Efendi," dedi Moiraine, izin alacağından eminmiş gibi. "Sıçanları uzak tutmak basit bir şey. Şansımız varsa, sıçanlar uzak tutulduklarını fark etmeyecekler bile."

Gill Efendi bu sonuncusuna kaşlarını çattı, ama kadının teklifini kabul ederek eğildi. "Sarayda kalmak istemediğinizden eminseniz, Aes Sedai."

"Mat nerede?" dedi Nynaeve aniden. "Moiraine onun da burada olduğunu söyledi."

"Yukarıda," dedi Rand. "O... kendini pek iyi hissetmiyor."

Nynaeve hızla başını kaldırdı. "Hasta mı? Sıçanları ona bırakıp Mat ile ilgileneyim. Beni ona götür, Rand."

"Hepiniz çıkın," dedi Moiraine. "Birkaç dakika sonra size katılırım. Gill Efendi'nin mutfağında kalabalık ediyoruz ve hepimiz bir süre sessiz bir yere çekilsek en iyisi olur." Sesinde gizli bir şey vardı. *Gözlerden uzak kalın. Saklanma sona ermedi.*

"Gelin," dedi Rand. "Arka taraftan çıkalım."

Emond Meydanı'ndan gelenler arka merdivende onu takip ederek Aes Sedai ile Muhafız'ı mutfakta Gill Efendi ile yalnız bıraktı. Rand birbirlerini bulmalarının etkisinden kurtulamıyordu. Köye dönmüş gibi hissediyordu. Kendini sırıtmaktan alamıyordu.

Aynı rahatlama ve coşku, diğerlerini de etkiliyor gibiydi. Kendi kendilerine gülüyor, uzanıp kolunu kavrıyorlardı. Perrin'in sesi alçak çıkıyordu, hâlâ başını kaldırmıyordu, ama merdivenden çıkarken konuşmaya başladı.

"Moiraine seni ve Mat'i bulacağını söyledi ve buldu. Şehire girdiğimiz zaman hepimiz daha doğrusu Lan hariç hepimiz insanlara, binalara, her şeye bakakaldık." Başını inanmazlık içinde sallarken gür bukleleri savruldu. "Ne kadar büyük! Ve ne kadar çok insan. Bazıları bizi izledi ve bir anlamı varmış gibi 'Kırmızı mı, beyaz mı?' diye bağırdı."

Egwene Rand'ın kılıcına dokundu, kırmızı sargıları yokladı. "Ne anlama geliyor?"

"Hiçbir şey," dedi Rand. "Önemli bir şey değil. Biz Tar Valon'a gidiyoruz, unuttunuz mu?"

Egwene ona bir bakış fırlattı, ama elini kılıçtan çekti ve Perrin'in bıraktığı yerden devam etti. "Moiraine, Lan gibi hiçbir şeye bakmadı. Bizi bir koku peşindeki köpek gibi o kadar çok sokağa sokup çıkardı ki, burada olamayacağınızı düşünmeye başladım. Sonra aniden bir caddeye daldı ve bir sonraki an atlarımızı ahır uşaklarına teslim ediyor, mutfağa giriyorduk. Hatta burada olup olmadığınızı sormadı bile. Yalnızca hamur yoğuran bir kadına gidip Rand al'Thor ile Mat Cauthon'a onları görmek istediğini iletmesini söyledi. Ve işte buradasın" sırıttı "hiç yoktan bir âşığın elinde beliren top gibi."

"Âşık nerede?" diye sordu Perrin. "Sizin yanınızda mı?"

Rand'ın midesi kasıldı, arkadaşlarının yanında olmanın verdiği iyi duygular soldu. "Thom öldü. Sanırım öldü. Bir Soluk vardı..." Daha fazla konuşamadı. Nynaeve alçak sesle mırıldanarak başını iki yana salladı.

Sessizlik çevrelerinde yoğunlaştı, küçük gülüşleri boğdu, neşeyi yok etti ve sonunda merdivenlerin tepesine ulaştılar.

"Mat tam olarak hasta sayılmaz," dedi Rand o zaman. "Daha çok... Göreceksiniz." Mat ile paylaştığı odanın kapısını açtı. "Bak kim geldi, Mat."

Mat hâlâ, tıpkı Rand yanından ayrılırken olduğu gibi, yatağında top gibi kıvrılmıştı. Başını kaldırıp baktı. "Göründükleri insanlar olduklarını nereden biliyorsun?" dedi boğuk sesle. Yüzü kızarmıştı, derisi gergin ve terle sırılsıklamdı. "Senin göründüğün gibi olduğunu ben nereden bileceğim?"

"Hasta değil mi?" Nynaeve, Rand'a horgörüyle baktı ve omzundaki çantayı indirerek ittirip geçti.

"Herkes değişiyor," diye hırıldadı Mat. "Nasıl emin olabilirim? Perrin? Sen misin? Değişmişsin, değil mi?" Kahkahası öksürüğe daha çok benziyordu. "Alı, evet, değişmişsin."

Rand şaşkınlık içinde Perrin'in başını iki eline alarak yatağın kenarına oturduğunu ve gözlerini yere diktiğini gördü. Mat'in keskin kahkahası onu yaralamış gibiydi.

Nynaeve, Mat'in yatağının yanında diz çöktü ve başındaki atkıyı ittirerek elini yüzüne koydu. Mat kadından küçümseme dolu bakışlarla uzaklaştı. Gözleri parlak ve alev alevdi. "Yanıyorsun," dedi Nynaeve, "ama bu kadar ateşin varken terlemiyor olman gerek." Sesindeki endişeyi saklayamıyordu. "Rand, sen ve Perrin bana temiz bezler ve taşıyabildiğiniz kadar çok soğuk su getirin. İlk önce ateşi düşürelim, Mat, sonra..."

"Güzel Nynaeve," dedi Mat tükürürcesine. "Bir Hikmet kendini kadın olarak düşünmemeli, değil mi? Güzel bir kadın olarak düşünmemeli. Ama sen düşünüyorsun, değil mi? Artık. Artık güzel bir kadın olduğunu aklından çıkaramıyorsun ve bu seni korkutuyor. Herkes değişiyor." O konuşurken Nynaeve'in yüzü soldu öfke yüzünden mi, yoksa başka bir şey yüzünden mi, Rand bilemiyordu. Mat alaylı bir kahkaha attı ve ateşli gözleri Egwene'e kaydı. "Güzel Egwene," diye gakladı. "Nynaeve kadar güzel. Artık başka şeyleri de paylaşıyorsunuz, değil mi? Başka hayalleri. Artık sen neyin hayalini kuruyorsun?" Egwene yataktan bir adım uzaklaştı.

"Şimdilik Karanlık Varlık'ın gözlerinden kurtulduk," diye bildirdi Moiraine, peşinde Lan ile odaya girerken. Kapıdan içeri adım attığında gözleri Mat'e takıldı ve sıcak sobaya dokunmuş gibi tısladı. "Ondan uzaklaş!"

Nynaeve dönüp Aes Sedai'ye şaşkınlık içinde bakmak dışında kıpırdamadı. Moiraine iki hızlı adım attı, Hikmet'i omzundan yakaladı ve bir buğday çuvalıymış gibi yerde sürükledi. Nynaeve itiraz etti, çabaladı, ama Moiraine yataktan iyice uzaklaşana kadar onu bırakmadı. Hikmet ayağa kalkıp, giysilerini öfkeyle düzeltirken itiraz etmeye devam etti, ama

Moiraine onu duymazdan geldi. Aes Sedai her şeyi dışlayıp Mat'i inceledi, bir engerekmiş gibi izledi onu.

"Hepiniz ondan uzak durun," dedi. "Ve sessiz olun."

Mat, kadının dikkatli bakışlarına aynı şekilde karşılık verdi. Dişlerini sessiz bir hırlama ile çıkardı ve dizlerini göğsüne iyice çekti, ama gözlerini kadının gözlerinden ayırmadı. Moiraine yavaşça, hafifçe elini ona uzattı, bir dizine koydu. Dokunuşu üzerine Mat sarsıldı ve aniden bir elini çıkararak yakut kabzalı hançeri yüzüne salladı.

Lan bir an kapıdaydı, bir sonrakinde, sanki aradaki mesafeyi aşmaya zahmet etmemiş gibi yatağın yanında. Eli Mat'in bileğini kavradı, darbesini taşa çarpmış gibi durdurdu. Mat hâlâ top gibi duruyordu. Yalnızca hançeri tutan eli hareket etmeye çalışıyor, Muhafız'ın sarsılmaz kavrayışı ile mücadele ediyordu. Mat'in gözleri Moiraine'den ayrılmamıştı ve nefretle yanıyorlardı.

Moiraine de kıpırdamamıştı. Ne Mat ilk savurduğunda, ne de şimdi, yüzünden birkaç santimetre uzakta duran hançerden kaçınmamıştı. "Bunu nereden buldun?" diye sordu çelik gibi bir sesle. "Size Mordeth'in bir şey verip vermediğini sordum. Defalarca sordum, uyardım, ve siz vermediğini söylediniz."

"O vermedi," dedi Rand. "O... Mat hazine odasından aldı." Moiraine, gözleri Mat'in gözleri gibi alev alev, Rand'a baktı. Rand gerileyecekken kadın yine yatağa döndü. "Sizden ayrıldıktan sonra öğrendim. Daha önce bilmiyordum."

"Bilmiyordun." Moiraine Mat'i inceledi. Mat hâlâ dizlerini göğsüne çekmiş, sessizce dişlerini çıkararak Moiraine'e bakıyordu. Eli hâlâ Lan'in kavrayışı ile mücadele ediyordu. "Bu yanınızdayken bu kadar uzağa gelebilmiş olmanız şaşırtıcı. Onu görür görmez kötülüğünü, Mashadar'ın dokunuşunu hissettim, ama bir Soluk kilometrelerce öteden hissedebilir. Tam olarak nerede olduğunu bilemese de, yakında olduğunu anlar. Kemikleri aynı kötülüğün bir orduyu Dehşetlordları, Soluklar, Trolloclardan oluşan bir orduyu yuttuğunu bilirken, Mashadar ruhunu çeker. Muhtemelen bazı Karanlıkdostları da onu hissedebiliyordur. Ruhlarını gerçekten vermiş olanlar. Ellerinde olmadan, sanki çevrelerindeki hava karıncalanıyormuş

gibi hançeri hissedenler olmuştur. Onu aramak zorunda hissederler kendilerini. Bir mıknatısın demir tozlarını çektiği gibi çekmiştir hançer onları."

"Karanlıkdostlarıyla karşılaştık," dedi Rand, "birden fazla kez, ama onlardan kurtulduk. Ve Caemlyn'e ulaşmadan bir gece önce bir Soluk gördük, ama o bizi görmedi." Boğazını temizledi. "Şehrin dışında tuhaf şeyler görüldüğüne ilişkin söylentiler var. Trolloclar olabilir."

"Ah, kesinlikle Trolloc, koyun çobanı," dedi Lan alayla. "Ve Trollocların olduğu yerde Soluklar da olur." Mat'in bileğini tutarken gösterdiği çabadan dolayı elinin sırtındaki kirişler çıkmıştı, ama sesinde gerginlikten iz yoktu. "İzlerini saklamaya çalışmışlar, ama iki gündür görüyorum onları. Çiftçilerin ve köylülerin geceleyin görülen tuhaf şeyler hakkında homurdandığını duydum. Myrddraal bir şekilde İki Nehir'e görülmeden saldırmayı başardı, ama her geçen gün onları kovalamak için asker gönderebilecek insanlara daha da yaklaştılar. Yine de durmayacaklardır, koyun çobanı."

"Ama Caemlyn'deyiz," dedi Egwene. "Bize ulaşamazlar, ta ki..."

"Ulaşamazlar mı?" diye sözünü kesti Muhafız. "Soluklar kırlarda toplanıyor. Nasıl araman gerektiğini bilirsen, işaretler bunu açıkça gösteriyor. Şimdiden orada şehirden çıkan bütün yolları gözlemek için ihtiyaç duyduklarından fazla Trolloc var, en azından on iki öbek. Tek bir sebep olabilir; yeterince Trolloc topladıklarında Soluklar peşinizden şehre girecekler. Bu eylem, güneydeki orduların yarısını Sınırboyları'na gönderir, ama kanıtlar bu riski almaya gönüllü olduklarını gösteriyor. Siz üçünüz çok uzun süre onlardan kaçtınız. Caemlyn'e yeni bir Trolloc savaşı getirdin gibi görünüyor, koyun çobanı."

Egwene hıçkırdı ve Perrin inkar edercesine başını iki yana salladı. Rand'ın Caemlyn sokaklarında Trolloclar gezdiğini düşününce midesi bulandı. Birbirinin boğazına sarılan, asıl tehdidin duvarın arkasında beklediğini asla fark etmeyen onca insan. Aniden aralarında, onları katleden Trolloclar ve Soluklar bulunca ne yapacaklardı? Rand yanan kuleleri, aleve boğulan kubbeleri, İç Şehir'in kıvrılan sokaklarını ve manzaralarını talan eden

Trollocları görebiliyordu. Alevler içindeki Saray. Elayne, Gawyn, Morgase... ölmüş.

"Henüz değil," dedi Moiraine dalgın dalgın. Hâlâ Mat ile ilgileniyordu. "Caemlyn'den çıkmanın bir yolunu bulursak Yarı-insanlar burası ile ilgilenmez. Eğer. Ne kadar çok eğer var."

"Ölsek daha iyiydi," dedi Perrin aniden ve Rand kendi düşünceleri bu şekilde yankılanınca yerinde sıçradı. Perrin hâlâ yere bakarak şimdi bakışları öfkeliydi duruyordu ve sesi acıydı. "Nereye gidersek, arkamızda acı ve sıkıntı getiriyoruz. Ölmüş olsak herkes için daha iyi olurdu."

Nynaeve yarı öfke, yarı korku ile ona döndü, ama Moiraine onu engelledi.

"Ölerek, kendin ve başka herkes için ne kazanmayı düşünüyorsun?" diye sordu Aes Sedai. Sesi ölçülü, ama keskindi. "Mezarın Efendisi korktuğum gibi Desen'e dokunacak kadar özgürlük kazanmışsa, size ölüyken, canlıyken olduğundan daha kolay ulaşır. Ölüyken kimseye faydanız olmaz. Ne size yardım eden insanlara, ne de İki Nehir'deki dostlarınıza ve ailelerinize. Dünyanın üzerine Gölge çöküyor ve ölüyken hiçbiriniz onu durduramazsınız."

Perrin ona bakmak için başını kaldırdı ve Rand irkildi. Arkadaşının gözlerinin irisleri artık kahverengiden çok sarıydı. Kıvırcık saçları ve derin bakışları ile, onda bir şey vardı... Rand ne olduğunu çıkaramıyordu.

Perrin sözlerine, bağırarak konuşsa olacağından daha fazla ağırlık veren yumuşak bir sesle konuştu. "Canlıyken de durduramayız, değil mi?"

"Daha sonra seninle tartışacak zamanım olacak," dedi Moiraine, "ama şimdi arkadaşınızın bana ihtiyacı var." Hepsinin Mat'i açıkça görebilmesi için yana çekildi. Mat'in gözleri hâlâ öfkeyle ona dikilmişti. Yatakta ne kıpırdamış, ne pozisyon değiştirmişti. Yüzü ter kaplanmıştı ve dudakları hâlâ dişlerinin üzerinde gerilmiş ve kansızdı. Tüm gücünü, Lan'in kıpırtısız tuttuğu hançerle Moiraine'e ulaşmak için harcıyor gibiydi. "Yoksa unuttunuz mu?"

Perrin utanç içinde omuzlarını silkti ve tek kelime etmeden ellerini açtı.

"Ona ne olmuş?" diye sordu Egwene ve Nynaeve ekledi, "Bulaşıcı mı? Yine de onu tedavi edebilirim. Ne olursa olsun ben hasta olmuyorum."

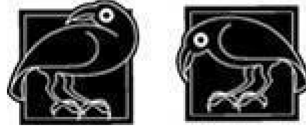
"Ah, bulaşıcı," dedi Moiraine, "ve senin... korunaklılığın seni kurtaramaz." Dokunmamaya özen göstererek yakut kabzalı hançere işaret etti. Mat ona ulaşmaya çalışırken hançer titriyordu. "Bu, Shadar Logoth'dan. O şehirde lekelenmemiş, duvarların dışına çıkarmanın tehlikeli olmadığı tek bir çakıl taşı bile yok ve bu bir çakıl taşından çok daha fazla. İçinde Shadar Logoth'u öldüren kötülük var ve şimdi o kötülük Mat'in de içinde. Öyle güçlü bir kuşku ve nefret ki, en yakındakiler bile düşman görülür, kemiklere kadar öyle derine kök salar ki, zaman içinde geriye kalan tek düşünce öldürmek olur. Hançeri Shadar Logoth'un duvarlarının dışına çıkararak o kötülüğü, o kötülüğün tohumunu o yere bağlı tutan şeyden serbest bıraktı. Mat'in içindeki öz, Mashadar'ın bulaşıcılığının onu yapmaya çalıştığı şey ile mücadele ederken solmuş, zayıflamış olmalı, ama içindeki savaş tamamlanmak, Mat yenilmek üzere. Kasa süre sonra, ilk önce ölmezse, o kötülüğü gittiği her yere hastalık gibi yayacak. O hançerin tek bir çiziği bile hastalığı bulaştırmak ve yok etmek için yeterli. Bu yüzden kısa süre sonra, Mat ile birkaç dakika geçirmek bile aynı ölçüde ölümcül olacak."

Nynaeve'in yüzü bembeyaz olmuştu. "Bir şey yapabilir misin?" diye fısıldadı.

"Umarım." Moiraine içini çekti. "Dünyanın hatırı için, umarım çok geç kalmamışımdır." Eli kemerindeki keseye daldı ve ipeğe sarılmış angreal ile çıktı. "Beni yalnız bırakın. Birlikte kalın ve görülmeyeceğiniz bir yer bulun, ama beni onunla yalnız bırakın. Arkadaşınız için elimden geleni yapacağım."

42. BÖLÜM

Rüyaların Anlamı

Rand, merdivenlere sessiz bir grup götürdü. Artık hiçbiri onunla, bir diğeri ile konuşmak istemiyordu. Rand'ın canı da konuşmak istemiyordu.

Güneş, arka merdivenleri loşlaştıracak kadar alçalmıştı, ama henüz lambalar yakılmamıştı. Basamaklar güneş ışığı ve gölgelerle çizgi çizgiydi. Perrin'in yüzü de diğerleri gibi kapalıydı, ama başkalarının alınları endişe ile kırışmışken, onunki düzdü. Rand Perrin'in yüzünde bir teslimiyet ifadesi olduğunu düşündü. Neden olduğunu merak etti ve sormak istedi, ama Perrin ne zaman gölgeye dalsa gözleri kalan pek az ışığı topluyor, cilalanmış amber gibi parlıyordu.

Rand ürperdi, çevresine, ceviz lambrili duvarlara, meşe korkuluklara, sağlam günlük eşyalara yoğunlaşmaya çalıştı. Ellerini defalarca ceketine sildi, ama her seferinde avuçları yeniden terle sırılsıklam oldu. *Artık her şey yoluna girecek. Yine birlikteyiz ve... Işık, Mat.*

Onları mutfaktan geçen arka koridordan geçirerek, salondan kaçınarak kütüphaneye götürdü. Kütüphaneyi kullanan çok yolcu yoktu; okuma bilenlerin çoğu İç Şehir'deki daha zarif hanlarda kalıyordu. Gill Efendi kütüphaneyi arada bir kitap soran bir avuç müşteriden çok kendi zevki için kurmuştu. Rand, Moiraine'in onları neden gönderdiğini düşünmek istemiyordu, ama geri döneceğini söyleyen Beyazpelerin subayını, bir de nerede kaldığını soran Elaida'nın gözlerini hatırlayıp duruyordu. Moiraine ne isterse istesin, bunlar yeterli sebepti.

Ancak kütüphanenin içinde beş adım attıktan sonra, başka herkesin durduğunu, ağızları bir karış açık, iri gözlerle bakarak kapıda toplandıklarını fark etti. Şöminede canlı bir ateş çıtırdıyordu ve Loial, karnının üzerinde kıvrılıp uyumuş beyaz ayaklı küçük, siyah bir kedi ile, uzun bir divana uzanmış okuyordu. İçeri girdiklerinde, kaldığı yeri dev parmağı ile işaretleyerek kitabı kapattı ve kediyi nazikçe yere bıraktı. Sonra resmi bir eğilme ile selam verdi.

Rand, Ogier'e o kadar alışmıştı ki, diğerlerinin bakışlarının hedefinin Loial olduğunu anlaması bir dakika aldı. "Beklediğim dostlarım bunlar, Loial," dedi. "Bu Nynaeve, köyümüzün Hikmet'i. Ve Perrin. Bu da Egwene."

"Ah, evet," diye gürledi Loial. "Egwene. Rand senden çok bahsetti. Evet. Ben Loial."

"O bir Ogier," diye açıkladı Rand ve şaşkınlıklarının türünün değişmesini izledi. Trolloclar ve Soluklardan sonra bile, nefes alan, yürüyen bir efsane görmek hâlâ hayret vericiydi. Loial'ı ilk gördüğünde kendisinin verdiği tepkiyi hatırlayan Rand hüzünle sırıttı. Onlar kendisinden daha iyi karşılamıştı.

Loial, onlar bakarken yürüdü. Rand "Trolloc" diye bağıran bir kalabalıktan farklı olduğunu anladığını sanmıyordu. "Ya Aes Sedai, Rand?" diye sordu Loial.

"Yukarıda, Mat ile birlikte."

Ogier düşünceler içinde bir kaşını kaldırdı. "Demek gerçekten hasta. Oturalım mı? Aes Sedai bize katılacak mı? Evet. O zaman beklemek dışında yapacak bir şey yok."

Oturmak, Emond Meydanı sakinlerini gevşetmiş gibiydi. Yumuşak döşemeli sandalyeler ve ocakta kıvrılmış bir kedi kendilerini evde hissetmelerini sağlamış gibiydi. Yerlerine yerleşir yerleşmez heyecanla Ogier'e sorular sormaya başladılar. Rand şaşkınlık içinde, ilk konuşanın Perrin olduğunu gördü.

"Yurt, Loial. Gerçekten de hikâyelerin anlattığı gibi sığınaklar var mı?" Sesi, sormasının özel bir sebebi varmış gibi hevesliydi.

Loial, yurttan bahsetmekten memnundu. Kraliçenin Takdisi'ne nasıl geldiğini, yolculukları sırasında neler gördüğünü anlattı. Biraz sonra Rand yalnızca yarım kulakla dinleyerek arkasına yaslandı. Ogier'in anlattıklarını daha önce detaylarıyla dinlemişti. Loial konuşmaktan hoşlanıyordu ve genellikle bir hikâyenin anlaşılması için iki, üç yüzyıllık geçmişe ihtiyaç olduğunu düşünse de, en küçük fırsatı kullanarak uzun uzun konuşuyordu. Zaman anlayışı çok tuhaftı; onun için üç yüzyıl, bir hikâyenin kapsaması için mantıklı bir süreydi. Daha yurdu terk edeli birkaç ay olmuş gibi konuşuyordu, ama Rand sonunda üç seneden fazla olduğunu anlamıştı.

Rand'ın düşünceleri Mat'e kaydı. *Bir hançer. Lanet bir hançer ve sırf taşıdığı için onu öldürebilir. Işık, daha fazla macera yaşamak istemiyorum. Aes Sedai onu iyileştirebilirse, hepimiz gitmeliyiz... eve değil. Eve dönemeyiz. Bir yere. Hepimiz Aes Sedailerin ve Karanlık Varlık'ın hiç duyulmadığı bir yere gideriz. Bir yere.*

Kapı açıldı ve Rand bir an hayal kurmaya devam ettiğini sandı. Mat gözlerini kırpıştırarak orada duruyordu. Ceketi boğazına kadar iliklenmiş, koyu renk atkısı alnına sarılmıştı. Sonra Rand, eli Mat'in omzunda duran Moiraine'i gördü. Lan arkalarından geliyordu. Aes Sedai Mat'i dikkatle, hasta yatağından yeni kalkmış birini izler gibi izliyordu. Lan her zamanki gibi hiçbir şeye dikkat etmez gibi görünerek her şeyi izliyordu.

Mat tek gün bile hasta yatmamış gibi görünüyordu. İlk, tereddütlü gülümsemesi herkesi kapsıyordu, ama Loial'a takılınca, sanki Ogier'i ilk defa görüyormuş gibi ağzı açılarak bakakaldı. Sonra omzunu silkti ve dikkatini arkadaşlarına çevirdi. "Ben... ah... yani..." Derin bir nefes aldı. "Öyle... ah... görünüyor ki, ben... ah... tuhaf davranıyordum. Aslında pek hatırlamıyorum." Moiraine'e huzursuzca baktı. Kadın güvenle gülümsedi ve Mat devam etti. "Beyazköprü'den sonra her şey puslu. Thom ve..." Ürperdi ve telaşla devam etti. "Beyazköprü'den uzaklaştıkça daha puslu oluyor. Caemlyn'e geldiğimizi hatırlamıyorum." Loial'a yan yan baktı. "Gerçekten hatırlamıyorum. Moiraine Sedai diyor ki ben... yukarıda, ben... ah..." Sırıttı ve aniden eski Mat oldu. "Bir insanı deliyken yaptıkları yüzünden suçlayamazsın, değil mi?"

"Sen hep deliydin," dedi Perrin ve bir an o da eski Perrin gibi göründü.

"Hayır," dedi Nynaeve. Gözleri yaşlarla dolmuştu, ama gülümsüyordu. "Hiçbirimiz seni suçlamıyoruz."

Rand ve Egwene aynı anda konuşarak Mat'e onu iyi gördükleri için ne kadar sevindiklerini, ne kadar iyi göründüğünü anlatmaya başladılar. Bu kadar çirkin bir aldatmacaya kurban gittiğine göre artık başkalarını kandırmaya çalışmayacağını söylediler gülerek. Mat eski kasıntılı yürüyüşü ile bir sandalyeye giderek atışmaya katıldı. Sırıtarak otururken, kemerine takılı şeyin hâlâ orada olduğundan emin olmak ister gibi dalgın dalgın ceketine dokundu ve Rand'ın nefesi kesildi.

"Evet," dedi Moiraine sessizce, "hançer hâlâ onda." Emond Meydanı'ndan gelen diğerleri arasında kahkahalar ve konuşmalar devam ediyordu, ama kadın aniden içe çekilen nefesi duymuş, sebebini anlamıştı. Sesini yükseltmeden Rand'ın duyabilmesi için sandalyesine yaklaştı. "Onu öldürmeden hançeri ondan alamam. Aralarındaki bağ çok uzun zamandır var ve çok güçlendi. O bağ, Tar Valon'da çözülmeli; elimde bir angreal varken bile bu beni ya da herhangi bir Aes Sedai'yi aşar."

"Ama artık hasta görünmüyor." Rand'ın aklına bir düşünce geldi ve başını kaldırıp Aes Sedai'ye baktı. "Hançer yanında olduğu sürece Soluklar nerede olduğumuzu bilecek. Ve bazı Karanlıkdostları da. Sen söylemiştin."

"Onu bir şekilde hallettim. Artık onu hissedecek kadar yaklaşırlarsa, zaten tepemizdeler sayılır. Ondaki lekeyi temizledim, Rand, ve geri dönmesini yavaşlatmak için elimden geleni yaptım. Ama Tar Valon'da tedavi görmezse zaman içinde kesinlikle dönecek."

"Oraya gidiyor olmamız iyi bir şey, değil mi?" Rand, kadının ona keskin bir bakış fırlatıp dönmesinin sebebinin sesindeki teslimiyet ya da başka bir şeyin umudu olduğunu düşünmüştü.

Loial ayağa kalkmış, Moiraine'e eğiliyordu, "ben Loial, Halan oğlu Arent'in oğlu, Aes Sedai. Yurt, Işığın Hizmetkarlarına bir sığınak sunuyor."

"Teşekkür ederim Arent oğlu Loial," diye yanıt verdi Moiraine kuru kuru, "ama ben senin yerinde olsaydım bu selamı böyle serbestçe kullanmazdım. Şu anda Caemlyn'de belki yirmi Aes Sedai vardır ve benim dışımda her biri Kızıl Ajah olabilir." Loial anlamış gibi bilgece başını salladı. Rand yalnızca

kafası karışmış bir şekilde başını iki yana sallayabildi; kadının ne demek istediğini anladıysa Işık onu kör etsindi. "Seni burada bulmak tuhaf," diye devam etti Aes Sedai. "Son yıllarda pek az Ogier yurdu terk ediyor."

"Eski hikâyeler beni tutsak etti, Aes Sedai. Eski kitaplar benim kıymetsiz başımı imgelerle doldurdu. Korulukları görmek istiyorum. Ve inşa ettiğimiz şehirleri. İkisinden de hâlâ ayakta olan fazla kalmamış gibi görünüyor, ama binalar her ne kadar ağaçların yerini tutamasa da, yine de görmeye değer. İhtiyarlar yolculuk etmek istememin tuhaf olduğunu düşünüyor. Ben hep istemişimdir ve onlar da hep benim tuhaf olduğumu düşünmüştür. Hiçbiri yurdun dışında görmeye değer bir şey olduğunu düşünmüyor. Belki geri dönüp onlara gördüklerimi anlattığım zaman fikirlerini değiştirirler. Umarım öyle olur. Zaman içinde."

"Belki değiştirirler," dedi Moiraine hoş bir şekilde. "Şimdi, Loial, aniden konuyu değiştirdiğim için beni affet. Bu insanların kusurlarından biri, biliyorum. Arkadaşlarım ve ben bir an önce yolculuğumuzu planlamalıyız. Bize izin verir misin?"

Kafası karışmış gibi görünme sırası, Loial'a gelmişti. Rand Ogier'in imdadına yetişti. "O da bizimle gelecek. Söz verdim."

Moiraine işitmemiş gibi Ogier'e bakmaya devam etti, ama sonunda başını salladı. "Çark dilediği gibi dokur," diye mırıldandı. "Lan, gafil avlanmayacağımızdan emin ol." Muhafız kapıyı arkasından yavaşça kapatarak ortadan kayboldu.

Lan'in gidişi işaret oldu; tüm konuşmalar kesildi. Moiraine şömineye yaklaştı ve döndüğü zaman odadaki herkesin gözü onun üstündeydi. Ne kadar ince yapılı olsa da, varlığı hükmediciydi. "Caemlyn'de uzun zaman kalamayız. Kraliçenin Takdisi'nde güvende değiliz. Karanlık Varlık'ın gözleri şimdiden şehrin her yerinde. Aradıkları şeyi bulamadılar, yoksa hâlâ arıyor olmazlardı. Bu bizim avantajımız. Onları uzak tutmak için büyüler yaptım ve Karanlık Varlık, şehirde sıçanların giremediği bir yer olduğunu anlayana kadar biz gitmiş oluruz. Ama insanları uzak tutan bir büyü Myrddraaller için işaret ateşi gibi olur ve aynı zamanda, Caemlyn'de Perrin ve Egwene'i arayan Işığın Çocukları var." Rand bir ses çıkardı ve Moiraine tek kaşını kaldırarak ona baktı.

"Mat ve beni aradıklarını sanıyordum," dedi.

Açıklama, Aes Sedai'nin iki kaşının birden kalkmasına sebep oldu. "Beyazpelerinler sizi neden arasın?"

"İki Nehir'den gelen birilerini aradıklarını söylediklerini duydum. Karanlıkdostları dediler. Başka ne düşünebilirdim ki? Olan biten bunca şey varken, düşünebilmem bile talihli bir şey."

"Çok kafa karıştırıcı olduğunu biliyorum, Rand," diye araya girdi Loial, "ama bundan daha iyi düşünebilirsin. Çocuklar Aes Sedailerden nefret eder. Elaida..."

"Elaida mı?" diye keskin bir sesle araya girdi Moiraine. "Elaida Sedai'nin bununla ne ilgisi var?"

Rand'a öyle dik bakıyordu ki, Rand arkaya yaslanmak istedi. "Beni hapse attırmak istedi," dedi yavaşça. "Ben yalnızca Logain'i görmek istedim, ama o Saray bahçelerinde Elayne ve Gawyn ile tesadüf eseri karşılaştığıma inanmak istemedi." Loial hariç herkes ona aniden üçüncü bir göz çıkarmış gibi bakıyordu. "Kraliçe Morgase gitmeme izin verdi. Zarar vermek istediğimi gösteren bir kanıt olmadığını ve Elaida neden kuşkulanırsa kuşkulansın yasaları uygulayacağını söyledi." Başını iki yana salladı, onca ihtişam içinde Morgase'i hatırlamak bir anlığına herkesin ona baktığını unutturmuştu. "Bir Kraliçe ile tanıştığıma inanabiliyor musunuz? Çok güzel, tıpkı hikâyelerdeki kraliçeler gibi. Elayne de öyle. Ve Gawyn... Gawyn'i severdin, Perrin. Perrin? Mat?" Onlar hâlâ bakıyordu. "Kan ve küller, yalnızca sahte Ejder'i görmek için duvara tırmandım. Yanlış bir şey yapmadım."

"Ben de hep aynısını söylerim," dedi Mat ılımlı bir şekilde, ama aniden fena halde sırıtmaya başlamıştı. Egwene kesinlikle kayıtsız bir sesle sordu, "Elayne kim?"

Moiraine aksi aksi mırıldandı.

"Bir Kraliçe," dedi Perrin, başını iki yana sallayarak. "Gerçekten de macera yaşamışsın. Biz yalnızca Tenekecilerle ve bazı Beyazpelerinlerle karşılaştık." Moiraine'e bakmaktan kaçındığı çok açıktı. Perrin, yüzündeki

yaralara dokundu. "Her şey düşünülünce, Tenekecilerle şarkı söylemek Beyazpelerinlerle birlikte olmaktan daha eğlenceliydi."

"Gezginler şarkıları için yaşar," dedi Loial. "Aslında, tüm şarkılar için. En azından onları aramak için. Birkaç yıl önce bazı Tuatha'anlarla karşılaştım. Ağaçlara söylediğimiz şarkıları öğrenmek istediler. Aslında ağaçlar artık şarkıları pek dinlemiyor ve şarkıları öğrenen çok Ogier kalmadı. Bende o Yetenek'ten biraz var, bu yüzden İhtiyar Arent öğrenmem için ısrar etti. Tuatha'anlara öğrenebildikleri kadarını öğrettim, ama ağaçlar insanları asla dinlemez. Gezginler için onlar yalnızca şarkı ve hiçbiri aradıkları şarkı olmadığı için o şekilde kabul ettiler. Topluluklarının önderine bu adı veriyorlar. Arayıcı. Bazen Shangtai Yurdu'na gelirler. Pek az insan oraya gelir."

"İzin verirsen, Loial," dedi Moiraine, ama Loial aniden boğazını temizledi ve kadının onu susturmasından korkarmış gibi çabuk çabuk gürledi.

"Şimdi bir şey hatırladım, Aes Sedai, bir Aes Sedai ile karşılaşırsam sormak istediğim bir şey, çünkü siz çok şey biliyorsunuz ve Tar Valon'da büyük kütüphaneleriniz var ve madem seninle karşılaştım, ben... izin verir misin?"

"Kısaca sorarsan," dedi kadın aksi aksi.

"Kısa," dedi Loial, bunun ne anlama geldiğini merak edermiş gibi. "Evet. Tamam. Kısa. Bir süre önce Shangtai Yurdu'na bir adam geldi. Bu kendi başına sıra dışı değildi, çünkü siz insanların Aiel Savaşı dediğiniz savaştan kaçan çok insan Dünyanın Omurgası'na gelmişti." Rand sırıttı. Bir süre önce; en az yirmi yıl önceyi kastediyordu. "Ölmek üzereydi, ama üzerinde ne bir yara, ne bir iz vardı. İhtiyarlar, Aes Sedailerin yaptığı bir şey olabileceğini düşündü," Loial Moiraine'e özür dilercesine baktı "çünkü adam yurda girer girmez iyileşti. Birkaç ayda. Bir gece, ay battıktan sonra kimseye tek söz etmeden gitti." Moiraine'in yüzüne baktı ve yeniden boğazını temizledi. "Evet. Kısa. Gitmeden önce, Tar Valon'a götürmeyi düşündüğünü söylediği merak uyandırıcı bir hikâye anlattı. Karanlık Varlık'ın Dünyanın Gözü'nü kör etmeyi ve Büyük Yılan'ı, zamanın kendisini öldürmeyi planladığını söyledi. İhtiyarlar bedeni kadar aklının da sağlıklı olduğunu söylemişti, ama bunu söyledi işte. Benim sormak

istediğim şu, Karanlık Varlık böyle bir şey yapabilir mi? Zamanı öldürebilir mi? Ve Dünyanın Gözü'nü? Büyük Yılan'ın gözünü kör edebilir mi? Bu ne demek oluyor?"

Rand, Moiraine'den gördüğü şey dışında her şeyi beklerdi. Loial'a yanıt vermek ya da bunun için zamanı olmadığını söylemek yerine kaşlarını düşünceler içinde çatarak, dalgın dalgın Ogier'e bakıyordu.

"Tenekeciler de bize aynı şeyi anlattı," dedi Perrin.

"Evet," dedi Egwene, "Aiel hikâyesi."

Moiraine, yavaşça başını çevirdi. Bunun dışında kıpırdamadı. "Ne hikâyesi?"

Onlara ifadesiz bir yüzle bakıyordu, ama Perrin'in derin bir nefes almasına sebep oldu. Konuştuğu zaman her zamanki kadar yavaştı. "Kıraç'ı geçen bazı Tenekeciler bunu zarar görmeden yapabildiklerini söylediler. Trolloclarla yaptıkları savaştan sonra ölmek üzere bir grup Aiel bulmuşlar. Son Aiel ölmeden önce kız -görünüşe göre hepsi kadınmış- Tenekecilere Loial'ın şimdi söylediklerini söylemiş. Karanlık Varlık ona Kör Eden diyor, Dünyanın Gözü'nü kör etmeyi planlıyormuş. Ama bu yirmi değil, üç yıl önceymiş. Bir anlamı var mı?"

"Belki her şey," dedi Moiraine. Yüz hâlâ kıpırtısızdı, ama Rand o siyah gözlerin arkasında kadının aklının hızla çalıştığını hissetti.

"Ba'alzamon," dedi Perrin aniden. İsim odadaki her şeyi susturdu. Kimse nefes almıyor gibiydi. Perrin önce Rand'a, sonra Mat'e baktı, gözleri tuhaf bir şekilde sakin ve her zamankinden daha sarıydı. "Zamanında bu ismi nerede duyduğumu merak etmiştim... Dünyanın Gözü. Şimdi hatırlıyorum. Siz hatırlamıyor musunuz?"

"Ben hiçbir şey hatırlamak istemiyorum," dedi Mat katı katı.

"Ona söylemeliyiz," diye devam etti Perrin. "Şimdi önemli. Artık daha fazla saklayamayız. Anlıyorsun, değil mi, Rand?"

"Bana neyi söyleyeceksiniz?" Moiraine'in sesi sertti ve kadın bir darbeye hazırlanıyormuş gibi görünüyordu. Bakışları Rand'da karar kıldı.

Rand yanıt vermek istemiyordu. Mat gibi hatırlamak istemiyordu, ama hatırlıyordu ve Perrin'in haklı olduğunu biliyordu. "Ben..." Arkadaşlarına baktı. Mat gönülsüzce, Perrin kararlılıkla başını salladı, ama en azından onaylamışlardı. Aes Sedai ile yalnız başına yüzleşmek zorunda değildi. "Biz... rüyalar gördük." Parmağında, bir kez bir dikenin battığı yeri ovaladı, uyandığı zaman akan kanı hatırladı. Midesi bulanarak bir başka seferinde yüzünün nasıl güneşte yanmış gibi hissettiğini hatırladı. "Ama belki rüya değildiler, tam olarak değil. Ba'alzamon vardı." Perrin'in o ismi neden kullandığını biliyordu; rüyalarında, kafanın içinde Karanlık Varlık'ın olduğunu söylemekten daha kolaydı. "Dedi ki... her tür şeyi söyledi, ama bir kez Dünyanın Gözü'nün bana asla hizmet etmeyeceğini söyledi." Bir an ağzı toz gibi kurumuş geldi.

"Bana da aynı şeyi söyledi," dedi Perrin ve Mat derin derin iç çektikten sonra başlarını salladılar. Rand ağzını ıslatmayı başardı. "Bize kızmadın mı?" diye sordu Perrin, şaşırmış gibi ve Rand Moiraine'in öfkeli görünmediğini fark etti. Onları inceliyordu, ama gözleri dikkatli, berrak ve sakindi.

"Sizden çok kendime kızdım. Ama tuhaf rüyalar görürseniz bana anlatmanızı söyledim. Başta, söyledim." Sesi ölçülü kalsa da, gözlerinden bir öfke geçti ve bir an sonra yok oldu. "İlk rüyadan sonra bilseydim... Tar Valon'da neredeyse bin yıldır bir Düşgören yok, ama deneyebilirdim. Artık çok geç. Karanlık Varlık size her dokunduğunda bir sonraki dokunuşunu kolaylaştırıyor. Belki benim varlığım sizi biraz korur, ama yine de... İnsanları kendilerine bağlayan Terkedilmişlerin hikâyelerini hatırlıyor musunuz? Güçlü adamlar, baştan beri Karanlık Varlıkla savaşmış olanlar. O hikâyeler doğru ve Terkedilmişlerin hiçbiri efendilerinin gücünün onda birine sahip değildi, ne Aginor, ne Lanfear, ne Balthamel, ne Demandred, hatta Ishamael, Umuda İhanet Eden."

Rand Nynaeve ve Egwene'in onlara baktığını gördü, Mat, Perrin ve ona. Kadınların yüzü korku ve dehşet ile bembeyaz kesilmişti. *Bizim için mi korkuyorlar, yoksa bizden mi?*

"Ne yapabiliriz?" diye sordu. "Bir şey olmalı."

"Bana yakın kalmak," diye yanıt verdi Moiraine, "faydalı olur. Biraz. Gerçek Kaynak'a dokunmanın sağladığı koruma çevreme biraz yayılır, unutmayın. Ama bana daima yakın kalamazsınız. Buna gücünüz varsa kendinizi savunabilirsiniz, ama kendi içinizde güç ve irade bulmalısınız. Bunları size ben veremem."

"Sanırım ben kendi korumamı buldum," dedi Perrin, mutlu değil, teslim olmuş gibi bir ses tonu ile.

"Evet," dedi Moiraine, "sanırım buldun." Delikanlı bakışlarını indirene kadar ona baktı, sonra bir süre daha durup düşündü. Sonunda diğerlerine döndü. "Karanlık Varlık'ın içinizde sahip olduğu gücün sınırları var. Bir an için teslim olsanız bile, yüreğinize bir sicim bağlamış gibi olur, bir daha asla kesemeyeceğiniz bir sicim. Pes ederseniz, onun olursunuz. İnkar ederseniz, gücü başarısız olur. Rüyalarınıza dokunması kolay değil, ama mümkün. Size karşı Yarı-insanları, Trollocları, Draghkarları ve başka şeyleri gönderebilir, ama siz izin vermediğiniz sürece sizi sahiplenemez."

"Soluklar yeterince kötü," dedi Perrin.

"Bir daha kafamın içine girmesini istemiyorum," diye hırladı Mat. "Onu engellemenin yolu yok mu?"

Moiraine başını iki yana salladı. "Loial'ın, Egwene'in ve Nynaeve'in korkacak bir şeyleri yok. Onca insan içinde, belli bir birey aramadığı sürece Karanlık Varlık bir bireye tesadüfen dokunur. Ama en azından bir süreliğine, üçünüz Desen için merkezi öneme sahipsiniz. Kader Ağı örülüyor ve her iplik doğrudan size uzanıyor. Karanlık Varlık başka ne dedi?"

"Çok iyi hatırlamıyorum," dedi Perrin. "İçimizden birinin seçilmiş olduğu gibi bir şey vardı. Güldüğünü hatırlıyorum," diye bitirdi kasvetle, "kimin için seçildiğimiz hakkında. Ona hizmet etmezsem öleceğimi söyledi. Ve ondan sonra yine ona hizmet edecekmişim."

"Amyrlin Makamı'nın bizi kullanmaya çalışacağını söyledi," diye ekledi Mat, kiminle konuştuğunu hatırlayınca sesi solarak. Yutkundu, sonra devam etti. "Tar Valon'un başkalarını kullandığı gibi, dedi. Davian demişti sanırım. Ben de çok iyi hatırlayamıyorum."

"Karanlıkbelası Raolin," dedi Perrin.

"Evet," dedi Rand kaşlarını çatarak. O rüyalar hakkında her şeyi unutmaya çalışmıştı. Tekrar hatırlamak hiç hoş değildi. "Taşyay Yurian, bir de Guaire Amalasan." Aniden durdu, Moiraine'in ne kadar aniden durduğunu fark etmemiş olmasını diledi. "Hiçbirini tanımıyorum."

Ama bir tanesini tanımıştı, anılarının derinliklerinden çıkarmıştı. Söylemekten kendini zor alıkoyduğu isim. *Logain. Sahte Ejder. Işık, Thom bunların tehlikeli isimler olduğunu söylemişti. Ba'alzamon bunu mu kastetmişti? Moiraine içimizden birini sahte Ejder olarak kullanmak mı istiyor? Aes Sedailer sahte Ejderleri yakalar, kullanmaz. Gerçekten öyle mi? Işık bana yardım et, gerçekten öyle mi?*

Moiraine ona bakıyordu, ama Rand kadının yüzünü okuyamadı. "İsimleri biliyor musun?" diye sordu kadına. "Bir anlamları var mı?"

"Yalanların Babası Karanlık Varlık'a yakışan bir isimdir," diye yanıt verdi Moiraine. "Elinden geldiğinde kuşku tohumları ekmek hep onun yöntemi olmuştur. Kuşku insanların zihinlerini kurt gibi yer. Yalanların Babası'na inandığınız zaman, teslim olmaya bir adım yaklaşmışsınız demektir. Unutmayın, Karanlık Varlık'a teslim olursanız, size sahip olur."

Bir Aes Sedai asla yalan söylemez, ama söylediği gerçek senin işittiğini sandığın gerçek olmayabilir. Tam böyle demişti ve kadın aslında Rand'ın sorusunu yanıtlamamıştı. Rand yüzünü ifadesiz tuttu ve ellerindeki teri pantolonuna silmemeye çalışarak dizlerine koydu.

Egwene yumuşak sesle ağlıyordu. Nynaeve kollarını ona dolamıştı, ama o da ağlamak istiyormuş gibi görünüyordu. Rand ağlayabilmeyi diledi.

"Hepsi ta'veren," dedi Loial aniden. Bu fikir onu neşelendirmiş gibiydi, Desen onların çevresinde dokunurken yakında olup izlemeye can atıyor gibiydi. Rand ona inanamayarak baktı ve Ogier utanarak omuz silkti, ama hevesi yok olmamıştı.

"Evet, öyleler," dedi Moiraine. "Ben bir tane beklerken üçü birden. Benim beklemediğim çok şey oldu. Dünyanın Gözü hakkındaki bu haber çok şeyi değiştiriyor." Kaşlarını çatarak sustu. "Loial'ın dediği gibi, bir süreliğine Desen gerçekten de siz üçünüzün çevresinde dönüyor gibi ve dönüş

azalmadan önce artacak. Bazen ta'veren olmak Desen'in çevrenizde bükülmeye zorlanması demektir, bazen de Desen'in sizi gereken yolda yürümeye zorlaması demektir. Ağ yine de pek çok değişik şekilde örülebilir ve o tasarımlardan bazıları felaketle sonuçlanabilir. Sizin için, dünya için.

"Caemlyn'de kalamayız, ama hangi yoldan gidersek gidelim on beş kilometre aşmadan Myrddraaller ve Trolloclar tepemize üşüşür. Ve tam bu noktada, Dünyanın Gözü'nün tehdit altında olduğunu duyuyoruz. Hem de bir değil, üç kaynaktan ve hepsi bir diğerinden bağımsız görünüyor. Desen bizi belli bir yola zorluyor. Desen hâlâ siz üçünüzün çevresinde dokunuyor, ama iğne kimin elinde, mekiği kim kontrol ediyor? Karanlık Varlık'ın zindanı bu kadar büyük bir kontrol elde edebilmesine izin verecek kadar zayıfladı mı?"

"Bu tür konuşmalara gerek yok!" dedi Nynaeve keskin bir sesle. "Onları korkutacaksın."

"Ama seni korkutmayacağım, öyle mi?" diye sordu Moiraine. "Beni korkutuyor. Eh, belki haklısın. Korkunun yolumuzu etkilemesine izin vermemeliyiz. Bu bir tuzak da olsa, zamanında gelen bir uyarı da, yapmamız gerekeni yapmalıyız ve bu da bir an önce Dünyanın Gözü'ne ulaşmak. Yeşil Adam'ın bu tehditten haberi olmalı."

Rand irkildi. *Yeşil Adam mı?* Diğerleri de bakakalmıştı, Loial dışında hepsi, onun geniş yüzü endişeli görünüyordu.

"Hatta yardım almak için Tar Valon'da durmaya bile cesaret edemem," diye devam etti Moiraine. "Zamanımız dar. Engellenmeden şehirden çıkabilsek bile, Afet'e ulaşmak haftalar alır ve korkarım artık o kadar zamanımız yok."

"Afet mi!" Rand söylediklerinin koro halinde yankılandığını duydu, ama Moiraine hepsini duymazdan geldi.

"Desen, bir kriz ve aynı anda onu aşmak için bir yol sundu. Mümkün olmadığını bilmeseydim, Yaratıcı'nın işe el attığını düşünürdüm. Bir yol var." Bu gizli bir şakaymış gibi gülümsedi ve Loial'a döndü. "Burada, Caemlyn'de bir Ogier koruluğu ve bir Yolkapısı vardı. Yeni Şehir eskiden koruluğun olduğu yerin üzerinde yayıldı, bu yüzden Yolkapısı duvarların

içinde olmalı. Artık Yolları öğrenen çok Ogier olmadığını biliyorum, ama Yetenek'e sahip biri, eski Yetiştirme Şarkıları'nı bilen biri bu tür bilgiler tarafından cezbedilmiş olmalı. Asla kullanmayacağına inansa bile. Yolları biliyor musun, Loial?"

Ogier huzursuzca ayaklarını kıpırdattı. "Biliyorum, Aes Sedai, ama..."

"Yollarda Fal Dara'ya gideni bulabilir misin?"

"Fal Dara'yı hiç duymadım," dedi Loial, rahatlamış gibi bir sesle.

"Trolloc Savaşları esnasında Mafal Dadaranell olarak bilinirdi. O ismi biliyor musun?"

"Biliyorum," dedi Loial gönülsüzce, "ama..."

"O zaman bizim için yolu bulabilirsin," dedi Moiraine. "Gerçekten de ilgi çekici bir değişiklik. Sıradan yöntemlerle gidemediğimiz ve kalamadığımız bir anda Göz'ün tehdit altında olduğunu öğreniyorum ve aynı yerde bizi oraya birkaç gün içinde götürebilecek birini buluyorum. Yaratıcı'nın, kaderin, hatta belki Karanlık Varlık'ın eli mi bilmiyorum, ama Desen bizim adımıza yolumuzu seçti."

"Hayır!" dedi Loial, gök gürültüsü gibi güçlü bir gürlemeyle. Herkes dönüp ona baktı. Ogier bunca bakış altında gözlerini kırpıştırdı, ama sözleri tereddütlü değildi. "Yollara girersek hepimiz ölürüz ya da Gölge tarafından yutuluruz."

43. BÖLÜM

Kararlar ve Hayaletler

Aes Sedai, Loial'ın ne demek istediğini biliyormuş gibiydi, ama hiçbir şey söylemedi. Loial kalın parmağı ile burnunun altını ovalayarak yere baktı. Bu şekilde patlamak onu utandırmış gibiydi. Kimse konuşmak istemiyordu.

"Neden?" diye sordu Rand sonunda. "Neden ölelim? Yollar ne?"

Loial Moiraine'e bir bakış fırlattı. Kadın dönüp şöminenin önündeki bir sandalyeye oturdu. Küçük kedi uzandı, pençeleri ocağın taşlarını tırmaladı ve tembel tembel yürüyüp başını kadının ayak bileklerine sürtmeye başladı. Moiraine bir parmağı ile kedinin kulaklarının arkasını okşadı. Kedinin mırlaması, Aes Sedai'nin ölçülü sesi ile tuhaf bir uyum yaratıyordu. "Bunu sen biliyorsun, Loial. Yollar bizi güvenliğe götürecek tek yöntem, bir süreliğine olsa bile Karanlık Varlık'ı engelleyecek tek şey, ama karar senin."

Ogier, bu konuşma karşısında rahatlamış görünmüyordu. Beceriksizce sandalyesinin üzerinde kıpırdandı, sonra başladı. "Delilik Zamanı sırasında, dünya hâlâ kırıkken, yeryüzü kargaşa içindeydi ve insanlar rüzgârın önünde dağılan toz zerrecikleri gibi dağınıktı. Biz Ogierler de dağılmış, yurtlarımızdan uzaklaşmış, Sürgün ve Uzun Dolaşma'ya gitmiştik. Yüreklerimiz Özlem ile ağırdı." Moiraine'e yan yan baktı. Uzun kaşları iki nokta halinde çatıldı. "Kısa anlatmaya çalışacağım, ama bu çok kısaltılabilecek bir şey değil. Şimdi diğerlerinden bahsetmeliyim, çevrelerindeki dünya paramparça olurken yurtlarında kalanlardan. Ve Aes

Sedailerden," Moiraine'e bakmaktan kaçındı "delilikleri ile dünyayı yok ederken ölmeye başlayan erkek Aes Sedailerden. Yurian ilk olarak o Aes Sedailere sığınma hakkı önerdi o zamana kadar delirmekten kaçınanlara. Çoğu kabul etti, çünkü yurtta türlerini öldüren, Karanlık Varlık'ın lekesine karşı korunuyorlardı. Ama Gerçek Kaynak'tan kopuyorlardı. Yalnızca Tek Güç'ü kullanamamakla kalmıyor, Gerçek Kaynak ile bağlantıları kesiliyordu; Kaynak'ın var olduğunu artık hissedemiyorlardı. Sonunda, hiçbiri bu tecriti kabul edemedi ve lekenin artık yok olduğunu umarak birer birer yurttan ayrıldılar. Ama yok olmamıştı."

"Tar Valon'daki bazıları," dedi Moiraine sessizce, "Ogier sığınaklarının Kırılış'ı uzattığını ve daha da kötüleştirdiğini iddia ediyor. Başkaları o kadar erkeğin aynı anda delirmesine izin verilseydi dünyada hiçbir şey kalmayacağını söylüyor. Ben Mavi Ajahım, Loial; Kızıl Ajahların aksine, biz ikinci fikre inanırız. Sığınak kurtarılabilen her şeyin kurtarılmasına yardım etti. Devam et lütfen."

Loial minnetle başını salladı. Rand onun bir kaygıdan kurtulduğunu fark etti.

"Dediğim gibi," diye devam etti Ogier, "Aes Sedailer, erkek Sedailer gitti. Ama gitmeden önce sığınak için bir teşekkür olarak Ogierlere bir armağan verdiler. Yolları. Bir Yolkapısından girin, bir gün yürüyün, başladığınız yerin yüz elli kilometre ötesindeki bir başka Yolkapısından çıkabilirsiniz. Ya da yedi yüz kilometre ötesinden. Zaman ve mesafe Yollarda tuhaftır. Farklı yollar, farklı köprüler farklı yerlere gider ve oraya ne kadar sürede gittiğiniz seçtiğiniz yola bağlıdır. Bu harika bir armağandı ve yaşanan zamanlar bunu daha da harika kılıyordu, çünkü Yollar çevremizde gördüğümüz dünyanın parçası değildir, ne de kendilerinin dışındaki herhangi bir dünyanın parçasıdırlar. Ogierler bir başka yurda ulaşmak için artık Kırılıştan Sonra insanların hayatta kalmak için havyanlar gibi savaştıkları dünyada yolculuk yapmak zorunda değillerdi. Üstelik Yollarda Kırılış yoktu. İki yurt arasındaki toprak derin kanyonlarla yarılmış, dağ sıraları ile kesilmiş olabilirdi, ama aralarındaki Yol'da bir değişiklik yoktu.

"Son Aes Sedai de yurttan ayrıldıktan sonra İhtiyarlara bir anahtar, ve daha fazla yol yetiştirilmesi için bir tılsım verdiler. Yollar ve Yolkapıları bir

açıdan canlı varlıklardır. Ben anlamıyorum; hiçbir Ogier anlamayı başaramadı ve Aes Sedailerin bile unuttuğunu duydum.

Yılların geçişiyle bizim için Sürgün sona erdi. Aes Sedailerin armağan verdiği Ogierler Uzun Dolaşma'dan döndüklerinde buldukları yurtlara birer Yol yetiştirdiler. Sürgün'de öğrendiğimiz taş işçiliği ile insanlar için şehirler inşa ettik ve Özlem'e kapılmasınlar diye inşa eden Ogierleri teselli etmek için korular ektik. O koruluklara da Yollar yetiştirildi. Mafal Dadaranell'de bir koruluk ve bir Yolkapısı vardı, ama şehir Trolloc savaşları sırasında yerle bir oldu, taş taş üstünde kalmadı ve koruluk kesilip Trolloc ateşlerinde yakıldı." En büyük suçun hangisi olduğu konusunda hiç kuşku bırakmadan konuşmuştu.

"Yolkapılarını yok etmek neredeyse imkânsızdır," dedi Moiraine, "ve insanoğlu da öyledir. Ogierlerin inşa ettiği büyük şehir kalmasa da Fal Dara'da hâlâ insanlar var ve Yolkapısı hâlâ ayakta."

"Onları nasıl yapmışlar?" diye sordu Egwene. Şaşkın bakışları hem Moiraine'i, hem Loial'ı içine alıyordu. "Aes Sedailer, erkekler. Bir yurtta Tek Güç'ü kullanamıyorlarsa, Yolları nasıl yapmışlar? Yoksa Güç'ü hiç kullanmamışlar mı? Gerçek Kaynak'ın onlara ait kısmı kirliydi. Hâlâ kirli. Henüz Aes Sedailerin neler yapabildiği hakkında çok şey bilmiyorum. Belki bu aptalca bir sorudur."

Loial açıkladı. "Her yurdun sınırında bir Yolkapısı vardır, ama dışarıdadır. Sorun aptalca değil. Neden Yollarda yolculuk yapmaya cesaret edemediğimizin özünü buldun. Benim ömrüm boyunca, hatta daha önce hiçbir Ogier Yolları kullanmadı. Tüm yurtlardaki İhtiyarların emri ile, insan ya da Ogier hiç kimse Yolları kullanamaz.

"Yollar Karanlık Adam tarafından lekelenmiş gücü kullanan erkeklerce yapıldı. Yaklaşık bin yıl önce, siz insanların Yüzyıl Savaşları adını verdiğiniz savaş sırasında, Yollar değişmeye başladı. Başta o kadar yavaştı ki, kimse gittikçe loşlaştıklarını, kokuştuklarını fark etmedi. Sonra köprülerin üzerine karanlık çöktü. İçeri giren bazıları bir daha hiç görülmedi. Yolcular karanlıkta izlenmekten bahsediyorlardı. Kaybolanların sayısı arttı ve dışarı çıkan bazıları delirmiş, Machin Shin, Kara Rüzgâr hakkında sayıklayarak çıktılar. Aes Sedai Şifacıları bazılarına yardım

edebildi, ama buna rağmen bir daha asla eskisi gibi olmadılar. Ve olan biteni hiç hatırlamıyorlardı. Sanki kemiklerine karanlık işlemişti. Bir daha hiç gülmediler ve rüzgârın sesinden korktular."

Bir an, Moiraine'in sandalyesinin yanındaki kedinin mırlaması, kıvılcımlar sıçratan ateşin çıtırtısı dışında hiç ses duyulmadı. Sonra Nynaeve öfkeyle patladı. "Ve bizim oraya girmemizi bekliyorsun, öyle mi? Çıldırmış olmaksın!"

"Hangisini tercih ederdin?" diye sordu Moiraine sessizce. "Caemlyn'deki Beyazpelerinleri mi, yoksa dışarıdaki Trollocları mı? Karanlık Varlık'ın yaptıklarına karşı benim varlığımın bir miktar koruma sağladığını unutma."

Nynaeve, çileden çıkmışcasına içini çekerek yerine yerleşti.

"İhtiyarların emrine neden itaatsizlik etmem gerektiğini bana hâlâ açıklamadın," dedi Loial. "Ve Yollara girmek için hiç arzu duymuyorum. İnsanların yaptığı yollar ne kadar çamurlu olsa da, Shangtai Yurdu'nu terk ettiğimden beri bana iyi hizmet ettiler."

"İnsanlar, Ogierler, yaşayan her şey ile Karanlık Varlık'a karşı savaştayız," dedi Moiraine. "Dünyanın büyük kısmı henüz bilmiyor ve bilen pek az insanın çoğu küçük çatışmalarda mücadele ediyor ve bunların savaş olduğunu sanıyor. Dünya inanmayı reddederken Karanlık Varlık zaferin eşiğinde olabilir. Dünyanın Gözü'nde, zindanını yıkmaya yetecek kadar güç var. Karanlık Varlık Dünyanın Gözü'nü bir şekilde kullanmanın yolunu bulmuşsa..."

Rand, odadaki lambaların yakılmış olmasını diledi. Caemlyn'in üzerine gece çöküyordu ve şöminedeki ateş yeterince ışık vermiyordu. Rand odada gölge görmek istemiyordu.

"Ne yapabiliriz?" diye patladı Mat. "Neden biz bu kadar önemliyiz? Neden Afet'e gitmek zorundayız? Afet!"

Moiraine sesini yükseltmedi, ama sesi odayı doldurdu, zorlayıcı bir hava kazandı. Ateşin yanındaki sandalyesi birden taht gibi görünmeye başladı. Morgase bile onun varlığının yanında solgun görünürdü. "Yapabileceğimiz bir şey var. Deneyebiliriz. Desen'de sık sık tesadüf gibi görünen şeyler olur. Burada üç iplik bir araya geldi ve bir uyarı verdi: Göz. Bu tesadüf olamaz;

bu Desen'in işi. Siz üçünüz seçmediniz; Desen tarafından seçildiniz. Ve tehlikenin bilindiği bu yerdesiniz. Yana çekilebilir, belki dünyanın sonunu hazırlarsınız. Kaçıp saklanarak, Desen'in dokumasından kurtulamazsınız. Ama deneyebilirsiniz. Dünyanın Gözü'ne gidebilirsiniz, siz üç ta'veren, Ağ'daki üç merkez nokta, tehlikenin olduğu yere yerleştirilmiş üç kişi. Bırakın olduğunuz yerde, çevrenizde Desen dokunsun, belki dünyayı gölgeden kurtarabilirsiniz. Seçim sizin. Sizi gitmeye zorlayamam,"

"Ben gideceğim," dedi Rand, sesinin kararlı çıkması için çaba göstererek. Boşluğu bulmak için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, kafasında imgeler çakmaya devam ediyordu. Tam, çiftlik evi, otlaktaki sürü. İyi bir yaşam olmuştu; daha fazlasını hiç istememişti. Perrin ve Mat'in de onaylarını eklediklerini duyunca teselli oldu. Onların ağızları da kurumuş gibiydi.

"Sanırım Egwene ve benim için de seçenek yok," dedi Nynaeve.

Moiraine başını salladı. "Siz de bir şekilde Desen'in parçasısınız, ikiniz de. Belki ta'veren değilsiniz belki ama yine de güçlüsünüz. Bunu Baerlon'dan beri biliyorum. Ve kuşkusuz artık Soluklar da biliyor. Ve Ba'alzamon. Yine de sizin de genç adamlar kadar seçeneğiniz var. Burada kalabilir, biz gittikten sonra Tar Valon'a devam edebilirsiniz."

"Arkada kalmak mı!" diye bağırdı Egwene. "Biz çarşafların altında saklanırken siz tehlikeye atılacaksınız, öyle mi? Ben bunu yapamam!" Aes Sedai ile göz göze geldi ve biraz geriledi, ama meydan okuması tamamen yok olmadı. "Yapamam!" diye mırıldandı inatla.

"Sanırım bu, ikimiz de size eşlik edeceğiz anlamına geliyor." Nynaeve'in sesi teslim olmuş gibi çıkıyordu, ama gözleri çakarak ekledi, "Hâlâ bitkilerime ihtiyacın var, Aes Sedai. Tabii aniden benim bilmediğim bir yetenek geliştirmediysen." Sesinde Rand'ın anlamadığı bir meydan okuma vardı, ama Moiraine yalnızca başını salladı ve Ogier'e döndü.

"Ee, Halan oğlu Arent'in oğlu Loial?"

Loial, tüylü kulakları seyirerek iki kez ağzını açtı, sonra konuşabildi. "Evet, şey. Yeşil Adam. Dünyanın Gözü. Kitaplarda bahsediliyor elbette, ama uzun zamandır onları gören bir Ogier olduğunu sanmıyorum. Sanırım... Ama Yolları kullanmak zorunda mıyız?" Moiraine başını salladı ve Ogier'in

uzun kaşları öyle sarktı ki, uçları yanaklarını süpürmeye başladı. "Pekâlâ o zaman. Sanırım size kılavuzluk etmeliyim. İhtiyar Haman, devamlı telaş içinde olduğum için bunu hak ettiğimi söylerdi herhalde."

"O zaman seçimlerimizi yaptık," dedi Moiraine. "Ve artık bu konuda ne yapacağımıza ve bunu nasıl yapacağımıza karar vermeliyiz."

Gecenin geç saatlerine kadar plan yaptılar. Çoğunu, Yollar hakkında Loial'ın tavsiyelerini alarak Moiraine yaptı, ama kadın herkesin sorularını ve önerilerini dinledi. Karanlık çöktükten sonra Lan onlara katıldı, demir gibi, yayvan konuşma tarzı ile kendi yorumlarını ekledi. Nynaeve, kendi kendine mırıldanarak, titremeyen bir elle kalemini mürekkep şişesine batırarak ihtiyaç duydukları malzemelerin listesini yaptı.

Rand, Hikmet kadar sakin olabilmeyi diledi. Sanki içinde biriken enerji yüzünden yanacak ya da patlayacakmış gibi ileri geri yürümekten kendini alamıyordu. Kararını verdiğini biliyordu, bildikleri sonucunda bunun verebileceği tek karar olduğunu biliyordu, ama bu ondan hoşlanmasını sağlayamıyordu. *Afet.* Shayol Ghul Lanetli Topraklar'ın ötesinde, Afet'te bir yerdeydi.

Rand aynı endişeleri, kendi gözlerinde olduğunu bildiği aynı korkuyu Mat'in gözlerinde de görebiliyordu. Mat ellerini kavuşturmuş, boğumları bembeyaz oturuyordu. Rand ellerini açarsa, Shadar Logoth'dan gelen hançeri kavrayacağını düşündü.

Perrin'in yüzünde hiç endişe yoktu, ama var olan şey daha kötüydü: bitkin bir teslimiyet maskesi. Perrin artık mücadele edemez olana kadar bir şeyle savaşmış, artık o şeyin işini bitirmesini bekliyor gibiydi. Ama bazen...

"Yapmamız gereken şeyi yapmalıyız, Rand," dedi. "Afet..." Bir an o sarı gözler, iri demirci çırağınınkinden ayrı bir yaşama sahipmiş gibi hevesle aydınlandı. "Afet'de iyi av vardır," diye fısıldadı. Sonra ne söylediğini yeni fark etmiş gibi ürperdi ve yüzü bir kez daha teslim olmuş bir ifadeye büründü.

Ve Egwene. Rand bir noktada onu masanın çevresinde plan yapanların duyamayacağı bir yere, şöminenin yanına çekti. "Egwene, ben..." Kızın onu çeken iri, siyah göller gibi gözleri durup yutkunmasına sebep oldu.

"Karanlık Varlık benim peşimde, Egwene. Ben, Mat ve Perrin'in peşinde. Moiraine Sedai'nin ne dediği umurumda değil. Sabahleyin sen ve Nynaeve eve, Tar Valon'a, ya da gitmek istediğiniz herhangi bir yere doğru yola çıkabilirsiniz ve kimse sizi durdurmaya çalışmaz. Ne Trolloclar, ne Soluklar, ne de başka biri. Bizimle olmadığınız sürece. Eve git, Egwene. Ya da Tar Valon'a git. Ama git."

Rand, kızın dilediği yere gitmeye hakkı olduğunu, ona ne yapacağını söyleyemeyeceğini söylemesini bekledi. Şaşkınlık içinde, kızın gülümsediğini ve yanağına dokunduğunu gördü.

"Teşekkür ederim, Rand," dedi kız yumuşak sesle. Rand, gözlerini kırpıştırdı ve ağzını kapattı. Kız devam etti. "Ama dönemeyeceğimi biliyorsun. Moiraine Sedai Baerlon'da Min'in gördüklerini anlattı. Bana Min'in kim olduğunu söylemeliydin. Sandım ki... Şey, Min benim de bunun parçası olduğumu söylüyor. Nynaeve'in de. Belki ben ta'veren değilim," sözcüğü tereddütle telaffuz etmişti, "ama görünüşe göre Desen beni Dünyanın Gözü'ne gönderiyor. Seni ilgilendiren her şey beni de ilgilendiriyor."

"Ama Egwene..."

"Elayne kim?"

Rand bir an ona bakakaldı, sonra basit gerçeği söyledi. "Andor tahtının Kız-veliaht'ı."

Egwene'in gözleri alev almış gibi oldu. "Bir dakika için bile ciddi olamıyorsan, Rand al'Thor, seninle konuşmak istemiyorum."

Rand inanmazlık içinde kızın gergin sırtının masaya dönmesini, Moiraine'in yanında dirseklerini masaya dayayıp Muhafız'ın söylediklerini dinlemeye başlamasını izledi. *Perrin'le konuşmalıyım,* diye düşündü. *O kadınlarla nasıl başedileceğini bilir.*

Gill Efendi defalarca odaya girdi, ilk önce lambaları yakmak, sonra kendi elleriyle yiyecek getirmek için, daha sonra dışarıda olan biteni raporlamak için. Beyazpelerinler hanı sokağın iki yanından izliyordu, İç Şehir'in kapılarında bir isyan çıkmış, Kraliçenin Askerleri hem beyazlıları, hem

kırmızılıları tutuklamıştı, biri ön kapıya Ejder Dişi çizmeye çalışmıştı ve Lamgwin'in çizmesi tarafından yoluna gönderilmişti.

Hancı, Loial'ın yanlarında olmasını tuhaf bulduysa da belli etmedi. Moiraine'in ona sorduğu birkaç soruyu, ne planladıklarını öğrenmeye çalışmadan yanıtladı ve her gelişinde, sanki bu onun hanı, onun kütüphanesi değilmiş gibi kapıyı çaldı ve Lan açana kadar bekledi. Son ziyaretinde Moiraine ona Nynaeve'in düzgün el yazısı ile kaplanmış bir parşömen kağıdı verdi.

"Gecenin bu saatinde kolay olmayacak," dedi hancı, listeyi incelerken başını iki yana sallayarak, "ama ayarlarım."

Moiraine, iplerinden tutup uzatırken şıngırdayan küçük, deri bir kese ekledi. "Güzel. Gün doğmadan uyandırılmamızı sağla. O saatte izleyenler tetikte olmaz."

"Onları boş bir kutuyu izlerken bırakacağız, Aes Sedai." Gill Efendi sırıttı.

Diğerleri ile birlikte banyo ve yatak aramak için ayaklarını sürüyerek odadan çıkarken Rand esniyordu. Bir elinde kaba bir kumaş, diğerinde iri, sarı bir sabun kalıbı, kendini ovalarken gözleri Mat'in küvetinin yanındaki tabureye kaydı. Shadar Logoth'dan gelen altın kınlı hançerin ucu Mat'in düzgünce katlanmış ceketinin altından görünüyordu. Lan de zaman zaman ona bakıyordu. Rand Moiraine'in iddia ettiği gibi hançeri yakında tutmanın güvenli olup olmadığını merak etti.

"Sence babam hiç düşünür müydü?" Mat, uzun saplı bir fırça ile sırtını sabunlayarak güldü. "Ben, dünyayı kurtarıyorum. Kız kardeşlerim gülsünler mi, ağlasınlar mı, bilemezlerdi."

Eski Mat gibi konuşuyordu. Rand hançeri unutabilmeyi diledi.

O ve Mat sonunda saçağın altındaki odalarına döndüklerine zifiri karanlık olmuş, yıldızlar bulutların arkasında gizlenmişti. Mat uzun zamandan sonra ilk kez yatağına girmeden önce soyundu, ama hançerini de kayıtsızca yastığının altına tıktı. Rand, mumu üfleyip kendi yatağına uzandı. Diğer yataktan gelen yanlışlık duygusunu hissedebiliyordu; Mat'den değil, hançerden. Uykuya dalarken bu konuda endişeleniyordu.

Daha baştan bir rüya olduğunu anladı, tamamen rüya olmayan rüyalardan. Yüzeyi siyah, çatlak ve kıymık kıymık olan tahta kapıya bakarak duruyordu. Hava soğuk ve rutubetliydi, çürüme kokusu yoğundu. Uzakta bir su damlıyor, şıpırtıları taş koridorlarda boş yankılar yaratıyordu.

Reddet. Reddedersen gücü azalır.

Gözlerini kapattı ve Kraliçenin Takdisi'ne, yatağına, yatağında uyumakta olduğuna yoğunlaştı. Gözlerini açtığında kapı hâlâ oradaydı. Yankılanan şıpırtılar yürek atışları ile eşzamanlı geliyordu, sanki zamanı onun için ölçüyordu. Tam'in öğrettiği gibi alev ve boşluğu aradı ve iç sükûnet buldu, ama dışındaki hiçbir şey değişmedi. Yavaşça kapıyı açtı ve içeriye girdi.

Canlı kayadan yakılarak oyulmuş gibi görünen odadaki her şey eskisi gibiydi. Yüksek, kemerli pencereler korkuluksuz bir balkona açılıyor, ötesinde tabaka tabaka bulutlar taşmış bir nehir gibi akıyordu. Alevleri bakılamayacak kadar parlak, siyah metal lambalar kara kara ışıldıyordu, ama bir şekilde gümüş gibi parlak geliyorlardı. Korkunç şöminede ateş ısı vermeden kükrüyor, her taş hâlâ belirsizce işkence içindeki bir yüze benziyordu.

Her şey aynıydı, ama bir şey farklıydı. Cilalı masa tablasında, kaba, şekilsiz insan figürleri duruyordu, telaşla kilden yapmış gibi görünen üç küçük figür. Bir tanesinin yanında bir kurt bekliyordu, açık detayları insan şeklinin kabalığını vurguluyordu. Bir diğeri, kabzasında kırmızı bir nokta parlayan minik bir hançer tutuyordu. Sonuncusunun elinde bir kılıç vardı. Rand ensesindeki tüyler diken diken olarak o küçük kılıcın üzerindeki, en ince detaylarına kadar işlenmiş balıkçıl desenini görecek kadar yaklaştı.

Panik içinde başını kaldırdı ve doğaldan tek başına duran aynaya baktı. Yansıması hâlâ bulanıktı, ama önceki kadar puslu değildi. Hatlarını neredeyse çıkarabiliyordu. Gözlerini kıssa, kim olduğunu anlayabilecekti sanki.

"Benden çok uzun süre saklandın."

Nefesi boğazında hırlayarak hızla masaya sırtını verdi. Bir an önce yalnızdı, ama şimdi pencerelerin önünde Ba'alzamon duruyordu. Konuşurken gözlerinin ve ağzının yerini alevden mağaralar alıyordu.

"Çok uzun süre, ama artık değil."

"Seni reddediyorum," dedi Rand boğuk sesle. "Üzerimde gücün olduğunu inkar ediyorum. Var olduğunu inkar ediyorum."

Ba'alzamon gür bir ateş kükremesi sesi ile güldü. "Bu kadar kolay olduğunu mu sanıyorsun? Ama zaten, hep öyle düşündün. Her seferinde bu şekilde durduk ve sen bana meydan okuyabileceğini sandın."

"Ne demek her seferinde? Seni reddediyorum!"

"Hep edersin. Başlangıçta. Aramızdaki bu çekişme daha önce sayısız kere yaşandı. Her seferinde yüzün ve ismin farklı oluyor, ama her seferinde sensin."

"Seni reddediyorum." Çaresiz bir fısıltıydı.

"Her seferinde, o cılız gücünle bana karşı koyuyorsun ve her seferinde, sonunda, içimizden kimin efendi olduğunu anlıyorsun. Çağ be Çağ, önümde diz çöküyorsun ya da diz çökmeye gücün olduğunu dileyerek ölüyorsun. Zavallı aptal, benim karşımda asla kazanamazsın."

"Yalancı!" diye bağırdı Rand. "Yalanların Babası. Bundan daha iyisini yapamıyorsan, Aptalların babası. İnsanlar seni son Çağ'da, Efsaneler Çağı'nda buldu ve seni ait olduğun yerde tutsak etti."

Ba'alzamon yine güldü, alayla, kahkaha ardına kahkaha attı, ta ki Rand, kulaklarını tıkamak isteyene kadar. Ellerini yanında durmaya zorladı. Boşluk olsa da, olmasa da, kahkaha sonunda sona erdiği zaman elleri titriyordu.

"Seni solucan, hiçbir şey bilmiyorsun. Bir kayanın altındaki böcek kadar cahilsin ve aynı ölçüde kolayca ezilebilirsin. Bu mücadele yaratım anından beri sürüyor. İnsanlar hep bunun yeni bir savaş olduğunu düşünür, ama aslında yeniden keşfedilmiş aynı eski savaştır. Ama artık zamanın rüzgârları üzerinde değişim esiyor. Değişim. Bu sefer geri dönüş olmayacak. O kibirli Aes Sedailer bana karşı durabileceğini sanıyor. Onları zincire vurup, emirlerimi yerine getirmeleri için çıplak dolaştıracağım ya da ruhlarını sonsuza dek haykırsınlar diye Kıyamet Çukuru'na atacağım. Şu anda bana hizmet etmekte olanlar dışında hepsini. Onlar benden bir adım aşağıda

duracak. Onlarla durmayı bütün dünyanın ayaklarının altında yaltaklanmasını seçebilirsin. Bir kez daha, son bir kez daha öneriyorum sana. O seçimi yaptığın zamanlar oldu, gücünü anlayacak kadar uzun yaşadığın zamanlar."

Onu inkar et! Rand inkar edebileceği şeye tutundu. "Hiçbir Aes Sedai sana hizmet etmiyor. Bu da yalan!"

"Sana böyle mi dediler? İki bin yıl önce Trolloclarımı dünyaya gönderdim ve Aes Sedailer arasında bile ümitsizliği tanıyan, Shai'tan'ın önünde dünyanın direnemeyeceğini anlayan kişiler buldum. İki bin yıl boyunca Kara Ajahlar diğerlerinin arasında, gölgelerin içinde görülmeden yaşadı. Belki sana yardım ettiğini iddia edenler bile."

Rand içine doluşan kuşkuları silkeleyip atmaya çalışarak başını iki yana salladı. Moiraine hakkında, Aes Sedai'nin ondan ne istediği, onunla ne yapmayı planladığı hakkında kuşkular. "Benden ne istiyorsun?" diye haykırdı. *İnkar et! Işık, inkar etmeme yardım et!*

"Diz çok!" Ba'alzamon ayaklarının dibindeki yere işaret etti. "Diz çök ve efendin olduğumu kabul et! Sonunda edeceksin. Benim yaratığım olacaksın, yoksa öleceksin."

Son söz odada yankılandı, çoğaldı, çoğaldı, ta ki, Rand bir darbeyi savuşturmak ister gibi kollarını kaldırıp başını örtene kadar. Sendeleyerek geriledi, masaya çarptı, kulaklarındaki sesi boğmaya çalışarak bağırdı. "Hayıııır!"

Haykırırken döndü, figürleri yere süpürdü. Bir şey eline battı, ama görmezden geldi, kil figürleri şekilsiz yığınlar haline gelene kadar ezdi. Ama haykırışı sona erdiği zaman yankı hâlâ oradaydı ve gittikçe güçleniyordu:

Öleceksin, öleceksin, öleceksin, öleceksin, ÖL, ÖL, ÖL, ÖL, ÖL, ÖL, ÖL, ÖL, ÖL, ÖL, ÖL, ÖL, ÖL, ÖL, ÖL, ÖL, ÖL…

Ses anafor gibi onu çekti, içine sürükledi, zihnindeki boşluğu paramparça etti. Işık loşlaştı ve görüş açısı daralarak bir tünel oldu, ucundaki son parlak ışıkta Ba'alzamon duruyordu, küçüldü, küçüldü, tırnak kadar oldu, sonra

kayboldu. Yankı, Rand'ın çevresinde döndü, döndü, karanlığa ve ölüme alçaldı.

Yere düşerken çıkan gümbürtü Rand'ı uyandırdı. O karanlıktan çıkmaya çabaladı. Oda karanlıktı, ama rüyasındaki kadar karanlık değil. Çılgınca aleve odaklanmaya çalıştı, korkularını içine boşalttı, ama boşluğun sükûneti ondan kaçındı. Kollarından ve bacaklarından titremeler geçiyordu, ama kan kulaklarını dövmeyi bırakana kadar alev imgesine tutundu.

Mat yatağında dönüyor, kıvranıyor, uykusunda inliyordu. "... seni inkar ediyorum, inkar ediyorum, inkar ediyorum..." Sönerek anlamsız mırıltılara dönüştü.

Rand onu uyandırmak için elini uzattı ve ilk dokunuşu ile Mat boğuk bir homurtu çıkararak doğrulup oturdu. Bir dakika boyunca vahşice çevresine bakındı, sonra uzun, titrek bir nefes aldı ve başını iki elinin arasında eğdi. Aniden döndü, yastığının altını yokladı, sonra yakut kabzalı hançeri iki eliyle göğsüne bastırarak uzandı. Başını çevirip Rand'a baktı. Yüzü gölgelerin içinde gizlenmişti. "O döndü, Rand."

"Biliyorum."

Mat başını salladı. "Üç figür vardı..."

"Ben de gördüm."

"Kim olduğumu biliyor, Rand. Hançerli figürü aldım ve, 'İşte sen osun,' dedi. Ve bir daha baktığımda figürde benim yüzüm vardı. Benim yüzüm, Rand! Doğal deri gibi görünüyordu. Dokunduğum zaman elime öyle geliyordu. Işık bana yardım etsin, o şekil benmişim gibi kendi elimin beni tuttuğunu hissedebiliyordum."

Rand bir an sessiz kaldı. "Onu inkar etmeye devam etmelisin, Mat."

"Ettim ve bana güldü. Sonsuz bir savaştan bahsedip durdu, daha önce o şekilde bin kez karşı karşıya geldiğimizi ve... Işık, Rand, Karanlık Varlık beni biliyor."

"Aynı şeyleri bana da söyledi. Bildiğini sanmıyorum," diye ekledi yavaşça. "Hangimiz olduğunu bildiğini sanmıyorum..." *Hangimiz ne?*

Eline yaslanarak doğrulurken eli acıdı. Masaya yöneldi, üç denemeden sonra mumu yakmayı başardı, sonra ışığın altında elini açtı. Avucunda siyah tahta bir kıymık vardı, bir tarafı pürüzsüz ve cilalıydı. Nefes almadan ona baktı. Aniden nefes nefese kaldı, kıymığı çekti, telaşı içinde çıkarmayı beceremedi.

"Ne oldu?" diye sordu Mat.

"Yok bir şey."

Sonunda kıymığı çıkarmayı başardı. Tiksinti içinde bıraktı, ama homurtusu boğazında dondu. Kıymık elinden çıkar çıkmaz yok olmuştu.

Ama yara hâlâ oradaydı ve kanıyordu. Seramik sürahide su vardı. Lavaboyu doldurdu. Elleri o kadar titriyordu ki, masanın üzerine su sıçrattı. Telaşla ellerini yıkadı, parmağı daha fazla yanana kadar ellerini ovuşturdu, sonra yine yıkadı. Derisinde minicik bir kıymık kalmış olması düşüncesi bile onu dehşete düşürüyordu.

"Işık," dedi Mat, "benim de kendimi kirli hissetmeme sebep oldu." Ama iki eliyle hançeri tutarak yattığı yerde kaldı.

"Evet," dedi Rand. "Kirli." Lavabonun arkasındaki yığından bir havlu aldı. Kapı çalınınca yerinde sıçradı. "Evet?" dedi.

Moiraine başını içeri soktu. "Çoktan uyanmışsınız. Güzel. Hemen giyinin ve aşağı inin. Gün doğmadan uzaklaşmış olmalıyız."

"Şimdi mi?" diye inledi Mat. "Daha bir saat bile uyumadık."

"Bir saat mi?" dedi kadın. "Dört saattir uyuyorsunuz. Acele edin, fazla zamanımız yok."

Rand, kafası karışarak Mat ile bakıştı. Rüyasının her saniyesini açıkça hatırlayabiliyordu. Gözlerini kapatır kapatmaz başlamıştı ve yalnızca birkaç dakika sürmüştü.

O bakışmada bir şey Moiraine'in dikkatini çekti. Delici gözlerle ikisine baktı, sonra içeri girdi. "Ne oldu? Rüya mı gördünüz?"

"Kim olduğumu biliyor," dedi Mat. "Karanlık Varlık yüzümü biliyor."

Rand konuşmadan avucunu açarak kadına uzattı. Tek mumun verdiği gölgeli ışıkta bile kan açıkça görülebiliyordu.

Aes Sedai bir adım attı, uzattığı elini tuttu, başparmağı ile yarayı örttü. Rand'ın içi buz gibi oldu, o kadar soğuktu ki, parmakları kasıldı, onları açık tutmak için mücadele etmek zorunda kaldı. Kadın parmaklarını çektiğinde, soğukluk da yok oldu.

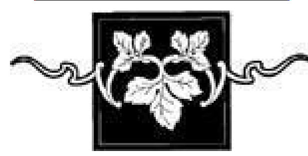
Rand elini çevirdi ve sersem sersem ince kan lekesini ovalayıp çıkardı. Yara yok olmuştu. Yavaşça bakışlarını kaldırıp Aes Sedai ile göz göze geldi.

"Acele edin," dedi kadın yumuşak sesle. "Zaman daralıyor."

Rand, artık gitme zamanından bahsetmediğini biliyordu.

44. BÖLÜM

Yollardaki Karanlık

Şafaktan önceki karanlıkta, Rand Moiraine'i takip ederek Gill Efendi ve diğerlerinin beklemekte olduğu arka koridora ulaştı. Nynaeve ve Egwene, Loial kadar endişeli görünüyordu, Perrin ise neredeyse Muhafız kadar sakindi. Mat artık azıcık bile yalnız kalmaktan korkuyormuş gibi Rand'ın peşinden ayrılmadı, bir metre bile uzaklaşmadı. Aşçı ve yamakları topluluk iyice aydınlatılmış, kahvaltı hazırlıkları ile ısınmış mutfaktan geçerken doğruldu. Hanın müşterilerinin o saatte kalkmaları normal değildi. Gill Efendi'nin yatıştırıcı sözleri üzerine aşçı yüksek sesle burnunu çekti ve hamurunu hızla hamur tahtasına vurdu. Rand, ahır avlusunun kapısına vardığında hepsi tavaları ile ilgilenmeye, hamur yoğurmaya dönmüştü bile.

Dışarıda gece hâlâ zifiri karanlıktı. Rand için başka herkes daha karanlık gölgelerden başka bir şey değildi. Hancıyı ve Lan'i körlemesine takip etti, Gill Efendi'nin kendi ahır avlusunu tanımasının ve Muhafız'ın içgüdülerinin bacaklarını kırmadan avluyu aşmalarına yardım edeceğini umdu. Loial birkaç kez sendeledi.

"Neden tek bir ışık yakamıyoruz, anlamıyorum," diye homurdandı Ogier. "Biz yurtta karanlıkta dolanmayız. Ben bir Ogier'im, kedi değil." Rand aniden Loial'ın tüylü kulaklarının sinirle seyirdiğini hayal etti.

Gecenin içinde ahır aniden tepelerine dikildi, ahır kapısı gıcırdayarak açıldı, avluya dar bir ışık huzmesi boşalttı. Hancı, kapıyı ancak teker teker girmelerine yetecek kadar açtı, Perrin'in arkasından telaşla çekti, neredeyse

delikanlının topuklarına çarpıyordu. Rand içerideki ışığın altında gözlerini kırpıştırdı.

Ahır uşakları onları görünce, aşçının aksine şaşırmadı. Atları eyerlenmiş, bekliyordu. Mardarb kibirle duruyor, Lan hariç herkesi görmezden geliyordu, ama Aldieb Moiraine'in elini koklamak için burnunu uzattı. Üzerine hasır küfeler yüklenmiş bir yük atı da vardı, bir de Loial için ayakları tüylü, Muhafız'ın aygırından bile yüksek, dev bir hayvan. Tek başına tıka basa yüklü bir saman arabasını çekebilecek gibi görünüyordu, ama Ogier'in yanında midilli gibi duruyordu.

Loial, iri atı süzerek kuşkuyla mırıldandı. "Benim ayaklarım bana hep yetmiştir."

Gill Efendi Rand'a işaret etti. Hancı ona neredeyse kendi saçları ile aynı renkte, doru bir at ödünç veriyordu. At yüksek ve geniş göğüslüydü, ama adımlarında Bulut'ta olan canlılık yoktu ve Rand bunu görmekten memnun oldu. Gill Efendi adının Kızıl olduğunu söyledi.

Egwene Bela'ya, Nynaeve uzun bacaklı kısrağa gitti.

Mat, boz atını Rand'ın yanına getirdi. "Perrin beni endişelendiriyor," diye mırıldandı. Rand ona keskin gözlerle baktı. "Şey, tuhaf davranıyor. Sen görmüyor musun? Yemin ederim hayal etmiyorum, ya da... ya da..."

Rand başını salladı. *Hançer onu yine ele geçirmiyor, Işık'a şükür.* "Öyle, Mat, ama rahat ol. Moiraine'in bundan haberi var... her ne ise. Perrin iyi." Buna inanabilmeyi diledi, ama Mat'i, en azından biraz tatmin etmiş gibiydi.

"Elbette," dedi Mat telaşla, göz ucuyla Perrin'i izlemeye devam ederek. "Olmadığını söylemedim zaten."

Gill Efendi baş tımarcı ile konuşuyordu. Yüzü ata benzeyen o kösele derili adam yumruğunu alnına götürdü ve ahırın arkasına seyirtti. Hancı yuvarlak yüzünde tatmin olmuş bir gülümseme ile Moiraine'e döndü. "Ramey yolun açık olduğunu söylüyor, Aes Sedai."

Ahırın arka duvarı katı ve sağlam görünüyordu, üzerine ağır alet rafları dizilmişti. Ramey ve diğer ahır uşakları yabaları, tırmıkları, kürekleri toparladılar, sonra rafların arkasına uzanıp gizli kilitleri açtılar. Aniden

duvarın bir kısmı içe doğru kaydı. Menteşeleri o kadar iyi gizlenmişti ki, Rand gizli kapı ardına dek açık dururken bile onları bulabileceğinden emin değildi. Ahırın ışığı bir iki metre ötedeki tuğla duvarı aydınlattı.

"Binaların arasındaki dar bir geçit yalnızca," dedi hancı, "ama ahırdakiler dışında kimse burada bir kapı olduğunu bilmiyor. Beyazpelerin ya da beyaz rozet, dışarı çıktığınızı görecek kimse olmayacak."

Aes Sedai başını salladı. "Unutma, iyi hancı, bunların başına dert açacağından korkarsan, Tar Valon'da Sheriam Sedai'ye, Mavi Ajahlardan birine yazacaksın. Korkarım kız kardeşlerimin ve benim çoktan, bana yardım edenlerin işlerini yoluna koymak için yapacak çok şeyimiz var."

Gill Efendi güldü; bu endişeli birinin gülüşü değildi. "Neden, Aes Sedai, bana çoktan Caemlyn'deki tek faresiz hanı verdiniz. Başka ne isteyebilirim ki? Sırf bununla müşterilerim ikiye katlanır." Sırıtışı solarak ciddiyete dönüştü. "Neyin peşinde olursanız olun, Kraliçe Tar Valon'u destekliyor ve ben de Kraliçe'yi destekliyorum. Bu yüzden işlerinizin yolunda gideceğini umuyorum. Işık sizi aydınlatsın, Aes Sedai. Işık hepinizi aydınlatsın."

"Işık seni de aydınlatsın, Gill Efendi," diye yanıt verdi Moiraine başını eğerek. "Ama eğer Işık'ın hepimizin üzerinde parlamasını istiyorsak, acele etmeliyiz." Loial'a döndü. "Hazır mısın?"

Ogier iri atın dişlerine ihtiyatla bakarak dizginleri aldı. O ağzı elinden bir dizgin boyu uzak tutmaya çalışarak hayvanı ahırın arkasındaki açıklığa götürdü. Ramey kapıyı kapatmak için sabırsızlanarak ayak değiştirip duruyordu. Loial bir an, yanağındaki esintiyi hissetmek istercesine başını eğerek durdu. "Bu taraftan," dedi ve dar geçide döndü.

Moiraine Loial'ın atının hemen arkasından takip ediyordu. Ardından Rand ve Mat geliyordu. Rand yük atının dizginlerini tutmuştu. Nynaeve ve Egwene sıranın ortasında at sürüyorlardı, Perrin onları takip ediyor, Lan en sondan geliyordu. Mandarb pis geçide adım atar atmaz gizli kapı kapandı. Kapı kilitlenirken çıkan tıkırtılar Rand'a sıra dışı ölçüde yüksek geldi.

Gill Efendi'nin geçit dediği yan yol, gerçekten de çok dardı ve eğer bu mümkünse, ahırdan da karanlıktı. Yüksek, boş tuğla ya da ahşap duvarlar iki yanda dizilmişti, yukarıda siyah gökyüzünden dar bir şerit

görülebiliyordu. Yük atının sırtındaki iri, hasır sepetler iki yandaki binalara sürtünüyordu. Küfeler yolculuk için gereken malzemelerle tıka basa doluydu ve bunların çoğu gazyağı dolu kil kavanozlardı. Bir sırık demeti atın sırtına boylamasına bağlanmıştı ve her birinin ucunda sallanan bir lamba vardı. *Yollar,* demişti Loial, *en karanlık geceden bile karanlıktır.*

Kısmen doldurulmuş lambalar atın hareketi ile çalkalanıyor, tenekemsi seslerle birbirlerine çarpıyordu. Çok yüksek bir ses değildi, ama Caemlyn'de şafaktan önceki saat sessizdi. *Çok sessiz.* Donuk, metalik çınlamalar bir kilometre öteden duyulabilirmiş gibi geliyordu.

Geçit bir sokakta sona erdiğinde, Loial duraklamadan yönünü seçti. Takip etmesi gereken yol gittikçe berraklaşırmış gibi, artık nereye gideceğini çok iyi biliyordu. Rand, Ogier'in Yolkapısını nasıl bulabileceğini anlamıyordu ve Loial çok iyi açıklayamamıştı. *Biliyorum işte,* demişti; hissedebiliyordu. Loial bunun nasıl nefes aldığını açıklamak gibi olduğunu iddia etmişti.

Sokakta uzaklaşırlarken Rand dönüp Kraliçenin Takdisi'nin olduğu yere baktı. Lamgwin'e göre, o köşenin yakınında hâlâ yarım düzine Beyazpelerin bekliyordu. Adamların tüm dikkati hanın üzerindeydi, ama bir gürültü onları kesinlikle buraya getirirdi. Bu saatte saygın bir sebepten dışarı çıkan kimse bulunmazdı. Atların nalları kaldırım taşlarının üzerinde çan gibi çınlıyordu; lambalar, yük atı onları bilerek sallıyormuş gibi fıkırdıyordu. Bir başka köşeyi daha dönene kadar omzunun üzerinden arkaya bakmaktan vazgeçmedi. Köşeyi dönerken diğer Emond Meydanı sakinlerinin de rahatlayarak içlerini çektiğini duydu.

Loial onları nereye götürüyor olursa olsun, Yolkapısına giden en kısa rotayı izliyor gibiydi. Bazen, karanlıkta dolanan köpekler dışında bomboş, geniş caddelerde ilerliyorlardı. Bazen ahır geçidi kadar dar, dikkatsiz ayakların altında bir şeyler ezilen sokaklarda seyirtiyorlardı. Nynaeve alçak sesle kokulardan şikayet ediyordu, ama hiçbiri yavaşlamıyordu.

Karanlık azalıp koyu griye dönüşmeye başladı. Şafağın solgun ışıltıları, doğudaki çatıların üzerini aydınlattı. Sokaklarda soğuğa karşı büzülmüş, hâlâ yataklarında olduklarını hayal ederek başlarını eğmiş birkaç kişi belirdi. Çoğu, başka kimseye dikkat etmiyordu. Loial'ın başını çektiği insan

ve at sırasına bakan bir avuç insan vardı ve onların da yalnızca biri gerçekten onları gördü.

O tek adam, tıpkı diğerleri gibi bakışlarını üstlerinde gezdirdi, kendi düşüncelerine dönüyormuş gibi göründü, sonra aniden sendeledi, düşecek oldu, dönüp bakışlarını gruba dikti. Yalnızca siluetlerini görmesine yetecek kadar ışık vardı, ama bu bile çok fazlaydı. Ogier uzaktan, yalnız görülse sıradan bir atı çeken uzun boylu bir adam ya da küçük bir atı çeken normal bir adam sanılabilirdi. Ama arkasında dizilmiş olanların verdiği perspektif varken, Loial olduğu kadar iri görünüyordu: en uzun adamdan yarım boy daha uzun. Adam bir bakış fırlattı, sonra boğuk bir haykırış ile, pelerini arkasında dalgalanarak koşmaya başladı.

Kısa süre sonra yollarda daha fazla insan olacaktı. Rand, sokağın karşı yanında, ayaklarının dibindeki kaldırım taşları dışında hiçbir şeyi görmeden hızla seyitten bir kadını izledi. Kısa süre sonra daha fazla insan fark edecekti. Gökyüzü doğuda gittikçe aydınlanıyordu.

"İşte," dedi Loial sonunda. "Buranın altında." Gece için kapanmış bir dükkana işaret ediyordu. Öndeki masalar çıplaktı, dükkanın tenteleri sıkı sıkı sarılmış, kapısı sağlam kepenklerle örtülmüştü. Dükkan sahibinin yaşadığı yukarıdaki katın pencereleri hâlâ karanlıktı.

"Altında mı?" diye bağırdı Mat inanmazlıkla. "Işık adına, nasıl...?"

Moiraine susması için elini kaldırdı ve peşinden dükkanın yanındaki geçide gelmelerini işaret etti. Atları ile birlikte iki bina arasındaki boşluğa doluştular. Duvarların gölgesi altında, burası sokaktan daha karanlıktı, neredeyse gece gibiydi.

"Mahzene açılan bir kapı olmalı," diye mırıldandı Moiraine. "Ah, evet."

Aniden bir ışık çiçek açtı. Erkek yumruğu büyüklüğünde, serin serin parlayan bir top Aes Sedai'nin avucunun üzerinde asılı kaldı, elini kaldırınca hareket etti. Rand artık herkesin bunu olağan karşılamasının, ne çok şey görüp geçirdiklerini gösteren bir işaret olduğunu düşündü. Kadın ışık topunu, neredeyse yere paralel uzanan, yatık bir kapıya yaklaştırdı. Kapının üzerinde Rand'ın elinden büyük, paslı bir asma kilit vardı ve kalın sürgüleri birbirine bağlıyordu.

Loial kilidi çekiştirdi. "Çekip koparabilirim, ama bu herkesi uyandıracak kadar gürültü çıkarır."

"Elimizden geliyorsa bu adamın malına zarar vermeyelim." Moiraine bir dakika boyunca kilidi dikkatle inceledi. Aniden asası ile paslı demire vurdu ve kilit açıldı.

Loial telaşla asma kilidi çıkardı, kapıları çekerek açtı ve arkaya yaslandı. Moiraine ortaya çıkan rampadan aşağı indi, parlayan topu ile yolu aydınlattı. Aldieb zarifçe arkasından yürüdü.

"Lambaları yakın ve aşağı inin," diye seslendi Aes Sedai alçak sesle. "Yeterince yer var. Acele edin. Kısa süre sonra ortalık aydınlanacak."

Rand telaşla yük atının sırtındaki, sırıklara bağlanmış lambaları çözdü, ama daha ilkini yakmadan da Mat'in yüz hatlarını seçebiliyordu. Dakikalar içinde sokaklar insan dolacaktı ve dükkancı dükkanını açmak için aşağı inecek, geçidin neden atlarla dolu olduğunu merak edecekti. Mat sinirli sinirli atları içeri sokmak konusunda homurdandı, ama Rand kendi atını rampadan aşağı indirmekten memnundu. Mat homurdanarak, oyalanmadan takip etti.

Rand'ın lambası sırığın ucunda sallanıyor, dikkatli davranmazsa tavana çarpıyordu ve ne Kızıl ne de yük atı rampadan hoşlanmamıştı. Aşağı inince Mat'in yolunu açmak için kenara çekildi. Moiraine ışık topunu söndürdü, ama diğerleri aşağı indikçe lambaları açık mekanı aydınlattı.

Mahzen, tepesindeki bina kadar geniş ve uzundu, mekanın çoğu tuğla sütunlarla doluydu, zeminde dar başlıyor, tavanda başladıklarının beş katı geniş sona eriyorlardı. Mekan bir dizi kemerden oluşmuş gibi görünüyordu. Epey yer vardı, ama Rand'a yine de kalabalık geliyordu. Loial'ın başı tavana sürtünüyordu. Paslı kilidin işaret ettiği gibi, mahzen uzun zamandır kullanılmıyordu. Yer öte beri dolu birkaç kırık fıçı ve kalın bir toz tabakası dışında boştu. Onca ayağın kaldırdığı toz zerrecikleri lamba ışığı altında kıvılcımlanıyordu.

Lan içeri giren son kişi oldu ve Mandarb'ı rampadan aşağı indirir indirmez yukarı çıktı ve kapıları çekip kapattı.

"Kan ve küller," diye hırladı Mat, "neden o kapılardan birini böyle bir yere yaparlar ki?"

"Eskiden böyle değildi," dedi Loial. Gürleyen sesi mağaramsı mekanda yankılandı. "Böyle değildi. Hayır!" Rand şok içinde Ogier'in öfkeli olduğunu fark etti. "Bir zamanlar burada ağaçlar vardı. Burada her tür ağaç büyürdü, Ogierlerin büyümeye ikna edebildiği her tür ağaç. Yüz kulaç yüksekliğinde Büyük Ağaçlar. Dalların gölgesi, yaprak ve çiçek kokusu taşıyan, yurdun anısını yaşatan serin rüzgârlar. Hepsi, bunun için katledildi!" Yumruğunu bir sütuna indirdi.

Sütun, darbenin altında sarsılır gibi oldu. Rand tuğlaların çatırdadığını duyduğundan emindi. Kuru harç tozlarından çağlayanlar sütundan aşağı kaydı.

"Dokunmuş olan çözülemez," dedi Moiraine nazikçe. "Binayı kafamıza yıkman ağaçları yeniden büyütmeyecek." Loial'ın sarkık kaşları, bir insanın becerebileceğinden daha utanmış görünmesine sebep oldu. "Senin yardımınla, Loial, belki ayakta kalan koruluklarin Gölge'ye kurban gitmesini engelleyebiliriz. Bizi aradığımız yere getirdin."

Duvarlardan birine yaklaşırken, Rand o duvarın diğerlerinden farklı olduğunu fark etti. Diğer duvarlar sıradan tuğlaydı; bu duvar girift işlemelerle süslenmiş taştandı. Kalın bir toz tabakası altında, solgun bile olsa yaprakların ve sarmaşıkların süslü kıvrımları görülebiliyordu. Tuğlalar ve harç eskiydi, ama taş hakkında bir şey onun tuğlalar pişirilmeden uzun, çok uzun zaman önce bile burada durduğunu söylüyordu. Daha sonra, kendileri de yüzyıllar önce ölmüş olan inşaatçılar zaten var olanı kendi yaptıkları ile birleştirmiş, daha da sonra başka insanlar onu bir mahzenin parçası yapmıştı.

Oymalı taş duvarın tam ortasındaki bir kısmı, kalan kısımdan da süslüydü. Kalanı ne kadar güzel olsa da, karşılaştırıldığı zaman merkezin kaba bir kopyası gibi görünüyordu. Sert taşa işlenmiş o yapraklar yumuşak görünüyorlardı, hafif yaz esintileri onları dalgalandırırken bir anda donmuş gibiydiler. Bütün bunlara rağmen eski hissi veriyorlardı. Taşların kalanı tuğlalardan ne kadar eskiyse, bu kısım da diğer taşlardan o kadar eskiydi.

Hatta daha fazla. Loial taşlara, burası hariç herhangi bir yerde, hatta belki bir başka kalabalıkla sokaklarda olmayı tercih edermiş gibi bakıyordu.

"Avendesora," diye mırıldandı Moiraine, elini taştaki yonca yaprağına koyarak. Rand oymayı taradı; bulabildiği tek yonca yaprağıydı bu. "Yaşam Ağacı'nın yaprağı anahtardır," dedi Aes Sedai ve yaprak yerinden kurtuldu.

Rand gözlerini kırpıştırdı; arkasından inlemeler duydu. O yaprak tıpkı diğerleri gibi duvarın parçası gibi görünmüştü. Aes Sedai yaprağı aynı rahatlıkla bir karış aşağıda başka bir yere yerleştirdi. Üç yapraklı yonca orası için yapılmış gibi yerine oturdu ve bir kez daha bütünün parçası oldu. Yerine oturur oturmaz merkezdeki işlemeler tamamen değişti.

Rand, yaprakların hissetmediği bir esinti ile dalgalandığından emindi; toz tabakasının altında, lamba ışığıyla aydınlanan mahzende gür bahar yeşilliklerinden bir halı gibi yeşil olduklarını düşünecekti neredeyse. Başta neredeyse algılanamaz bir şekilde, kadim oymaların ortasında bir yarık açıldı, kapılar yavaş yavaş mahzene doğru kayarken genişledi, sonunda tamamen açıldılar. Kapıların arkası da ön tarafları gibi, aynı gür sarmaşıklar ve yapraklarla işlenmişti. Arkada, toprak ya da bir sonraki binanın mahzeninin olması gereken yerde donuk, yansımalı bir parıltı solgun solgun imgelerini yakaladı.

"Bir zamanlar," dedi Loial yarı yaslı, yarı korkulu, "Yolkapılarının ayna gibi parladığını duymuştum. Bir zamanlar, Yollara girenler güneş ve gökyüzü altında yürürmüş. Bir zamanlar."

"Beklemek için zamanımız yok," dedi Moiraine.

Lan, Mandarb'ı ve sırığa bağlı lambayı taşıyarak yanından geçti. Gölgeli bir atı yönlendiren gölgeli yansıması ona yaklaştı. Adam ve yansıması parlayan yüzeyde birbirlerine adım atmış göründüler ve yok oldular. Bir an siyah aygır direndi, görünürde kendine uzanan bir dizgin onu kendi imgesinin solgun şekline bağladı. Dizgin gerildi ve savaş atı da yok oldu.

Bir an mahzendeki herkes Yolkapısına bakarak durdu.

"Acele edin," diye uyardı Moiraine. "En son ben geçmeliyim, birisinin tesadüfen bulması olasılığına karşılık burayı açık bırakamayız. Acele edin."

Loial derin bir iç çekerek parıltının içine yürüdü. İri atı başını sallayarak yüzeyden uzak durmaya çalıştı, ama çekilip götürüldü. Muhafız ve Mandarb gibi tamamen yok oldular.

Rand tereddütle lambasını Yolkapısına soktu. Lamba kendi yansımasının içine gömüldü, ikisi birleşip yok oldular. Rand kendini ilerlemeye zorladı, sırığın santim santim yok olmasını izledi, sonra kendisi de adım atıp kapıya girdi. Ağzı açık kaldı. Soğuk bir su perdesinden geçer gibi, buz gibi bir şey derisinde kaydı. Zaman gerildi; soğuk her seferinde bir saç telini sardı, giysilerini iplik iplik aştı.

Aniden soğukluk kabarcık gibi patladı, Rand nefes almak için durdu. Yolların içindeydi. İleride Lan ve Loial atlarının yanında sabırla bekliyordu. Çevrelerinde, sonsuza dek uzanıyor gibi görünen bir siyahlık vardı. Lambaları çevrelerinde küçük bir ışık havuzu oluşturuyordu, *çok küçük*, sanki bir şey ışığa baskı yapıyor, ya da onu yiyordu.

Rand aniden endişelenerek dizginleri çekti. Kızıl ve yük atı sıçrayarak, onu neredeyse yere yıkarak kapıdan geçti. Rand sendeleyip dengesini sağladı ve sinirli atları peşinden çekerek Muhafız ile Ogier'e doğru seyirtti. Hayvanlar alçak sesle kişnediler. Mandarb bile diğer atların varlığında teselli bulmuş gibiydi.

"Yolkapısından geçerken yavaş ol, Rand," diye uyardı Loial. "Yollarda bazı şeyler... dışarıda olduğundan farklıdır. Bak."

Rand aynı donuk ışıltıyı göreceğini sanarak Ogier'in işaret ettiği yöne baktı. Bunun yerine, siyahlığın ortasına geniş, puslu bir cam konulmuş gibi mahzeni gördü. Mahzene bakan pencerenin çevresindeki karanlık rahatsız edici bir derinlik duygusu veriyordu, sanki açıklık çevresinde, arkasında karanlık dışında hiçbir şey olmadan, yapayalnız duruyor gibiydi. Rand titrek bir kahkaha ile bunu söyledi, ama Loial onu ciddiye aldı.

"Çepeçevre dolanabilirsin ve diğer yanda tek bir şey bile göremezsin. Ama bunu önermem. Kitaplar, Yolkapısının arkasında ne olduğu konusunda açık konuşmuyor. Sanırım orada kaybolabilir, bir daha çıkışı asla bulamayabilirsin."

Rand, başını iki yana salladı ve arkasında olan şeyden çok Yolkapısına yoğunlaşmaya çalıştı, ama bu da rahatsız edici bir şeydi. Karanlığın içinde Yolkapısından başka bakacak bir şey olsa bakardı.

Mahzende, puslu loşluğun içinde Moiraine ve diğerleri açıkça görülebiliyorlardı, ama rüyadaymış gibi hareket ediyorlardı. Her göz kırpma ağır, abartılı bir hareket gibi görünüyordu. Mat berrak jöle içinde yürür gibi Yolkapısına yaklaşıyordu, bacakları öne doğru yüzüyordu sanki.

"Çark, Yollarda daha hızlı dokur," diye açıkladı Loial. Çevrelerindeki karanlığa baktı, başı omuzlarının arasına gömüldü. "Artık küçük parçalardan fazlasını bilen kimse kalmadı. Yollar hakkında bilmediklerimden korkuyorum, Rand."

"Karanlık Varlık," dedi Lan, "risk almadan altedilemez. Ama şu anda hayattayız ve önümüzde hayatta kalma umudu var. Yenilmeden teslim olma, Ogier."

"Yollarda daha önce bulunsan bu kadar güvenli konuşmazsın." Loial'ın sesindeki her zamanki gürleme yok olmuştu. Karanlığa, orada bir şeyler görüyormuş gibi baktı. "Ben de daha önce hiç Yollarda bulunmadım, ama bir Yolkapısından girmiş, sonra yine çıkmış Ogierler gördüm. Sen de görsen böyle konuşmazdın."

Mat, kapıdan içeri adım attı ve normal hızına kavuştu. Bir an sonsuz görünen karanlığa baktı, sonra koşarak onlara katılmaya geldi. Lambası sırığın ucunda sallanıyor, atı arkasında sıçrıyor, onu yere yıkacak oluyordu. Diğerleri de teker teker içeri girdiler, Perrin, Egwene ve Nynaeve, her biri şok ve sessizlik içinde baktılar, sonra diğerlerine katılmak için seyirttiler. Her lamba, ışık havuzunu biraz daha genişletti, ama olması gerektiği kadar değil. Sanki ne kadar çok ışık olursa, karanlık o kadar çok yoğunlaşıyor, eksilmeye karşı mücadele ediyordu.

Bu Rand'ın devam ettirmek istediği bir mantık yürütme biçimi değildi. Karanlığa kendine özgü bir irade vermeden beklemek de yeterince kötüydü. Ama herkes aynı baskınlığı hissediyor gibiydi. Mat burada alaylı yorumlar yapmıyor, Egwene gelme kararını gözden geçirmek istermiş gibi görünüyordu. Hepsi sessizce Yolkapısını, bildikleri dünyaya açılan o son pencereyi izlediler.

Sonunda mahzende yalnızca, taşıdığı lambanın hafifçe aydınlattığı Moiraine kaldı. Aes Sedai hâlâ rüyada gibi hareket ediyordu. Eli Avendesora yaprağını bulmak için uzandı. Bu tarafta taştaki işlemelerin alt kısmına yerleştirilmişti, kadının öteki yanda yerleştirdiği yerin karşısına. Aes Sedai yaprağı aldı, baştaki konumuna yerleştirdi. Rand aniden öteki taraftaki yaprağın da oynayıp oynamadığını merak etti.

Taş kapılar yavaş yavaş arkasında kapanırken Aes Sedai Aldieb'i çekerek içeri girdi. Gelip topluluğa katıldı, lambasının ışığı kapıları tamamen kapanmadan terk etti. Mahzenin gittikçe daralan görüntüsünü karanlık yuttu. Lambaların kısıtlı ışığı altında karanlık onları tamamen sarmaladı.

Aniden dünyada kalan tek ışık lambaların ışığı gibi geldi. Rand Perrin ile Egwene'in arasına sıkışmış olduğunu fark etti. Egwene iri gözlerle ona baktı ve daha da yaklaştı, Perrin ona yer açmak için kıpırdamadı. Tüm dünya karanlığa boğulmuşken bir başka insana dokunmakta rahatlatıcı bir şey vardı. Atlar bile Yollar onları bir düğüm halinde birbirine itmiş gibi yanaşmışlardı.

Kayıtsız görünen Moiraine ve Lan eyerlerine tırmandılar ve Aes Sedai öne eğilerek kollarını eyerinin topuzunda duran asasına dayadı. "Yola çıkmalıyız, Loial."

Loial irkildi, hararetle başını salladı. "Evet. Evet, Aes Sedai, haklısın. Gerektiğinden bir dakika bile fazla oyalanmamalıyız." Ayaklarının altında uzanan geniş, beyaz bir banda işaret etti. Rand telaşla banttan uzaklaştı. Tüm İki Nehirliler aynısını yaptı. Rand başta yerin pürüzsüz olduğunu düşünmüştü, ama şimdi taş çiçeğe yakalanmış gibi çukurlu olduğunu görüyordu. Beyaz çizgi çok yerde kesintiye uğramıştı. "Bu Yolkapısından ilk Kılavuz'a gidiyor. Oradan..." Loial endişe içinde çevresine bakındı, sonra daha önce gösterdiği gönülsüzlüğü hiç göstermeden atına tırmandı. Ata baş tımarcının bulabildiği en büyük eyer takılmıştı, ama Loial yine de onu baştan sona dolduruyordu. Ayakları iki yanda hayvanın dizlerine kadar sarkıyordu. "Gerektiğinden bir dakika bile fazla oyalanmamalıyız," diye mırıldandı. Diğerleri gönülsüzce atlarına bindiler.

Moiraine ve Lan Ogier'in iki yanında at sürüyor, karanlıkta beyaz çizgiyi takip ediyordu. Diğerleri ellerinden geldiğince yakından izliyorlardı.

Lambalar başlarının üstünde sıçrıyordu. Bir evi doldurmaya yetecek kadar ışık veriyor olmalıydılar, ama üç metre ötelerinde yaydıkları aydınlık sona eriyordu. Karanlık, ışığı bir duvar gibi durduruyordu. Eyerlerin gıcırtısı, nalların taş üzerindeki tıkırtısı ancak ışığın sınırına kadar gidebiliyor gibiydi.

Rand'ın eli kılıca kayıp duruyordu. Kılıcın kendini savunmak için kullanabileceği bir şey olduğunu düşündüğünden değil; orada herhangi bir şeyin bulunabileceği bir yer var gibi görünmüyordu. Çevrelerindeki ışık kabarcığı taş çevrili, çıkışı olmayan bir mağara olabilirdi. Çevrelerindeki değişikliklere bakılırsa, atlar dolap beygiri de olabilirdi. Rand elinin baskısı, ağırlığını üzerinde hissettiği kayaları uzak tutabilecekmiş gibi kabzayı kavramıştı. Kılıca dokunurken Tam'in öğrettiklerini hatırlayabiliyordu. Kısa bir süre için boşluğun sükûnetini bulabiliyordu. Ama ağırlık hep geri dönüyor, boşluğa bastırıyor, onu zihninde bir mağara haline gelene kadar daraltıyordu. Ve Rand hatırlamak, için Tam'in kılıcına dokunarak baştan başlamak zorunda kalıyordu.

Bir şey değiştiği zaman avuntu oldu. Bu, önlerindeki karanlıkta beliren, geniş, beyaz çizginin dibinde sona erdiği, dik duran yüksek bir taş levha olsa bile. Geniş yüzeyine, Rand'ın aklına sarmaşıkları ve yaprakları getiren kıvrımlı, zarif, beyaz, metalden çizgiler kakılmıştı. Renksiz çukurlar hem taşı, hem metali işaretlemişti.

"Kılavuz," dedi Loial ve eyerinde eğilip kıvrımlı metal çizgilere kaşlarını çatarak baktı.

"Ogier yazısı," dedi Moiraine, "ama o kadar bozulmuş ki, ne söylediğini zar zor anlayabiliyorum."

"Ben de öyle," dedi Loial, "ama bu taraftan gitmemiz gerektiğini anlayabiliyorum." Atını Kılavuz'dan yana çevirdi.

Işıklarının kenarı başka taş yapıları aydınlattı. Karanlığa doğru yay çizen taş duvarlı köprüler, korkulukları olmayan rampalar yukarı ve aşağı gidiyordu. Ama köprüler ve rampaların arasında, orada düşmek tehlikeliymiş gibi göğüs yüksekliğinde korkuluklar vardı. Korkuluklar düz beyaz taştan yapılmıştı, basit kıvrımlar ve çemberler karmaşık desenler oluşturacak şekilde bir araya getirilmişti. Desenlerdeki bir şey Rand'a

tanıdık geliyordu, ama bunun, her şeyin yabancı olduğu bir yerde tanıdık bir şey arayan zihninin oyunu olduğunu biliyordu.

Loial köprülerden birinin ayağında durup oradaki dar bir taş sütunun üzerinde tek bir çizgiyi okudu. Başını sallayarak köprüye çıktı. "Bu yolumuzun üzerindeki ilk köprü," dedi omzunun üzerinden.

Rand köprüyü neyin ayakta tuttuğunu merak etti. Atların toynakları, her adımlarında taş yontuyorlarmış gibi kumlu bir ses çıkarıyordu. Görebildiği her şey sığ deliklerle doluydu, bazıları minik iğne delikleri, diğerleri bir adım genişliğinde sığ, kaba kenarlı kraterler gibiydi. Sanki bir asit yağmuru olmuştu ya da taş çürüyordu. Muhafız duvarlarda da çatlaklar ve delikler vardı. Bazı yerlerde, bir kulaç genişlik boyunca tamamen yok olmuştu. Rand köprünün dünyanın merkezine kadar katı taş olabileceğini düşündü, ama gördükleri, köprünün diğer ucuna ulaşana kadar ayakta kalmasını ummaya başlamasına sebep oldu. *Orası her neresi ise.*

Köprü sonunda, başladığı yere benzeyen bir yerde bitti. Rand'ın tek görebildiği küçük ışık havuzunun dokunduğu yerdi, ama buranın, köprüler ve rampalarla başka yerlere bağlanan düz zirveli bir tepe gibi geniş bir mekan olduğu izlenimi altındaydı. Loial buraya *Ada* diyordu. Bir başka yazı kaplı Kılavuz vardı Rand onun adanın ortasında olduğunu tahmin etti, ama haklı olup olmadığını bilmesinin yolu yoktu. Loial okudu, sonra onları kıvrılarak yükselen bir rampaya götürdü.

Devamlı kıvrılan sonsuz bir tırmanıştan sonra rampa başladıkları yerdekine çok benzeyen bir başka Adada sona erdi. Rand rampanın kıvrımlarını hayal etmeye çalıştı ve sonunda pes etti. *Bu Ada diğerinin tam tepesinde olamaz. Olamaz.*

Loial, Ogier yazıları ile kaplanmış bir başka taşa başvurdu, bir başka yol işareti buldu ve onları bir başka köprüye yönlendirdi. Artık ne yöne gittikleri konusunda Rand'ın hiç fikri yoktu.

Karanlığın içindeki ışık düğümünde, bir köprü kesinlikle bir diğerinin aynıydı, yalnız bazılarının koruma duvarlarında kırılmalar vardı, bazılarında yoktu. Adaları farklı kılan tek şey Kılavuz taşların gördüğü zararın derecesiydi. Rand zaman kavramını yitirdi; kaç köprü geçtiklerinden, kaç rampayı tırmanıp indiklerinden bile emin değildi. Ama Muhafız'ın

kafasında bir saat olmalıydı. Tam Rand açlığın ilk kıpırtılarını hissetmeye başladığında Lan sessizce öğlen olduğunu bildirdi ve atından inip yük atından ekmek, peynir ve kuru et dolu bir paket çıkardı. Perrin atını çekerek geliyordu. Bir Adanın üzerindeydiler ve Loial Kılavuz'daki tarifleri çözmeye çalışıyordu.

Mat eyerden inecek oldu, ama Moiraine, "Zamanımız Yollarda harcanamayacak kadar değerli. Bizim için, çok kıymetli. Uyuma zamanı geldiğinde duracağız." Lan Mandarb'ın sırtına binmişti bile.

Rand'ın iştahı, Yollarda uyuma fikri aklına düşünce kayboldu. Burada hep geceydi, ama uyunacak gecelerden değil. Ama herkes gibi atının üzerinde yemeğini yedi. Lamba sırığını ve dizginleri tutarken yemek yemeye çalışmak kolay iş değildi, ama iştahını kaybettiğini düşünmesine rağmen işi bittiği zaman parmaklarında kalan ekmek ve peynir kırıntılarını yaladı ve daha fazlasının olmasını diledi. Hatta Yolların Loial'ın söylediği kadar kötü olmadığını düşünmeye başladı. Fırtına öncesinin baskın hissi havada asılı olabilirdi, ama hiçbir şey değişmiyordu. Hiçbir şey olmuyordu. Yollar neredeyse sıkıcıydı.

Sonra sessizlik, Loial'ın korku dolu homurtusu ile bozuldu. Rand, Ogier'in önünü görebilmek için dizginlere basarak doğruldu ve gördüğü şey karşısında yutkundu. Bir köprünün ortasındaydılar ve köprü Loial'ın bir iki metre ötesinde çentikli bir boşluk ile sona eriyordu.

45. BÖLÜM

Gölgede Takip Eden

Lambalarının ışığı ancak, bir devin kırık dişi gibi karanlığın içinde fırlayan, karşı tarafa dokunacak kadar uzanıyordu. Loial'ın atının ayağı sinirli sinirli yeri dövdü ve gevşek bir taş aşağıdaki ölü karanlığa düşüp kayboldu. Dibe çarptığı zaman ses çıkarmışsa bile, Rand duyamadı.

Kızıl'ı boşluğa yanaştırdı. Lamba sırığını ne kadar aşağı sarkıtırsa sarkıtsın, hiçbir şey göremedi. Aşağıda karanlık vardı, yukarıda karanlık vardı ve ışığı boğuyordu. Bir dip varsa bile, üç yüz metre aşağıda olabilirdi. Ya da belki hiç yoktu. Ama diğer yanda, köprünün altında ne olduğunu, onu neyin ayakta tuttuğunu görebiliyordu. *Hiçbir şey.* Köprünün kalınlığı bir kulaçtan daha azdı ve altında kesinlikle hiçbir şey yoktu.

Aniden ayaklarının altındaki taş kağıt kadar ince ve kenarın ötesindeki sonsuz uçurum onu çekiyor gibi gelmeye başladı. Lamba ve sırık aniden onu eyerden aşağı indirecek kadar ağır göründü. Başı dönerek, yaklaşırken gösterdiği ihtiyatla, doru atını boşluktan uzaklaştırdı.

"Bizi buraya mı getirdin, Aes Sedai?" dedi Nynaeve. "Onca yolu yalnızca Caemlyn'e dönmek zorunda olduğumuzu anlamak için mi geldik?"

"Geri dönmek zorunda değiliz," dedi Moiraine. "Ta Caemlyn'e kadar değil. Yollarda her yere giden çok yol vardır. Yalnızca Loial'ın Fal Dara'ya giden bir başka yol bulmasına yetecek kadar döneceğiz. Loial? Loial!"

Ogier, gözle görülebilir bir çabayla boşluğa bakmayı bıraktı. "Ne? Ah. Evet, Aes Sedai. Başka bir yol bulabilirim. Daha önce..." Gözleri uçuruma kaydı ve kulakları seyirdi, "daha önce çürümenin bu kadar ilerlediğini hayal etmemiştim. Köprüler bile kırılmaya başlamışsa, istediğin yolu bulamayabilirim. Geri dönüş yolunu da bulamayabilirim. Şu anda bile köprüler arkamızda yıkılıyor olabilir."

"Bir yol olmalı," dedi Perrin ifadesiz bir sesle. Gözleri ışığı toplayıp, altın rengi parlıyor gibiydi. *Avına yaklaşan bir kurt gibi,* diye düşündü Rand irkilerek. *İşte böyle görünüyor.*

"Çark'ın dokuduğu gibi olacak," dedi Moiraine, "ama çürümenin senin korktuğun kadar ilerlediğini sanmıyorum. Taşa bak, Loial. Bu kırığın eski olduğunu ben bile anlayabiliyorum."

"Evet," dedi Loial yavaşça. "Evet, Aes Sedai. Görebiliyorum. Burada rüzgâr ve yağmur yok, ama o taş en az on yıldır açıkta duruyor." Rahatlamış bir sırıtma ile başını salladı, o anki keşfinden o kadar mutlu olmuştu ki, korkusunu unutmuş gibiydi. Sonra çevresine bakındı ve huzursuzca omuz silkti. "Mafal Dadaranell yolundan daha kolay yollar bulabilirim. Mesela Tar Valon. Ya da Shangtai Yurdu. Son Adadan Shangtai Yurdu'na yalnızca üç köprü var. Sanırım artık İhtiyarlar benimle konuşmayı kabul eder."

"Fal Dara, Loial," dedi Moiraine kararlılıkla. "Dünyanın Gözü, Fal Dara'nın ötesinde ve Göz'e ulaşmalıyız."

"Fal Dara," diye kabul etti Ogier gönülsüzce.

Adaya döndüklerinde Loial dikkatle yazı kaplı taş levhayı inceledi. Kaşları aşağı sarkarak kendi kendine mırıldandı. Kısa süre sonra tamamen kendi kendine konuşmaya başladı, çünkü Ogier diline dönmüştü. Bu değişik dil, kulağa gür sesli kuşların şarkısı gibi geliyordu. Rand'a bu kadar iri bir halkın böyle müzik dolu bir dile sahip olması tuhaf geldi.

Ogier sonunda başını salladı. Onları seçtiği köprüye götürürken, dönüp bir tabelanın yanında duran bir başkasına özlemle baktı. "Shangtai Yurdu'na üç köprü." İçini çekti. Ama tabelaların yanından durmadan geçti ve ötedeki üçüncü köprüye döndü. Geçmeye başladıklarında hüzünle arkasına baktı, ama evine giden köprü karanlığın içinde gizlenmişti.

Rand doru atını Ogier'in yanına sürdü. "Bütün bunlar bittiği zaman, Loial, bana yurdunu göster, ben de sana Emond Meydanı'nı gösteririm. Ama Yollar olmadan. Tüm yaz yolculuk etsek de, ya at süreriz, ya yürürüz."

"Biteceğine inanıyor musun, Rand?"

Rand, Ogier'e kaşlarını çattı. "Fal Dara'ya iki günlük yolumuz olduğunu sen söyledin."

"Yollardan bahsetmiyorum, Rand. Kalan her şeyden bahsediyorum." Loial omzunun üzerinden, yan yana at sürerlerken alçak sesle Lan ile konuşan Aes Sedai'ye baktı. "Biteceğini nereden biliyorsun?"

Köprüler ve rampalar yukarıya, aşağıya, karşıya gidiyordu. Bazen Kılavuz'dan, tıpkı Caemlyn'deki Yolkapısından sonra takip ettikleri çizgiye benzer beyaz bir çizgi uzaklaşıyordu. Rand o çizgilere merakla ve biraz da özlemle bakan tek kişi olmadığını gördü. Nynaeve, Perrin, Mat, hatta Egwene çizgilerin yanından gönülsüzce uzaklaşıyordu. Her birinin karşı ucunda bir Yolkapısı vardı, dünyaya dönen bir kapı, gökyüzünün, güneşin, ve rüzgârın olduğu dünyaya. Rüzgârı bile hoş karşılayacaklardı. Aes Sedai'nin keskin bakışları altında çizgileri arkada bıraktılar. Ama karanlık, Adayı, Kılavuzu ve çizgiyi yuttuktan sonra son bir kez arkasına bakan tek kişi Rand değildi.

Moiraine o gece için Adalardan birinde duracaklarını bildirdiğinde Rand esnemeye başlamıştı. Mat çevrelerindeki siyahlığa baktı ve yüksek sesle kıkırdadı, ama atından herkes kadar çabuk indi. Nynaeve ve Egwene küçük gaz ocağını kurup çay yapmaya koyulurlarken Lan ve delikanlılar atların eyerlerini çözdüler ve hayvanları kösteklediler. Lan'in söylemesine göre Afet'te Muhafızlar tarafından, odun yakılmasının tehlikeli olduğu yerlerde kullanılan gaz ocağı, bir gaz lambasının haznesi gibi duruyordu. Muhafız yük atından indirdikleri sepetlerin birinden üçayak çıkardı ve lamba sırıklarını kamplarının çevresinde bir çember halinde dizdiler.

Loial bir süre Kılavuzu inceledi, sonra bağdaş kurup oturdu ve elini tozlu, oyuk taşın üzerinde gezdirdi. "Bir zamanlar Adalarda bitkiler yetişirmiş," dedi hüzünle. "Tüm kitaplar bahseder. Üzerinde uyunabilecek kuştüyü döşekler kadar yumuşak, yeşil otlar varmış. Meyve ağaçları yanınızda getirdiğiniz yiyecekleri bir elma, bir armut ya da çan meyvesi ile

tatlandırırmış. Dışarıda yılın hangi mevsimi olursa olsun, buradaki meyveler hep tatlı, sulu ve gevrek olurmuş."

"Avlayacak bir şey yok," diye hırladı Perrin, sonra konuştuğu için şaşırmış göründü.

Egwene, Loial'a bir kupa çay uzattı. Loial içmeden çayı elinde tuttu, derinliklerinde meyve ağaçları bulabilirmiş gibi kupanın içine baktı.

"Koruma büyüleri yapmayacak mısın?" diye sordu Nynaeve Moiraine'e. "Kuşkusuz burada sıçanlardan daha kötüleri vardır. Bir şey görmedim, ama hissedebiliyorum."

Aes Sedai tatsız tatsız parmaklarını avuçlarına sürttü. "Lekeyi, Yolları yapan gücün yozluğunu hissediyorsun. Zorunlu olmadığım sürece Yollarda Tek Güç'ü kullanmayacağım. Leke o kadar güçlü ki, ne yapmaya çalışırsam çalışayım, kesinlikle yozlaşır."

Bu herkesi Loial kadar sessizleştirdi. Lan görev bilir bir şekilde yemeğinin başına oturdu ve ateşi besliyormuş gibi, bedenine enerji verecek yiyecekleri yedi. Moiraine'de iyi yedi ve ıssızlığın ortasında, çıplak taşın üzerinde oturmuyormuş gibi temiz ve düzenli bir şekilde yedi. Ama Rand yiyeceklerini yalnızca didikledi. Gaz ocağının minik alevi ancak su kaynatacak kadar ısı veriyordu, ama ısısını soğurmak ister gibi ocağa doğru eğilerek yerinde büzülmüştü. Omuzları Mat ve Perrin'inkilere sürtünüyordu. Ocağın çevresinde sıkı bir çember oluşturmuşlardı. Mat'in ekmeği, eti ve peyniri unutulmuş, elinde duruyordu. Perrin birkaç lokma yedikten sonra teneke tabağını yere bıraktı. Ortam gittikçe kasvet kazandı ve herkes onları çevreleyen karanlıktan kaçınarak bakışlarını yere dikti.

Moiraine, yemeğini yerken onları inceledi. Sonunda tabağını bir kenara bıraktı ve bir peçete ile dudaklarını temizledi. "Sizi neşelendirecek bir şey söyleyebilirim. Thom Merrilin'in öldüğünü sanmıyorum."

Rand keskin gözlerle ona baktı. "Ama... Soluk..."

"Mat bana Beyazköprü'de olanları anlattı," dedi Aes Sedai. "Oradaki insanlar Âşıktan bahsettiler, ama ölmesi hakkında hiçbir şey söylemediler. Bir âşık öldürülseydi söylerlerdi sanırım. Beyazköprü bir Âşığın küçük bir şey olacağı kadar büyük değil. Ve Thom, siz üçünüzün çevresinde dokunan

Desen'in bir parçası. Henüz kesilip atılmayacak kadar önemli bir parçası olduğuna inanıyorum."

Çok önemli mi? diye düşündü Rand. *Moriaine nasıl bilebilir...?* "Min. Thom hakkında bir şey mi gördü?"

"Çok şey gördü," dedi Moiraine. "Hepiniz hakkında. Keşke gördüklerinin yarısını anlayabilseydim, ama o bile anlamıyor. Eski sınırlar kalkıyor. Ama Min'in yaptığı şey yeni de olsa eski de, gerçeği görüyor. Kaderleriniz birbirine bağlı. Thom Merrilin'inki de."

Nynaeve, önemsemezce burnunu çekti ve kendine bir kupa çay doldurdu.

"Herhangi birimiz hakkında nasıl bir şey görebildi, anlamıyorum," dedi Mat sırıtarak. "Hatırladığım kadarıyla, zamanının çoğunu Rand'a bakarak harcamıştı."

Egwene bir kaşını kaldırdı. "Ah, öyle mi? Bana bunu söylememiştin, Moiraine Sedai."

Rand kıza baktı. Kız ona bakmıyordu, ama ses tonunu dikkatle ifadesiz tutmuştu. "Onunla bir kez konuştum," dedi. "Oğlan gibi giyiniyor ve saçları benimki kadar kısa."

"Onunla konuştun. Bir kez." Egwene yavaşça başını salladı. Rand'a bakmadan kupasını dudaklarına götürdü.

"Min yalnızca Baerlon'daki handa çalışan birisiydi," dedi Perrin. "Aram gibi değil."

Egwene boğulur gibi oldu. "Çay çok sıcak," diye mırıldandı.

"Aram kim?" diye sordu Rand. Perrin gülümsedi. Eski günlerde Mat'in haylazlık yaptığı zaman gülümsemesine çok benziyordu. Kupasının arkasına saklandı.

"Gezginlerden biri," dedi Egwene kayıtsızca, ama yanaklarında kırmızı benekler çiçeklenmişti.

"Gezginlerden biri," dedi Perrin uysallıkla. "Dans ediyor. Bir kuş gibi. Böyle dememiş miydin, Egwene? Bir kuşla birlikte uçmak gibi olduğunu söylememiş miydin?"

Egwene dikkatle kupasını yere koydu. "Başka yorgun olan var mı, bilmiyorum, ama ben yatıyorum."

Kız battaniyelerine sarınırken Perrin uzanıp Rand'ın kaburgalarını dürtükledi ve göz kırptı. Rand kendini ona sırıtırken buldu. *Yak beni, ilk kez üste çıktım. Keşke kadınlar hakkında Perrin kadar çok şey bilseydim.*

"Belki, Rand," dedi Mat sinsi sinsi, "Egwene'e Çiftçi Grinwell'in kızı Else'den bahsetmelisin." Egwene başını kaldırıp önce Mat'e, sona Rand'a baktı.

Rand telaşla ayağa kalkıp battaniyelerini aldı. "Uyuma fikri kulağa güzel geliyor."

Bunun üzerine tüm Emond Meydanı sakinleri battaniyelerini aramaya başladılar. Loial da öyle. Moiraine çayını içerek oturdu. Lan de öyle. Muhafız uyumaya niyeti ya da ihtiyacı varmış gibi görünmüyordu.

Uyumaya hazırlansalar da, kimse diğerlerinden çok uzaklaşmak istemiyordu. Ocağın çevresinde battaniye kaplı, neredeyse birbirine dokunan tümseklerden küçük bir çember yaptılar.

"Rand," diye fısıldadı Mat. "Min'le aranda bir şey var mıydı? Ona bakmadım bile. Güzeldi, ama neredeyse Nynaeve kadar yaşlı olmalı."

"Ya bu Else?" diye ekledi Perrin, öbür yanından. "Güzel mi?"

"Kan ve küller," diye mırıldandı Rand, "bir kızla konuşamayacak mıyım? Siz ikiniz Egwene kadar kötüsünüz."

"Hikmet'in söyleyeceği gibi," diye payladı Mat alayla, "diline hakim ol. Eh, bu konudan bahsetmeyeceksen, ben biraz uyuyacağım."

"Güzel," diye homurdandı Rand. "Bu söylediğin ilk akıllıca şey."

Ama uyku çabuk gelmedi. Rand nasıl yatarsa yatsın taş sertti ve battaniyesinin altında çukurları hissedebiliyordu. Yollardan, dünyayı kıran adamlar tarafından yapılan, Karanlık Varlık tarafından lekelenen Yollardan başka bir yerde olduğunu hayal etmenin yolu yoktu. Gözlerinin önüne kırık köprü ve altında hiçbir şey olmaması gelip duruyordu.

Bir yana döndüğü zaman Mat'in kendisine baktığını gördü; aslında bakışları dalmıştı. Çevrelerindeki karanlığı hatırladıkları zaman şakalaşmalar unutulmuştu. Rand diğer yana döndü ve Perrin'in gözleri de açıktı. Perrin'in yüzünde Mat'inkinden daha az korku vardı, ama ellerini göğsüne koymuş, endişeyle başparmaklarını birbirine vuruyordu.

Moiraine çevrelerinde dolaştı, her birinin başında diz çöküp eğildi ve alçak sesle konuştu. Rand, kadının Perrin'e ne dediğini duyamadı, ama delikanlının başparmaklarını durdurdu. Yüzü neredeyse yüzüne dokunarak Rand'ın üzerine eğildiğinde alçak, rahatlatıcı bir sesle şöyle dedi, "Burada bile kaderin seni koruyor. Karanlık Varlık bile Desen'i tamamen değiştiremez. Ben yakınındayken güvendesin. Rüyaların güvende. Şimdilik, bir süre için, onlar da güvende."

Kadın, Mat'in yanına giderken Rand kısa bir süre için kadının bu kadar basit olduğunu mu düşündüğünü merak etti. Güvende olduğunu söyleyecekti ve Rand buna inanacaktı. Ama bir şekilde kendini güvende hissediyordu en azından biraz önce olduğundan daha güvende. Bunu düşünerek uykuya daldı ve rüya görmedi.

Onları Lan uyandırdı. Rand Muhafız'ın uyuyup uymadığını merak etti; yorgun görünmüyordu, sert taşın üzerinde birkaç saat yatanlar kadar bile değil. Moiraine çay yapacak kadar durmalarına izin verdi, ama kişi başına birer kupa içebildiler. Kahvaltılarını atlarının üzerinde ettiler. Loial ve Muhafız yol gösteriyordu. Yemek öncekilerle aynıydı, ekmek, et ve peynir. Rand ekmek, et ve peynirden bıkmanın kolay olacağını düşündü.

Son kırıntılar da parmaklardan yalandıktan kısa süre sonra Lan sessizce, "Bizi takip eden biri var," dedi. "Ya da bir şey." Bir köprünün ortasındaydılar ve köprünün iki ucu da görünmüyordu.

Kimse onu durduramadan Mat sadağından bir ok çekti ve arkalarındaki karanlığa salıverdi.

"Bunu yapmamam gerektiğini biliyordum," diye mırıldandı Loial. "Asla yurt dışında Aes Sedailerle iş yapma."

Lan, Mat bir ok daha takamadan yayını aşağı ittirdi. "Kes şunu, seni köylü aptal. Kim olduğunu anlamanın yolu yok."

"Güvenli oldukları tek yer orasıdır," diye devam etti Ogier.

"Böyle bir yerde kötü bir şeyden başka ne olur ki?" diye sordu Mat.

"İhtiyarlar da böyle der ve onları dinlemeliydim."

"Örneğin biz," dedi Muhafız kuru kuru.

"Belki bir başka yolcu," dedi Egwene umutla. "Belki bir Ogier."

"Ogierlerin akılları Yolları kullanmayacak kadar başlarındadır," diye hırladı Loial. "Loial dışında hepsi. Onun hiç aklı yoktur. İhtiyar Haman böyle derdi ve doğru."

"Ne hissediyorsun, Lan?" diye sordu Moiraine. "Karanlık Varlık'a hizmet eden bir şey mi?"

Muhafız başını yavaşça iki yana salladı. "Bilmiyorum," dedi, sanki bu onu şaşırtmış gibi. "Ayırt edemiyorum. Belki Yollar ve leke yüzündendir. Hepsi tamamen yanlış geliyor. Ama her kim ya da ne ise, bizi yakalamaya çalışmıyor. Son Adada neredeyse bize yetişecekti, ama yetişmemek için köprüde geriye kaçtı. Ama geride kalırsam onu şaşırtabilirim ve kim ya da ne olduğunu öğrenebilirim."

"Geride kalırsan, Muhafız," dedi Loial kararlılıkla, "hayatının geri kalanını Yollarda geçirirsin. Ogierce okuyabilsen bile, yanlarında bir Ogier kılavuz olmadan ilk Adadan geriye çıkış yolunu bulan bir insanı ne duydum, ne okudum. Ogierce okuyabiliyor musun?"

Lan başını yine iki yana salladı ve Moiraine, "Bizi rahatsız etmediği sürece biz de onu rahatsız etmeyeceğiz. Zamanımız yok. Hiç yok," dedi.

Bir sonraki Adaya giden Köprü'de ilerliyorlardı. "Son Kılavuzu doğru hatırlıyorsam buradan Tar Valon'a giden bir yol var. En fazla yarım günlük bir yolculuk. Mafal Dadaranell yolu kadar uzun değil. Eminim..."

Loial lambalarının ışığı Kılavuza ulaştığında sustu. Taşın üstünde, derin, keskiyle çizilmiş keskin, köşeli yaralar açılmıştı. Lan, tetikte olduğunu artık gizlemiyordu. Eyerinde rahat rahat dik oturuyordu, ama Rand aniden Muhafız'ın çevresindeki her şeyi hissedebildiği, hatta diğerlerinin nefesini algılayabildiği izlenimine kapıldı. Lan aygırını Kılavuzun çevresinde

dolaştırdı, dışa açılan bir spiral çizmeye başladı. Saldırıya ya da saldırmaya hazır gibi at sürüyordu.

"Bu çok şeyi açıklıyor," dedi Moiraine yumuşak sesle, "ve beni korkutuyor. Çok korkutuyor. Tahmin etmeliydim. Leke, çürüme. Tahmin etmeliydim."

"Neyi tahmin etmeliydin?" diye sordu Nynaeve. Aynı anda Loial konuştu, "Bu da ne? Bunu kim yaptı? Böyle bir şeyi daha önce ne duydum, ne de işittim."

Aes Sedai sakin bir biçimde ona döndü. "Trolloclar." Kadın, diğerlerinin korku dolu inlemelerini duymazdan geldi. "Ya da Soluklar. Bunlar Trolloc rünleri. Trolloclar Yollara girmenin bir yöntemini keşfetmişler. İki Nehir'e görülmeden bu şekilde gelebilmiş olmalılar; Manetheren'deki Yolkapısını kullanarak. Afet'te en az bir Yolkapısı var." Lan'e bir bakış fırlattıktan sonra devam etti; Muhafız uzaklaşmıştı, yalnızca lambasının solgun ışığı görülebiliyordu. "Manetheren yok edildi, ama bir Yolkapısını neredeyse hiçbir şey yok edemez. Soluklar bu şekilde Afet'ten Andor'a kadar bütün ulusları ayağa kaldırmadan Caemlyn çevresinde küçük bir ordu toplamış olabilirler." Durdu, düşünceli düşünceli dudaklarına dokundu. "Ama henüz tüm yolları biliyor olamazlar, aksi halde bizim kullandığımız kapıdan Caemlyn'e akıyor olurlardı. Evet."

Rand ürperdi. *Yolkapısından girip karanlıkta bekleyen, yarı hayvan yüzleri çarpılarak öldürmek için, hatta daha kötüsünü yapmak için karanlıktan fırlayan yüzlerce, belki binlerce Trolloc bulmak.*

"Yolları kolayca kullanamıyorlar," diye seslendi Lan. Lambası artık yirmi kulaçtan uzak olamazdı, ama ışığı Kılavuzun çevresinde toplananlara çok uzak gelen solgun, puslu bir toptu. Moiraine ona yaklaştı. Rand Muhafız'ın ne bulduğunu görünce, midesinin boş olmasını diledi.

Köprülerden birinin dibinde Trollocların donmuş şekilleri dikiliyordu. Çengelli baltalarını ve tırpan gibi kılıçlarını çevrelerinde savururken yakalanmışlardı. Gri ve taşlar gibi delik deşik, dev bedenler şişmiş, kabarcıklanmış zemine yarı gömülmüşlerdi. Kabarcıkların bazıları patlamış, korku ile sonsuza dek dişlerini gösterecek daha fazla hayvansı yüz ortaya çıkarmıştı. Rand arkasında birinin kustuğunu duydu ve her kimse, ona

katılmamak için yutkundu. Trolloclar için bile ölmek için korkunç bir yoldu.

Trollocların bir, iki metre ötesinde köprü sona eriyordu. Yol tabelası bin parçaya bölünmüş, yerde yatıyordu.

Loial, Trollocları gözleyerek, hayata dönebilirlermiş gibi çekinerek atından indi. Telaşla tabeladan kalanları inceledi, taşa kakılmış metal yazıları okudu, sonra eyerine tırmandı. "Buradan Tar Valon'a giden ilk köprü buydu," dedi.

Mat, elinin tersiyle ağzını siliyordu. Trolloclara bakmamaya çalışıyordu. Egwene yüzünü ellerinin arkasına gizlemişti. Rand atını Bela'ya yaklaştırdı ve kızın omzuna dokundu. Egwene döndü ve titreyerek ona sarıldı. Rand da titremek istiyordu; kızın sarılması titrememesini sağlayan tek şeydi.

"Henüz Tar Valon'a gitmiyor olmamız iyi bir şey," dedi Moiraine.

Nynaeve hızla Aes Sedai'ye döndü. "Nasıl bu kadar sakin karşılayabilirsin? Aynısı bizim başımıza da gelebilir!"

"Belki," dedi Moiraine dinginlik içinde ve Nynaeve dişlerini öyle sıktı ki, Rand gıcırdadıklarını duydu. "Ama erkeklerin, Yolları yapan Aes Sedailerin, Karanlık Varlık'ın yaratıkları için tuzaklar kurarak burayı korumaya çalışmış olması daha olası. O zamanlar, Yarı-insanlar ve Trolloclar Afet'e sürülmeden önce korktukları bir şey olmalı. Her durumda, burada oyalanamayız ve ileride ya da geride, hangi yolu seçersek seçelim, üzerinde bir tuzak olabilir. Loial, bir sonraki köprüyü biliyor musun?"

"Evet. Evet, Işık'a şükür Kılavuzun o kısmını parçalamamışlar." Loial ilk defa Moiraine'in söylediği gibi devam etmeye gönüllü göründü. Konuşmayı bitirmeden gri atını harekete geçirmişti bile.

Egwene, iki köprü geçene kadar Rand'ın koluna tutundu. Kız sonunda bir özür dileyerek ve zorla gülerek bıraktığı zaman Rand üzüldü. Yalnızca kızın o şekilde tutunması hoş olduğundan değil, birisi korumanıza ihtiyaç duyarken cesur olmanın daha kolay olduğunu anlamıştı.

Moiraine onlar için bir tuzak kurulduğuna inanmıyor olabilirdi, ama dilinden düşürmediği acele etme ihtiyacına rağmen öncekinden de yavaş bir

hız belirledi, herhangi bir köprüye çıkmadan ya da Adadan ayrılmadan önce hepsini durduruyordu. Aldieb'i öne çıkartıyor, elini uzatarak önündeki havayı yokluyordu ve kadın izin vermeden Loial ya da Lan bile ilerleyemiyordu.

Rand, tuzaklar konusunda Aes Sedai'ye güvenmek zorundaydı, ama çevrelerindeki karanlığa, sanki üç metre ötesini görebiliyormuş gibi bakıyor, kulak kabartıyordu. Trolloclar Yolları kullanabiliyorsa, o zaman onları takip eden şey Karanlık Varlık'ın yaratıklarından biri olabilirdi. Ya da birden fazlası. Lan Yollarda ayırt edemediğini söylemişti. Köprü arkasına köprü geçtiler, öğle yemeklerini at üstünde yediler, sonra daha fazla köprü geçtiler. Rand'ın duyabildiği tek ses eyerlerinin gıcırdaması, atların toynak sesleri ve bazen diğerlerinden birinin öksürmesi ya da kendi kendine mırıldanmasıydı. Daha sonra, karanlığın içinden bir yerden rüzgâr sesi geldi. Rand hangi yönden geldiğini ayırt edemiyordu. Başta hayal ettiğini düşündü, ama zamanla emin oldu.

Soğuk bile olsa, yine rüzgârı hissetmek güzel olacak.

Aniden gözlerini kırpıştırdı. "Loial, Yollarda rüzgâr olduğunu söylememiştin, değil mi?"

Loial, atını bir sonraki Adaya gelmeden durdurdu ve başını eğip dinledi. Yüzü yavaş yavaş soldu, dudaklarını yaladı. "Macbin Shin," diye fısıldadı boğuk bir sesle. "Kara Rüzgâr. Işık bizi aydınlatsın ve korusun. Bu Kara Rüzgâr."

"Kaç köprü kaldı?" diye sordu Moiraine keskin bir sesle. "Loial, kaç köprü kaldı?"

"İki. Sanırım iki."

"Çabuk o zaman," dedi kadın, Aldieb'i Adaya çıkararak. "Çabuk bul!"

Loial Kılavuzu okurken kendi kendine veya dinleyen herhangi birine doğru mırıldanıyordu. "Çıktıklarında delirmişlerdi, Machin Shin hakkında çığlıklar atıyorlardı. Işık bize yardım et! Aes Sedailerin iyileştirebildikleri bile..." Taşı telaşla taradı, sonra, "Bu taraftan!" diye bağırarak seçtiği köprüye doğru atını dörtnala sürdü.

Bu sefer Moiraine kontrol etmek için durmadı. Diğerlerini atlarını dörtnala kaldırmaları için uyardı. Köprü atlarının altında titriyor, lambaları tepelerinde çılgınca sallanıyordu. Loial bir sonraki Kılavuza göz gezdirdi ve iri atını neredeyse hiç durmadan, bir yarışçı gibi çevirdi. Rüzgâr sesi daha yüksek geliyordu. Rand taştaki nal seslerinin üzerinden duyabiliyordu. Arkalarında rüzgâr yaklaştı.

Son Kılavuza okumaya zahmet bile etmediler. Lambaların ışığı taştan uzaklaşan beyaz çizgiyi aydınlatır aydınlatmaz dörtnala o yana döndüler. Ada arkada yok oldu ve altlarında yalnızca çukurlu, gri taş ve beyaz çizgi kaldı. Rand öyle derin nefesler alıyordu ki, artık rüzgârı duyabileceğinden emin değildi.

Karanlığın içinde kapılar belirdi, sarmaşık oymaları ile, gecenin içinde minik bir duvar parçası gibi görünüyordu. Moiraine eyerinde öne eğildi, oymalara uzandı, sonra aniden geri çekildi. "Avendesora yaprağı yerinde değil!" dedi. "Anahtar gitmiş!"

"Işık!" diye bağırdı Mat. "Lanet Işık!" Loial başını arkaya attı ve bir ölüm uluması gibi yaslı bir feryat kopardı.

Egwene Rand'ın koluna dokundu. Dudakları titriyordu, ama kız yalnızca baktı. Rand, kızdan daha korkmuş görünmediğini umarak elini onun elinin üzerine koydu. Korktuğunu hissediyordu. Kılavuzun olduğu yerde rüzgâr uludu. Rand içinde sesler duyduğunu sandı, yarı yarıya anlaşıldığı halde yüreğini ağzına getiren kötülükler haykıran sesler.

Moiraine asasını kaldırdı ve ucundan bir alev fışkırdı. Rand'ın Emond Meydanı'ndan ve Shadar Logoth'dan hatırladığı saf, beyaz alev değildi. Ateşin içinde hastalıklı sarı çizgiler kıpırdanıyor, is gibi siyah lekeler yavaş yavaş sürükleniyordu. Alevden; ince, ekşi bir duman süzülüyordu. Loial öksürmeye, atlar sinirli sinirli kıpırdanmaya başladı, ama Moiraine asasını kapılara doğru uzattı. Duman Rand'ın boğazını rahatsız etti, burnunu yaktı.

Taş tereyağı gibi eridi, yapraklar ve sarmaşıklar alevlerin içinde soldu, yok oldu. Aes Sedai ateşi elinden geldiğince çabuk hareket ettiriyordu, ama herkesin geçebileceği kadar iri bir boşluk açmak kolay iş değildi. Rand'a, erimiş taş çizgisi bir salyangoz hızıyla yay çiziyormuş gibi geldi. Pelerini esintiye yakalanmış gibi kıpırdandı ve Rand'ın yüreği dondu.

"Hissedebiliyorum," dedi Mat titrek bir sesle. "Işık, lanet şeyi hissedebiliyorum!"

Alev söndü ve Moiraine asasını indirdi. "Bitti," dedi. "Yarı yarıya bitti."

Taşın üzerinde ince bir çizgi uzanıyordu. Rand çatlağın ötesinde ışık görebildiğini düşündü -solgun, ama yine de ışık. Ama kesiğe rağmen, iki iri, kıvrımlı taş hâlâ orada duruyordu. Her kanatta yarım bir yay vardı. Açıklık herkesin geçebileceği kadar genişti, ama Loial'ın muhtemelen atının üzerinde iyice eğilmesi gerekecekti. İki kanat yok olduktan sonra muhtemelen yeterince büyük olacaktı. Rand taşların ağırlığını merak etti. *Dört yüz kilo mu? Yoksa daha fazla mı?*

Belki hepimiz aşağı inip itersek. Belki rüzgâr buraya gelmeden birini itebiliriz. Bir esinti pelerinini çekiştirdi. Seslerin haykırışlarını dinlememeye çalıştı.

Moiraine gerilerken, Mandarb doğrudan kapıya doğru atıldı. Lan eyerde eğilmişti. Son anda savaş atı, savaşta başka atları omuzlaması öğretildiği gibi, taşı omuzlamak için döndü. Taş çatırdayarak geriye devrildi. Muhafız ve atı kendi hızları ile Yolkapısı'nın parıltısının ötesine sürüklendi. Dışarıdan solgun ve seyrek sabah ışığı süzülüyordu, ama Rand'a öğle güneşi yüzünde patlamış gibi geldi.

Kapının öte yanında Lan ve Mandarb yavaşladılar, Muhafız dizginleri çekerek atını kapıya çevirirken ağır ağır sendelediler. Rand beklemedi. Bela'nın başını açıklığa sokarak uzun tüylü kısrağın sağrısına vurdu. Egwene omzunun üzerinden Rand'a bir bakış fırlatırken Bela onu Yollardan dışarı taşıdı.

"Hepiniz, dışarı!" diye emrettti Moiraine. "Çabuk! Yürüyün!"

Konuşurken Aes Sedai asasını bir kol boyu uzattı, ucunu Kılavuza çevirdi. Asanın ucundan bir şey sıçradı, ateşten bir şurup gibi, beyaz, kırmızı ve sarı, alevden bir mızrak gibi karanlığa aktı, patladı, paramparça olmuş elmaslar gibi saçıldı. Rüzgâr ızdırapla feryat etti; öfke ile bağırdı. Rüzgârda saklı binlerce mırıltı gök gürültüsü gibi kükredi, delilik kükremeleri, yarı işitilen kıkırdamalar, ulunan sözler ile içlerindeki memnunluk duygusu, Rand söylediklerini anlayacak gibi oldukça midesini burktu.

Kızıl'ı topukladı, açıklığa yöneldi, diğerlerinin ardından, puslu parıltının içinden geçti. Yine içinden buz gibi bir soğukluk geçti, yine kış günü, yavaş yavaş yüz üstü bir havuza indiriliyormuş, soğuk su ağır ağır derisinde ilerliyormuş gibi hissetti. Tıpkı önceki gibi sonsuza dek süreceğini sandı, aklı hızla çalışarak, rüzgârın onu bu şekilde yakalanmışken ele geçirip geçiremeyeceğini merak etti.

Aniden soğukluk duygusu bir kabarcığın patlaması gibi yok oldu ve Rand kendini dışarıda buldu. Atı kısa bir an için ondan daha hızlı hareket etti, sendeledi, Rand'ı tepe üstü yere düşürecek gibi oldu. Rand iki kolunu atın boynuna dolayarak tutundu. Eyere yerleşirken Kızıl silkelendi, sonra hiçbir tuhaf şey olmamış gibi koşturup diğerlerine katıldı. Hava soğuktu, ama Yolkapısı'nın soğukluğu gibi değildi. Yavaş yavaş içlerine işleyen kış soğuğu idi ve memnuniyetle karşılandı.

Rand pelerinine sarındı, bakışlarını Yolkapısının donuk parıltısına kaydırdı. Yanında Lan, bir eli kılıcında, eyerinde eğilmişti, hem adam, hem at gergindi, Moiraine belirmezse geriye koşacak gibi görünüyorlardı.

Yolkapısı, bir tepenin dibinde bir taş yığını halinde duruyordu. Düşen parçaların çıplak, kahverengi dalları kırdığı yerler dışında çalılar tarafından gizlenmişti. Kapının kalıntılarının üzerindeki oymaların yanında, çalılar taştan daha cansız görünüyordu.

Bulanık yüzey, bir havuzun yüzeyine çıkan tuhaf, uzun bir kabarcık gibi yavaş yavaş kabardı. Moiraine'in sırtı kabarcığı bozdu. Aes Sedai ve loş yansıması, santim santim birbirlerinden uzaklaştı. Kadın hâlâ asasını önünde uzatıyordu ve Aldieb'i arkasından çekerken o şekilde kaldı. Beyaz kısrak gözlerini devirerek korku ile dans ediyordu. Moiraine gözlerini Yolkapısından ayırmadan geriledi.

Yolkapısı karardı. Puslu parıltı çamurlu bir görüntü kazandı, griden kömür karasına dönüştü, sonra Yolların yüreği kadar siyah oldu. Uzaktan gelir gibi, rüzgâr onlara uludu, gizli sesler canlı şeyler için giderilemez bir susuzluk ile, acı verme açlığı ile, hayal kırıklığı ile dolu, haykırdı.

Sesler, Rand'ın kulağına fısıldıyor gibiydi. Kavrayışın tam sınırında, içindeydi. *Güzelim et, yırtması güzel, deriyi kesmesi; şerit şerit kesmesi, örmesi, şeritleri örmesi, ne güzel, düşen damlalar ne kırmızı; ne kırmızı*

kan, ne kırmızı, ne tatlı; tatlı çığlıklar, güzel çığlıklar, şarkı söyleyen çığlıklar, senin şarkın, çığlıklarını söyle...

Fısıltılar uzaklaştı, siyahlık azaldı, soldu ve Yolkapısı bir kez daha oymalı taştan bir kemerin içinde görülen bulanık bir parıltı oldu.

Rand uzun, titrek bir nefes bıraktı. Yalnız değildi; diğerlerinin de rahatlayarak nefes verdiklerini duydu. Egwene Bela'yı Nynaeve'in atına yanaştırmış, iki kadın kollarını birbirlerine dolamış, başlarını birbirlerinin omuzlarına yaslamıştı. Lan bile rahatlamış görünüyordu, ama yüzündeki sert çizgiler hiçbir şey belli etmiyordu; daha çok Mandarb'ın üzerinde oturma şekli, Moiraine'e bakarken omuzlarının gevşemesi, başının eğilmesi bir şeyler anlatıyordu.

"Geçemedi," dedi Moiraine. "Geçemeyeceğini düşünmüştüm; öyle ummuştum. Hah!" Asasını yere fırlattı ve elini pelerinine sildi. Yoğun, siyah bir kömür izi asanın yarısını kaplamıştı. "Leke oradaki her şeyi yozlaştırıyor."

"O neydi?" diye sordu Nynaeve. "Neydi?"

Loial'ın kafası karışmış görünüyordu. "Neden, Machin Shin elbette. Ruhları çalan Kara Rüzgâr."

"Ama neydi?" diye ısrar etti Nynaeve. "Bir Trolloc bile olsa, ona bakabilirsin, miden sağlamsa dokunabilirsin. Ama o..." Ürperdi.

"Delilik Çağı'ndan kalma bir şey belki," diye yanıt verdi Moiraine. "Ya da belki Gölge Savaşı'ndan, Güç Savaşı'ndan. Öyle uzun zamandır Yollarda saklanıyor ki, artık dışarı çıkamıyor. Kimse, hatta Ogierler bile Yolların ne kadar uzağa, ne kadar derine uzandığını bilmiyor. Loial'ın söylediği gibi, Yollar canlı varlıklardır ve tüm canlı varlıkların parazitleri vardır. Belki o yozlaşmanın yaratığıdır, çürümeden doğmuş bir şeydir. Yaşamdan ve ışıktan nefret eden bir şey."

"Yeter!" diye haykırdı Egwene. "Daha fazla dinlemek istemiyorum. İşitebiliyordum, diyordu ki..." Titreyerek sustu.

"Yüzleşmemiz gereken daha kötü şeyler var," dedi Moiraine yumuşak sesle. Rand bunu duymalarını istediğini sanmıyordu.

Aes Sedai bitkinlik içinde eyerine tırmandı ve minnet dolu bir iç çekiş ile yerleşti. "Bu tehlikeli," dedi kırık kapı kanatlarına bakarak. Kömürleşmiş asasına kısa bir bakış fırlattı. "O şey çıkamaz, ama birisi içeri girebilir. Biz Fal Dara'ya ulaştıktan sonra Agelmar burayı kapatacak adamlar göndermeli." Kuzeye, çıplak ağaç tepelerinin üzerinde, puslu ufukta görünen kulelere işaret etti.

46. BÖLÜM

Fal Dara

Yolkapısının çevresindeki arazi, yükselip alçalan, orman kaplı tepelerle doluydu, ama kapının kendisi dışında Ogier koruluğundan iz yoktu. Ağaçların çoğu gökyüzünü pençeleyen gri iskeletlerdi. Ormanda tek tük her daim yeşil ağaç vardı, ama çoğu ölü, kahverengi iğneler ve yapraklarla kaplıydı. Loial başını hüzünle iki yana sallamak dışında yorum yapmadı.

"Lanetli Topraklar kadar ölü," dedi Nynaeve kaşlarını çatarak. Egwene titreyerek pelerinine sarındı.

"En azından dışarıdayız," dedi Perrin, ve Mat ekledi: "Dışarıda nerede?"

"Shienar," dedi Lan onlara. "Sınırboyları'ndayız." Sert sesinde, *sonunda evdeyim* diyen bir ton vardı.

Rand soğuğa karşı pelerininin önünü kapattı. *Sınırboyları.* Demek Afet yakındaydı. *Afet. Dünyanın Gözü. Ve yapmaya geldikleri şey.*

"Fal Dara'nın yakınındayız," dedi Moiraine. "Yalnızca birkaç kilometre." Ağaç tepelerinin üzerinde, kuzeyde ve doğuda, sabah gökyüzünün önünde gölgeli görünen kuleler yükseliyordu. Atlarını sürerlerken tepeler ve ağaçlar arasında kuleler sık sık gözden kayboluyor, yüksek bir tepeye tırmandıkları zaman tekrar ortaya çıkıyordu.

Rand, ağaçların yıldırım düşmüş gibi yarık olduğunu fark etti.

Sorduğunda Lan, "Soğuktan," diye yanıt verdi. "Bazen burada kış o kadar soğuk olur ki, ağaçların özsuyu donar ve ağaçlar yarılır. Havai fişek gibi çatırdadıklarını duyduğun geceler olur. Ve hava o kadar keskindir ki, sen de parçalanacağını düşünürsün. Bu kış, normalden de fazla oldu."

Rand, başını iki yana salladı. *Yarılan ağaçlar mı? Hem de sıradan bir kışta.* Bu kış neye benziyordu acaba? Kuşkusuz onun hayal edebildiği bir şeye değil.

"Kışın geçtiğini kim söylüyor ki?" dedi Mat dişleri takırdayarak.

"Ama bu güzel bir bahar, koyun çobanı," dedi Lan. "Hayatta olmak için güzel bir bahar. Ama sıcaklık istiyorsan, Afet'te ısınırsın."

Mat alçak sesle mırıldandı. "Kan ve küller. Kan ve lanet küller!" Rand onu zor duyuyordu, ama sözleri yürekten geliyordu.

Çiftliklerin yakınından geçmeye başladılar, ama öğle yemeklerinin pişiyor olması gereken bir saatte, yüksek taş bacalardan duman yükselmiyordu. Tarlalarda ne insanlar, ne çiftlik hayvanları vardı, ama zaman zaman, sahibi her an geri dönebilirmiş gibi terk edilmiş duran sabanlar ve arabalar görülüyordu.

Yola yakın bir çiftlikte yalnız bir tavuk, avluyu eşeliyordu. Kırık bir ahır kapısı rüzgârda sallanıyordu; diğer kanadın alt menteşesi kırılmış, kapı çarpık duruyordu. Rand'ın, İki Nehirli gözlerine tuhaf gelen yüksek ev ve iri tahtalardan yapılmış, neredeyse yere kadar uzanan sivri tepeli çatısı sessiz ve kıpırtısızdı. Yaklaşıp havlayan köpekler yoktu. Bir tırpan ahır avlusunun ortasında yatıyordu; kovalar kuyunun yanında ters çevrilmiş, üst üste yığılmıştı.

Moiraine yanından geçerken çiftlik evine kaşlarını çattı. Aldieb'in dizginlerini kaldırdı ve beyaz kısrak adımlarını hızlandırdı.

Emond Meydanı'ndan gelenler Loial ile birlikte Aes Sedai ile Muhafız'ın arkasına yanaştılar.

Rand başını iki yana salladı. Burada herhangi bir şeyin yetiştiğini hayal edemiyordu. Ama zaten Yolları da hayal edemezdi. İçinden geçip gittikten sonra bile gerçek olduğuna inanamıyordu.

"Aes Sedai'nin bunu beklediğini sanmıyorum," dedi Nynaeve sessizce, gördükleri boş çiftlikleri içine alan bir hareket ile.

"Herkes nereye gitmiş?" dedi Egwene. "Neden? Gideli uzun zaman geçmiş olamaz."

"Neden öyle söylüyorsun?" diye sordu Mat. "Ahır kapısının durumuna bakılırsa, tüm kışı başka yerde geçirmiş olabilirler." Nynaeve ve Egwene ona, aptal olduğunu düşünüyorlarmış gibi baktılar.

"Pencerelerdeki perdeler," dedi Egwene sabırla. "Burada bile kış perdeleri olmak için çok hafifler. Burası ne kadar soğuk olsa da, ancak bir iki hafta önce asılmış olabilirler. Hatta belki daha az." Hikmet başını salladı.

"Perdeler." Perrin güldü. İki kadın ona kaşlarını kaldırınca telaşla yüzündeki gülümsemeyi sildi. "Ah, size katılıyorum. O tırpanın üzerindeki pas ancak bir haftalık olabilirdi. Perdeleri kaçırmış olsan da onu fark etmeliydin, Mat."

Rand, gözlerini dikmemeye çalışarak Perrin'e yan yan baktı. Gözleri Perrin'inkinden daha keskindi, en azından birlikte tavşan avlarlarken öyleydi ama o tırpanı, üzerindeki pası fark edecek kadar iyi görememişti.

"Aslında nereye gittikleri umurumda değil," diye homurdandı Mat. "Yalnızca ateşi olan bir yer bulmak istiyorum. Kısa sürede."

"Ama neden gitmişler?" dedi Rand alçak sesle. Afet buradan uzak değildi. Onları kovalamak için Andor'a inmeyen tüm Solukların ve Trollocların olduğu Afet. Gitmekte oldukları Afet.

Rand, sesini yakındakilerin duymasına yetecek kadar yükseltti. "Nynaeve, belki sen ve Egwene'in bizimle Göz'e gelmeniz gerekmiyordur," İki kadın ona saçmalıyormuş gibi baktı, ama Afet bu kadar yakınken son bir kez denemesi gerekiyordu. "Belki yakında olmanız yeter. Moiraine gitmek zorunda olduğunuzu söylemedi. Sen de, Loial. Fal Dara'da kalabilirsiniz. Biz geri dönene kadar. Ya da Tar Valon'a gidebilirsiniz. Belki bir tüccar kafilesi bulunur. Hatta iddiaya girerim Moiraine sizin için bir araba tutar. Her şey sona erdiği zaman Tar Valon'da buluşuruz."

"Ta'veren." Loial'in iç çekişi ufuktaki gök gürültüsü gibiydi. "Çevrende yaşamlar dönüyor, Rand al'Thor, senin ve arkadaşlarının çevresinde. Sizin kaderiniz bizimkini seçiyor." Ogier omuzlarını silkti ve aniden yüzü geniş bir sırıtma ile yarıldı. "Dahası, Yeşil Adamla tanışmak kayda değer bir şey olacak. İhtiyar Haman hep Yeşil Adam'la nasıl karşılaştığını anlatır. Babam ve diğer İhtiyarların çoğu da öyle."

"O kadar çok mu?" dedi Perrin. "Hikâyeler Yeşil Adam'ı bulmanın zor olduğunu ve hiç kimsenin iki kez bulamayacağını söyler."

"İki kez olmaz," diye kabul etti Loial. "Ama ben onunla hiç karşılaşmadım. Siz de öyle. Ogierlerden, siz insanlardan kaçındığı gibi kaçınmıyor gibi. Ağaçlar hakkında çok şey biliyor. Hatta Ağaç Şarkıları hakkında."

"Benim anlatmaya çalıştığım..." diye başladı Rand.

Hikmet sözünü kesti. "Aes Sedai, Egwene ve benim de Desen'in parçası olduğumuzu söylüyor. Hepimiz siz üçünüzle beraber dokunuyormuşuz. Ona inanılacak olursa, Desen'in o parçasında Karanlık Varlık'ı durdurabilecek bir şey olabilirmiş. Ve korkarım ona inanıyorum; o kadar çok şey oldu ki, inanmamak güç. Ama Egwene ve ben sizden ayrılırsak, Desen'de neyi değiştirebiliriz ki?"

"Ben yalnızca..."

Nynaeve, yine keskin bir sesle sözünü kesti. "Ne yapmaya çalıştığını biliyorum." Genç kadın bakışlarını Rand'a dikti ve Rand sonunda eyerinde huzursuzca kıpırdanmaya başladı. Nynaeve'in yüzü o zaman yumuşadı. "Ne yapmaya çalıştığını biliyorum, Rand. Aes Sedailerden pek hoşlanmıyorum, hele bundan hiç, sanırım. Afet'e gitme fikrini ise hiç sevmiyorum, ama Yalanların Babası'ndan nefret ediyorum. Siz oğlanlar... siz erkekler başka bir şey yapabilecekken yapılması gerekeni yapabiliyorsanız, sence neden ben daha azını yapayım? Ya da Egwene?" Yanıt bekliyormuş gibi görünmüyordu. Dizginlerini toparlayarak ileride duran Aes Sedai'ye kaşlarını çattı. "Bu Fal Dara denilen yere yakında mı ulaşacağız, yoksa geceyi burada, açıkta mı geçireceğiz merak ediyorum."

O Moiraine'e doğru seyirtirken Mat, "Bize erkek dedi. Daha dün bize annemizin eteğinden ayrılmamamız gerektiğini söylüyordu, ama şimdi bize erkek diyor."

"Siz yine de annenizin eteklerinden ayrılmamalısınız," dedi Egwene, ama Rand, kızın içten konuştuğunu düşünmüyordu. Kız Bela'yı Rand'ın atına yanaştırdı ve diğerleri duymasın diye sesini alçalttı. Ama Mat yine de dinlemeye çalıştı. "Aram'la yalnızca dans ettim, Rand," dedi yumuşak sesle, ona bakmadan. "Bir daha hiç görmeyeceğim birisi ile dans etmeme aldırmazsın, değil mi?"

"Hayır," dedi Rand ona. *Şimdi bu konuyu neden açtı?* "Elbette aldırmam." Ama aniden Baerlon'da Min'in söylediği bir şeyi hatırladı. Sanki yüzyıl önce olmuş gibi geliyordu. *Sen onun, o senin için değilsiniz, ikinizin de istediği şekilde değil.*

Fal Dara kasabası, çevredeki araziden daha yüksek tepelerin üzerinde inşa edilmişti. Caemlyn kadar büyük değildi, ama kasabayı çevreleyen duvar Caemlyn'inki kadar yüksekti. O duvarın dışında, bir buçuk kilometrelik alanda zeminde otlardan daha yüksek her şey ya temizlenmiş, ya da kısa kesilmişti. Hiçbir şey tepeleri tahta perdelerle çevrilmiş yüksek kulelerden görülmeden duvarlara yaklaşamazdı. Caemlyn duvarlarının güzelliğine karşılık, Fal Dara inşaatçıları, duvarlarının güzel bulunup bulunmamasına aldırmamış gibiydi. Gri taşlar sert ve aşılmaz görünüyor, yalnızca tek bir amaç için var olduklarını ilan ediyorlardı: dayanmak için. Tahta perdelerin tepesindeki flamalar rüzgârda dalgalanıyor, Shienar'ın avına çullanan Siyah Şahin'in duvarlar boyunca uçarmış gibi görünmesini sağlıyordu.

Lan, pelerininin başlığını arkaya attı ve soğuğa rağmen diğerlerinin de aynısını yapmasını işaret etti. Moiraine, kendi başlığını çoktan çıkarmıştı. "Shienar'da kuraldır," dedi Muhafız. "Tüm Sınırboyları'nda. Kimse bir kasabanın duvarlarının içinde yüzünü saklayamaz."

"Herkes o kadar yakışıklı mı?" Mat bir kahkaha attı.

"Yüzü açıktayken bir Yarı-insan saklanamaz," dedi Muhafız düz bir sesle.

Rand'ın yüzündeki sırıtma silindi. Mat telaşla başlığını arkaya attı.

Yüksek, siyah demirlerle kaplı kapılar açık duruyordu, ama bir düzine zırhlı, Siyah Şahin resimli sarı cüppeli adam nöbet tutuyordu. Uzun kılıçlarının kabzaları omuzlarının üzerinden görünüyordu. Her birinin belinde palalar, topuzlar ya da baltalar asılı duruyordu. Atları yakına bağlanmıştı, göğüslerini, boyunlarını ve başlarını kaplayan çelik levhalarla garip görünüyorlardı. Üzengilerine mızraklar takılmış, hemen yola çıkmaya hazır gibiydiler. Nöbetçiler Lan, Moiraine ve diğerlerini durdurmaya kalkmadı. Tam tersine mutluluk içinde el salladılar ve seslendiler.

"Dai Shan!" diye bağırdı biri onlar geçerken, çelik eldivenli yumruğunu sallayarak. "Dai Shan!"

Başkaları sesini yükseltti, "Övgüler İnşa Edenlere!" ve "Kisera ti Wanshof!" Loial şaşırmış göründü, sonra yüzü geniş bir gülümseme ile bölündü ve nöbetçilere el salladı.

Bir adam kısa bir süre Lan'in atının yanında, üzerindeki zırha aldırmadan koştu. "Altın Turna yine uçacak mı, Dai Shan?"

"Barış, Ragan," dedi Muhafız yalnızca ve adam durdu. Lan nöbetçilerin el sallamalarına karşılık verdi, ama yüzü aniden daha da sertleşmişti.

İnsan ve araba dolu taş döşeli sokaklarda ilerlerlerken, Rand endişeyle kaşlarını çattı. Fal Dara, dikişlerini zorlayan bir çuval gibiydi, ama buradakiler ne Caemlyn'dekiler gibi didişirken bile şehrin ihtişamının zevkini çıkaran insanlardı, ne de Baerlon'daki dolanıp duran kalabalıklardı. Sırt sırta kasabaya doluşmuş bu insanlar ağır gözlerle ve duygusuz yüzlerle grubun geçişini izliyordu. Karmakarışık ev eşyaları ile ağzına kadar dolu yolcu ve yük arabaları sokakları ve caddelerin yarısını doldurmuştu. Oymalı sandıklar öyle doluydu ki, giysiler yanlardan fışkırıyordu. En tepede çocuklar oturuyordu. Yetişkinler, ufaklıkları görülebilecekleri bir yerde tutuyor, oynamak için bile uzaklaşmalarına izin vermiyordu. Çocuklar büyüklerden daha sessizdi. Gözleri daha iri, bakışları daha etkileyiciydi. Arabaların arasındaki aralık ve köşeler uzun tüylü sığırlarla, eğreti çitlerin içindeki siyah benekli domuzlarla doluydu. Tavuk, ördek ve kaz sandıkları insanların sessizliğini telafi ediyordu. Rand artık onca çiftçinin nereye gittiğini biliyordu.

Lan kasabanın ortasındaki kaleye, en yüksek tepedeki dev bir taş yığınına yöneldi. Kalenin kuleli duvarlarını derin, geniş, dibi keskin, çelik, adam boyunda kazıklarla çevrili kuru bir hendek çevreliyordu. Kasabanın geri kalanı düşecek olursa, son savunma mevkisi burası idi. Kapının yanındaki kulelerden zırhlı bir adam seslendi, "Hoş geldin, Dai Shan." Bir başkası kalenin içinde bağırdı, "Altın Turna! Altın Turna!"

Asma köprüden geçerlerken, atlarının toynakları tahtaları dövdü. Kafesli kale kapısının keskin kazıklarının altından geçtiler. İçeri girince Lan atından indi, Mandarb'ın dizginlerini tuttu ve diğerlerine de atlarından inmelerini işaret etti.

İlk avlu iri taş bloklarla kaplanmış dev bir kareydi ve duvarın dışındakiler kadar vahşi görünümlü kule ve siperlerle çevriliydi. Ne kadar büyük olsa da, avlu da sokaklar kadar kalabalıktı ve aynı ölçüde kargaşa içindeydi, ama buradaki kalabalık düzenliydi. Her yerde zırhlı adamlar ve zırhlı atlar vardı. Avlunun kenarlarındaki yarım düzine demircide çekiçler takırdıyor, her birinde ikişer deri önlüklü adamın işlettiği iri körükler demirhane ateşlerinin kükremesini sağlıyordu. Oğlan çocukları, yeni yapılmış at nalları ile nalbantlara koşuyorlardı. Okçular oturmuş ok yapıyorlar, bir sepet dolar dolmaz kaldırılıp, boş bir sepetle değiştiriliyordu.

Siyah ve altın renkli üniformalı uşaklar gülümseyerek belirdi. Rand telaşla eyerin arkasına bağlı eşyalarını çözdü ve zırhlı bir adam resmi bir şekilde eğilirken uşaklardan birine teslim etti. Adamın zırhının üzerinde, göğsü Siyah Şahin işlemeli, kırmızı kenarlı, parlak sarı bir pelerin ile gri baykuş resimli sarı bir tunik vardı. Miğfer takmamıştı ve tepesinde deri bir şerit ile bağlanmış bir tutam saç dışında kafası tamamen tıraşlanmıştı. "Çok zaman oldu, Moiraine Aes Sedai. Seni yeniden görmek güzel, Dai Shan. Çok güzel." Loial'a eğilerek mırıldandı, "Tüm Övgüler İnşa Edenlere. Kiserai ti Wansho."

"İş küçük," diye yanıt verdi Loial resmi bir şekilde, "ve ben layık değilim. Tsingu ma choba."

"Bize şeref veriyorsun, İnşa Eden," dedi adam. "Kiserai ti Wansbo." Sonra yine Lan'e döndü. "Geldiğiniz görülür görülmez Lord Agelmar'a haber yollandı, Dai Shan. Sizi bekliyor. Bu taraftan, lütfen."

Adamın peşinden kalenin içlerine, av ve savaş sahneleri betimleyen renkli duvar halıları ve uzun ipek panolar asılı, cereyanlı taş koridorlarda ilerlerlerken devam etti. "Çağrı sana ulaştığı için sevindim, Dai Shan. Bir kez daha Altın Turna sancağını çekecek misin?" Duvar halıları dışında koridorlar çıplaktı ve halılarda aktarılan sahneler bile olabildiğince az çizgi kullanılarak, olabildiğince az figür ile betimlenmişti, ama renkler canlıydı.

"Olaylar gerçekten göründüğü kadar kötü mü, Ingtar?" diye sordu Lan sessizce. Rand kendi kulaklarının da Loial'ınkiler gibi seyirip seyirmediğini merak etti.

Adam başını iki yana sallarken tepesindeki saç tutamı savruldu, ama bir an tereddüt ettikten sonra sırıttı. "Olaylar asla göründüğü kadar kötü değildir, Dai Shan. Bu sene her zamankinden biraz daha kötü, o kadar. Saldırılar kış boyunca devam etti, en zorlu zamanlarda bile. Ama Sınır boyunca görülenlerden daha kötü değildiler. Geceleyin hâlâ saldırı oluyor, ama baharda başka ne beklenebilir ki? Buna bahar denebilirse tabii. İzciler Afet'ten Trolloc kampları haberleri ile dönüyor, geri dönebilenler. Daima yeni kamplara ilişkin haberler geliyor. Ama onları Tarwin Geçidi'nde karşılayacağız, Dai Shan, ve her zamanki gibi geri süreceğiz."

"Elbette," dedi Lan, ama sesi emin değildi.

Ingtar'ın gülümseyişi kayboldu, ama sonra hemen yeniden belirdi. Sessizce onları Lord Agelmar'ın çalışma odasına götürdü, sonra bekleyen görevler olduğunu söyledi ve gitti.

Çalışma odası kaledeki tüm diğer odalar gibi belli bir amaç gözetilerek yapılmıştı. Dış duvarlarında ok yarıkları, kendi ok yarıkları olan ve demir bantlarla bağlanmış kalın kapıda ağır bir sürgü vardı. Burada yalnızca tek bir duvar halısı asılıydı. Bir duvarın tamamını kaplıyordu ve bir dağ geçidinde Myrddraaller ve Trolloclarla savaşan, Fal Dara'nın zırhlı askerlerine benzeyen adamlar betimliyordu.

Duvardaki iki raf dışında odada yalnızca bir masa, bir sandık ve birkaç sandalye vardı. Rand halı kadar onları da inceledi. Raflardan birinde iki elle kullanılan, bir adam boyundan daha uzun bir kılıç, daha sıradan bir geniş kılıç, altlarında çivili bir gürz ve üzerinde üç tilki resmi bulunan uzun, uçurtma şeklinde bir kalkan vardı. Diğer rafta birileri her an giyebilirmiş

gibi konmuş metal bir zırh asılıydı. Çift zincirli bir boyun zırhının üzerinde, yüzü parmaklıklı, sorguçlu bir miğfer. At binmek için ikiye ayrılmış zincir tunik ve giyilmekten parlamış deri ceket. Göğüs zırhı, çelik eldivenler, diz ve dirsek koruyucuları, omuzlar, kollar ve bacaklar için plakalar. Burada, kalenin merkezinde bile silahlar, zırhlar kuşanılmaya hazır görünüyordu. Mobilyalar gibi onlar da altın süslemelerle bezenmişti.

Grup içeri girince Agelmar ayağa kalktı ve üzerine haritalar, kağıtlar ve mürekkep şişelerinde duran kalemler saçılmış masasının çevresinden dolaştı. Başta, yüksek, geniş yakalı mavi kadife ceketi ve yumuşak deri çizmeleri içinde bu oda için fazla barışçıl gelmişti, ama ikinci bir bakış Rand'ın farklı düşünmeye başlamasına sebep oldu. Gördüğü tüm savaşçılar gibi Agelmar'ın başı da tepesindeki saç tutamı dışında tıraşlanmıştı ve o kısım bembeyazdı. Yüzü Lan'inki kadar sertti, gözlerinin kenarındaki kırışıklar dışında yüzü çizgisizdi ve o gözler, şimdi gülümsüyor olsa da, kahverengi taşlar gibiydi.

"Barış, seni yeniden görmek güzel, Dai Shan," dedi Fal Dara Lordu. "Seni de, Moiraine Aes Sedai, hatta belki daha fazla. Varlığın beni ısıtıyor, Aes Sedai."

"Ninte calichniye no domashita, Agelmar Dai Shan," diye resmi bir şekilde yanıt verdi Moiraine, ama sesinin tonu eski dostlar olduklarını ifade ediyordu. "Karşılaman beni ısıtıyor, Lord Agelmar."

"Kodome calichniye ga ni Aes Sedai hei. Burada Aes Sedailer her zaman hoş karşılanır." Loial'a döndü. "Yurttan çok uzaktasın, Ogier, ama Fal Dara'ya şeref veriyorsun. Tüm övgüler daima İnşa Edenlere. Kisemi ti Wansho hei."

"Layık değilim," dedi Loial eğilerek. "Bana şeref veren sizlersiniz." Çıplak, taş duvarlara baktı ve içten içe mücadele eder göründü. Ogier, daha fazla yorum yapmadığı için Rand memnun olmuştu.

Siyah ve altın rengine bürünmüş hizmetkârlar sessiz, yumuşak terlikli ayaklar üzerinde belirdi. Bazıları yüzlerindeki ve ellerindeki tozu silmeleri için gümüş tepsiler üzerinde sıcak, ıslak havlular getirdiler. Başkaları sıcak şarap, kuru erik ve kayısı dolu gümüş kaseler taşıdılar. Lord Agelmar, oda ve banyo hazırlanması için emirler verdi.

"Tar Valon'dan buraya uzun bir yolculuk olmuş," dedi. "Yorgun olmalısınız."

"Geldiğimiz yol kısa," dedi Lan ona, "ama uzun yoldan daha yorucu."

Agelmar, Muhafız başka bir şey söylemeyince şaşırmış göründü, ama yalnızca, "Birkaç gün dinlenmek keyfinizi yerine getirir," dedi.

"Atlarımız ve kendimiz için yalnızca bir gecelik sığınak istiyorum, Lord Agelmar," dedi Moiraine. "Ve bağışlarsanız sabahleyin yeni erzak. Korkarım yola erken çıkmak zorundayız."

Agelmar kaşlarını çattı. "Ama düşünmüştüm ki... Moiraine Sedai, senden bunu istemeye hakkım yok, biliyorum, ama Tarwin Geçidi'nde bin mızrağa eş olursun. Sen de Dai Shan. Altın Turna'nın bir kez daha dalgalandığını duyunca bin adam gelir."

"Yedi Kule yıkıldı," dedi Lan sertçe, "ve Malkier öldü; halkından kalan pek az kişi yeryüzüne dağıldı. Ben bir Muhafız'ım, Agelmar, Tar Valon'un Alevi üzerine yemin ettim ve Afet'e gidiyorum."

"Elbette, Dai Shan. Elbette. Ama kuşkusuz birkaç günlük, en fazla birkaç haftalık gecikme fark etmez. Size ihtiyaç var. Sana ve Moiraine Sedai'ye."

Moiraine, hizmetkârların birinden gümüş bir kadeh aldı. "Ingtar bu tehdidi de, yıllar boyunca diğer tehditleri altettiğiniz gibi altedeceğinize inanıyor gibi."

"Aes Sedai," dedi Agelmar, "Ingtar Tarwin Geçidi'ne yalnız gidecek olsa bile, tüm yol boyunca Trollocların bir kez daha geri çevrileceğini iddia eder. Bunu yalnız yapabileceğine inanacak kadar gururlu bir adamdır."

"Bu sefer düşündüğün kadar güvenli değil, Agelmar." Muhafız kadehini kaldırdı, ama içmedi. "Durum ne kadar kötü?"

Agelmar tereddüt etti, sonra masasının üzerindeki kargaşanın içinden bir harita çekti. Bir an görmeden haritaya baktı, sonra haritayı geri fırlattı. "Atlarımızı Geçit'e sürdüğümüz zaman," dedi sessizce, "halk güneye, Fal Moran'a gönderilecek. Belki başkent dayanır. Barış, dayanmalı. Bir şey dayanmalı."

"O kadar mı kötü," dedi Lan ve Agelmar bitkinlik içinde başını salladı.

Rand, Mat ve Perrin endişe içinde bakıştılar. Afet'de toplanan Trollocların onların peşinde olduğuna inanmak kolaydı. Agelmar sert bir sesle devam etti.

"Kandor, Arafel, Saldaea Trolloclar kış boyunca buralara saldırılar düzenledi. Trolloc Savaşlarından bu yana böyle bir şey olmamıştı; saldırılar hiç bu kadar şiddetli, saldıranlar hiç bu kadar çok olmamıştı, hiç bu kadar yakına gelmemişlerdi. Her kral, her konsey Afet'den büyük bir güç geleceğine inanıyor ve Sınırboyları'nın her biri kendilerine saldıracaklarına inanıyor. İzcilerinin hiçbiri, koruyucularının hiçbiri sınırlarında toplanan Trolloclar raporlamıyor. Bizde de öyle. Ama hepsi inanıyor ve her biri adamlarını başka bir yere göndermeye korkuyor. İnsanlar dünyanın sonunun geldiğini, Karanlık Varlık'ın yine serbest olduğunu fısıldıyor. Shienar, Tarwin Geçidi'ne yalnız at sürecek ve en az on katımız bir güçle karşı karşıya kalacağız. En az. Bu Mızrakların son toplanışı olabilir."

"Lan hayır! Dai Shan, çünkü sen ne dersen de yine de Malkier'in Taç Giymiş Savaş Lordu'sun. Dai Shan, arkamızda Altın Turna sancağı olsa kuzeye ölmeye gittiğini bilen adamlar yüreklenirdi. Söylenti, yangın gibi yayılırdı ve kralları onlara oldukları yerde kalmalarını emretse de Arafel ve Kandor'dan, hatta Saldaea'dan mızraklar akın akın gelirdi. Geçit'de bizimle birlikte duracak kadar erken gelemeseler de, Shienar'ı kurtarabilirlerdi."

Lan şarabına baktı. Yüzü değişmemişti, ama şarap eline döküldü; gümüş kadeh avucunda ezildi. Bir hizmetkâr buruşmuş kadehi aldı ve Muhafız'ın elini bir havlu ile sildi; ikinci bir hizmetkâr kadehi götürürken, bir diğeri eline yeni bir kadeh verdi. Lan fark etmiş görünmedi. "Yapamam!" diye fısıldadı boğuk bir sesle. Başını kaldırdığında mavi gözlerinde vahşi bir ateş yanıyordu, ama sesi yine sakin ve ifadesizdi. "Ben bir Muhafız'ım, Agelmar." Keskin bakışları Rand, Mat ve Perrin'den Moiraine'e kaydı. "İlk ışıklarla Afet'e gidiyorum."

Agelmar derin derin iç çekti. "Moiraine Sedai, en azından sen gelmez misin? Bir Aes Sedai fark yaratabilirdi."

"Yapamam, Lord Agelmar." Moiraine endişeli görünüyordu. "Gerçekten de verilecek bir savaş var ve Trollocların Shienar'ın yukarısında

toplanmaları tesadüf değil, ama bizim savaşımız, Karanlık Varlık'a karşı gerçek savaş Afet'de, Dünyanın Gözü'nde olacak. Siz sizin savaşınızı vermelisiniz, biz bizimkini."

"Serbest kaldığını söylüyor olamazsın!" Kaya gibi Agelmar sarsılmış gibiydi ve Moiraine başını hemen iki yana salladı.

"Henüz değil. Dünyanın Gözü'nde kazanırsak, belki bir daha serbest kalmaz."

"Göz'ü bulabilecek misin, Aes Sedai? Karanlık Varlık'ı tutmak ona kalmışsa ölmüş sayılırız. Çok kişi denedi ve başarısız oldu."

"Ben bulabilirim, Lord Agelmar. Henüz umut kaybolmadı."

Agelmar onu inceledi, sonra bakışları diğerlerine kaydı. Nynaeve ve Egwene'i görünce şaşırmış göründü; köylü kıyafetleri Moiraine'in ipek elbisesi ile keskin bir karşıtlık oluşturuyordu, ama hepsi yolculuklarının izini taşıyordu. "Onlar da mı Aes Sedai?" diye sordu kuşkuyla. Moiraine başını iki yana sallayınca kafası daha da karışmış göründü. Bakışları Emond Meydanı'ndan gelen genç adamların üzerinde gezindi, Rand'a takıldı, belindeki kırmızı kumaşa sarılı kılıca dokundu. "Yanında tuhaf koruyucular götürüyorsun, Aes Sedai. Yalnızca bir savaşçı." Perrin'e ve belinde asılı duran baltaya baktı. "Belki iki. Ama ikisi de çocukluktan yeni çıkmış. Yanında adamlar göndermeme izin ver. Geçit'te yüz mızrak fark yaratmaz, ama senin bir Muhafız ve üç delikanlıdan fazlasına ihtiyacın var. Ve kılık değiştirmiş Aieller değillerse iki kadının faydası olmaz. Afet bu sene her zamankinden de kötü kıpırdanıyor."

"Yüz mızrak çok fazla olabilir," dedi Lan, "ve bin tanesi az gelebilir. Afet'e götürdüğümüz grup ne kadar büyük olursa dikkat çekme olasılığı o kadar artar. Elimizden gelirse Göz'e savaşmadan ulaşmalıyız. Trolloclar bizi Afet'in içinde savaşa zorladığında sonucun neredeyse belirli olduğunu biliyorsun."

Agelmar sertçe başını salladı, ama pes etmeyi reddetti. "O zaman daha azını alın. Yeşil Adam'a giderken Moiraine Sedai ile diğer iki kadına eşlik etmek için on iyi adam bile bu iki delikanlıdan daha yararlı olur."

Rand aniden Fal Dara Lordu'nun, Moiraine Karanlık Varlık ile savaşırken Nynaeve ve Egwene'in yardımcı olacağını düşündüğünü fark etti. Bu doğaldı. Bu tür mücadeleler Tek Güç'ün kullanılması anlamına geliyordu ve bunu da kadınlar yapardı. *Bu tür mücadeleler Güç'ün kullanılması anlamına gelir.* Ellerinin titremesini engellemek için başparmaklarını kılıç kemerine taktı ve kemerin tokasını sıkı sıkı tuttu.

"Adam yok," dedi Moiraine. Agelmar ağzını yine açtı ve Moiraine o konuşamadan devam etti. "Göz'ün ve Yeşil Adam'ın doğası yüzünden. Kaç Fal Daralı Yeşil Adam'ı ve Göz'ü buldu?"

"Kaç tane mi?" Agelmar omuzlarını silkti. "Yüzyıl Savaşlarından bu yana bir elin parmaklarını bulmaz. Tüm Sınırboyları'ndan gidenler sayılırsa, beş yılda bir taneden fazla çıkmaz."

"Kimse Dünyanın Gözü'nü bulmaz," dedi Moiraine, "Yeşil Adam bulmasını istemezse. Anahtar ihtiyaç ve kararlılıktır. Ben nereye gideceğimi biliyorum, daha önce gittim." Rand'ın başı şaşkınlık içinde hızla o yana döndü; Emond Meydanı'ndan gelenler arasında yalnız değildi, ama Aes Sedai fark etmiş görünmedi. "Ama aramızda övünç arayan, adını o dört kişiye eklemek isteyen bir kişi olsa, doğrudan hatırladığım noktaya gitsek bile asla bulamayabiliriz."

"Sen Yeşil Adam'ı gördün mü, Moiraine Sedai?" Fal Dara Lordu etkilenmiş görünüyordu, ama bir sonraki nefesinde kaşlarını çattı. "Ama onunla bir kez karşılaşmışsan..."

"Anahtar ihtiyaçtır," dedi Moiraine yumuşak sesle, "ve benimkinden daha büyük bir ihtiyaç olamaz. Bizimkinden. Ve bende diğer arayıcılar da olmayan bir şey var."

Gözleri, Agelmar'ın yüzünden ayrılmamış gibi göründü, ama Rand o gözlerin bir an için Loial'a kaydığından emindi. Rand Ogier'le göz göze geldi. Loial omuz silkti.

"Ta'veren," dedi Ogier yumuşak sesle.

Agelmar ellerini kaldırdı. "Dediğin gibi olsun, Aes Sedai. Barış, gerçek savaş Dünyanın Gözü'nde olacaksa, Siyah Şahin sancağını Geçit'e değil, senin peşinden getirmek istiyorum. Senin için yol açabilirim..."

"Bu bir felaket olur, Lord Agelmar. Hem Tarwin Geçidi'nde, hem de Göz'de. Sen kendi savaşını ver, biz bizimkini."

"Barış! Dediğin gibi olsun, Aes Sedai."

Ama, hiç hoşlanmasa da, bir karara varınca başı tıraşlı Fal Dara Lordu konuyu aklından çıkardı. Herkesi masaya davet etti, yemek boyunca şahinlerden, atlardan ve köpeklerden bahsetti, Trolloclar, Tarwin Geçidi, Dünyanın Gözü konularını açmadı bile.

Yemek yedikleri oda, Lord Agelmar'ın çalışma odası kadar sade ve çıplaktı, içinde masa ve sandalyeler dışında pek az mobilya vardı ve olanlar da sert hatlıydı. *Güzel, ama sert.* Büyük bir şömine odayı ısıtıyordu, ama hızla dışarı çıkan bir adamın soğukla sersemlemesine yol açacak kadar değil. Üniformalı hizmetkârlar çorba, ekmek ve peynir getirdiler, kitaplardan ve müzikten bahsedildi. Ama Lord Agelmar, Emond Meydanı'ndan gelenlerin konuşmadığını fark etti. İyi bir ev sahibi gibi onları sessizliklerinden çıkaracak nazik sorular sordu.

Rand kısa süre sonra kendini, Emond Meydanı'nı ve İki Nehir'i anlatmak için diğerleri ile yarışırken buldu. Çok konuşmamak için çaba göstermesi gerekiyordu. Diğerlerinin, özellikle Mat'in dillerini tutacağını umdu. Yalnızca Nynaeve sessiz kaldı, sessizce yedi, içti.

"İki Nehir'de bir şarkı vardır," dedi Mat. "Tarwin Geçidi'nden Eve dönmek." Aniden herkesin kaçındığı bir konuyu açtığını fark ederek tereddüt etti, ama Lord Agelmar rahatça yanıt verdi.

"Şaşmamak gerek. Afet'i uzak tutmak için adam göndermeyen pek az ülke kaldı."

Rand Mat ve Perrin'e baktı. Mat'in dudakları sessizce Manetheren sözcüğünü şekillendirdi.

Agelmar, hizmetkârlardan birine fısıldadı. Diğerleri masayı temizlerken o adam kayboldu ve bir tütün kutusu ve Lan, Loial ve Lord Agelmar için kil pipolarla döndü. "İki Nehir tütünü," dedi Fal Dara Lordu, pipolarını doldururlarken. "Burada bulmak zor, ama ödediğin bedele değer."

Loial ve diğer iki adam, pipolarını tatmin içinde tüttürürken Agelmar Ogier'e baktı. "Rahatsız görünüyorsun, İnşa Eden. Umarım Özlem'e tutulmamışsındır. Yurttan ayrılalı ne kadar oldu?"

"Özlem değil; o kadar uzun zaman önce ayrılmadım." Loial omuz silkti ve işaret ederken piposundan yükselen mavi-gri dumanlar masanın üzerinde bir sarmal çizdi. "Buradaki koruluğun hâlâ ayakta olmasını beklemiştim, ummuştum. En azından Mafal Dadaranell'in kalıntılarının olmasını."

"Kiserai ri Wansho," diye mırıldandı Agelmar. "Trolloc Savaşları anılardan ve insanların onların üzerine kurduklarından başka bir şey bırakmadı, Arent oğlu Loial. İnşa Edenlerin yaptıklarını taklit edemezlerdi. Halkınızın yarattığı o girift kıvrımlar ve desenler insan gözlerinin ve ellerinin yapabileceklerinin çok ötesinde. Belki, bize kaybettiğimiz şeyi devamlı anımsatacak kötü taklitlerden kaçınmak istedik. Sadelikte farklı bir güzellik var, tam yerine yerleştirilmiş tek bir çizgide, kayaların arasında tek bir çiçekte. Taşın sertliği çiçeği daha da kıymetli kılar. Kaybettiklerimizi fazla düşünmemeye çalışırız. O gerilim altında en güçlü yürek bile kırılır."

"Gül yaprakları suyun üzerinde yüzer," diye ezberden okudu Lan. "Yalıçapkını gölete dalar. Ölümün ortasında yaşam ve güzellik süzülür."

"Evet," dedi Agelmar. "Evet. Bu benim için de bütün bunları özetliyor." İki adam birbirlerine doğru başlarını eğdiler.

Lan'den şiir, ha? Adam *soğan* gibiydi; Rand ne zaman Muhafız hakkında bir şey bildiğini düşünse, altında bir başka tabaka keşfediyordu.

Loial yavaşça başını salladı. "Belki ben kaybolmuş olanları çok fazla düşünüyorum. Ama koruluklar yine de güzeldi." Şimdi çıplak odaya yeni görüyormuş ve aniden görmeye değer şeyler bulmuş gibi bakıyordu.

Ingtar belirdi ve Lord Agelmar'a selam verdi. "Affınıza sığınırım, Lordum, ama ne kadar küçük olursa olsun, sıra dışı her şeyi öğrenmek istemiştiniz."

"Evet, ne oldu?"

"Küçük bir şey, Lordum. Bir yabancı kasabaya girmeye çalıştı. Shienarlı değil. Aksanına bakılırsa Lugardlı. En azından zaman zaman. Güney

Kapısı'ndaki nöbetçiler onu sorgulamaya çalıştığında kaçtı. Ormana girdiği görüldü, ama kısa süre sonra duvara tırmanırken yakalandı."

"Küçük bir şey, ha?" Agelmar ayağa kalkarken sandalyesi yere sürtündü. "Barış! Kule nöbetçileri, bir adamın görülmeden duvarlara ulaşmasına izin verecek kadar ihmalkar davranıyor ve sen buna küçük bir şey diyorsun, öyle mi?"

"Adam deli, Lordum." Ingtar'ın sesinde huşu vardı. "Işık delileri korur. Belki Işık, kule nöbetçisinin gözlerini perdelemiş, adamın duvarlara ulaşmasına izin vermiştir. Kuşkusuz tek bir deli adam kimseye zarar veremez."

"Kaleye getirildi mi? Güzel. Bana, buraya getir. Şimdi." Ingtar eğildi ve çıktı, Agelmar Moiraine'e döndü. "Affına sığınırım, Aes Sedai, ama bu konuyu halletmeliyim. Belki Işık'ın zihnini kör ettiği zavallı bir sefildir, ama... İki gün önce kendi halkımızdan beş kişi geceleyin atkapısının menteşelerini eğelerken bulundu. Küçük, ama Trollocları içeri alacak kadar büyük." Yüzünü buruşturdu. "Karanlıkdostları sanırım, ama bir Shienarh'nın böyle bir şey yapacağını düşünmekten nefret ediyorum. Nöbetçiler yetişemeden insanlar onları parça parça etti, bu yüzden asla öğrenemeyeceğim. Shienarlılar, Karanlıkdostu olabiliyorsa, bugünlerde yabancılara karşı özellikle dikkatli olmalıyım. Odalarınıza çekilmek isterseniz yol göstermelerini söylerim."

"Karanlıkdostları ne sınır, ne soy bilir," dedi Moiraine. "Her ülkede varlar ve hiçbirinden değiller. Ben de bu adamı görmek istiyorum. Desen bir Ağ örüyor, Lord Agelmar, ama Ağ'ın son şekli henüz görülmedi. Henüz dünyayı içine düşürebilir ya da çözülebilir ve Çark'ı yeni bir desen dokumaya yöneltebilir. Şu noktada, küçük şeyler bile Ağ'ın şeklini değiştirebilir. Bu nedenle, ben sıra dışı küçük şeylere karşı ihtiyatlıyım."

Agelmar, Nynaeve ile Egwene'e bir bakış fırlattı. "Dilediğin gibi olsun, Aes Sedai."

Ingtar uzun halberler taşıyan iki asker ile döndü. Adamların arasında ters yüz edilmiş kırpıntı torbasına benzeyen biri yürüyordu. Yüzü tabaka tabaka kir içindeydi, düzensiz, uzamış saçları ve sakalı keçeleşmişti. Kamburunu

çıkararak odaya girdi, çökmüş gözleri bir o tarafa, bir bu tarafa kaydı. Önünden ekşi bir koku süzülüyordu.

Rand onca kirin ardını görmeye çalışarak öne eğildi.

"Beni bu şekilde tutmanız için sebep yok," diye sızlandı kirli adam. "Ben Işık'ın terk ettiği, herkes gibi Gölge'ye karşı sığınacak yer arayan zavallı bir fakirim."

"Sınırboyları sığınak aramak için..." diye başladı Agelmar, ama Mat sözünü kesti.

"Çerçi!"

"Padan Fain," diye onayladı Perrin başını sallayarak.

"Dilenci," dedi Rand, aniden sesi boğularak. Fain'in gözlerinde aniden alevlenen nefret karşısında geriledi. "Caemlyn'de bizi soran adam bu. Öyle olmalı."

"Demek bu aslında sizi ilgilendiriyor, Moiraine Sedai," dedi Agelmar yavaşça.

Moiraine başını salladı. "Korkarım öyle."

"Ben istemedim." Fain ağlamaya başladı. İri gözyaşları yanaklarındaki kirde yollar açtı, ama en alttaki tabakaya ulaşamadılar. "O zorladı! O ve o yanan gözleri." Rand irkildi. Mat elini ceketinin altına kaydırdı, kuşkusuz yine Shadar Logoth'dan aldığı hançeri kavramıştı. "Beni köpeği yaptı! Hiç dinlenmeden takip edecek, avlanacak köpeği. Beni kovduktan sonra bile yalnızca köpeği."

"Bu hepimizi ilgilendiriyor," dedi Moiraine sertçe. "Onunla yalnız konuşabileceğim bir yer var mı, Lord Agelmar?" Ağzı tiksinti ile gerilmişti. "Ve ilk önce yıkansın. Ona dokunmak zorunda kalabilirim." Agelmar başını salladı, alçak sesle Ingtar'a bir şeyler söyledi. Ingtar eğildi ve kapıda kayboldu.

"Artık zorlanmayacağım!" Ses Fain'indi, ama artık ağlamıyordu ve sesindeki sızlanmanın yerini, kibirli bir paylama almıştı. Dik duruyor, hiç büzülmüyordu. "Bir daha asla! Yapmayacağım!" Yanlarındakiler kendi

askerleriymiş, Fal Dara Lordu onu tutsak eden değil, eşitiymiş gibi Agelmar'a döndü. Ses tonu zarif ve kaypak oldu. "Burada bir yanlış anlama var, Büyük Lord. Bazen nöbet geçiririm, ama kısa sürede geçecek. Evet, kısa süre sonra geçecek." Küçümseme ile üzerindeki paçavraları elledi. "Bunlar sizi yanıltmasın, Büyük Lord. Beni durduranlara karşı kılık değiştirmek zorunda kaldım ve yolculuğum uzun ve zorluydu. Ama sonunda Ba'alzamon'un tehlikelerini hâlâ bilen insanların olduğu, insanların Karanlık Varlıkla hâlâ savaştığı topraklara geldim."

Rand gözleri iri iri açılarak bakakaldı. Bu gerçekten de Fain'in sesiydi, ama sözleri hiç de bir çerçinin sözlerine benzemiyordu.

"Demek biz Trolloclarla savaştığımız için buraya geldin," dedi Agelmar. "Ve öyle önemlisin ki, seni durdurmak isteyenler var. Bu insanlar senin Padan Fain isimli bir çerçi olduğunu ve onları takip ettiğini söylüyor."

Fain tereddüt etti. Moiraine'e bir bakış fırlattı ve telaşla gözlerini kaçırdı. Bakışları Emond Meydanı'ndan gelenleri taradı, sonra yine Agelmar'a kaydı. Rand yine o bakışlardaki nefreti, korkuyu hissetti. Fain yine konuştuğu zaman, sesi telaşsızdı. "Padan Fain yalnızca yıllar içinde kullandığım sayısız kılıktan biri. Karanlığın Dostları beni takip ediyor, çünkü Gölge'nin nasıl altedilebileceğini öğrendim. Size onu nasıl altedebileceğinizi gösterebilirim, Büyük Lord."

"Biz insanların elinden geldiği kadarını yapıyoruz," dedi Agelmar kuru kuru. "Çark dilediği gibi dokur, ama bize öğretecek çerçiler olmadan da Dünyanın Kırılışı'ndan bu yana Karanlık Varlıkla savaştık."

"Büyük Lord, kudretin sorgulanamaz, ama sonsuza dek Karanlık Varlık'a direnebilir misiniz? Sık sık kendinizi sıkışmış hissetmiyor musunuz? Cüretimi bağışlayın, Büyük Lord; bu halinizle, sizi sonunda ezecek. Biliyorum; inanın bana biliyorum. Ama ben size yeryüzünü Gölge'den nasıl temizleyeceğinizi gösterebilirim, Büyük Lord." Ses tonu kibirli kalsa da, daha da kaypak oldu. "Tavsiye edeceğim şeyi bir kez deneseniz göreceksiniz, Büyük Lord. Toprağı temizleyeceksiniz. Siz, Büyük Lord, kudretinizi doğru yöne çevirirseniz göreceksiniz. Tar Valon'un sizi kendi entrikalarına çekmesinden kaçının, o zaman dünyayı kurtarabilirsiniz. Büyük Lord, tarihte Işık'a nihai zaferi getiren kişi olarak hatırlanacaksınız."

Askerler yerlerinden kıpırdamadılar, ama elleri, kullanmak zorunda kalabileceklerini düşünüyorlarmış gibi halberdlerin uzun saplarına gitti.

"Bir çerçi olarak kendini çok büyük görüyor," dedi Agelmar Lan'e omzunun üzerinden. "Sanırım Ingtar haklı. Adam deli."

Fain'in gözleri öfkeyle kısıldı, ama sesi sakin kaldı. "Büyük Lord, sözlerimin gösterişli geldiğini biliyorum, ama bana yalnız..." Moiraine ayağa kalkıp yavaş yavaş masanın çevresinde dolanırken aniden sustu, geriledi. Ancak askerlerin indirdiği halberdler Fain'in kapıya kadar gerilemesini engelleyebildi.

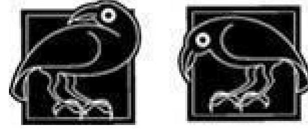
Mat'in sandalyesinin arkasında duran Moiraine, elini delikanlının omzuna koydu ve eğilip kulağına fısıldadı. Kadın ne dediyse, Mat'in yüzündeki gerilim yok oldu ve elini ceketinin altından çıkardı. Aes Sedai gidip Agelmar'ın yanında durdu ve Fain ile yüzleşti. Kadın durunca Çerçi yine büzüldü.

"Ondan nefret ediyorum," diye inledi. "Ondan kurtulmak istiyorum. Yine Işık'ta yürümek istiyorum." Omuzları sarsılmaya başladı. Yüzünde öncekinden de iri gözyaşları akmaya başladı. "Beni o zorladı."

"Korkarım bu adam bir çerçiden fazlası, Lord Agelmar," dedi Moiraine. "İnsandan düşük, kötüden de beter, hayal edebileceğinizden daha tehlikeli. Ben onunla konuştuktan sonra yıkanabilir. Bir dakika bile harcamaya cesaret edemem. Gel, Lan."

47. BÖLÜM

Çarktan Hikâyeler

Rand, huzursuzluk içinde yemek masasının yanında odayı adımlıyordu. On iki adım. Kaç sefer adımlarsa adımlasın, masa hep on iki adım geliyordu. Sinir içinde, kendisini bu sayma işini bırakmaya zorladı. *Aptalca bir şey yapıyorum. Lanet masanın uzunluğu umurumda bile değil.* Birkaç dakika sonra masa boyunca kaç kez yürüdüğünü sayarken yakaladı kendisini. *Moiraine ve Lan'e ne anlatıyor? Karanlık Varlık'ın neden peşimizde olduğunu biliyor mu? İçimizden kimi istediğini biliyor mu?*

Arkadaşlarına baktı. Perrin bir ekmek parçasını ufalamış, bir parmağı ile parçaları dalgın dalgın masanın üzerinde itekliyordu. Sarı gözleri kırpılmadan ekmek parçalarını izliyordu, ama çok uzaklara bakıyor gibiydiler. Mat sandalyeye çökmüş, gözleri yarı kapalı, yüzünde bir sırıtışın başlangıcı vardı. Bu sinirli bir sırıtıştı, neşeli değil. Dıştan eski Mat gibi görünüyordu, ama zaman zaman ceketinin altındaki Shadar Logoth hançerini yokluyordu. *Fain ona ne anlatıyor? Ne biliyor?*

Hiç değilse Loial endişeli görünmüyordu. Ogier duvarları inceliyordu. Başta odanın ortasında durmuş, yavaş yavaş dönerek tüm odayı taramıştı; şimdi geniş burnunu neredeyse duvara dayamış, çoğu adamın başparmaklarından daha kalın parmaklarını bağlantıların üzerinde gezdiriyordu. Bazen hissetmek görmekten daha önemliymiş gibi gözlerini kapatıyordu. Kulakları zaman zaman seyiriyor, kendi kendine Ogierce mırıldanıyordu. Odadaki başka herkesi unutmuş gibiydi.

Lord Agelmar, odanın ucundaki uzun şöminenin başında Nynaeve ve Egwene ile durmuş, alçak sesle konuşuyordu. İyi bir ev sahibi idi, insanlara dertlerini unutturmakta ustaydı; hikâyelerinin çoğu Egwene'i kıkırdatıyordu. Bir kez Nynaeve bile başını arkaya devirdi ve kahkahalar attı. Rand beklenmedik ses üzerine irkildi, Mat'in sandalyesi yere devrilince yine sıçradı.

"Kan ve küller!" diye homurdandı Mat, kullandığı dil karşısında Nynaeve'in ağzının gerilmesine aldırmadan. "Neden bu kadar oyalandılar?" Sandalyesini düzeltti ve kimseye bakmadan oturdu. Eli ceketine gitti.

Fal Dara Lordu, Mat'e onaylamazca baktı, aynı bakışlar Rand ve Perrin'e de kaydı, sonra kadınlara döndü. Rand'ın adımlaması onu küçük gruba yaklaştırmıştı.

"Lordum," diyordu Egwene, sanki hayatı boyunca bu tür unvanlar kullanmışcasına rahat bir tavırla, "onun bir Muhafız olduğunu düşünüyordum, ama siz ona Dai Shan diyorsunuz ve bir Altın Turna sancağından bahsediyorsunuz. Başka adamlar da aynısını yaptı. Bazen onunla bir kralmış gibi konuşuyorsunuz. Moiraine'in ona bir kez Yedi Kulenin Efendisi dediğini duydum. Lan kimdir?"

Nynaeve aniden kadehini dikkatle incelemeye başladı, ama Rand'ın Egwene'den daha dikkatli dinlediğini açıkça anladı. Rand durdu ve kulak misafiri oluyormuş gibi görünmeden dinlemeye çalıştı.

"Yedi Kulenin Efendisi," dedi Agelmar kaşlarını çatarak. "Kadim bir unvan, Leydi Egwene. Tear'ın Yüksek Lordları'nın bile daha eski unvanları yoktur, ama Andor Kraliçesi'nin unvanları yakındır." Derin bir iç çekti ve başını iki yana salladı. "Bundan bahsetmez, ama hikâyesi Sınır boyunca iyi bilinir. O bir kraldır ya da olmalıydı, al'Lan Mandragoran, Yedi Kulenin Efendisi, Göllerin Lordu, Malkierlilerin taçsız kralı." Tıraşlı başını kaldırdı ve gözlerinde, bir babanın gururu gibi bir ışık vardı. Sesi güçlendi, duygularının gücü ile doldu. Tüm oda kolayca duyabilirdi. "Biz Shienarhlar kendimize Sınırlılar deriz, ama elli yıldan daha az süre önce Shienar aslında Sınırboyları'na dahil değildi. Bizim ve Arafel'in kuzeyinde Malkier vardı. Shienar'ın mızrakları kuzeye at sürerdi, ama Afet'i uzak tutan aslında Malkier'di. Malkier, Barış anılarını himaye etsin ve Işık ismini aydınlatsın."

"Lan Malkierli," dedi Hikmet yumuşak sesle, başını kaldırarak. Rahatsız olmuş görünüyordu.

Bu bir soru değildi, ama Agelmar başını salladı. "Evet, Leydi Nynaeve, Malkier'in son taç giymiş kralı olan al'Akir Mandragoran'ın oğludur. Nasıl mı böyle oldu? Başta, belki Lain yüzünden. Bir cesaret gösterisi ile Lain Mandragoran, Kral'ın erkek kardeşi, mızraklarını Afet'ten Lanetli Topraklar'a, hatta belki Shayol Ghul'e götürdü. Lain'in karısı Breyan, tahta Lain yerine al'Akir'in çıkarılmasını kıskanarak bu gösteriyi kendisi düzenlemişti. Kral ve Lain birbirlerine çok yakınlardı, Akir'in adına 'al' unvanı eklendikten sonra bile ikizler kadar yakın kaldılar, ama Breyan kıskançlık içinde kıvranıyordu. Lain, başarıları için övülmüştü ve buna hakkı vardı, ama o bile al'Akir'den daha üstün değildi. Al'Akir ancak yüz yılda bir doğacak bir erkek ve kraldı. Barış onu ve el'Leanna'yı himaye etsin.

"Lain Lanetli Topraklar'da öldü, onu takip edenler de öyle. Malkier'in kaybetmeye tahammülü olmayan adamlardı ve Breyan, Kral'ı suçladı, al'Akir Malkierlilerin geri kalanını kocası ile birlikte kuzeye götürse Shayol Ghul'ün bile düşeceğini söyledi. İntikam almak için, tahtın oğlu Isam'a geçmesini sağlamak üzere Cowin Gemallan Cowin -Adilyürek derlerdi ona- ile planlar yaptı. Artık Adilyürek al'Akir kadar sevilen bir kahramandı ve Büyük Lordlardan biriydi, ama Büyük Lordlar kralı seçmek için çubuk çıkarttıkları zaman Akir'den iki oy gerideydi ve Taç Taşı'na farklı renk atsa tahta onu geçirecek iki adamı asla unutmadı. Cowin ve Breyan birlikte, Yedi Kule'yi ele geçirmek için askerleri Afet'ten çektiler ve Sınırkalelerini boş garnizonlara çevirdiler.

"Ama Cowin'in kıskançlığı daha derinlere iniyordu." Agelmar'ın sesi tiksinti dolmuştu. "Afet'teki kahramanlıkları tüm Sınırboyları boyunca şarkılara konu edilen Adilyürek, bir Karanlıkdostuydu. Sınırkaleleri zayıflayınca Trolloclar sel gibi Malkier'e aktı. Kral al'Akir ve Lain birlikte ülkeyi kurtarabilirlerdi belki; daha önce de yapmışlardı. Ama Lain'in Lanetli Topraklar'da ölmesi halkı sarsmıştı ve Trolloc istilası insanların morallerini bozdu, direnme kararlılıklarını yok etti. Çok fazla insanın. İnanılmaz sayıda Trolloc, Malkierlileri içlere sürdü.

"Breyan, küçük oğlu Isam ile kaçtı ve güneye at sürerken Trolloclar tarafından yakalandı. Kimse sonları konusunda emin değil, ancak tahmin edebiliyoruz. Yalnızca oğlan için üzülebiliyorum. Cowin, Adilyürek'in ihaneti ortaya çıktığında ve genç Jain Charin -artık Uzakgezgini Jain olarak biliniyordu- tarafından yakalandığında, Adilyürek zincirler içinde Yedi Kule'ye getirildiğinde, Büyük Lordlar kellesinin sırığa geçirilmesini istedi. Ama insanların yüreklerinde al'Akir ve Lain'den sonra geldiği için Kral onunla teke tek dövüştü ve onu öldürdü. Al'Akir Cowin'i öldürdükten sonra ağladı. Bazıları kendini Gölge'ye veren bir dost için ağladığını söyler, bazıları Malkier için." Fal Dara Lordu hüzünle başını iki yana salladı.

"Yedi Kule'nin üzerinde ilk fırtına patlamıştı. Shienar ya da Arafel'den yardım toplamak için zaman yoktu. Beş bin mızrağı Lanetli Topraklar'da ölmüşken, Sınırkaleleri ele geçirilmişken Malkier'in ayakta kalması umudu yoktu.

"Al'Akir ve Kraliçesi el'Leanna beşikteki Lan'i yanlarına getirtti. Bebek ellerine Malkier krallarının kılıcını verdiler, bugün de kullandığı kılıcı. Aes Sedailer tarafından, Efsaneler Çağı'nı getiren Güç Savaşı, Gölge Savaşı sırasında yapılan bir silah. Başını yağla mesnettiler, ona Dai Shan, Taç Giymiş Savaş Lordu unvanını verdiler ve onu Malkier'in bir sonraki Kral'ı olarak takdis ettiler. Onun adına Malkier krallarının ve kraliçelerinin kadim yeminini ettiler." Agelmar'ın yüzü sertleşti ve o da o yemini ya da benzerini etmiş gibi konuştu. "Demir sertliğini korudukça, taş baki kaldıkça Gölge'ye karşı direnmek için. Tek bir damla kan kalana kadar Malkierlileri savunmak için. Savunulamayanın intikamını almak için." Sözcükler odada çınladı.

"El'Leanna, oğlunun boynuna, hatırlanmak için bir saç tutamı yerleştirdi ve Kraliçe'nin kendi elleri tarafından kundaklanan bebek Kralın Askerleri'nden seçilmiş yirmi adama, en iyi kılıç ustalarına, en ölümcül savaşçılara teslim edildi. Aldıkları emir şuydu: çocuğu Fal Moran'a götürmek.

"Sonra al'Akir ve el'Leanna Malkierlileri son kez Gölge ile yüzleşmeye götürdü. Orada, Herot Geçidi'nde öldüler. Malkierliler öldü, Yedi Kule yıkıldı. Shienar, Arafel ve Kandor Jeehan Merdiveni'nde Yarı-insanlar ve Trolloclar ile karşılaştı ve onları geriye sürdü, ama eskiden oldukları yere kadar değil. Malkier'in çoğu Trolloc ellerinde kaldı ve yıldan yıla, adım

adım Afet onu yuttu." Agelmar kederle içini çekti. Devam ettiği zaman, gözlerinde ve sesinde hüzünlü bir gurur vardı.

"Askerlerden yalnızca beşi Fal Moran'a canlı ulaştı. Hepsi yaralıydı, ama çocuğa zarar gelmemişti. Beşikten itibaren ona bildikleri her şeyi öğrettiler. Başka çocuklar oyuncaklarla oynarken o silahları öğrendi, başka çocuklar bahçelerini keşfederken o Afet'i keşfetti. Beşiğinin üzerinde edilen yemin zihnine kazındı. Artık savunulacak bir şey kalmadı, ama intikam alabilir. Unvanlarını kullanmayı reddediyor, ama Sınırboyları'nda ona Taçlanmamış diyorlar ve Malkier'in Altın Turna sancağını kaldırsa onu bir ordu takip eder. Ama insanları ölümlerine götürmeyecek. Afet'te, bir kız ile flört eden bir delikanlı gibi ölümle flört ediyor, ama başkalarını aynı şeye sürüklemeyi reddediyor.

"Afet'e girmek zorundaysanız ve yanınıza az adam alabiliyorsanız, sizi oraya götürecek ve güvenle geri getirecek daha iyi bir adam bulamazsınız. O, Muhafızların en iyisidir ve bu en iyilerin en iyisi anlamına gelir. Biraz olgunlaşmaları için delikanlıları burada bıraksanız ve yalnızca Lan'e güvenseniz de olur. Afet sınanmamış çocuklar için uygun bir yer değildir."

Mat ağzını açtı ve Rand'ın bakışları üzerine yeniden kapattı. *Keşke ağzını kapalı tutmayı öğrenebilse.*

Nynaeve, Egwene gibi iri iri açılmış gözlerle izlemişti, ama şimdi solgun bir yüzle, bakışlarını yine kadehine dikmişti. Egwene elini genç kadının koluna koydu ve ona duygudaşlıkla baktı.

Moiraine kapıda belirdi, Lan de peşinde. Nynaeve onlara sırtını döndü.

"Ne dedi?" diye sordu Rand. Mat ve Perrin ayağa kalktı.

"Köylü hödük," diye mırıldandı Agelmar, sonra sesini normal tonuna yükseltti. "Bir şey öğrendin mi, Aes Sedai, yoksa basit bir deli mi?"

"Deli," dedi Moiraine, "ya da yakın, ama Padan Fain'de basit olan hiçbir şey yok." Siyah ve sarı giyimli hizmetkârlardan biri eğilerek gümüş tepside mavi bir lavabo, bir sürahi, bir sarı sabun kalıbı ve küçük bir havlu taşıyarak içeri girdi; endişe ile Agelmar'a baktı. Moiraine adama eşyaları masaya bırakmasını söyledi. "Hizmetkarlarına emir verdiğim için özür dilerim, Lord Agelmar," dedi. "Bunları isteme cüretini gösterdim."

Agelmar hizmetkâra başını salladı. Adam tepsiyi masaya bırakıp telaşla çıktı. "Hizmetkarlarım emrine amadedir, Aes Sedai."

Moiraine'in lavaboya boşalttığı su kaynamış gibi buhar çıkarıyordu. Kollarını dirseklerine kadar sıyırdı ve suyun sıcaklığına aldırmadan ellerini şiddetle ovuşturmaya başladı. "Kötüden de kötü demiştim, ama yakınına bile gelmemişim. Daha önce bu kadar rezil, bu kadar düşmüş, ama aynı zamanda bu kadar iğrenç biri ile karşılaştığımı hiç sanmıyorum. Ona dokunduğum için kirlenmiş hissediyorum ve bahsettiğim derisindeki kir değil. Burada kirlenmiş." Göğsüne dokundu. "Ruhu öyle düşmüş ki, artık bir ruhu olduğundan bile kuşku duyacağım neredeyse. Onda bir Karanlıkdostundan da kötü bir şey var."

"Çok acınası görünüyordu," diye mırıldandı Egwene. "Her bahar Emond Meydanı'na geldiğini hatırlıyorum. Hep gülerdi, hep dışarıdan haberler getirirdi. Onun için bir umut vardır kuşkusuz, değil mi? 'Kimse Gölge'de, bir daha Işık'ı bulamayacak kadar uzun kalmış olamaz,'" diye alıntı yaptı.

Aes Sedai hızla ellerini kuruladı. "Ben de hep buna inanırdım," dedi. "Belki Padan Fain kurtarılabilir. Ama kırk yıldan fazla zamandır Karanlıkdostu ve bunun için kan, acı ve ölümle yaptıklarını duysan kalbin donardı. Bunların arasında en basiti ama sizin için basit sayılmaz, sanırım Emond Meydanı'na Trollocları getirmek olmuş."

"Evet," dedi Rand yumuşak sesle. Egwene'in inlediğini duydu. Tahmin etmeliydim. Yak beni, onu görür görmez tahmin etmeliydim.

"Buraya Trolloc getirmiş mi?" diye sordu Mat. Çevresindeki taş duvarlara baktı ve ürperdi. Rand onun Trolloclardan çok Myrddraalleri hatırladığını düşündü; duvarlar Baerlon'da ve Beyazköprü'de Solukları durduramamıştı.

"Getirmişse" Agelmar güldü, "Fal Dara duvarlarında dişlerini kırarlar. Daha önce çoğu öyle yaptı." Herkese hitap ediyordu, ama fırlattığı bakışlara bakılırsa Egwene ve Nynaeve'i hedef almıştı. "Yarı-insanlar için de endişelenmeyin." Mat'in yüzü kızardı. "Geceleyin Fal Dara'daki her cadde, her sokak aydınlatılır. Ve duvarların içinde kimse yüzünü saklayamaz."

"Fain Efendi bunu neden yapsın ki?" diye sordu Egwene.

"Üç sene önce..." Moiraine içini çekerek, Fain onu tamamen tüketmiş gibi sandalyeye çöktü. "Üç sene önce, yazın. O kadar önceden. Işık kesinlikle bizi koruyor, aksi halde Yalanların Babası ben daha Tar Valon'da oturmuş plan yaparken zafer kazanırdı. Üç sene önce Fain Karanlık Varlık adına sizi arıyordu."

"Bu delilik!" dedi Rand. "Bir saat gibi düzenli, her bahar İki Nehir'e geldi. Üç sene mi? Tam burnunun dibindeydik ve son seneye kadar dönüp bize bakmadı bile." Aes Sedai parmağını ona uzattı.

"Fain bana her şeyi anlattı, Rand. Ya da hemen hemen her şeyi. Sanırım yaptığım her şeye rağmen bir şey saklamayı başardı, önemli bir şeyi, ama yeterince konuştu. Üç sene önce bir Yarı-insan Murandy kasabasında onu buldu. Fain dehşete düşmüştü elbette, ama çağrı almak Karanlıkdostları arasında büyük bir onur sayılır. Fain büyük şeyler için seçilmiş olduğuna inanıyordu ve seçilmişti de, ama onun inandığı şekilde değil. Kuzey'e, Afet'e, Lanetli Topraklar'a getirildi. Shayol Ghul'e. Orada kendine Ba'alzamon diyen, ateş gözlü bir adamla tanıştı."

Mat huzursuzca kıpırdandı. Rand yutkundu. Öyle olmuş olmalıydı elbette, ama bu her şeyi kabullenmeyi daha kolay kılmıyordu. Yalnızca Perrin Aes Sedai'ye artık hiçbir şey onu şaşırtamazmış gibi baktı.

"Işık bizi koruyor," dedi Agelmar hararetle.

"Fain Shayol Ghul'de ona yapılanlardan hoşlanmadı," diye devam etti Moiraine sakinlik içinde. "Biz konuşurken, sık sık ateşten ve yanmaktan bahsederek çığlıklar attı. Bu her şeyi gömdüğü yerden çıkardı ve nerdeyse onu öldürecekti. Benim Şifa'ma rağmen perişan haldeydi. Onu bir kez daha bütün kılmak için çok şey gerekecek. Ama, başka sebepten olmasa bile ne sakladığını öğrenmek için o çabayı göstereceğim. Çerçilik işini nerede yaptığına dayanılarak seçilmiş. Hayır," dedi hızla, diğerleri kıpırdandığı zaman, *yalnızca İki Nehir yüzünden değil, o sırada değil. Yalanların Babası aradığı şeyi nerede bulacağını kabaca biliyormuş, ama Tar Valon'daki bizlerden daha fazla değil.*

"Fain, Karanlık Varlık'ın köpeği olduğunu söyledi ve bir açıdan haklı. Yalanların Babası Fain'i ava koşmuş, ama ilk önce avı sürdürebilmesi için onu değiştirmiş. Fain o değişiklik için yapılan şeyleri hatırlamaktan

korkuyor; sahibinden korktuğu kadar, yapılan o şeyler yüzünden nefret ediyor. Böylece Fain koklayarak Baerlon çevresindeki köyleri dolaşmaya başlamış, ta Puslu Dağlar'a kadar. Taren boyunca yolculuk etmiş ve sonunda İki Nehir'e gelmiş."

"Üç bahar önce mi?" dedi Perrin yavaşça. "O baharı hatırlıyorum. Fain her zamankinden geç geldi, ama tuhaf olan uzun kalmasıydı. Tam bir hafta boş boş oturdu, Badeçay Hanı'ndaki odaya harcadığı para için diş gıcırdatıp durdu. Fain parasını sever."

"Şimdi hatırlıyorum," dedi Mat. "Herkes hasta olup olmadığını, yoksa köydeki kadınlardan birine âşık mı olduğunu merak etmeye başlamıştı. Onlardan birisinin, bir çerçiyle evleneceğinden değil tabii, gezginlerden biriyle evlenmek bile daha iyiydi." Egwene ona kaşlarını kaldırdı ve delikanlı sustu.

"Bundan sonra Fain yine Shayol Ghul'e götürüldü ve zihni damıtıldı." Aes Sedai'nin sesindeki bir şey Rand'ın midesini burktu; yüzünü buruşturmasından daha çok şey anlatıyordu. "Onun... algıladıkları... yoğunlaştırıldı ve geri beslendi. Bir sonraki yıl İki Nehir'e geldiğinde hedeflerini daha açıkça seçebildi. Gerçekten de, Karanlık Varlık'ın beklediğinden daha açıkça. Fain aradığı kişinin Emond Meydanı'ndaki üç delikanlıdan biri olduğunu biliyordu."

Perrin homurdandı ve Mat alçak, tekdüze bir sesle küfretmeye başladı ve Nynaeve'in dik bakışları bile onu susturamadı. Agelmar onlara merakla bakıyordu. Rand yalnızca hafifçe ürperdiğini hissetti ve buna hayret etti. Karanlık Varlık üç sene boyunca onu avlamıştı... üçünü avlamıştı. Rand bunun dişlerini takırdatması gerektiğinden emindi.

Moiraine, Mat'in sözünü kesmesine izin vermedi. Onun küfürlerinin üzerinden duyuracak kadar sesini yükseltti. "Fain Lugard'a döndüğü zaman Ba'alzamon ona rüyasında geldi. Fain kendini alçalttı, yarısını duysanız sağır olacağınız ayinler gerçekleştirdi ve kendini Karanlık Varlık'a daha sıkı bağladı. Rüyalarda yapılanlar uyanıkken yapılanlardan daha tehlikeli olabilir." Rand keskin, uyarıcı bakış üzerine kıpırdandı, ama kadın durmadı. "Ba'alzamon zaferden sonra büyük ödüller, krallıklar üzerinde güç vaat etti ve Emond Meydanı'na döndüğü zaman bulduğu üç kişiyi işaretlemesini

söyledi. Bir Yarı-insan orada olacaktı, Trolloclarla bekleyecekti. Artık Trollocların İki Nehir'e nasıl geldiğini biliyoruz. Manetheren'de bir Ogier koruluğu ve bir Yolkapısı olmalı."

"Tar Valon'dakinden sonra en güzeli," dedi Loial. Herkes kadar dikkatli dinliyordu. "Manetheren Ogierler tarafından sevgiyle hatırlanır." Agelmar dudaklarıyla ismi sessizce oluşturdu, kaşları şaşkınlık içinde kalktı. *Manetheren.*

"Lord Agelmar," dedi Moiraine, "sana Mafal Dadaranell'in Yolkapısı'nı nasıl bulabileceğinizi anlatacağım. Önüne duvar örülmeli, bir nöbetçi konulmalı ve kimsenin yakına gelmesine izin vermemeli. Yarı-insanlar henüz tüm Yolları öğrenmediler, ama o Yolkapısı güneyde ve Fal Dara'dan yalnızca birkaç saat ötede."

Fal Dara Lordu transtan çıkıyormuş gibi silkelendi. "Güney mi? Barış! Buna hiç ihtiyacımız yok, Işık üzerimizde parlasın. Dediklerin yapılacak."

"Fain bizi Yollarda mı takip etti?" diye sordu Perrin. "Öyle yapmış olmalı."

Moiraine başını salladı. "Fain siz üçünüzü mezara kadar takip eder, çünkü etmek zorunda. Myrddraal Emond Meydanı'nda başarısız olunca peşimizdeki Trolloclarla beraber Fain'i de getirdi. Soluk Fain'in at sürmesine izin vermedi; adam İki Nehir'deki en iyi atı alması ve grubun başında at sürmesi gerektiğini düşünürken, Myrddraal onu Trolloclarla koşmaya zorladı. Bacakları tutmaz olunca Trolloclar onu taşıyordu. Trolloclar anlayabileceği şekilde konuşuyor, işi bittiği zaman onu nasıl pişireceklerini tartışıyorlardı. Fain Taren'a ulaşmadan önce Karanlık Varlık'ın aleyhine döndüğünü iddia ediyor. Ama bazen vaat edilen şeyler için hissettiği açgözlülük yüzeye çıkıyor.

"Biz Taren'da kaçtıktan sonra Myrddraal, Trollocları Puslu Dağlar'daki en yakın Yolkapısına götürmüş ve Fain'i yalnız devam etmesi için bırakmış. Fain o zaman özgür kaldığını sanmış, ama Baerlon'a ulaşamadan bir başka Soluk onu bulmuş ve hiç iyi davranmamış. O gece, başarısızlığın bedelini hatırlaması için Fain'i bir Trolloc tenceresinde iki büklüm uyumaya zorlamış. O Soluk Shadar Logoth'a ulaşana kadar kullanmış Fain'i. O sırada

Fain özgürlük için annesini satmaya hazırmış, ama Karanlık Varlık asla sahip olduğu birini gönüllü olarak salıvermez.

"Orada benim yaptığım şey, yani izlerimizin ve kokumuzun imgesini dağlara doğru göndermem Myrddraal'i kandırmış, ama Fain'i kandıramamış. Yarı-insanlar ona inanmamış; onu bağlayıp arkalarından çekmişler. Ancak, ne kadar hızlı giderlerse gitsinler bizim hep önde olmamız, ona inanmaya başlamalarına sebep olmuş. Dördü, Shadar Logoth'a dönmüş. Fain, Myrddraalleri bizzat Ba'alzamon'un sürdüğünü söyledi."

Agelmar, tiksinti içinde başını iki yana salladı. "Karanlık Varlık mı? Pöh! Adam ya yalan söylüyor, ya da deli. Yürekbelası serbest kalmışsa, şimdiye kadar hepimiz ölmüş olurduk. Ya da daha kötüsü."

"Fain gerçekleri gördüğü şekliyle anlattı," dedi Moiraine. "Bana yalan söyleyemezdi, ama çok şeyi sakladı. Sözleri. Ba'alzamon titreşen bir mum alevi gibi görünüyordu, yok oluyor, tekrar ortaya çıkıyordu ve asla aynı yerde iki kez belirmiyordu. Gözleri, Myrddraalleri kavuruyordu, ağzındaki alevler bizi kamçılıyordu.'"

"Bir şey," dedi Lan, "dört Soluk'u gitmeye korktukları bir yere sürdü Karanlık Varlık'ın gazabı kadar korktukları bir yere."

Agelmar tekmelenmiş gibi homurdandı; rahatsız görünüyordu.

"Shadar Logoth'da kötülüğün karşısına kötülük çıktı," diye devam etti Moiraine, "kötülük iğrençlikle savaştı. Fain bundan bahsederken dişleri takırdıyor, devamlı sızlanıyordu. Çok Trolloc öldü, Mashadar ve başka şeyler tarafından yok edildiler. Aralarında Fain'in tasmasını tutan Trolloc vardı. Fain şehirden, Shayol Ghul'deki Kıyamet Çukuruymuşçasına kaçtı.

"Fain sonunda serbest kaldığına inanıyordu. Ba'alzamon onu bir daha bulamasın diye, gerekirse dünyanın sonuna kaçmayı planlıyordu. Sizi avlama dürtüsü azalmayınca nasıl dehşete düştüğünü hayal edebilirsiniz. Azalmak yerine her geçen gün güçlendi, keskinleşti. Sizin peşinizden gelirken buldukları dışında yemek yiyemiyordu -koşarken yakaladığı böcekler ve kertenkeleler, gecenin karanlığında çöp yığınlarından kazıp çıkardığı artıklar ne de bitkinlikten boş bir çuval gibi yere yığılana kadar

durabiliyordu. Ve ayağa kalkacak güç bulur bulmaz, kendisini devam etmek zorunda hissediyordu. Caemlyn'e ulaştığı zaman bir buçuk kilometre ötede olmasına rağmen avını hissedebiliyordu. Burada, aşağıdaki hücrelerde bazen ne yaptığını fark etmeden başını yukarı kaldırıyordu. Bu odanın olduğu yere bakıyordu."

Rand aniden kürek kemiklerinin arasının kaşındığını hissetti; aradaki duvarların içinden Fain'in gözlerini üzerinde hissedebiliyordu sanki. Aes Sedai onun huzursuz omuz silkmesini fark etti, ama durmadan devam etti.

"Fain, Caemlyn'e ulaştığı zaman yarı deliyse, aradıklarının yalnızca iki tanesinin orada olduğunu fark edince daha da kötü oldu. Hepinizi bulmak zorunda hissediyordu, ama elinden var olan iki kişiyi takip etmekten fazlası gelmiyordu. Caemlyn'deki Yolkapısı açıldığı zaman çığlık attığını söyledi. Bunu nasıl yapacağı aklının içindeymiş; nasıl geldiğini bilmiyor; elleri kendiliklerinden hareket etmiş, durmaya çalıştığı zaman Ba'alzamon'un ateşleri ile yanmış. Gürültünün kaynağını araştırmak için gelen dükkan sahibini öldürmüş. Yapmak zorunda olduğu için değil, onun ayakları onu kaçınılmaz bir şekilde Yollara taşırken adamın özgürce mahzeninden çıkabileceği gerçeğini kıskandığı için."

"Demek bizi takip ettiğini hissettiğin kişi Fain'di," dedi Egwene. Lan başını salladı. "Kara Rüzgâr'dan nasıl kaçmış?" Sesi titriyordu; susup yutkundu. "Yolkapısında tam arkamızdaydı."

"Hem kurtulabilmiş, hem kurtulamamış," dedi Moiraine. "Kara Rüzgâr onu yakalamış, sesleri anladığını iddia etti. Bazıları onu benzerleri olarak selamlamış; başkaları ondan korkmuş. Rüzgâr, Fain'i sarar sarmaz uzaklaşmış."

"Işık bizi korusun." Loial'ın fısıltısı dev bir yabanarısı gibi gürledi.

"Öyle olması için dua edin," dedi Moiraine "Henüz Padan Fain hakkında öğrenmem gereken çok şey var. Kötülük onda, başka insanlarda olduğundan çok daha derinlere gidiyor ve çok daha güçlü. Karanlık Varlık ona yaptıklarını yaparken adamda izini bırakmış olabilir. Hatta belki bilmeden niyetlerinin izini de. Dünyanın Gözü'nden bahsettiğim zaman Fain ağzını kapattı, ama o sessizliğin içinde bile hissettim. Keşke biraz daha zamanım olsaydı. Ama bekleyemeyiz."

"Bu adam bir şey biliyorsa," dedi Agelmar. "Ben ondan öğrenebilirim." Yüzünde Karanlıkdostları için merhamet yoktu; sesi Fain'e acıma vaat etmiyordu. "Afet'te yüz yüze geleceğiniz şeylerin bir kısmını bile öğrenebilirseniz, fazladan bir gün harcamaya değer. Düşmanın niyeti bilinmediği için kaybedilen savaşlar oldu."

Moiraine içini çekti ve hüzünle başını iki yana salladı. "Lordum, Afet'le yüzleşmeden önce bir gecelik uykuya ihtiyacımız olmasaydı, karanlıkta Trolloclarla karşı karşıya gelme riskini göze alarak hemen yola çıkardım. Fain'den öğrendiklerimi düşün. Üç yıl önce Fain'e dokunabilmek için Karanlık Varlık onu Shayol Ghul'e getirtmek zorunda kaldı. Hem de Fain iliklerine dek Karanlıkdostu olduğu halde. Bir yıl önce, Karanlık Varlık Karanlıkdostu Fain'e düşlerinde emir verebiliyordu. Bu yıl Işık'ta yaşayanların rüyalarına girebiliyor ve zorlukla da olsa Shadar Logoth'da görülebiliyor. Kendi bedeninde değil, elbette, ama Karanlık Adam'ın bir yansıması bile, titreyen ve tutunamayan bir yansıma bile dünya için bütün Trolloc sürülerinden daha ölümcüldür. Shayol Ghul'deki mühürler zayıflıyor, Lord Agelmar. Zaman yok."

Agelmar başını kabullenerek eğdi, ama yine kaldırdığı zaman ağzı inatla gerilmişti. "Aes Sedai, mızrakları Tarwin Geçidi'ne götürdüğüm zaman dikkat çekici bir çatışmadan, gerçek savaşın eteklerinde bir kargaşadan fazla bir şey yaratamayacağımı biliyorum. Görev, Desen kadar büyük bir kuvvetle, insanı gitmesi gereken yere götürür ve ikisi de yapacağımız şeyin görkemli olacağını vaadetmez. Ama sen savaşını kaybedersen bizim mücadelemiz, kazansak bile, faydasız olacak. Grubunuzun küçük olması gerektiğini söylüyorsun, tamam, güzel, ama yalvarırım kazanmanız için her çabayı göster. Bu genç adamları burada bırak, Aes Sedai. Onların yerine kafalarında ihtişam olmayan üç adam bulabileceğime yemin ederim. Afet'te Lan kadar faydalı olacak kılıç ustaları. Bırak Geçit'e muzaffer olmanız için elimden geleni yaptığımı bilerek gideyim."

"Onlardan başka kimseyi götüremem, Lord Agelmar," dedi Moiraine nazikçe. "Dünyanın Gözü'nde savaşı onlar verecek."

Agelmar'ın ağzı açık kaldı. Rand, Mat ve Perrin'e bakakaldı. Fal Dara Lordu aniden bir adım geriledi, eli bilinçsizce, kalenin içinde asla takmadığı kılıcı arandı. "Onlar... Sen Kızıl Ajah değilsin, Moiraine Sedai, ama

kuşkusuz sen bile..." Aniden tıraşlı kafasında ter damlaları parlamaya başladı.

"Onlar ta'veren," dedi Moiraine yatıştırırcasına. "Desen onların çevresinde dokunuyor. Karanlık Varlık şimdiye dek birkaç kez onları öldürmeye çalıştı. Aynı yerde bulunan üç ta'veren çevrelerindeki yaşamı, bir burgacın bir saman çöpünün yolunu değiştireceği gibi değiştirir. Yer, Dünyanın Gözü olduğunda, Desen Yalanların Babası'nı bile içine örebilir ve onu bir kez daha zararsız kılabilir."

Agelmar kılıcını bulmaya çalışmaktan vazgeçti, ama hâlâ Rand ve diğerlerine kuşkuyla bakıyordu. "Moiraine Sedai, öyle olduklarını söylüyorsan öyledirler, ama ben göremiyorum. Köylüler. Emin misin, Aes Sedai?"

"Eski kan," dedi Moiraine, "bin kere bin çaya bölünen bir ırmak gibidir, ama bazen çaylar birleşip yeni bir ırmak oluşturur. Manetheren'in eski kanı bu genç adamların hemen hemen hepsinde hâlâ güçlü ve saf. Manetheren kanının gücünden kuşku mu duyuyorsun, Lord Agelmar?"

Rand yan yan Aes Sedai'ye baktı. Hemen hemen hepsi. Nynaeve'e bir bakış fırlattı; genç kadın dönüp izlemeye başlamıştı, ama hâlâ Lan'e bakmaktan kaçınıyordu. Rand Hikmet ile göz göze geldi. Kadın başını iki yana salladı; Aes Sedai'ye Rand'ın İki Nehirli olmadığını söylememişti. *Moiraine neleri biliyor?*

"Manetheren," dedi Agelmar yavaşça, başını sallayarak. "O kandan kuşku duymam." Sonra daha hızlıca, "Çark garip zamanlar getiriyor. Köylü çocuklar Manetheren'in onurunu Afet'e götürüyor, ama Karanlık Varlık'a ezici bir darbe indirilecekse, bunu ancak Manetheren kanı yapabilir. Dilediğin gibi olacak, Aes Sedai." dedi.

"O zaman odalarımıza gidelim," dedi Moiraine. "Gün doğumu ile yola çıkmalıyız, çünkü zaman daralıyor. Genç adamlar bana yakın uyumalı. Savaştan önce kalan zaman çok az, Karanlık Varlık'ın onlara yine saldırmasına izin veremeyiz. Çok az."

Rand kadının gözlerini üzerinde hissetti. Onu ve arkadaşlarını inceliyor, güçlerini tartıyordu. Ürperdi. *Çok az.*

48. BÖLÜM

Afet

Rüzgâr, Lan'in pelerinini kırbaçlıyor, zaman zaman güneş ışığı altında bile güç görülmesine sebep oluyordu. Ingtar ve Lord Agelmar'ın bir Trolloc saldırısı ile karşılaşma olasılığına karşılık gönderdiği yüz mızrak zırhları, kırmızı flamaları, çeliklere bürünmüş atları ile, Ingtar'ın Gri Baykuş sancağının arkasında iki sıralı, görkemli bir alay oluşturuyorlardı. Neredeyse Kraliçenin Askerleri kadar görkemliydiler, ama Rand'ın gözleri ileride gördüğü kulelerin üzerindeydi. Zaten tüm sabahı Shienarlı mızraklarını izleyerek geçirmişti.

Her kule, bir tepenin üzerinde, komşusundan sekiz yüz metre uzakta, yüksek ve sağlam duruyordu. Doğuda, batıda ve daha ötede başkaları yükseliyordu. Her taş, kulenin çevresinde geniş, duvarlı bir rampa sarmallar çizerek, mazgallı tepesinden yarım boy aşağıdaki ağır kapılara ulaşana kadar yükseliyordu. Garnizondan saldırı için çıkan askerler yere ulaşana kadar duvar tarafından korunurdu, ama kapıya ulaşmaya çalışan düşmanlar yukarıdaki siperlerin üzerinde hazır bekleyen büyük kazanlardan sıcak yağ, ok ve taş yağmuru altında tırmanmak zorunda kalırdı. Güneşten çevrilmiş geniş, çelik bir ayna, kulelerin tepesinde, güneş parlamazken işaret ateşlerinin yakıldığı yüksek demir kapların altında parıldıyordu. İşaret Sınır'ın berisindeki diğer kulelere, onlardan da diğerlerine çakardı ve

böylece içerideki kalelere aktarılır, saldırıya karşı koyacak mızraklar çağrılırdı. Normal zamanlar olsaydı, böyle olurdu.

En yakındaki iki kulede askerler yaklaşmalarını izliyordu. Her birinde yalnızca birkaç adam vardı, merakla mazgalların arasından bakıyorlardı. En iyi zamanlarda, kuleler ancak kendini savunacak kadar asker barındırırdı, hayatta kalmak için güçlü kollardan çok taş duvarlara güvenirdi, ama şimdi yokluğuna tahammül edilebilecek her adam, hatta daha fazlası Tarwin Geçidi'ne gidiyordu. Mızraklar Geçit'i tutmayı başaramazsa, kulelerin düşmesinin bir önemi olmayacaktı.

Rand kulelerin arasından at sürerlerken ürperdi. Sanki daha soğuk havadan bir perdeyi aşmıştı. Burası Sınır'dı. Ötedeki arazi, Shienar'dan farklı görünmüyordu, ama orada bir yerde, yapraksız ağaçların ötesinde Afet uzanıyordu.

Ingtar, kulelerin görüş alanındaki düz, taş bir direğe gelince mızrakları durdurmak için çelik yumruğunu kaldırdı. Bu, Shienar ile bir zamanlar Malkier olan yeri ayıran sınır işareti idi. "Affınıza sığınırım, Aes Sedai. Affına sığınırım, Dai Shan. Affına sığınırım, İnşa Eden. Lord Agelmar daha ileri gitmememi emretti." Bu konuda mutsuz gibiydi, genel olarak hayat hakkında hoşnutsuz görünüyordu.

"Lord Agelmar ve ben böyle planlamıştık," dedi Moiraine.

Ingtar ekşi ekşi homurdandı. "Affınıza sığınırım, Aes Sedai," diye özür diledi, ama sesi bunu gerçekten kastetmiş gibi çıkmıyordu. "Buraya kadar size eşlik etmek savaş bitmeden Geçit'e ulaşmamı engelleyecek. Diğerleri ile direnme şansından mahrum kaldım ve aynı zamanda sınır işaretinden bir adım öteye gitmemem emredildi. Sanki daha önce Afet'e hiç gitmemişim gibi. Ve Lord Agelmar bana neden olduğunu söylemeyi reddetti." Yüz zırhının parmaklıklarının ardında gözleri *'neden'* sözcüğünü Aes Sedai'ye yönelttiği bir soruya dönüştürdü. Rand ve diğerlerine küçümseme ile bakıyordu; Afet'e giderken Lan'e eşlik edeceklerini öğrenmişti.

"Benim yerimi alabilir," diye mırıldandı Mat Rand'a. Lan ikisine de keskin bir bakış fırlattı. Mat yüzü kızararak gözlerini yere indirdi.

"Her birimizin Desen'de kendi rolü var, Ingtar," dedi Moiraine kararlılıkla. "Buradan sonra kendimizinkini yalnız dokumalıyız."

Ingtar'ın eğilişi, zırhının gerektirdiğinden daha katıydı. "Dilediğiniz gibi olsun, Aes Sedai. Artık sizi bırakmalı, Tarwin Geçidi'ne ulaşmak için elimden geldiğince hızlı at sürmeliyim. En azından orada Trolloclarla karşı karşıya gelmeye... izin alabilirim."

"Gerçekten o kadar hevesli misin?" diye sordu Nynaeve. "Trolloclarla savaşmaya?"

Ingtar ona şaşkın şaşkın baktı, sonra Muhafız açıklayabilirmiş gibi bakışlarını Lan'e çevirdi. "Benim yaptığım şey bu, hanımefendi," dedi yavaşça. "Burada olmamın sebebi bu." Zırhlı elini, avucunu Muhafız'a açarak Lan'e uzattı. "Suravye ninto manshima taishite, Dai Shan. Barış, kılıcını himaye etsin." Ingtar atının başını çevirerek sancaktarı ve yüz mızrağı ile doğuya at sürdü. Yürüyüş hızında, ama istikrarlı bir tempoyla ilerliyorlardı Zırhlı atlarının önlerindeki uzak mesafeyi aşmalarını sağlayacak bir hızda.

"Ne tuhaf bir şey söyledi," dedi Egwene. "Barış sözcüğünü neden bu şekilde kullanıyorlar?"

"Bir şeyi düşlerin dışında tanımamışsan," diye yanıt verdi Lan, Mandarb'ı topuklayarak, "senin için tılsım gibi bir şey olur."

Rand, Muhafız'ı takip ederek sınır işaretini geçti, sonra eyerinde arkasına dönüp Ingtar ile mızrakların çıplak ağaçların arkasında gözden kaybolmasını, sınır işaretinin, tepedeki kulelerin tepelerinin yok olmalarını izledi. Kısa süre sonra yalnız kalmışlar, ormanın yapraksız örtüsü altında kuzeye at sürüyorlardı. Rand dikkatli bir sessizliğe gömüldü ve bu sefer Mat'in bile söyleyecek bir şeyi yoktu.

O sabah Fal Dara kapıları şafakla açılmıştı. Askerleri gibi zırh ve miğfer giymiş Lord Agelmar Kara Şahin ve Üç Tilki sancakları ile Doğu Kapısı'ndan çıkmış, ağaçların üzerinde ince bir şerit gibi görünen güneşe doğru at sürmüştü. Alay atlı davulcuların vurduğu tempo ile kıvrılan çelikten bir yılan gibi, dörderli sıralar halinde kasabadan çıkmış, daha kuyruğu Fal Dara kalesini terk etmeden başında at süren Agelmar ormanda

gözden kaybolmuştu. Sokaklarda onlara hızlı bir yolculuk dileyen tezahüratlar yoktu, yalnızca kendi davulları ve rüzgârda savrulan flamaları vardı, ama gözleri yükselen güneşe kararlılıkla dikilmişti. Doğuda Fal Moran'dan gelen, Kral Easar ve yanındaki oğullarının peşinde yürüyen bir çelik yılan, Doğu Bataklıklarını tutan ve Dünyanın Omurgası'nda nöbet tutan Ankor Dail'den bir başka çelik yılan ile buluşacaktı; ve Mor Shienar'dan, Fal Sion'dan, Camron Caan'dan, Shienar'daki küçük büyük başka kalelerden gelenlerle. Onlar da iri yılana katılarak kuzeye, Tarwin Geçidi'ne dönecekti. Aynı anda Fal Moran'a giden yola açılan Kral Kapısı'nda bir başka çıkış başlamıştı. Yük ve yolcu arabaları, atlı ve yaya insanlar, sürülerini güdenler, sırtlarında çocuklarını taşıyanlar, yüzleri sabah gölgeleri gibi asık olanlar. Evlerini, belki de sonsuza dek terk ediyor olmak ayaklarını ağırlaştırıyordu, ama yaklaşmakta olana karşı duydukları korku onları mahmuzluyordu. Sonuç olarak bir hızlanıyor, bir ayak sürüyorlardı, sonra on adım koşuyorlar, sonra bir kez daha gerileyip tozların içinde yavaş yavaş yürüyorlardı. Birkaçı kasabanın dışında durup, ormana doğru kıvrılan, zırhlı asker sıralarını izledi. Gözlerinde umut çiçek açtı, dualar mırıldandılar, askerler için, kendileri için dualar, sonra yine güneye dönüp tozlara bata çıka yürümeye başladılar.

En küçük alay, Malkier Kapısı'ndan çıktı. Geride çok az insan kalmıştı, askerler ve karıları ölmüş, yetişkin çocukları yavaş yavaş güneye ilerleyen birkaç yaşlı adam. Tarwin Geçidi'nde ne olursa olsun Fal Dara'nın savunulmadan düşmemesi için kalan son bir avuç insan. Ingtar'ın Gri Baykuş'u yol gösteriyordu, ama onları kuzeye götüren Moiraine idi. Bu en önemli alaydı ve en çaresizi.

Sınırtaşını geçtikten sonra, en az bir saat boyunca arazide ve ormanda bir değişiklik gözlemediler. Muhafız hızlı bir tempo tutturmuştu, atların koruyabileceği en hızlı tempo, ama Rand Afet'e ne zaman ulaşacaklarını merak edip duruyordu. Tepeler biraz daha yükseldi, ama ağaçlar, sarmaşıklar ve çalılar Shienar'da gördüğü gri ve yapraksız bitkilerden farklı değildi. Sıcakladığını hissetti, pelerinini eyer topuzuna asmasına yetecek kadar sıcak.

"Bu tüm sene gördüğüm en iyi hava," dedi Egwene, pelerinini çıkararak.

Nynaeve rüzgârı dinlermiş gibi kaşlarını çatarak başını iki yana salladı. "Doğru gelmiyor."

Rand onaylayarak başını salladı. O da hissedebiliyordu, ama tam olarak ne hissettiğini açıklayamıyordu. Yanlışlık bu sene dört duvarın dışında hissettiği ilk sıcaklığın ötesine gidiyordu; bu kadar kuzeyde bu kadar sıcak olmaması gerektiği gerçeğinden öteye gidiyordu. Afet yüzünden olmalıydı, ama arazi aynıydı.

Güneş yükseğe tırmandı. Bulutsuz gökyüzüne rağmen fazla sıcaklık vermeyen *kırmızı bir top.* Rand bir süre sonra ceketinin düğmelerini açtı. Yüzünden aşağı ter süzülüyordu.

Yalnız değildi. Mat ceketini çıkararak, yakutlu altın hançerini açık açık teşhir etti ve yüzünü atkısının ucu ile sildi. Gözlerini kırpıştırarak atkıyı dar bir bant halinde gözlerinin üzerinde başına sardı. Nynaeve ve Egwene yelpazelenmeye başladılar; solmuş gibi kamburlarını çıkarmışlardı. Loial yüksek yakalı tuniğinin ve gömleğinin düğmelerini boydan boya açtı; Ogier'in göğsünün ortasında, kürk kadar gür, dar bir kıl şeridi vardı. Herkese özürler diledi.

"Beni affetmelisiniz. Shangtai Yurdu dağlardadır ve havası serindir." İri burun delikleri açılarak her an ısınan havayı içine çekti. "Bu sıcaklıktan ve nemden hoşlanmıyorum."

Rand havanın gerçekten de nemli olduğunu fark etti. İki Nehir'de, yaz ortasında Mire'ın verdiği hissi veriyordu. O bataklıkta her nefes sıcak suyla sırılsıklam olmuş yün bir battaniye gibi gelirdi. Burada bataklık yoktu - yalnızca birkaç gölcük ve çay, Su Korusu'na alışık biri için sızıntı sayılabilirdi- ama havası Mire'daki gibiydi. Yalnızca ceketi hâlâ üzerinde olan Perrin rahat nefes alabiliyordu. Perrin ve Muhafız.

Artık her daim yeşil olmayan ağaçların üzerinde bile birkaç yaprak vardı. Rand bir dala dokunmak için uzandı, ama eli yapraklara dokunmadan durdu. Yeni çıkan yaprakların kırmızısının üzerinde hastalıklı sarı ve siyah lekeler vardı.

"Size hiçbir şeye dokunmamanızı söylemiştim." Muhafız'ın sesi düzdü. Ne sıcağın, ne soğuğun üzerinde bir etkisi olamazmış gibi, renkleri kayan

pelerini hâlâ üzerindeydi; köşeli yüzü neredeyse Mandarb'ın sırtında süzülüyor gibi görünüyordu. "Afet'te, çiçekler öldürebilir, yapraklar sakat bırakabilir. Yaprakların en yoğun olduğu yerde saklanmayı seven *Sopa* denen bir şey vardır. İsmi gibi görünür, birisinin ona dokunmasını bekler. Dokunduğu zaman ısırır. Zehirli değildir. Salgıladığı sıvı avını Sopa için sindirmeye başlar. Sizi kurtaracak tek şey ışınları kolu ya da bacağı kesmektir. Ama Sopa ona dokunmadığınız sürece ısırmaz. Ama Afet'te başka şeyler ısırabilir.

Rand yapraklara dokunmadan elini hızla çekti ve pantolonuna sildi.

"O zaman Afet'teyiz, öyle mi?" dedi Perrin. Tuhaf bir şekilde, sesi korkmuş çıkmıyordu.

"Kıyısındayız," dedi Lan sertçe. Aygırı ilerlemeye devam ederken omzunun üzerinden konuştu. "Asıl Afet hâlâ önümüzde. Afet'te, sesle avlanan şeyler vardır ve bazıları bu kadar güneye gelmiş olabilir. Bazen Kıyamet Dağları'nı aşarlar. Sopalardan daha kötüdürler. Hayatta kalmak istiyorsanız sessiz olun ve bana ayak uydurun." Yanıt beklemeden hızla ilerlemeye devam etti.

Her geçen kilometre, Afet'teki yozlaşma daha gözle görülür oldu. Ağaçları kaplayan yapraklar gürdü, ama hepsinin üzerinde sarı ve siyah lekeler, zehirlenen kan gibi parlak kırmızı çizgiler vardı. Her yaprak, her sarmaşık şişmiş, bir dokunuş ile patlayacak gibi görünüyordu. Ağaçların ve otların üzerinde, bahar taklidi gibi çiçekler asılıydı, hastalıklı bir şekilde solgun ve etliydiler, Rand izlerken çürüyor gibi görünen mumsu şeylerdi. Burnundan nefes aldığı zaman ağır ve yoğun, tatlı çürüme kokusu öğürmesine sebep oluyordu. Havanın tadı bozuk et gibiydi. Atların toynakları yerde açılan çürük-olgun şeyleri eziyordu.

Mat eyerinde eğildi ve midesini boşalttı. Rand boşluğu aradı, ama boğazına tırmanıp duran safraya karşı sakin kalmanın pek az faydası oluyordu. Midesi boş ya da değil, bir buçuk kilometre sonra Mat bir şey çıkaramadan yine öğürdü, sonra yine. Egwene de kusmak ister gibi görünüyor, durmaksızın yutkunuyordu. Nynaeve'in yüzü beyaz bir kararlılık maskesiydi, çenesini sıkmış, gözlerini Moiraine'in sırtına dikmişti. Aes Sedai midesinin bulandığını itiraf etmedikçe Hikmet de etmeyecekti, ama

Rand genç kadının çok beklemek zorunda kalacağını sanmıyordu. Moiraine'in gözleri kısılmış, dudakları solmuştu.

Sıcaklık ve neme rağmen Loial ağzına ve burnuna bir atkı örttü. Rand ile göz göze geldiğinde, Ogier'in gözlerindeki öfke ve tiksinti açıktı. Sesi yün ile boğularak "Duymuştum..." diye başladı, sonra susup yüzünü buruşturarak boğazını temizledi. "Pöf! Tadı... Pöf! Afet'i hem duydum, hem okudum, ama hiçbiri bunu tasvir edememiş..." El hareketi kokuyu ve mide bulandırıcı bitkileri içine aldı. "Karanlık Varlık'ın bile ağaçlara bunu yapabilmiş olması! Pöf!"

Elbette Muhafız etkilenmemişti, en azından Rand'ın görebildiği kadarıyla, ama Perrin'in de etkilenmemiş olması onu şaşırtmıştı. Ya da daha doğrusu, diğerlerini etkilediği şekilde etkilememişti. İri delikanlı içinde at sürdükleri iğrenç ormana bir düşmana ya da düşmanın sancağına bakar gibi bakıyordu. Ne yaptığının farkında değilmiş gibi kemerindeki baltayı okşuyor, kendi kendine mırıldanıyor, Rand'ın ensesindeki tüyleri diken diken edecek şekilde yarı hırlıyordu. Gün ışığı altında bile gözleri vahşetle, altın rengi ışıldıyordu.

Kanlı güneş ufka doğru alçalırken sıcaklık azalmadı. Kuzeyde, uzakta dağlar, Puslu Dağlar'dan da yüksek, gökyüzünün önünden siyah siyah uzanıyordu. Bazen keskin zirvelerden gelen buz gibi bir rüzgâr onlara ulaşmayı başarıyordu. Sıcak nem dağ soğuğunun çoğunu emiyordu, ama kalan, bir anlığına da olsa yerini aldığı bunaltıcılıkla karşılaştırıldığında kış soğuğu idi. Rand'ın yüzündeki ter damlaları sanki hızla buz kesiyordu; rüzgâr dindiği zaman damlalar yine eriyor, yanaklarından aşağı öfkeli çizgiler oluşturarak akıyor, yoğun sıcak öncekinden de kötü geri dönüyordu. Rüzgâr onları çevreler çevrelemez boğuculuğu süpürüp götürüyordu, ama Rand'ın elinden gelse, rüzgâr olmadan yapabilirdi. Gelen soğuk, mezar soğukluğu gibiydi, üzerinde yeni açılan eski bir mezarın tozlu küflülüğünü taşıyordu.

"Gece çökmeden dağlara ulaşamayız," dedi Lan, "ve yalnız bir Muhafız için bile, geceleyin ilerlemek tehlikelidir."

"Fazla uzakta olmayan bir yer var," dedi Moiraine. "Orada kamp kurmak bizim için iyi bir alamet olacak."

Muhafız ona ifadesiz bir bakış fırlattı, sonra gönülsüzce başını salladı. "Evet. Bir yerde kamp kurmalıyız. Orası olsa da olur."

"Ben bulduğumda Dünyanın Gözü yüksek geçitlerin ötesindeydi," dedi Moiraine. "Kıyamet Dağları'nı gün ışığında, öğle vakti, Karanlık Varlık'ın bu dünyadaki güçleri zayıfken geçmek daha iyi."

"Göz hep aynı yerde olmazmış gibi konuşuyorsun." Egwene Aes Sedai'ye hitap etmişti, ama yanıt veren Loial oldu.

"Onu aynı yerde bulan iki Ogier olmadı. Yeşil Adam ihtiyaç duyulduğu yerde bulunuyormuş gibi. Ama hep yüksek geçitlerin ötesinde olmuştur. O geçitler tehlikelidir ve Karanlık Varlık'ın yaratıkları ile doludur."

"Onlar hakkında endişelenmeye başlamadan önce geçitlere ulaşmamız gerek," dedi Lan. "Yarın gerçekten Afet'te olacağız."

Rand çevresindeki ormana baktı. Her yaprak, her çiçek hastaydı, her sarmaşık büyürken çürüyordu. Ürpermekten kendini alamadı. *Burası gerçekten Afet değilse, Afet ne?*

Lan batan güneşe döndü. Muhafız önceki hızda ilerlemeye başladı, ama omuzlarının duruşunda gönülsüzlük vardı.

Bir tepeye tırmandıklarında ve Muhafız dizginleri çektiğinde güneş, ağaç tepelerine dokunan donuk, *kırmızı bir top* olmuştu. Ötelerinde, batıda bir göller ağı uzanıyordu, suları eğik güneş ışıkları altında karanlık karanlık parlıyordu. Sayısız ipten oluşan bir kolyenin üzerindeki orta büyüklükte boncuklar gibiydiler. Uzakta, göller tarafından çevrelenen çentikli tepeler vardı, akşamın uzayan gölgeleri altında karanlık görünüyorlardı. Kısa bir an güneşin ışınları kırık tepelere vurdu ve Rand'ın nefesi kesildi. Bunlar tepe değildi. Yedi kulenin yıkık kalıntılarıydı. Diğerlerinin gördüğünden emin değildi; görüntü geldiği hızla kaybolmuştu. Muhafız atından iniyordu; yüzü bir taş gibi duygusuzdu.

"Aşağıda, göllerin yanında kamp kuramaz mıydık?" diye sordu Nynaeve, mendili ile yüzünü silerek. "Suyun yanında hava daha serin olmalı."

"Işık," dedi Mat, "İçlerinden birine kafamı sokmak isterdim. Bir daha asla çıkarmasam da olur."

Tam o sırada, en yakındaki gölün sularının içinde bir şey yuvarlandı, dev beden yüzeyin altında akarken karanlık sular fosforlandı. İnsan kalınlığında uzun bir şey dalgalar yaratarak yuvarlandı, yuvarlandı ve sonunda bir kuyruk en az beş kulaç yükselerek, alacakaranlığın içinde eşekarısının iğnesine benzer bir şey sergiledi. Kuyruk boyunca şişman dokunaçlar dev solucanlar gibi kıvranıyordu ve sayıları bir çıyanın ayakları kadar çoktu. Yavaşça yüzeyin altına kaydı ve yok oldu. Varlığını gösteren dalgalardan başka bir şey kalmadı geriye.

Rand ağzını kapattı ve Perrin ile bakıştı. Perrin'in sarı gözleri de kendi gözleri kadar inanmazlık doluydu. O büyüklükte bir gölde, o kadar iri bir şey yaşayamazdı. *Dokunaçların üzerindekiler el olamaz. Olamaz.*

"Bir daha düşününce," dedi Mat hafif bir sesle, "burada olmak bence iyi."

"Bu tepenin çevresine koruyucu büyüler yapacağım," dedi Moiraine. Çoktan Aldieb'den inmişti. "Gerçek bir engel bizim istemediğimiz dikkati, balın sinek çekmesi gibi çekerdi, ama Karanlık Varlık'ın yaratımlarından biri ya da Gölge'ye hizmet eden herhangi bir şey bir buçuk kilometre yakınımıza gelirse, anlayacağım."

"Engel olsa daha mutlu olurdum," dedi Mat, çizmeleri yere dokunurken, "diğer yandaki o... şeyi uzak tuttuğu sürece."

"Ah, sessiz ol, Mat," dedi Egwene sertçe. Aynı anda Nynaeve konuştu, "Sabah biz yola çıkarken bekliyor olsunlar diye mi? Sen gerçekten de aptalın birisin, Matrim Cauthon." İki kadın atlarından inerken Mat dik dik baktı, ama ağzını açmadı.

Bela'nın dizginlerini alırken Rand Perrin'e bakarak sırıttı. Bir an köydeymiş gibi hissetmişlerdi, Mat en söylenmeyecek şeyi söylemişti. Sonra Perrin'in yüzündeki gülümseme soldu; alacakaranlıkta gözleri, arkalarında sarı bir ışık varmış gibi gerçekten parlıyordu. Rand'ın gülümsemesi de kayboldu. *Hiç de köydeki gibi değil.*

Rand, Mat ve Perrin Lan'in atların eyerlerini çözmesine, sonra diğerleri kamp kurarken kösteklemesine yardım ettiler. Loial, Muhafız'ın minik ocağını kurarken kendi kendine mırıldanıyordu, ama kalın parmakları beceriyle hareket ediyordu. Egwene şişkin su tulumundan çaydanlığı

doldururken kendi kendine bir ezgi mırıldanıyordu. Rand artık Muhafız'ın bu kadar çok su tulumu getirmek konusunda ısrar etmesine şaşmıyordu.

Atının eyerini diğerlerinin yanına koyarak eyerin arkasından heybelerini ve battaniye rulosunu çözdü, döndü ve korku içinde kalakaldı. Ogier ve kadınlar yok olmuştu. Küçük ocak ve yük atının sırtından indirdikleri hasır sepetler de öyle. Tepenin zirvesi akşam gölgeleri dışında boştu.

Uyuşan eliyle kılıcını arandı, uzaktan Mat'in küfrünü işitti. Perrin baltasını çıkarmış, kıvırcık kafası tehlikeyi bulmak için dönüyordu.

"Koyun çobanları," diye mırıldandı Lan. Muhafız aldırışsızca tepede yürüdü ve üçüncü adımında o da yok oldu.

Rand vahşi gözlerle Mat ve Perrin ile bakıştı. Sonra hepsi Muhafız'ın yok olduğu yere fırladılar. Rand aniden kayarak durdu, Mat arkadan çarpınca bir adım daha attı. Egwene küçük ocağın üzerine çaydanlığı yerleştirirken bakışlarını kaldırdı. Nynaeve yaktığı ikinci lambanın şişesini yerleştiriyordu. Hepsi oradaydı, Moiraine bağdaş kurup oturmuş, Lan bir dirseğine dayanarak uzanmıştı, Loial çantasından bir kitap çıkarıyordu.

Rand ihtiyatla arkasına baktı. Yamaç eskiden olduğu gibiydi, gölgeli ağaçlar ve ötedeki göller karanlığa gömülüyordu. Arkaya adım atmaya korkuyordu, hepsinin tekrar kaybolmasından ve bu sefer bir daha ortaya çıkmamasından korkuyordu. Perrin dikkatle yanından dolaştı ve uzun bir nefes bıraktı.

Moiraine, üçünün ağızları açık, oracıkta durduklarını fark etti. Perrin utanmış görünüyordu, kimsenin fark etmeyeceğini düşünürmüş gibi baltasını kemerindeki geniş halkaya geçirdi. Kadının dudaklarına bir gülümseme dokundu. "Basit bir şey," dedi, "bir bükme, böylece bize bakan göz bizi değil çevreyi görür. Bu gece çevredeki gözlerin ışıklarımızı görmesine izin veremeyiz ve Afet karanlıkta oturulacak yer değildir."

"Moiraine Sedai, benim de yapabileceğimi söyledi." Egwene'in gözleri parlıyordu. "Şu anda Tek Güç'ten yeteri kadarını idare edebileceğimi söyledi."

"Eğitim olmadan olmaz, çocuğum," diye uyardı Moiraine. "Tek Güç ile ilgili en basit mesele bile eğitilmemiş olanlar ya da çevrelerindekiler için

tehlike yaratabilir." Perrin hıhladı. Egwene o kadar rahatsız olmuş görünüyordu ki, Rand kızın yeteneklerini sınamaya çoktan başlamış olup olmadığını merak etti.

Nynaeve lambayı yere bıraktı. Ocağın minik alevi ile birlikte bir çift lamba bol bol ışık veriyordu. "Tar Valon'a gittiğin zaman, Egwene," dedi dikkatle, "belki ben de seninle gelirim." Moiraine'e kendini savunurcasına baktı. "Yabancıların arasında tanıdık bir yüz görmek ona iyi gelecektir. Aes Sedailerden başka danışacak birine ihtiyacı olacaktır."

"Belki bu en iyisi olur, Hikmet," dedi Moiraine yalnızca.

Egwene bir kahkaha attı ve ellerini çırptı. "Ah, bu harika olacak. Sen de Rand. Sen de gelirsin, değil mi?" Rand ocağın öte yanında, kızın karşısına otururken durdu, sonra yavaşça yerleşti. Kızın gözlerinin daha önce hiç bu kadar iri, hiç bu kadar parlak ya da kendini içinde kaybedeceği göller gibi görünmediğini düşündü. Kızın yanaklarında kırmızı benekler oluştu. "Perrin, Mat, siz de gelirsiniz, değil mi? Hepimiz bir arada oluruz." Mat herhangi bir şeyi ifade edebilecek bir homurtu çıkardı, Perrin yalnızca omuzlarını silkti, ama kız bunları onay olarak kabul etti. "Görüyorsun, Rand. Hepimiz bir arada olacağız."

Işık, insan o gözlerde boğulabilir ve bunu yaparken mutlu olabilir. Utanarak boğazını temizledi. "Tar Valon'da koyun var mı? Benim tek bildiğim koyun gütmek ve tütün yetiştirmektir."

"İnanıyorum ki," dedi Moiraine, "sizin için Tar Valon'da yapacak şeyler bulabilirim. Hepiniz için. Belki koyun gütmek değil, ama ilgi çekici bulabileceğiniz şeyler."

"İşte," dedi Egwene konu kapanmış gibi. "Buldum. Aes Sedai olduğum zaman seni Muhafızım yapacağım. Muhafız olmak hoşuna giderdi, değil mi? Benim Muhafızım." Kızın sesi kendinden emin çıkıyordu, ama Rand, gözlerindeki soruyu gördü. Kız bir yanıt istiyordu, ona ihtiyacı vardı.

"Muhafızın olmak hoşuma gider," dedi Rand. *Kız ve sen birbiriniz için değilsiniz. Min bunu bana neden söyledi?*

Karanlık tüm ağırlığı ile çöktü ve herkes yorgundu. Loial, devrilip uyumaya hazırlanan ilk kişi oldu, ve diğerleri de onu takip etti. Kimse

yastık olarak kullanmak dışında battaniyelerini almamıştı. Moiraine lambaların gazının içine, Afet'in kokusunu tepeden uzaklaştıran bir şey koymuştu, ama sıcaklığı hiçbir şey azaltamıyordu. Ay; dalgalanan, titrek bir ışık veriyordu, ama gecenin sıcaklığına bakılırsa, güneş zirvesinde olabilirdi.

Aes Sedai bir kulaç ötesinde uzanmış, rüyalarını korurken bile, Rand için uyumak imkânsızdı. Onu uyanık tutan havanın yoğunluğu idi. Loial'ın yumuşak horultuları Perrin'inkileri boğan gök gürültüsü gibiydi, ama bitkinliğin diğerlerini altetmesini engellemedi. Muhafız hâlâ uyanıktı, kılıcını dizlerine uzatmış, geceyi izleyerek oturuyordu. Rand şaşkınlık içinde Nynaeve'in de uyanık olduğunu gördü.

Hikmet uzun süre sessizce Lan'i izledi, sonra bir kupaya çay doldurdu ve ona götürdü. Adam bir teşekkür mırıldanarak uzandığı zaman kupayı hemen bırakmadı. "Bir kral olacağını anlamalıydım," dedi sessizce. Gözlerini Muhafız'ın yüzüne dikmişti, ama sesi hafifçe titriyordu.

Lan de bakışlarına aynı şekilde karşılık verdi. Rand Muhafız'ın yüzünün yumuşadığını düşündü. "Ben kral değilim, Nynaeve. Yalnızca bir adamım. Bir çiftçinin tarlası kadar bile malı olmayan bir adam."

Nynaeve'in sesi titremeyi bıraktı. "Bazı kadınlar toprak ya da altın istemez. Yalnızca adamı ister."

"Ve ondan bu kadar az şeyi kabul etmesini isteyecek adam o kadına layık değildir. Sen olağanüstü bir kadınsın, gün doğumu kadar güzel, bir savaşçı kadar vahşisin. Sen dişi bir aslansın, Hikmet."

"Bir Hikmet nadiren evlenir." Durup, güç toplarmış gibi derin bir nefes aldı. "Ama Tar Valon'a gidersem, Hikmet'ten farklı bir şey olabilirim."

"Aes Sedailer de Hikmetler gibi nadiren evlenir. Parlaklığı ile onu solgun gösterecek bu kadar güçlü bir eşe pek az erkek tahammül edebilir."

"Bazı erkekler yeterince güçlüdür. Ben öyle birini tanıyorum." Kuşku duyulabilirmiş gibi, bakışları kimi kastettiğini açıkça ifade etti.

"Benim, kılıcımdan ve kazanamayacağım, ama mücadele etmeyi asla bırakamayacağım bir savaştan başka hiçbir şeyim yok."

"Sana buna aldırmadığımı söyledim. Işık, çoktan uygun görülenden çok konuşturdun beni. Sana sormama sebep olarak beni utandıracak mısın?"

"Seni asla utandırmam." Bir okşama gibi nazik ses tonu Rand'ın kulaklarına tuhaf geldi, ama Nynaeve'in gözlerinin parlamasına sebep oldu. "Seçeceğin adamdan nefret edeceğim, çünkü o ben olmayacağım. Ve seni güldürürse onu seveceğim. Hiçbir kadın çeyiz olarak bir dulun karalarını hak etmez, hele sen hiç." Dokunmadığı kupayı yere bıraktı ve ayağa kalktı. "Atları kontrol etmeliyim."

Nynaeve o gittikten sonra orada, diz çökmüş halde kaldı.

Rand uykusu gelse de, gelmese de gözlerini kapattı. Hikmet'in ağlarken seyredilmekten hoşlanacağını sanmıyordu.

49. BÖLÜM

Karanlık Varlık Hareketleniyor

Rand, şafakta irkilerek uyandı; asık suratlı güneş Afet'in ağaç tepelerinde gönülsüzce yükselirken göz kapaklarını iğnelemişti. Bu kadar erken saatte bile, sıcaklık, harap olmuş arazinin üzerini ağır bir battaniye gibi kaplamıştı. Rand başını battaniye rulosuna yaslayarak sırt üstü yattı ve gökyüzüne baktı. Hâlâ maviydi. Burada bile, en azından gökyüzüne dokunulmamıştı.

Uyuduğunu fark edince şaşırdı. Bir an kulak misafiri olduğu bir konuşmanın solgun anıları gördüğü bir rüyaymış gibi geldi. Sonra Nynaeve'in kırmızı gözlerini gördü; anlaşılan kadın uyumamıştı. Lan'in yüzü her zamankinden de sertti; sanki maskesini yine takmış, bir daha çıkarmamaya kararlı gibiydi.

Egwene, endişeli bir ifade ile gidip Hikmet'in yanında diz çöktü. Rand ne konuştuklarını duyamıyordu. Egwene konuştu ve Nynaeve başını iki yana salladı. Egwene bir şey daha söyledi ve Hikmet önemsemezce elini salladı. Egwene yanından ayrılmak yerine başını daha da yaklaştırdı ve iki kadın birkaç dakika boyunca alçak sesle konuştular. Nynaeve yine başını iki yana salladı, sonra kahkaha atarak Egwene'e sarıldı. Yüz ifadesine bakılırsa kızı sakinleştirmeye çalışıyordu. Ama Egwene ayağa kalktığında öfkeyle Muhafız'a baktı. Lan fark etmiş görünmedi; Nynaeve olduğu yere hiç bakmıyordu.

Rand başını iki yana sallayarak eşyalarını topladı ve ellerini, yüzünü ve dişlerini Lan'in bu tür şeyler için harcanmasına izin verdiği pek az suyla yıkadı. Kadınların bir şekilde erkeklerin aklından geçeni okuyup okumadıklarını düşündü. Bu huzursuz edici bir düşünceydi. *Bütün kadınlar Aes Sedai.* Kendi kendine Afet'in etkisine kapıldığını söyleyerek ağzını çalkaladı ve atını eyerlemeye çalıştı.

Atların yanına varmadan kampın yok olması biraz rahatsız ediciydi, ama o eyer kolanını sıkılaştırırken tepenin zirvesindeki her şey birden ortaya çıktı. Herkes acele ediyordu.

Yedi Kule, sabah ışığı altında açıkça görülüyordu, uzaktaki dev, kaba tepelere benzeyen yıkıntılar, kaybolan ihtişama işaret ediyordu. Yüz göl pürüzsüz, kırışıksız maviydi. Bu sabah yüzeyi bozan hiçbir şey yoktu. Rand göllere ve yıkık kulelere bakarken tepenin çevresinde yetişen hastalıklı şeyleri neredeyse görmezden gelebiliyordu. Lan, kulelere bakmaktan kaçınmıyor gibiydi, tıpkı Nynaeve'den kaçınmıyor göründüğü gibi, ama bir şekilde yola çıkmaya hazırlanırken hiç bakmıyordu.

Hasır sepetler yük atına bağlandıktan, her iz, çöp, leke yok edildikten, başka herkes atına bindikten sonra Aes Sedai gözlerini kapatarak, nefes bile almıyormuş gibi görünerek tepede durdu. Rand'ın görebildiği kadarıyla hiçbir şey olmadı, ama Nynaeve ve Egwene sıcaklığa rağmen ürperdiler ve kollarını ovalamaya başladılar. Egwene'in elleri aniden kollarının üzerinde durdu ve ağzını açıp Hikmet'e baktı. O konuşamadan Nynaeve'de ovalamayı bıraktı ve kıza keskin bir bakış fırlattı. İki kadın bakıştılar ve sonra Egwene sırıtarak başını salladı. Bir an sonra Nynaeve'de gülümsedi, ama onunki gönülsüzdü.

Rand, parmaklarını şimdiden yüzüne çarptığı sudan daha ıslak olan saçlarından geçirdi. O sessiz bakışmada anlaması gereken bir şey olduğundan emindi, ama o tüy kadar hafif sürtünme o yakalayamadan zihninde kaybolmuştu.

"Ne bekliyoruz?" diye sordu Mat. Atkısını kaşlarının üzerine bağlamıştı. Yayına bir ok geçirmiş, eyer topuzuna dayamıştı. Sadağını kolayca ulaşabilmek için kemerinde yakına çekmişti.

Moiraine gözlerini açtı ve tepeden aşağı inmeye başladı. "Dün gece burada yaptığım şeyin kalıntılarını temizlememi. Kalıntılar bir gün içinde kendiliğinden dağılırdı, ama artık kaçınabileceğim hiçbir riske girmeyeceğim. Çok yakındayız ve Gölge burada çok güçlü. Lan?"

Muhafız, kadının Aldieb'in eyerine yerleşmesini bekledi ve kuzeye, yakında yükselen Kıyamet Dağları'na doğru yola çıktı. Gün doğumunda bile dağların zirveleri kırık dişler gibi karanlık ve cansız yükseliyordu. Bir duvar halinde, göz görebildiğince doğuya ve batıya uzanıyordu.

"Bugün Göz'e ulaşır mıyız, Moiraine Sedai?" diye sordu Egwene.

Aes Sedai Loial'a yan yan baktı. "Umarım ulaşırız. Daha önce bulduğumda, dağların diğer yanında, yüksek geçitlerin dibindeydi."

"O hareketli olduğunu söylüyor," dedi Mat, başını Loial'a doğru sallayarak. "Ya beklediğin yerde değilse?"

"O zaman bulana kadar ararız. Yeşil Adam ihtiyacı hisseder ve bizimkinden daha büyük ihtiyaç olamaz. Bizim ihtiyacımız dünyanın umududur."

Dağlar yaklaşırken gerçek Afet de yaklaştı. Daha önce yapraklar siyah sarı lekeli iken, artık onlar izlerken ıslak ıslak dökülüyor, kendi yozlaşmalarının ağırlığı ile parçalanıyordu. Ağaçların kendileri çarpık, sakat şeylerdi, kıvrık dalları işitmeyi reddeden bir güçten merhamet dileniyormuş gibi gökyüzünü pençeliyordu. Çatlak, yarık kabuklarından irin gibi bir sıvı sızıyordu. Artık katı hiçbir yerleri kalmamış gibi, ağaçlar atlar yanlarından geçerken titriyorlardı.

"Bizi yakalamak ister gibi görünüyorlar," dedi Mat sinirli sinirli. Nynaeve ona çileden çıkmışcasına, horgörü dolu bir bakış fırlattı ve Mat şiddetle ekledi, "Ee, ama öyle görünüyorlar."

"Ve bazıları istiyor da," dedi Aes Sedai. Omzunun üzerinden bakan gözleri bir an Lan'inkilerden de sert göründü. "Ama benim olduğum şeyi istemiyorlar, varlığım sizi koruyor."

Mat, kadın şaka yapmış gibi huzursuzca güldü.

Rand o kadar emin değildi. Hem, burası Afet'ti. *Ama ağaçlar kıpırdayamaz. Yapabilse bile, neden bir ağaç bir insanı yakalasın? Hayal görmeye başladık ve Aes Sedai yalnızca tetikte olmamızı istiyor.*

Aniden soluna, ormana baktı. Yirmi adım ötedeki o ağaç titremişti ve bunu hayal etmiş falan değildi. Rand ağacın hangi türden olduğunu çıkartamıyordu, öylesine boğum boğum olmuş, öylesine çarpılmıştı. O izlerken ağaç aniden yine kıvrandı, sonra eğilerek yeri dövmeye başladı. Bir şey tiz, delici bir çığlık attı. Ağaç fırlayarak doğruldu; dalları kıvranan, tıslayan, çığlık atan karanlık bir şeye dolandı.

Rand yutkunarak Kızıl'ı ağaçlardan uzaklaştırmaya çalıştı, ama her yanı titreyen ağaçlarla doluydu. Herkes aynı şeyi yapmaya çalışırken Rand kendini atlardan sıkı bir düğümün içinde buldu.

"Hareket etmeye devam edin," diye emretti Lan, kılıcını çekerek. Muhafız'ın üzerinde şimdi çelik sırtlı eldivenler ve gri-yeşil pullu tuniği vardı. "Moiraine Sedai'nin yanında kalın." Mandarb'ı çevirdi; ağaca ve avına doğru değil, aksi yöne doğru. Renk değiştiren pelerini ile, siyah aygırı gözden kaybolmadan Afet tarafından yutulmuştu bile.

"Yakına," diye uyardı Moiraine. Beyaz kısrağını yavaşlatmadı, ama diğerlerinin daha yakına sokulmasını işaret etti. "Elinizden geldiğince yaklaşın."

Muhafız'ın gittiği yönden bir kükreme yükseldi. Havayı dövdü ve ağaçlar kükreme ile titredi ve ses solduğu zaman, yankısı duyulmaya devam etti sanki. Kükreme yine geldi ve bu sefer öfke ve ölüm doluydu.

"Lan," dedi Nynaeve. "O..."

Korkunç ses sözünü kesti, ama seste yeni bir tını vardı. *Korku.* Aniden ses kesildi.

"Lan kendi başının çaresine bakabilir," dedi Moiraine. "Atını sür, Hikmet."

Muhafız ağaçların arasında belirdi. Kılıcını kendisinden ve atından uzak utuyordu. Kılıç siyah kanla lekelenmişti ve üzerinde bir duman yükseliyordu. Lan dikkatle kılıcı eyerinden çıkardığı bir beze sildi, her

lekeyi çıkardığından emin olmak için çeliğini dikkatle inceledi. Bıraktığı zaman bez parçası yere ulaşamadan ufalandı, parçaları bile çözüldü.

Dev bir beden ağaçların arasından sessizce üstlerine sıçradı. Muhafız Mandarb'ı çevirdi, ama savaş atı çelik naili toynakları ile saldırmaya hazır, şahlanırken Mat'in oku çaktı ve tamamen ağız ve dişlerden oluşmuş gibi görünen kafadaki tek göze saplandı. Yaratık tekmeler savurarak, çığlıklar atarak bir sıçrayış ötelerinde yere düştü. Yanından geçerlerken Rand yaratığa baktı. Her tarafı katı, tüy gibi uzun dikenlerle kaplıydı ve bir ayınınki kadar iri bedenine tuhaf açılarla bağlanmış çok fazla bacağı vardı. Bacaklardan bazıları sırtından çıkıyordu ve yürümeye yaramıyor olmalıydı, ama uçlarındaki parmak uzunluğundaki tırnaklar ölüm çırpınışları içinde toprağı altüst ediyordu.

"İyi atış, koyun çobanı." Lan'in gözleri arkalarında ölmekte olan şeyi çoktan unutmuş, ormanı araştırıyordu.

Moiraine, başını iki yana salladı. "Gerçek Kaynak'a dokunan birine bu kadar yaklaşmaması gerekirdi."

"Agelmar Afet'in hareketlendiğini söyledi," dedi Lan. "belki Afet de Desen'de yeni bir Ağ'ın oluştuğunu biliyordur."

"Acele edin." Moiraine topuklarını Aldieb'in böğrüne gömdü. "Yüksek geçitlerden bir an önce geçmeliyiz."

Ama kadın konuşurken Afet çevrelerinde yükseldi. Ağaçlar Moiraine'in Gerçek Kaynak'a dokunmasına aldırmadan sallandı, onlara uzandı.

Rand'ın kılıcı elindeydi; onu çektiğini hatırlamıyordu. Tekrar tekrar savurdu, balıkçıl işaretli kılıç çürümüş dalları doğradı. Aç ağaçlar sertçe kıvranan dallarını geri çektiler Rand çığlık attıklarını duyabildiğini düşündü ama hep daha fazlası geldi, yılan gibi kıvrıldılar, kollarını, belini, boynunu yakalamaya çalıştılar. Rand dişlerini çıkararak boşluğu aradı ve İki Nehir'in taşlı, inatçı toprağında buldu. "Manetheren!" Boğazı ağrıyana kadar ağaçlara bağırdı. Balıkçıl işaretli çelik güçsüz gün ışığı altında çaktı. "Manetheren! Manetheren!"

Mat üzengilerin üzerinde doğrularak ormana oklar yağırdı, hırlayan, sayısız dişi gıcırdatan ormana, ölümcül, onlara ulaşmak için mücadele eden

pençeli şekilleri ısıran oklarla saldırdı. Mat de o anın içinde kaybolmuştu. "Cami an Caldazar!" diye bağırdı oklarını yanağına kadar çekip bırakırken. "Carai an Ellisande! Al Ellisande! Mordero daghain pas duente cuebiyar! Al Ellisande!'

Perrin'de sessizce, sert bir yüz ifadesi ile üzengilerinin üzerinde doğrulmuştu. Başa geçmişti; baltası, hangisi önce gelirse, ormanda ve pis etlerin üzerinde yol açıyordu. Çırpınan ağaçlar ve uluyan yaratıklar iri, baltalı adamın önünde kaçıyordu. Islık çalan balta kadar o vahşi, altın rengi gözlerinden de kaçınıyorlardı. Perrin atını adım adım ilerlemeye zorluyordu.

Moiraine'in ellerinden ateş topları akıyor, çarptıkları yerde titreyen bir ağaç meşaleye dönüşüyor, dişli bir şekil çığlık atıyor, insan elleri ile ölene kadar kendi etini pençeliyordu.

Muhafız tekrar tekrar Mandarb'ı ağaçların içine götürdü, kılıcı ve eldivenleri köpüren, dumanlar tüttüren kanla sırılsıklam olmuştu. Artık geri döndüğü zaman zırhında yarıklar, derisinde kanayan çizikler görülüyordu ve savaş atı da sendeliyor, kanıyordu. Her seferinde Aes Sedai durup ellerini yaraların üzerine koyuyordu ve geri çektiği zaman, izsiz derinin üzerinde yalnızca kan lekeleri kalmış oluyordu.

"Yarı-insanlar için işaret ateşleri yakmış kadar oldum," dedi kadın acı acı. "Devam edin, Devam edin!" Her seferinde yavaş bir tempo ile ilerliyorlardı.

Ağaçlar insanlar kadar onlara saldıran yaratıklara saldırmıyor olmasaydı, hiçbiri bir diğerine benzemeyen yaratıklar onlara ulaşmak için ağaçlar kadar birbirleri ile mücadele ediyor olmasaydı, Rand altedileceklerinden emindi. Şimdi bile yenilemeyeceklerinden emin olamıyordu. Sonra arkalarında tiz bir haykırış işitildi. Uzak ve ince, Afet sakinlerinin hırlamalarını kesip geçti.

Hırlamalar bir anda, bıçakla yarılmış gibi sustu. Saldıran şekiller yerlerinde dondular; ağaçlar kıpırtısızlaştı. Bacaklı yaratıklar geldikleri anilikle gittiler, çarpık ormanın içinde kayboldular.

Düdük gibi haykırış yine geldi. Çatlak bir çoban kavalı gibiydi, ve bir koro ona yanıt verdi. Oldukça arkalarında, yarım düzine, kendi aralarında

şarkı söyleyen ses.

"Solucanlar," dedi Lan sertçe ve Loial inledi. "Eğer kullanabilirsek, bize süre verdiler." Gözleri dağlara kalan mesafeyi ölçtü. "Kaçınabildiği sürece Afet'te pek az şey solucanlarla yüzleşmek ister." Topuklarını Mandarb'ın böğrüne gömdü. "Yürüyün!" Tüm grup arkasından fırladı. Afet aniden, arkadan gelen düdük sesleri dışında gerçekten ölü görünmeye başladı.

"Solucanlardan mı korkuyorlar?" dedi Mat inanmazlık içinde. Yayını sırtına geçirmeye çalışarak eyerinde sıçrıyordu.

"Bir Solucan," Muhafız'ın sözcüğü telaffuz etmesinde, Mat'inkine göre keskin bir farklılık vardı, "bir Soluk'u öldürebilir. Eğer Soluk'un yanında Karanlık Varlık'ın kendi şansı yoksa. Bizim peşimizde tüm bir sürü var. Yürüyün! Yürüyün!" Artık karanlık zirveler daha yakındı. Muhafız'ın belirlediği hızda bir saat, diye tahmin etti Rand.

"Solucanlar dağlarda peşimizden gelmez mi?" diye sordu Egwene nefes nefese. Lan keskin bir kahkaha attı.

"Gelmez. Solucanlar yüksek geçitlerde yaşayan şeylerden korkar." Loial yine inledi.

Rand, Ogier'in bunu yapmayı bırakmasını diledi. Loial'ın, bilgisi yurdun güvenliği içinde okuduğu kitaplardan geliyor olsa da, Afet hakkında Lan dışında herkesten çok şey bildiğini biliyordu. *Ama gördüklerimizden daha kötüsü olduğunu hatırlatıp durması şart mı?*

Otlar, çimenler dörtnala koşan toynakların altında çürük çürük ezilirken Afet yanlarından akıp geçti. Daha önce saldırıya geçen türden ağaçlar, çarpık dallarının altından geçerlerken kıllarını bile kıpırdatmıyorlardı. Kıyamet Dağları ilerideki gökyüzünü siyah ve kasvetli, dolduruyordu ve dokunulabilecek kadar yakın görünüyordu. Düdük sesi daha yakın ve keskin işitildi ve arkalarında, toynaklarının altında ezilen şeylerden daha yüksek, ezilme sesleri geldi. Sanki yarı çürümüş ağaçlar, üstlerinde kıvranan dev bedenler tarafından eziliyormuş gibi, *çok yüksek. Çok yakın.* Rand omzunun üzerinden baktı. Arkada ağaç tepeleri hızla sallanıyor, otlar gibi devriliyordu. Arazi yukarıya, dağlara doğru eğim kazandı, Rand'ın tırmandıklarını anlamasına yetecek kadar yattı.

"Başaramayacağız," diye bildirdi Lan. Mandarb'ı yavaşlatmadı, ama aniden kılıcı yine elindeydi. "Yüksek geçitlerde kendine dikkat et, Moiraine, o zaman başarırsın."

"Hayır, Lan!" diye seslendi Nynaeve.

"Sessiz ol, kızım! Lan, sen bile bir Solucan sürüsünü durduramazsın. Buna izin vermem. Sana Göz'de ihtiyacım olacak."

"Oklar," diye seslendi Mat nefes nefese.

"Solucanlar onları hissetmez bile," diye bağırdı Muhafız. "Paramparça edilmeleri gerek. Açlıktan başka bir şey hissedemezler. Ve bazen korkudan."

Rand, eyerine sıkı sıkı tutunarak omuzlarını silkti ve omuzlarındaki gerginliği gevşetmeye çalıştı. Göğsü sıkışmış gibi hissediyordu, öyle ki zar zor nefes alabiliyordu ve derisi sıcak iğneler batırılıyormuş gibi yanıyordu. Afet yamaçlara dönüşmüştü. Rand dağlara ulaştıktan sonra takip etmeleri gereken yolu görebiliyordu, kıvrılan patikayı ve ötesindeki, siyah taşlar bir baltayla yarılmış gibi görünen yüksek geçidi. *Işık, ileride, arkamızdan geleni korkutacak ne olabilir? Işık bana yardım et, hiç bu kadar korkmamıştım. Daha ileri gitmek istemiyorum! İstemiyorum!* Alev ve boşluğu arayarak kendi kendini payladı. *Aptal! Seni korkak, ödlek aptal! Ne burada kalabilirsin, ne geriye dönebilirsin. Egwene'i yalnız mı bırakacaksın?* Boşluk ondan kaçındı, oluştu, sonra binlerce ışık noktacığına dönüştü, yine oluştu ve yine parçalandı, her parçası kemiklerine gömüldü, öyle ki acıyla titredi ve patlayacağını sandı. *Işık bana yardım et, devam edemiyorum. Işık bana yardım et!*

Atının dizginlerini toplamış, geri dönmeye, ileride olan şey yerine Solucanlarla yüzleşmeye hazırlanıyordu ki, arazinin yapısı değişti. Bir tepenin yamacı ile bir sonraki arasında, zirve ile taş arasında, Afet yok oldu.

Yeşil yapraklar huzur içinde uzanan dalları kaplamıştı. Vahşi çiçekler tatlı bahar esintisi ile dalgalanan otların üzerinde parlak yamalardan bir halı gibi uzanıyordu. Kelebekler vızıldayan anlarla birlikte çiçekten çiçeğe kanat çırpıyor, kuşlar şarkı söylüyordu.

Rand ağzı açık, dörtnala devam etti, ama sonra aniden Moiraine, Lan, Loial ve diğerlerinin durmuş olduğunu fark etti. Yavaşça dizginleri çekti. Yüzü şaşkınlık içinde donmuştu. Egwene'in gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi ve Nynaeve'in ağzı açık kalmıştı.

"Güvenliğe ulaştık," dedi Moiraine. "Burası Yeşil Adam'ın yeri ve Dünyanın Gözü burada. Afet'ten hiçbir şey buraya giremez."

"Dağların öbür yanında olduğunu sanıyordum," diye mırıldandı Rand. Kuzey ufkunu dolduran zirveleri ve geçitleri hâlâ görebiliyordu. "Hep geçitlerin ötesinde olduğunu söylemiştin."

"Bu yer," dedi ağaçların arasından gelen gür bir ses, "hep olduğu yerdedir. Tek değişen ona ihtiyaç duyanların nerede olduğudur."

Bitki örtüsünün içinden bir şekil adım attı, Ogier Rand'dan ne kadar büyükse, Loial'dan o kadar büyük bir adam şekli. Sarmaşıklardan ve yapraklardan örülmüş, yeşil ve büyüyen bir şekil. Saçları çimendendi ve omuzlarına dökülüyordu; gözleri dev fındıklardı; tırnakları meşe palamudu idi. Tuniği ve pantolonu yeşil yapraklardan oluşmuştu; çizmeleri eksiz ağaç kabuklarından. Çevresinde kelebekler uçuşuyor, parmaklarına, omuzlarına, yüzüne konuyordu. Yemyeşil mükemmelliğini yalnızca tek bir şey bozuyordu. Derin bir yarık yanağından uzanıyor, alnını aşıyor, başının üstüne ulaşıyordu ve o bölgede sarmaşıklar kahverengileşmiş, kurumuştu.

"Yeşil Adam," diye fısıldadı Egwene ve yaralı yüz gülümsedi. Bir an kuşlar daha yüksek sesle şarkı söylermiş gibi geldi.

"Elbette öyleyim. Burada başka kim olabilir?" Fındık gözler, Loial'ı süzdü. "Seni görmek güzel, küçük kardeş. Geçmişte sizden çok kişi gelip beni ziyaret ediyordu, ama son zamanlarda pek azınız geliyor."

Loial iri atından indi ve resmi bir şekilde eğildi. "Beni şereflendiriyorsun, Ağaç kardeş. Tsingu choshih, T'ingshen."

Yeşil Adam gülümseyerek kolunu Ogier'in omuzlarına doladı. Loial'ın yanında, bir çocuğun yanındaki adam gibi görünüyordu. "Şereflendirme yok, küçük kardeş. Birlikte Ağaç şarkıları söyleyeceğiz ve Büyük Ağaçları, yurtları ve uzak tuttuğumuz Özlem'i hatırlayacağız." Atlarından inmekte

olan diğerlerini inceledi ve gözleri Perrin'e takıldı. "Bir Kurtkardeş! Eski zamanlar gerçekten de yine yürüyor mu?"

Rand Perrin'e baktı. Perrin atını kendisi ile Yeşil Adam'ın arasında kalacak şekilde çevirdi ve eğilip kolanı incelemeye başladı. Rand onun yalnızca Yeşil Adam'ın sorgulayıcı bakışlarından kaçınmak istediğinden emindi. Yeşil Adam aniden Rand'a hitap etti.

"Tuhaf giysiler giymişsin, Ejderin Çocuğu. Çark bu kadar mı döndü? Ejderin Halkı İlk Akde mi döndü? Ama bir kılıcın var. Bu ne o zaman, ne şimdi mümkün."

Rand konuşmadan önce ağzını ıslatmaya çalıştı. "Neden bahsettiğini anlamıyorum. Ne demek istiyorsun?"

Yeşil Adam başındaki kahverengi yaraya dokundu. Bir an kafası karışmış göründü. "Ben... bilemiyorum. Anılarım parçalandı ve uçup gidiyor, ve kalanların çoğu da tırtıllar yemiş gibi. Yine de, eminim ki... Hayır, gitti. Ama buraya hoş geldin. Sen, Moiraine Sedai, benim için sürpriz oldun. Burası yapıldığı zaman, hiç kimse ikinci kez bulamasın diye yapılmıştı. Buraya nasıl geldin?"

"İhtiyaç," diye yanıt verdi Moiraine "Benim ve dünyanın ihtiyacı. Ama daha çok dünyanın ihtiyacı. Dünyanın Gözü'nü görmeye geldik."

Yeşil Adam içini çekti, rüzgâr, gür yapraklı dalların arasında iç çekmiş gibi oldu. "Demek yine geldi. O hatıra hâlâ bütün. Karanlık Varlık kıpırdanıyor. Bundan korkuyordum. Yıllar geçtikçe Afet içeri girmek için daha çok çabalıyor ve bu sene onu dışarıda tutma mücadelesi başlangıçtaki kadar büyük oldu. Gelin, sizi götüreyim."

50. BÖLÜM

Göz'de Karşılaşmalar

Rand, atını çekerek Emond Meydanı'ndan gelen diğerleri ile birlikte Yeşil Adam'ı takip etti. Hepsi Yeşil Adam'a mı, yoksa ormana mı bakmaları gerektiği konusunda kararsız kalmış gibiydi. Elbette Yeşil Adam bir efsaneydi, o ve Yaşam Ağacı hakkında İki Nehir'deki her şöminenin önünde hikâyeler anlatılırdı ve dinleyen yalnızca çocuklar olmazdı. Ama Afet'ten sonra, dünyanın geri kalanı kışın içinde kısılın kalmış olmasaydı bile ağaçlar ve çiçekler normalliğin bir harikası gibi görünebilirdi.

Perrin biraz arkada kalmıştı. Rand arkasına göz attığında, iri, kıvırcık saçlı genç, Yeşil Adam'ın söyleyeceklerini artık dinlemek istemiyormuş gibi göründü gözüne. Bunu anlayabiliyordu. *Ejderin Çocuğu.* İhtiyatla, ileride, Moiraine ve Lan ile yürüyen, kelebeklerin çevresinde sarı ve kırmızı bir bulut gibi uçuştuğu Yeşil Adam'ı izledi.

Yine de adımları daha hafif, bacakları daha esnek geliyordu. Huzursuzluk hâlâ karnını büzüyor, midesini çalkalıyordu, ama korku o kadar seyrelmişti ki, kaybolmuş bile olabilirdi. Moiraine, Afet'in buraya girememesi konusunda haklı olsa bile Afet sekiz yüz metre ötedeyken bundan daha fazlasını bekleyemezdi herhalde. Kemiklerini dağlayan binlerce yakıcı nokta sönmüştü; o anda Yeşil Adam'ın nüfuz alanına girmişti, emindi. *Hepsini söndüren oydu,* diye düşündü, *Yeşil Adam ve bu yer.*

Egwene ve Nynaeve de yatıştırıcı huzuru, güzelliğin dinginliğini hissediyordu. Rand anlayabiliyordu. Yüzlerinde küçük, sakin gülümsemeler

vardı, parmakları ile çiçekleri okşuyor, durup kokluyor, derin derin nefes alıyorlardı.

Yeşil Adam bunu fark ettiğinde konuştu: "Çiçekler süslemek içindir. İnsanları ya da bitkileri, fark etmez. Çok fazla almadığınız sürece hiçbiri aldırış etmez." Ve bir o bitkiden, bir bu bitkiden çiçek toplamaya başladı. Hiçbirinden ikiden fazla koparmıyordu. Kısa süre sonra Nynaeve ve Egwene saçlarında çiçeklerden başlıklar taşıyorlardı, pembe yabani güller, sarı çan çiçekleri, beyaz sabah yıldızı. Hikmet'in örgüleri beline kadar pembe ve sarı bir bahçe gibi görünüyordu. Moiraine bile alnına sabah yıldızlarından beyaz bir çelenk taktı, çelenk öyle beceriyle örülmüştü ki, çiçekler hâlâ büyüyor gibi görünüyordu.

Rand, büyümediklerinden emin değildi. Yeşil Adam yürürken orman bahçesinin bakımını yapıyor, bir yandan yumuşak sesle Moiraine ile konuşurken diğer yandan düşünmeden bakım isteyen şeylerle ilgileniyordu. Fındık gözleri, tırmanan yabani gül dalının çarpık bir dalını fark etti, bir elma ağacının çiçek kaplı dalı yüzünden kötü bir açı ile kıvrılmak zorunda kalmıştı. Yeşil Adam durdu, konuşmayı bırakmadan elini kıvrım boyunca gezdirdi. Rand, gözlerinin oyun oynamadığından emin olamıyordu, sanki dikenler o yeşil parmaklara zarar vermemek için yoldan çekilmişti. Yeşil Adam'ın yüksek şekli yoluna devam ettiğinde, dal dümdüz uzanıyor, beyaz elma çiçeklerinin arasına kırmızı taç yaprakları saçıyordu. Yeşil Adam dev elini çakıl taşı dolu bir bölgede duran minik bir tohumun üzerine kapattı ve doğrulduğu zaman küçük bir filiz köklerini taşların arasından iyi toprağa uzatmıştı.

"Desen'e göre her şey olduğu yerde büyümeli," diye açıkladı omzunun üzerinden, özür dilercesine, "ve Çark'ın dönüşü ile yüzleşmeli, ama Yaratıcı birazcık yardım etmeme aldırmayacaktır."

Rand, Kızıl'ı filizin çevresinden dolaştırdı, atın toynaklarının onu ezmemesine özen gösterdi. Yeşil Adam'ın biraz önce yaptığı bir şeyi, fazladan bir adım atmaktan kaçınmak için yok etmek doğru gelmemişti. Egwene ona, o sır dolu gülümsemelerinden biri ile gülümsedi ve koluna dokundu. Açık saçları çiçeklerle doluyken o kadar güzeldi ki, Rand gülümseyerek onu seyretti ve sonunda kızararak gözlerini indirdi. *Egwene.*

Seni koruyacağım, diye düşündü. *Başka ne olursa olsun, güvende olmanı sağlayacağım, yemin ederim.*

Yeşil Adam onları bahar ormanının yüreğine, tepenin yanındaki kemerli bir açıklığa götürdü. Bu, basit ve taştan bir kemerdi, yüksek ve beyazdı ve kilit taşı üzerinde kıvrımlı bir çizgi ile ikiye bölünmüş, bir yanı pürüzsüz, bir yanı pürüzlü bir çember vardı. Açıklık gölgeliydi.

Bir an herkes sessizlik içinde bakarak durdu. Sonra Moiraine saçlarındaki çelengi çıkardı ve nazikçe kemerin yanındaki koyun eriği ağacının dalına astı. Kadının hareketi konuşmaları yine başlattı.

"Orada mı?" diye sordu Nynaeve. "Bulmak için geldiğimiz şey orada mı?"

"Yaşam Ağacı'nı gerçekten görmek isterdim," dedi Mat, bakışlarını tepelerindeki ikiye bölünmüş çemberden ayırmadan. "O kadar bekleyebiliriz, değil mi?"

Yeşil Adam Rand'a tuhaf bir bakış fırlattı, sonra başını iki yana salladı. "Avendesora burada değil. İki bin yıldır nazik olmayan dallarının altında dinlenmedim."

"Buraya gelme sebebimiz Yaşam Ağacı değil," dedi Moiraine kararlılıkla. Kemere işaret etti. "Oradaki."

"Sizinle içeri girmeyeceğim," dedi Yeşil Adam. Çevresindeki kelebekler heyecanını paylaşır gibi çırpındı. "Uzun, çok uzun zaman önce onu korumakla görevlendirildim, ama çok yakınına gitmek beni huzursuz ediyor. Çözüldüğümü hissediyorum; sonum bir şekilde onunla bağlantılı. Onun yapılışını hatırlıyorum. Bir kısmını." Fındık gözleri anıların içinde kaybolarak dalgınlaştı. Yarasını elledi. "Dünyanın Kırılışı'nın ilk günleriydi, Karanlık Varlık'a karşı elde edilen zafer karşısında duyulan coşku, her şeyin Gölge'nin ağırlığı altında ezilebileceği bilgisi ile acılaşmıştı. Yüz tanesi yaptı onu, erkek ve kadın bir arada. Aes Sedai işlerinin en büyükleri bu şekilde yapılmıştır, saidin ile saidarı Gerçek Kaynak'ta olduğu gibi birleştirerek. Dünya çevrelerinde parçalanırken onu saf kılmak için hepsi öldü. Öleceklerini bildiklerinden, ihtiyaç doğarsa onu korumam için beni görevlendirdiler. Ben bunun için yaratılmamıştım, ama her şey parçalanıyordu ve onlar yalnızdı, ellerinde benden başka hiç kimse yoktu.

Ben bunun için yaratılmamıştım, ama bana duydukları inancı boşa çıkarmadım. Kendi kendine kafasını sallayarak, aşağıya, Moiraine'e doğru baktı. "İhtiyaç duyulana dek inancı korudum. Ve şimdi sona eriyor."

"İnancı, sana bu görevi veren bizlerin çoğundan daha iyi korudun," dedi Aes Sedai. "Belki korktuğun kadar kötü olmaz."

Yaralı, yapraklı kafa yavaşça bir yandan ötekine sallandı. "Son geldiği zaman anlarım, Aes Sedai. Bunların yetişebileceği başka bir yer bulacağım." Fındık kahverengisi gözler, hüzünle yeşil ormanı taradı. "Belki bir başka yer. Dışarı çıktığınızda, zaman olursa sizi yine göreceğim." Bunun üzerine kelebekler içinde uzaklaştı, ormanın içinde Lan'in pelerininin becerdiğinden daha kolay kayboldu.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Mat. "Zaman olursa?"

"Gelin," dedi Moiraine. Ve kemerden içeri adım attı. Lan ardından takip etti.

Rand arkalarından giderken ne beklediğinden emin değildi. Kollarındaki ve ensesindeki tüyler huzursuzca dikildi. Ama bu yalnızca bir koridordu, cilalı duvarlar yukarıda bir kemer gibi kubbeleniyor, nazikçe aşağı kıvrılıyordu. Loial için yeterinden fazla yer vardı; Yeşil Adam'a bile yeterdi. Göze cilalı taş gibi gelen pürüzsüz zemin bir şekilde kaygan değildi. Eksiz, beyaz duvarlar tarif edilemez renklerden sayısız benek ile parlıyor, güneş ışığı ile aydınlanan kemer arkadaki bir dönemeçte kaybolduktan sonra bile yumuşak bir ışık vermeye devam ediyordu. Rand, ışığın doğal olmadığından emindi, ama aynı zamanda uysal olduğunu hissediyordu. *O zaman neden derin karıncalanıyor?* Yürüdükçe aşağıya indiler.

"İşte," dedi Moiraine sonunda, işaret ederek. "İleride."

Ve koridor, engin, kubbeli bir boşluğa açıldı. Tavandaki kaba, canlı kayalar büyüyen kristallerden kümelerle benek benekti. Altında, tüm mağara bir havuzla doluydu. Havuzun çevresinde, yaklaşık beş adım genişliğinde bir yürüme yolu vardı. Bir göz gibi oval şekilli olan havuzun kenarı alçak düz kristallerden bir çerçeve ile çevrilmişti, Kristaller donuk, ama yukarıdakinden daha şiddetli bir ışıkla parlıyordu. Havuzun yüzeyi

cam gibi pürüzsüz, Badeçay Suyu kadar berraktı. Rand, gözlerinin onu sonsuzluğa kadar delebileceğini hissediyordu, ama dibini göremiyordu.

"Dünyanın Gözü," dedi Moiraine yumuşak sesle arkasından.

Şaşkınlık içinde çevresine bakındığında, yapıldığı zamandan bu yana, kimsenin gelmediği üç bin yılın etkisini gösterdiğini fark etti. Kubbedeki kristallerin hepsi aynı şiddetle parlamıyordu. Bazıları güçlü, bazıları zayıftı; bazıları ışıldıyor, diğerleri tutsak ettikleri ışıkla kıvılcımlanıyordu. Hepsi parlasaydı, kubbe gündüz ışığı ile dolardı, ama kristaller şimdi yalnızca akşamın geç saatleri gibi aydınlık veriyordu. Yürüme yolu toz, taş, hatta kristal parçaları ile kaplıydı. *Çark dönerken ve ufalarken, bekleyişle geçen uzun yıllar.*

"Ama nedir bu?" diye sordu Mat huzursuzca. "Benim gördüğüm sulara hiç benzemiyor." Kenardan aşağıya yumruk büyüklüğünde bir taş parçası tekmeledi. "Bu..."

Taş cam gibi yüzeye çarptı ve tek bir su damlası sıçratmadan, tek bir dalga yaratamadan havuzun içine kayıp gitti. Taş batarken şişmeye, büyümeye ve seyrelmeye başladı. Sonra Rand'ın neredeyse içini görebildiği, başı kadar iri bir yumru oldu, sonra kolu kadar uzun hafif bir bulanıklık. Sonra yok oldu. Rand derisinin üzerinden kaçıp gideceğini sandı.

"Bu nedir?" diye sordu ve kendi sesinin boğuk sertliği karşısında şok geçirdi.

"Saidin'in özü denebilir." Aes Sedai'nin sözleri kubbede yankılandı. "Gerçek Kaynak'ın eril yarısının özü, Delilik Zamanı'ndan önce erkeklerin kullandığı Güç'ün saf özü. Karanlık Varlık'ın zindanının mühürlerini tamir etme ya da tamamen kırıp açma Gücü."

"Işık üzerimizde parlasın ve bizi korusun," diye fısıldadı Nynaeve. Egwene, Hikmet'in arkasında saklanmaya çalışırmış gibi ona tutundu. Lan bile huzursuzca kıpırdandı, ama gözlerinde şaşkınlık yoktu.

Rand'ın sırtına taş çarptı ve duvara kadar, Dünyanın Gözü'nden elinden geldiğince çok gerilediğini fark etti. Elinden gelse kayaların içinden geçerdi. Mat de duvara dümdüz yapışmıştı. Perrin baltasını yarıya kadar çekmiş, havuza bakıyordu. Gözleri sarı sarı, şiddetle parlıyordu.

"Hep merak etmişimdir," dedi Loial huzursuzca. "Bu konuda okurken, hep ne olduğunu merak ederdim. Neden? Neden yaptılar? Ve nasıl?"

"Yaşayan kimse bilmiyor." Moiraine artık havuza bakmıyordu. Rand ve iki arkadaşını izliyor, onları inceliyor, tartıyordu. "Ne nasıl olduğunu, ne de neden olduğunu. Yalnızca bir gün ihtiyaç duyulacağını ve o ihtiyacın çok büyük olacağını, dünyanın o zamana kadar karşı karşıya kaldığı en büyük ihtiyaç olacağını biliyorum. Belki bir daha yüz yüze gelmeyeceği kadar büyük.

"Tar Valon'dan çok kişi, bu Güç'ün nasıl kullanılacağını bulmaya çalıştı, ama kadınlar için, aydaki bir kedi kadar dokunulmaz. Yalnızca bir adam onu yönlendirebilir, ama son erkek Aes Sedai yok olalı neredeyse üç bin yıl oldu. Ama onların gördüğü ihtiyaç muazzam bir ihtiyaçtı. Onu yapmak için Karanlık Varlık'ın lekesinin içinde çalıştılar, bunu yapmanın onları öldüreceğini bile bile onu saf kıldılar. Erkek ve kadın Aes Sedailer birlikte. Yeşil Adam doğruyu söyledi. Efsaneler Çağı'nın en büyük harikaları bu şekilde yapıldı, saidin ve saidar bir arada çalışarak. Tar Valon'daki kadınların tümü, tüm saraylardaki ve şehirlerdeki Aes Sedailer, hatta Kıraçlar'ın ötesindekiler ve Aryth Okyanusu'nun ötesinde hâlâ yaşıyor olabilecekler bir araya gelse, yanlarında çalışan erkekler olmadan bir kaşığı Güç ile dolduramaz."

Rand'ın boğazı çığlıklar atmış gibi hırıldıyordu. "Neden bizi buraya getirdin?"

"Çünkü siz ta'verensiniz." Aes Sedai'nin yüzü okunamazdı. Gözleri parıldıyor, Rand'ı çekiştiriyor gibiydi. "Çünkü Karanlık Varlık'ın darbesi buraya inecek, çünkü o darbe karşılanmalı ve durdurulmalı, aksi halde Gölge dünyayı kaplayacak. Bundan daha büyük ihtiyaç olamaz. Henüz zaman varken yine gün ışığına çıkalım." Takip edip etmediklerini görmek için beklemeden Lan ile birlikte koridorda yürümeye başladı. Muhafız'ın adımları belki her zamankinden biraz daha telaşlıydı. Egwene ve Nynaeve arkasından seyirtti.

Rand duvar boyunca süründü, o havuza bir adım daha yaklaşamıyordu. Mat ve Perrin ile bir arada, koridorda hızla yürüdü. Egwene ve Nynaeve'i,

Moiraine ve Lan'i ezme tehlikesi olmasa koşardı. Dışarı çıktığında bile titremeye devam etti.

"Bundan hoşlanmadım, Moiraine," dedi Nynaeve öfkeyle, güneş bir kez daha üstlerinde parlarken. "Tehlikenin söylediğin kadar büyük olduğuna inanıyorum, aksi halde burada olmazdım, ama bu..."

"Sonunda seni buldum."

Rand boynuna dolanmış bir halat çekilmiş gibi irkildi. Sözcükler, ses... bir an Ba'alzamon olduğunu sandı. Ama ağaçların arasından çıkan, yüzleri başlıkları ile gizlenmiş iki adam kuru kan rengi pelerinler giymemişti. birisinin pelerini koyu griydi, diğerininki neredeyse koyu yeşil, ama açık havada bile küflü gibi geliyordu. Ve adamlar Soluk değildiler; rüzgâr pelerinlerini dalgalandırıyordu.

"Siz kimsiniz?" Lan'in duruşu ihtiyatlıydı, elini kılıcının kabzasına koymuştu. "Buraya nasıl geldiniz? Yeşil Adam'ı arıyorsanız..."

"Bize o yol gösterdi." Mat'e işaret eden el yaşlı ve buruşuktu, insan eli demek güçtü, bir tırnağı yoktu ve halattaki düğümler gibi boğum boğumdu. Mat gözleri irileşerek geriledi. "Eski bir şey, eski bir dost ve eski bir düşman. Ama aradığımız o değil," diye bitirdi yeşil pelerinli adam. Diğer adam hiç konuşmayacakmış gibi duruyordu.

Moiraine dimdik doğruldu, oradaki hiçbir adamın omuzlarını aşmıyordu, ama aniden tepeler kadar yüksek görünmüştü. Sesi bir çan gibi çınlayarak sordu: "Siz kimsiniz?"

Adamların elleri başlıkları geri itti ve Rand'ın gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu. Yaşlı adam yaşlıdan da yaşlıydı; yanında Cenn Buie sağlığının zirvesinde bir çocuk gibi görünürdü. Yüzündeki deri bir kafatasının üzerine sıkı sıkı gerilmiş, sonra biraz daha gerilmiş çılgın bir parşömen gibiydi. Kabuk kabuk olmuş kafatasının üzerinde, ince, kırılgan saçlar tuhaf yerlerde duruyordu. Kulakları buruşmuş, çok eski deri parçaları gibiydi; gözleri çökmüştü, kafasının içinden, tünellerin öbür ucundan bakar gibi bakıyordu. Ama diğeri daha kötüydü. Onun kafası ve yüzü tamamen siyah deriden gergin bir maske ile kaplıydı ve ön tarafı mükemmel bir yüz biçiminde yapılmıştı, çılgınca, vahşice kahkahalar atan, sonsuza dek

donmuş genç bir adamın yüzü. *Diğeri yüzünü gösterdiğine göre, o ne saklıyor?* Sonra kafasında düşünceler bile dondu, toza dönüştü ve uçup gitti.

"Benim adım Aginor," dedi yaşlı adam. "Ve o da Balthamel. Artık diliyle konuşmuyor. Çark üç bin yıllık tutsaklık boyunca oldukça ince öğütüyor." Çökmüş gözleri kemere kaydı; Balthamel içeriye girmek ister gibi maskesinin gözlerini beyaz taştan açıklığa dikerek öne eğildi. "Onsuz onca zaman," dedi Aginor yumuşak sesle. "Onca zaman."

"Işık bizi korusun..." diye başladı Loial sesi titreyerek ve Aginor ona baktığı zaman aniden sustu.

"Terkedilmişler," dedi Mat boğuk bir sesle, "Shayol Ghul'de tutsak edilmiştir..."

"Edilmişti." Aginor gülümsedi; sararmış dişleri köpek dişi gibi sivri görünüyordu. "Bazılarımız artık tutsak değil. Mühürler zayıflıyor, Aes Sedai. Ishamael gibi bir kez daha dünyada yürüyeceğiz ve kısa zaman sonra kalanımız da gelecek. Tutsaklığım sırasında bu dünyaya çok yakındım, ben ve Balthamel, Çark'ın öğütmesine çok yakın, ama kısa süre sonra Karanlığın Yüce Efendisi serbest kalacak, bize yeni et verecek ve dünya bir kez daha bizim olacak. Bu sefer bir Lews Therin Kardeşkatili'niz de olmayacak. Sizi kurtaracak bir Sabahın Efendisi olmayacak. Artık aradığımızın kim olduğunu biliyoruz ve artık kalanınıza ihtiyaç yok."

Lan'in kılıcı kınından öyle hızlı fırladı ki, Rand takip edemedi. Ama Muhafız Moiraine'e ve Nynaeve'e bakarak tereddüt etti. İki kadın birbirlerinden ayrı duruyordu; herhangi biri ile Terkedilmişlerin arasına girmesi, diğerinden uzak kalması anlamına gelecekti. Tereddüt yalnızca bir yürek atımı kadar sürdü, ama Muhafız'ın ayakları hareket ederken Aginor elini kaldırdı. Bu küçümseme dolu bir jestti, bir sineği kovarmış gibi boğum boğum parmakların sallanması. Muhafız dev bir yumruk çarpmış gibi geri geri uçtu, Donuk bir gümleme ile taş kemere çarptı, bir an orada asılı kaldı, sonra kılıcı uzattığı elinin yakınına düştü ve Lan gevşek bir yığın halinde yığılıp kaldı.

"HAYIR!" diye çığlık attı Nynaeve.

"Kıpırdama!" diye emretti Moiraine, ama hiç kimse kıpırdayamadan Hikmet'in hançeri kemerinden çıkmıştı ve şimdi küçük hançerini kaldırmış, Terkedilmişlere doğru koşuyordu.

"Işık seni kör etsin," diye bağırarak hançerini Aginor'un göğsüne indirdi.

Yalnız, bir engerek gibi hareket etti. Genç kadının darbesi henüz inerken Balthamel'in deri eldivenli eli uzanıp onun yanağını kavradı, parmakları bir yanağına, başparmağı diğerine gömüldü, basınçları ile kan çıkardı, eti solgun çıkıntılar halinde kabarttı. Nynaeve, kırbaçlanmış gibi baştan ayağa sarsıldı. Balthamel onu kaldırırken, deri maske kadının hâlâ titreyen yüzüne bakmak için yaklaştırırken hançeri faydasızca elinden düştü. Ayak parmakları yerin bir ayak üstünde seyirdi; saçlarından çiçekler yağıyordu.

"Etin verdiği zevkleri neredeyse unutmuştum." Aginor'un dili kuru dudaklarını yaladı, deri üzerinde gezinen taş gibi bir ses çıkardı. "Ama Balthamel çok şey hatırlıyor." Maskenin kahkahası gittikçe çılgınlaştı, Nynaeve'in ağzından çıkan feryat, genç kadının canlı yüreğinden yırtılan çaresizlik gibi Rand'ın kulaklarını yaktı.

Egwene aniden harekete geçti ve Rand kızın Nynaeve'e yardım edeceğini anladı. "Egwene, hayır!" diye bağırdı, ama kız durmadı. Rand'ın eli Nynaeve'in haykırışı ile kılıcına gitmişti, ama onu bıraktı ve kendini Egwene'in üzerine attı. Kız üçüncü adımını atamadan ona çarptı, ikisini birden yere yıktı. Egwene inleyerek altında yere düştü, hemen ayağa kalkmak için kıvranmaya başladı.

Rand, diğerlerinin de harekete geçtiğini fark etti. Perrin baltasını elinde çeviriyor, gözleri altın bir parıltı ile, şiddetle parlıyordu. "Hikmet!" diye uludu Mat. Shadar Logoth'dan gelen hançer elindeydi.

"Hayır!" diye seslendi Rand. "Terkedilmişlerle savaşamazsınız!" Ama onlar işitmemiş gibi, gözlerini Nynaeve ve iki Yalnız'a çevirerek yanından geçtiler.

Aginor kayıtsızca onlara baktı... ve gülümsedi.

Rand tepesindeki havanın bir devin kırbacı gibi sakladığını hissetti. Terkedilmişler ile aralarındaki mesafenin yarısını aşmış olan Mat ve Perrin duvara çarpmış gibi durdular ve geriye sıçrayıp yere devrildiler.

"Güzel," dedi Aginor. "Sizin için en uygun yer. Bize tapınırken kendinizi gereğince alçaltmayı öğrenirseniz yaşamanıza izin verebilirim."

Rand telaşla ayağa kalktı. Belki Terkedilmişlerle savaşamazdı -hiçbir sıradan insan yapamazdı bunu- ama önlerinde yaltaklanarak süründüğüne inanmalarına da izin vermeyecekti. Egwene'in kalkmasına yardım etmeye çalıştı, ama kız ellerine vurdu ve tek başına kalkıp öfkeyle elbisesini silkelemeye başladı. Mat ve Perrin de inatla, sendeleyerek doğrulmuşlardı.

"Yaşamak istiyorsanız," dedi Aginor, "öğreneceksiniz. Artık ihtiyaç duyduğum şeyi bulduğuma göre," gözleri taş kemere gitti "size ders vermek için zaman ayırabilirim."

"Buna izin vermeyeceğim!" Yeşil Adam, kadim bir meşeye çarpan yıldırım sesi gibi bir sesle ağaçların arasında belirdi. "Siz buraya ait değilsiniz!"

Aginor, ona kısa, küçümseme dolu bir bakış fırlattı. "Defol! Senin zamanın geçti, senin türünden olan herkes uzun zaman önce toza döndü. Sana kalan ömrü yaşa ve dikkatimize layık olmadığın için memnun ol."

"Burası benim mekanım," dedi Yeşil Adam, "ve burada hiçbir canlı varlığı incitemeyeceksiniz."

Balthamel Nynaeve'i paçavra gibi kenara fırlattı. Genç kadın gözleri iri iri açılmış, tüm kemikleri erimişcesine gevşek, bir paçavra gibi yere düştü. Bir deri kaplı el kalktı ve Yeşil Adam bedenine dolanmış sarmaşıklardan duman yükselirken kükredi. Ağaçların arasında esen rüzgârda acısı yankınlandı.

Aginor, Yeşil Adam'ın işi bitmiş gibi Rand ve diğerlerine döndü, ama uzun bir adımdan sonra dev, yapraklı kollar Balthamel'e dolandı, onu yükseğe kaldırdı ve kalın sarmaşıklardan bir göğüse bastırarak ezdi. Siyah deri maske öfkeyle kararmış fındık gözlere kahkahalar attı. Balthamel'in kolları yılan gibi kıvrandı, eldivenli elleri koparabilecekmiş gibi Yeşil Adam'ın kafasını kavradı. O ellerin dokunduğu yerden alevler fışkırdı, sarmaşıklar kurudu, yapraklar döküldü. Yeşil Adam, bedenindeki sarmaşıklardan yoğun, siyah bir duman yükselirken bağırdı. Tüm varlığı ağzından fışkıran dumanlarla birlikte uçup gidiyormuş gibi kükredi, kükredi.

Balthamel aniden Yeşil Adam'ın kollarında sarsıldı. Yalnız'ın eli onu tutmak yerine ittirmeye çalıştı. Eldivenli ellerden biri savruldu... ve minik bir sarmaşık siyah deriyi delip geçti. Ormanın derin gölgelerinin içinde, ağaçları çevreleyenlere benzer mantarlar kollarını sardı, hiç yoktan fışkırıp tüm boyunu kapladı. Balthamel kıvrandı ve bir kokuşmuştu filizi maskesini yırttı, likenler köklerini hatırdılar, yüzündeki deri maskede minik çatlaklar açtılar, ölümünkafası mantarları ağzı yırtıp geçtiler.

Yeşil Adam Yalnız'ı yere fırlattı. Karanlık yerlerde yetişen şeyler, sporlarla üreyen, rutubeti seven şeyler şişer, büyür, giysilerini, derisini ve etini lime lime parçalarken o kısa yeşil öfke anında görünen şey et miydi gerçekten? Balthamel kıvrandı, sarsıldı ve sonunda ondan geriye, yeşil ormandaki diğer tümseklerden ayırt edilemeyen, tıpkı onlar gibi kıpırtısız bir tümsek kaldı.

Yeşil Adam aşırı yüklenmiş bir dal gibi inleyerek yere yıkıldı. Kafasının yarısı kömürleşmişti. Bedeninden gri sarmaşıklar gibi duman iplikçikleri yükseliyordu. Nazikçe bir meşe palamudunu avuçlarken, yanık yapraklar kollarından döküldü.

Parmaklarının arasından bir meşe filizi fışkırırken toprak gürlemeye başladı. Yeşil Adam'ın başı yere düştü, ama filiz zorlanarak güneşe uzandı. Kökler çıktı, kalınlaştı, yerin altına gömüldü, tekrar yükseldi, derine battıkça kalınlaştı. Gövde genişledi, yukarıya uzandı, kabuk grileşti, çatlaklar oluştu, kadim bir görüntü kazandı. Dallar yayıldı, ağırlaştı, insan kolu kadar, insan gövdesi kadar irileşti ve yeşil yapraklarla dolu, meşe palamutları ile ağırlaşarak gökyüzünü okşamak için yükseldi. Dev köklerin oluşturduğu ağ yayılırken toprağı saban gibi altüst etti; şimdiden devleşmiş gövde titredi, daha da genişledi, bir ev kadar kalın oldu. Sonra sessizlik çöktü. Yeşil Adam'ın yattığı yeri beş yüz yaşında gibi görünen bir meşe kaplamış, bir efsanenin mezarını işaretlemişti. Nynaeve, ona göre şekil almış, üzerinde dinlenebileceği bir yatak oluşturmuş boğum boğum köklerin üzerinde uzanıyordu. Meşenin dallarının arasında rüzgâr içini çekti; bir elveda mırıldanır gibi geldi.

Aginor bile sersemlemiş görünüyordu. Sonra, mağara gözleri nefret ile yanarak başını kaldırdı. "Yeter! Bu işi bitirme zamanı geldi de geçti bile!"

"Evet, Yalnız," dedi Moiraine, sesi kış ortası buzu kadar soğuk. "Geldi de geçti bile!"

Aes Sedai'nin eli yükseldi ve Aginor'un ayaklarının altındaki zemin çöktü. Boşluktan alevler kükredi, her yönden uluyan rüzgârla alazlandı, ateşin içine yapraklardan bir anafor emdi ve saf ısıdan, kırmızı çizgili, sarı bir pelte gibi katılaşmış göründü. Aginor ortasında, ayaklarının altında havadan başka bir şey olmadan duruyordu. Yalnız şaşırmış görünüyordu, ama sonra gülümsedi ve öne bir adım attı. Bu, ateş onu yerine yapıştırmış gibi ağır bir adımdı, ama adımını attı, sonra bir tane daha attı.

"Kaçın!" diye emretti Moiraine. Yüzü gerginlik ile bembeyaz olmuştu. "Hepiniz, kaçın!" Aginor havada, alevlerin kenarına doğru adım attı.

Rand diğerlerinin harekete geçtiğini, Mat ve Perrin'in yerlerinden fırladıklarını, Loial'ın uzun bacaklarının onu ağaçların arasına taşıdığını fark etti, ama onun tek görebildiği Egwene idi. Kız yerinde kaskatı kesilmiş, yüzü solgun, gözleri kapalı, duruyordu. Rand onu yerinde tutanın korku olmadığını fark etti. Zayıf, eğitimsiz Güç'ünü Yalnız'a karşı kullanmaya çalışıyordu.

Rand kabaca kızın kolunu yakaladı ve kendine çevirdi. "Kaç!" diye bağırdı ona. Kızın gözleri açıldı, işine karıştığı için öfke dolu, Aginor için nefret ve korku dolu, Rand'a dikildi. "Kaç," dedi Rand, kızı koşturabilmek için hızla ağaçlara doğru iterek. "Kaç!" Kız bir kez koşmaya başlayınca, devam etti.

Ama Aginor'un kurumuş yüzü ona, arkasında koşan Egwene'e dönmüştü. Sanki Yalnız alevler içinde yürürken, Aes Sedai'nin ne yaptığının hiç önemi yoktu. Egwene'e yürüyordu.

"O olmaz!" diye bağırdı Rand. "Işık seni kavursun, o olmaz!" Bir taş kaptı ve Aginor'un dikkatini çekmeye niyetlenerek fırlattı. Yalnız'ın yüzüne varmadan taş toza dönüştü.

Rand bir an tereddüt etti, omzunun üzerinden bakıp, Egwene'in ağaçların arasına saklandığını görecek kadar. Alevler Aginor'u çevrelemeye devam ediyordu, pelerini tütmeye başlamıştı, ama o bol bol zamanı varmış gibi

yürümeye devam ediyordu ve ateşin kenarına yaklaşmıştı. Rand döndü ve koşmaya başladı. Arkasında, Moiraine'in çığlıklarını duydu.

51. BÖLÜM

Gölge'ye Karşı

Rand koşarken zemin yükselmeye başladı, ama korku bacaklarına güç vermişti ve çiçeklenen çalıların, yabangülü sarmaşıklarının arasından geçerek, taç yapraklarını saçarak, dikenlerin giysilerini ve derisini yırtmasına aldırmadan uzun adımlarla koşmaya devam etti. Moiraine artık çığlık atmıyordu. Sanki çığlıklar sonsuza dek devam etmişti, her biri bir öncekinden daha gırtlak paralayıcıydı, ama Rand yalnızca birkaç dakika sürdüğünü biliyordu. Aginor onun peşine düşmeden önce, birkaç dakika. Rand Aginor'un kendisini takip edeceğini biliyordu. Yalnız'ın boş gözlerinde, dehşet ayaklarını koşmaya zorlamadan önceki saniyede kendinden eminliği görmüştü.

Arazi gittikçe dikleşti, ama Rand çalılara tutunarak koşmaya devam etti. Taşlar, toprak, yapraklar ayaklarının altında yamaçtan aşağı yağdı, sonunda zemin çok dikleşince elleri ve dizleri üzerinde emeklemeye başladı. İleride, yukarıda zemin biraz düzeliyordu. Nefes nefese son birkaç adımı aştı, ayağa kalktı ve yüksek sesle ulumayı arzulayarak durdu.

On adım ötesinde tepe dimdik alçalıyordu. Oraya varmadan ne göreceğini biliyordu, ama yine de her biri bir öncekinden daha ağır, bir yol, bir patika, herhangi bir şey bulmayı umarak o adımları aştı. Kenarda dik, otuz metrelik bir uçuruma, rendelenmiş ahşap gibi pürüzsüz, taş bir duvara baktı.

Bir yol olmalı. Geri dönüp bir yol bulacağım. Geri dönüp...

Döndüğü zaman Aginor oradaydı, zirveye yeni ulaşmıştı. Yalnız güçlük çekmeden, dik yamaçta düz zeminmiş gibi rahatlıkla yürüyerek tepeye çıktı. Derine gömülmüş gözleri o gergin parşömen yüzden, yakarcasına Rand'a baktı; bir şekilde öncekinden daha az kuru görünüyordu, daha etliydi, sanki Aginor bir şeyle iyice beslenmiş gibiydi.

"Ba'alzamon seni Shayol Ghul'e getirenlere ölümlülerin hayallerinin ötesinde ödüller verecek. Ama benim hayallerim hep diğer adamların ötesinde olmuştur ve ölümlülüğü binyıllar önce geride bıraktım. Karanlığın Yüce Efendisi'ne canlı ya da ölü hizmet etmenin ne farkı var? Gölge'nin sınırlarının içinde hiç. Neden gücü seninle paylaşayım? Neden önünde diz cokeyim? Lews Therin Telamon'la Hizmetkarlar Salonu'nda yüzleşen ben. Sabahın Efendisi'ne tüm kudretimle saldıran ve onun her darbesine darbeyle karşılık veren ben. Hiç sanmıyorum."

Rand'ın ağzı toz gibi kurudu; dili Aginor kadar büzülmüş gibi geldi. Uçurumun kenarı topuklarının altında gıcırdadı, taşlar aşağıya döküldü. Rand arkasına bakmaya cesaret edemiyordu, ama taşların dik duvarda, iki santim daha gerilerse kendi bedeninin sıçrayacağı gibi sıçradığını işitti. Yalnız'dan uzaklaşmakta, gerilemekte olduğunu ilk kez fark etti. Derisi ürpermeye başladı, öyle ki bakışlarını Yalnız'dan alabilirse, bakarsa kıpırdadığını göreceğini sandı. *Ondan kurtulmanın bir yolu olmalı. Kaçmanın bir yolu! Olmak zorunda! Bir yol!*

Aniden bir şey hissetti, gördü, ama aslında orada olmadığını biliyordu. Aginor'un arkasında bir halat uzanıyordu. En saf bulutların arasından görülen güneş gibi beyaz, bir demircinin kolundan kalındı ve Yalnız'ı biliş ötesindeki, uzak bir şeye, Rand'dan bir kol uzakta bir şeye bağlıyordu. Halat yürek gibi atıyordu ve her atışta Aginor güçleniyor, etleniyor, Rand kadar uzun boylu ve güçlü, Muhafız'dan daha sert, Afet'ten daha ölümcül bir adam oluyordu. Ama o halatın yanında Yalnız yok gibiydi. Her şey halattı. Mırıldanıyordu. Şarkı söylüyordu. Rand'ın ruhunu çağırıyordu. Parlak bir uzantı yükseldi, süzüldü, Rand'a dokundu ve o inledi. İçini ışık doldurdu, yakması gereken ısı kemiklerindeki mezar soğukluğunu giderir gibi ısıttı. Uzantı kalınlaştı. *Uzaklaşmak zorundayım!*

"Hayır!" diye haykırdı Aginor. "Sen alamazsın! Hepsi benim!"

Ne Rand, ne Yalnız kıpırdadı, ama tozun içinde yuvarlanıyormuş gibi mücadele ettiler. Aginor'un artık kurumuş görünmeyen, yaşlı görünmeyen, en iyi yıllarını yaşayan güçlü bir adamın yüzü gibi görünen yüzünde ter damlaları boncuklandı. Rand halatın atışı ile, dünyanın yürek atışı ile bir oldu. Varlığını doldurdu. Işık zihnini doldurdu, ta ki onun benliği için yalnızca tek bir köşe kalana kadar. Rand o köşenin çevresini boşlukla sardı; boşluğun içine sığındı. *Uzağa!*

"Benim!" diye haykırdı Aginor. "Benim!"

Rand'ın içi ısındı, güneşin sıcaklığı, güneşin parlaklığı, patlayan, korkunç bir ışık, bir Işık parlaklığı ile. *Uzağa!*

"Benim!" Aginor'un ağzından alevler fışkırdı, gözlerinden ateşten mızraklar gibi fırladı ve o çığlık attı.

Uzağa!

Ve Rand artık tepede değildi. Onu dolduran Işık ile titriyordu. Zihni çalışmıyordu; ışık ve ısı onu kör etmişti. *Işık.* Boşluğun ortasında, Işık onu körleştirmiş, huşu ile sersemletmişti.

Geniş bir dağ geçidinde duruyordu, Karanlık Varlık'ın dişleri gibi çentikli tepelerle çevrelenmişti. Bu gerçekti; oradaydı. Çizmelerinin altındaki kayaları; yüzündeki buz gibi esintiyi hissetti.

Çevresinde savaş vardı, ya da savaşın kendisine yakın duran ucu. Zırhlı atların üzerindeki zırhlı adamlar, parlak çelikleri tozlanmış, bir ucu sivri baltalarını ve tırpan gibi kılıçlarını savuran Trolloclara saldırıyorlardı. Atları ölmüş bazı adamlar yerde savaşıyordu, binicileri ölmüş atlar boş eyerlerle savaşın içinde koşturuyorlardı. Soluklar hepsinin arasında dolanıyor, siyah binekleri nasıl koşarsa koşsun gece siyahı pelerinleri kıpırdamıyor, ışık yiyen kılıçlarını savurdukları zaman insanlar ölüyordu. Sesler Rand'ın üzerine çullanıyor, onu boğazından yakalayan tuhaflıktan yansıyordu. Çeliğe çarpan çelik, insanların ve çabalayan Trollocların nefesleri ve homurdanmaları, insanların ve ölen Trollocların çığlıkları. Kargaşanın içinde, toz dolu havada sancaklar dalgalanıyordu. Fal Dara'nın Siyah Şahin'i, Shienar'ın Beyaz Geyiği ve başkaları. Ve Trolloc sancakları.

Çevresindeki dar alanda Dha'vcl'un boynuzlu kafataslarını, Ko'bal'ın kan kırmızı üç çatallı mızrağını, Dhai'mon'un demir yumruğunu gördü.

Ama burası gerçekten de savaşın arka ucuydu, insanlar ve Trolloclar toparlanmak için duraklarken ayrılıyorlardı. Kimse son birkaç darbeyi savurup ayrılırken, sendeleyerek geçidin uçlarına koşarken Rand'a dikkat etmedi.

Rand, kendini yeniden gruplanan, flamaları parlak mızrak uçlarında dalgalanan insanların bulunduğu tarafa bakarken buldu. Yaralı adamlar eyerlerinde sallanıyordu. Binicisiz atlar şahlanıyor, dörtnala koşuyordu. Bir çarpışmaya daha dayanamayacakları açıktı, son saldırıya hazırlandıkları kadar açık. Bazıları şimdi onu görüyordu; insanlar üzengilerde doğrulup ona işaret etti. Bağırışları Rand'a minik düdükler gibi geldi.

Sendeleyerek döndü. Karanlık Varlık'ın güçleri geçidin diğer ucunu doldurmuştu. Shienar ordusunu cüceleştiren Trolloc yığınlarının daha da kararttığı dağ yamaçları siyah kargılarla, mızrak uçları ile dolup taşıyordu. Yüzlerce Soluk sürünün önünde at sürüyor, onlar geçerken Trollocların vahşi, hayvansı yüzleri korku ile dönüyor, dev gövdelerini yol açmak için geri çekiyorlardı. Yukarıda, Draghkarlar deri kanatlar üzerinde sarmallar çiziyor, çığlıkları rüzgâra meydan okuyordu. *İki, üç.* Altı tanesi tiz çığlıklar atarak Rand'a doğru daldı.

Rand onlara bakıyordu. İçi ısıyla doldu, dokunduğu güneşin yakıcı sıcaklığıyla. Draghkarları, insanlıkla ilgisi olmayan kanatlı bedenlerin üzerindeki solgun yüzlerinden bakan ruhsuz gözleri açıkça görebiliyordu. *Korkunç bir ısı. Çatırdayan sıcaklık.*

Berrak gökyüzünden şimşek indi, her darbe kısa ve keskin, gözleri kavuran şimşekler, her darbesi siyah, kanatlı şekillere inen şimşekler. Av çığlıkları ölüm çığlıklarına dönüştü, kömürleşmiş şekiller gökyüzünden düştü, onu yine temiz bıraktı.

Isı. Işık'ın korkunç sıcaklığı.

Rand dizlerinin üzerine çöktü; yanaklarında cızırdayan gözyaşlarını hissedebildiğini düşündü. "Hayır!" gerçekliğe tutunabilmek için otları kavradı; otlar aleve boğuldu. "Lütfen, haaayıııır!"

Sesiyle rüzgâr yükseldi, sesiyle uludu, geçit boyunca kükredi, alevleri kırbaçlayarak, bir attan daha hızlı, Rand'dan Trolloclara koşturan bir ateş duvarı yarattı. Ateş Trollocları kavurdu ve dağlar çığlıkları ile, rüzgâr ve Rand'ın sesi kadar yüksek çığlıklar ile sarsıldı.

"Sona ermeli!"

Yumruğu ile yeri dövdü ve toprak bir gong gibi çınladı. Elleri kayalık zeminde yaralandı ve yeryüzü sarsıldı. Önündeki arazide topraktan dalgalar yayıldı, yükseldi, Trollocların ve Solukların tepesine dikildi, toynaklı ayaklarının altında dağ parçalanırken üstlerinde kırıldı. Trolloc ordusunun üzerinden kaynayan bir et ve moloz yığını geçti. Ayakta kalan hâlâ kuvvetli bir orduydu, ama artık sayıları insan ordusunun iki katı bile değildi ve korku ve kargaşa içinde çalkalanıyordu.

Rüzgâr öldü. Çığlıklar öldü. Toprak durdu. Toz ve duman geçitte burgaçlanarak Rand'ı sardı.

"Işık seni kör etsin, Ba'alzamon! Bu sona ermeli!"

BURADA DEĞİL.

Kafatasını titreştiren, Rand'ın düşüncesi değildi.

BEN BU İŞTE YOKUM. EĞER YAPACAKSA, YAPILMASI GEREKENİ YALNIZCA SEÇİLMİŞ OLAN YAPABİLİR.

"Nerede?" Rand söylemek istemiyordu, ama kendini durduramadı. "Nerede?"

Onu çevreleyen pus dağıldı, duman ve toz duvarlarının içinde on kulaç yüksekliğinde temiz, berrak havadan bir kubbe bıraktı. Önünde basamaklar yükseliyordu, her biri tek başına, desteksiz duruyor, güneşi karartan bulanıklığa uzanıyordu.

BURADA DEĞİL.

Sislerin içinden, dünyanın diğer ucundan gelir gibi bir haykırış yükseldi. "Işık bunu buyuruyor!" İnsan güçleri son saldırı için atılırken yer at nalları altında gürledi.

Boşluğun içinde, Rand'ın zihni bir anlığına paniğe kapıldı. Saldıran atlılar tozun içinde onu göremezdi; onu ezip geçeceklerdi. İçinde büyük bir parça sarsılan zemini kayda değmez önemsiz bir şey olarak görmezden geldi. Donuk öfke ayaklarını zorladı, ilk basamakları tırmandı. *Sona ermeli!*

Çevresini karanlık aldı, mutlak hiçliğin mutlak siyahlığı. Basamaklar hâlâ oradaydı, siyahlığın içinde, ayaklarının altında ve ötesinde asılı duruyordu. Dönüp baktığında arkasındakilerin yok olduğunu, solup çevresindeki hiçliğe dönüştüğünü gördü. Ama halat hâlâ oradaydı, arkasında uzanıyor, parlak çizgi uzakta küçülüyor, yok oluyordu. Önceki kadar kalın değildi, ama hâlâ yürek gibi atıyor, ona güç pompalıyor, yaşam pompalıyor, onu Işık ile dolduruyordu. Rand tırmandı.

Sonsuza dek tırmanmış gibi geldi. Sonsuza dek ve yalnızca birkaç dakika. Zaman hiçliğin içinde donup kaldı. Zaman daha hızlı aktı. Tırmandı, tırmandı ve aniden önünde bir kapı belirdi. Yüzeyi kaba, eski ve kıymık kıymıktı, çok iyi hatırladığı bir kapıydı. Ona dokundu ve kapı patlayarak paramparça oldu. Parçalar düşmeye devam ederken içinden geçti, ahşap parçaları omuzlarından düştü.

Oda da hatırladığı gibiydi, balkonun ötesinde çılgın, çizgi çizgi gökyüzü, erimiş duvarlar, cilalı masa, kükreyen, ısı vermeyen alevleri ile korkunç şömine. O şömineyi oluşturan, işkence içinde kıvranan, sessizlik içinde haykıran yüzlerin bazıları, hatırlaması gerekirmiş gibi anılarını çekiştirdi, ama Rand boşluğa sarındı, kendi içindeki yoklukta süzüldü. Yalnızdı. Duvardaki aynaya baktığında, oradaki yüzü sanki kendisiymiş gibi açıktı. *Boşlukta dinginlik vardır.*

"Evet," dedi Ba'alzamon şöminenin önünden, "Aginor'un kendi açgözlülüğüne yenileceği aklıma gelmişti. Ama sonuçta hiç fark etmiyor. Uzun bir arayıştı, ama artık sona erdi. Buradasın ve ben seni tanıyorum."

Işık'ın ortasında boşluk, boşluğun ortasında Rand süzülüyordu. Evinin toprağına uzandı ve sert, teslim olmayan ve kuru kayaları, yalnızca güçlülerin, dağlar kadar sağlam olanların hayatta kaldığı merhametsiz taşları hissetti. "Kaçmaktan bıktım." Sesinin bu kadar sakin çıkmasına şaşırmıştı. "Dostlarımı tehdit etmenden bıktım. Artık kaçmayacağım." Ba'alzamon'un da bir halatı olduğunu gördü. Kendisininkinden çok daha

kalın, siyah bir halat, *o kadar geniş ki insan bedeni yanında cüce kalır.* Ama Ba'alzamon'un yanında halat cüce kalıyordu. O siyah damarın her atışı ışığı tüketiyordu.

"Kaçmanın ya da kalmanın bir fark yaratacağını mı sanıyorsun?" Ba'alzamon'un ağzındaki alevler kahkaha attı. Ocaktaki yüzler efendilerinin neşesi karşısında ağladı. "Benden defalarca kaçtın ve her seferinde seni yakaladım, gözyaşlarının tatlandırdığı gururunu yedirdim sana. Defalarca direndin ve savaştın, sonra yenilmişlik içinde süründün, merhamet dilendin. Yalnızca tek bir seçeneğin var, solucan: ayaklarımın dibinde diz çok ve bana iyi hizmet et. O zaman sana tahtların üzerinde güç bahşederim; ya da Tar Valon'un kuklası ol ve zamanın tozuna dönüşürken çığlıklar at."

Rand kaçış yolu arar gibi arkasına, kapıya baktı. *Bırak Karanlık Varlık öyle düşünsün.* Kapının ötesinde hâlâ hiçliğin karanlığı vardı, bedeninden uzanan parlak halat ile yarılmıştı. Ve Ba'alzamon'un kalın halatı da oraya uzanıyordu, o kadar siyahtı ki, arkasındaki karanlık kararmış gibi görünüyordu. İki halat zıt zamanlarda yürek damarları gibi atıyor, ışık karanlık dalgalarına zar zor dayanabiliyordu.

"Başka seçenekler de var," dedi Rand. "Desen'i Çark dokur, sen değil. Bana kurduğun her tuzaktan kaçtım. Soluklarından, Trolloclarından, Karanlıkdostlarından kaçtım. Buraya kadar izini sürdüm, yolumun üzerinde ordunu yok ettim. Desen'i sen dokumuyorsun."

Ba'alzamon'un gözleri iki fırın gibi kükredi. Dudakları kıpırdamadı, ama Rand Aginor'a haykırdığı bir küfür duyduğunu düşündü. Sonra ateşler öldü ve o sıradan insan yüzü ona öyle gülümsedi ki, Işık'ın sıcaklığının içinde bile ürperdiğini hissetti.

"Başka ordular toplanabilir, seni aptal. Hayal bile edemeyeceğin ordular gelecek daha. Hem, sen benim izimi sürdün, ha? Seni, kayanın altında sürünen kurtçuk, izimi sürdün, ha? Doğduğun gün yolunu çizdim senin, seni ya mezarına götürecek, ya buraya getirecek yolu. Aiel'in kaçmasına izin verdim, hayatta kalacak ve yıllar boyunca yankılanacak sözleri söyleyecek biri. Uzakgezgini Jain, bir kahraman," sözcüğü alayla büktü, "bir aptal gibi boyadım ve benden kurtulduğunu düşündürerek Ogierlere yolladım. Seni bulmak için karınlarının üzerinde kıvranarak dünyayı

araştıran Kara Ajahlar. Ben ipleri çekerim ve Amyrlin Makamı dans eder ve olayları kendisinin kontrol ettiğini düşünür."

Boşluk titredi; Rand telaşla yeniden sağlamlaştırdı onu. *Her şeyi biliyor. Yapmış olabilir. Söylediği gibi olmuş olabilir.* Işık boşluğu ısıttı. Kuşku haykırdı ve susturuldu, ve sonunda yalnızca tohumu kaldı. Rand tohumu gömmek mi istiyor, büyütmek mi, karar veremeden mücadele etti. Boşluk öncekinden küçük, sağlamlaştı ve Rand dinginlik içinde süzüldü.

Ba'alzamon hiçbir şeyi fark etmemiş gibiydi. "Hayatta kalmanın ya da ölmenin, sen ve sahip olabileceğin güç dışında hiçbir şey için önemi yok. Bana ya sen hizmet edeceksin, ya da ruhun. Ama önümde ölü değil canlı diz çökmeni tercih ederim. Köyüne bin Trolloc gönderebilecekken, tek bir öbek gönderdim. Sen uyurken yüz tanesi gelebilecekken tek bir Karanlıkdostu geldi. Ve sen, aptal, hepsini bilmiyorsun bile, ne ileridekileri, ne geridekileri, ne de yanındakileri. Sen benimsin, hep benim oldun, tasma taktığım köpeğimsin ve seni buraya ya sahibinin önünde diz çökmen, ya da ölmen ve ruhunun diz çökmesine izin vermen için getirdim."

"Seni inkar ediyorum. Üzerimde gücün yok ve ölü ya da canlı, önünde diz çökmeyeceğim."

"Bak," dedi Ba'alzamon. "Bak." Rand gönülsüzce başını çevirdi.

Orada, Egwene duruyordu, solgun ve korkmuş, saçlarında çiçeklerle Nynaeve. Ve bir kadın daha, Hikmet'ten biraz daha yaşlı, kara gözlü ve güzel, İki Nehir kıyafetleri içinde, elbisesinin boynuna işlenmiş çiçekler ile bir kadın.

"Anne?" diye nefes verdi Rand ve kadın ümitsiz bir gülümseme ile gülümsedi. Annesinin gülümsemesi. "Hayır! Annem öldü ve diğer ikisi buradan uzakta, güvende. Seni reddediyorum!" Egwene ve Nynaeve bulanıklaştı, sis olup sürüklendi ve dağıldı. Kari al'Thor, gözleri korku ile iri iri, yerinde kaldı.

"En azından o," dedi Ba'alzamon, "benim ve ona dilediğimi yaparım."

Rand başını iki yana salladı. "Seni reddediyorum." Sözcükleri zorla telaffuz etti. "O öldü ve senden uzakta, Işık'ta güvende."

Annesinin dudakları titredi. Yanaklarından aşağı gözyaşları aktı ve her biri Rand'ın içini zehir gibi yaktı. "Mezarın Efendisi eskiden olduğundan daha güçlü, oğlum," dedi. "Kolu daha uzun. Yalanların Babası dikkatsiz ruhlar için bal gibi bir dile sahip. Oğlum. Benim biricik, sevgili oğlum. Elimden gelse seni kurtarırdım, ama artık o benim efendim, onun kaprisleri benim varlığımın yasası. Ona itaat etmekten, beğenisi için yaltaklanmaktan başka çarem yok. Beni yalnızca sen özgür kılabilirsin. Lütfen, oğlum. Lütfen bana yardım et. Bana yardım et. Bana yardım et! LÜTFEN!"

Solgun ve ifadesiz, çıplak yüzlü Soluklar çevresinde kapanırken ciğerleri paralanırcasına haykırdı. Giysileri kansız eller, kerpetenler, mengeneler kullanan, acıtan, yakan, kadının çıplak etini kırbaçlayan eller tarafından paralandı. Kadının çığlıklarının sonu yoktu.

Rand'ın çığlıkları kadınınkileri yankıladı. Boşluk zihninde kaynadı. Eli kılıcına gitti. Balıkçıl işaretli kılıç değil, ışıktan bir kılıç, Işık'ın kılıcı. Onu kaldırırken ucundan alev alev, beyaz bir şimşek fırladı, kılıcın kendisi uzanmış gibi göründü. En yakındaki Soluk'a düştü ve kör edici bir parlaklık odayı doldurdu, Yarı-insanların içinden, kağıdın arkasından görünen mum gibi ışıdı, onları yaktı, Rand'ın gözlerini körleştirdi.

Parlaklığın ortasından, bir fısıltı işitti. "Teşekkür ederim, oğlum. Işık. Kutsal Işık."

Şimşek soldu ve Rand odada Ba'alzamon ile yalnız kaldı. Ba'alzamon'un gözleri Kıyamet Çukuru gibi yanıyordu, ama kılıçtan, sanki Işık'ın kendisiymiş gibi kaçındı. "Aptal! Kendini yok edeceksin! Onu bu şekilde kullanamazsın, henüz olmaz! Ben sana öğretene kadar olmaz!"

"Sona erdi," dedi Rand, ve kılıcı Ba'alzamon'un siyah halatına savurdu.

Ba'alzamon, kılıç inerken, çığlık atmaya başladı, öyle ki, taş duvarlar sarsıldı, Işık kılıcı halatını keserken sonsuz uluması ikiye katlandı. Kesik uçlar gerilmiş gibi hızla birbirlerinden uzaklaştılar. Boşluğa uzanan uç uzaklaşırken büzülmeye başladı; diğeri Ba'alzamon'a çarptı, onu şömineye fırlattı. İşkence içindeki yüzlerin sessiz çığlıklarında kahkahalar vardı. Duvarlar sarsıldı, çatladı; zemin kabardı ve taş parçaları tavandan yere düştü.

Çevresindeki her şey ufalanırken, Rand kılıcı Ba'alzamon'un yüreğine doğrulttu. "Sona erdi!"

Kılıçtan ışık fışkırdı, eriyik, beyaz metal damlaları gibi, bir alev yağmuru şeklinde aktı. Ba'alzamon feryat ederek, kendini korumak için boşuna kollarını kaldırdı. Gözlerinde alevler haykırdı, taş patlarken başka alevlerle birleşti, çatlayan duvarların taşları, yarılan yerin taşları, tavandan yağan taşlar. Rand ona bağlı olan halatın inceldiğini hissetti, ta ki geriye parıltıdan başka bir şey kalmayana dek, ama ne yaptığını, nasıl yaptığını bilmeden, yalnızca bunun sona ermesi gerektiğini bilerek kendini zorladı. *Sona ermeli!*

Odayı ateş doldurdu, katı alevler. Ba'alzamon'un yaprak gibi büzüldüğünü görebiliyor, ulumasını duyabiliyor, kemiklerinde gıcırdayan çığlıklarını hissedebiliyordu. Alevler güneşten de parlak, saf, beyaz ışık oldu. Sonra iplikteki son ışıltı da yok oldu ve Rand sonsuz siyahlığın içinde düşmeye, Ba'alzamon'un uluması solmaya başladı.

Bir şey ona muazzam bir güçle çarptı, onu pelteye çevirdi, pelte sallandı, içeride kükreyen ateşlerle, sonsuzca yanan aç soğukla haykırdı.

52. BÖLÜM

Ne Başlangıç Vardır, Ne de Son

Rand ilk önce bulutsuz gökyüzünde ilerleyen, kırpmadığı gözlerini dolduran güneşin farkına vardı. Güneş bir fırlıyor, bir duruyor gibiydi, günlerce kıpırtısız bekliyor, sonra ışıktan bir çizgi gibi koşturuyor, uzaktaki ufka doğru eğiliyor, gün de onunla birlikte düşüyordu. *Işık. Bunun bir anlamı olmalı.* Düşünce yeni bir şeydi. *Düşünebiliyorum. Ben ben demek.* Sonra acı geldi, şiddetli ateşin anısı, sarsan ürpermeler onu bez bebek gibi savururken oluşan yaralar. Ve pis bir koku. Burun deliklerini, kafasını dolduran yağlı, yanık bir koku.

Ağrıyan kaslarla döndü, elleri ve dizleri üzerinde doğruldu. Kavrayamadan üzerinde yatmakta olduğu yağlı küllere baktı, saçılmış, tepedeki taşlara bulaşmış küller. Koyu yeşil kumaş parçaları, alevlerden kurtulan, kenarları kararmış paçavralar kömürlere karışmıştı.

Aginor.

Midesi kasıldı, büküldü. Giysilerindeki külleri silkelemeye çalışarak Yalnız'ın kalıntılarından kaçtı. Elleri fazla ilerleme kaydedemeden zayıfça çırpındı. İki elini birden kullanmaya çalıştı ve öne devrildi. Yüzünün altında dik bir uçurum uzanıyordu, gözlerinin önünde dönen pürüzsüz kayalar, onu çekiştiren derinlikler. Başı döndü, uçurumun kenarında kustu.

Titreyerek, gözlerinin önüne sağlam taşlar gelene kadar karın üstü, geri geri süründü, sonra nefes nefese, sırt üstü döndü. Çabalayarak kılıcını kınından çıkardı. Kırmızı kumaştan yalnızca birkaç kül parçası kalmıştı.

Onu gözlerinin önünde kaldırırken elleri titriyordu; iki elini birden kullanması gerekti. Bu balıkçıl işaretli bir kılıçtı. *Balıkçıl işareti mi? Evet. Tam. Babam ama yalnızca çelik.* Onu kınına sokmak için üç kez denemesi gerekti. Bu kılıç bir şey daha idi. Yoksa bir kılıç daha mı vardı?

"Adım," dedi bir süre sonra, "Rand al'Thor." Kafasına kurşun toplar gibi daha fazla anı doluştu ve inledi. "Karanlık Varlık," diye fısıldadı kendi kendine. "Karanlık Varlık öldü." İhtiyata gerek yoktu. "Shai'tan öldü." Sözcük sarsılır gibi oldu. Gözlerinden yaşlar fışkırana kadar sessiz bir neşe ile sarsıldı. "Shai'tan öldü!" Gökyüzüne kahkaha attı. Başka anılar. "Egwene!" O ismin önemli bir anlamı vardı.

Acıyla, rüzgâra kapılmış söğüt gibi sallanarak ayağa kalktı, onlara bakmadan Aginor'un küllerinin yanından geçti. *Artık önemli değil.* Yamacın ilk, dik kısmında inmekten çok düştü, çalıdan çalıya yuvarlandı, kaydı. Daha düz zemine ulaştığı zaman yaraları iki kat fazla yanıyordu, ama zar zor ayakta duracak gücü buldu. *Egwene.* Sarsılarak koşmaya başladı. O çalıların arasından geçerken yapraklar ve taç yaprakları çevresine yağıyordu. *Onu bulmam gerek. O kimdi?*

Kolları ve bacakları ona itaat etmek yerine otlar gibi savruluyordu. Sendeledi, bir ağaca öyle hızlı çarptı ki, inledi. Yüzünü kaba kabuğa bastırırken, düşmemek için tutunurken başından aşağı yapraklar yağdı. Egwene. Ağacı ittirerek doğruldu ve devam etti. Neredeyse aynı anda yine sendeledi, düşecek oldu, ama bacaklarını daha hızlı hareket ettirerek dengesini buldu, yere yüz üstü kapaklanmaktan bir adım geride koştu, koştu. Hareket ederken bacakları ona itaat etmeye başladı. Yavaş yavaş kendini dik koşarken, kolları düzenli olarak sallanırken, uzun bacakları onu yamaçtan aşağı sıçrayarak indirirken buldu. Artık Yeşil Adam'ın mezarını işaretleyen yüce meşenin yarı doldurduğu açıklığa fırladı. Kadim Aes Sedai simgesi ile süslenmiş beyaz taş kemer oradaydı. Ateş ve rüzgârın Aginor'u tuzağa düşürmeye çalıştığı, ama başarısız olduğu çukur da oradaydı.

"Egwene! Egwene, neredesin?" Güzel bir kız gözlerini iri iri açarak, yayılan dalların altında diz çöktüğü yerden doğruldu. Saçlarında çiçekler ve kahverengi meşe yaprakları vardı. İnce, genç ve korkmuştu. *Evet, işte bu. Elbette.* "Egwene, Işık'a şükür iyisin."

Yanında iki kadın daha vardı, birinin korku dolu gözleri ve hâlâ beyaz sabah yıldızları ile süslenmiş uzun bir örgüsü vardı. Diğeri uzanmış, başını katlanmış pelerinlere dayamıştı. Gökmavisi pelerini perişan elbisesini gizleyemiyordu. Zengin kumaşın üzerinde kömürleşmiş lekeler ve yırtıklar, görülüyordu ve yüzü solgundu, ama gözleri açıktı. *Moiraine. Evet, Aes Sedai. Ve Hikmet, Nynaeve*. Üç kadın gözlerini kırpmadan, dikkatle ona baktılar.

"Gerçekten iyisin, değil mi? Egwene? Sana zarar veremedi." Artık sendelemeden yürüyebiliyordu kızı görünce, yaralarına rağmen dans etmek istemişti ama yine de yanlarına bağdaş kurup oturmak iyi geldi.

"Sen beni ittirdikten sonra onu görmedim bile." Gözleri kararsızdı. "Ya sen, Rand?"

"Ben iyiyim." Bir kahkaha attı. Kızın yanağına dokundu ve kızın hafifçe geri çekildiğini hayal mi ettiğini merak etti. "Biraz dinlenirsem yepyeni olurum. Nynaeve? Moiraine Sedai?" İsimler ağzına yeni geliyordu.

Hikmet'in gözleri genç yüzünde eski, kadim görünüyordu, ama başını iki yana salladı. "Biraz yaralandım," dedi, onu izlemeye devam ederek. "Aramızda gerçekten incinen yalnız... yalnız Moiraine."

"Başka her şeyden çok gururum incindi," dedi Aes Sedai sinirle, pelerin battaniyesini çekiştirerek. Uzun zamandır hasta yatıyormuş gibi görünüyordu, ama gözleri, altlarındaki siyah halkalara rağmen, keskin ve güç doluydu. "Aginor onu bu kadar uzun tutmama şaşırdı ve öfkelendi, ama neyse ki bana ayıracak zamanı yoktu. Onu bu kadar tutabilmeme şaşırdım. Efsaneler Çağı'nda Aginor'un gücü Kardeşkatili'ne ve Ishamael'e yakındı."

"Karanlık Varlık ve tüm Terkedilmişler," dedi Egwene hafif, titrek bir sesle, "Shayol Ghul'de tutsaklar, Yaratıcı tarafından..." Titrek bir nefes aldı.

"Aginor ve Balthamel yüzeye yakın kalmış olmalı." Moiraine'in sesi bütün bunları çoktan açıklamış, şimdi bir kez daha açıklamak zorunda kalmaya kızıyormuş gibiydi. "Karanlık Varlık'ın zindanındaki yama onları özgür kılmasına yetecek kadar zayıfladı. Terkedilmişlerden daha fazlası serbest kalmadığı için minnettar olmalıyız. Serbest kalsalardı, onları görürdük."

"Fark etmez," dedi Rand. "Aginor ve Balthamel öldü, Shai'..."

"Karanlık Varlık," diye sözünü kesti Aes Sedai. Hasta ya da değil, sesi sert, siyah gözleri emrediciydi. "Ona Karanlık Varlık demeye devam etmek en iyisi. Ya da en azından Ba'alzamon."

Rand omuzlarını silkti. "Nasıl istersen. Ama o öldü. Karanlık Varlık öldü. Onu ben öldürdüm. Onu şeyle yaktım..." Anılarının kalanı hızla kafasına aktı, ağzı açık kaldı. *Tek Güç. Tek Güç'ü kullandım. Hiçbir erkek...* Aniden kuruyan dudaklarını yaladı. Bir rüzgâr, düşmekte olan yaprakları çevrelerinde uçuşturdu, ama Rand'ın yüreğinden daha soğuk değildi. Üçü birden ona bakıyordu. İzliyordu. Gözlerini bile kırpmadan. Egwene'e uzandı ve bu sefer kız ondan kaçınırken hayal etmediğini biliyordu. "Egwene?" Kız yüzünü çevirdi, Rand elini indirdi.

Kız aniden kollarını boynuna doladı, yüzünü göğsüne gömdü. "Özür dilerim, Rand. Özür dilerim. Umurumda değil. Gerçekten değil." Omuzları sarsılıyordu. Rand kızın ağladığını düşündü. Beceriksizce saçlarını okşayarak kızın başının üzerinden diğer iki kadına baktı.

"Çark dilediği gibi dokur," dedi Nynaeve yavaşça, "ama sen hâlâ Emond Meydanı'ndan Rand al'Thor'sun. Ama, Işık bana yardım etsin, Işık hepimize yardım etsin, çok tehlikelisin, Rand." Rand Hikmet'in üzgün, pişman, kaybını çoktan kabul etmiş bakışları altında irkildi.

"Ne oldu?" dedi Moiraine. "Bana her şeyi anlat!"

Ve zorlayan gözleri üzerindeyken, Rand anlattı. Sırtını dönmek, hikâyesini kısaltmak, bazı şeyleri kendine saklamak istiyordu, ama Aes Sedai'nin gözleri ondan her şeyi çekip aldı. Kari al'Thor'a, annesine geldiğinde yanaklarında yaşlar akıyordu. Bunu vurguladı. "Annem elindeydi. Annem!" Nynaeve'in yüzünde sempati ve acı vardı, ama Aes Sedai'nin gözleri onu devam etmeye zorladı. Işık kılıcı, siyah kordonun kesilmesi, Ba'alzamon'u yok eden alevler. Egwene'in kolları, onu olan bitenden çekip çıkarmak istermiş gibi gerildi. "Ama ben yapmadım," diye bitirdi Rand. "Işık... beni itti. Gerçekte ben yapmadım. Bu fark yaratmaz mı?"

"Baştan beri kuşkularım vardı," dedi Moiraine. "Ama kuşkular kanıt değildir. Sana andacı, parayı verdikten ve o bağı kurduktan sonra, ben ne istersem yapman gerekirdi, ama sen direndin, sorguladın. Bu bana bir şeyler anlatıyordu, ama yeteri kadar değil. Manetheren kanı hep inatçı olmuştur,

Aemon öldükten, Eldrene'nin kalbi kırıldıktan sonra daha da çok. Bir de Bela vardı."

"Bela mı?" dedi Rand. *Hiçbir şey fark yaratmıyor.*

Aes Sedai başını salladı. "Seyrantepe'de Bela'nın yorgunluğunun giderilmesine ihtiyacı yoktu; birisi bunu çoktan yapmıştı. O gece Mandarb'ı geçebilirdi. Bela'nın kimi taşıdığı aklıma gelmeliydi. Peşimizde Trolloclar, tepemizde bir Draghkar varken ve Yarı-insan Işık bilir neredeyken Egwene'in arkada kalmasından ne kadar çok korkmuşsundur. Daha önce hayatında ihtiyaç duymadığın kadar ihtiyaç içindeydin ve onu sana verebilecek tek şeye uzandın. Saidin."

Rand ürperdi. O kadar üşüyordu ki, parmakları acıyordu. "Bir daha hiç yapmazsam, bir daha ona hiç dokunmazsam, ben..." Söyleyemedi. *Çıldırmam. Çevremdeki ülkeleri ve insanları deliye döndürmem. Hâlâ hayattayken çürümem.*

"Belki," dedi Moiraine. "Sana eğitim verebilecek birileri olsa çok daha kolay olurdu, ama muazzam bir iradeyle başarılabilir."

"Sen bana öğretebilirsin. Kuşkusuz sen..." Aes Sedai başını iki yana sallayınca sustu.

"Bir kedi bir köpeğe ağaca tırmanmasını öğretebilir mi, Rand? Bir balık bir kuşa yüzmesini öğretebilir mi? Ben saidarı biliyorum, ama sana saidin hakkında hiçbir şey öğretemem. Öğretebilecekler üç bin yıl önce öldü. Ama belki sen yeterince inatçısındır. Belki iraden yeterince güçlüdür."

Egwene doğruldu, elinin tersiyle kızarmış gözlerini sildi. Bir şey söylemeyi çok istiyor gibi görünüyordu, ama ağzını açtığı zaman ses çıkmadı. *En azından geri çekilmiyor. En azından çığlık atmadan bana bakabiliyor.*

"Diğerleri?" dedi Rand.

"Lan onları mağaraya götürdü," dedi Nynaeve. "Göz yok oldu, ama havuzun ortasında bir şey var, kristal bir sütun ve ona giden basamaklar. Mat ve Perrin ilk önce seni bulmak istedi Loial da öyle ama Moiraine..."

Endişe içinde Aes Sedai'ye baktı. Moiraine sakinlik içinde bakışlarına karşılık verdi. "Sen şeyleyken seni rahatsız etmememiz gerektiğini söyledi."

Rand'ın boğazı öyle daraldı ki, zor nefes alıyordu. *Onlar da Eğmene gibi yüz çevirecekler mi? Ben bir Solutmuşum gibi çığlıklar atarak kaçışacaklar mı?* Moiraine Rand'ın yüzünden çekilen kanı fark etmemiş gibi konuştu.

"Göz'de engin bir Tek Güç miktarı vardı. Efsaneler Çağı'nda bile, yok olmadan o kadar çoğunu yönlendirebilen pek az kişi vardı. Pek az."

"Onlara söyledin mi?" dedi Rand boğuk sesle. "Herkes biliyorsa..."

"Yalnızca Lan," dedi Moiraine nazikçe. "O bilmeliydi. Ve ne olduklarına, ne olacaklarına dayanarak Nynaeve ve Egwene. Henüz diğerlerinin bilmesine gerek yok."

"Neden olmasın?" Boğazındaki hırıltı, sesinin sert çıkmasına sebep oluyordu. "Beni ehlileştireceksin, değil mi? Aes Sedailer Güç kullanan erkeklere böyle yapmaz mı? Kullanamasınlar diye onları değiştirmez mi? Onları güvenli kılmaz mı? Thom, ehlileştirilen erkeklerin, artık yaşamak istemediklerinden öldüklerini söyledi. Neden ehlileştirilmek üzere beni Tar Valon'a götüreceğinden bahsetmiyorsun?"

"Sen ta'verensin," diye yanıt verdi Moiraine. "Belki henüz Desen'in seninle işi bitmemiştir."

Rand dik oturdu. "Rüyalarda Ba'alzamon, Tar Valon ve Amyrlin Makamı'nın beni kullanmaya çalışacağını söyledi. İsimler söyledi ve şimdi hatırlıyorum onları. Karanlıkbelası Raolin ve Guaire Amalasan. Taşyay Yurian. Davian. Logain." En zor sonuncusunu söylemişti. Nynaeve soldu, Egwene inledi, ama Rand öfkeyle devam etti. "Her biri sahte Ejder'di. İnkar etmeye çalışma. Ama ben kullanılmayacağım. Ben yıprandığı zaman çöp yığınına fırlatacağınız bir alet değilim."

"Bir amaç için yapılan bir alet, o amaç için kullanıldığı zaman alçalmaz." Moiraine'in sesi Rand'ınki kadar sertti. "Ama Yalanların Babası'na inanan biri kendini alçaltır. Kullanılmayacağını söylüyorsun ve sonra sahibi tarafından bir tavşanın peşine takılmış köpek gibi, Karanlık Varlık'ın yolunu belirlemesine izin veriyorsun."

Rand yumruklarını sıktı, başını çevirdi. Ba'alzamon'un söylediği şeylere çok benziyordu. "Ben kimsenin köpeği değilim. Beni duyuyor musun? Kimsenin!"

Loial ve diğerleri kemerde belirdi ve Rand, Moiraine'e bakarak ayağa kalktı.

"Desen gerekli kılmadıkça bilmeyecekler," dedi Aes Sedai.

Sonra dostları yaklaştı. Her zamanki kadar sert görünen Lan başı çekiyordu, ama bitkin gibiydi. Alnında Nynaeve'in sargılarından biri vardı ve sırtı tutulmuş gibi yürüyordu. Arkasında Loial girift işlemelerle süslenmiş, gümüş oymalı büyük, altın bir sandık taşıyordu. Ogier dışında hiç kimse onu yardım almadan taşıyamazdı. Perrin'in kollarında beyaz kumaşa sarılmış iri bir bohça vardı ve Mat iki elinde çömlek parçasına benzer bir şeyler taşıyordu.

"Demek hayattasın." Mat kahkaha attı. Yüzü karardı ve başını hızla Moiraine'e çevirdi. "Seni aramamıza izin vermedi. Göz'ün ne sakladığını bulmamız gerektiğini söyledi. Ben yine de gidecektim, ama Nynaeve ve Egwene onun tarafını tuttular ve beni kemerden içeri neredeyse fırlattılar."

"Artık buradasın," dedi Perrin, "ve görünüşüne bakılırsa o kadar da kötü pataklanmamışsın." Gözleri parlamıyordu, ama artık irisleri tamamen sarıydı. "Bu önemli bir şey. Buradasın ve biz de, her neyse, yapmak için geldiğimiz şeyi yaptık. Moiraine Sedai yaptığımızı ve gidebileceğimizi söylüyor. Eve, Rand. Işık beni yaksın, ben eve gitmek istiyorum."

"Seni canlı görmek güzel," dedi Lan sertçe. "Kılıcını bırakmamışsın gördüğüm kadarıyla. Belki artık onu kullanmayı öğrenirsin." Rand aniden Muhafız'a karşı bir duygu patlaması hissetti; *Lan biliyordu,* ama en azından, yüzeyde hiçbir şey değişmemişti. Belki Lan için içeride de hiçbir şeyin değişmemiş olduğunu düşündü.

"Söylemeliyim ki," dedi Loial, sandığı indirerek, "ta'verenlerle yolculuk etmek beklediğimden daha ilginç çıktı." Kulakları şiddetle seyirdi. "Eğer biraz daha ilginçleşirse Shangtai Yurdu'na döneceğim, her şeyi İhtiyar Haman'a itiraf edeceğim ve bir daha asla kitaplarımı bırakmayacağım." Ogier aniden, yüzünü ikiye bölen bir sırıtma ile sırıttı. "Seni görmek çok

güzel, Rand al'Thor. Bu üçünün arasında kitaplara en çok önem veren Muhafız ve o da konuşmuyor. Sana ne oldu? Hepimiz kaçtık ve Moiraine Sedai bizi bulması için Lan'i gönderene kadar ağaçların arasında saklandık, ama seni aramaya gitmemize izin vermedi. Neden bu kadar uzun süre yoktun, Rand?"

"Kaçtım, kaçtım," dedi yavaşça, "ve sonunda bir tepeden aşağı düştüm ve başımı taşa vurdum. Sanırım aşağı inerken bulabildiğim her taşa vurdum." Bu yaraları açıklardı. Aes Sedai, Nynaeve ve Egwene'i izlemeye çalıştı, ama yüzleri değişmedi. "Kendime geldiğimde kaybolmuştum ve sonunda burayı bulmayı başardım. Sanırım Aginor öldü, yandı. Küller ve pelerininden parçalar buldum."

Yalanları kulaklarına boş geliyordu. Neden küçümseme ile gülmediklerini, gerçeği söylemesini talep etmediklerini bilmiyordu. Arkadaşları kabullenerek başlarını salladılar ve duygudaş sesler çıkararak buldukları şeyleri göstermek için Aes Sedai'nin çevresine toplandılar.

"Kalkmama yardım edin," dedi Moiraine. Nynaeve ve Egwene onu oturttular; o zaman bile destek olmaları gerekiyordu.

"Bu şeyler nasıl Göz'ün içinde olabilir," diye sordu Mat. "O kaya gibi harap olmaları gerekmez miydi?"

"Oraya harap olmaları için konmadılar," dedi Aes Sedai kısaca, ve *siyah ve beyaz,* parlak çömlek parçalarını Mat'ten alırken kaşlarını çatarak daha fazla soru sormalarını engelledi.

Rand'a moloz gibi görünmüşlerdi, ama kadın onları yanında, yerde beceriyle birbirine uydurdu ve erkek eli büyüklüğünde mükemmel bir çember yaptı. Tar Valon Alevi ve Ejder Dişi bir araya gelince, *siyah ve beyaz,* Aes Sedailerin kadim simgesini oluşturdu. Bir an Moiraine yüzünde okunmaz bir ifade, yalnızca baktı, sonra kemerindeki hançeri aldı ve çembere doğru başını sallayarak Lan'e uzattı.

Muhafız en büyük parçayı ayırdı, sonra hançeri yükseğe kaldırdı ve tüm gücüyle indirdi. Bir kıvılcım fırladı, parça darbenin gücü ile havaya fırladı ve hançer keskin bir çatırtı ile kırıldı. Lan kabzada kalan çentik kısma baktı, sonra bir kenara fırlattı. "Tear'dan gelen en iyi çelikti," dedi kuru kuru.

Mat parçayı aldı, homurdandı ve herkese gösterdi. Üzerinde bir çizik bile yoktu.

"Cuendillar" dedi Moiraine. "Yürektaşı. Efsaneler Çağı'ndan bu yana kimse yapmayı başaramadı ve o zaman bile yalnızca en önemli amaçlar için yapılıyordu. Bir kez yapılınca, hiçbir şey onu kıramaz. Şimdiye dek yaşamış olan en büyük Aes Sedai, yapılan en güçlü sa'angreah kullanarak bile başaramaz. Yürektaşına yöneltilen her güç onu daha da sağlam kılar."

"O zaman nasıl...?" Mat'in elindeki ile yaptığı hareket yerdeki diğer parçaları süpürdü.

"Bu Karanlık Varlık'ın zindanındaki yedi mühürden biriydi," dedi Moiraine. Mat parçayı kızıl kormuş gibi bırakıverdi. Perrin'in gözleri tekrar parlamaya başlamış gibi göründü. Aes Sedai sakin sakin parçaları topladı.

"Artık fark etmez," dedi Rand. Arkadaşları ona tuhaf tuhaf baktı. Rand çenesini kapalı tutmuş olmayı diledi.

"Elbette," dedi Moiraine. Ama diğer parçaları dikkatle kesesine doldurdu. "Bana sandığı getirin." Loial sandığı yakına taşıdı.

Yassı altın ve gümüş sandık eksiz görünüyordu, ama Aes Sedai'nin parmakları girift işlemelerin üzerinde dolandı, bastırdı ve ani bir tıkırtı ile kapak yaylıymış gibi açıldı. İçinde kıvrık, altın bir boru vardı. Parıltısına rağmen, onu koruyan sandığın yanında sade görünüyordu. Üzerindeki yegane işaretler, çan gibi ucunun çevresine gümüşle işlenmiş yazılardı. Moiraine boruyu bir bebek gibi dikkatle kaldırdı. "Bu Illian'a götürülmeli," dedi yumuşak sesle.

"Illian mı!" diye hırladı Perrin. "Bu neredeyse Fırtınalar Denizi'nde, eve şimdi olduğumuz kadar uzak."

"Bu...?" Loial durup nefes aldı. "Olabilir mi...?"

"Eski Dil'i okuyabilir misin?" diye sordu Moiraine ve Ogier başını sallayınca ona boruyu uzattı.

Ogier kadın kadar nazikçe boruyu aldı ve geniş parmağını yazıların üzerinde gezdirdi. Gözleri irileşti, irileşti, kulakları dimdik oldu. "Tia mi aven Moridin isainde vadin," diye fısıldadı. "Mezar çağrıma engel değildir."

"Valere Borusu." Bir an Muhafız gerçekten sarsılmış göründü; sesinde bir huşu tınısı vardı.

Aynı anda Nynaeve titrek bir sesle, "Çağlar'ın kahramanlarını Karanlık Varlık'la savaşmaları için ölümden çağırmak için."

"Yak beni!" diye nefes verdi Mat.

Loial saygıyla boruyu altın yuvasına bıraktı.

"Merak etmeye başlıyorum," dedi Moiraine. "Dünyanın Gözü dünyanın şimdiye dek karşı karşıya kalacağı en büyük ihtiyaç için yapılmıştı, ama bizim onu... kullandığımız gibi kullanılması için mi yapılmıştı, yoksa bu şeyleri korumak için mi? Çabuk, sonuncusu, gösterin bana."

İlk ikisinden sonra Rand Perrin'in gönülsüzlüğünü anlayabiliyordu. O tereddüt edince Lan ve Ogier beyaz kumaş bohçasını aldılar ve aralarında açtılar. Uzun, beyaz bir sancak açıldı, havaya kaldırıldı. Rand bakmaktan başka bir şey yapamıyordu. Tüm şey tek parça görünüyordu, ne dokunmuş, ne boyanmıştı. Kızıl ve altın pullu yılan gibi bir şekil boylu boyunca uzanıyordu, ama pullu bacakları ve her birinde beş uzun, altın parmak olan ayakları vardı. Altın yeleleri, güneş gözlü büyük bir başı vardı. Sancağın kıpırtıları onu hareket ediyor gibi gösteriyor, pulları canlı canlı, değerli metaller ve mücevherler gibi parıldıyordu. Rand onun meydan okuyarak kükrediğini işittiğini sandı.

"Bu ne?" diye sordu.

Moiraine yavaşça yanıt verdi. "Gölge'ye karşı Işık'ın güçlerini yönetirken Sabahın Efendisi'nin kullandığı sancak. Lews Therin Telamon'un sancağı. Ejder'in sancağı." Loial neredeyse tuttuğu ucu bırakacaktı.

"Yak beni!" dedi Mat hafifçe.

"Giderken bu şeyleri yanımızda götüreceğiz," dedi Moiraine. "Buraya tesadüfen konmadılar ve ben daha fazlasını öğrenmeliyim." Parmakları, mühürün kırık parçalarını koyduğu keseyi okşadı. "Yola çıkmak için geç. Dinleneceğiz ve yemek yiyeceğiz, ama yarın yola erken çıkacağız. Afet burayı çepeçevre sarıyor, Sınır boyunda olduğu gibi değil, ve güçlüdür.

Yeşil Adam yokken, burası fazla dayanamaz. Beni yatırın," dedi, Nynaeve ve Egwene'e. "Dinlenmeliyim."

Rand baştan beri gördüğü, ama ayırdına varmadığı şeyi fark etti. Büyük meşeden kahverengi yapraklar yağıyordu. Ölü yapraklar esinti ile yerde hışırdıyor, kahverengi binlerce çiçekten dökülen taç yapraklarının renklerine karışıyordu. Yeşil Adam Afet'i şimdiye dek uzak tutmuştu, ama Afet onun yaptığı şeyleri öldürmeye başlamıştı bile.

"Artık bitti, değil mi?" diye sordu Moiraine'e. "Bitti."

Aes Sedai pelerinden yastığının üzerinde başını çevirdi. Gözleri, Dünyanın Gözü kadar derin görünüyordu. "Buraya yapmak için geldiğimiz şeyi yaptık. Bundan sonra, yaşamını Desen'in dokuduğu gibi yaşayabilirsin. Ye, sonra uyu, Rand al'Thor. Uyu ve evi düşle."

53. BÖLÜM

Çark Dönüyor

Şafak Yeşil Adam'ın bahçesindeki yıkımı aydınlattı. Zemin, yer yer diz boyu dökük, düşmüş yapraklarla kaplanmıştı. Açıklığın kenarına çaresizce tutunan birkaç tanesi dışında bütün çiçekler yok olmuştu. Meşenin altındaki toprakta pek az şey büyüyebiliyordu, ama Yeşil Adam'ın mezarının üzerindeki kalın ağaç gövdesini ince bir çiçek ve çimen halkası çevreliyordu. Meşenin kendisi yapraklarının yarısını korumuştu ve bu diğer ağaçlara göre çok fazlaydı. Sanki Yeşil Adam'ın anıları orada kalmak için mücadele veriyordu. Serin esintiler ölmüş, yerini gittikçe artan, hastalıklı bir sıcağa bırakmıştı. Kelebekler yok olmuş, kuşlar susmuştu. Oradan ayrılmaya hazırlanan grup sessizdi.

Rand, kızıl atının eyerine bir kayıp duygusuyla tırmandı. Bu şekilde olmamalıydı. *Kan ve küller, biz kazandık!*

"Keşke diğer yeri bulabilseydi," dedi Egwene, Bela'ya binerken. Lan tarafından, Moiraine'i taşımak üzere hazırlanmış bir sedye uzun tüylü at ile Aldieb arasına asılmıştı. Nynaeve beyaz kısrağın dizginlerini tutarak yanında at sürecekti. Hikmet ne zaman Lan'in ona baktığını görse, bakışlarını indiriyor, onunla göz göze gelmekten kaçınıyordu. O ne zaman bakışlarını kaçırsa Muhafız ona bakıyordu, ama konuşmuyordu. Kimse Egwene'e kimi kastettiğini sormadı.

"Bu doğru değil," dedi Loial meşeye bakarak. Henüz atına binmemiş bir o kalmıştı. "Ağaçkardeş'in Afet'te ölmesi doğru değil." İri atının dizginlerini

Rand'a uzattı. "Doğru değil."

Ogier büyük meşeye yürürken Lan ağzını açtı. Sedyede yatan Moiraine elini zayıfça kaldırdı ve Muhafız hiçbir şey söylemedi.

Loial meşenin önünde diz çöktü, gözlerini kapattı ve kollarını uzattı. Yüzünü gökyüzüne kaldırırken kulaklarındaki tüyler dimdik oldu. Ve şarkı söyledi.

Rand, şarkının içinde sözcükler var mı, yoksa salt şarkı mı, ayırt edemiyordu. O gümbürtülü ses, yeryüzü şarkı söylüyormuş gibi çıkıyordu, ama Rand kuşların yine ötüşmeye başladığından, bahar rüzgârlarının yumuşak sesle iç çektiğinden, kelebeklerin kanat çırptığından emindi. Şarkıya daldı ve yalnızca birkaç dakika sürdüğünü sandı, ama Loial kollarını indirdiğinde ve gözlerini açtığında, güneşin ufukta epey yükseldiğini görünce şaşırdı. Ogier şarkısına başladığında meşeye dokunuyordu. Meşenin üzerindeki yapraklar daha yeşil görünüyor, oldukları yere daha sıkı tutunuyorlardı. Onu çevreleyen çiçekler, beyaz ve taze sabahyıldızları, parlak kırmızı âşıkdüğümleri başlarını dikmişlerdi.

Loial geniş yüzündeki teri silerek ayağa kalktı ve Rand'dan dizginleri aldı. Uzun kaşları, gösteriş yaptığını düşünmelerinden korkarak utanmış gibi sarkıyordu. "Şimdiye dek hiç bu kadar içten söylememiştim. Burada Ağaçkardeş'ten bir şeyler kalmış olmasaydı yapamazdım. Benim Ağaçşarkılarım onun gücüne sahip değildir." Eyerine yerleşirken meşeye ve çiçeklere tatmin içinde baktı. "En azından bu küçük mekan Afet'e gömülmeyecek. Afet Ağaçkardeş'i ele geçiremeyecek."

"Sen iyi bir adamsın, Ogier," dedi Lan.

Loial sırıttı. "Bunu bir kompliman olarak kabul ediyorum, ama İhtiyar Haman ne derdi, bilemiyorum."

Tek sıra halinde yola çıktılar. Mat Muhafız'ın arkasında, gerekirse yayını kullanabileceği bir yerde at sürüyordu. Perrin baltasını eyerinin topuzuna dayamış, en arkadan geliyordu. Bir tepeyi aştılar ve göz açıp kapayana kadar, çürük, çarpık, canlı gökkuşağı renkleri ile Afet çevrelerini sardı. Rand omzunun üzerinden arkaya baktı, ama Yeşil Adam'ın bahçesi gözden kaybolmuştu. Önceki gibi, arkalarında yalnızca Afet uzanıyordu. Ama bir

anlığına, Rand meşe ağacının yeşil ve gür tepesini gördüğünü sandı. Ağaç bir an parıldadı ve yok oldu. Sonra yalnızca Afet kaldı.

Rand buraya gelirken yaptıkları gibi, ayrılırken de savaşmaları gerekeceğini düşünmüştü, ama Afet ölüm kadar sessiz ve kıpırtısızdı. Onlara çarpmak için tek bir dal savrulmadı, ne yakında, ne uzakta, tek bir şey ulumadı ve çığlık atmadı. Afet, yerine çökmüş gibi görünüyordu, ama sıçramak için değil, büyük bir darbe almış, bir sonrakinin inmesini bekler gibi. Güneş bile daha az kırmızıydı.

Göller bölgesini geçerlerken güneş zirvesine yakın asılıydı. Lan onları göllerden uzak tuttu ve o tarafa bakmadı bile, ama Rand yedi kulenin daha önce gördüğü zamana göre daha yüksek durduğunu düşündü. Çentikli tepelerinin yerden daha uzak olduğundan emindi ve üstlerinde sanki, kusursuz kuleleri güneşte parıldıyor, Altın Turna sancakları rüzgârda dalgalanıyordu. Rand gözlerini kırpıştırdı ve dikkatle baktı, ama kuleler tamamen yok olmayı reddetti. Afet gölleri bir kez daha gizleyene kadar görüş alanının kenarında kaldılar.

Muhafız, gün batımından önce bir kamp yeri seçti, Nynaeve ve Egwene Moiraine'in koruyucu büyüler yapmasına yardım ettiler. Aes Sedai başlamadan önce diğer kadınların kulaklarına bir şeyler fısıldadı. Nynaeve tereddüt etti, ama Moiraine gözlerini kapattığında, onlar da katıldılar.

Rand, Mat ve Perrin'in izlediğini gördü ve nasıl şaşırabildiklerini anlamadı. *Her kadın Aes Sedaidir,* diye düşündü, bu düşünceden hiç hoşlanmayarak. *Işık bana yardım et, ben de öyleyim.* Kasvet dilini tutmasına sebep oldu.

"Neden bu kadar farklı?" diye sordu Perrin Egwene'e, Hikmet Moiraine'in sedyeye uzanmasına yardım ederken. "Sanki..." Geniş omuzlarını, uygun sözcüğü bulamamış gibi silkti.

"Karanlık Varlık'a muazzam bir darbe indirdik," diye yanıt verdi Moiraine, içini çekerek yerine yerleşirken. "Gölge'nin kendine gelmesi uzun zaman alacaktır."

"Nasıl?" diye sordu Mat. "Biz ne yaptık ki?"

"Uyuyun," dedi Moiraine. "Henüz Afet'ten çıkmadık."

Ama ertesi sabah, Rand'ın görebildiği kadarıyla hiçbir şey değişmemişti. Afet güneye doğru soluyordu, *elbette.* Çarpık ağaçlar düz olanlarla yer değiştirmişti. Boğucu sıcak azalmıştı. Çürümekte olan bitki örtüsü yerlerini yalnızca hastalıklı olanlara bıraktı. Ve sonra Rand, hastalıklı olanların da kaybolduğunu fark etti. Çevrelerindeki orman, dallardaki gür, taze filizlerle kırmızılaştı. Çalıların arasında tomurcuklar fışkırmış, sarmaşıklar kayaları yemyeşil kaplamıştı ve taze yabançiçekleri, Yeşil Adam'ın yürüdüğü yerde olduğu gibi, çimenleri süslemişti. Sanki kışın uzun süre uzak tuttuğu bahar şimdi kaybettiği zamanı telafi etmek için acele ediyordu.

Çevresine bakakalan yalnızca Rand değildi. "Muazzam bir darbe," diye mırıldandı Moiraine ve başka bir şey demedi.

Tırmanan yabangülleri Sınır'ı işaretleyen taş sütuna dolanmıştı. İnsanlar gözlem kulelerinden çıkıp onları selamladılar. Kahkahalarında şaşkınlık vardı ve gözleri, çelik ayakkabılı ayaklarının altındaki çimenlere inanamıyormuş gibi hayretle parlıyordu.

"Işık, Gölge'yi yendi!"

"Tarwin Geçidi'nde büyük bir zafer kazandık! Haberini aldık! Zafer!"

"Işık yine hepimizi kutsuyor!"

"Kral Easar Işık altında güçlü," diye yanıt verdi Lan tüm bağırışlara.

Nöbetçiler Moiraine ile ilgilenmek, ya da en azından eşlik etmek istedi, ama kadın hepsini reddetti. Sedyede sırt üstü yatarken bile Aes Sedai öyle bir varlık sergiliyordu ki, zırhlı adamlar geriledi, isteklerine teslim oldu. Rand ve diğerleri yollarına devam ederken kahkahaları peşlerinden geldi.

Fal Dara'ya akşamın geç saatlerinde ulaştılar ve sert görünüşlü şehri kutlama yaparken buldular. Şehir tam anlamıyla çınlıyordu. Rand şehirde, en küçük gümüş inek çanından kule tepelerindeki bronz çanlara kadar, çınlamayan tek bir tane bile olduğundan kuşkuluydu. Kapılar ardına dek açık duruyordu ve adamlar sokaklarda kahkahalar atarak, şarkılar söyleyerek koşuyorlardı. Tepelerindeki saç tutamlarına ve zırhlarındaki aralıklara çiçekler tutturmuşlardı. Kasabadaki sıradan insanlar henüz Fal Moran'dan dönmemişti, ama askerler Tarwin Geçidi'nden henüz gelmişti ve coşkuları sokakları doldurmaya yetiyordu.

"Geçit'te zafer! Biz kazandık!"

"Geçit'te mucize oldu! Efsaneler Çağı geri döndü!"

"Bahar!" diye kahkaha attı kır sakallı yaşlı bir asker, Rand'ın boynuna sabahyıldızlarından bir çelenk asarken. Kendi tepe saçı aynı çiçeklerle bembeyaz olmuştu. "Işık bizi bir kez daha baharla kutsuyor!"

Kaleye gitmek istediklerini öğrenen bir grup çeliklere bürünmüş, çiçeklerle donanmış adam onları çevreledi, kutlamaların içinde onlara yol açtı.

Rand'ın gördüğü ilk gülümsemeyen yüz Ingtar'ınkiydi. "Çok geç kaldım," dedi Ingtar Lan'e, ekşi bir sertlik ile. "Görmek için bir saat geç. Barış!" Dişleri işitilir bir biçimde gıcırdadı, ama sonra yüz ifadesi yumuşadı. "Beni affet. Üzüntü görevlerimi unutmama sebep oluyor. Hoş geldin, İnşa Eden. Hepiniz hoş geldiniz. Afet'ten sağ salim çıktığınızı görmek güzel. Moiraine Sedai'nin odasına şifacıyı getirteceğim ve Lord Agelmar'a..."

"Beni Lord Agelmar'a götür," diye emretti Moiraine. "Hepimizi birden." Ingtar itiraz etmek için ağzını açtı, ama kadının gözlerindeki gücün altında eğildi.

Agelmar çalışma odasındaydı. Kılıçları ve zırhı raflardaki yerlerine geri dönmüştü ve ikinci gülümsemeyen yüz onunkiydi. Moiraine'in üniformalı uşaklar tarafından sedye üzerinde taşındığını görünce endişeli ifadesi derinleşti. Siyah ve altın renklere bürünmüş kadınlar, Aes Sedai dinlenme fırsatı bulamadan ya da şifacı tarafından görülmeden onun odasına götürüldüğü için dövünüp duruyordu. Altın sandığı Loial taşıyordu. Mühürün parçaları hâlâ Moiraine'in kesesindeydi; Lews Therin Kardeşkatili'nin sancağı battaniye rulosuna sarılmış, hâlâ Aldieb'in eyerinin arkasında duruyordu. Beyaz kısrağı götürmek için gelen uşağa, battaniye rulosunun dokunulmadan Aes Sedai'ye ayrılan odaya götürülmesi emredildi.

"Barış!" diye mırıldandı Fal Dara Lordu. "Yaralandın mı, Moiraine Sedai? Ingtar, neden Aes Sedai'nin yatağına götürülmesini ve yanına şifacı çağrılmasını sağlamadın?"

"Sakin ol, Lord Agelmar," dedi Moiraine. "Ingtar ben ne emrettiysem onu yaptı. Herkesin düşündüğü kadar kırılgan değilim." İki kadına sandalyeye oturmasına yardım etmelerini işaret etti. Kadınlar bir an ellerini kavuşturarak, kadının çok zayıf olduğunu, yatması, şifacının getirilmesi, sıcak bir banyo hazırlanması gerektiğini söylediler. Moiraine'in kaşları kalktı; kadınlar aniden çenelerini kapattılar ve sandalyeye oturmasına yardım etmek için seyirttiler. Moiraine yerine oturur oturmaz sinirli sinirli kovaladı onları. "Seninle konuşmak istiyorum, Lord Agelmar."

Agelmar başını salladı ve Ingtar odadaki hizmetkârları gönderdi. Fal Dara Lordu odada kalanları beklenti içinde süzdü; *özellikle de Loial ve altın sandığı*, diye düşündü Rand.

"İşittiğime göre," dedi Moiraine kapı Ingtar'ın ardından kapanır kapanmaz, "Tarwin Geçidi'nde büyük bir zafer kazanmışsınız."

"Evet," dedi Agelmar yavaşça, kaşlarını yine endişeyle çatarak. "Evet ve hayır, Aes Sedai. Yarı-insanlar ve Trolloclar sonunda yok edildiler, ama biz neredeyse hiç savaşmadık. Adamlarım buna mucize diyor. Toprak onları yuttu; dağlar gömdü. Yalnızca birkaç Draghkar kaldı, ama onlar da ellerinden geldiğince hızla kuzeye uçmaktan başka bir şey yapamadılar."

"Gerçekten de mucize," dedi Moiraine. "Ve bahar yine gelmiş."

"Bir mucize," dedi Agelmar başını iki yana sallayarak, "ama... Moiraine Sedai, adamlar Geçit'te olan bitenler hakkında çok şey söylüyor. Işık ete kemiğe bürünüp bizim için savaşmış. Yaratıcı Geçit'te görünmüş ve Gölge'ye darbe indirmiş. Ama ben bir adam gördüm, Moiraine Sedai. Ben bir adam gördüm ve onun yaptıkları olamaz, olmamalı."

"Çark dilediği gibi dokur, Fal Dara Lordu."

"Dediğin gibi olsun, Moiraine Sedai."

"Ya Padan Fain? O emin ellerde mi? Dinlendikten sonra onunla konuşmalıyım."

"Emrettiğin gibi tutuluyor, Aes Sedai. Zamanının yarısında nöbetçilere sızlanıyor, kalan yarısında ise emirler yağdırıyor, ama... Barış, Moiraine

Sedai, ya sen Afet'te ne yaptın? Yeşil Adam'ı buldun mu? Büyüyen yeni şeylerde onun elini görüyorum."

"Onu bulduk," dedi kadın ifadesiz bir sesle. "Yeşil Adam öldü, Lord Agelmar ve Dünyanın Gözü yok oldu. Artık şan ve şeref isteyen genç adamların arayışları olmayacak."

Fal Dara Lordu başını şaşkın şaşkın iki yana sallayarak kaşlarını çattı. "Öldü mü? Yeşil Adam mı? Ölmüş olamaz... Demek yenildiniz? Ama çiçekler, büyüyen şeyler?"

"Kazandık, Lord Agelmar. Kazandık ve yeryüzünün kıştan kurtulması yeterli kanıttır, ama korkarım son savaş henüz verilmedi." Rand kıpırdandı, ama Aes Sedai ona keskin bir bakış fırlattı ve delikanlı yine kıpırtısız kaldı. "Afet hâlâ ayakta ve Thakan'dar'ın demirhaneleri, Shayol Ghul'ün altında hâlâ çalışıyor. Henüz pek çok Yarı-insan ve sayısız Trolloc var. Sınırboyları'nda dikkatli olma gerekliliğinin kaybolduğunu sakın düşünme."

"Öyle olduğunu düşünmemiştim, Aes Sedai," dedi adam sert bir sesle.

Moiraine Loial'a, altın sandığı ayaklarının dibine bırakması için işaret etti. Bu yapıldıktan sonra sandığı açtı ve boruyu teşhir etti. "Valere'in Borusu," dedi ve Agelmar inledi. Rand adamın diz çökeceğini düşündü.

"Bu varken, Moiraine Sedai, kaç Yarı-insan, kaç Trolloc kaldığının hiç önemi yok. Eskinin kahramanları mezardan dönünce, Lanetli Topraklar'a yürürüz ve Shayol Ghul'ü dümdüz ederiz."

"HAYIR!" Agelmar'ın ağzı şaşkınlık içinde açık kaldı, ama Moiraine sakin sakin devam etti. "Onu seni baştan çıkarmak için göstermedim, ne tür savaş gelirse gelsin, gücümüzün Gölge'ninki kadar büyük olacağını anlatabilmek için gösterdim. Onun yeri burası değil. Boru Illian'a taşınmalı. Yeni savaşlar çıkacak olursa, Işık güçlerini orada toplamalı. Senden, onu Illian'a ulaştırmak için en iyi adamlarını vermeni istiyorum. Karanlıkdostları, Yarı-insanlar ve Trolloclar hâlâ var ve boruya gelenler onu kim çalarsa, onu takip edeceklerdir. Boru Illian'a ulaşmalı."

"Dediğin gibi olacak, Aes Sedai." Ama sandığın kapağı kapandığı zaman, Fal Dara Lordu son kez Işık'a bakma isteği reddedilmiş bir adam gibi görünüyordu.

Yedi gün sonra, Fal Dara'da çanlar hâlâ çalıyordu. İnsanlar Fal Moran'dan dönmüş, askerlerin kutlamalarına katılmıştı. Rand'ın durduğu uzun balkonda, bağırışlar ve şarkılar çanların sesine karışıyordu. Balkon Agelmar'ın yeşil ve çiçeklenen özel bahçesine bakıyordu, ama Rand onlara dikkat etmiyordu. Gökyüzünde yükselen güneşe rağmen Shienar Rand'ın alışık olmadığı kadar serindi, ama o balıkçıl işaretli kılıcını sallarken, onun çıplak göğsünde ve omuzlarında ter damlacıkları asılı duruyordu. Her hareketi özenli, ama boşluğun içinde yüzdüğü yerden uzaktı. Oradayken bile, Moiraine'in sakladığı sancak görülse kasabada ne kadar neşe olacağını merak ediyordu.

"Güzel, koyun çobanı." Kollarını göğsünde kavuşturarak korkuluklara yaslanan Muhafız onu eleştiren bakışlarla izliyordu. "İyi gidiyorsun, ama kendini o kadar zorlama. Birkaç haftada kılıç ustası olamazsın."

Boşluk iğne batırılmış sabun köpüğü gibi yok oldu. "Kılıç ustası olmak umrumda değil."

"Bu bir kılıç ustasının kılıcı, koyun çobanı."

"Ben yalnızca babamın benimle gurur duymasını istiyorum." Eli kabzanın kaba derisini kavradı. *Ben yalnızca Tam'in babam olmasını istiyorum.* "Zaten benim birkaç haftam yok."

"Demek fikrini değiştirmedin."

"Sen olsan değiştirir miydin?" Lan'in ifadesi değişmedi; yüzündeki sert çizgiler, asla değişemezmiş gibi görünüyordu. "Beni durdurmaya çalışmayacak mısın? Ya da Moiraine Sedai?"

"Dilediğin zaman gidebilirsin, koyun çobanı, ya da Desen'in senin için dokuduğu şekilde." Muhafız doğruldu. "Seni yalnız bırakacağım."

Rand, Lan'in gitmesini izlemek için döndü ve Egwene'i orada bekler buldu.

"Ne konuda fikrini değiştirmedin, Rand?"

Rand aniden üşüdüğünü hissederek gömleğini ve ceketini aldı. "Ben gidiyorum, Egwene."

"Nereye?"

"Bir yere. Bilmiyorum." Rand onunla göz göze gelmek istemiyordu, ama kendini ona bakmaktan alamıyordu. Kız, omuzlarına dökülen saçlarını kırmızı yabançiçekleriyle bezemişti. Koyu mavi, kenarlarına Shienaranlıların yaptığı gibi beyaz çiçeklerden ince bir kenar süsü işlenmiş pelerinine sıkı sıkı sarınmıştı ve çiçekler yüzüne kadar yükseliyordu. Yanakları da çiçekler kadar beyazdı; gözleri o kadar iri ve siyah görünüyordu ki! "Uzağa."

"Moiraine Sedai'nin çekip gitmenden hoşlanacağını sanmıyorum. Yaptığın... yaptığın şeylerden sonra ödülü hak ediyorsun."

"Moiraine hayatta olup olmadığıma bile aldırmıyor. Onun istediğini yaptım ve her şey bitti. Ona gittiğim zaman benimle konuşmuyor bile. Ona yakın durmaya çalıştığımdan değil, ama benden uzak duruyor. Gitmeme aldırmayacaktır ve onun aldırıp aldırmadığına da ben aldırmıyorum."

"Moiraine hâlâ tam olarak iyileşmedi, Rand." Kız tereddüt etti. "Ben eğitimim için Tar Valon'a gitmeliyim. Nynaeve de geliyor. Ve Mat'in onu hançere bağlayan şey yüzünden Şifa görmesi gerekiyor. Perrin ise önce Tar Valon'u görüp, sonra... her nereye gidecekse oraya gitmek istiyor. Sen de bizimle gelebilirsin."

"Ve beni ehlileştirmek isteyecek, Moiraine'den başka bir Aes Sedai'nin beni bulmasını bekleyeyim, öyle mi?" Sesi kabaydı, neredeyse alaycıydı; bunu değiştiremiyordu. "İstediğin bu mu?"

"Hayır."

Rand, yanıt vermeden önce tereddüt etmediği için ona ne kadar minnettar olduğunu asla söyleyemeyecekti.

"Rand, korkuyorsun..." Yalnızdılar, ama kız çevresine bakındı ve sesini alçaktı. "Moiraine Sedai Gerçek Kaynak'a dokunmak zorunda olmadığını söylüyor. Saidine dokunmazsan, Güç'ü kullanmaya çalışmazsan, güvende olursun."

"Ah, bir daha asla dokunmam. Elimi kesseler olmaz." *Ya kendimi durduramazsam? Onu kullanmaya hiç çalışmadım, Göz'de bile. Ya*

duramazsam?

"Eve gidecek misin, Rand? Baban seni görmek için deli oluyordur. Mat'in babası bile artık onu görmek için deli oluyordur. Ben gelecek sene Emond Meydanı'na geleceğim. En azından kısa bir süre için."

Rand, avucunu kılıcının kabzasına sürttü, bronz balıkçılı hissetti. *Babam. Evim. Işık, onları görmeyi nasıl da istiyorum...* "Eve gitmeyeceğim." *Kendimi engelleyemediğim anlarda, inciteceğim insanların olmadığı bir yere. Yalnız kalacağım bir yere.* Aniden balkona kar yağmış gibi üşüdü. "Uzağa gidiyorum, ama eve değil." *Egwene, Egwene, neden onlardan biri olmak zorundaydın?* Rand kollarını kıza doladı, saçlarına fısıldadı. "Eve asla dönmeyeceğim."

Agelmar'ın özel bahçesinde, beyaz çiçeklerle bezenmiş gür bir çardağın altında, Moiraine yattığı yerde kıpırdandı. Mührün parçaları hâlâ kucağındaydı ve zaman zaman saçlarına taktığı küçük mücevher, parmaklarından sarkan altın zincirin ucunda dönüyordu. Taştaki solgun, mavi parıltı söndü ve kadının dudaklarına bir gülümseme dokundu. Taşın kendisinde güç yoktu, ama henüz küçük bir kızken, Cairhien'in Kraliyet Sarayı'nda Tek Güç'ü kullanmayı öğrenirken yaptığı ilk şey, işitilemeyecek kadar uzakta olduklarını düşünen insanlara kulak misafiri olmaktı.

"Kehanetler gerçekleşecek," diye fısıldadı Aes Sedai. "Ejder yeniden doğdu."

SÖZLÜK

BU SÖZLÜKTEKİ TARİHLER ÜZERİNE BİR NOT: Torna Takvimi (Torna dur Ahmid tarafından düzenlenmiştir) son erkek Aes Sedai'nin ölümünden yaklaşık iki yüzyıl sonra benimsenmiş ve Dünyanın Kırılışı'ndan Sonraki (KS) senelerin kaydedilmesinde kullanılmıştır. Trolloc Savaşları esnasında pek çok kayıt yok edilmiştir, öyle ki Savaşlar'ın sona ermesi ile eski sisteme göre hangi yılda bulunulduğu üzerine tartışmalar çıkmıştır. Gazarlı Tiam tarafından, Trolloc tehdidinden kurtulmasını kutlamaya dayalı, her yılı Özgür Yıl (ÖY) sayan yeni bir takvim önerilmiştir. Gazar takvimi, Savaş'tan sonraki yirmi yıl içinde geniş kabul görmüştür. Şahinkanadı Artur, kendi imparatorluğunun kuruluşuna dayalı (KS, Kuruluştan Sonra) yeni bir takvim yaratmaya çalışmıştır, fakat bu artık yalnızca tarihçiler tarafından bilinen ve atıfta bulunulan bir takvimdir. Yüzyıl Savaşları'nın yarattığı geniş çaplı yıkım, ölüm ve karmaşadan sonra, Deniz Halkı'ndan bir alim olan Üren din Jubai, Süzülen Martı tarafından dördüncü bir takvim düzenlenmiş ve Tarabonlu Panarch Farede tarafından yürürlüğe konulmuştur. Şu anda, Yüzyıl Savaşları'nın gelişigüzel olarak belirlenmiş bitiş yılından başlayan ve Yeni Çağ'ın (YÇ) yıllarını kaydeden Farede Takvimi geçerlidir.

Adan, Heran (Aydan, Heran): Baerlon Valisi.

Aes Sedai (Ayes Seday): Tek Güç'ü kullanan kişiler. Delilik Çağı'ndan bu yana, hayatta kalan yegane Aes Sedailerin tümü kadındır. Yaygın olarak güvensizlik duyulan ve korkulan, hatta nefret edilen Aes Sedailerin, genellikle ulusların işlerine karıştığı düşünülür. Aynı zamanda, bu tür bağlantıların gizli tutulması gereken ülkelerde bile, Aes Sedai danışman

bulundurmayan pek az hükümdar vardır. Saygı ifade eden bir unvan olarak kullanılır, örn: Sheriam Aes Sedai. Bkz. Ajah; Amyrlin Makamı.

Afet: Bkz. Büyük Afet.

Agelmar; Jagad Evi'nden Lord Agelmar (Agelmar; Cagad): Fal Dara Lordu. İşareti, koşan üç kızıl tilkidir.

Aiel: Aiel Kıraçları'nın halkı. Sert ve zorludurlar. Öldürmeden önce yüzlerine peçe takarlar. Vahşi davrananlar için kullanılan *"kara peçeli Aiel gibi davranmak"* deyimi buradan çıkmıştır. Silahları varken ya da çıplak ellerinden başka hiçbir şeyleri yokken ölümcül savaşçılardır, ama asla kılıçlara dokunmazlar. Gaydacıları onları savaşa dans şarkıları ile götürür ve savaşı "Dans" olarak adlandırırlar.

Aiel Kıraçları: Dünyanın Omurgası'nın doğusunda, zorlu, engebeli, neredeyse susuz bir ülke. Oraya pek az yabancı gitmeye cesaret edebilir. Bunun tek sebebi, orada doğmamış olanlar için su bulmanın neredeyse imkânsız olması değil, aynı zamanda Aiellerin kendilerini tüm halklar ile savaş halinde saymaları ve yabancıları hoş karşılamamalarıdır.

Ajah (Acah): Aes Sedailer içinde, her Aes Sedainin ait olduğu topluluklar. Renklerine göre ayrılır: Mavi Ajah, Kızıl Ajah, Beyaz Ajah, Yeşil Ajah, Kahverengi Ajah, Sarı Ajah ve Gri Ajah. Örneğin, Kırmızı Ajah'a ait biri tüm enerjisini Güç kullanmaya kalkışan erkekleri bulup ehlileştirmeye adar. Diğer yandan Kahverengi Ajah'a ait biri dünyevi işlerden vazgeçer ve kendini bilgi aramaya adar. Karanlık Varlık'a hizmet eden bir Kara Ajah olduğu konusunda söylentiler vardır ama hararetle inkar edilir ve bir Aes Sedai'nin önünde bundan söz etmek güvenli değildir.

Al Eüisande: Eski Dil'de, *"Güneşin Gülü için!"*

Aldieb: Eski Dil'de, *"Batı Rüzgârı"*, bahar yağmurlarını getiren rüzgâr.

al'Meara, Nynaeve (alMeera, Nayniv): Emond Meydanı'nın Hikmet'i.

al'Thor, Rand (alTor, Rand): İki Nehirli genç bir çiftçi ve koyun çobanı.

al'Vere, Egwene (al'Veer, Egıveyn): Emond Meydanı hancısının en küçük kızı.

Amyrlin Makamı (Amirlin): [1] Aes Sedailerin önderinin unvanı. Aes Sedailerin, yedi Ajah'ın her birinden üç temsilciden oluşan en yüksek kurulu olan Kule Salonu tarafından ömür boyu hizmet vermek üzere seçilir. Amyrlin Makamı, en azından teorik olarak, Aes Sedailer arasındaki, neredeyse en yüce otoritedir. Bir kral veya kraliçeye denktir. [2] Aes Sedai önderinin oturduğu taht.

Andor: İki Nehir'in içinde bulunduğu ülke. Andor işareti kırmızı fon üzerinde iki ayağı üzerinde doğrulmuş beyaz aslandır.

angreal: Tek Güç'ü yönlendirebilen herkesin, yardımsız kullanılamayacak kadar çok Güç'ü kullanabilmesini sağlayan çok nadir bir nesne. Efsaneler Çağı'ndan kalan nesneler olan angreallerin nasıl yapıldığı artık bilinmemektedir. Bkz. sa'angreal.

Arafel: Sınırboyları'ndan bir ülke. Afarel'in işareti, çapraz çizgi ile bölünmüş alanda, kırmızı fon üzerinde üç beyaz gül ve beyaz fon üzerinde üç kırmızı güldür.

Aram (Ayram): Tuatha'anlar arasında genç bir adam.

Âşık: Gezgin hikâye anlatıcısı, müzisyen, jonglör, akrobat ve tam teşekküllü eğlendirici. Rengarenk pelerinlerinden tanınır, daha çok köylerde ve küçük kasabalarda gösteri yaparlar, çünkü büyük kasabaların ve şehirlerin başka eğlenceleri vardır.

Avendesora: Eski Dil'de, *"Yaşam Ağacı"*. Pek çok hikâyede ve efsanede adı geçer.

Aybara, Perrin: Emond Meydanı'ndan genç bir demirci çırağı.

Ba'alzamon: Trolloc dilinde, *"Karanlığın Yüreği"*. Trolloc dilinde Karanlık Varlık'ın adı olduğuna inanılmaktadır.

Baerlon (Beyrlon): Caemlyn'den Puslu Dağlar'a giden yol üzerinde bulunan bir Andor şehri.

Barran, Doral: Nynaeve al'Meara'dan önce, Emond Meydanı Hikmet'i.

Bel Tine (Bel Tayn): İki Nehir'de bahar festivali.

Beş Güç: Tek Güç değişik kısımlardan oluşur ve Tek Güç'ü yönlendirebilen her insan bazı kısımları diğerlerinden daha iyi kullanır. Bu kısımlar, onları kullanarak yapılabilenlere göre adlandırılır Toprak, Hava, Ateş, Su ve Ruh; bunlara Beş Güç denir. Tek Güç'ü kullanabilen herkes bunların bir ya da ikisini daha iyi kullanabilir ve diğerlerinde o kadar iyi değildir. Birkaç kişinin üçü üzerinde iyi kontrolü olabilir, ama Efsaneler Çağı'ndan bu yana kimse beş gücün hepsi üzerinde güçlü bir denetim kuramamıştır. O zaman bile bu oldukça nadirdi. Gücün derecesi bireyler arasında büyük ölçüde değişir, bu yüzden yönlendirebilen bazıları diğerlerinden daha güçlüdür. Tek Güç ile belli eylemleri yerine getirmek, Beş Güç'ün bir ya da daha fazlasını gerektirir. Örneğin ateş yakmak ve kontrol etmek. Ateş, hava durumuna etki etmek Hava ve Su, Şifa Su ve Ruh gerektirir. Ruh, erkekler ile kadınlar arasında eşit ölçüde bulunsa da, Toprak ve/veya Ateş'e erkekler, Su ve/veya Hava'ya kadınlar arasında daha sık rastlanır. İstisnalar vardır, ama genellikle Toprak ve Ateş erkek Güçleri, Hava ve Su kadın Güç'leri olarak kabul edilegelmiştir. Genellikle hiçbir yetenek diğerlerinden daha güçlü sayılmaz, ama Aes Sedailer arasında bir deyiş vardır: *"Hiçbir kaya suyun ve rüzgârın yıpratmayacağı, hiçbir ateş suyun ya da rüzgârın söndürmeyeceği kadar güçlü değildir."* Bu deyişin, son erkek Aes Sedai öldükten uzun zaman sonra yayıldığına dikkat çekilmelidir. Erkek Aes Sedailer arasında bulunabilecek, buna eş herhangi bir deyiş unutulmuştur.

Beyaz Ajah: Bkz. Ajah.

Beyaz Kule: Tar Valon'da Amyrlin Makamı'nın sarayı.

Beyazpelerinler: Bkz. Işığın Çocukları.

Bornhald, Dain (Bornhald, Deyin): Işığın Çocukları'ndan bir subay, Lord Kumandan Geofram Bornhald'ın oğlu.

Bornhald, Geofram (Bomhald, Cefram): Işığın Çocukları'ndan bir Lord Kumandan.

Bryne Gareth (Brin, Gerei): Andor'da Kraliçenin Askerleri'nin Kumandan Generali. Aynı zamanda Morgase'e Kılıcın İlk Prensi olarak hizmet vermektedir. İşareti, her birinden beş ışın çıkan üç altın yıldızdır.

Byar, Jaret (Bayar, Jeret): Işığın Çocukları'ndan bir subay.

Büyük Afet: Kuzeyde, Karanlık Varlık tarafından tamamen yozlaştırılmış bir bölge. Trolloclar, Myrddraaller ve Karanlık Varlık'ın diğer yaratıklarının yaşadığı yer.

Büyük Boru Avı: Valere Borusu'nun efsanevi aranışı ile ilgili hikâyeler dizisi. Trolloc Savaşları'nın bitişi ile Yüzyıl Savaşları'nın başlangıcı arasında gerçekleşmiştir. Tamamen anlatılması günler sürer.

Büyük Desen: Zaman Çarkı, Çağların Deseni'ni Büyük Desen'e dokur. Bu, geçmişi, şimdiki zamanı ve geleceği kapsayan, varoluşun ve gerçekliğin tamamıdır. Aynı zamanda Çağların Danteli olarak bilinir. Bkz. Çağın Deseni, Zaman Çarkı.

Büyük Yılan: Zaman ve sonsuzluğun simgesi, Efsaneler Çağı'ndan önceden kalmadır, kendi kuyruğunu ısıran bir yılan ile simgelenir.

Caemlyn (Keymlin): Andor'un başkenti.

Cairhien (Kayriyen): Hem Dünyanın Omurgası boylarında yaşayan bir ulus, hem o ulusun başkenti. Şehir, Aiel Savaşı (YÇ 976-978) sırasında yakılmış ve talan edilmişti. Cairhien'in işareti mavi gökyüzünden oluşan bir fonun altında doğan altın rengi, çok ışınlı güneştir.

Carai an Caldazar! (Karay an Kaldazar): Eski Dil'de, *"Kızıl Kartal'ın şerefi için!"* Manetherenlilerin kadim savaş çığlığı.

Carai an Ellisande!: Eski Dil'de, *"Güneşin Gülü'nün şerefi için!"* Manetheren'in son kralının savaş çığlığı.

Cauthon, Matrim (Mat) (Kouton, Metrim Met): İki Nehir'den genç bir çiftçi.

Charin, Jain (Carin, Ceyin): Bkz. Uzakgezgini, Jain.

Cuendillar (Kıeyıideyar): Bkz. Yürektaşı.

Çağların Danteli: Bkz. Çağların Deseni.

Çağın Deseni: Zaman Çarkı, insan yaşamlarının ipliklerini belirli bir Çağın, o Çağın gerçekliğini oluşturacak Deseni'ne dokur; Çağın Danteli

olarak da bilinir. Bkz. ta'veren.

Damodred, Prens Taringail (Damodred, Taringeyl): Cairhien'de bir Kraliyet Prensi. Tigraine ile evlendi, Galadredrid'in babası. Tigraine ortadan kaybolduğu ve öldü kabul edildiği zaman Morgase ile evlendi ve Elayne ile Gawyn'in babası oldu. Gizemli koşullar altında yok oldu ve uzun yıllardır öldüğü varsayılmaktadır. İşareti, iki uçlu altın bir savaş baltasıdır.

Dehşetlordları; Tek Güç kullanabilen erkek ve kadınlar arasında, Trolloc Savaşları sırasında Gölge'nin tarafına geçen ve Trolloc güçlerine komuta edenler.

Delilik Zamanı: Bkz. Dünyanın Kırılışı.

Deniz Halkı: Aryth (Arit) Okyanusu'ndaki ve Fırtınalar Denizi'ndeki adaların sakinleri. O adaların üzerinde pek az zaman harcarlar, hayatlarını gemilerde geçirirler. Deniz ticaretinin çoğu Deniz Halkı'nın gemileriyle yapılır.

Dhavol, Dhai'mon (Davol, Daymon): Bkz. Trolloclar.

Dünyanın Kırılışı: Lews Therin Telamon ve Yüz Yoldaş, Karanlık Varlık'ın zindanını yeniden mühürledikleri zaman, lekeli saidinin karşı saldırısı. Zaman içinde bütün erkek Aes Sedailer çıldırdı. Tek Güç'ü artık bilinmeyen ölçüde kullanabilen bu adamlar, çılgınlıkları içinde yeryüzünün görünüşünü değiştirdiler. Büyük depremlere sebep oldular, dağ sıralarını dümdüz ettiler, yeni dağlar yükselttiler, eskiden denizin olduğu yerde kum topraklar çıkardılar, eskiden kuru toprak olan yerleri okyanusun boğmasına sebep oldular. Dünyanın çoğu kısmı, büyük ölçüde nüfussuzdu ve hayatta kalanlar rüzgârın önündeki toz zerreleri gibi saçılmıştı. Bu yıkım, hikâyelerde, efsanelerde ve Dünyanın Kırılışı'nın tarihinde hatırlanmaktadır. Bkz. Yüz Yoldaş.

Dünyanın Omurgası: Yalnızca birkaç geçidi olan, Aiel Kıraçları'nı batıdaki topraklardan ayıran yüksek bir dağ sırası.

Djevik, K'Shar (Çevik Kşar): Trolloc dilinde, *"Ölüm Toprağı."* Trollocların Aiel Kıraçları için kullandığı isim.

Domon, Bayie (Domon, Beyi): Serpinti'nin kaptanı.

Ejder: Gölge Savaşı sırasında Lews Therin Telamon'un lakabı. Tüm Aes Sedaileri ele geçiren çılgınlığa kapılınca, Lews Therin kanından gelen herkesi, sevdiği herkesi öldürdü ve sonuç olarak Kardeşkatili lakabını kazandı. Artık, özellikle sebepsiz yere çevresi için tehlike oluşturanlar ya da onları tehdit edenler için, *"İçine Ejder girdi,"* ya da *"Ejder aldı,"* denir. Bkz. Yeniden Doğan Ejder.

Ejder Dişi: Ucu üzerinde dik duran, genellikle siyah stilize işaret. Bir kapıya ya da eve çizildiği zaman, içerideki insanları kötülükle suçlamak anlamına gelir.

Easan Togita Evinden Kral Easar (İzar, Togita): Shienar Kralı. İşareti, Shienar geleneğine göre Siyah Şahin ile birlikte Shienar işareti sayılan beyaz erkek geyiktir.

Elaida (İlayda): Andor Kraliçesi Morgase'e danışmanlık yapan Aes Sedai.

Elayne (İlayne): Kraliçe Morgase'in kızı, Andor Tahtı'nın Kız-veliahtı. İşareti altın zambaktır.

Else; Else Grinwell (Elz Grinvel): Caemlyn Yolu üzerinde karşılaşılan bir çiftçi kızı.

Efsaneler Çağı: Gölge Savaşı ve Dünyanın Kırılışı ile sona eren Çağ. Aes Sedailerin artık ancak düşlerde görülen harikalar yarattığı bir zaman. Bkz. Zaman Çarkı.

Ehlileştirme: Aes Sedailer tarafından, Tek Güç'ü kullanabilen erkeklerin Kaynak ile bağlantılarını kesmektir. Bu gereklidir, çünkü yönlendirmeyi öğrenebilen her erkek saidinin kirliliği yüzünden çıldıracak ve deliliği içinde Güç ile korkunç şeyler yapacaktır. Ehlileştirilen bir adam, Gerçek Kaynak'ı hissetmeye devam eder, ama ona dokunamaz. Ehlileştirmeden önce başlayan delilik tedavi edilemez, ama durdurulabilir ve bu yeterince erken yapılırsa ölüm engellenebilir.

Fain, Padan (Feyn, Padari): Kışgecesi'nden hemen önce Emond Meydanı'na gelen bir çerçi.

Far Dareis Mai (Far Darayz May): Sözcük anlamı *"Mızrağın Kızları"*. Aiellerin savaşçı topluluklarından biri; diğerlerinin aksine yalnızca

kadınlardan oluşur. Topluluğa ait bir kız evlenemez ve çocuk taşırken savaşamaz. Bir Kız'ın doğurduğu çocuk, yetiştirmesi için bir başka kadına verilir ve çocuğun annesinin kim olduğu asla açıklanmaz. (*"Sen hiçbir erkeğe, hiçbir erkek ya da çocuk sana ait olamaz. Senin sevgilin, çocuğun, hayatın ve mızraktır."*) Bu çocuklara büyük değer verilir, çünkü kehanetlere göre bir Kız'dan doğan bir çocuk, kabileleri birleştirecek, Aiellere Efsaneler Çağı'nda sahip oldukları büyüklüğü geri verecektir.

Fersah: Yaklaşık beş kilometrelik uzunluk ölçüsü. Bkz. kilometre.

Galad: Bkz. Damodred, Lord Galadedrid.

Gawyn (Gevin): Kraliçe Morgase'in oğlu, Elayne'in ağabeyi, Elayne tahta çıktığı zaman Kılıcın İlk Prensi olacak kişi. İşareti beyaz yabandomuzudur.

Gecenin Çobanı: Bkz. Karanlık Varlık.

Gerçek Kaynak: Evrenin itici gücü, Zaman Çarkı'nı çevirir. Birlikte ve aynı zamanda birbirlerine karşı çalışan eril yarı (saidin) ve dişil yarıya (saidar) bölünmüştür. Saidini yalnızca erkekler, saidarı yalnızca kadınlar kullanabilir. Delilik Zamanı'nın başlangıcında saidin Karanlık Varlık'ın dokunuşu sonucunda kirlenmiştir. Bkz. Tek Güç.

Gölgeadam: Bkz. Myrddraal.

Gözsüz: Bkz. Myrddraal.

Gözyakan: Bkz. Karanlık Varlık.

Güneşgünü: Yaz ortasında kutlanan bir festival.

Tear Taşı: Tear'ı koruyan kale. Delilik Zamanı'ndan sonra inşa edilen ilk kalelerden olduğu söylenir ve kimileri, Delilik Zamanı sırasında yapıldığını söyler. Bkz. Tear.

Tear: Fırtınalar Denizi'nde büyük bir deniz limanı. Tear'ın işareti kırmızı ve altın rengi fon üzerinde üç beyaz hilaldir.

Gölge Savaşı: Aynı zamanda Güç Savaşı olarak bilinir ve Efsaneler Çağı'nı bitirmiştir. Karanlık Varlık'ın özgür kılınması teşebbüsünden kısa süre sonra başlamış, tüm dünyayı sarmıştır. Savaşın anılarının bile unutulduğu bir dünyada, savaşın her yanı yeniden keşfedilmiş, Karanlık

Varlık'ın dünyaya dokunuşu ile çarpıtılmış, Tek Güç silah olarak kullanılmıştır. Savaş, Karanlık Varlık'ın zindanına tekrar kapatılması ile sona ermiştir.

Lanetli Topraklar: Büyük Afet'in ötesinde, Shayol Ghul'ü çevreleyen ıssız topraklar.

Hikmet: Köylerde, Kadın Heyeti tarafından şifa, kehanet ve sağduyu gibi yetenekleri için seçilen bir kadın. Çok büyük bir sorumluluk ve yetki pozisyonudur. Genellikle Belediye Başkanı'na denk, hatta bazı köylerde ondan üstün sayılır. Belediye Başkanı'nın aksine, ömür boyu hizmet etmek üzere seçilir ve bir Hikmet'in ölmeden görevden alınması çok nadir görülür. Geleneksel olarak neredeyse sürekli Belediye Başkanı ile anlaşmazlık halindedir. Bkz. Kadın Kurulu.

Illian: Fırtınalar Denizi kıyısında büyük bir liman, aynı adı taşıyan ulusun başkenti. Illian'ın işareti koyu yeşil fon üzerinde dokuz altın arıdır.

Isırbeni: Çok küçük, neredeyse görünmez, ısırıcı bir böcek.

Işığın Çocukları: Karanlık Varlık'ın altedilmesine ve tüm Karanlıkdostları'nın yok edilmesine adanmış, katı çileci kuralları olan bir topluluk. Yüzyıl Savaşları sırasında Lothair Mantelar (Loteyr Mantılar) tarafından, sayıları gittikçe artan Karanlıkdostları'nı Işık'a döndürmek için kurulan topluluk, savaş sırasında tamamen askeri bir organizasyona dönüşmüştür. İnançları son derece katıdır, gerçeği ve doğruyu yalnızca kendilerinin bildiğinden kesinlikle emindirler. Aes Sedailerden nefret ederler, onları ve onları destekleyenleri Karanlıkdostu sayarlar. Beyazpelerinler olarak bilinirler; işaretleri beyaz fon üzerinde güneş patlamasıdır.

Ingtar; **Shinowa Evi'nden Lord Ingtar** (Ingtar; Şinova): Fal Dara'da Shienarlı bir savaşçı.

İkinci Akit: Bkz. On Ulus Akdi.

Kara Ajah: Bkz. Ajah.

Kızıl Ajah: Bkz. Ajah.

Köy Kurulu: Çoğu köyde köylüler tarafından seçilen ve Belediye Başkanı'nın başı çektiği bir grup erkek. Köyü ilgilendiren konularda karar almak ve karşılıklı köyleri ilgilendiren konularda başka kurullarla görüşmekle sorumludurlar. O kadar çok köyde Kadın Kurulu ile anlaşmazlık içindedirler ki, bu anlaşmazlık artık geleneksel sayılmaktadır. Bkz. Kadın Kurulu.

Muhafız: Bir Aes Sedai'ye bağlı bir savaşçı. Bağ Tek Güç ile ilgilidir ve adam bundan hızlı iyileşme, uzun süre yiyecek, su ve uyku olmadan dayanabilme, Karanlık Adam'ın lekesini uzaktan hissedebilmek gibi yetenekler kazanır. Muhafız hayatta kaldığı sürece bağlandığı Aes Sedai, adam ne kadar uzakta olsa da onun hayatta olup olmadığını, öldüğü anı, ölüm tarzını anlar. Ama bağ Aes Sedai'ye Muhafız'ın ne yönde ya da ne kadar uzakta olduğunu anlatamaz. Çoğu Ajah bir Aes Sedai'ye bağlı en az bir Muhafız olması gerektiğine inansa da, Kızıl Ajahlar hiçbir Muhafız ile bağ kurmaz, Yeşil Ajahlar ise bir Aes Sedai'nin dilediği kadar çok Muhafız ile bağ kurabileceğine inanır. Ahlaki açıdan Muhafız'ın bağa razı olması gerekir, ama adam gönülsüz olsa bile yapıldığı görülmüştür. Aes Sedailerin bağdan ne elde ettikleri, büyük bir özenle saklanan bir sırdır. Bkz. Aes Sedai.

Kader Ağı: Belirli bir Çapın Deseni'nde, ta'veren olan bir ya da daha fazla insanın çevresinde oluşan büyük bir değişim.

Kadın Kurulu: Bir köyün kadınları tarafından seçilen, kadınların sorumluluğu sayılan alanlarda örneğin ürünlerin ne zaman ekileceği, ne zaman hasat edileceği karar veren bir grup kadın. Köy Kurulu ile denk otoriteye sahiptir ve sorumluluk alanları açıkça ayrılmıştır. Genellikle Köy Kurulu ile anlaşmazlık halindedir. Bkz. Köy Kurulu.

Karanlık Varlık: Shai'tan için her yörede kullanılan en yaygın isim: kötülüğün kaynağı, Yaratıcı'nın antitezi. Yaratıcı tarafından Yaratım anında Shayol Ghul'deki bir zindana kapatılmıştır; onu zindandan kurtarma teşebbüsü Gölge Savaşı'na, saidinin kirlenmesine, Dünyanın Kırılışı'na ve Efsaneler Çağı'nın sona ermesine yol açmıştır.

Karanlık Varlık'ın ismini telaffuz etmek: Karanlık Varlık'ın gerçek ismini Shai'tan söylemek onun dikkatini çeker ve kaçınılmaz bir şekilde, en iyi

durumda kötü talih, en kötü durumda felaket getirir. Bu yüzden pek çok örtmece isim kullanılır. Örn: *Karanlık Varlık, Yalanların Babası, Kör Eden, Mezarın Efendisi, Gecenin Çobanı, Yürekbelası, Yürekdişi, Otyakan* ve *Yaprakkıran.* Kötü talihe davetiye çıkaran biri için, *"Karanlık Varlık'ın ismini telaffuz ediyor,"* denir.

Karanlıkdostları: Karanlık Varlık'ı takip eden ve o zindanından kurtulduğu zaman büyük güç ve ödüller elde edeceğini sanan kişiler.

Karanlığın Yüce Efendisi: Karanlıkdostları'nın Karanlık Varlık için kullandıkları isim. Gerçek ismini kullanmanın küfür sayıldığına inanırlar.

Kız-veliaht: Andor tahtının halefinin unvanı. Kraliçe'nin en büyük kızı tahtta annesinin yerini alır. Hayatta olan bir kız evlat yoksa, taht Kraliçe ile kan bağı olan en yakın kadın akrabaya kalır.

Kılıcın İlk Prensi: Normalde Andor Kraliçesi'nin en büyük erkek kardeşinin taşıdığı unvan. Çocukluğundan itibaren savaş zamanlarında Kraliçe'nin ordularına komuta etmek ve barış zamanlarında danışmanı olarak görev yapmak üzere eğitilir. Kraliçe'nin hayatta kalan erkek kardeşi yoksa, bu göreve birisini atar.

Kandor: Sınırboyları'nda bir ülke. Kandor'un işareti, açık yeşil fon üzerinde şahlanan kızıl bir attır.

Kinch, Hyam (Kinç, Hayam): Caemlyn Yolu'nda karşılaşılan bir çiftçi.

Ko'bal: Bkz. Trolloclar.

Kilometre: Bin metreye eşit uzunluk ölçüsü birimi.

Lan; ***al'Lan Mandragoran*** (allen Mandragoran): Kuzeyli bir savaşçı; Moiraine'in yoldaşı.

Luc; ***Mantear Evi'nden Lord Luc*** (Luk; Mantear): Tigraine'in, tahta çıktığında Kılıcın İlk Prensi olması gereken erkek kardeşi. Bir şekilde Büyük Afet'te kaybolmuştur. Tigraine'in kayboluşunun da bununla ilişkili olduğu düşünülür. İşareti meşe palamutudur.

Mavi Ajah: Bkz. Ajah.

Machera, Elyas (Macera, Elayas): Perrin ve Egwene'in ormanda karşılaştıkları bir adam.

Mehdi: Eski Dil'de "Arayıcı". Tuatha'an kervanının önderi.

Malkier: Bir zamanlar Sınırboyları'nda olan, sonra Afet tarafından yutulan bir ulus. Malkier'in işareti, uçmakta olan altın turnadır.

Mandarb: Eski Dil'de Kılıç.

Manetheren (Maneteren): İkinci Akdi yapan On Ulus'tan biri, aynı zamanda o ulusun başkenti. Hem şehir, hem de ulus Trolloc Savaşları sırasında tamamen yok oldu.

Maradon: Saldaea'nın başkenti.

Merrilin, Thom (Merrilin, Tom): Bel Tine'da gösteri yapmak için Emond Meydanı'na gelen bir âşık.

Min: Baerlon'da, Geyik ve Aslan'da karşılaşılan genç bir kadın.

Moiraine (Muareyn): Kışgecesi'nden hemen önce Emond Meydanı'na gelen bir ziyaretçi.

Morgase (Morgeyz): Işığın Lütfuyla, Andor Kraliçesi, Trakand Evinin Yüksek Makamı. İşareti üç altın anahtardır. Trakand Evi'nin işareti gümüş bir anahtardır.

Myrddraal (Marddraal): Karanlık Varlık'ın yaratıkları, Trollocların kumandanları. İnsanlar kullanılarak üretilen Trolloclarda, insan özelliklerinin yüzeye çıktığı çarpık ürünlerdir, ama Trollocları yapan kötülük tarafından kirletilmiştir. Fiziksel olarak insanlara benzerler, ama gözleri yoktur. Aydınlıkta ve karanlıkta kartal gibi görebilirler. Karanlık Varlık'tan kaynaklanan belli özellikleri vardır; bakışları ile felç etmek, gölge olan herhangi bir yerde yok olmak bunların arasında sayılabilir. Sahip oldukları bilinen pek az zayıflıktan biri, akan suyu aşma konusundaki gönülsüzlükleridir. Farklı yörelerde değişik isimlerle bilinirler. Örn: *Yarı-insan, Gözsüz, Gölgeadam, Sinsi, Soluk.*

On Ulus Akdi: Dünyanın Kırılışı'ndan sonraki yüzyıllarda (KS 200 civarlarında) kurulan bir birlik. Karanlık Varlık'ın altedilmesine adanmıştır.

Trolloc Savaşları sırasında dağılmıştır.

Sahte Ejder: Zaman zaman, Yeniden Doğan Ejder olduğunu iddia eden adamlar çıkar ve bazen içlerinden biri öyle çok takipçi kazanır ki, altetmek için bir ordu gönderilmesi gerekir. Bazıları pek çok ulusu karıştıran savaşlar başlatmıştır. Yüzyıllar içinde, çoğu Tek Güç'ü yönlendiremeyen adamlar olmuşlar, ama pek azı Tek Güç'ü kullanabilmiştir. Ama hepsi, Ejderin Yeniden Doğuşu ile ilgili Kehanetleri gerçekleştiremeden ya ortadan kaybolmuş, ya yakalanmış ya da öldürülmüştür. Bu, adamlara sahte Ejder denir. Bkz. Yeniden Doğan Ejder.

Sınırboyları: Büyük Afet'in sınırında bulunan uluslar: Saldaea, Arafel, Kandor ve Shienar.

Soluk: Bkz. Myrddraal.

Sinsi: Bkz. Myrddraal.

Sorgucular: Işığın Çocukları içinde bir topluluk. Anlaşmazlıklarda gerçeği aramak ve Karanlıkdostları'nı ortaya çıkarmak için yemin ederler. Kendilerini gerçek ve Işık arayışlarında, genel olarak Işığın Çocukları'ndan daha hevesli görürler. Normal sorgu yöntemleri işkencedir; normal yaklaşımları, gerçeği zaten bildikleri ve kurbanın itiraf etmesi için çabaladıkları yönündedir. Sorgucular, kendilerine *Işığın Eli* derler ve zaman zaman Çocuklar'dan ve Çocuklar'a komuta eden Kurtsanmışlar Kurulu'ndan tamamen ayrıymış gibi davranırlar. Sorgucuların başı, Kurtsanmışlar Kurulu'nda da görev yapan Yüksek Sorgucu'dur.

Sa'angreal (sangreal): Bir bireyin aksi halde mümkün ya da güvenli olmayacak kadar çok Güç yönlendirmesini sağlayan, son derece nadir bir nesne. Sa'angreal, angreale benzer, ama daha güçlüdür. Efsaneler Çağı'nın andaçlarıdır ve nasıl yapıldıkları artık bilinmemektedir.

Saidar, saidin: Bkz. Gerçek Kaynak.

Saldaea (Saldeyea): Sınırboyları'nda bir ülke. Saldaea'nın işareti, koyu mavi zemin üzerinde üç gümüş balıktır.

Shadar Logoth (Şadar Logot): Eski Dil'de, *"Gölgenin Beklediği Yer."* Trolloc Savaşları sırasında terk edilmiş ve o zamandan bu yana kaçınılan

bir şehir. Aynı zamanda *"Gölgenin Beklediği"* olarak adlandırılır.

Shai'tan (Şeytan): Bkz. Karanlık Varlık.

Shayol Ghul (Şeyol Gut): Lanetli Topraklar'da bir dağ, Karanlık Varlık'ın zindanının olduğu yer.

Sheriam (Şeriattı): Mavi Ajah'tan bir Aes Sedai.

Shienar (Şaytıar): Sınırboyları'nda bir ülke. Shienar'ın işareti avının üzerine çullanan siyah şahindir.

Shoufa (Şufa): Bir Aiel giysisi, genelde kum ya da kaya rengi bir kumaş parçası, başı ve boynu örtmek için kullanılır, yalnızca yüzü açıkta bırakır.

Şahinkanadı, Artur: Dünyanın Omurgası'nın batısındaki bütün ülkeleri ve Aiel Kıraçları'nın doğusundaki bazılarını birleştiren efsanevi kral. Aryth Okyanusu'nun ötesine bile ordu göndermiştir, ama onun ölümünden sonra bu ordu ile iletişim kaybedilmiştir. Ölümü Yüzyıl Savaşı'na yol açmıştır. İşareti, uçmakta olan altın şahindir. Bkz. Yüzyıl Savaşları.

Tek Güç: Gerçek Kaynak'tan çekilen güç. İnsanların büyük çoğunluğu Tek Güç'ü yönlendirme yeteneğinden tamamen yoksundurlar. Pek az kişiye yönlendirme öğretilebilir ve daha da azında bu yetenek doğuştan vardır. Bu azınlığa öğretilmesine gerek yoktur; isteseler de, istemeseler de, belki de ne yaptıklarını fark etmeden Gerçek Kaynak'a dokunacak, Güç'ü yönlendireceklerdir. Bu doğuştan gelen yetenek genellikle ergenlik çağının sonlarında ya da gençlikte kendini gösterir. Kontrol öğretilmezse ya da kendiliğinden öğrenilmezse bu çok zordur ve başarı oranı yalnızca dörtte birdir, ölüm kaçınılmazdır. Delilik zamanından bu yana zaman içinde tamamen çıldırmadan Güç'ü yönlendirebilen erkek çıkmamıştır; bir derece kontrol elde etmişse bile, hastanın canlı canlı çürümesine sebep olan bir hastalıktan ölür. Bu hastalık, delilik gibi Karanlık Varlık'ın saidini kirletmesinden kaynaklanır. Bir kadın için, Güç'ün kontrol edilememesinden kaynaklanan ölüm bu kadar korkunç değildir, ama yine de ölümdür. Aes Sedailer hem Aes Sedailerin sayısını artırmak, hem de ölümden kurtarmak için bu yetenekle doğan kızları ararlar. Erkekleri ise zaman içinde delirerek Güç ile korkunç şeyler yapmamaları için ararlar. Bkz. Delilik Zamanı, Gerçek Kaynak.

Yeniden Doğan Ejder: Kehanetlere ve efsanelere göre, insanoğlunun en büyük ihtiyaç anında, dünyayı kurtarmak için Ejder yeniden doğacaktır. Bu insanların can atarak beklediği bir şey değildir, çünkü kehanetler, Yeniden Doğan Ejder'in yeni bir Dünyanın Kırılışı getireceğini söyler. Aynı zamanda, ölümünün üzerinden üç bin yıl geçmiş olmasına rağmen, *Lews Therin Kardeşkatili, Ejder,* insanları hâlâ ürperten bir isimdir. Bkz. Ejder, sahte Ejder.

Tütün: Çok ekilen bir bitki. Yaprakları kurutulur, tütsülenir ve pipo denilen ahşap kapların içinde yakılarak, dumanı çekilir.

Tallanvor, Martyn (Talanvor, Martin): Kraliçenin Askerleri'nden bir nöbetçi teğmen; Caemlyn'de karşılaşılır.

Ta'mara Pailen (tamaralaylen): Eski Dil'de, *"Kader Ağı."*

Tanreall, Artur Paendrag (Tanreal, Artur Peyndrağ): Bkz. Şahinkanadı, Artur.

Tar Valon: Erinin Irmağı'nda bir ada şehri. Aes Sedai gücünün merkezi ve Amyrlin Makamı'nın mekanı.

Ta'veren: Zaman Çarkı'nın çevresine başka, belki tüm yaşamipliklerini ördüğü ve bir Kader Ağı oluşturduğu kişi. Bkz. Çağın Deseni.

Tar Valon'un Alevi: Tar Valon'un ve Aes Sedailerin simgesi. Stilize bir alev şeklindedir; ucu yukarıya bakan tek bir gözyaşı damlası.

Telamon, Lews Therin (Telamon, Luuz Terin): Bkz. Ejder.

Thakan'dar (Takandar): Shayol Ghul'ün yamaçlarında, sislere sarılmış bir vadi.

Tigralne (Tigreyn): Andor'un Kız-veliahtı olarak Taringail Damodred ile evlendi ve oğlu Galadedrid'i doğurdu. YÇ 972'de yok olması ve kısa süre sonra kardeşi Luc'un Afet'te kaybolması Andor'da Tahta Çıkma mücadelesini başlattı ve Cairhien'de, daha sonra Aiel Savaşı'na sebep olacak gelişmeleri başlattı. İşareti, dikenli bir beyaz gül ve sapını tutan kadın elidir.

Tenekeciler: Bkz. Tuatha'an.

Trolloc Savaşları: Yaklaşık KS 1000'de başlayan ve üç yüzyıldan fazla süren, bu sürede Trollocların dünyayı yakıp yıktığı bir savaş dizisi. Zaman içinde Trolloclar öldürüldü ya da Büyük Afet'e sürüldü, ama bazı uluslar yok oldu ve başkaları nüfuslarının çoğunu kaybetti. O zamana ait kayıtlar bölük pörçüktür. Bkz. On Ulus Akdi.

Trolloclar (Tralloklar): Gölge Savaşı sırasında yaratılan, Karanlık Varlık'ın yaratıkları. Çok iri yapılı, son derece vahşi hayvan-insan melezidirler ve sırf öldürme zevki için öldürürler. Kurnaz, hilekar ve tehlikelidirler, ancak korktukları kişiler tarafından güvenilirler. Çoğu her şeyi, her tür eti yer ve buna insan eti ile başka Trollocların eti de dahildir. İnsan kaynaklıdırlar ve insanlarla üreyebilirler, ama genellikle ölü doğumlara yol açarlar ve ölü doğmayanlar da genellikle hayatta kalmazlar. Kabile benzeri çetelere bölünmüşlerdir ve aralarında en önde gelenleri Ahffrait, Al'ghol, Bhan'sheen, Dha'vol, Dhai'mon, Dhfin'nen, Ghar'ghael, Ghob'hlin, Gho'hlem, Ghraem'lan, Ko'bal ve Kno'mon'dur.

Tuatha'an (Tuataari). Tenekeciler ve Gezginler olarak da bilinen göçebe halk. Parlak renklere boyanmış arabalarda yaşarlar ve Yaprağın Yolu dedikleri pasifist bir felsefeleri vardır. Tenekecilerin onardığı şeyler genellikle yenilerinden iyi olur, ama çocuk çaldıklarına ve gençleri kendi inançlarına döndürmeye çalıştıklarına inanıldığı için çoğu köy tarafından uzak tutulurlar.

Uzakgezgini, Jain (Jeyin): Pek çok ülkeye yolculuk yapan ve pek çok macera yaşayan kuzeyli bir kahraman; pek çok kitabın yazarı, kitapların ve hikâyelerin konusudur. YÇ 994'de, Büyük Afet'e, bazılarına göre Shayol Ghul'e kadar yaptığı bir yolculuktan döndükten sonra kaybolmuştur.

Yalanların Babası: Bkz. Karanlık Varlık.

Terkedilmişler: Bilinen en güçlü erkek Aes Sedai'nin on üçüne verilen ad. Ölümsüzlük vaadine karşılık, Gölge Savaşı sırasında Gölge'nin tarafına geçmişlerdir. Efsanelere ve kalan kayıtlara göre, Karanlık Varlık'ın zindanı yeniden mühürlenirken, onunla beraber tutsak edilmişlerdir. İsimleri hâlâ çocukları korkutmak için kullanılmaktadır.

Yarı-insan: Bkz. Myrddraal.

Yaprakkıran: Bkz. Karanlık Varlık.

Yönlendirme: [1] (fiil) Tek Güç'ün akışını kontrol etme işi. [2] (isim) Tek Güç'ü yönlendirme eylemi.

Yurt: Bir Ogier yerleşim yeri. Dünyanın Kırılışı'ndan bu yana çok yurt terk edilmiştir. Hikâye ve efsanelerde sığınak olarak gösterilirler ve bunun bir sebebi vardır. Artık anlaşılmayan bir şekilde korunmaktadırlar, öyle ki, içlerinde hiçbir Aes Sedai Tek Güç'ü yönlendiremez, hatta Gerçek Kaynak'ın varlığını hissedemez. Yurdun dışında Tek Güç kullanma girişimlerinin, sınırlarının içinde etkisi yoktur. Zorlanmadıkları sürece hiçbir Trolloc yurda girmez ve bir Myrddraal bile büyük ihtiyaç içindeyse girer ve bunu büyük bir gönülsüzlükle yapar. Kendilerini gerçekten adayan Karanlıkdostları bile bir yurdun içinde rahatsızlık hissederler.

Yumruk: Sayısı değişen, temel Trolloc askeri birimi; her zaman yüzden fazladır, ama asla iki yüz değildir. Her zaman olmasa da, genellikle bir yumruğu bir Myrddraal komuta eder.

Yürekdişi, ***Yürekbelası***: Bkz. Karanlık Varlık.

Yürektaşı: Efsaneler Çağı'nda yaratılan zarar verilemez bir madde. Onu kırmaya yöneltilen her tür gücü emer ve daha güçlü olur.

Yüz Yoldaş: Lews Therin Telamon önderliğinde Gölge Savaşı'nı sona erdiren, Karanlık Varlık'ı zindanına kapatarak nihai darbeyi indiren, Efsaneler Çağı'nın en güçlü yüz erkek Aes Sedaisi. Karanlık Varlık'ın karşı darbesi saidiri kirletti; Yüz Yoldaş çıldırdı ve Dünyanın Kırılışı'nı başlattı.

Yüzyıl Savaşı: İttifakların devamlı değiştiği, birbirine girmiş bir dizi savaş. Şahinkanadı Artur'un ölümü üzerine ve onun imparatorluğunun paylaşılması için başlamıştır. KY 994'ten KY 1117'ye kadar sürmüştür. Savaş yüzünden Aryth Okyanusu ile Aiel Kıraçları, Fırtınalar Denizi ile Büyük Afet arasındaki topraklar nüfusunun çoğunu kaybetmiştir. Yıkım o kadar büyük olmuştur ki, o zamana ait pek az kayıt kalmıştır. Şahinkanadı Artur'un imparatorluğu paramparça olmuş, bugünkü uluslar oluşmuştur.

Valere Borusu: (Valer): Büyük Boru Avı'nın efsanevi nesnesi. Borunun, Gölge'ye karşı savaşmak üzere ölü kahramanları geri çağıracağına inanılır.

Zaman Çarkı: Zaman, yedi çubuklu bir tekerlektir ve her çubuk bir Çağ'dır. Çark dönerken Çağlar gelir ve geçer, her biri unutularak efsaneye, sonra mite dönüşen anılar bırakır ve o Çağ yeniden geldiğinde artık çoktan unutulmuş olur. Belirli bir Çağın Deseni, o Çağ'ın geldiği her seferde biraz değişik olur ve her seferinde büyük değişimlere açıktır, ama yine de her seferinde aynı Çağ'dır.